Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ

Τόμος Δεύτερος

Τεχνάσματα Πολέμου και Διπλωματίας

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ISBN(set): 978-618-5031-49-7
ISBN: 978-618-5031-51-0

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Το Αίμα των Κατοίκων της

Τόμος Δεύτερος:
Τεχνάσματα Πολέμου και Διπλωματίας

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΒΙΒΛΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Εξεγερμένοι Δρόμοι

1
Το Παρατηρητήριο του Σολκάρκας· Ουράνιες Λόγχες· οι Επαναστάτες του Νυκτόκηπου

Σταμάτησε το δίκυκλό του μπροστά σε μια από τις εισόδους της γειτονιάς του Σκοτεινού Παζαριού που ονομαζόταν «τα Λαγούμια» ή «ο Μικρός Λαβύρινθος», γιατί ήταν ένα μέρος μέσα στο Σκοτεινό Παζάρι γεμάτο με τόσο μπερδεμένα σοκάκια που θύμιζαν τον Λαβύρινθο, νότια του ποταμού Τίγρη, στην άλλη άκρη της Φάνρηβ.

Η Μάλμεντιρ, καβάλα στο άλογό της, σταμάτησε δίπλα στο δίκυκλό του. Κανένας άλλος δεν ήταν μαζί τους, επειδή ο Εθέλδιρ φοβόταν ότι οι παλιοί του φίλοι πιθανώς να μην εμφανίζονταν αν τους έβλεπαν νάχουν μεγάλη παρέα.

Σφύριξε το κάλεσμα των κλεφτών και περίμενε, ενώ από τα δυτικά, σε αρκετή απόσταση, αντηχούσαν οι ιαχές από τις συγκρούσεις με τους μαχητές της Χάρνωθ, κι από τα βόρεια, από ακόμα πιο μακριά, αντηχούσαν οι θόρυβοι της πολιορκίας.

Μέσα από τα Λαγούμια, ξεπρόβαλαν σύντομα δύο άνθρωποι που ο Εθέλδιρ αναγνώριζε: η Ήλναϊθ, πάνω σ’ένα χαμηλό μπαλκόνι, κι ο Θάρβελιν, ανάμεσα από δυο οικήματα. Κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού.

Η Ήλναϊθ είπε: «Δεν περίμενα ότι θα σ’έβλεπα πάλι από κοντά, Πρόμαχε!»

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σας.»

«Τι βοήθεια;» ρώτησε ο Θάρβελιν.

Ο Εθέλδιρ οδήγησε το δίκυκλό του κοντά στον κλέφτη, και η Ήλναϊθ πήδησε απ’το χαμηλό μπαλκόνι της και τους πλησίασε σβέλτα. Η Μάλμεντιρ ήρθε πίσω απ’τον Εθέλδιρ, αργά, καβάλα στο άλογό της. Κοίταζε γύρω-γύρω για κανένα τυχόν κίνδυνο.

«Ο εγκαταλειμμένος ναός του Σολκάρκας,» είπε ο Εθέλδιρ. «Έχω ακούσει πως ξέρετε πώς να φτάσετε επάνω στο παρατηρητήριο.»

«Κι αν ξέρουμε;» είπε ο Θάρβελιν, καχύποπτος φυσικά παρότι ανέκαθεν ήταν καλοί φίλοι με τον Εθέλδιρ. Αν δεν ήταν καχύποπτος δεν θα είχε επιζήσει για πολύ μες στη Συντεχνία του Σκιερού Χεριού.

«Θέλω να με βοηθήσετε ν'ανεβάσω ένα όπλο εκεί.»

«Τι όπλο;»

«Ενεργειακό κανόνι. Το παρατηρητήριο λένε πως βλέπει παντού μες στο Σκοτεινό Παζάρι, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι,» αποκρίθηκε η Ήλναϊθ. «Αλλά τι μας πληρώνεις, *Πρόμαχε,* γι'αυτή μας την υπηρεσία;»

«Νόμιζα ότι θα σας ενδιέφερε προσωπικά να μη θέσουν οι Χαρνώθιοι ολόκληρο το Σκοτεινό Παζάρι υπό στρατιωτική επίβλεψη...»

Η Ήλναϊθ και ο Θάρβελιν αλληλοκοιτάχτηκαν, σιωπηλά, μοιάζοντας να μιλάνε με τα βλέμματά τους και μόνο.

Ο Εθέλδιρ ρώτησε: «Μπορεί να γίνει; Μπορεί να μεταφερθεί ενεργειακό κανόνι εκεί πάνω;»

Ο ναός του Σολκάρκας, θεού του ανέμου, του ουρανού, και των αεροναυτών, είχε εγκαταλειφθεί τα τελευταία χρόνια ύστερα από την αποχώρηση των Παντοκρατορικών, γιατί κατά τον μεγάλο πόλεμο της Επανάστασης είχε χτυπηθεί και μεγάλο μέρος του είχε γκρεμιστεί. Το ιερατείο του Σολκάρκας δεν είχε τα απαραίτητα χρήματα για να τον επισκευάσει, ούτε μπορούσε να τα μαζέψει εύκολα σε μια συνοικία σαν το Σκοτεινό Παζάρι όπου ελάχιστοι λάτρευαν τον θεό του ουρανού.

Ο συγκεκριμένος ναός ήταν αρχαίος· υπήρχε εδώ από πολύ παλιά και, μέχρι στιγμής, το ιερατείο τον διατηρούσε – αλλά όχι πια. Δεν το συνέφερε. Ήταν ένα ψηλό οικοδόμημα με παρατηρητήριο που ορθωνόταν σαν καρφί προς τους ουρανούς. Παλιότερα, οι ιερείς το χρησιμοποιούσαν για να κάνουν μετεωρολογικές προβλέψεις και ουρανομαντείες. Είχε πολύ καλή θέα. Τώρα, όμως, ήταν δύσκολο να φτάσει κανείς εκεί, γιατί οι ζημιές που ο ναός είχε πάθει ήταν τέτοιες που είχαν καταστραφεί όλες οι εσωτερικές του σκάλες. Το πώς το παρατηρητήριο δεν είχε γκρεμιστεί αποτελούσε, ίσως, απόδειξη της δύναμης του Σολκάρκας.

Αφού το ιερατείο εγκατέλειψε το οίκημα, κανένας δεν το είχε αγοράσει και είχε, επομένως, εγκαταλειφθεί. Κυκλοφορούσαν, όμως, φήμες στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού ότι οι κλέφτες του

Σκιερού Χεριού, που γνώριζαν δρόμους κρυφούς επάνω στις στέγες της πόλης, ήξεραν πώς να φτάσουν με ευκολία στο παρατηρητήριο.

Η Ήλναϊθ αποκρίθηκε: «Γίνεται.»

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε πώς;» ρώτησε ο Εθέλδιρ. «Γιατί προσωπικά μού φαίνεται αδύνατο. Αν χρησιμοποιείτε σχοινιά με γάντζους για να φτάσετε εκεί πάνω–»

Η Ήλναϊθ μειδίασε. «Δε χρησιμοποιούμε σχοινιά με γάντζους, αγάπη μου.»

Ήταν κάποτε εραστές οι δυο τους, αλλά τώρα του Εθέλδιρ δεν του άρεσε και τόσο αυτή η οικειότητα.

«Είστε τρελοί!» είπε ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ. «Θα καταστρέψετε το κανόνι!»

«Για να λένε ότι μπορεί να μεταφερθεί, μπορεί να μεταφερθεί. Τους εμπιστεύομαι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. Εκείνος επάνω στο δίκυκλό του και ο Ριλάθιρ επάνω στον γιγαντόλυκό του, πήγαιναν προς τον εγκαταλειμμένο ναό του Σολκάρκας ακολουθούμενοι από το φορτηγό με το ενεργειακό κανόνι, τη Μάλμεντιρ, και άλλους, πρώην επαναστάτες και μη.

«Τους *εμπιστεύεσαι;* Είναι κλέφτες!» είπε ο Ριλάθιρ, ρίχνοντας μια ματιά προς τη μεριά της Ήλναϊθ και του Θάρβελιν.

«Και λοιπόν; Υπάρχουν κλέφτες πολύ πιο αξιόπιστοι από πολιτικούς, για παράδειγμα.»

«Ναι, βέβαια, ξέχασα το παρελθόν σου... *Πρόμαχε.*»

«Ας μην αρχίσουμε να σκαλίζουμε το παρελθόν του καθενός, Ριλάθιρ.»

Καθώς πλησίαζαν τον παλιό ναό, ο Θάρβελιν τούς είπε: «Οι σκάλες είναι κατεστραμμένες μόνο στα κάτω πατώματα. Τα πάνω πατώματα δεν έχουν πάθει τίποτα. Μόνο σκόνη έχουν.»

«Και πώς θα *φτάσουμε* σ’αυτά τα πάνω πατώματα;» Τα μάτια του Ριλάθιρ τον ατένισαν άγρια.

«Θα δείτε, Εντιμότατε.»

Ο Ριλάθιρ ρουθούνισε. «Ευγενικές προσφωνήσεις από *κλέφτες...*»

«Νομίζεις ότι είσαι καλύτερος από κλέφτης επειδή είσαι Αιρετός;» πετάχτηκε η Ήλναϊθ, δείχνοντας πικαρισμένη από τα λόγια του.

«Σε διαφορετική περίπτωση, θα έπρεπε κάποιος να σας συλλάβει. Αλλά μέχρι να επιστρέψει ο Φύλακας φαίνεται πως δεν μπορούμε

νάχουμε κανέναν νόμο εδώ, πέρα απ'τον Νόμο του καταραμένου Βασιλείου της Χάρνωθ!»

«Να είσαι ευγνώμων, λοιπόν, που σε βοηθάνε κλέφτες για να αποτινάξεις το Βασίλειο της Χάρνωθ από την πόλη,» του είπε ο Εθέλδιρ.

«Περιτριγυρισμένος από παρανόμους, δεν πρόκειται να βρω το δίκιο μου, το ξέρω. Στο Πεινασμένο Σκοτάδι, όλοι σας!» Ο Εθέλδιρ δεν ήταν βέβαιος αν ο Ριλάθιρ εν μέρει αστειευόταν ή όχι.

Οι κλέφτες δεν τους οδήγησαν στην είσοδο του παλιού ναού· τους πήγαν στο πλάι μιας πολυκατοικίας όπου υπήρχε μια πέτρινη εξωτερική σκάλα. «Πρέπει ν'ανεβάσουμε το κανόνι από εδώ,» είπε ο Θάρβελιν. «Και μετά... βλέπετε εκείνο εκεί το μπαλκόνι;» – έδειξε ψηλά – «πρέπει να περάσουμε από αυτό το μπαλκόνι στην αντικρινή ταράτσα. Κι από την ταράτσα θα περάσουμε μετά στο ναό, που είναι δίπλα της.»

Η εν λόγω ταράτσα έφτανε περίπου ώς τα μέσα του ύψους του ψηλού παρατηρητηρίου.

«Τι είν' αυτά που λες;» μούγκρισε ο Ριλάθιρ. «Είναι αδύνατον! Έστω ότι ανεβάζουμε το κανόνι ώς το μπαλκόνι, με τα χίλια ζόρια· πώς θα το πάμε μετά στην ταράτσα; Εσείς ίσως να μπορείτε να πηδήσετε, αλλά αν πετάξουμε το όπλο θα το καταστρέψουμε!»

«Θα βάλουμε ράμπα,» εξήγησε ο Θάρβελιν

«Κι αν η ράμπα σας σπάσει;»

Ο Θάρβελιν ανασήκωσε τους ώμους. «Πάντα υπάρχει κάποιο ρίσκο, αλλά–»

«Μπορώ να προσφέρω επιπρόσθετη βοήθεια.»

Στράφηκαν να κοιτάξουν τη γυναίκα που είχε μιλήσει: την Άνφιρ'μορ, την ξαδέλφη του Ριλάθιρ η οποία θα ρύθμιζε την ενεργειακή ροή του κανονιού. «Θα σταθεροποιήσω το κανόνι, όσο αυτό είναι δυνατόν, μ'ένα Ξόρκι Τηλεκινήσεως.»

«Μπορείς να το περάσεις απέναντι, δηλαδή, με τη μαγεία σου;» είπε ο Ριλάθιρ.

«Μόνο με τη μαγεία μου, όχι, δε νομίζω ότι θα καταφέρω να κρατήσω όλο το βάρος του. Αλλά σίγουρα μπορώ να *υποβοηθήσω,* έτσι ώστε να βεβαιωθούμε ότι δεν θα πέσει από τη ράμπα.»

«Δεν έχουμε κανένα καλύτερο σχέδιο,» είπε ο Εθέλδιρ.

Οι πιο χειροδύναμοι της ομάδας τους πήραν το ενεργειακό κανόνι και τους δέκτες του από την καρότσα του φορτηγού και τα ανέβα-

σαν στην πέτρινη σκάλα στο πλάι της πολυκατοικίας, καταφέρνοντας να τα μεταφέρουν ώς το μπαλκόνι χωρίς μεγάλη δυσκολία. Όταν βρίσκονταν εκεί, ο Θάρβελιν και η Ήλναϊθ τούς έφεραν μια μακριά μεταλλική ράμπα, την οποία τοποθέτησαν στην άκρη του μπαλκονιού έτσι ώστε να το συνδέσουν με την απέναντι ταράτσα. Μερικοί πέρασαν στο αντικρινό οικοδόμημα, και οι άλλοι έβαλαν το κανόνι επάνω στη ράμπα και το έσπρωξαν, ενώ το είχαν δεμένο με σχοινιά, τις άκριες των οποίων κρατούσαν οι απέναντι. Η Άνφιρ'μορ μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Τηλεκινήσεως και εστίασε την προσοχή της στο επικίνδυνο όπλο. Η αόρατη δύναμη που επικαλέστηκε συνέβαλε στη σταθεροποίηση του όγκου του μηχανήματος επάνω στη ράμπα, κι έτσι το μετέφεραν τελικά στην ταράτσα. Μετά από το κανόνι, πήγαν εκεί τους δέκτες του και μερικές ενεργειακές φιάλες που θα χρειάζονταν για τη λειτουργία του.

Όταν όλοι τους ήταν στην ταράτσα, στράφηκαν στο παρατηρητήριο του ναού που πυργωνόταν πλάι τους αλλά όχι και πολύ κοντά.

Η Ήλναϊθ έδειξε ένα ανοιχτό παράθυρο επάνω στον τοίχο του. «Από εκεί μπαίνουμε.»

«Δε χωρά να περάσει από εκεί το κανόνι!» είπε ο Ριλάθιρ. «Μας φέρατε εδώ πάνω άδικα;»

«Αν ανοίξετε λίγο περισσότερο το παράθυρο, θα χωρέσει,» είπε η Ήλναϊθ.

«Προτείνεις να το *ανατινάξουμε*, δηλαδή;»

«Τι άλλο;» μόρφασε η κλέφτρα.

Ο Ριλάθιρ αγριοκοίταξε τον Εθέλδιρ.

«Μπορούμε, δεν μπορούμε;» είπε εκείνος. Και μετά από λίγο, βρισκόταν στο εσωτερικό του πύργου του ναού, έχοντας πηδήσει από την ταράτσα και περάσει μέσα από το παράθυρο, ακολουθώντας την Ήλναϊθ.

«Σαν τον παλιό, καλό καιρό, ε, Εθέλδιρ;» μειδίασε η κλέφτρα.

«Κάπως έτσι,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έπιασε από τον καρπό το χέρι της που επιχειρούσε να πάρει το πορτοφόλι από την τσέπη του.

«Για πλάκα το έκανα!» γέλασε η Ήλναϊθ.

Ο Θάρβελιν ήρθε κοντά τους, πηδώντας κι εκείνος από την ταράτσα, πιάνοντας το περβάζι του παραθύρου, και γλιστρώντας μέσα σαν γάτος της πόλης.

Τοποθέτησαν εκρηκτικά σε μερικά σημεία γύρω απ'το παράθυρο και απομακρύνθηκαν, ανεβαίνοντας γρήγορα τη σκάλα. Το εσωτερικό του πύργου ήταν, όντως, άθικτο, όπως είχαν πει οι κλέφτες, παρατήρησε ο Εθέλδιρ· οι ζημιές ήταν αποκλειστικά και μόνο στα κατώτερα πατώματα.

Τα εκρηκτικά εξερράγησαν, τραντάζοντας το οικοδόμημα: και προς στιγμή ο Εθέλδιρ νόμισε ότι θα γκρεμιζόταν μ'εκείνον και τους άλλους δύο μέσα. Όμως δεν γκρεμίστηκε· ήταν πιο δυνατό απ'ό,τι φαινόταν. Πολύ πιο δυνατό. Αυτές οι αρχαίες πέτρες είχαν αντέξει εδώ από τότε που χτίστηκαν τα πρώτα οικήματα της Φάνρηβ, σύμφωνα με τις φήμες.

Ο Εθέλδιρ και οι κλέφτες κατέβηκαν τη σκάλα και είδαν ότι το παράθυρο είχε μεγαλώσει ικανοποιητικά. Για την ακρίβεια, μάλλον δεν μπορούσες πλέον να το αποκαλέσεις *παράθυρο*· μια τρύπα ήταν επάνω στον τοίχο η οποία περισσότερο πόρτα θύμιζε.

Ο Εθέλδιρ έκανε νόημα στους απέναντι ότι όλα ήταν εντάξει, και, τοποθετώντας πάλι τη ράμπα, μετέφεραν το κανόνι, τους δέκτες, και τις ενεργειακές φιάλες, όπως πριν.

Ο Ριλάθιρ, ερχόμενος μέσα στο παρατηρητήριο, είπε: «Δε λέγατε ψέματα. Σαν καινούργιο είναι, αν εξαιρέσεις τη σκόνη και τις σαβούρες. Θάπρεπε κάποιος να τόχε εκμεταλλευτεί ώς τώρα.»

«Κανένας μέχρι στιγμής δεν ήταν πρόθυμος να πηδά από την ταράτσα και να μπαίνει απ'το παράθυρο,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Τρελός κόσμος, αναμφίβολα.»

«Ευτυχώς που έχουμε τους φίλους σου τους κλέφτες που τα ξέρουν αυτά...»

Οι σκάλες του παρατηρητηρίου δεν ήταν ούτε πολύ στενές αλλά ούτε και πολύ ευρύχωρες· με το ζόρι κατάφεραν να ανεβάσουν το ενεργειακό κανόνι ώς επάνω, όμως το ανέβασαν. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι τοιχογραφίες με ιερά σύμβολα του Σολκάρκας: πουλιά με ανοιχτές τις φτερούγες, φτερωτοί άνθρωποι, πτητικές μηχανές, φτερούγες που δεν ήταν προσαρτημένες σε κανένα σώμα μοιάζοντας να αποτελούν οντότητες από μόνες τους.

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Ριλάθιρ στους κλέφτες, «τι έχετε βουτήξει από τον ναό.»

«Τίποτα, φυσικά,» αποκρίθηκε η Ήλναϊθ. «Είμαστε θεοσεβούμενοι όλοι μας–»

Ο Ριλάθιρ ρουθούνισε.

«–κι επιπλέον, δεν υπήρχε και τίποτα για να κλέψουμε. Οι ιερείς όταν έφυγαν πήραν μαζί τους ό,τι πολύτιμα πράγματα είχαν εδώ.»

Το μέρος όπου τώρα βρίσκονταν είχε μεγάλα παράθυρα γύρωγύρω και καταπληκτική θέα. Δεν έβλεπες μόνο ολόκληρο το Σκοτεινό Παζάρι· έβλεπες ακόμα κι έξω από τα τείχη, παρά τους καπνούς και τις φωτιές εκεί. Έβλεπες ώς τον Ταριχευτή, στην αντίπερα όχθη του ποταμού, και, πέρα απ’αυτόν, στο Υαλουργείο και στη Μεγάλη Αγορά· μπορούσες να διακρίνεις εύκολα το Νότιο Πάνθεο.

Οι δυνάμεις των Χαρνώθιων που είχαν εισβάλει στο Σκοτεινό Παζάρι θύμιζαν ξύλινες φιγούρες από δω πάνω.

Οι υποστηρικτές του Φύλακα τοποθέτησαν το ενεργειακό κανόνι έτσι ώστε η κάννη του να κοιτάζει προς τα δυτικά, έστησαν τους δέκτες πίσω του, και το συνέδεσαν με τις ενεργειακές φιάλες.

Ένας από τους παλιούς επαναστάτες κάθισε στη θέση του σκοπευτή. «Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος να καθυστερούμε άλλο, έτσι;»

«Έτσι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, κι έκανε νόημα στην Άνφιρ’μορ, η οποία στάθηκε ανάμεσα στους δέκτες του κανονιού, αγγίζοντας τον έναν με το δεξί της χέρι και τον άλλο με το αριστερό, και αρθρώνοντας τα λόγια για τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως.

Ο σκοπευτής ενεργοποίησε τα συστήματα του ενεργειακού κανονιού, και είπε: «Όλα άψογα, Πρόμαχε. Από πού θέλεις να ξεκινήσω;»

Ο Εθέλδιρ ύψωσε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια του, κοιτάζοντας τις θέσεις των Χαρνώθιων μέσα στους δυτικούς δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού. «Ας αρχίσουμε από τα άρματά τους. Με πολύ προσοχή· δεν θέλω να χτυπηθούν οικήματα της περιοχής, ούτε δικοί μας άνθρωποι ή τυχαίοι πολίτες.»

Και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι έδινε στρατιωτικές διαταγές. Είχε πάρει ξανά τον ρόλο του Προμάχου της Επανάστασης.

Σαν λόγχη από τους ουρανούς, η πρώτη ενεργειακή ριπή χτύπησε ένα τετράκυκλο, οπλοφόρο, θωρακισμένο όχημα των Χαρνώθιων κόβοντάς το στα δύο. Και στη συνέχεια, περισσότερες ενεργειακές ριπές ακολούθησαν, στοχεύοντας μεγαλύτερα και μικρότερα οχήματα, κυρίως, αλλά και λυκοκαβαλάρηδες και πεζούς, προκαλώντας σύγχυση και καταστροφή στις δυνάμεις του Βασιλείου.

Στην αρχή, οι Χαρνώθιοι δεν είχαν καταλάβει από πού ακριβώς έρχονταν οι επιθέσεις, μα δεν άργησαν να συνειδητοποιήσουν ότι κάποιοι είχαν ανεβάσει ένα ενεργειακό κανόνι στο παρατηρητήριο του εγκαταλειμμένου ναού του Σολκάρκας.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ, έχοντας μόλις έρθει στην περιοχή ύστερα από τη συζήτησή του με τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους, ήταν κρυμμένος πίσω από μια πολυκατοικία μαζί με άλλους αξιωματικούς, σε σημείο όπου το θεωρούσε απίθανο να μπορούσαν να τους δουν ακόμα κι από το παρατηρητήριο του Σολκάρκας.

«Πώς είναι δυνατόν ν'ανέβασαν κανόνι εκεί πάνω;» ρώτησε τους αξιωματικούς του. Κανένας, όμως, δεν είχε απάντηση να δώσει. Απ'ό,τι όλοι τους γνώριζαν, το εσωτερικό του ναού ήταν κατεστραμμένο και ποτέ δεν είχε επισκευαστεί.

Ο Σέλιρ πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, τρεις αερώνυχες να πετάξουν πάνω από το παρατηρητήριο και να ρίξουν βόμβες – να το γκρεμίσουν, αυτό και το κανόνι μαζί. Οι αερώνυχες κατευθύνθηκαν προς τα εκεί, για να εκτελέσουν τη διαταγή του, αλλά ο Στρατηγός τούς είδε να καταρρίπτονται από ριπές του κανονιού και άλλων όπλων, μικρότερων και συμβατικών. Καταράστηκε. «Χρειαζόμαστε ενεργειακό κανόνι κι εμείς,» είπε. Και τώρα, δυστυχώς, όλα τα ενεργειακά κανόνια τους ήταν απασχολημένα στα βόρεια τείχη.

Πώς είχαν, όμως, καταφέρει οι δαιμονισμένοι υποστηρικτές του Φύλακα να ανεβάσουν το όπλο εκεί πάνω;

Ο Σέλιρ κάλεσε, με τον πομπό του, τον Αρχικατάσκοπο Θόρεντιν και, αναφέροντας του την κατάσταση, τον ρώτησε αν οι κατάσκοποί του γνώριζαν κάτι. Είχε επισκευαστεί το εσωτερικό του ναού από κάποιους; Κι αν όχι, τότε με τι τρόπο μπορούσες ν'ανεβάσεις εκεί έναν τόσο μεγάλο μηχανισμό;

«*Με αλυσίδες και τροχαλίες, ίσως,*» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν.

«Αν είχαν βάλει αλυσίδες και τροχαλίες, οι αερώνυχές μας θα τους έβλεπαν από μακριά – αν όχι και οι πεζοί μαχητές μας. Κάπως αλλιώς έφτασαν επάνω.»

Ο Θόρεντιν τού είπε πως οι κατάσκοποί του είχαν ακούσει μια φήμη ότι οι κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού ήξεραν πώς να ανεβαίνουν εκεί, αλλά δεν ήταν σίγουρος πώς το έκαναν, ούτε αν αλήθευε καν.

Ο Σέλιρ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία μαζί του. Όπως και νάχε το πράγμα, τώρα έπρεπε με κάποιο τρόπο να βγάλουν από τη μέση αυτό το κανόνι προτού καταστρέψει όλα τους τα οχήματα. Ο Στρατηγός είχε ήδη προστάξει τις δυνάμεις του να υποχωρήσουν σε σημεία του Σκοτεινού Παζαριού όπου λογικά δεν πρέπει να μπορούσαν να τους σημαδέψουν από τον ναό του Σολκάρκας. Αλλά, με το που θα έβγαιναν από αυτή την κάλυψη, θα γίνονταν αμέσως εύκολος στόχος.

Χρειαζόταν ένα σχέδιο. Ρώτησε τους αξιωματικούς του αν είχαν να προτείνουν κάτι. Οι απαντήσεις τους ήταν απογοητευτικές.

Θα πρέπει, στο τέλος, να φέρουμε αεροσκάφη για να βομβαρδίσουν το Σκοτεινό Παζάρι; σκέφτηκε. Δεν του άρεσε και τόσο αυτή η ιδέα, για πολλούς λόγους.

Η Ζιρίνα ερχόταν προς το Σκοτεινό Παζάρι από τον Νυκτόκηπο, καβάλα στη Μαύρη Γούνα. Και δίπλα της, καβάλα στον δικό της γιγαντόλυκο, ήταν η Χαρκάνιθ, φορώντας πανοπλία κι έχοντας όπλα επάνω της. Είχε δώσει και στη Ζιρίνα μια πανοπλία κι ένα κράνος, και είχε επιμείνει να τα φορέσει αν ήθελε να τη συνοδέψει. Η Ζιρίνα δεν αισθανόταν ποτέ βολικά μέσα σε πανοπλίες – πάντα την έτριβαν σε διάφορα ενοχλητικά σημεία και τη στεναχωρούσαν, και τώρα ειδικά το αριστερό της στήθος πονούσε σαν διάολος ύστερα από την πάλη της μ’εκείνο τον τύπο που είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τη Χαρκάνιθ – αλλά δέχτηκε να ντυθεί με την πανοπλία γιατί καταλάβαινε ότι η άλλη Αιρετή είχε δίκιο. Θα ήταν πολύ επικίνδυνο να την ακολουθήσει χωρίς προστασία.

Πίσω και γύρω από τις δυο τους έρχονταν όσοι πολίτες του Νυκτόκηπου είχαν αποφασίσει να πολεμήσουν μαζί τους. Και δεν ήταν καθόλου λίγοι. Όλοι τους οπλισμένοι, φυσικά. Άλλοι πεζοί, άλλοι καβάλα σε γιγαντόλυκους ή άλογα, άλλοι πάνω σε κάρα που τα τραβούσαν άλογα, άλλοι πάνω ή μέσα σε μηχανοκίνητα οχήματα. Κάποιοι είχαν φέρει κι έναν δενδρογίγαντα μαζί τους, ο οποίος έμοιαζε μάλλον φιλήσυχος σε σχέση με τους ανθρώπους ολόγυρά του, παρότι κουβαλούσε στους ώμους του ένα πελώριο ρόπαλο με κυρτή λεπίδα προσαρτημένη στην άκρη.

Έχοντας φτάσει στις παρυφές του Σκοτεινού Παζαριού, η Ζιρίνα και η Χαρκάνιθ είδαν φωτεινές λόγχες να πέφτουν από τον ουρανό, καταλήγοντας κάπου μέσα στους δρόμους της συνοικίας.

«Τι...;» έκανε η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών.

Η Ζιρίνα προσπάθησε να καταλάβει από πού έρχονταν οι ριπές, οι οποίες δεν μπορεί παρά να βάλλονταν από ενεργειακό κανόνι, και το βλέμμα της δεν άργησε να σταθεί στο εγκαταλειμμένο παρατηρητήριο του παλιού ναού του Σολκάρκας που ξεχώριζε άνετα ανάμεσα στα υπόλοιπα οικοδομήματα. «Από εκεί!» είπε στη Χαρκάνιθ, δείχνοντας. «Εκεί έχουν στήσει το ενεργειακό κανόνι.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, η οποία το είχε επίσης μόλις δει. Είχαν κι οι δυο τους σταματήσει τους γιγαντόλυκούς τους, και το φουσάτο που τις ακολουθούσε είχε σταματήσει πίσω τους. «Αλλά είναι με το μέρος μας αυτοί που το ελέγχουν;»

«Δεν... δεν ξέρω. Αλλά *πρέπει* να είναι. Βάλλουν προς τα δυτικά, κι από τα δυτικά έρχονται οι Χαρνώθιοι.»

«Ίσως, όμως, το κανόνι να είναι των αυτονομιστών.»

«Οι αυτονομιστές δεν νομίζω πως έχουν ενεργειακό κανόνι,» είπε η Ζιρίνα.

«Κι έχετε εσείς;»

«Ναι. Ένα. Από τον καιρό της Επανάστασης. Πρέπει να το έβγαλαν απ'το υπόγειο και να το έφεραν εδώ. Ας τους βοηθήσουμε να διώξουν τους Χαρνώθιους, Χαρκάνιθ! Η κατάσταση είναι ιδανική για εμάς, δεν είναι;»

«Αν το κανόνι είναι πράγματι με το μέρος μας, ναι, έτσι μοιάζει,» συμφώνησε η Χαρκάνιθ, κι έκανε νόημα στο φουσάτο της να συνεχίσει ενώ έβαζε τον γιγαντόλυκό της να προχωρήσει ξανά.

Πέρασαν τις παρυφές του Σκοτεινού Παζαριού και μπήκαν στους δρόμους του, αναζητώντας τους μαχητές του Βασιλείου που καλύπτονταν πίσω από οικήματα και επιτιθέμενοι εναντίον τους.

Οι Χαρνώθιοι, μην περιμένοντας επίθεση από τα βόρεια, αιφνιδιάστηκαν. Είχαν ξαφνικά βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση. Όταν ξεμύτιζαν από την κάλυψή τους, το ενεργειακό κανόνι τούς χτυπούσε από ψηλά· κι όταν έμεναν εκεί όπου ήταν, το φουσάτο του Νυκτόκηπου ερχόταν και τους ορμούσε. Ενώ οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού, φυσικά, συνέχιζαν να τους πυροβολούν με κάθε ευκαιρία.

Η Ζιρίνα δεν χρειάστηκε να εμπλακεί και πολύ στις σύντομες οδομαχίες· μονάχα μερικές ριπές έριξε με το πιστόλι της. Οι οπλισμένοι πολίτες του Νυκτόκηπου και η Χαρκάνιθ την υπερκάλυπταν. Και μόνο μια φορά αναγκάστηκε να οδηγήσει τη Μαύρη Γούνα γρήγορα μέσα σ’έναν παράπλευρο δρόμο για ν’αποφύγει τα πυρά από τις οπλολόγχες Χαρνώθιων.

Οι δυνάμεις του Βασιλείου υποχώρησαν, εγκαταλείποντας το Σκοτεινό Παζάρι και επιστρέφοντας στον Μεσοπόταμο, πέρα από την Οδό των Ξένων. Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού ζητωκραύγαζαν μαζί με τους οπλισμένους πολίτες του Νυκτόκηπου, μοιάζοντας να έχουν ξεχάσει τελείως ότι, πριν από μια μέρα, είχαν βρεθεί αντίπαλοι.

Ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό, ήταν μεσημέρι, και παρότι φθινόπωρο η Ζιρίνα αισθανόταν ζεστή και ιδρωμένη κάτω από την κάπα και την πανοπλία της η οποία την ενοχλούσε από τον λαιμό ώς τα γόνατα. Ένα ανοιχτό, τετράκυκλο φορτηγό πλησίασε την Αιρετή. Στην καρότσα του ήταν καμια δεκαριά οπλισμένοι πολίτες του Νυκτόκηπου, κι ένας απ’αυτούς, χαμογελώντας, έτεινε ένα μπουκάλι προς τη Ζιρίνα, ενώ κι οι άλλοι κρατούσαν παρόμοια μπουκάλια και έπιναν.

«Ευχαριστώ!» είπε εκείνη, παίρνοντας το ποτό και βλέποντας, από την ετικέτα, ότι ήταν ψυχοχυμός. «Από πού τα κλέψατε;»

Οι επαναστάτες γελούσαν. «Οι πόρτες ήταν διαλυμένες και τα πράγματα μέσα άνω-κάτω. Στο πάτωμα ήταν αυτά τα μπουκάλια.»

Η Ζιρίνα άνοιξε το μπουκάλι της και ήπιε μια μεγάλη γουλιά. «Αποθήκη ήταν;»

«Ναι.»

«Μην κάνετε άλλες ζημιές, όμως· δεν είμαστε εδώ για να κάνουμε ζημιές.»

«Δεν κάναμε ζημιές, Εντιμότατη – *κάτω* ήταν πεσμένα,» είπε αυτός που της είχε δώσει το ποτό· κι ένας άλλος πρόσθεσε: «Κανείς δεν μας είδε»· κι ένας τρίτος: «Δεν πρόκειται να ξαναγίνει,» πίνοντας μια γουλιά από το μπουκάλι του.

Ο ψυχοχυμός ήταν ακριβό ποτό· κάποιος έμπορος σύντομα θα τραβούσε τα μαλλιά του, η Ζιρίνα ήταν σίγουρη. Ήπιε κι εκείνη μια ακόμα γουλιά, και μετά, ενώ το ανοιχτό φορτηγό με τους επαναστά-

τες του Νυκτόκηπου απομακρυνόταν, κάλεσε τον Εθέλδιρ με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«*Εσύ είσαι, Ζιρίνα;*» άκουσε τη φωνή του.

«Πού είσαι, αγάπη μου; Ποιος έφερε ενεργειακό κανόνι εδώ πέρα; Είναι αυτό που είχαμε στο υπόγειο, δεν είναι;»

«*Αυτό είναι, και τώρα στέκομαι δίπλα του. Εσύ πού είσαι; Δε σου είχα πει να μην έρθεις εδώ;*»

«Αποφάσισα να σε παρακούσω για να σε τσαντίσω,» μειδίασε η Ζιρίνα, «και στο δρόμο συνάντησα τη Χαρκάνιθ και ήρθαμε μαζί.»

«*Η Χαρκάνιθ έφερε αυτούς από τον Νυκτόκηπο;*»

«Ποιος άλλος να τους φέρει;»

«*Δεν το ήξερα ότι τα πηγαίνατε τόσο καλά οι δυο σας. Το αντίθετο νόμιζα, μάλιστα.*»

«Τα πράγματα άλλαξαν όταν επιτέθηκα σ'έναν δολοφόνο που προσπαθούσε να τη σκοτώσει.»

«*Τι έκανες;*»

«Θα σου πω από κοντά. Μπορώ ν'ανεβώ κι εγώ εκεί πάνω;»

«*Δεν είναι τόσο εύκολο. Θα σε συναντήσω σπίτι μου. Έλα εκεί. Θα κατεβώ κι εγώ τώρα.*»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και η Ζιρίνα οδήγησε τη Μαύρη Γούνα προς το σπίτι του Προμάχου, περνώντας ανάμεσα από καπνούς, φωτιές, συντρίμμια, πτώματα, και πεσμένα όπλα. Το Σκοτεινό Παζάρι είχε καταντήσει όπως τον Μεσοπόταμο. Με τη διάφορα ότι εδώ οι Χαρνώθιοι *δεν* είχαν νικήσει.

2

Ταξίδι Πάνω από το Δάσος· Προσγείωση σε Μια Ανεξάρτητη Πόλη· το Σπίτι του Διπλωμάτη

Το ταξίδι τους πάνω από το Χαμηλό Δάσος διήρκεσε περισσότερο από δύο ώρες. Η Αζουρίτα, στο μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού, κοιμόταν, ακόμα εξουθενωμένη από το τραύμα στα πλευρά της. Η Ζέρκιλιθ καθόταν κουλουριασμένη επάνω σ'ένα από τα καθίσματα του ελικοπτέρου, διαβάζοντας ένα μυθιστόρημα ενώ άκουγε μουσική από τα ακουστικά στ'αφτιά της τα οποία ήταν συνδεδεμένα, μέσω καλωδίων, με μια συσκευή ηχητικής αποθήκευσης δεμένη στον πήχη της.

Ο Θάλβακιρ είχε πάει να καθίσει δίπλα στον πιλότο και, πέρα από λίγες κουβέντες που αντάλλασσε μαζί του, κυρίως κοίταζε κάτω, τα δάση, πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά του.

Ο Άλφεντουρ μιλούσε με τη Λαρβάκι, καθώς οι δυο τους ήταν καθισμένοι αντικριστά.

«Ποια είναι τα βασικά που πρέπει να ξέρει κανείς για τη Νάζρηβ;» τον ρώτησε.

«Δεν έχεις ξαναπάει ποτέ;»

Κούνησε το πρασινομάλλικο κεφάλι της αρνητικά. «Στη Φάνρηβ ήμουν, εξαρχής.»

«Δεν ξέρω από πού θα έπρεπε ν'αρχίσω...»

«Υπάρχει κάτι που οφείλεις να ξέρεις για τη Νάζρηβ αλλιώς μπορεί να μπλέξεις πολύ άσχημα;»

«Δε νομίζω. Θέλω να πιστεύω ότι είναι ευνομούμενη πόλη. Γνωρίζεις, ασφαλώς, ότι διοικείται από το Συμβούλιο των Οκτώ, που αποτελεί αρχή του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ...»

Η Λαρβάκι κατένευσε. «Και δεν υπάρχει καμια άλλη εξουσία στην πόλη; Κάτι όπως ο Φύλακας της Φάνρηβ;»

«Όχι.»

«Ποιος διοικεί τη φρουρά; τον στρατό;»

«Δεν υπάρχει ‘φρουρά’ στη Νάζρηβ· υπάρχει πολιτοφυλακή. Οι πολίτες κάθε συνοικίας φρουρούν τη συνοικία τους. Όχι όλοι, βέβαια: όσοι από αυτούς θέλουν και μπορούν. Πληρώνονται για τη δουλειά αυτή αλλά όχι πολύ, για να μην έλκει η πολιτοφυλακή τους άπληστους. Δεν είσαι πολιτοφύλακας για να κάνεις τον αρχηγό στους υπόλοιπους πολίτες· είσαι για να τους προφυλάσσεις από τυχόν κλέφτες κι άλλους κακοποιούς, και για να τους βοηθάς σε περιπτώσεις πυρκαγιάς, σεισμού – κάποιας καταστροφής, γενικά.

»Οι κλέφτες, πάντως, που έχουμε στη Νάζρηβ δεν είναι ντόπιοι κυρίως.»

«Τι εννοείς;»

«Η Νάζρηβ βρίσκεται στο κέντρο της Μοργκιάνης (ορισμένοι, μάλιστα, πιστεύουν ότι βρίσκεται στο *ακριβές* γεωγραφικό κέντρο της διάστασης· αλλά αυτό είναι ένα άλλο θέμα)· συγκεντρώνει, επομένως, διάφορους ανθρώπους, από κάθε σημείο του ορίζοντα. Έρχονται άνθρωποι από τα σκοτεινά βάθη του Βαθύ Δάσους στα ανατολικά, οι οποίοι ανήκουν σε παράξενες φυλές· έρχονται ταξιδευτές και έμποροι από τα βόρεια, από το Δάσος του Ουρανού, από την Ελσένδρηλ, κι από ακόμα πιο μακριά· έρχονται άνθρωποι από το Μαύρο Δάσος στα δυτικά, κι άνθρωποι από τη δυτική μεριά του Χαμηλού Δάσους κι από την ανατολική μεριά του Χαμηλού Δάσους· έρχονται ταξιδευτές από τα νότια, από τις Σκιερές Κοιλάδες και τα Οδοντωτά Όρη, κι από τις όχθες του ποταμού Γύπα. Όπως καταλαβαίνεις, είναι φυσικό ανάμεσα σε τόσους να υπάρχουν και κάποιοι κλέφτες και κακοποιοί. Οι δικοί μας πολίτες, όμως, πολύ σπάνια κλέβουν. Δεν έχουν λόγο να κλέψουν, ακόμα και τώρα ύστερα από τις ζημιές που έγιναν κατά τον μεγάλο πόλεμο της Επανάστασης.»

«Δεν έχετε φτωχούς, δηλαδή; Δεν έχετε άστεγους;»

«Απαγορεύεται πολίτης της Νάζρηβ να είναι άστεγος· είναι παράνομο. Αν δεν έχει σπίτι, η πολιτεία τού δίνει σπίτι. Αν δεν έχει δουλειά, η πολιτεία τού προτείνει κάποιες δουλειές που μπορεί να κάνει, σύμφωνα με τις ικανότητες και τις δυνάμεις του.»

«Ακούγεται πολύ καλό για νάναι αληθινό, Άλφεντουρ. Σχεδόν ουτοπικό.»

«Δεν είναι ουτοπία η Νάζρηβ, αλλά είναι, ομολογουμένως, καλύτερη από τις περισσότερες πόλεις που έχω επισκεφτεί στη ζωή μου. Δε θα ήθελα να κατοικούσα πουθενά αλλού.»

«Και τον στρατό ποιος τον διοικεί; Μη μου πεις ότι δεν έχετε ούτε στρατό.»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε καθώς γέμιζε την πίπα του με καπνό. «Αν δεν είχαμε στρατό, δεν θα είχαμε πόλη· θα μας είχαν καταβροχθίσει οι λύκοι. Τον στρατό τον διοικεί ο Στρατάρχης της Νάζρηβ, και αποτελείται από μισθοφόρους οι οποίοι στο μεγαλύτερό τους μέρος είναι πάντοτε πολίτες. Δεν επιτρέπεται οι ξένοι μισθοφόροι να είναι περισσότεροι από τους πολίτες, για λόγους ασφάλειας. Η αναλογία είναι, στη χειρότερη περίπτωση, ένας ξένος για κάθε τρεις πολίτες.» Ο Άλφεντουρ άναψε την πίπα του, ρούφηξε καπνό, και τον έβγαλε από τα ρουθούνια. «Ο Στρατάρχης είναι απλά ένας υπάλληλος,» συνέχισε· «δεν ασκεί πολιτική εξουσία. Αν όμως η πόλη βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση – αν έχει επιτεθεί κάποιος εχθρός – τότε έχει δικαίωμα αρνησικυρίας προς το Συμβούλιο. Εκείνος παίρνει τις αποφάσεις.»

«Τι άλλα θα έπρεπε να ξέρω;»

«Ούτε αυτά θα έπρεπε να τα ξέρεις· είσαι ύποπτη.»

Η Λαρβάκι γέλασε, γιατί ο Άλφεντουρ προφανώς αστειευόταν.

Τον ρώτησε: «*Σίρκι'θ* υπάρχουν;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, στη Νάζρηβ δεν έχουμε *σίρκι'θ*. Είναι πλάσματα που απαντώνται κυρίως στο Χαμηλό Δάσος και στο Θαλασσοδάσος.»

«Κανένα άλλο αξιοσημείωτο πλάσμα;»

Ο Άλφεντουρ, για λίγο, ρουφούσε καπνό· μετά είπε: «Δενδρογίγαντες. Αν και θα τους έχεις δει και στη Φάνρηβ.»

«Είναι, όμως, σπάνιοι γενικά.»

«Στη Νάζρηβ δεν είναι τόσο σπάνιοι όσο εκεί. Οι περισσότεροι δενδρογίγαντες βρίσκονται στο Μαύρο Δάσος και στο Βαθύ Δάσος, και η Νάζρηβ είναι οικοδομημένη ακριβώς ανάμεσα σ'αυτούς τους δύο δασότοπους. Έχουμε αρκετούς δενδρογίγαντες.»

«Εκπαιδευμένους, φυσικά, έτσι;»

«Όχι ακριβώς.»

Η Λαρβάκι συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς; Δεν είναι επικίνδυνοι;»

«Αν τους συναντήσεις μες στο δάσος, ναι, είναι, συνήθως. Αλλά στη Νάζρηβ υπάρχει η Συνοικία των Γιγάντων, η οποία ονομάζεται επίσης 'ο Κήπος'. Είναι ένας μεγάλος κήπος, όλο δέντρα και βλάστηση, με αρκετά οικήματα χτισμένα ανάμεσά τους. Σ'αυτή τη συνοικία

συγκεντρώνονται δενδρογίγαντες που έρχονται κυρίως από το Βαθύ Δάσος. Οι φρουροί της Πύλης του Βαθύ Δάσους τούς αφήνουν να περνάνε· τους παρακολουθούν για λίγο, κι αν τους δουν να πηγαίνουν πουθενά αλλού εκτός από τη Συνοικία των Γιγάντων, μπορεί να γίνει επεισόδιο· αλλιώς, όλα είναι εντάξει. Οι δενδρογίγαντες του Βαθύ Δάσους γνωρίζουν για τους αδελφούς τους που κατοικούν στη Συνοικία των Γιγάντων και τους επισκέπτονται.»

«Νόμιζα ότι οι δενδρογίγαντες ήταν σαν τα ζώα, σαν τους γιγαντόλυκους. Δεν μιλάνε, άλλωστε· μουγκρίζουν μόνο.»

«Ναι, δεν μιλάνε καμια ανθρώπινη γλώσσα, σίγουρα, αλλά μπορείς να τους ακούσεις να τραγουδάνε πολλές φορές. Βγάζουν πολύ μελωδικούς ήχους. Δεν είναι ζώα, Λαρβάκι, σε καμία περίπτωση. Ούτε άνθρωποι είναι, βέβαια.» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Η Συνοικία των Γιγάντων θεωρείται ιερή για τον Σερτίνγκε· στο κέντρο της υπάρχει ένας μεγάλος φυσικός βωμός του.»

«Φυσικός;»

«Δεν τον έχει φτιάξει άνθρωπος. Είναι δύο μεγάλα δέντρα σαν γιγάντια φίδια, μπλεγμένα μεταξύ τους και γύρω από πελώριους βράχους με παράξενα σχήματα.

»Αυτός δεν είναι, όμως, ο βασικός ναός του Σερτίνγκε στην πόλη.»

«Υπάρχει κι άλλος;»

«Ναι. Ο ναός στη Συνοικία του Σερτίνγκε.»

«Μια συνοικία αφιερωμένη στο Θηρίο της Πλάσης;»

«Απλώς αυτό το όνομα έχει επειδή εκεί είναι ο ναός του. Η Συνοικία του Σερτίνγκε, ουσιαστικά, μοιάζει πολύ πιο ήμερη σε σχέση με τη Συνοικία των Γιγάντων.»

«Όσο ακούω για την πόλη σου, Άλφεντουρ, τόσο πιο ενδιαφέρουσα μού μοιάζει,» είπε η Λαρβάκι. «Γιατί δεν ανήκετε, αλήθεια, στην Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών;»

«Η Νάζρηβ ήταν ανέκαθεν ανεξάρτητη, και αγαπά την ανεξαρτησία της.»

«Η Κοινοπολιτεία δεν έχει επιχειρήσει ποτέ να την κατακτήσει;»

«Δε νομίζω ότι θα τη συνέφερε να προσπαθήσει κάτι τέτοιο. Επιπλέον, η άμυνά μας είναι πολύ πιο ισχυρή απ'ό,τι ίσως να νομίζεις.»

Η Λαρβάκι ύψωσε ένα της φρύδι ερωτηματικά.

«Ορισμένα πράγματα δεν μπορώ να σου τα αποκαλύψω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Είναι θέματα ασφάλειας της πόλης.»

«Πού μένεις μέσα στη Νάζρηβ;» τον ρώτησε μετά από μερικά λεπτά σιωπής.

«Στη Συνοικία των Πύργων.»

«Έχει πύργους;»

«Έχει τα ψηλότερα οικοδομήματα στη Νάζρηβ, η οποία έχει, γενικά, πιο ψηλά οικοδομήματα από τις περισσότερες πόλεις της Μοργκιάνης. Μπορεί, για παράδειγμα, να έχει μικρότερη έκταση από τη Φάνρηβ, αλλά σίγουρα έχει μεγαλύτερο *ύψος* από αυτήν.»

«Πιο πολλούς κατοίκους;»

«Περίπου τους ίδιους. Χωρίς να υπολογίζει κανείς τους περαστικούς, οι οποίοι είναι πάντα πάρα πολύ στη Νάζρηβ.»

«Και,» η Λαρβάκι δίστασε για μια στιγμή μονάχα, «μένεις μόνος στη Συνοικία των Πύργων;»

«Για την ώρα, ναι.»

Η Λαρβάκι τον ατένισε υπολογιστικά, σαν ν'αναρωτιόταν τι ακριβώς μπορεί να σήμαινε αυτό το *για την ώρα*. Ωστόσο, δεν έκανε άλλες προσωπικές ερωτήσεις. Πράγμα που ο Άλφεντουρ εκτίμησε, γιατί δεν σκόπευε να της δώσει απαντήσεις.

«Ποιο μέρος θα πρότεινες για να μείνει μια εξωδιαστασιακή ταξιδιώτισσα;» τον ρώτησε.

«Το σπίτι μου, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, και η Λαρβάκι μειδίασε λεπτά και κάθισε πιο αναπαυτικά στο κάθισμά της.

Το ελικόπτερο μπήκε στον εναέριο χώρο της Νάζρηβ δίνοντας τηλεπικοινωνιακό σήμα στους φύλακές της ώστε να μην ανησυχήσουν. Πέρασε πάνω από τα δυτικά τείχη, πάνω από μεγάλους δρόμους και περιοχές με ψηλές πολυκατοικίες, πάνω από τον ποταμό Τίγρη, πάνω από περισσότερες αστικές περιοχές και μια συνοικία με *πολύ* ψηλές πολυκατοικίες–

(«Αυτή είναι η Συνοικία των Πύργων;» ρώτησε η Λαρβάκι.

«Ναι,» είπε ο Άλφεντουρ.)

–και έφτασε στον Αερολιμένα της πόλης, όπου και προσγειώθηκε σ'ένα ελικοδρόμιο, πλάι σ'άλλα ελικόπτερα.

Οι επιβάτες του άνοιξαν τις πόρτες και κατέβηκαν κουβαλώντας τα πράγματά τους. Η Αζουρίτα μπορούσε να βαδίζει αλλά μόνο με την υποστήριξη του Άλφεντουρ και όχι γρήγορα.

Μπήκαν στο εσωτερικό του αεροδρομίου και όλοι εκτός από τον Άλφεντουρ κάθισαν σ’ένα ποτοπωλείο. Ο διπλωμάτης πήγε να μισθώσει μεταφορικά μέσα, κι όταν επέστρεψε στο ποτοπωλείο, είπε ότι είχε κανονίσει ένα μηχανοκίνητο τετράκυκλο να μεταφέρει την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ στο σπίτι τους στη Συνοικία της Γνώσης και μια άμαξα να μεταφέρει τον ίδιο, τη Λαρβάκι, και τον Θάλβακιρ στα δικά τους σπίτια.

«Η Λαρβάκι πού θα μείνει ακριβώς;» ρώτησε ο σωματοφύλακας, και στην ερώτησή του υπήρχε αναμφίβολα καχυποψία.

«Μαζί μου, προς το παρόν,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Υπάρχουν πολλά ξενοδοχεία και πανδοχεία στη Νάζρηβ...»

«Φοβάσαι ότι κατασκοπεύω για τους Χαρνώθιους ή για τον Φύλακα;» τον ρώτησε ευθέως η Λαρβάκι.

«Ακόμα κι αν κατασκοπεύεις,» είπε ο Άλφεντουρ, «δεν πρόκειται να βρεις τίποτα το χρήσιμο στο σπίτι μου.» Και προς τον Θάλβακιρ: «Δεν είμαστε σε διπλωματική αποστολή τώρα. Και ξέρω τι κάνω.»

«Το ελπίζω.»

Ο Άλφεντουρ είπε στον πιλότο του ελικοπτέρου: «Για σένα δεν κανόνισα μεταφορικό μέσο...»

«Δε χρειάζεται· δε θα φύγω από τώρα.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε, περιμένοντας τέτοια απάντηση. «Θα τα ξαναπούμε όταν είναι να πετάξουμε, υποθέτω.»

Ο πιλότος τον χαιρέτησε με μια σύντομη χειραψία, και μετά ο διπλωμάτης, οι δίδυμες, η Λαρβάκι, και ο Θάλβακιρ έφυγαν από το ποτοπωλείο, περνώντας ανάμεσα από τον κόσμο που καθόταν στα τραπεζάκια. Πήγαν εκεί όπου τους περίμεναν το τετράκυκλο όχημα και η άμαξα. Οι δίδυμες μπήκαν στο όχημα – η Αζουρίτα αργά, με προσοχή, μη μπορώντας εύκολα να σκύβει.

«Να οδηγείς ήπια,» είπε ο Άλφεντουρ στον οδηγό· «η μία είναι τραυματισμένη.»

«Μείνετε ήσυχος, κύριε Άλφεντουρ,» αποκρίθηκε εκείνος, που δεν του ήταν άγνωστος, και ξεκίνησε τους τροχούς του οχήματος, οδηγώντας προς την έξοδο του Αερολιμένα.

Ο διπλωμάτης, η Λαρβάκι, και ο Θάλβακιρ ανέβηκαν στην άμαξα που την έσερναν δύο ψηλά, γκρίζα άλογα.

Ο αμαξάς ρώτησε: «Στο σπίτι σας πηγαίνουμε, κύριε Άλφεντουρ; Στους Πύργους;» Ούτε αυτός τού ήταν άγνωστος.

«Ναι, και μετά θα πας τον Θάλβακιρ στο δικό του σπίτι.»

Ο αμαξάς χτύπησε τα άλογα με τα μακριά χαλινάρια κι αυτά άρχισαν να τραβάνε την άμαξα, πηγαίνοντας προς την έξοδο του αεροδρομίου.

Η Λαρβάκι ρώτησε: «Πού μένεις, Θάλβακιρ; – αν δεν υποπτεύεσαι, βέβαια, ότι απλά προσπαθώ να σου αποσπάσω πληροφορίες…»

Ο Θάλβακιρ χαμογέλασε αρκετά φιλικά – ίσως για χάρη του Άλφεντουρ, αν και γενικά ήταν ευγενικός άνθρωπος παρά τις τρομερές πολεμικές του ικανότητες – δυο στοιχεία του χαρακτήρα του που κάποιοι πιθανώς να θεωρούσαν αντιφατικά, αλλά όχι ο Άλφεντουρ. «Στη Συνοικία των Τεχνών μένω,» αποκρίθηκε ο σωματοφύλακας στη Λαρβάκι.

«Μακριά από εδώ;»

«Σχετικά, αλλά από αυτή τη μεριά του ποταμού.»

Ο Αερολιμένας ήταν δίπλα στη Συνοικία των Πύργων, έτσι η άμαξα δεν άργησε καθόλου να μπει στους δρόμους της, ανάμεσα στις πανύψηλες πολυκατοικίες που ήταν γεμάτες οξείες γωνίες – ένα χαρακτηριστικό της αρχιτεκτονικής των περισσότερων πόλεων της Μοργκιάνης. Πολλές απ’αυτές τις πολυκατοικίες ενώνονταν με γέφυρες φτιαγμένες για πεζούς, οι οποίες έμοιαζαν να δημιουργούν ένα ολόκληρο εναέριο οδικό δίκτυο πάνω από τις επίγειες οδούς της συνοικίας. Κοιτάζοντας ψηλά, μπορούσες να δεις διαβάτες να τις διασχίζουν, ακόμα και τώρα που ήταν μεσημέρι.

Ο αμαξάς σταμάτησε την άμαξά του μπροστά από την αυλή μιας πολυκατοικίας, και ο Άλφεντουρ είπε στη Λαρβάκι: «Εδώ κατεβαίνουμε.»

Η αυλή μετά την καγκελωτή πύλη δεν ήταν μεγάλη αλλά ήταν γεμάτη άνθη του Βαθύ Δάσους τα οποία θα νόμιζες ότι είχαν βγει από όνειρο. Η Λαρβάκι τα κοίταζε με τα μάτια της να γυαλίζουν. Ο Άλφεντουρ τής είπε για την προέλευσή τους, και πρόσθεσε: «Φυτρώνουν μόνο στα πιο σκιερά και δροσερά μέρη.»

«Εδώ όμως δεν είναι τέτοιο μέρος,» παρατήρησε εκείνη.

«Μπορούν να ζήσουν κι αλλού, αλλά εκεί φυτρώνουν από τη φύση τους. Κι εκεί έχω ακούσει πως είναι ακόμα πιο μαγευτικά. Το φθινόπωρο δεν τα πειράζει, ούτε ο χειμώνας. Ονομάζονται θησαυροί του Νούρκας.» Τα συγκεκριμένα λουλούδια έφταναν ώς το γόνατο της

Λαρβάκι και είχαν μεγάλα, μυτερά αλλά πλατιά πέταλα, τόσο διάφανα που έμοιαζαν νάναι από γυαλί· και αναδεύονταν ακόμα κι από τον παραμικρό αέρα, ακόμα κι από το πέρασμα ενός ανθρώπου από δίπλα τους. Ο Άλφεντουρ έσκυψε, έκοψε ένα λουλούδι, και το έδωσε στη Λαρβάκι.

Εκείνη χαμογέλασε. «Δεν έπρεπε να το κόψεις.» Το μύρισε, και η μυρωδιά του της έφερε στο μυαλό γλυκό, μεθυστικό κρασί.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Αν κανένας με είδε μπορεί να με κυνηγήσει σύμφωνα με τον Νόμο της Νάζρηβ.»

«Σοβαρολογείς;» τον ρώτησε καθώς τον ακολουθούσε μέσα στην αυλή της πολυκατοικίας.

«Ο χώρος εδώ κάτω δεν είναι προσωπική μου ιδιοκτησία, και οι θησαυροί του Νούρκας είναι σπάνια άνθη· ανήκουν σ'όλους τους ενοίκους της πολυκατοικίας. Υπάρχει πρόστιμο αν τους κόψεις. Καλύτερα να τον κρύψεις αυτόν που κρατάς. Βάλ' τον στην τσέπη σου· θα δεις ότι είναι πολύ ανθεκτικός.»

Η Λαρβάκι υπάκουσε.

Ο Άλφεντουρ δεν την οδήγησε προς την πόρτα που φαινόταν για είσοδος της πολυκατοικίας, την οδήγησε προς έναν τοίχο όπου υπήρχαν δύο οριζόντιες μεταλλικές ράβδοι οι οποίες ξεκινούσαν από το έδαφος και ανέβαιναν. Πλάι τους ήταν μια κονσόλα, και, καθώς ο Άλφεντουρ πάτησε ένα κουμπί εκεί, η Λαρβάκι συνειδητοποίησε ότι η κονσόλα ήταν για να καλεί ανελκυστήρα.

Γρήγορα, ένας γυάλινος θάλαμος κατέβηκε από τα ύψη του εξωτερικού τοίχου της πολυκατοικίας, συρόμενος επάνω στις μεταλλικές ράβδους. Ο Άλφεντουρ άνοιξε την πόρτα του και μπήκαν. Πάτησε ένα κουμπί σε μια εσωτερική κονσόλα κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν. Η θέα γινόταν ολοένα και μεγαλύτερη γύρω τους.

«Ο ανελκυστήρας είναι ανοιχτός για τον καθένα;» ρώτησε η Λαρβάκι, που δεν είχε δει τον Άλφεντουρ να χρησιμοποιεί κλειδιά. «Γιατί δεν είναι στο εσωτερικό της πολυκατοικίας αλλά έξω;»

«Εξυπηρετεί καλύτερα έξω. Δε βλέπεις τις οδογέφυρες;» Έδειξε τις γέφυρες που ένωναν πολλές πολυκατοικίες: ένας περίπλοκος ιστός. «Υπάρχει κόσμος που μετακινείται στον αέρα.»

«Και ποιος πληρώνει για την ενέργεια που καταναλώνει αυτός ο ανελκυστήρας; Η πολιτεία;»

«Ακριβώς. Δεν πληρώνουν οι ένοικοι – εκτός υπό τη γενική έννοια των φόρων.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε πολύ ψηλά πάνω από το έδαφος, και σε μια μικρή οθόνη της κονσόλας του είχε παρουσιαστεί ο αριθμός *18*. Ο Άλφεντουρ άνοιξε την άλλη πόρτα του θαλάμου (η οποία ήταν επίσης γυάλινη, όπως κι ολόκληρος ο θάλαμος) και βγήκαν σ'έναν διάδρομο στο εσωτερικό της πολυκατοικίας.

«Στον δέκατο-όγδοο όροφο είμαστε;» ρώτησε η Λαρβάκι.

«Ναι.»

«Έχεις καλή θέα από εδώ.»

«Σίγουρα.»

Διασχίζοντας τον διάδρομο – δεξιά κι αριστερά του οποίου υπήρχαν ανοίγματα προς άλλους διαδρόμους, παράθυρα, και πόρτες – την οδήγησε μπροστά στην εξώθυρα του σπιτιού του. Έβγαλε ένα κλειδί και ξεκλείδωσε την κλειδαριά. Μετά ακούμπησε το μέτωπό του στον αισθητήρα της πόρτας, σκύβοντας λίγο τη μέση του, και έφερε στο μυαλό του τη νοητική εικόνα ανοίγματος. Ακόμα μια κλειδαριά, κρυφή, ακούστηκε να ξεκλειδώνει.

«Νοητικό σύνθημα κλειδώματος;» είπε η Λαρβάκι.

«Ναι.» Το σύστημα το είχαν φτιάξει μάγοι του τάγματος των Τεχνομαθών σε συνεργασία με μάγους του τάγματος των Διαλογιστών.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε την πόρτα και μπήκαν στο διαμέρισμά του.

Το χολ ήταν λίγο πιο ψηλά από τα υπόλοιπα δωμάτια, κι από τα δεξιά είχε μια πόρτα που έκρυβε μια ντουλάπα με ενδύματα (κάπες, πανωφόρια, καπέλα, γάντια) και διάφορα εξαρτήματα (όπως ομπρέλες και ασημόχρωμα γυαλιά). Από τ'αριστερά ήταν μια κρεμάστρα. Μετά το χολ, κατεβαίνοντας δυο πλατιά σκαλοπάτια κάτω από μια καμάρα, ήταν το καθιστικό, διακοσμημένο με σοφά, πολυθρόνες, τραπέζι και καρέκλες, τζάκι, δύο λιθοστάτες με φωτόλιθους επάνω, χαλί που θύμιζε το έδαφος δάσους, τηλεοπτικό δέκτη και, παραδίπλα, ένα μεγάλο ηχοσύστημα με ραδιόφωνο. Στους τοίχους κρέμονταν πίνακες με σκηνές από τον ποταμό Τίγρη, καθώς και ένας που απεικόνιζε τα Παγωμένα Έλη, μακριά στον βορρά της Μοργκιάνης.

Πόρτες οδηγούσαν στα άλλα δωμάτια του σπιτιού: κρεβατοκάμαρα, γραφείο με βιβλιοθήκη και μηχανικό σύστημα αποθήκευσης δεδομένων και τηλεπικοινωνίας, κουζίνα, ξενώνας, λουτρό, τουαλέτα.

Ο Άλφεντουρ ξενάγησε τη Λαρβάκι σε όλα, και πρόσεξε ότι είχε αρχίσει πάλι να κουτσαίνει έντονα.

«Κάθισε να ξεκουραστείς,» της είπε, δείχνοντας τον σοφά στο καθιστικό. Τις κάπες τους τις είχαν ήδη κρεμάσει στο χολ. «Σαν στο σπίτι σου.»

Η Λαρβάκι έλυσε τη ζώνη της με τα δύο πιστόλια και την άφησε πάνω σε μια πολυθρόνα. Ύστερα άρχισε να ξεκουμπώνει τον αλεξίσφαιρο θώρακα που φορούσε πάνω από τα ρούχα της, κι ο Άλφεντουρ τη βοήθησε να τον βγάλει.

«Ευχαριστώ,» είπε εκείνη· και ρώτησε: «Είναι κι αυτό μέρος της ιατρικής εξέτασης για το τραύμα στο πόδι μου;»

«Δε θα θέλαμε καμια μόλυνση να εξαπλωθεί,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, νιώθοντας ξαφνικά τη θερμότητα του κοκκινόδερμου σώματός της πολύ έντονα κοντά του. Κι αναρωτήθηκε, ακούσια, πώς θα ήταν να φιλήσει αυτό το εξωδιαστασιακό δέρμα, να το αγγίξει με τη γλώσσα του...

«Πρέπει να βεβαιωθούμε γι'αυτό. Σύντομα,» είπε η Λαρβάκι, ακραγγίζοντας το φρεσκοξυρισμένο μάγουλό του με τα δάχτυλά της. Τα χείλη της ακούμπησαν τα χείλη του προς στιγμή, και μετά απομακρύνθηκε για να καθίσει στον σοφά, να λύσει τα λουριά των μποτών της, και να τις ρίξει παραδίπλα.

«Να παραγγείλω φαγητό;» πρότεινε ο Άλφεντουρ.

«Ναι.»

«Καμια ιδιαίτερη προτίμηση;»

«Βασίζομαι στα γούστα σου.»

«Ο Ιουράσκε ας σε προφυλάξει,» της είπε ο Άλφεντουρ και, ενώ εκείνη γελούσε, βάδισε προς το γραφείο του.

Αφού παράγγειλε φαγητό μέσω του τηλεπικοινωνιακού διαύλου στο γραφείο – ο οποίος έμοιαζε να βαριόταν να ξυπνήσει ύστερα από τόσες ημέρες ύπνου – ο διπλωμάτης επέστρεψε στο καθιστικό βρίσκοντας τη Λαρβάκι να έχει μόλις ανάψει το τζάκι. Το κόκκινο δέρμα του προσώπου της ήταν σαν να ήθελε να ρουφήξει τις φλόγες.

«Ελπίζω να μη σε πειράζει,» του είπε.

«Ποιο;»

«Που άναψα το τζάκι σου.»

«Ελπίζω να μη σε πειράξει το φαγητό που παράγγειλα να φάμε.»

Η Λαρβάκι γέλασε ξανά. «Τόσο περίεργα φαγητά τρως;»

«Θα δεις σε λίγο.»

Το κουδούνι του σπιτιού δεν άργησε να χτυπήσει, και ο Άλφεντουρ σηκώθηκε από τον σοφά όπου κάθονταν οι δυο τους πίνοντας κρασί Χαρνώθιων δασών ενώ μουσική ερχόταν από το ηχοσύστημα. «Τ'ακους αυτό;» έλεγε εκείνη τη στιγμή στη Λαρβάκι. «Είναι τραγούδι των δενδρογιγάντων.»

«Αποκλείεται!»

Ο Άλφεντουρ απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας ν'ανοίξει την πόρτα και να παραλάβει το φαγητό τους που ήταν τυλιγμένο μέσα σε μεγάλα φύλλα. Επιστρέφοντας στο καθιστικό, είπε: «Κι όμως, είναι τραγούδι των δενδρογιγάντων.»

«Σαν τον άνεμο είναι,» παρατήρησε η Λαρβάκι.

«Ναι, αλλά πολύ πιο έντεχνο.» Ο Άλφεντουρ άφησε τα φαγητά πάνω στο τραπέζι και κάθισε σε μια καρέκλα εκεί.

Η Λαρβάκι σηκώθηκε από τον σοφά, παίρνοντας μαζί τα ποτήρια τους με το κρασί, και ήρθε κι εκείνη στο τραπέζι για να καθίσει πλάι του. «Δε θα το πίστευα ότι οι δενδρογίγαντες μπορούν να τραγουδήσουν έτσι.» Και πρόσθεσε μειδιώντας: «Δε νομίζω όμως να ηχογραφήθηκαν με δική τους πρωτοβουλία.»

«Η αλήθεια είναι πως όχι, αλλά δεν έχει σημασία.»

Η Λαρβάκι κοίταξε τα φαγητά που ξετύλιγε ο Άλφεντουρ μέσα από τα μεγάλα φύλλα. «Τι είναι αυτά τα πράγματα, μα τους θεούς;»

Εκείνος γέλασε. «Σε προειδοποίησα.

»Αυτό,» έδειξε ένα πιάτο από ξετυλιγμένα φύλλα, «είναι ελάφι Ψυχροδάσους βρασμένο σε ζωμό φρούτων και καρπών Δάσους των Ψυχών, γαρνιρισμένο επίσης με φρούτα από το Δάσος των Ψυχών και χειμερινούς καρπούς Ψυχροδάσους.»

«Από τη μια άκρη της Μοργκιάνης στην άλλη...»

«Ακριβώς. Η Νάζρηβ είναι στο κέντρο της, γι'αυτό και έχουμε τέτοιες συνταγές.» Έδειξε ένα άλλο πιάτο από ξετυλιγμένα φύλλα. «Φασόλια που καλλιεργούνται στις Σκιερές Κοιλάδας μαζί με ρύζι από τις όχθες του ποταμού Γύπα, Χαρνώθια καρότα, και διάφορα καρυκεύματα και χορταρικά που δεν ξέρω τι είναι αλλά υποπτεύομαι ότι προέρχονται από το ανατολικό Χαμηλό Δάσος.»

«Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τη μαγειρική,» είπε η Λαρβάκι, αρχίζοντας να τρώει από ένα πιάτο που ο Άλφεντουρ δεν είχε εξηγήσει τι ήταν.

«Προτιμάς να καταναλώνεις τα αποτελέσματα της μαγειρικής, ε;»
«Ακριβώς,» αποκρίθηκε γλείφοντας τα χείλη της, και είπε: «Είναι πολύ νόστιμο αυτό!»
«Θες να μάθεις τι είναι;»
«Προτιμώ το μυστήριο του πράγματος.»
Ο Άλφεντουρ χαμογέλασε και, πιάνοντας ένα πιρούνι κι ένα μαχαίρι, δοκίμασε το ελάφι του Ψυχροδάσους. Το κρέας του έλιωνε στο στόμα, και η γεύση του ήταν σαν μέλι. Δε θα μπορούσες να μαντέψεις εύκολα ότι έτρωγες σκοτωμένο ζώο.
«Από τη Φεηνάρκια δεν είσαι;» ρώτησε τη Λαρβάκι.
«Ναι.»
«Τι κουζίνα έχετε εκεί;»
«Δε θες να μάθεις.»
«Σοβαρά;»
«Κυρίως ζωικά πράγματα τρώνε στη Φεηνάρκια. Και, γενικά, εκεί χρησιμοποιούν τα παράγωγα των ζώων για διάφορα πράγματα. Για νάμαι ειλικρινής, έχω ξεσυνηθίσει την κουζίνα τους. Λείπω πολλά χρόνια από τη Φεηνάρκια, Άλφεντουρ.»
«Θέλεις να επιστρέψεις;»
Κούνησε το κεφάλι. «Όχι και τόσο.» Έγλειψε ένα δάχτυλό της που είχε βουτηχτεί στη σάλτσα. «Εδώ είναι καλύτερα.»
«Παρότι έχεις τόσους εχθρούς;»
«Εχθρούς; Νόμιζα ότι ήσουν φίλος μου.»
«Ξέρεις σε ποιους αναφέρομαι.»
«Πρώην επαναστάτες που κυνηγάνε μανιασμένα πρώην Παντοκρατορικούς υπάρχουν παντού στο Γνωστό Σύμπαν, Άλφεντουρ. Και στη Φεηνάρκια είμαι βέβαιη πως το έλεός τους θα είναι πολύ λιγότερο απ'ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη διάσταση. Στη Φεηνάρκια είμαστε άγριοι· μη με βλέπεις εμένα έτσι, ήμερη σαν κατοικίδιο.»
Ο Άλφεντουρ γέλασε. «Ήμερη σαν κατοικίδιο;» Ήπιε μια γουλιά από το κρασί του.
«Τα πάντα είναι σχετικά στο σύμπαν, Άλφεντουρ.»
Μετά το φαγητό, ενώ βάδιζε ξυπόλυτη προς τον σοφά, ρώτησε: «Θα με επισκεφτεί ο γιατρός μου, ή θα πεθάνω τελικά;»
«Όχι ενώ είσαι τόσο βαριά ντυμένη,» είπε ο Άλφεντουρ που ακόμα καθόταν στο τραπέζι, καπνίζοντας τώρα την πίπα του.

Η Λαρβάκι έβγαλε το πέτσινο παντελόνι της, αποκαλύπτοντας μακριά, όμορφα, γυμνασμένα πόδια, έναν επίδεσμο τυλιγμένο λίγο πιο πάνω απ'το αριστερό γόνατο, κοντές μαύρες κάλτσες, και μαύρη περισκελίδα. Ξάπλωσε στον σοφά, ανάσκελα.

Ο Άλφεντουρ άφησε την πίπα του στο τραπέζι και πλησίασε. Κάθισε κοντά της κι έβγαλε τις κάλτσες από τα πόδια της, τη μία μετά την άλλη. Ξετύλιξε τον επίδεσμο από το τραύμα. Είχε κάνει εφελκίδα που έμοιαζε με μια μεγάλη χάντρα επάνω στο κόκκινο δέρμα της. Ο Άλφεντουρ έσκυψε και φίλησε την εφελκίδα, ενώ τα χέρια του γλιστρούσαν επάνω στις κνήμες και στους μηρούς της. Άκουσε την αναπνοή της να γίνεται πιο γρήγορη. «Ορίστε,» της είπε· «πέρασε τώρα, δεν πέρασε;»

«Τα χείλη του γιατρού μου είναι μαγικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά αν η μόλυνση έχει εξαπλωθεί;»

Ο Άλφεντουρ κατέβασε την περισκελίδα της ώς τα γόνατα, φανερώνοντας έναν φουντωτό καταπράσινο θάμνο. Τα δάχτυλά του άγγιξαν τη γυναικεία της φύση, υγρή και ζεστή. «Πονάς εδώ;»

«Ζαλίζομαι,» του είπε.

«Τώρα;» Τα δάχτυλά του έγιναν πιο επίμονα.

«Θέλω να γδύσω τον γιατρό μου,» αποκρίθηκε πνιχτά.

«Τελικά, είσαι όντως από άγρια διάσταση.»

Τα χέρια της άρπαξαν το πουκάμισό του – «Η διάστασή μου ολοένα και αγριεύει,» είπε – τραβώντας το, βγάζοντάς το μέσα από το παντελόνι του, σπάζοντας δυο κουμπιά, ξεθηλυκώνοντας άλλα.

Ο Άλφεντουρ την πήρε στην αγκαλιά του, προσπαθώντας να αφαιρέσει τη μπλούζα της, ενώ οι γλώσσες τους συναντιόνταν· και ξαφνικά βρέθηκαν στο πάτωμα, μπροστά στον σοφά, να κυλιούνται πάνω στο χαλί. Σταμάτησαν όταν συνάντησαν τον τοίχο και ο Άλφεντουρ βρισκόταν από πάνω της, έχοντας ήδη χάσει τα μισά του ρούχα. Τα δάχτυλα των ποδιών της γαντζώθηκαν στις άκριες της περισκελίδας του, κατεβάζοντάς την. «Λατρεύω τους γιατρούς της Νάζρηβ,» του είπε, και μετά δεν έβγαλε άλλες φωνές σε κατανοητή γλώσσα.

Το σώμα του τραντάχτηκε φτάνοντας σε οργασμό· έμεινε για μερικές στιγμές ακίνητος σαν να είχε κοκαλώσει, βαριανασαίνοντας, κι ύστερα γλίστρησε από πάνω της, ξεφεύγοντας από την αγκαλιά των

ποδιών της και ξαπλώνοντας παραδίπλα, στο χαλί, κοιτάζοντας το σβηστό πολύφωτο στο ταβάνι, εξαντλημένος και ξέπνοος.

Η Λαρβάκι αναστέναξε και τεντώθηκε. Γύρισε στο πλάι για να τον κοιτάξει. «Κρασί;»

«Ναι.» Αλλά δεν είχε τελειώσει μαζί της ακόμα. Όταν μια γυναίκα άρπαζε την προσοχή του, είχε την τάση να της δίνεται πλήρως, να θέλει να την καταβροχθίσει. Ίσως αυτό να ήταν που τον είχε βάλει σε τόσους μπελάδες· αλλά μάλλον όχι. Την κοίταζε τώρα καθώς εκείνη βάδιζε προς το τραπέζι. Κοίταζε αυτά τα ψηλά, όμορφα πόδια και τους σφριγηλούς γλουτούς· και, καθώς η Λαρβάκι επέστρεφε με δυο ποτήρια κρασί στα χέρια, κοίταζε πάλι τα ψηλά, όμορφα πόδια και τον γοητευτικό πράσινο θάμνο από πάνω τους. Το εξωτικό κόκκινο δέρμα της τον είχε αιχμαλωτίσει, και νόμιζε ότι όντως η γεύση του ήταν διαφορετική από του δέρματος των γυναικών της Μοργκιάνης.

Η Λαρβάκι γονάτισε δίπλα του, κρατώντας τα ποτήρια. «Δεν τελείωσε η εξέταση;»

Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε κι εκείνος στα γόνατα και, με ήπια ώθηση των χεριών του, την έβαλε να ξαπλώσει ξανά ανάσκελα επάνω στο χαλί, ενώ η Λαρβάκι δεν αντιστεκόταν, αφήνοντας τα ποτήρια παραδίπλα. Ο Άλφεντουρ πήρε το ένα και άδειασε, αργά, σταδιακά, το κρασί επάνω της, ξεκινώντας από το στήθος και καταλήγοντας στην κοιλιά. Έσκυψε και ήπιε, χωρίς βιασύνη, σέρνοντας τη γλώσσα του στο δέρμα της. Η Λαρβάκι έπιασε τα μαλλιά του μέσα στα δάχτυλά της και, μετά, το στητό όργανό του, ενώ τα πόδια της σχημάτιζαν βρόχο γύρω από τη μέση του. Οι επίμονες κινήσεις του χεριού της επάνω στο πέος και στους όρχεις του τον έκαναν να τινάξει το σπέρμα του στην κοιλιά και στο δεξί της στήθος ενώ μούγκριζε σαν δενδρογίγαντας.

Πολύ αργότερα, έχοντας πλυθεί κι οι δυο τους στο λουτρό του διαμερίσματος (πράγμα που είχε καταλήξει σε μια ακόμα φορά έντονης ερωτικής δραστηριότητας), κάθονταν μισοξαπλωμένοι στον σοφά, ελαφρά ντυμένοι, ενώ οι πυκνές σκιές του δωματίου διαλύονταν μόνο από τους φωτόλιθους στους λιθοστάτες. Σουρούπωνε στη Νάζρηβ. Ο Άλφεντουρ ακόμα άγγιζε τα πόδια της Λαρβάκι, φιλώντας τα κάπου-κάπου.

Εκείνη χασμουρήθηκε.

«Νυστάζεις;»

«Αναρωτιέσαι γιατί;» τον πείραξε, υψώνοντας το ένα της πόδι για ν'αγγίξει με τα δάχτυλα το μάγουλό του. Ο Άλφεντουρ φίλησε τη φτέρνα, δίχως να μιλήσει. Η Λαρβάκι είπε: «Άσε με να μαντέψω: η προηγούμενη γυναίκα που είχες εδώ έφυγε επειδή την είχες εξουθενώσει.»

Ο Άλφεντουρ γέλασε. «Όχι ακριβώς.»

«Όχι *ακριβώς;*»

«Βασικά,» αναστέναξε, «τελείως διαφορετικός ήταν ο λόγος.»

«Εσείς οι Μοργκιανοί είστε πολύ κρυψίνοες.»

«Είμαστε;»

«Σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν το λένε. Προτού έρθω εδώ, ως πράκτορας της Παντοκράτειρας, με είχαν προειδοποιήσει ότι είστε όλο μυστικά, ότι δύσκολα αποκαλύπτετε ακόμα και τις πιο ασήμαντες πληροφορίες.»

«Και νομίζεις ότι αυτές οι φήμες αληθεύουν;»

«Είμαι *σίγουρη* πλέον ότι αληθεύουν. 'Λέγε λίγα, κρύβε πολλά'; Κι οι ίδιοι το παραδέχεστε ότι είστε κρυψίνοες, δεν το παραδέχεστε;»

«Αυτό,» της είπε ο Άλφεντουρ, «είναι απλώς σύνεση.»

«Δεν είναι σύνεση· είστε κρυψίνοες!» γέλασε η Λαρβάκι. «Είμαι επίσης *σίγουρη* ότι δεν πρόκειται να σε καταφέρω να μου πεις *τίποτα* για άλλες γυναίκες που είχες παλιότερα εδώ.»

«Αντίστροφη ψυχολογία, για να με κάνεις να σου πω;»

«Βλέπεις τι σου λέω; Είστε κρυψίνοες.»

Ο Άλφεντουρ ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί. Αλλά έτσι είμαστε.» Μετά από λίγο, είπε: «Ήμουν παντρεμένος για κάποια χρόνια· και νόμιζα ότι θα κρατούσε για πολύ περισσότερα. Αλλά έφυγε επειδή είπε ότι δεν μπορούσε να ζει τη ζωή που ζω εγώ.»

«...Εννοείς τη δουλειά σου; Το ότι είσαι διπλωμάτης;»

«Ναι.»

«Δεν καταλαβαίνω. Ήταν κι εκείνη διπλωμάτισσα;»

«Όχι.»

«Τότε;»

«Ούτε κι εγώ καταλαβαίνω,» της είπε ο Άλφεντουρ, ενώ θυμόταν τη Δαλνίραθ να του λέει πως δεν μπορούσε πια να ζει μ'έναν άνθρωπο που τη μια μέρα βρισκόταν στη μια άκρη της Μοργκιάνης και την

άλλη μέρα στην άλλη... «Σπάνια τη συναντώ πια. Αλλά νομίζω... είμαι σίγουρος...» Αναστέναξε. «Τέλος πάντων.»

«Τι είναι;» τον ώθησε η Λαρβάκι.

«Δε χρειάζεται να σε ζαλίζω.»

«Μ'έχεις ήδη ζαλίσει αρκετά. Θέλω κι άλλο.» Κέντρισε τα πλευρά του με τα δάχτυλα του ποδιού της.

Ο Άλφεντουρ μειδίασε. «Δεν είμαι σίγουρος,» είπε, «αλλά νομίζω πως ήταν έγκυος όταν έφυγε, γιατί μετά έμαθα πως είχε ένα μωρό. Νεογέννητο.»

«Και δεν τη ρώτησες αν είναι δικό σου;»

«Δεν ήταν πρόθυμη να μου πει τίποτα, Λαρβάκι.»

«Εσείς οι Μοργκιανοί δεν είστε απλά κρυψίνοες: είστε *τρελοί!* Ισχύει ακόμα και σε τέτοια πράγματα το *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά*;»

«Στα πάντα δεν ισχύει;»

«Η γυναίκα σου νομίζω πως θέλει ξύλο.»

«Στη Φεηνάρκια είστε άγριοι – η ίδια το είπες,» της θύμισε τρίβοντας το γόνατό της.

3
Συγκέντρωση στο Σπίτι του Προμάχου· το Θέμα του Νυκτόκηπου· οι Ανησυχίες της Αρχόντισσας

Η Ζιρίνα έφτασε στο σπίτι του Εθέλδιρ πριν από εκείνον. Οι πόρτες ήταν κλειστές και κλειδωμένες. Αλλά είχε κλειδί, και κανένας από τους οπλισμένους πολίτες που ήταν τριγύρω δεν προσπάθησε να τη σταματήσει απ'το να το χρησιμοποιήσει· την ήξεραν. Η Ζιρίνα κατέβηκε απ'τη ράχη της Μαύρης Γούνας, ξεκλείδωσε την πόρτα του γκαράζ, και μπήκε τραβώντας τη γιγαντολύκαινα μαζί της.

«Μείνε εδώ, Γουνίτσα, εντάξει;» είπε, τρίβοντας το μαυρότριχο θηρίο ανάμεσα στ'αφτιά.

«*Γρρρρ...*» αποκρίθηκε υπόκωφα η Μαύρη Γούνα.

«Μ'αρέσει όταν συμφωνούμε.»

Η Ζιρίνα άνοιξε την εσωτερική πόρτα του γκαράζ και μπήκε στην κουζίνα, κι από την κουζίνα πήγε στο καθιστικό του ισόγειου. «Είναι κανείς εδώ;» φώναξε, για καλό και για κακό. Αλλά κανένας δεν απάντησε. Το σπίτι ήταν άδειο. Ούτε η Ναλτάμα'χοκ δεν ήταν εδώ, ούτε η Λαρβάκι. Πρέπει να είχαν πάει με τον Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα βάδισε ώς το υπνοδωμάτιό του και εκεί έβγαλε το κράνος και την πανοπλία που η Χαρκάνιθ είχε επιμείνει να φορέσει αν ήθελε να έρθει μαζί της. Αισθάνθηκε το σώμα της να ελευθερώνεται από την περιοριστική, ενοχλητική ενδυμασία. Επέστρεψε στο καθιστικό, άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη, και κάθισε στον καναπέ, τεντώνοντας τα μποτοφορεμένα πόδια της και σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. Στην οθόνη, ο *Ανοιχτός Δίαυλος* έδειχνε έναν δημοσιογράφο να μιλά με δύο Χαρνώθιους ευγενείς και τη Ρουμπίνη ωλ Φέρενερ, την Αιρετή της Συντεχνίας των Καλλιτεχνών. Το δεξί της πόδι ακόμα ήταν σε νάρθηκα από την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών, αλλά αυτό δεν την εμπόδιζε από το να παρευρίσκεται σε τηλεοπτικές εκπομπές.

Αναμενόμενα, η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από το θέμα του Μεσοπόταμου και του Σκοτεινού Παζαριού. Οι Χαρνώθιοι ευγενείς

έλεγαν ότι οι αναρχικοί είχαν αποκτήσει απαράδεκτα μεγάλη επιρροή μέσα στην πόλη· ίσως όλα αυτά να ήταν σκευωρία των αυτονομιστών, και η Αρχόντισσα θα έπρεπε να φερθεί πολύ σκληρά στους αρχηγούς των κινητοποιήσεων.

«‘Αναρχικοί’...» μουρμούρισε η Ζιρίνα. «Τι μαλακίες είν’ αυτές, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε;» Οι εξεγερμένοι πολίτες που υποστήριζαν τον νόμιμο Φύλακα της πόλης δεν ήταν «αναρχικοί»! Οι *Χαρνώθιοι* ήταν αναρχικοί, που είχαν σφετεριστεί μια εξουσία που δεν τους ανήκε, και οι αυτονομιστές φυσικά.

Ο θόρυβος μηχανής ήρθε απ’τη μεριά της κουζίνας, καθώς και μερικά γρυλίσματα από τη Μαύρη Γούνα. *Ο Εθέλδιρ*.

Η πόρτα της κουζίνας άνοιξε και ο Εθέλδιρ μπήκε. «Γιατί ποτέ δεν με ακούς;» είπε.

Η Ζιρίνα μειδίασε. «Περίμενες πραγματικά να μείνω σπίτι ενώ συμβαίνουν όλ’ αυτά εδώ;»

«Τι έγινε με τη Χαρκάνιθ;» τη ρώτησε, κλείνοντας τον τηλεοπτικό δέκτη και καθίζοντας σε μια καρέκλα.

Η Ζιρίνα τού είπε πώς την έσωσε από εκείνο τον δολοφόνο και πώς μετά τη συντρόφευσε ώς εδώ. «Ο Άλφεντουρ τής είπε για τον Στρατηγό, το ξέρεις;»

«Το ξέρω. Ο Άλφεντουρ έκανε πολλά, τελευταία. Πολλά που μας βοήθησαν.» Πήγε στην κάβα και γέμισε δυο κούπες με μπίρα· της έδωσε τη μία και κάθισε πλάι της στον καναπέ. «Ο Άλφεντουρ πήρε τον Φύλακα έξω από την πόλη.»

Η Ζιρίνα τον ατένισε συνοφρυωμένη, μην καταλαβαίνοντας τι εννοούσε.

Ο Εθέλδιρ τής εξήγησε τι ακριβώς είχε συμβεί με τις δίδυμες βοηθούς του Άλφεντουρ και τον Φύλακα, και πώς ο διπλωμάτης πήρε τον Άσραδλιν και τη Ναλτάμα’χοκ μαζί του φεύγοντας από τη Φάνρηβ.

Η Ζιρίνα χαμογελούσε. «Το ήξερα πως στο τέλος θα συμμαχούσε μ’εμάς, Εθέλδιρ!»

«Δε νομίζω ότι έχει ακριβώς ‘συμμαχήσει’ μ’εμάς, αλλά έκανε εκείνο που θεωρούσε σωστό. Δε θα παρέδιδε ποτέ κάποιον που του ζητούσε προστασία. Είναι θέμα αρχής γι’αυτόν, υποθέτω.» Ανασήκωσε τους ώμους του και ήπιε μια μεγάλη γουλιά μπίρα, διψασμένα. Το

σκαρφάλωμα στον ναό του Σολκάρκας, η μάχη, και όλες αυτές οι κουβέντες τώρα τον είχαν κάνει να διψάσει πολύ.

«Η Μάλμεντιρ πού είναι;»

«Στο παρατηρητήριο του Σολκάρκας.» Και της είπε πώς είχαν ανεβάσει το ενεργειακό κανόνι εκεί.

«Ο Ριλάθιρ παίρνει πολλές πρωτοβουλίες χωρίς να ρωτήσει κανέναν,» παρατήρησε η Ζιρίνα.

«Αυτή τη φορά, οι ενέργειές του αποδείχτηκαν σωτήριες, όμως. Δε νομίζω ότι θα είχαμε καταφέρει να τους απωθήσουμε χωρίς το ενεργειακό κανόνι.»

«Η Λαρβάκι πού είναι; Κι αυτή στον ναό;»

«Η Λαρβάκι πήγε μαζί με τον Άλφεντουρ όταν εκείνος έφυγε. Νόμιζα ότι θα είχε επιστρέψει ώς τώρα. Δεν είναι εδώ;»

Η Ζιρίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Φώναξα κιόλας, μήπως είναι κανείς στο σπίτι, αλλά κανένας δεν απάντησε.»

Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε από τον καναπέ, πήγε στο υπνοδωμάτιο, στο γραφείο, στην τουαλέτα, στο επάνω πάτωμα του οικήματος, και μετά επέστρεψε κάτω πάλι, στο καθιστικό. «Πράγματι, δεν είν' εδώ,» είπε. «Κανονικά θα έπρεπε να είχε γυρίσει ώς τώρα. Αναρωτιέμαι,» κάθισε πλάι στη Ζιρίνα, «αν έφυγε μαζί με τον Άλφεντουρ.»

«Εννοείς, μέσα το ελικόπτερό του;»

«Ναι.»

«Εγώ εξαρχής δεν την εμπιστευόμουν,» είπε η Ζιρίνα, αναρωτούμενη τι διπλό παιχνίδι μπορεί να έπαιζε η Λαρβάκι. «Ίσως να ήθελε τώρα να μπει στον καταυλισμό του Φύλακα έξω από την πόλη. Ίσως να κατέβηκε κι αυτή μαζί με τον Άσραδλιν και τη Ναλτάμα'χοκ.»

«Γιατί όμως; Για να κατασκοπεύσει και να αναφέρει στην Αρχόντισσα; Δε νομίζω, Ζιρίνα.»

«Πού μπορεί να έχει πάει, λοιπόν, αν όχι στο στρατόπεδο του Φύλακα;»

«Ίσως να πήγε με τον Άλφεντουρ, στη Νάζρηβ.»

«Στη *Νάζρηβ;* Για ποιο λόγο;»

«Δεν παρατήρησες ότι είχε αναπτυχθεί μια συμπάθεια μεταξύ τους;»

«Μεταξύ του Άλφεντουρ και της Λαρβάκι; Σοβαρολογείς;»

«Ναι.» Ο Εθέλδιρ ήπιε ακόμα μια γουλιά από τη μπίρα του, τελειώνοντάς την κι αφήνοντας την κούπα στο τραπεζάκι παραδίπλα. «Από τότε που κατεβήκαμε στην υπόγεια βάση.»

Η εξώπορτα χτύπησε, και ο Εθέλδιρ σηκώθηκε για ν'ανοίξει. Ήταν η Μάλμεντιρ, μαζί με μερικούς άλλους πρώην επαναστάτες, εξεγερμένους πολίτες, και τη Χαρκάνιθ. Ήθελαν να συζητήσουν με τον Πρόμαχο. Ο Εθέλδιρ τούς άφησε να περάσουν. «Αλλά να φέρετε τα δικά σας ποτά,» τους είπε· «η κάβα μου είναι περιορισμένη.»

«Δεν είμαστε εδώ για να πιούμε, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε ένας απ'αυτούς.

«Ο Ριλάθιρ έμεινε στο παρατηρητήριο;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Έχει ερωτευτεί το κανόνι,» είπε η Μάλμεντιρ.

Ο Εθέλδιρ είπε στη Χαρκάνιθ: «Χαίρομαι που άλλαξες γνώμη για εμάς.»

Εκείνη απέφυγε προς στιγμή το βλέμμα του. «Φαίνεται πως... δεν ήμουν αρκετά καλά πληροφορημένη.»

«Συμβαίνει σε όλους μας.» Ο Εθέλδιρ τής έδωσε το χέρι του. «Καλωσόρισες στην Επανάσταση.»

Η Χαρκάνιθ μειδίασε καθώς αντάλλασσε μια σύντομη χειραψία μαζί του. «Δε βλέπω τον εαυτό μου ως επαναστάτρια, ακριβώς, αλλά... ό,τι νομίζεις.»

«Μη σ'ανησυχεί· ούτε εγώ βλέπω τον εαυτό μου ως Πρόμαχο ακριβώς αλλά όλοι φαίνεται να επιμένουν.»

Ορισμένοι πρώην επαναστάτες και εξεγερμένοι πολίτες γελούσαν. «Ε αν δεν είσαι εσύ, Εθέλδιρ, ο Πρόμαχός μας, τότε ποιος είναι;» είπε ένας· και μια άλλη πρόσθεσε: «Πρέπει πάντα να υπάρχει κάποιος ωραίος για Πρόμαχος.»

«Αναζητήστε τότε τον αδελφό μου,» αστειεύτηκε ο Εθέλδιρ· «ήταν ανέκαθεν πιο ωραίος, και τώρα επίσης δεν είναι μονόφθαλμος, σ'αντίθεση μ'εμένα.»

Μετά από μερικά ακόμα σχόλια που ανταλλάχτηκαν ανάμεσα στους ενθουσιασμένους νικητές του Σκοτεινού Παζαριού, η Χαρκάνιθ ρώτησε:

«Τι σχεδιάζετε να κάνετε τώρα; Πώς θα κρατήσετε την περιοχή; Γιατί κάτι μού λέει πως οι Χαρνώθιοι θα επιστρέψουν, και ισχυρότεροι από πριν.»

«Εσύ τι έχεις κατά νου να κάνεις, Χαρκάνιθ;» είπε ο Εθέλδιρ. «Θα μείνεις στο πλευρό μας, ή θα επιστρέψεις στον Νυκτόκηπο;»

«Μετά απ'ό,τι έγινε εδώ,» αποκρίθηκε εκείνη σταυρώνοντας συλλογισμένα τα αρματωμένα χέρια της μπροστά της, «νομίζω πως κι ο Νυκτόκηπος θα εξεγερθεί. Δεν ξέρω... Αν η βοήθειά μου χρειάζεται εκεί, εκεί θα πάω. Και βασικά... τώρα που το σκέφτομαι, ίσως να μας συμφέρει όλους να εξεγερθεί κι ο Νυκτόκηπος.» Ήταν συνοφρυωμένη και τα μάτια της γυάλιζαν όπως κάποιας που έχει μια ξαφνική ιδέα.

«Μας συμφέρει να εξεγερθούν όσο το δυνατόν περισσότερες περιοχές της Φάνρηβ, αναμφίβολα,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Δεν εννοώ αυτό,» εξήγησε η Χαρκάνιθ. «Ο Νυκτόκηπος και το Σκοτεινό Παζάρι είναι πλάι-πλάι. Αν εξεγερθούν και τα δύο συγχρόνως, οι Χαρνώθιοι θα πρέπει να διαιρέσουν τις δυνάμεις τους για να τους επιτεθούν· αλλιώς, αν επιτεθούν στη μια περιοχή, η άλλη θα έρθει να τη βοηθήσει και εκείνοι θα βρεθούν περικυκλωμένοι όπως βρέθηκαν σήμερα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Εθέλδιρ, «αυτό που λες είναι σωστό.»

«Αναρωτιέμαι αν θα φέρουν ενεργειακό κανόνι την επόμενη φορά, όμως,» είπε ένας πρώην επαναστάτης.

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ ανάβοντας τσιγάρο. «Αλλά υποθέτω πως έχουν όλα τους τα ενεργειακά κανόνια στα βόρεια τείχη. Για να φέρουν ένα εδώ, θα πρέπει να το πάρουν από εκεί κι επομένως να αδυνατίσουν την άμυνά τους.»

«Αν φέρουν όμως κανόνι, πώς θα το αντιμετωπίσουμε;»

«Θα πρέπει να το ανατινάξουμε με το δικό μας, ει δυνατόν. Ή να το πλησιάσουμε και να το καταστρέψουμε.»

Η Χαρκάνιθ είπε: «Οι Χαρνώθιοι θα είναι πολύ προσεχτικοί, Εθέλδιρ· θα το φέρουν όσο πιο κρυφά γίνεται.»

«Μάλλον· αλλά θα είμαστε κι εμείς πολύ προσεχτικοί. Και...» φύσηξε καπνό συλλογισμένα, «και νομίζω πως έχω τους κατάλληλους ανθρώπους γι'αυτή τη δουλειά.» Στο μυαλό του ήταν η Ήλναϊθ, ο Θάρβελιν, κι άλλοι κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού.

«Δε θα μοιραστείς τη σκέψη σου μαζί μας;» ρώτησε η Μάλμεντιρ.

«Πρέπει να ρωτήσω κάποιους ανθρώπους, πρώτα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Μη μου πεις ότι είναι οι κλέφτες;»

Ο Εθέλδιρ δεν μίλησε, καπνίζοντας.

«Τους κλέφτες σκέφτεσαι να βάλεις να παρακολουθούν;» επέμεινε η Μάλμεντιρ.

Τι νόημα είχε πια να το κρύβει; Η δημοσιογράφος όλα τα μάντευε όταν είχε μερικά στοιχεία! «Έχεις καμια καλύτερη ομάδα από αλήτες στο μυαλό σου;»

«Τους αυτονομιστές;» ύψωσε ένα φρύδι η Μάλμεντιρ, μιλώντας μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Δε χρειαζόμαστε τον Κάλνεντουρ εδώ.»

Η Ζιρίνα είπε: «Μπορεί όμως να παρουσιαστεί απρόσκλητος, ως συνήθως.»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Αλλά δεν πρόκειται να του ζητήσω κάτι, γιατί δεν είναι με το μέρος μας και το έχει αποδείξει.»

«Στον Μεσοπόταμο, όμως,» είπε μια πρώην επαναστάτρια, «οι αυτονομιστές πρόσφεραν βοήθεια.»

«Επειδή μισούν τους Χαρνώθιους όσο και τον Φύλακα. Μη σε κοροϊδεύουν· δεν είναι πραγματικά σύμμαχοί μας. Την άλλη φορά που θα συναντηθούμε με τον Κάλνεντουρ, μπορεί να πρέπει να πολεμήσουμε εναντίον του.» Και το έλεγε αυτό νιώθοντας ένα σφίξιμο εντός του, γιατί δεν ήθελε να βρεθεί σε ανοιχτή σύγκρουση με τον αδελφό του. Στην Επανάσταση είχαν πολεμήσει πλάι-πλάι οι δυο τους τους Παντοκρατορικούς δυνάστες της Μοργκιάνης. Θα κατέληγαν τώρα να αλληλοσκοτωθούν επειδή ο ένας ήταν με το μέρος του Φύλακα κι ο άλλος όχι; *Πρέπει να υπάρχει κάποιος καλύτερος τρόπος να αδρανοποιήσω τον Κάλνεντουρ. Νούρκας, βοήθησέ με· δεν μπορώ να τον σκοτώσω!*

«Τι συμβαίνει στο Σκοτεινό Παζάρι, Στρατηγέ;» ρώτησε η Κέσριμιθ τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ, όταν εκείνος τη συνάντησε στην Αίθουσα του Φύλακα. Γύρω τους ήταν η Αρωγός Ολέρια, ο Μάλμεντιρ'χοκ, κι άλλοι άνθρωποι του Μεγάρου. Οι περισσότεροι στέκονταν όρθιοι, όπως η Αρχόντισσα και ο Στρατηγός.

«Το Παζάρι δεν είναι ακόμα δικό μας–»

«Το έχω καταλάβει αυτό. Αλλά *γιατί;* Έχουν όντως ενεργειακό κανόνι εκεί;»

«Ναι. Και, μάλιστα, έχουν καταφέρει κάπως να το στήσουν επάνω στο παρατηρητήριο του εγκαταλειμμένου ναού του Σολκάρκας.

Πράγμα που κανονικά δεν θα έπρεπε να μπορούν να κάνουν· ο ναός είναι ερειπωμένος, απ'ό,τι ξέρω – και απ'ό,τι ξέρει κι ο Θόρεντιν. Οι σκάλες του είναι κατεστραμμένες. Δεν μπορείς ν'ανεβάσεις κανόνι εκεί, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Ίσως να πρόκειται για το ίδιο κανόνι με το οποίο χτύπησαν το Μέγαρο των Αιρετών...» είπε η Κέσριμιθ, σκεπτικά, σχεδόν σαν να μονολογούσε.

«Πολύ πιθανόν, Αρχόντισσά μου. Μπορεί να είναι όπλο των αυτονομιστών. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό που είχαμε να αντιμετωπίσουμε. Επαναστάτες ήρθαν από τον Νυκτόκηπο. Εξεγερμένοι πολίτες, όπως του Σκοτεινού Παζαριού. Και οι μαχητές μου μου ανέφεραν πως η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν τούς οδηγούσε–»

«Η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών; Αποκλείεται!»

«Κι όμως αυτή ήταν.»

«Μα, χτες οι κατάσκοποί μου μου είχαν αναφέρει ότι η Χαρκάνιθ είχε οδηγήσει οπλισμένους πολίτες του Νυκτόκηπου εναντίον των εξεγερμένων του Σκοτεινού Παζαριού!»

«Μάλλον άλλαξε γνώμη τώρα.»

«Είσαι βέβαιος, Στρατηγέ;»

«Ρώτα και τους κατασκόπους σου, Αρχόντισσά μου, αν θέλεις να βεβαιωθείς ακόμα περισσότερο.» Έγνεψε σε μια υπηρέτρια, η οποία αμέσως πλησίασε κάνοντας υπόκλιση. «Ένα κρασί Χαρνώθιων δασών,» της ζήτησε. «Παγωμένο.» Εκείνη κατένευσε κι έφυγε.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις, Στρατηγέ;» τον ρώτησε η Κέσριμιθ, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. Αισθανόταν ξαφνικά μια παγωνιά να έχει πέσει στην αίθουσα, η οποία δεν είχε να κάνει με την έλλειψη θέρμανσης. Ήταν δυνατόν ο Φύλακας να *κέρδιζε* υποστηρικτές μέσα στην πόλη; Ήταν δυνατόν οι δικοί της υποστηρικτές να την εγκατέλειπαν για να συμμαχήσουν μ'αυτόν;

Αν ο Άλφεντουρ μού τον είχε παραδώσει...! Αλλά ο διπλωμάτης δεν ήταν από εκείνους που παρέδιδαν εύκολα όσους τού ζητούσαν προστασία, και η Κέσριμιθ δεν είχε τρόπο για να τον εκβιάσει ή να τον δελεάσει. Ήταν, όμως, βέβαιη πως σήμερα ο Άλφεντουρ θα έφευγε από την πόλη μαζί με τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, και είχε βάλει ένα σχέδιό της σε εφαρμογή για να πιάσει τον Φύλακα όταν θα κατέβαινε από το ελικόπτερο του διπλωμάτη. Αλλά οι απεσταλμένοι της είχαν αποτύχει. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες του Φύλακα είχαν δια-

λύσει τους μαχητές του Βασιλείου που είχαν πάει εκεί επάνω σε δίκυκλα, και τα δύο Χαρνώθια ελικόπτερα δεν είχαν καταφέρει να σκοτώσουν τον Άσραδλιν και τους άλλους που έτρεχαν καβάλα σε γιγαντόλυκους μέσα στο Χαμηλό Δάσος. Η Κέσριμιθ, βέβαια, θα προτιμούσε να αιχμαλωτίσει τον Φύλακα, αλλά είχε πει στους ανθρώπους της πως, αν δεν μπορούσαν να τον πιάσουν, έπρεπε να τον στείλουν στον Μεταθανάτιο Κήπο. Τελικά, ούτε το ένα είχαν καταφέρει ούτε το άλλο, το Πεινασμένο Σκοτάδι να τους έπαιρνε!

Ο Σέλιρ περίμενε η υπηρέτρια να του φέρει ένα μεγάλο ποτήρι με κρασί για να πιει μια γουλιά από το δροσερό ποτό, προτού απαντήσει στην Κέσριμιθ. «Το βασικό, Αρχόντισσά μου, είναι να αδρανοποιήσουμε κάπως το ενεργειακό κανόνι τους. Κι αυτό μπορούμε να το κατορθώσουμε είτε φέρνοντας ένα από τα δικά μας κανόνια εκεί είτε βομβαρδίζοντάς το από αέρος–»

«Να βομβαρδίσουμε την πόλη; Ούτε συζήτηση, Στρατηγέ!»

«Η αλήθεια είναι πως θα προκληθούν πολλές ζημιές έτσι. Αν, όμως, αποδειχτεί απαραίτητο; Προτιμάς το Παζάρι να–;»

«*Ναι,* προτιμώ να μείνει στα χέρια των εξεγερμένων παρά να το ισοπεδώσω, Στρατηγέ.»

Ως συνήθως, οι αποφάσεις σου είναι ασύνετες, σκέφτηκε ο Σέλιρ, ευχόμενος να μπορούσε να τη βάλει στη λίστα με τους στόχους των Εκτελεστών του Ιερού Δέους. «Θα χρειαστεί, τότε, να φέρουμε ένα ενεργειακό κανόνι από τα βόρεια τείχη, ελπίζοντας πως αυτό θα φανεί αρκετό...» Ήπιε κι άλλο κρασί.

«Τι εννοείς; Μπορεί να *μην* φανεί αρκετό;»

Χαζή είναι; «Το όπλο – το οποιοδήποτε όπλο – Αρχόντισσά μου, μπορεί να καταστραφεί. Δεν είναι σίγουρο ότι εμείς θα καταστρέψουμε το ενεργειακό κανόνι των εξεγερμένων προτού αυτοί καταστρέψουν το δικό μας. Κι αν το καταστρέψουν, τότε θα πρέπει να φέρουμε άλλο από τα βόρεια τείχη... κι όλα τούτα θα έχουν, φυσικά, ως αποτέλεσμα να αποδυναμωθεί η άμυνά μας εναντίον του στρατεύματος της Κοινοπολιτείας.»

«Γι'αυτό σε έχω εδώ, Στρατηγέ,» είπε η Κέσριμιθ εκνευρισμένα: «για να βρίσκεις λύσεις σε ακριβώς τέτοια προβλήματα!»

Ο Σέλιρ αποφάσισε να μην απαντήσει σ'αυτό. Θα ερχόταν η ώρα της, σύντομα, έτσι όπως διοικούσε η καταραμένη... «Υπάρχει κι ένα άλλο πρόβλημα,» της είπε: «ο Νυκτόκηπος. Αφού η Χαρκάνιθ έφερε

οπλισμένους πολίτες του για να μας επιτεθούν, ίσως κι αυτός να εξεγερθεί. Ίσως *ήδη* να έχει εξεγερθεί. Πράγμα που σημαίνει ότι θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε ακόμα περισσότερους εχθρούς μέσα στην πόλη.»

«Δε μπορώ να καταλάβω τη Χαρκάνιθ!» αναφώνησε η Κέσριμιθ. «Γιατί το κάνει αυτό; Ήταν με το μέρος μου ώς τώρα! Ξυλοκόπησε τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ για εμένα.»

«Προφανώς, κάτι θα της υποσχέθηκαν.»

«Αναρωτιέμαι τι. Κι αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να της υποσχεθώ κάτι καλύτερο. Έτσι θα σταματούσα την εξέγερση στον Νυκτόκηπο χωρίς να χρειαστεί να γίνουν συγκρούσεις.»

«Δε νομίζω να δεχτεί να σου μιλήσει, Αρχόντισσά μου.»

«Γιατί όχι;»

«Κατά πρώτον, μάλλον είναι στο Σκοτεινό Παζάρι τώρα. Θα πας εκεί να την αναζητήσεις; Δε θα το πρότεινα.»

Πράγματι, σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *αυτό είναι εκτός συζήτησης. Δεν μπορώ να πάω στο Σκοτεινό Παζάρι.* Μπορούσε όμως να καλέσει τη Χαρκάνιθ τηλεπικοινωνιακά στο σπίτι της, και να ζητήσει η Χαρκάνιθ να επικοινωνήσει μαζί της το συντομότερο δυνατό. Ναι, αυτό θα έκανε. Οπωσδήποτε. Έπρεπε οπωσδήποτε να συζητήσουν οι δυο τους, έστω και εξ αποστάσεως. Τι μπορεί να είχε ωθήσει την Αιρετή ν'αλλάξει τόσο ξαφνικά;

Ο Σέλιρ κοίταζε την Αρχόντισσα της Φάνρηβ να είναι σκεπτική, με το βλέμμα της κατεβασμένο στο πάτωμα μπροστά στα πόδια της, και ο ίδιος συλλογίστηκε: *Δεν έχει καθόλου μυαλό στο κεφάλι της, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Ακόμα και τώρα προσπαθεί να βρει συμφωνίες για να κάνει.* Ενώ τώρα ήταν – καταφανώς – καιρός για δράση. Καιρός για πόλεμο. Οι εχθροί του Βασιλείου έπρεπε να βγουν από τη μέση. Το πεδίο έπρεπε να καθαρίσει, αλλιώς δεν θα άντεχαν στις επιθέσεις της Κοινοπολιτείας από έξω. Δεν μπορεί ν'αντέξει για πολύ μια πόλη που πολιορκείται και από μέσα και από έξω.

Ο Σέλιρ είχε, όμως, ένα σχέδιο γι'απόψε το οποίο πιθανώς να έλυνε κάποια από τα πιο ενοχλητικά εσωτερικά προβλήματα της Φάνρηβ. Μόνιμα.

Και δεν σκόπευε να το μοιραστεί με την ανόητη Αρχόντισσα.

Πηγαίνοντας στο γραφείο της ύστερα από τη συνάντηση με τον Στρατηγό, η Κέσριμιθ κάλεσε το σπίτι της Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν. Κανένας όμως δεν απάντησε. Μάλλον κανένας δεν ήταν εκεί. Η Κέσριμιθ έκλεισε τον δίαυλο, νευρικά. Πώς μπορούσε τώρα να επικοινωνήσει μαζί της; Αν η Χαρκάνιθ είχε κάποιον τηλεπικοινωνιακό πομπό επάνω της, η Αρχόντισσα δεν γνώριζε τον τηλεπικοινωνιακό του κώδικα.

Άνοιξε πάλι τον δίαυλο και κάλεσε τον Θόρεντιν.

«Νιρλίσα,» ήρθε η φωνή του από το μεγάφωνο.

Η Κέσριμιθ έβγαλε, κουρασμένα, τα παπούτσια της κι ανέβασε τα πόδια της στην άκρη του γραφείου, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. «Μ'ακούς, Θόρεντιν;»

«*Ναι,* νιρλίσα. *Τι θέλεις;*»

«Στο Σκοτεινό Παζάρι ο Στρατηγός μού είπε ότι ήρθαν οπλισμένοι πολίτες από τον Νυκτόκηπο για να βοηθήσουν τους εξεγερμένους – για να επιτεθούν στους μαχητές μας.»

«*Το έχω πληροφορηθεί, φυσικά...*»

«Έχεις πληροφορηθεί και αν ήταν μαζί τους η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών;»

«*Μαζί τους ήταν· αυτή τούς οδήγησε από τον Νυκτόκηπο.*»

«Είσαι βέβαιος;»

«*Απόλυτα. Και κοντά της ήταν επίσης η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ.*»

Αυτή η λυσσασμένη λύκαινα, χίλιες κατάρες του Πεινασμένου Σκοταδιού επάνω στο τομάρι της! γρύλισε εσωτερικά η Κέσριμιθ. Η Ζιρίνα ήταν που είχε επηρεάσει τη Χαρκάνιθ εναντίον της; «Τι δουλειά είχε εκεί; Ξέρεις αν είχαν συνεννοηθεί οι δυο τους;»

«*Η Ζιρίνα έσωσε τη Χαρκάνιθ από δολοφονία. Ενώ η Χαρκάνιθ μιλούσε στην Πλατεία Νυκτόκηπου – ενώ μιλούσε εναντίον μας,* νιρλίσα *– ένας από τους πιστούς μας ανθρώπους επιχείρησε να τη σκοτώσει–*»

«Εσύ τον έστειλες;»

«*Καμία σχέση δεν είχα εγώ μ'αυτή την απόπειρα, σε διαβεβαιώνω. Και ούτε ο Στρατηγός νομίζω πως είχε καμια σχέση. Αυτός που προσπάθησε να τη δολοφονήσει ήταν ένας από τον Οίκο των Κερέσναθ, οι οποίοι, όπως ξέρεις, είναι με το μέρος του Βασιλείου. Είχε ανεβεί ο ανόητος σ'ένα παγκάκι και τη σημάδευε με το τουφέκι του: οπότε η Ζιρίνα τον είδε, του χίμησε, και έσωσε τη Χαρκάνιθ. Μετά απ'αυτό οι*

δυο τους ήρθαν προς το Σκοτεινό Παζάρι μαζί με πολλούς οπλισμένους πολίτες.»

«Η Ζιρίνα, δηλαδή, ήταν που επηρέασε τη Χαρκάνιθ!»

«*Δε νομίζω. Η Χαρκάνιθ είχε ήδη αποφασίσει να βοηθήσει τους εξεγερμένους στο Σκοτεινό Παζάρι – γι'αυτό και ο γόνος των Κερέσναθ επιχείρησε να τη δολοφονήσει.*»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. «Η όλη υπόθεση είναι τρελή... Γιατί η Χαρκάνιθ να είναι εναντίον μας; Ξέρεις;»

«*Απ'ό,τι έλεγε η ίδια, θεώρησε λανθασμένες τις προηγούμενες ενέργειές της.*»

«Σε ρωτάω αν ξέρεις τον *πραγματικό* λόγο που έχει!»

«*Αν υπάρχει άλλος λόγος, δεν τον γνωρίζω,* νιρλίσα. *Μου έχουν πει, όμως, πως χτες η Χαρκάνιθ σταμάτησε την επίθεση εναντίον των εξεγερμένων του Σκοτεινού Παζαριού αφού μίλησε με τον Άλφεντουρ, τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ.*»

«Τι! Και τι είπαν;»

«*Δυστυχώς δεν γνωρίζω,* νιρλίσα. *Ό,τι κι αν είπαν, πάντως, έκανε τη Χαρκάνιθ να μαζέψει τους οπλισμένους πολίτες της και να επιστρέψει στον Νυκτόκηπο.*»

«Και πιστεύεις πως αυτό ήταν που την έκανε επίσης να επιτεθεί σ'εμάς σήμερα;»

«*Μπορεί.*»

Ήταν δυνατόν ο Άλφεντουρ να είχε στρέψει τη Χαρκάνιθ εναντίον της; Η Κέσριμιθ δυσκολευόταν να το πιστέψει· έτσι, όμως, όπως φαίνονταν τα πράγματα, της έμοιαζε πιθανό.

Και το γεγονός ότι ο Άλφεντουρ είχε προστατέψει τον Φύλακα...

Είναι εναντίον μου; Ήταν εξαρχής εναντίον μου και το έκρυβε; Με κορόιδευε εδώ και μέρες; Τι έχει συμφωνήσει με τον Φύλακα;

Ο καταραμένος! Και με είχε κάνει να υποπτευθώ τον Θόρεντιν, με τις ανοησίες του για τις χαμένες βοηθούς του!...

«Νιρλίσα;» ακούστηκε η φωνή του Αρχικατασκόπου της.

«Ναι,» είπε εκείνη, «εδώ είμαι.»

«*Θέλεις να με ρωτήσεις τίποτ' άλλο;*»

«Πού είναι τώρα η Χαρκάνιθ, Θόρεντιν;»

«*Στο Σκοτεινό Παζάρι, υποθέτω.*»

«Να παρακολουθείς το σπίτι της στον Νυκτόκηπο. Όταν επιστρέψει εκεί, θέλω να το μάθω.»

Η Κέσριμιθ ήταν βουτηγμένη στο σαπουνόνερο του λουτρού των δωματίων της όταν μια υπηρέτριά της ήρθε για να της πει ότι ο Θόρεντιν τη ζητούσε στον επικοινωνιακό δίαυλο. Η Αρχόντισσα βγήκε από το μπάνιο ενώ η υπηρέτρια τής κρατούσε έτοιμη μια ρόμπα για να τυλιχτεί. Βάδισε ώς το γραφείο της αφήνοντάς πίσω της, στο πάτωμα, υγρά ίχνη. Μίλησε με τον Θόρεντιν κι εκείνος την πληροφόρησε ότι και ο Νυκτόκηπος είχε εξεγερθεί· οι πολίτες του είχαν διώξει τις περιπολίες και τους φρουρούς του Βασιλείου της Χάρνωθ από τους δρόμους του. Μόνο οι μαχητές που βρίσκονταν κοντά στα βόρεια τείχη είχαν καταφέρει να μείνουν στις θέσεις τους. Αυτούς οι ξεσηκωμένοι πολίτες δεν μπορούσαν να τους απομακρύνουν· ήταν πολύ καλά οπλισμένοι και οχυρωμένοι – θέμα ασφάλειας της πόλης, γιατί οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας συνέχιζαν, ασφαλώς, να σφυροκοπούν τα τείχη· δεν είχαν σταματήσει καθόλου. Και τώρα, ακόμα και μερικές αψιμαχίες έξω από τα τείχη είχαν αρχίσει. Γρήγορα οχήματα ή και καβαλάρηδες έβγαιναν από τη Φάνρηβ, χτυπιόνταν με μαχητές από το στράτευμα του Φύλακα, κι επέστρεφαν ξανά. Σκοπός τους ήταν να φτάσουν κάποια από τα πιο επικίνδυνα πολιορκητικά όπλα και να τα καταστρέψουν· αλλά αυτό δεν ήταν κάτι που γινόταν εύκολα.

Η κατάσταση στον Νυκτόκηπο δεν εξέπληξε την Κέσριμιθ. Αφού η Χαρκάνιθ είχε στραφεί εναντίον της, τι άλλο να περίμενε;

Δεν επέστρεψε στο λουτρό· είπε στην υπηρέτρια να το καθαρίσει και κάθισε στο γραφείο της, ανάβοντας τσιγάρο. Όταν είχε καπνίσει το τρίτο και είχε αρχίσει πια να σουρουπώνει έξω απ'το παράθυρο, ο Θόρεντιν την κάλεσε ξανά για να της πει ότι η Χαρκάνιθ είχε μόλις μπει στο σπίτι της μαζί με τον Νάλντιρ, τον σύζυγό της.

Η Κέσριμιθ την κάλεσε εκεί.

Μια γυναικεία φωνή απάντησε: «*Μάλιστα;*»

«Η Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν;»

«*Η ίδια. Ποια είστε;*»

«Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ είμαι, Χαρκάνιθ, η Αρχόντισσα της Φάνρηβ.»

Σιωπή από την άλλη μεριά του διαύλου.

«Γιατί στράφηκες εναντίον μου, Χαρκάνιθ;» τη ρώτησε ευθέως η Κέσριμιθ.

«*Δε νομίζω ότι έχουμε τίποτα να πούμε.*» Η φωνή της ακουγόταν πιεσμένη.

«Ό,τι κι αν σου πρόσφερε ο Φύλακας, εγώ μπορώ να σου προσφέρω περισσότερα.»

«*Δεν μου πρόσφερε κάτι.*»

«Θεωρείς, τότε, ότι εκείνος θα φέρει ειρήνη και ευημερία στην πόλη; Εγώ βλέπω μόνο αιματηρές συγκρούσεις στους δρόμους, ληστείες σπιτιών, και–»

«*Δεν έχουμε τίποτα να πούμε.*»

Της Κέσριμιθ δεν της άρεσε να τη διακόπτουν. «Τουλάχιστον, θα μου πεις γιατί στράφηκες τόσο ξαφνικά εναντίον μου; Θέλω να ξέρω. Πριν από μερικές μέρες ήσουν πρόθυμη να δείρεις αυτό το κάθαρμα τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ για να–»

«*Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ο αδελφός μου δεν θα ήθελε να υπερασπίζομαι εσάς–*»

«Ο αδελφός σου είναι νεκρός, Χαρκάν–»

«*Εξαιτίας σας!*»

«Δεν τον σκοτώσαμε εμείς· οι αυτονόμ–»

Βουητό από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Χαρκάνιθ;»

Καμια απάντηση· η Αιρετή είχε τερματίσει την τηλεπικοινωνία.

Η Κέσριμιθ έκλεισε τον δίαυλο, οργισμένη. «Στο Πεινασμένο Σκοτάδι κι εσύ!» σύριξε. «Έχουν τρελαθεί όλοι τους σ'ετούτη την πόλη!...»

Άναψε κι άλλο τσιγάρο.

Δεν έβγαζε νόημα, πάντως, η συμπεριφορά της Χαρκάνιθ. Και η Κέσριμιθ ήταν βέβαιη, από τον τρόπο της Αιρετής, ότι κάτι τής έκρυβε. Κάτι είχε συμβεί και ο πολιτικός της προσανατολισμός είχε αλλάξει· αλλά τι; Η Αρχόντισσα δεν μπορούσε να φανταστεί τίποτα τώρα.

Οι υποστηρικτές του Φύλακα πρέπει να της είχαν δώσει δελεαστικές υποσχέσεις· ήταν η μόνη εξήγηση.

Αλλά τότε γιατί να χρειαστεί να παρέμβει ο Άλφεντουρ για να τη σταματήσει;

Μου λείπουν πληροφορίες, σκέφτηκε η Κέσριμιθ. *Μου λείπουν πολλές πληροφορίες.* Και τώρα ο Άλφεντουρ είχε φύγει· δεν μπορούσε να τον πλησιάσει για να του μιλήσει.

Δε θα επέστρεφε, όμως, στη Φάνρηβ; Σύντομα θα επέστρεφε, και τότε οι δυο τους θα κουβέντιαζαν... *Αν ακόμα η πόλη βρίσκεται υπό τον έλεγχό μου...*

4

Κατακλυσμική Νύχτα· Εκτελεστές και Επαναστάτες· μια Μαντεία· Κλέφτες της Πνοής· Επιλογή Νέου Αρχηγού

Οι πολιορκητές έπαψαν να χτυπάνε τα τείχη της Φάνρηβ όταν είχε νυχτώσει και μαζί με τη νύχτα ήρθε σφοδρός άνεμος και δυνατή βροχή, σβήνοντας όσες φωτιές ήταν ακόμα αναμμένες στα ψηλά βόρεια τείχη ή έξω και πίσω από αυτά. Η Στρατηγός Μάρναλιθ του στρατεύματος της Κοινοπολιτείας είπε στον Φύλακα ότι δεν συνέφερε να συνεχίσουν να σφυροκοπούν την πόλη υπό τέτοιες συνθήκες. Ο Άσραδλιν δεν διαφώνησε, και πέρασε τη βραδιά μέσα στη σκηνή του, με τη Ναλτάμα'χοκ, τον Σάρμαλκιρ, και την Καλφίριθ, παίζοντας *Διαφιλονικούμενα Δάση,* ενώ άκουγαν τη βροχή να μαστιγώνει τα υφασμάτινα τοιχώματα και τον αγέρα να ουρλιάζει. Η Μάρναλιθ κλείστηκε στη δική της σκηνή κι έτριψε τον αριστερό της γοφό με μια αλοιφή που καταπράυνε τον πόνο, γιατί, με τέτοιο καιρό, το παλιό τραύμα εκεί την πονούσε χειρότερα απ'ό,τι συνήθως. Σε μια άλλη σκηνή, ο Έρανκουρ'μορ, σκαλίζοντας μια καινούργια συσκευή που προσπαθούσε να φτιάξει, ίσα που είχε καταλάβει την αρχή της καταιγίδας και το σταμάτημα της πολιορκίας, και τώρα πια ούτε που άκουγε τη βροχή και τον αέρα, απορροφημένος από τη δουλειά του. Ο Βάρναλιρ, ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης, ήταν ξαπλωμένος μέσα στη σκηνή του, ακόμα καταπονημένος από τα τραύματα που είχε δεχτεί στην Πόλη της Αέναης Νύχτας από τους αυτονομιστές, και σύντομα κοιμήθηκε, νανουρισμένος από τη φωνή της καταιγίδας. Ο Γάρταλιν ο Ιεροκήρυκας, ο πλανιερέας του Νούρκας, καθόταν οκλαδόν μέσα στη δική του σκηνή και προσευχόταν, ενώ οι νοοχορεύτριες Σερφία και Ναλτάφιρ ήταν μαζί του, κουλουριασμένες και πίνοντας κρασί από κούπες, μισοκοιμισμένες. (Τα πήγαιναν καλά με τον πλανιερέα. Ήταν ο μόνος μέσα στο στράτευμα με τον οποίο τα πήγαιναν τόσο καλά, και πολλοί υπέθεταν ότι τον έβλεπαν σαν πατέρα τους.) Η Δαλνίραθ, η ιέρεια της Θορμάνκου, περιφερόταν ξυπόλυτη μες στο στρατόπεδο,

χωρίς κάπα, χωρίς κουκούλα, ντυμένη μόνο με τα ιερατικά της άμφια από δέρματα, κόκαλα, μέταλλα, και κέρατα, ενώ στο χέρι της ήταν το Σκήπτρο της Οργής. Τα μαύρα σγουρά μαλλιά της, μουλιασμένα, δεν ήταν τώρα καθόλου σγουρά καθώς τινάζονταν από τον άνεμο γύρω απ'το κεφάλι της. Γελούσε κάπου-κάπου και τα μάτια της γυάλιζαν. Ήταν η μόνη που περιφερόταν έτσι στο στρατόπεδο, αλλά αυτό όσους την είδαν δεν τους εξέπληξε· την είχαν για τρελή. Η Δαλνίραθ, αργότερα, μπήκε στη σκηνή του Βάρναλιρ, κάνοντας νόημα στον φρουρό να παραμερίσει (κι εκείνος δεν έφερε αντίρρηση· ίσως να τον τρόμαξε). Βρήκε τον Βάρναλιρ να κοιμάται· γδύθηκε από τα ιερατικά άμφια και τον καβάλησε, τρομάζοντάς τον αρχικά. Γέλασε, διασκεδασμένη. Ο Βάρναλιρ άγγιξε το γαλανό δέρμα της που ήταν μουλιασμένο από τη βροχή και παγωμένο από τον άνεμο. «Τι έκανες εκεί έξω;» τη ρώτησε, αλλά εκείνη δεν είχε διάθεση για κουβέντα...

Μέσα στην πόλη της Φάνρηβ, οι δρόμοι είχαν πλημμυρίσει από τη νεροποντή ενώ το βούισμα του ανέμου αντηχούσε παντού. Όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους, κι όσοι από τους Χαρνώθιους μαχητές έπρεπε να περιπολούν καταριόνταν τους άλλους θεούς και ζητούσαν την προστασία του Χάρλαεθ Βοκ. Οι γιγαντόλυκοι είχαν τρελαθεί: γρύλιζαν και κροτάλιζαν τα δόντια τους, σαν ο άνεμος και η βροχή να ήταν εχθροί που έπρεπε να τρομοκρατήσουν. Ο ποταμός Τίγρης είχε φουσκώσει, πλημμυρίζοντας αποβάθρες και προβλήτες, παρασέρνοντας βάρκες, γεμίζοντας οικήματα με νερό. Στο Σκοτεινό Παζάρι, ο παλιός ναός του Σολκάρκας τρανταζόταν συθέμελα και η βροχή έμπαινε μέσα του από διάφορα ανοίγματα· αλλά ο Αιρετός Ριλάθιρ αλ Θάρναθ ήταν ακόμα εκεί, κοντά στο ενεργειακό κανόνι, καθώς και η ξαδέλφη του, Άνφιρ'μορ, και μερικοί άλλοι. Είχαν κλείσει όσο καλύτερα μπορούσαν τα ανοίγματα γύρω τους, με δέρματα και υφάσματα, αφήνοντας μόνο σχισμάδες για να μπορούν να κοιτάξουν έξω μήπως πλησιάσει ο εχθρός – παρότι αυτό έμοιαζε εξαιρετικά απίθανο με τέτοιο καιρό. Είχαν φέρει πρόχειρο φαγητό, ποτά, και τσιγάρα και έτρωγαν, έπιναν, και κάπνιζαν. Οι κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού είχαν προ πολλού φύγει από εδώ. Ο Εθέλδιρ, πρώην και νυν Πρόμαχος της Επανάστασης, τους είχε ζητήσει τώρα να παρατηρούν κάθε δρόμο και κάθε σοκάκι του Σκοτεινού Παζαριού, κι αυτό έκαναν επί του παρόντος, αν και, ομολογου-

μένως, η δουλειά τους ήταν δύσκολη: ούτε η βροχή ούτε ο άνεμος τούς βοηθούσαν.

Υπήρχαν, όμως, και κάποιοι απόψε στο Σκοτεινό Παζάρι που εξυπηρετούνταν από την τρομερή καταιγίδα. Τους πρόσφερε επιπλέον κάλυψη. Όχι πως πραγματικά τη χρειάζονταν για να πλησιάσουν τον στόχο τους, όμως δεν έβλαπτε κιόλας. Οι έξι φιγούρες ήταν ένα με τα σκοτάδια καθώς διέσχιζαν το Παζάρι, κινούμενες προς το σπίτι που τους ενδιέφερε...

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε ο Εθέλδιρ όταν είδε τον γαλανισμό στο αριστερό της στήθος, ένα σχήμα που έμοιαζε με δαιμονικό χταπόδι πάνω στο μαύρο δέρμα της. Είχαν μόλις ξαπλώσει στο κρεβάτι του υπνοδωματίου οι δυο τους, βρίσκοντας τον θόρυβο της καταιγίδας αρκετά διεγερτικό και μη θεωρώντας πως, με τέτοιο χαλασμό, θα συνέβαινε τίποτα απόψε στο Σκοτεινό Παζάρι.

«Δε σου είπα πως πάλεψα μ'εκείνον που προσπάθησε να δολοφονήσει τη Χαρκάνιθ;» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, κι απομάκρυνε τα δάχτυλά του από το στήθος της. «Πονάει.»

«Είναι νεκρός, ε;»

«Ναι.»

«Κρίμα· θα ήθελα να τον σκοτώσω.»

Η Ζιρίνα μειδίασε και τον φίλησε παθιασμένα. «Μπορείς να κάνεις καλύτερα πράγματα για μένα, απόψε,» είπε μέσα στο στόμα του. Και μετά από λίγο τον καβαλούσε μέσα στο ασθενικό φως της χαμηλωμένης λάμπας του δωματίου. Τα χέρια του διέτρεχαν το σώμα της, αποφεύγοντας το αριστερό στήθος.

Ένα δυνατό αλύχτημα αντήχησε, ξαφνικά – το αλύχτημα της Μαύρης Γούνας – ανήσυχο: τρομαγμένο, ίσως: προειδοποιητικό.

Η Ζιρίνα, παρότι ήξερε καλά τη γιγαντολύκαινά της, το αγνόησε, βρισκόμενη κοντά στην κορύφωσή της. Αλλά ο Εθέλδιρ παραξενεύτηκε· δε νόμιζε ότι η Μαύρη Γούνα είχε τρομάξει από την καταιγίδα. Το μοναδικό του μάτι ανοιγόκλεισε, παύοντας προς στιγμή να είναι μαγνητισμένο από το γυμνό μαύρο σώμα που ταλαντευόταν σαγηνευτικά από πάνω του· και είδε το κλειστό παντζούρι του παραθύρου να τραντάζεται – σίγουρα όχι από τη νεροποντή. Κάποιος το χτυπούσε από έξω αλλά έτσι ώστε η καταιγίδα να τον καλύπτει–

«Ζιρίνα!» αναφώνησε ο Εθέλδιρ, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω από τη μέση της και παρασέρνοντάς την μαζί του, στο πάτωμα, δίπλα από το κρεβάτι. Εκείνη τσύριξε, ξαφνιασμένη.

Την ίδια στιγμή, το παντζούρι κομματιαζόταν.

Ο Εθέλδιρ άρπαξε το πιστόλι του από το κομοδίνο, ενώ η Ζιρίνα έλεγε ξέπνοα: «Τι...;»

Κάποιος πεταγόταν μέσα στο δωμάτιο, περνώντας από το σπασμένο παράθυρο – ένας κουκουλοφόρος με την κάτω μεριά του προσώπου του κρυμμένη.

Ο Εθέλδιρ τον πυροβόλησε αλλά αστόχησε· ο εισβολέας είχε τιναχτεί τόσο γρήγορα στο πλάι που θα νόμιζε κανείς ότι δεν ήταν άνθρωπος.

«Τρέξε έξω, Ζιρίνα!»

Ο εισβολέας πήδησε πάνω στο κρεβάτι, κλοτσώντας – και το πιστόλι του Εθέλδιρ έφυγε απ'το χέρι του.

(Ο συναγερμός του σπιτιού ακουγόταν να χτυπά πίσω από τον θόρυβο της καταιγίδας, καθώς οι αισθητήρες στο σπασμένο παράθυρο είχαν εντοπίσει τον απρόσκλητο που πέρασε από εκεί.)

Η Ζιρίνα τράβηξε το σεντόνι κάτω από τα πόδια του εχθρού, αλλά εκείνος – κάπως – σχεδόν θαυματουργικά – κατόρθωσε να μείνει όρθιος ενώ, συγχρόνως, την κλότσησε στο κεφάλι. Ξώφαλτσα μόνο, όμως, στο πλάι, τινάζοντάς την πίσω, καθώς ήταν γονατισμένη στο πάτωμα.

Πυροβολισμοί ακούγονταν από κάπου.

Ο Εθέλδιρ άρπαξε τη Ζιρίνα απ'το μπράτσο, τραβώντας την μαζί του ενώ τιναζόταν όρθιος. Βγήκαν από την πόρτα του υπνοδωματίου, βρέθηκαν στο καθιστικό–

Αντίκρυ τους στέκονταν δύο κουκουλοφόροι με το μισό πρόσωπο καλυμμένο, ντυμένοι με γκρίζα ρούχα. Στα χέρια τους είχαν χειροβαλλίστρες, οπλισμένες, στραμμένες προς τον Εθέλδιρ–

Πυροβολισμοί από πίσω τους, από τη σπασμένη εξώπορτα – κάννες άστραφταν μες στη νύχτα.

Οι φονιάδες τινάχτηκαν δεξιά κι αριστερά ενώ εκτόξευαν τα βέλη τους. Ο Εθέλδιρ, συγχρόνως, έπεφτε στο πάτωμα κι αυτό ήταν το μόνο που τον έσωσε. Γιατί δεν αμφέβαλλε ότι τα βέλη μάλλον θα τον σκότωναν. Οι άνθρωποι που έβλεπε είχε καταλάβει τι πρέπει να ήταν: *Εκτελεστές του Ιερού Δέους!*

Κάποιοι άλλοι πέρασαν την εξώπορτα εισβάλοντας στο σπίτι με πυροβόλα όπλα στα χέρια, ενώ από το πάνω πάτωμα πυροβολισμοί αντηχούσαν.

Ο ένας από τους Εκτελεστές στράφηκε στους καινούργιους εχθρούς: τινάχτηκε προς το μέρος τους στροβιλιζόμενος πάνω στο πάτωμα με χέρια και με πόδια, αποφεύγοντας τις σφαίρες τους λες κι ήταν από γκρίζο άνεμο, όχι από σάρκα και οστά. Η άλλη Εκτελέστρια (ήταν σίγουρα γυναίκα) ήρθε καταπάνω στον Εθέλδιρ, που είχε μόλις σηκωθεί, στροβιλιζόμενη με παρόμοιο τρόπο. Ήταν καταφανές πως αυτός ήταν ο στόχος τους.

Η Ζιρίνα, μην καταλαβαίνοντας τι σκατά ήταν τούτοι οι τρελοί (δεν μπορεί να ήταν Χαρνώθιοι!), προσπάθησε να κλοτσήσει την περιστρεφόμενη φιγούρα που ερχόταν προς εκείνη και τον Εθέλδιρ, αλλά αυτή ούτε που ενοχλήθηκε· η Ζιρίνα αισθάνθηκε κάτι ν'αγγίζει την κνήμη της και μετά βρέθηκε ανάσκελα στο πάτωμα, ζαλισμένη καθώς χτύπησε την πίσω μεριά του κεφαλιού της.

Ο Εθέλδιρ είδε την Εκτελέστρια του Ιερού Δέους να τινάζεται καταπάνω του σαν βέλος γκρίζου θανάτου, και δεν ήξερε πώς να την αντιμετωπίσει· είχε ακούσει ότι μπορούσαν να σκοτώσουν μ'ένα χτύπημα των χεριών ή των ποδιών τους. Κι εκείνος τώρα ήταν γυμνός και άοπλος.

Το πόδι της Εκτελέστριας πήγαινε προς τον λαιμό του–

–μια κάννη τουφεκιού άστραψε, βροντώντας πάνω από τα ουρλιαχτά της καταιγίδας–

–η Εκτελέστρια χτυπήθηκε, έχασε την πορεία της–

–ο Εθέλδιρ έκανε στο πλάι και το πόδι της δεν του έσπασε τον λαιμό· τον βρήκε στο μάγουλο, γυρίζοντας το κεφάλι του απότομα στο πλάι και τινάζοντάς τον πίσω, στον αέρα για λίγο, και μετά στο πάτωμα, ανάσκελα, με το στόμα του γεμάτο αίμα.

Η Μάλμεντιρ, έχοντας μόλις κατεβεί από την εσωτερική σκάλα, βρέθηκε δίπλα του, κι εκείνος την είδε πίσω από φώτα που χόρευαν μπροστά στο μοναδικό του μάτι. Δεν έμεινε κάτω για πολύ, όμως· ανασηκώθηκε, καθώς η δημοσιογράφος πυροβολούσε με το πιστόλι της την πεσμένη Εκτελέστρια, ξανά και ξανά. Τα γκρίζα ρούχα της δολοφόνου γέμισαν με μπλε αίμα.

Αλλά δεν ήταν η Μάλμεντιρ που είχε σώσει τον Εθέλδιρ από βέβαιο θάνατο. Ήταν αυτός με το τουφέκι στα χέρια. Ο άντρας που τώρα πλησίαζε γρήγορα.

Ο αδελφός του.

«Κάλνεντουρ...» αναφώνησε ο Εθέλδιρ, φτύνοντας ένα σπασμένο δόντι. «Κάλνεντουρ!»

Ο αυτονομιστής άδειασε τον γεμιστήρα του τουφεκιού επάνω στην πεσμένη Εκτελέστρια παρότι εκείνη έμοιαζε πια νεκρή. «Για νάχουμε ήσυχο τον Ιουράσκε,» είπε στον Εθέλδιρ. «Ξέρεις τι είν' αυτοί οι γαμιόληδες;»

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους;»

«Δε μπορεί νάναι τίποτ' άλλο.» Ο Κάλνεντουρ άλλαξε γεμιστήρα στο τουφέκι, ενώ στρεφόταν πίσω του, στον χαλασμό που γινόταν στο καθιστικό ανάμεσα στους αυτονομιστές του και στους δύο Εκτελεστές που είχαν απομείνει: αυτόν που είχε έρθει από την εξώπορτα μαζί με την τώρα νεκρή γυναίκα κι αυτόν που είχε εισβάλει από το παράθυρο του υπνοδωματίου.

Από το πάνω πάτωμα πυροβολισμοί αντηχούσαν επίσης.

Ο Εθέλδιρ είδε έναν Εκτελεστή να γρονθοκοπεί στο μέτωπο έναν αυτονομιστή, και ο αυτονομιστής έπεσε σαν μαριονέτα που της έχεις κόψει τα σχοινιά.

Ο Κάλνεντουρ πυροβόλησε τον Εκτελεστή, που ήταν ήδη τραυματισμένος, πετυχαίνοντάς τον στο γόνατο – κάτι που ούτε αυτός δεν μπορούσε να αγνοήσει, και σωριάστηκε. Οι αυτονομιστές τον πυροβόλησαν συγχρονισμένα, σκοτώνοντάς τον. Ο άλλος, όμως, κατάφερε να περάσει ανάμεσά τους σαν στρόβιλος, χτυπώντας ακόμα έναν καθώς έφευγε από τη σπασμένη εξώπορτα, μες στην καταιγίδα.

«Ρίξε τίποτα πάνω σου, αδελφέ,» είπε ο Κάλνεντουρ· «έχουμε κι άλλους επισκέπτες.»

Από τη σκάλα, δύο Εκτελεστές του Ιερού Δέους κατέβαιναν – ένας άντρας και μια γυναίκα. Ο πρώτος εκτόξευε ένα ξιφίδιο, ενώ έτρεχε σαν να πετούσε, και η στροβιλιζόμενη λεπίδα καρφώθηκε στον δεξή βραχίονα του Κάλνεντουρ, κάνοντάς τον να ουρλιάξει και να ρίξει το τουφέκι του.

Η Μάλμεντιρ στράφηκε, πυροβολώντας με το πιστόλι της. Αλλά ήταν ήδη αργά. Η άλλη Εκτελέστρια βρισκόταν κοντά· κλότσησε το όπλο την ίδια στιγμή που πυροβολούσε, τινάζοντάς το από το χέρι

της δημοσιογράφου, και η γροθιά της τη χτύπησε στο υπογάστριο κάνοντάς τη να διπλωθεί.

Η Ζιρίνα άρπαξε ένα πεσμένο πιστόλι και πυροβόλησε τον Εκτελεστή που είχε χτυπήσει τον Κάλνεντουρ, αλλά – δεν κατάλαβε πώς ήταν δυνατόν από τέτοια απόσταση! – αστόχησε· ο δαιμονισμένος έμοιαζε να πετά!

Ο Εθέλδιρ έπιασε ένα βάζο από δίπλα και το πέταξε καταπάνω στην Εκτελέστρια που είχε χτυπήσει τη Μάλμεντιρ, πετυχαίνοντάς την (κατά τύχη, ίσως) στο κεφάλι και ρίχνοντάς την στο πάτωμα. Ο άλλος Εκτελεστής όμως ήρθε καταπάνω του, με ξιφίδιο στο χέρι–

Ένας στροβιλιζόμενος δίσκος τον βρήκε στα πόδια, σωριάζοντάς τον.

Η *άσραθ* επέστρεψε στο χέρι της Έρνελιθ, που είχε μόλις κατεβεί από την εσωτερική σκάλα μαζί με άλλους αυτονομιστές οι οποίοι πυροβολούσαν τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε τη λεπίδα έξω από τον βραχίονά του, γρυλίζοντας όπως τα θηρία, με τα μάτια του να στραφταλίζουν σαν τα μάτια γιου της Θορμάνκου. Έπιασε ένα πιστόλι από τη ζώνη του, αλλά δεν είχε χρόνο να το χρησιμοποιήσει. Οι Εκτελεστές έφυγαν από το σπίτι, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας όποιον τύχαινε να σταθεί στον δρόμο τους.

«Κάλνεντουρ,» είπε η Έρνελιθ, μοιάζοντας σοκαρισμένη. «Σκότωσαν τόσους... Σχεδόν όλους όσους χτύπησαν. Εμείς σκοτώσαμε μόνο *τρεις!* Κι αυτοί μάς ορμούσαν κυρίως με τα χέρια και τα πόδια τους!»

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους, Έρνελιθ· τι περίμενες από τέτοιους; Δεν είναι άνθρωποι· είναι δαίμονες του Χάρλαεθ Βοκ. Τους έχουν πάρει τις ψυχές οι ιερείς του κι έχουν βάλει μες στα σώματά τους ψυχές δαιμόνων.»

Ο Εθέλδιρ είχε πάει στο υπνοδωμάτιό του για λίγο ώστε να ντυθεί· το ίδιο και η Ζιρίνα· και τώρα στέκονταν κι οι δύο ντυμένοι στο καθιστικό, ανάμεσα στους αυτονομιστές. Ο Εθέλδιρ είχε προστάξει να απομακρυνθούν κάποιοι οπλισμένοι πολίτες του Παζαριού που έκαναν να πλησιάσουν.

«Τι ήταν όλ' αυτά, Κάλνεντουρ;» ρώτησε. «Πώς ήξερες ότι θα έρχονταν;»

Ένας αυτονομιστής έδενε το τραυματισμένο χέρι του Κάλνεντουρ με επίδεσμο. «Δεν το ήξερα, ακριβώς. Δεν ήξερα ότι θα ήταν Εκτελεστές του Ιερού Δέους, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε. Αν το ήξερα, ίσως νάχα φέρει εδώ τους διπλάσιους – τους τριπλάσιους – μαχητές για να σε σώσω. Κι ακόμα δεν άκουσα ούτε ένα γαμημένο ευχαριστώ.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Εθέλδιρ.

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε λυκίσια. «Έλα τώρα· τέτοιες μαλακίες μεταξύ μας, αδελφέ; Εσύ θα με είχες αφήσει να σκοτωθώ από τέρατα του Χάρλαεθ Βοκ, ακόμα κι αν δεν αγαπώ τον σπουδαίο σου Φύλακα;»

«Μάλλον όχι.»

«Είμαστε αγαπημένη οικογένεια, κατά βάθος.» Ο αυτονομιστής τελείωσε με το δέσιμο του επιδέσμου στο χέρι του Κάλνεντουρ καθώς εκείνος τελείωνε τα λόγια του.

«Πώς ήξερες, όμως, ότι κάποιοι θα έρχονταν να μας επιτεθούν, Κάλνεντουρ;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Ποιος σ'το είπε;»

Εκείνος γέλασε. «Υποπτεύεσαι τώρα ότι έχω συμμαχία με τους Χαρνώθιους επειδή έκλεψα τον Φύλακά σας;»

«Αν η Αρχόντισσα σε είχε στα χέρια της, σίγουρα δεν θα έκανε συμμαχία μαζί σου.»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο. Ο νοοχορευτής μου μου είπε ότι ο αδελφός μου θα κινδύνευε σύντομα ενώ καταρρακτώδης βροχή θα έπεφτε στην πόλη· και ο κίνδυνος θα ήταν μεγάλος: τερατώδης: δαιμονικός: ο ίδιος ο θάνατος. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι καλό θα ήταν να παρακολουθούμε το σπίτι σου, Εθέλδιρ, καθώς και τις κινήσεις σου μέσα στο Σκοτεινό Παζάρι πιο στενά απ'ό,τι συνήθως. Και τελικά, καλά κάναμε, όπως φαίνεται. Αλλά ακόμα με εντυπωσιάζει το ότι τους είδαμε αυτούς τους καριόληδες τελευταία στιγμή. Λες και τους γέννησε η νύχτα.» Σηκώθηκε από την καρέκλα όπου είχε καθίσει για να του δέσουν το χέρι. «Καλύτερα, όμως, να πηγαίνουμε τώρα.»

«Σου χρωστάω τη ζωή μου, Κάλνεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Δεν είναι η πρώτη φορά, αδελφέ. Αναρωτιέμαι αν κι η Αιρετή σου θα εκτιμήσει που σώσαμε και τη δική της ζωή μαζί με τη δική σου.»

«Δε μπορώ να μη σ'ευχαριστήσω που ήσουν εδώ,» του είπε η Ζιρίνα, αν και δεν της άρεσε καθόλου να χρωστά *οτιδήποτε* σ'αυτό το

κάθαρμα. Της είχε κλέψει το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας! Εκτός των άλλων.

Ο Κάλνεντουρ μειδίασε σαν να μπορούσε να διαβάσει το μυαλό της. «Φρόντισε να μην το ξεχάσεις όταν υπάρχει λόγος.»

«Δεν ξεχνάω τίποτα,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα.

«Ο Φύλακάς σας, αλήθεια, πώς είναι; Καλά στην υγεία του;»

«Υγιέστατος και έξω από την πόλη, απ'ό,τι ξέρω,» του είπε ο Εθέλδιρ.

«Τι ανόητος που είσαι, Εθέλδιρ! Τώρα, μ'όλα όσα συμβαίνουν, έχουμε την ευκαιρία να διώξουμε και τους Χαρνώθιους και τα σκυλιά της Κοινοπολιτείας από την πόλη μας. Αν συνεργαζόμασταν, θα τα καταφέρναμε πολύ πιο εύκολα! Συμμάχησε μαζί μας,» πρότεινε ο Κάλνεντουρ, «και είμαι σίγουρος πως τότε ακόμα κι αυτή η φανατική» – έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στη Ζιρίνα – «θ'αλλάξει άποψη.»

«Δεν είμαι φανατική! Και δεν αλλάζω τόσο εύκολα άποψη! Είμαι με τον Φύλακα επειδή *πιστεύω* σ'αυτόν!»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Είσαι και ηλίθια, λοιπόν, εκτός των άλλων.»

«Κι εσύ τυχερός που σου χρωστάμε απόψε τη ζωή μας!»

Ο Κάλνεντουρ την αγνόησε. Έτεινε το χέρι του προς τον Εθέλδιρ. «Έλα με το μέρος μας. Έλα με τους ελεύθερους ανθρώπους της Φάνρηβ. Αν έρθεις εσύ, ολόκληρο το Σκοτεινό Παζάρι θα έρθει στο πλευρό μας!»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Με συγχωρείς, Κάλνεντουρ, αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Χωρίς την υποστήριξη της Κοινοπολιτείας, χωρίς την παρουσία του Φύλακα, η πόλη δεν θα αντέξει.»

«Θ'αλλάξεις γνώμη. Θα δεις πως θ'αλλάξεις γνώμη,» είπε ο Κάλνεντουρ.

Και μετά, εκείνος κι οι αυτονομιστές έφυγαν από το σπίτι του Εθέλδιρ, παίρνοντας μαζί και τους νεκρούς τους, αφήνοντας πίσω τους μόνο τα τρία πτώματα των Εκτελεστών του Ιερού Δέους.

Χωρίς να γνωρίζουν ακόμα για την επίθεση εναντίον του Εθέλδιρ, οι πράκτορες του Φύλακα μέσα στη Φάνρηβ είχαν στείλει τους δικούς τους δολοφόνους απόψε. Ήταν καλή νύχτα για θανάτους. Νύχτα του Βορέσας του Θανατοδότη, αναμφίβολα.

Οι Κλέφτες της Πνοής σκότωσαν – με πνιγμό, πάντα με πνιγμό – Χαρνώθιους και υποστηρικτές των Χαρνώθιων από τη μια άκρη της πόλης ώς την άλλη. Μια Χαρνώθια αριστοκράτισσα, στην Αστροφώτιστη, θα την έβρισκαν το πρωί οι υπηρέτες κρεμασμένη από ένα πολύφωτο. Έναν ενεχυροδανειστή, στη Μεγάλη Αγορά, οι φονιάδες τον έπνιξαν μαζί με τη γυναίκα του στην κρεβατοκάμαρά τους. Έναν Χαρνώθιο αξιωματικό τον στραγγάλισαν σ'ένα πορνείο του Λαβυρίνθου. Μια Χαρνώθια πιλότο τη σκότωσαν στον Αερολιμένα, καθώς και δύο φρουρούς εκεί. Στον Περιπατητή έπνιξαν έναν δημοσιογράφο· στον Νυκτόκηπο, μια γυναίκα του Οίκου των Κερέσναθ. Ακόμα και στο Μέγαρο των Φυλάκων προσπάθησαν να εισβάλουν, αλλά εκεί τους εντόπισαν, τους δύο που το επιχείρησαν, και προσπάθησαν να τους πιάσουν. Όμως οι Κλέφτες της Πνοής δεν ήταν πρόθυμοι να παραδοθούν· τον έναν οι Χαρνώθιοι αναγκάστηκαν να τον σκοτώσουν, κι ο άλλος αυτοκτόνησε μ'ένα μικρό πιστόλι, πυροβολώντας τον εαυτό του στο κεφάλι, μέσα από το στόμα.

Η Κέσριμιθ φοβήθηκε από το περιστατικό και, έχοντας ξυπνήσει, δεν μπορούσε να ξανακοιμηθεί. Είχε τη δυσοίωνη αίσθηση ότι πίσω από κάθε αστραπή, πίσω από κάθε τριγμό παντζουριών, πορτών, και τζαμιών, πίσω από κάθε ουρλιαχτό του ανέμου, και πίσω από κάθε άλλο ήχο της καταιγίδας κρυβόταν ένας Κλέφτης της Πνοής, περιμένοντας να την πιάσει στον ύπνο για να τυλίξει μια αλυσίδα γύρω απ'τον λαιμό της...

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν επίσης ξύπνιος, αλλά για άλλο λόγο. Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους τού είχαν αναφέρει ότι απέτυχαν να σκοτώσουν τον στόχο τους, και μάλιστα τρεις απ'αυτούς είχαν χάσει τη ζωή τους, ανάμεσα στους οποίους και η αρχηγός της Δίκης, η Αρκάλθα.

Πώς ήταν δυνατόν; Οι Εκτελεστές δεν αποτύχαιναν έτσι! Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους αποτύχαιναν πολύ, πολύ σπάνια!

Του απάντησαν ότι οι εχθροί τούς περίμεναν· το ήξεραν πως θα επιτίθονταν απόψε· κάποιος τούς είχε προδώσει! Και είχαν βρεθεί περικυκλωμένοι. Μόλις μπήκαν στο σπίτι, οι εχθροί ήρθαν από πίσω τους, και ήταν πολλοί και καλά οπλισμένοι.

Ο Σέλιρ αδυνατούσε να καταλάβει πώς μπορεί να είχε μαθευτεί το σχέδιο για την επίθεση εναντίον του καταραμένου Προμάχου. Κανένας δεν ήξερε γι'αυτό εκτός από εκείνον και τους Εκτελεστές – ούτε

καν η Αρχόντισσα! Και οι Εκτελεστές είχαν έρθει σήμερα το πρωί. Δεν υπήρχε *χρόνος* να διαρρεύσει κάτι με κάποιον τρόπο. Αν και ο Σέλιρ απορούσε τι τρόπος θα μπορούσε να ήταν αυτός. Εκείνος δεν σκόπευε να πει τίποτα σε κανέναν, και οι Εκτελεστές *ποτέ* δεν μιλούσαν σε τρίτους για τις ιερές δουλειές τους – ποτέ.

Σαν ο ίδιος ο Ιουράσκε να παρενέβη! σκέφτηκε ο Σέλιρ, βρισκόμενος τώρα στα δωμάτιά του μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων. *Ο ίδιος ο Ιουράσκε μάς έβαλε τρικλοποδιά.* Πράγμα που δεν ήταν να αποκλείει κανείς. Τέτοια καθάρματα σαν τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ αναμφίβολα προσεύχονταν συχνά σε παράνομους θεούς.

Αλλά, με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, το Βασίλειο θα υπερίσχυε όπως πάντα!

Μέσα σε μια αποθήκη, στην Εκβολή, οι τρεις εναπομείναντες Εκτελεστές του Ιερού Δέους – η Κορβίκα, ο Φέτανιρ, ο Παρνάλθιρ – είχαν συγκεντρωθεί για να εκλέξουν καινούργιο αρχηγό. Παρότι ήταν όλοι τους τραυματισμένοι, ήξεραν πως κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να περιμένει. Ακόμα και *μισή* Δίκη έπρεπε να έχει αρχηγό. Και ο καλεστής της δεν τους είχε ελευθερώσει από την υποχρέωσή τους, επομένως δεν θα επέστρεφαν ακόμα στην Πρωτεύουσα· θα έμεναν εδώ, σ’ετούτη την πόλη, ώστε να αναλάβουν κι άλλες ιερές δουλειές. Στις οποίες όφειλαν να μην αποτύχουν ξανά, αλλιώς θα ήταν μεγάλη ντροπή για εκείνους και βλασφημία ενώπιον των οφθαλμών του Ιερού Δέους. Ο Χάρλαεθ Βοκ ήδη τους κοίταζε με περιφρόνηση, ήταν βέβαιοι όλοι τους.

Χωρίς όπλα, χωρίς ούτε καν να φοράνε τα μαύρα αδάχτυλα γάντια τους που από κάτω έκρυβαν σίδερα, οι Εκτελεστές άρχισαν να αντιμάχονται, κι οι τρεις μαζί, ταυτόχρονα. Όλοι εναντίον όλων. Οι κινήσεις τους ήταν πολύ γρήγορες για να τις παρακολουθήσει ένας απλός παρατηρητής: κινούνταν σαν τον άνεμο. Αλλά δεν χτυπούσαν σαν τον θάνατο. Δεν χρησιμοποιούσαν κανένα από τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα που, αν δίνονταν στα σωστά σημεία του σώματος του αντιπάλου, πάντοτε σκότωναν. Τα άλλα χτυπήματα που χρησιμοποιούσαν δεν ήταν άκακα, φυσικά, μα δεν ήταν και θανατηφόρα όλες τις φορές.

Η σύγκρουσή τους ήταν, αναμφίβολα, επικίνδυνη και για τους τρεις. Μα έτσι ήταν η ζωή των Εκτελεστών του Ιερού Δέους· ο θάνα-

τος δεν τους τρόμαζε: τον αποδέχονταν πρόθυμα. Ο καλύτερος, και μόνο, θα ήταν ο επόμενος αρχηγός της Δίκης τους – αυτός που θα κατόρθωνε να μείνει όρθιος ώς το τέλος.

Ο Παρνάλθιρ έπεσε πρώτος, από τρία χτυπήματα της Κορβίκα: μια κλοτσιά στο πλάι του κεφαλιού, μια γροθιά στα γεννητικά όργανα, μια ακόμα κλοτσιά στο κεφάλι. Και η Κορβίκα τώρα μονομαχούσε με τον Φέτανιρ: τα χέρια και τα πόδια τους ήταν σαν την καταιγίδα που λυσσομανούσε έξω από την αποθήκη, ενώ τα σώματά τους τινάζονταν από τη μια άκρη του εσωτερικού της αποθήκης στην άλλη, στροβιλίζονταν, πηδούσαν, ούτε στιγμή δεν έμεναν ακίνητα. Και μετά, μια γροθιά του Φέτανιρ βρήκε την Κορβίκα στο διάφραγμα, διπλώνοντάς την, και μια κλοτσιά του χτύπησε και τα δυο της πόδια, στέλνοντάς την στο πάτωμα, μπρούμυτα.

Το πόδι του πάτησε στην πλάτη της. «Εγώ, ο Φέτανιρ, είμαι ο νέος αρχηγός της Δίκης! Ποιος αντιλέγει;» ρώτησε, σύμφωνα με το τυπικό.

«Κανείς,» είπε η Κορβίκα.

«Κανείς,» είπε ο Παρνάλθιρ.

«Θα εξιλεωθούμε ενώπιον του Χάρλαεθ Βοκ,» είπε ο Φέτανιρ.

«Θα εξιλεωθούμε,» είπαν οι δύο άλλοι μαζί.

5
Οι Δρόμοι της Πόλης· μια Ομότιμη· το Συμβούλιο των Οκτώ, η Πρόταση του Διπλωμάτη

Το επόμενο πρωί, ο Άλφεντουρ κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον Οίκο του Συμβουλίου για να ενημερώσει για την επιστροφή του στη Νάζρηβ (αν και ο Μάρναλουρ, ο Σύμβουλος Ερευνών, μάλλον θα το είχε ήδη μάθει αυτό μέσω των κατασκόπων του). Δήλωσε, επίσης, πως θα ερχόταν σήμερα για να μιλήσει με το Συμβούλιο των Οκτώ για την κατάσταση στη Φάνρηβ.

Στη Λαρβάκι είπε: «Θα με περιμένεις εδώ, εντάξει; Όχι πως, αν θέλεις, δεν μπορείς να βγεις να κάνεις καμια βόλτα στις οδογέφυρες ή στους δρόμους της Συνοικίας των Πύργων. Αλλά να προσέχεις μη χαθείς. Ειδικά οι οδογέφυρες μπορεί ν'αποδειχτούν μπερδεμένες για τους ξένους.»

Η Λαρβάκι τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι, κάτω απ'τα σκεπάσματα· χασμουρήθηκε. «Εντάξει. Αλλά δε νομίζω να πάω πουθενά μέχρι να γυρίσεις.»

«Και μη σκαλίζεις το σπίτι μου,» την πείραξε ο Άλφεντουρ. Ήταν ήδη ντυμένος και όρθιος· το μόνο που έμενε ήταν να κουμπώσει τα μανικετόκουμπα του πουκαμίσου του, και τώρα τα κούμπωσε, το ένα μετά το άλλο.

«Τι έχεις για να βρω; Τίποτα σημαντικό;» αποκρίθηκε η Λαρβάκι, στον ίδιο τόνο, υπομειδιώντας καθώς τον κοίταζε από την άκρη του μεγάλου μαξιλαριού.

«Αν έρθει κανείς,» της είπε ο Άλφεντουρ, σοβαρά τώρα, «πες του ότι ώς το μεσημέρι θα έχω επιστρέψει.»

«Κι αν ρωτήσει ποια είμαι και τι κάνω στο σπίτι σου;»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Πες του ότι είσαι μια φίλη μου από τη Φάνρηβ. Τα υπόλοιπα είναι δικό σου θέμα· δώσε ψεύτικο όνομα αν θες – όχι πως υπάρχει κανένας λόγος.»

«Αν χτυπήσει ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος, να απαντήσω;»

«Τα ίδια ισχύουν,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Πηγαίνω τώρα.»

Πήρε την κάπα του και έφυγε από το διαμέρισμά του. Μπήκε στον εξωτερικό, γυάλινο ανελκυστήρα της πολυκατοικίας, κατέβηκε στο ισόγειο, κι από εκεί πήγε, με σκάλες, στο υπόγειο γκαράζ. Ξεκλείδωσε το όχημά του και το οδήγησε έξω από το γκαράζ και την πολυκατοικία μέσω μιας ράμπας. Ήταν από τα καινούργια εναέρια οχήματα που είχαν πρόσφατα κατασκευαστεί στη Νάζρηβ. Η μελέτη γι'αυτά πρέπει να είχε αρχίσει λίγο προτού διωχτούν οι Παντοκρατορικοί, νόμιζε ο Άλφεντουρ, αλλά με τον μεγάλο πόλεμο της Επανάστασης είχε σταματήσει, και είχε ολοκληρωθεί όταν η Μοργκιάνη ήταν πια ελεύθερη. Ο Άλφεντουρ είχε αγοράσει τούτο το όχημα πέρσι, πουλώντας το παλιό τετράκυκλο που είχε.

Το εναέριο ήταν λιγνό, γυαλιστερό, και βαμμένο πράσινο με πιο σκούρα πράσινα νερά. Είχε θέσεις για τέσσερα άτομα: μαλακά δερμάτινα καθίσματα. Τα δύο πίσω καθίσματα σκεπάζονταν από μεταλλική οροφή, τα δύο μπροστινά από γυάλινο, φιμέ σκέπαστρο. Στην κονσόλα του, το όχημα είχε ενσωματωμένο ηχητικό σύστημα, ραδιόφωνο, τηλεοπτικό δέκτη, και μια μικρή οθόνη με χάρτες αποθηκευμένους στη μηχανική μνήμη του συστήματος. Επάνω στην κονσόλα ήταν, επίσης, προσαρτημένος ένας μεγάλος φωτόλιθος για εξοικονόμηση ενέργειας τη νύχτα. Το όχημα δεν είχε καθόλου τροχούς· πετούσε μισό μέτρο πάνω από το έδαφος, διαθέτοντας μηχανισμούς ελκτικής αδρανοποίησης στην κάτω μεριά, ενώ από πίσω είχε δύο μικρούς προωθητήρες. Δεν ήταν πιο γρήγορο από όλα τα τροχοφόρα αλλά ήταν πιο γρήγορο από τα *περισσότερα,* κυρίως επειδή δεν έβρισκε καμια αντίσταση από τη μορφή του εδάφους. Το μεγαλύτερό του μειονέκτημα σε σχέση μ'αυτά ήταν ότι κατανάλωνε την ενέργεια τέσσερις φορές ταχύτερα. Οι προωθητήρες και οι αδρανοποιητές ελκτικών δυνάμεων απαιτούσαν πιο πολύ ενέργεια απ'ό,τι οι μηχανές που κινούσαν τροχούς. Ένα άλλο μειονέκτημα ήταν ότι τα μέταλλα ενός εναέριου οχήματος έπρεπε πάντα να είναι πιο ελαφρά από των τροχοφόρων, για να κάνουν την αιώρησή του ευκολότερη· δεν μπορούσε ένα εναέριο όχημα να είναι θωρακισμένο. Ή ίσως να μπορούσε, υπέθετε ο Άλφεντουρ, αλλά η ενεργειακή κατανάλωση θα ήταν *τεράστια*. Οι μηχανισμοί ελκτικής αδρανοποίησης θα έπρεπε να είναι ισχυρότεροι. Το ίδιο και οι προωθητήρες, πιθανώς.

Ο διπλωμάτης έβγαλε το όχημά του στην Οδό Αεροναυτών, κατευθυνόμενος προς τον ποταμό Τίγρη, προσπερνώντας άλλα οχήματα (τροχοφόρα όλα), μερικές άμαξες, καβαλάρηδες, διαβάτες, και φτάνοντας στη Σήραγγα των Ανέμων. Το εναέριο όχημά του ακολούθησε τον δρόμο καθώς κατέβαινε κάτω από το έδαφος και κάτω από τον ποταμό. Η σήραγγα ήταν φωτισμένη με μακρόστενες ενεργειακές λάμπες ψηλά στα τοιχώματά της, δεξιά κι αριστερά. Στα μέσα της περίπου υπήρχε ένα φυλάκιο που, από την άλλη μεριά του, έβγαζε σε μια μικρή υποποτάμια βάση (όπως γνώριζε ο Άλφεντουρ, αλλά όχι και όλοι οι πολίτες της Νάζρηβ) όπου στάθμευαν υποβρύχια τα οποία χρησιμοποιούνταν για την άμυνα της πόλης.

Στο τέλος της Σήραγγας των Ανέμων, στην άλλη όχθη του ποταμού, ο Άλφεντουρ ανέβηκε στη Λεωφόρο Γνώσης, η οποία περνούσε κυρτά ανάμεσα από τη Συνοικία των Ανέμων και τη Συνοικία της Γνώσης. Έστριψε το όχημά του αριστερά για να μπει στους δρόμους της δεύτερης συνοικίας. Τα οικοδομήματα εδώ, παρότι όχι χαμηλά, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο ψηλά όσο στη Συνοικία των Πύργων, και δεν υπήρχαν οδογέφυρες σαν πελώριο πλέγμα πάνω από τους επίγειους δρόμους.

Ο Άλφεντουρ οδήγησε ώς τον Οίκο του Συμβουλίου, ο οποίος ήταν περιφραγμένος με διχτυωτό, μεταλλικό τείχος. Ο φρουρός στην είσοδο του χώρου στάθμευσης τον καλωσόρισε και τον άφησε να περάσει, ανοίγοντάς του την αυτόματη πύλη. Ο διπλωμάτης σταμάτησε το εναέριο όχημά του πλάι σ’άλλα οχήματα, προσγειώνοντάς το ομαλά με το πάτημα ενός κουμπιού που απενεργοποιούσε σταδιακά τους μηχανισμούς ελκτικής αδρανοποίησης. Δεν ήταν το μόνο εναέριο όχημα εδώ· υπήρχαν άλλα δύο σταθμευμένα.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο και πήδησε έξω. Το έκλεισε ξανά και βάδισε προς το κεντρικό οίκημα, διασχίζοντας την αυλή. Στη λαξευτή πύλη, οι φρουροί τον χαιρέτησαν, καλημερίζοντάς τον· οι πάντες εδώ τον αναγνώριζαν. Ο Άλφεντουρ τούς καλημέρισε επίσης. Πέρασε από τον προθάλαμο, ή θάλαμο αναμονής (για τους πολίτες που μπορεί να είχαν κάποιο λόγο να επισκεφτούν το Συμβούλιο), και πήγε στο Γραφείο της Γραμματέα.

«Καλώς τον,» είπε η Αρκάλθα, η Γραμματέας του Συμβουλίου, καθισμένη πίσω από το πελώριο γραφείο της όπου βρίσκονταν δύο οθόνες, μια μεγάλη κονσόλα με πληκτρολόγιο, και, όπως πάντα, πά-

μπολλα έγγραφα, σημειωματάρια, βιβλία, και άλλα μικροαντικείμενα: ένα χάος που πολλοί αποκαλούσαν, σκωπτικά, *το Δάσος της Γραμματέα*.

Αυτή η γυναίκα, η Αρκάλθα ωλ Νιρθάνεκ, ήταν το μυαλό του Οίκου, αν το Συμβούλιο ήταν η ψυχή του. Τα πάντα περνούσαν από αυτήν, και ανά πάσα στιγμή, κατά πάσα πιθανότητα, γνώριζε περισσότερα από όλους τους Συμβούλους μαζί για το τι γινόταν. Με τον Άλφεντουρ οι σχέσεις της ήταν άριστες.

Εκτός από εκείνη, στο δωμάτιο βρίσκονταν επί του παρόντος οι δύο βοηθοί της, ο ένας καθισμένος πίσω από το δικό του γραφείο, ο άλλος όρθιος, ψάχνοντας κάτι μέσα στα συρτάρια.

«Τι γίνεται, Αρκάλθα;» ρώτησε ο Άλφεντουρ πλησιάζοντας το γραφείο της.

«Τα συνηθισμένα,» αποκρίθηκε εκείνη, πληκτρολογώντας κάτι καθώς κοίταζε τη μία από τις δύο οθόνες. «Εσύ είσαι όλο περιπέτειες, όχι εμείς.» Η Αρκάλθα ήταν μαυρόδερμη και γύρω στα πενήντα-πέντε, αν δεν έκανε λάθος ο Άλφεντουρ· τα μενεξεδιά μαλλιά της είχαν αρχίσει να γκριζάρουν, και τώρα ήταν πιασμένα μ'ένα κοκαλάκι πίσω απ'το κεφάλι της ώστε να μην πέφτουν στο μέτωπό της. Φορούσε ένα ζευγάρι γυαλιά όρασης με σκελετό από παχύ λευκό κόκαλο. Μασούσε, ως συνήθως, μαστίχα. Ορισμένοι έλεγαν, αστειευόμενοι, ότι η Γραμματέας πρέπει να έκανε τη μισή κατανάλωση μαστίχας στη Νάζρηβ.

Ο Άλφεντουρ έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά του, παύοντας να βλέπει τα πάντα με έντονα περιγράμματα. «Οι Σύμβουλοι έχουν έρθει;»

«Δε νομίζω να είναι όλοι εδώ ακόμα» – σταμάτησε να πληκτρολογεί στρέφοντας τα μάτια της επάνω του – «αλλά η Ριλάθιρ ωλ Μόσνερ είναι εδώ, αν θέλεις να τη δεις.»

Η Ριλάθιρ ωλ Μόσνερ ήταν μια διπλωμάτισσα που πήγαινε κι αυτή στη Φάνρηβ, όταν δεν μπορούσε να πάει ο Άλφεντουρ. Επίσης, ήταν συγγενής του Θάλβακιρ, του σωματοφύλακά του.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Τα λέμε, Αρκάλθα,» χαιρέτησε και βάδισε προς την έξοδο του Γραφείου.

«Το δίχως άλλο.»

Ο Άλφεντουρ ανέβηκε στο σαλόνι των διπλωματών, περιμένοντας να βρει εκεί τη Ριλάθιρ. Και όντως εκεί ήταν, στεκόμενη μπροστά

σ'ένα ψηλό κρυστάλλινο παράθυρο, μ'ένα ποτήρι στο χέρι. Καμια πενταετία μικρότερη του Άλφεντουρ, γαλανόδερμη, μικρόσωμη, με μακριά ξανθά, σγουρά μαλλιά που έφταναν ώς τη μέση της. Τώρα φαινόταν να τα έχει τσιμπήσει λίγο στις άκριες γιατί ήταν ελαφρώς πιο κοντά απ'ό,τι συνήθως, νόμιζε ο Άλφεντουρ.

Η Ριλάθιρ στράφηκε να τον αντικρίσει, ακούγοντας τα βήματά του. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μενεξεδί φόρεμα με γούνα γύρω από το ντεκολτέ και τις άκριες των μανικιών. Μια φαρδιά μαύρη ζώνη τύλιγε τη μέση της. Γύρω από το αριστερό της μάτι ήταν βαμμένος ένας πορφυρός κύκλος *ναράσλεγκ* – μια μόδα που οι γυναίκες της Νάζρηβ είχαν πάρει από τη φυλή των Ναράσλεγκ οι οποίοι κατοικούσαν στα βάθη του Βαθύ Δάσους και ήταν άγριοι, πολύ παράξενοι, και ακατανόητοι μυστικιστές. (Σύμφωνα με κάποιους μύθους, μερικοί απ'αυτούς είχαν τη δύναμη να ταξιδεύουν κατά βούληση ανάμεσα στις διαστάσεις του σύμπαντος.)

«Σε είδα να μπαίνεις,» του είπε η Ριλάθιρ χαμογελώντας. «Τι κάνεις, Άλφεντουρ;» Τον πλησίασε και φιλήθηκαν στα μάγουλα.

«Αφού επέστρεψα ζωντανός από τη Φάνρηβ, καλά είμαι.»

«Τόσο άσχημα είναι τα πράγματα εκεί;»

«Αρκετά άσχημα.»

«Έχω ακούσει διάφορες φήμες...»

«Παραλίγο να χάσω την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ. Η μία είναι τραυματισμένη τώρα.»

Τα μάτια της γούρλωσαν προς στιγμή.

«Ναι,» είπε ο Άλφεντουρ, «*τόσο* άσχημα.»

«Ο Θάλβακιρ είναι καλά;»

«Τραυματίστηκε κι αυτός, αλλά όχι σοβαρά. Τον ξέρεις τον Θάλβακιρ: τίποτα δεν μπορεί να τον νικήσει. Τίποτα.»

Η Ριλάθιρ χαμογέλασε ξανά. «Ναι. Όμως ελπίζω να προσέχει.»

«Ο Θάλβακιρ; Αυτή είναι η *δουλειά* του.» Και τη ρώτησε: «Εσύ πού ήσουν; Στην Όζντρηβ;»

«Ναι.»

«Ησυχία εκεί;»

«Τελείως. Βαρέθηκα, μπορώ να σου πω. Και έκανε *πολύ* κρύο. Ακόμα κρυώνω.» Έτριψε θεατρικά τους βραχίονες και τους ώμους της.

Ο Άλφεντουρ μειδίασε.

«Πες μου για τη Φάνρηβ, όμως,» τον προέτρεψε η Ριλάθιρ.

Και ο Άλφεντουρ άρχισε να της λέει, μέχρι που τους ειδοποίησαν ότι όλα τα μέλη του Συμβουλίου βρίσκονταν στην Αίθουσα Συσκέψεων και θα μιλούσαν τώρα με τον κύριο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ.

«Θα τα πούμε αργότερα,» υποσχέθηκε ο διπλωμάτης στην ομότιμή του και έφυγε από το σαλόνι των διπλωματών. Ανέβηκε μια σκάλα και βάδισε ώς την Αίθουσα Συσκέψεων, που βρισκόταν στον δεύτερο όροφο του Οίκου.

Οι οκτώ Σύμβουλοι τον περίμεναν καθισμένοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι που στο κέντρο του ήταν λαξεμένο το έμβλημα της Νάζρηβ. Σηκώθηκαν όλοι, μόλις μπήκε, γιατί ένας Διπλωματικός Αντιπρόσωπος άξιζε σεβασμό.

«Καλημέρα, κύριοι, κυρίες,» είπε ο Άλφεντουρ.

«Καλημέρα, Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ,» αποκρίθηκε επίσημα ο Νίλερβιν, ο Σύμβουλος Ναυτιλίας. «Κάθισε.»

Ο διπλωμάτης κάθισε, και το ίδιο κι οι Σύμβουλοι. «Υποθέτω πως ο κύριος Μάρναλουρ θα είχε προ πολλού μάθει για την άφιξή μου.»

Οι περισσότεροι χαμογέλασαν, αλλά ο Μάρναλουρ, ο Σύμβουλος Ερευνών – που, εκτός των άλλων, ήταν ουσιαστικά και αρχικατάσκοπος στην πόλη – δεν χαμογέλασε. «Φυσικά,» αποκρίθηκε. «Και περιμέναμε εναγωνίως την αναφορά σου. Ακούγονται πολλά και διάφορα για τη Φάνρηβ...»

«‘Περιμένατε’;» είπε ο Άλφεντουρ υψώνοντας ένα φρύδι. «Ενημερώσατε αμέσως κι όλους τους υπόλοιπους;»

«Μόνο εκείνους που έτυχε να βρίσκονται κοντά μου,» αποκρίθηκε ο Μάρναλουρ, ρίχνοντας ένα βλέμμα στην Καλφίριθ, τη Σύμβουλο Αεροναυτιλίας, και στον Νάλντιρ, τον Σύμβουλο Ασφάλειας.

«Ποια είναι, λοιπόν, η κατάσταση στη Φάνρηβ, Άλφεντουρ;» ρώτησε ο Ζώθμαλιρ, ο Σύμβουλος Οικονομίας, ο οποίος κάπνιζε ένα τσιγάρο.

Ο Άλφεντουρ άρχισε να τους μιλά για τα γεγονότα στη Φάνρηβ ενώ άναβε και, μετά, κάπνιζε την πίπα του. Δεν τους ανέφερε, ωστόσο, τίποτα για την προδοσία του Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ, σεβόμενος το αίτημα του Εθέλδιρ και της Ζιρίνα. Ένας διπλωμάτης της Νάζρηβ κρατούσε τον λόγο του ακόμα κι όταν έπρεπε να αποκρύψει κάτι από το ίδιο το Συμβούλιο – κάτι που, εννοείται, δεν ήταν καταστροφικό ή επιβλαβές για την πόλη.

Ο Άλφεντουρ είπε στους Συμβούλους τι του είχε προτείνει η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ και τι του είχε προτείνει ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ και οι υποστηρικτές του – εμπορικός αποκλεισμός για τους εχθρούς τους – και οι Σύμβουλοι φάνηκαν να δυσανασχετούν από αυτό, γιατί η Νάζρηβ σπάνια απέκλειε εμπορικά κάποιους. Δεν συμμαχούσε με κανέναν, σε τέτοιες περιπτώσεις.

«Τι προτείνεις, Άλφεντουρ;» ρώτησε η Τιρκουάζη, η Σύμβουλος Πολεοδομίας, γιατί όλοι τους εκτιμούσαν την άποψή του. Πήγαινε χρόνια στη Φάνρηβ· *γνώριζε* αυτή την πόλη, δεν υπήρχε αμφιβολία. «Να συμμαχήσουμε με τους Χαρνώθιους, με τον Φύλακα, ή με κανέναν;»

Ο Άλφεντουρ κάπνιζε, για λίγο, αμίλητα την πίπα του· ύστερα την άφησε πάνω στο τραπέζι και είπε: «Ο Κασλάριν ήταν φίλος μου, καθώς γνωρίζετε. Θα ήθελα να γίνει κάτι που θα φέρει ειρήνη ξανά στην πόλη, όπως θα επιθυμούσε κι εκείνος.»

«Ο Κασλάριν προσπαθούσε να επιτευχθεί συμβιβασμός ανάμεσα στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές, σωστά;» είπε ο Νάλντιρ, ο Σύμβουλος Ασφάλειας.

«Ναι. Αλλά αυτό δεν ξέρω κατά πόσο θα μπορούσε πλέον να πραγματοποιηθεί… Ωστόσο, έχω να προτείνω κάτι, Αξιότιμοι.»

Οι οκτώ Σύμβουλοι περίμεναν να συνεχίσει.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Να αποκλείσουμε εμπορικά και τους δύο.»

Συνοφρυώθηκαν τόσο συγχρονισμένα που θα νόμιζε κανείς ότι ήταν θεατρικά σκηνοθετημένο.

«Να αποκλείσουμε εμπορικά και αυτούς που υποστηρίζουν τον Φύλακα και αυτούς που υποστηρίζουν τους Χαρνώθιους.»

«Να αποκλείσουμε *ολόκληρη τη Φάνρηβ,* δηλαδή;» είπε ο Νίλερβιν, ο Σύμβουλος Ναυτιλίας.

«Ακριβώς. Δεν κάνουμε εμπόριο με μια πόλη που δεν βρίσκεται σε ειρηνική κατάσταση, για λόγους ασφαλείας. Όσο πιο σύντομα οι δύο παρατάξεις λύσουν τις διαφορές τους τόσο πιο σύντομα θα ξεκινήσει πάλι το εμπόριο με τη Νάζρηβ. Η τελική απόφαση είναι, φυσικά, δική σας, Αξιότιμοι.» Ο Άλφεντουρ έπιασε την πίπα του από το τραπέζι, την άδειασε μέσα στο τασάκι, την ξαναγέμισε με καπνό, και την άναψε. Εν τω μεταξύ, οι Σύμβουλοι ήταν σιωπηλοί· μονάχα αλληλοκοιτάζονταν σαν να έψαχναν ο ένας να διακρίνει κάτι στην έκφραση ή στις αντιδράσεις του άλλου.

«Θα το συζητήσουμε, κύριε Άλφεντουρ,» δήλωσε τελικά ο Ζώθμαλιρ, ο Σύμβουλος Οικονομίας. «Δε θα παρθεί βιαστική απόφαση.»

«Και ούτε θα έπρεπε, Αξιότιμε. Πρόκειται για σημαντικό ζήτημα.»

«Θα σε ενημερώσουμε μόλις έχουμε αποφασίσει,» είπε η Τιρκουάζη. «Και τότε θα πρέπει να επιστρέψεις στη Φάνρηβ.»

«Ασφαλώς.»

Ο Νίλερβιν ρώτησε: «Θεωρείς ότι είναι πολύ σημαντικό να αποκλείσουμε ολόκληρη την πόλη, Άλφεντουρ; Θεωρείς ότι, αν το κάναμε αυτό, θα μπορούσες να διαπραγματευτείς με τις πολιτικές δυνάμεις εκεί έτσι ώστε να επιτευχθεί ειρήνη και, επομένως, καλύτερες συνθήκες για εμπόριο;»

«Το ελπίζω, Αξιότιμε. Αναμφίβολα θα προσπαθήσω, πάντως.»

«Καλώς,» είπε η Κέσριμιθ, η Σύμβουλος Κτηνοτροφίας, μετά από μερικές στιγμές σιγής από τους οκτώ. «Μπορείς να πηγαίνεις τώρα, Άλφεντουρ.»

Κανένας από τους άλλους δεν διαφώνησε, έτσι ο διπλωμάτης, χαιρετώντας τους, σηκώθηκε από τη θέση του και στράφηκε προς την έξοδο της αίθουσας. Καθώς απομακρυνόταν, άκουγε την Κέσριμιθ να λέει σ'έναν επικοινωνιακό δίαυλο: «Ειδοποιήστε, παρακαλώ, την κυρία Ριλάθιρ ωλ Μόσνερ να περάσει στην Αίθουσα Συσκέψεων.»

6

Οι Άμυνες της Ελεύθερης Πόλης· *τα Τεχνάσματα των Αυτονομιστών, ο Γελωτοποιός· η Αρχόντισσα Δραστηριοποιείται*

Οι πράκτορες του Φύλακα, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά μαζί του μέσα από τη Φάνρηβ, τον ενημέρωσαν ότι το Σκοτεινό Παζάρι και ο Νυκτόκηπος βρίσκονταν υπό τον έλεγχο εξεγερμένων πολιτών, καθώς και ότι ένα ενεργειακό κανόνι ήταν στην πρώτη απ'αυτές τις δύο συνοικίες. Δεν ανέφεραν πληροφορίες που μπορεί να είχε σημασία αν οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας τις υπέκλεπταν.

Ο Άσραδλιν, έχοντας μάθει τούτα τα νέα, θέλησε το πρωί να απευθυνθεί στον λαό του μέσω του τηλεοπτικού σταθμού του, *Η Ελεύθερη Πόλη*. Έδωσε εντολή τα συστήματα να μπουν σε λειτουργία, για να πραγματοποιηθεί η επιθυμία του· και, ύστερα από λίγο, στεκόταν μπροστά σ'έναν τηλεοπτικό πομπό, του οποίου το σήμα μεταφερόταν στην *Ελεύθερη Πόλη,* στην παλιά βάση της Επανάστασης μέσα στο Χαμηλό Δάσος, και η *Ελεύθερη Πόλη* εξέπεμπε το δικό της, πολύ ισχυρότερο σήμα στη Φάνρηβ, παραμερίζοντας το σήμα του *Ανοιχτού Διαύλου* με τη χρήση Ξορκιού Τηλεπικοινωνιακής Παρεμβολής από τη Βαλνάμνιρ'μορ, η οποία βρισκόταν κοντά στα συστήματα του τηλεοπτικού σταθμού.

Οι πολίτες της Φάνρηβ είδαν τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ να παρουσιάζεται γι'ακόμα μια φορά στις οθόνες τους, προκειμένου να συγχαρεί όσους είχαν εξεγερθεί εναντίον των Χαρνώθιων τυράννων καταλαμβάνοντας το Σκοτεινό Παζάρι και τον Νυκτόκηπο. Τους ευχαρίστησε που συνέβαλλαν, με τη δράση τους, στον αγώνα της απελευθέρωσης της πόλης, και προέτρεψε κι άλλους να μιμηθούν το παράδειγμά τους ώστε η πολιορκία να λυθεί όσο το δυνατόν ταχύτερα και οι δυνάστες να διωχθούν. Ο Νούρκας ο Μαχητής ήταν στο πλευρό τους!

Αλλά δεν είχαν λάβει μόνο οι πολίτες της Φάνρηβ το σήμα του Φύλακα στους τηλεοπτικούς δέκτες τους. Μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων, ο Φέτανιρ'μορ και οι δικοί του είχαν επίσης το πρόσωπο του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ σε μια οθόνη τους, και τα ανιχνευτικά τους συστήματα προσπαθούσαν να εντοπίσουν το σήμα της *Ελεύθερης Πόλης* για να βρουν τη γεωγραφική της θέση. Δεν τα κατάφερναν, όμως· οι ανιχνευτές μπερδεύονταν, κάτι τούς προκαλούσε σύγχυση. Κάτι που ο Φέτανιρ'μορ και οι μάγοι του καταλάβαιναν πως ήταν Μαγγανεία Αποκρύψεως Τηλεπικοινωνιακού Σήματος. Τα μηχανικά συστήματα αποκλείεται να κατόρθωναν να την προσπεράσουν· τα αποπροσανατόλιζε τελείως. Ο Φέτανιρ'μορ και οι άλλοι μάγοι ύφαναν ένα Ξόρκι Εντοπισμού Τηλεπικοινωνιακού Σήματος, ισχυροποιώντας το με τη συνδυασμένη νοητική τους δύναμη, προκειμένου να διαπεράσουν τον λαβύρινθο της προστατευτικής μαγγανείας και να πιάσουν το σήμα του τηλεοπτικού σταθμού ως αύρα μέσα στο μυαλό τους. Αν το πετύχαιναν αυτό, τότε θα μπορούσαν να ακολουθήσουν την αύρα στην πηγή προέλευσή της με Ξόρκι Αΰλου Προσεγγίσεως Τηλεπικοινωνιακής Συχνότητος.

Η Βασιλική Αντιπρόσωπος, Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, τους καλούσε μέσω του επικοινωνιακού διαύλου στο δωμάτιο όπου βρίσκονταν, αλλά εκείνοι, εστιασμένοι στη δουλειά τους, δεν έδωσαν σημασία στο κουδούνισμα. Ένας τεχνικός ήταν που απάντησε.

—Τι κάνετε εκεί πέρα; (ρώτησε η Κέσριμιθ) Γιατί δεν έχετε ακόμα μπλοκάρει το σήμα του Φύλακα; Τόση ώρα μιλά ανενόχλητος σ'ολόκληρη την πόλη! Κάντε κάτι!

—Οι μάγοι προσπαθούν να εντοπίσουν τη θέση του τηλεοπτικού σταθμού του, Αρχόντισσά μου–

—Και φαίνεται να τα καταφέρνουν; Γιατί δεν μου μιλά ο Φέτανιρ'μορ;

—Είναι όλοι πλήρως εστιασμένοι στη μαγεία τους, Υψηλοτάτη.

—Ρώτα τους αν νομίζουν πως καταφέρνουν κάτι!

Ο τεχνικός τούς ρώτησε, μα αυτοί δεν απάντησαν, και η Κέσριμιθ, αν και εκνευρισμένη από την κατάσταση, αποφάσισε να περιμένει, ενώ κι εκείνη παρακολουθούσε τον νεαρό Φύλακα να μιλά μέσα σε μια οθόνη.

Ο Άσραδλιν τελείωσε τα λόγια του προς τους πολίτες και η εκπομπή έπαψε. Για λίγο το σήμα της *Ελεύθερης Πόλης* – το έμβλημα

της Φάνρηβ μπερδεμένο με το έμβλημα της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών – φάνηκε στις οθόνες όλων και μετά εξαφανίστηκε κι αυτό.

Η Κέσριμιθ ρώτησε τον τεχνικό αν οι μάγοι είχαν βρει τη θέση του τηλεοπτικού σταθμού, αλλά αυτή τη φορά δεν της απάντησε ο τεχνικός· της απάντησε ο Φέτανιρ'μορ.

—Δυστυχώς, Αρχόντισσά μου, δεν τα καταφέραμε. Αν είχαμε λίγο χρόνο ακόμα–

—*Χρόνο;* Ο καταραμένος Φύλακας τελείωσε ολόκληρο τον λόγο του! Ούτε τον μπλοκάρατε ούτε καταφέρατε να εντοπίσετε τον καταραμένο σταθμό του! *Τι κάνετε εκεί πέρα, Φέτανιρ;*

—Θα τον εντοπίσουμε, Αρχόντισσά μου, την επόμενη φορά.

—Την επόμενη φορά θέλω να τον μπλοκάρετε, αν δεν μπορείτε να βρείτε τη θέση του! Εκείνο που μ'ενδιαφέρει είναι να μην έχει τη δυνατότητα να μιλά μέσα στη Φάνρηβ, *με καταλαβαίνεις, Φέτανιρ;*

—Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.

Στο Σκοτεινό Παζάρι και στον Νυκτόκηπο, εν τω μεταξύ, οι ξεσηκωμένοι πολίτες ζητωκραύγαζαν και το ηθικό τους ήταν ανεβασμένο από τα λόγια του Φύλακα που είχαν ακούσει να έρχονται από τους τηλεοπτικούς δέκτες τους. Αισθάνονταν πως είχαν κάνει τη σωστή επιλογή, πως βρίσκονταν στον σωστό δρόμο για την ελευθερία και την ευημερία της πόλης. Η πολιορκία σύντομα θα τελείωνε, οι Χαρνώθιοι θα διώχνονταν, και ο Οίκος των Φυλάκων θα ήταν και πάλι εδώ, όπως παλιά στη Φάνρηβ, όπως από τους αρχαίους χρόνους!

Αρκετοί από τους αυτονομιστές είχαν επίσης παρακολουθήσει την ομιλία του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ από έναν τηλεοπτικό δέκτη τους, και ο Κάλνεντουρ σκεφτόταν πως τα πάντα πήγαιναν καλά, για την ώρα. Αν ο μικρός Φύλακας κατάφερνε να εξωθήσει πιο πολλούς πολίτες ώστε να εξεγερθούν, αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθεί περισσότερο χάος – και το χάος ευνοούσε τους αυτονομιστές. Ο Κάλνεντουρ σκόπευε να κάνει και τους Χαρνώθιους δυνάστες και τους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας να αιμορραγήσουν μέχρι που να είναι ετοιμοθάνατοι: και τότε θα μπορούσε να τους δοθεί το τελειωτικό χτύπημα...

Είχε έρθει η ώρα να διαλυθεί αυτή η ανόητη επανάσταση! Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ συγκέντρωσε πεζούς μαχητές, λυκοκαβα-

λάρηδες, έφιππους, δικυκλιστές, άρματα μάχης, και αερώνυχες, και έφερε ένα από τα ενεργειακά κανόνια που μέχρι στιγμής βρίσκονταν στα βόρεια τείχη. Το Σκοτεινό Παζάρι και ο Νυκτόκηπος θα υποτάσσονταν στην αρχή του Βασιλείου της Χάρνωθ, ή θα καταστρέφονταν. Ο Σέλιρ δεν θα δίσταζε να γκρεμίσει ακόμα κι ολόκληρα οικοδομήματα αν αυτό χρειαζόταν για να τσακίσει τους εξεγερθέντες και τους αρχηγούς τους. Από τον Μεσοπόταμο, όπου οι δυνάμεις του είχαν συναχθεί, ο Στρατηγός οδήγησε το στράτευμά του ανατολικά, προς τις ξεσηκωμένες συνοικίες, με σκοπό στην Οδό των Ξένων να το διαιρέσει ώστε το ένα μέρος να κατευθυνθεί στον Νυκτόκηπο και το άλλο στο Σκοτεινό Παζάρι· γιατί ο Σέλιρ φοβόταν πως, αν επιτίθετο μόνο στη μία συνοικία, οι επαναστάτες της άλλης θα έρχονταν και θα τον χτυπούσαν από τα νώτα.

Το χτύπημα, όμως, ήρθε από εκεί όπου δεν το περίμενε: Από τους υπονόμους.

Καθώς το στράτευμα πλησίαζε το ανατολικό τμήμα της Οδού των Ξένων, το έδαφος τραντάχτηκε και βρυχήθηκε από κάτω του σαν κάποιοι δαιμονικοί θεοί της γης να είχαν ξαφνικά εξοργιστεί. Οι εκρήξεις τίναξαν το πλακόστρωτο προς τα πάνω, μαζί με πέτρες και χώματα. Άνθρωποι χτυπήθηκαν, άλογα, γιγαντόλυκοι, οχήματα. Ήχοι θραύσης, βρόντοι, και κραυγές αντηχούσαν. Φωτιές άναβαν από δω κι από κει. Το ίδιο το άρμα μέσα στο οποίο βρισκόταν ο Σέλιρ έγειρε στο πλάι και παραλίγο ν'ανατραπεί, να γυρίσει ανάποδα. Ο Στρατηγός και οι συνεπιβάτες του βγήκαν αμέσως και σκαρφάλωσαν πάνω στα μέταλλα του βαρύ θωρακισμένου οχήματος, γιατί αυτό ήταν ασφαλέστερο απ'το να τρέξουν· το πλακόστρωτο ανατιναζόταν παντού γύρω τους. Ολόκληρες τρύπες είχαν ανοίξει στη γη, και άνθρωποι και θηρία – ακόμα και δίκυκλα – βυθίζονταν στους υπονόμους κάτω από τους δρόμους της Φάνρηβ. Βρυχηθμοί, χρεμετίσματα, κραυγές, ουρλιαχτά. Πυκνοί καπνοί είχαν σηκωθεί παντού, σκεπάζοντας τις οδούς και τα σοκάκια.

Όταν οι εκρήξεις έπαψαν, ο Σέλιρ φώναζε στους μαχητές του να περιμένουν η θολούρα να καθαρίσει, να μείνουν εκεί που ήταν και να περιμένουν η θολούρα να καθαρίσει! Και συγχρόνως να είναι έτοιμοι γι'άλλες επιθέσεις! Να μην πανικοβάλλονταν, να μην πανικοβάλλονταν! Αν και ήξερε πως αυτό το τελευταίο ήταν μάταιο που το έλεγε: είχαν ήδη πανικοβληθεί. Γύρω του, πίσω από τους καπνούς

και τη θολούρα, έβλεπε ανθρώπους και θηρία να τρέχουν από δω κι από κει, άκουγε φωνές.

«Ίσως να ήταν οι αυτονομιστές, Στρατηγέ,» του είπε η μεράρχης που πριν βρισκόταν μαζί του μέσα στο θωρακισμένο όχημα και τώρα ήταν σκαρφαλωμένη πλάι του *επάνω* στο θωρακισμένο όχημα.

«Ναι, οι δαιμονισμένοι,» συμφώνησε ο Σέλιρ, «αυτοί πρέπει να ήταν.» Και έδωσε πάλι διαταγές στους μαχητές του μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού στο χέρι του.

Τότε ήταν, όμως, που κάτι άλλο τούς χτύπησε: όχι εκρήξεις, όχι φωτιά: ένα αέριο απλώθηκε ανάμεσά τους, σε μεγάλη ποσότητα. Ήταν αόρατο αλλά όχι και άοσμο. Οι Χαρνώθιοι, μέσα από την κακοσμία των καπνών και της σκόνης, νόμιζαν ότι μπορούσαν να μυρίσουν κάτι διαπεραστικό που τους θύμιζε το βρεγμένο χώμα μετά τη βροχή και, συγχρόνως, το ελαφρώς καμένο χόρτο. Η λογική τους παραπάτησε πάνω σ'αυτή την οσμή που χόρευε σαν σαγηνευτική χορεύτρια αντίκρυ τους, και τα μυαλά τους γλίστρησαν μέσα σ'ένα όνειρο συλλογικό, συναντώντας το ένα το άλλο στις λαβυρινθώδεις διασταυρώσεις του, χωρίς να έχουν αποκοπεί πλήρως από την υλική πραγματικότητα. Ένα σμήνος από ποικιλόχρωμα πουλιά πέρασε πάνω από τον Μεσοπόταμο, κι αντί για πόδια είχαν πολλά μικρά πλοκάμια, όπως τα καλαμάρια που βρίσκει κανείς στα βάθη της θάλασσας: και στα πλοκάμια κρατούσαν φωτόλιθους που φεγγοβολούσαν σαν λιλιπούτειοι ήλιοι ακόμα και τώρα, μέσα στο πρωινό. Οι τοίχοι των οικοδομημάτων είχαν γεμίσει *σίρκι'θ* που κουνούσαν τις κοντές ουρές τους θέλοντας να πουν *Χορεύουμε τώρα! Χορεύουμε! Χορεύουμε χορεύουμε χορεύουμε!* Κι όλ' αυτά φάνηκαν τρομερά αστεία στους Χαρνώθιους, οι οποίοι άρχισαν να γελάνε ασταμάτητα, πολλοί κρατώντας τις κοιλιές τους, πονώντας, πολλοί πέφτοντας στο τσακισμένο πλακόστρωτο και αρκετοί γλιστρώντας μέσα στις τρύπες και καταλήγοντας στους υπονόμους...

Ο Κάλνεντουρ στεκόταν στην ταράτσα μιας χαμηλής πολυκατοικίας, κάτω από ένα υπόστεγο (για να κρύβεται από τυχόν αερώνυχες). Η κουκούλα της κάπας του ήταν σηκωμένη στο κεφάλι του, κι από μέσα φορούσε μάσκα αερίων, για καλό και για κακό, αν και ο Γελωτοποιός πολύ αμφίβολο ήταν ότι μπορούσε να φτάσει ώς εδώ πάνω.

«Για πόση ώρα θα γελάνε, Φόρναλιν;» ρώτησε τον μαυρόδερμο, γαλανομάτη άντρα δίπλα του ο οποίος ήταν παρόμοια εξοπλισμένος.

«Εξαρτάται,» αποκρίθηκε εκείνος, που ήταν αλχημιστής της Συντεχνίας του Ύπνου, μίμος, και αρκετά καλός στις μεταμφιέσεις – ο ίδιος άνθρωπος που είχε ρίξει το Ονειροσκεύασμα στον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ και τους βοηθούς του. «Μερικοί γελάνε πιο πολύ, μερικοί πιο λίγο. Πάντως, όχι λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας.

»Χρησιμοποιήσαμε, όμως, όλο τον Γελωτοποιό που είχαμε στη διάθεσή μας, Κάλνεντουρ...»

«Δεν πειράζει· άξιζε τον κόπο.»

«Θα μπορούσαμε τώρα να τους επιτεθούμε. Ενώ γελάνε δεν θα μπορούν εύκολα να αμυνθούν. Θα υποστούν πανωλεθρία.»

«Είπα ήδη ότι *δεν* θα τους χτυπήσουμε ύστερα από τις εκρήξεις, Φόρναλιν! Τους χρειαζόμαστε. Δε θέλουμε να γίνουν τα πράγματα πολύ εύκολα για τον μικρό μας Φύλακα. Πάμε κάτω, τώρα· οι άλλοι πρέπει ήδη να έχουν τον αιχμάλωτο που θέλουμε.»

Κατέβηκαν, από την ταράτσα της χαμηλής πολυκατοικίας, στους υπονόμους κάτω από τους τσακισμένους δρόμους.

«Τον έχετε;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ την Έρνελιθ.

Εκείνη ένευσε. «Έναν διοικητή. Και σκοτώσαμε και κάμποσους που έπεσαν μέσα στους υπονόμους.»

«Αυτό,» είπε ο Κάλνεντουρ, «δεν ήταν απαραίτητο.»

«Μας είχαν δει,» είπε ένας άλλος αυτονομιστής, «και κάποιοι έκαναν να μας επιτεθούν.»

«Τέλος πάντων. Σας είχα πει, όμως, να πιάσετε μεράρχη, ει δυνατόν.»

«Δε βρήκαμε κανέναν,» αποκρίθηκε η Υράλνα. «Όλοι που είδαμε ήταν διοικητές.»

«Πάμε,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δεν υπάρχει άλλο λόγος για να είμαστε εδώ. Η δουλειά μας τελείωσε.»

Οι εκρήξεις των αυτονομιστών τράνταξαν την πόλη, και αντήχησαν πολύ έντονα στον Νυκτόκηπο και στο Σκοτεινό Παζάρι. Οι παρατηρητές που βρίσκονταν εκεί, καθώς κι αυτοί που ήταν επάνω στον ψηλό ναό του Σολκάρκας, είδαν τι είχε συμβεί στον Μεσοπόταμο κι αμέσως το ανέφεραν στους άλλους εξεγερμένους πολίτες: Κάποιοι είχαν σαμποτάρει τον ερχόμενο Χαρνώθιο στρατό! Κάποιοι είχαν ανατινάξει τους δρόμους κάτω από τα πόδια τους!

Ο Εθέλδιρ δεν χρειάστηκε πολύ για να καταλάβει τι γινόταν. «Ο Κάλνεντουρ,» είπε στη Ζιρίνα και στη Μάλμεντιρ, οι οποίες βρίσκονταν μαζί του, στο σπίτι του, καθώς μερικοί τεχνίτες του Παζαριού επισκεύαζαν τις σπασμένες πόρτες και τα παράθυρα που είχαν χτυπηθεί τη νύχτα από τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους.

«Αυτός ο αδελφός σου είναι δαίμονας του Ιουράσκε,» είπε η Ζιρίνα. «Παντού τον βρίσκεις!»

Στον Μεσοπόταμο, οι Χαρνώθιοι μαχητές ακόμα γελούσαν, και ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ γελούσε μαζί τους. Τα άλογα και οι γιγαντόλυκοί τους, ωστόσο, δεν μοιράζονταν την ευθυμία τους· ο Γελωτοποιός δεν επηρέαζε τα μυαλά των ζώων, τα οποία τώρα έδειχναν τρομαγμένα από αυτό που είχε πιάσει τους ανθρώπους, και τα περισσότερα – όσα δεν το είχαν ήδη κάνει – έφυγαν, τρέχοντας από δω κι από κει μέσα στους διαλυμένους δρόμους του Μεσοπόταμου. Κάποια άλογα έπεσαν στους υπονόμους· κανένας γιγαντόλυκος, όμως, δεν έπεσε.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ δεν βρισκόταν στο Μέγαρο των Φυλάκων όταν η επίθεση εναντίον του στρατού της Χάρνωθ συνέβη· είχε ήδη ξεκινήσει για τη Μεγάλη Αγορά, μέσα σ'ένα θωρακισμένο όχημα, φρουρούμενη από λυκοκαβαλάρηδες και δικυκλιστές, και βρισκόταν πια κοντά στη Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ όταν οι εκρήξεις αντήχησαν από τα βόρεια του ποταμού Τίγρη. Προς στιγμή ανησύχησε, αλλά ύστερα σκέφτηκε ότι μάλλον δεν ήταν τίποτα περισσότερο από κάποιο σχέδιο του Στρατηγού.

Αποβιβάστηκε, έτσι, από το όχημά της και επισκέφτηκε την Αρχιμάγισσα της Ακαδημίας, έχοντας μαζί της δύο καλά εκπαιδευμένους σωματοφύλακες, γιατί σε τέτοιους καιρούς ακόμα κι εδώ η Βασιλική Αντιπρόσωπος όφειλε να προσέχει. Η Ζιρίνα'χοκ δεν αρνήθηκε να τη δεχτεί παρά την παρουσία οπλισμένων μαχητών μέσα στη Μαγική Ακαδημία. Τα πήγαιναν, άλλωστε, καλά οι δυο τους, και δεν φοβόταν ότι η Κέσριμιθ μπορεί να ερχόταν για να προκαλέσει προβλήματα.

Η Ζιρίνα'χοκ τη ρώτησε πώς θα μπορούσε να την εξυπηρετήσει, καθώς κάθονταν αντικριστά μέσα σ'ένα σαλονάκι στον τρίτο όροφο της Ακαδημίας. Και η Κέσριμιθ τής αποκρίθηκε ότι χρειαζόταν τη βοήθεια των μάγων. «Μου υποσχέθηκες πως θα έχω τη βοήθειά σας αν τη χρειαστώ.»

«Η Μαγική Ακαδημία βρίσκεται πάντοτε στη διάθεση των αρχών της πόλης,» αποκρίθηκε η Αρχιμάγισσα. «Τι επιθυμείς, Κέσριμιθ;»

«Χρειάζομαι ανθρώπους που μπορούν ή να μπλοκάρουν τηλεπικοινωνιακά σήματα ή να εντοπίσουν από πού έρχεται ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα.»

«Οι Τεχνομαθείς γνωρίζουν τέτοια ξόρκια, αλλά και οι Διαλογιστές. Τους χρειάζεσαι τώρα, αμέσως;»

«Όχι αμέσως, αλλά θα ήθελα να τους στείλεις στο Μέγαρο των Φυλάκων το συντομότερο δυνατό.»

«Τι ακριβώς θα πρέπει να κάνουν;»

«Να μπλοκάρουν το σήμα του τηλεοπτικού σταθμού του Φύλακα, ή να εντοπίσουν από πού έρχεται το σήμα, πού βρίσκεται ο τηλεοπτικός σταθμός – μέσα στην πόλη; έξω από την πόλη;»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Αρχιμάγισσα. «Νόμιζα, όμως, ότι είχες ήδη μάγους στην υπηρεσία σου που μπορούσαν να καταφέρουν κάτι τέτοιο...»

«Οι μάγοι μου δεν φαίνεται να προλαβαίνουν να κάνουν και τα δύο πράγματα μαζί. Σήμερα, για παράδειγμα, προσπαθούσαν να εντοπίσουν το σήμα (που κάποια προστατευτική μαγεία το κρύβει, απ'ό,τι καταλαβαίνω) και δεν είχαν τη δυνατότητα να μπλοκάρουν την τηλεοπτική εκπομπή. Ο Φύλακας μίλησε ελεύθερα σ'ολόκληρη την πόλη χωρίς να κάνουν τίποτα για να τον σταματήσουν! Και στο τέλος μού ανέφεραν ότι ούτε τη γεωγραφική θέση του σταθμού του κατόρθωσαν να βρουν!»

«Μάλιστα,» είπε η Ζιρίνα'χοκ. «Θα σου στείλω μερικούς μάγους στο Μέγαρο εντός της ημέρας. Εννοείται πως θα πληρωθούν, βέβαια...»

«Φυσικά και θα πληρωθούν,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Και όσο καλύτερα με υπηρετήσουν τόσο μεγαλύτερη θα είναι η αμοιβή τους.»

Όταν η Αρχόντισσα της Φάνρηβ επέστρεψε στο Μέγαρο των Φυλάκων βρήκε την Αρωγό της ανάστατη μπροστά από τον Θρόνο του Φύλακα, να δαγκώνει τα βαμμένα νύχια της νευρικά, ενώ παραδίπλα κάποιοι αξιωματικοί μιλούσαν έντονα αναμεταξύ τους.

«Τι συμβαίνει, Ολέρια;»

«Μεγάλη καταστροφή στον Μεσοπόταμο! Το έδαφος ανατινάχτηκε κάτω από τον στρατό μας, και κάτι τούς χτύπησε κι αρχίσανε όλοι τους να γελάνε και να βλέπουν παραισθήσεις.»

«Δεν καταλαβαίνω! Πες μου πάλι τι έγινε. Πιο σιγά – πιο συγκεκριμένα.»

«Αρχόντισσά μου,» είπε ένας αξιωματικός ερχόμενος από δίπλα. «Ο στρατός μας χτυπήθηκε στον Μεσοπόταμο. Οι αυτονομιστές, ή οι υποστηρικτές του Φύλακα, πρέπει να είχαν βάλει βόμβες στους υπονόμους, κάτω από τους δρόμους. Καθώς οι δυνάμεις μας πλησίαζαν την Οδό των Ξένων, μεγάλες εκρήξεις έγιναν· το πλακόστρωτο διαλύθηκε.»

«Μα τον Χάρλαεθ Βοκ!» αναφώνησε η Κέσριμιθ. «Είναι καλά ο Στρατηγός;»

«Ζωντανός είναι, απ'ό,τι ξέρουμε. Αλλά δεν ήταν μόνο οι εκρήξεις που χτύπησαν τον στρατό μας. Οι εχθροί πρέπει να του έριξαν και κάποιο αέριο, γιατί όλοι άρχισαν να γελάνε ασταμάτητα, βλέποντας παραισθήσεις.»

«Δουλειά των αυτονομιστών, μάλλον, *νιρλίσα,*» είπε ο Θόρεντιν, πλησιάζοντας – έχοντας παρουσιαστεί από κάπου πίσω από την Κέσριμιθ.

«Κι ακόμα δεν έχουμε βρει το καινούργιο άντρο τους!» είπε εκείνη, οργισμένα.

«Δεν είναι τόσο εύκολο αυτό, δυστυχώς.»

«Τι είδους αέριο ήταν που χτύπησε τους μαχητές μας;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Δεν γνωρίζουμε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο αξιωματικός.

«Γελωτοποιός πρέπει να ήταν,» είπε ο Θόρεντιν.

«Γελωτοποιός;» ύψωσε ένα της φρύδι η Κέσριμιθ.

«Ένα αλχημικό σκεύασμα της Συντεχνίας του Ύπνου. Προκαλεί αδιάκοπο γέλιο και παραισθήσεις που βλέπεις να παρουσιάζονται μέσα από τον υλικό κόσμο.»

«Και είχαν τόσο μεγάλη ποσότητα αυτού του δηλητηρίου ώστε να επηρεάσουν *ολόκληρο τον στρατό* που πήγαινε να χτυπήσει τις εξεγερμένες συνοικίες;» απόρησε η Κέσριμιθ.

«Προφανώς, *νιρλίσα*.»

«Μπορείς να βρεις ανθρώπους της Συντεχνίας του Ύπνου;»

«Μπορώ.»

«Βρες τους, τότε, και φέρ' τους εδώ – με τη βία, αν χρειαστεί. Θέλω να μάθω τι κάνουν. Σε ποιους δίνουν τόσο μεγάλες ποσότητες των δηλητηρίων τους.»

«Θα γίνει, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν, κι έφυγε από την Αίθουσα του Φύλακα.

7
Εξέταση Τραυματισμένης Σάρκας· Παράνομοι Επαγγελματίες· Μυαλά που Συναντιούνται

Η Κέσριμιθ συνάντησε στο καθιστικό των δωματίων της τη χειρούργο και τον μάγο του τάγματος των Ερευνητών που είχαν έρθει από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Μαζί τους ήταν, επίσης, ένας μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων που έμενε στο Μέγαρο των Φυλάκων: έμπιστος άνθρωπός της ο οποίος είχε κοιτάξει τα εγκαύματά της ύστερα από την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών.

Οι επισκέπτες της τη χαιρέτησαν με ευγενικά λόγια και σύντομες υποκλίσεις, αποκαλώντας την *Υψηλοτάτη,* όπως όφειλαν να αποκαλούν μια Βασιλική Αντιπρόσωπο ενός προτεκτοράτου του Βασιλείου.

«Πού να καθίσω;» τους ρώτησε η Κέσριμιθ. Ένιωθε λιγάκι αγχωμένη, αν και το ήξερε πως αυτό ήταν ανόητο. Ή θα μπορούσαν να κάνουν κάτι ή δεν θα μπορούσαν· τίποτ' άλλο δεν θα συνέβαινε. Κι αν δεν μπορούσαν αυτοί να κάνουν κάτι, απλά θα αναζητούσε άλλους. Δε θα το άφηνε έτσι· το ήξερε ότι ήταν εφικτό να θεραπευτεί, να γίνει ξανά όμορφη, και από δεξιά και από αριστερά.

«Εκεί, αν θέλετε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο μάγος του τάγματος των Ερευνητών, δείχνοντας έναν καναπέ. «Καθίστε στο πλάι, δείχνοντάς μας την πλευρά που μας ενδιαφέρει.»

Η Κέσριμιθ πλησίασε τον καναπέ, έλυσε τη ρόμπα της, και την έβγαλε μόνο από τη δεξιά μεριά, καθίζοντας όπως της είχαν ζητήσει. Τα εγκαύματά της ήταν φανερά επάνω στο γαλανό δέρμα της, από τον ώμο ώς την κνήμη, μια γεωγραφία καταστροφής.

Η χειρούργος τα κοίταξε προσεχτικά, και ο Ερευνητής επίσης. Ο Βιοσκόπος τα είχε ξαναδεί, και τα είχε ελέγξει και με τη μαγεία του· δεν υπήρχε κάτι άλλο να κάνει· τώρα απλά στεκόταν παράμερα, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

«Δε βλέπω τον λόγο γιατί να μη μπορεί να γίνει...» είπε ο Ερευνητής, ρίχνοντας ένα ερωτηματικό βλέμμα στη χειρούργο.

Εκείνη ένευσε. «Ναι, αλλά σταδιακά καλύτερα, όχι όλα μαζί.»

Ο μάγος συμφώνησε: «Σωστά, καλύτερα σταδιακά. Θα έχει και η ύλη χρόνο να προσαρμοστεί.»

«Και το σώμα της, επίσης.»

«Θα μου εξηγήσετε για τι πράγμα μιλάτε;» τους διέκοψε η Κέσριμιθ, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά δυνατά κάτω από το στήθος της. Είχαν, όντως, τρόπο για να τη θεραπεύσουν; Είχαν τρόπο για να κάνουν αυτές τις φριχτές ουλές να εξαφανιστούν;

Ο μάγος καθάρισε τον λαιμό του. «Αρχόντισσά μου. Υπάρχει μια ύλη – όχι από τη Μοργκιάνη, από το Σύμπλεγμα – η οποία έχει την ιδιότητα να γίνεται ένα με το ανθρώπινο σώμα όταν βρεθεί σε επαφή με ανοιχτά τραύματα. Το χρώμα της είναι γκρίζο, αλλά μπορώ να το αλλάξω με διάφορες μεθόδους, να το κάνω γαλανό, όπως το δέρμα σας. Η χειρούργος θα δημιουργήσει ανοίγματα επάνω σας εκεί όπου βρίσκονται τα εγκαύματα, και μέσα σ'αυτά θα τοποθετηθεί η ύλη, η οποία θα κλείσει τα τραύματα και θα ενωθεί με τη σάρκα σας, εξαφανίζοντας έτσι της ουλές. Ίσως μόνο να χρειαστεί λίγη ακόμα δουλειά από τη χειρούργο προκειμένου το δέρμα σας να γίνει το ίδιο λείο και όμορφο με πριν.»

Είχαν, όντως, τρόπο να τη θεραπεύσουν! Αλλά η Κέσριμιθ δεν χαμογέλασε, ούτε άφησε την ξαφνική ελπίδα να φανεί στο πρόσωπό της. «Και πότε μπορείτε να τα κάνετε αυτά; Έχεις την ύλη μαζί σου;»

Ο μάγος κατένευσε. «Έχω φέρει μια ποσότητα. Εικάζω πως θα αποδειχτεί αρκετή. Δεν μπορούμε, όμως, να κάνουμε τώρα την εγχείρηση· πρέπει, πρώτα, να δώσω στην ύλη το χρώμα του δέρματός σας. Και είναι και το θέμα της πληρωμής μας, φυσικά...»

Η Κέσριμιθ φόρεσε το δεξί μανίκι της ρόμπας της, κρύβοντας με το ένδυμα τη δεξιά της μεριά τώρα που δεν υπήρχε πια λόγος να την κοιτάζουν. «Θα πληρωθείτε, μην ανησυχείς γι'αυτό.»

«Δεν είναι μόνο η δουλειά μας· είναι και το κόστος της ύλης...»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. «Δεν με απασχολεί η τιμή. Πες μου πόσο θέλετε.»

«Χίλια-εξακόσια-πενήντα βασιλικά, Υψηλοτάτη.»

Αυτά ήταν περισσότερα απ'ό,τι έπαιρνε ένας μαχητής του Βασιλείου σε δύο χρόνια! Η Κέσριμιθ ατένισε τον μάγο με στενεμένα μάτια.

«Δεν είναι όλα για εμάς, Αρχόντισσά μου,» είπε αμέσως εκείνος, βλέποντας πώς τον έβλεπε. «Τα χίλια βασιλικά είναι για το κόστος της ύλης· δεν είναι εύκολο να βρεθεί και να αποκτηθεί στο Σύμπλεγμα. Τα πεντακόσια είναι για εμένα – είμαι χρόνια μάγος του τάγματος των Ερευνητών, κι έχω κάνει πολλές μελέτες· η εμπειρία μου δεν είναι μικρή, Αρχόντισσά μου. Και τα εκατόν-πενήντα βασιλικά που απομένουν είναι για τη χειρούργο, η οποία επίσης–»

«Μάλιστα,» τον διέκοψε η Κέσριμιθ. «Εντάξει. Θα σας δώσω χίλια-*οχτακόσια* βασιλικά. Αλλά φροντίστε να κάνετε *καλή* δουλειά, αλλιώς θα με εξοργίσετε.»

«Η γενναιοδωρία σας είναι μεγάλη, Υψηλοτάτη,» είπε η χειρούργος.

«Πολύ μεγάλη,» πρόσθεσε ο μάγος.

Η Κέσριμιθ σηκώθηκε από τον καναπέ. «Μπορείς ν'αρχίσεις να... χρωματίζεις την ύλη,» είπε στον Ερευνητή, «ενώ θα φιλοξενήστε και οι δύο εδώ, στο Μέγαρο των Φυλάκων.»

«Χρειάζομαι κάτι ακόμα από εσάς, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ ύψωσε ένα φρύδι της ερωτηματικά.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε από το γραφείο της, και μια υπηρέτρια, που βρισκόταν στα άκρα του καθιστικού, έτρεξε προς τα εκεί.

Ο μάγος εξήγησε: «Χρειάζομαι ένα δείγμα του δερματικού σας χρωματισμού, ώστε η απόχρωση που θα δώσω στην ύλη να είναι ακριβής. Δεν έχουν όλοι οι γαλανόδερμοι άνθρωποι της Μοργκιάνης το ίδιο χρώμα.»

«Εντάξει,» είπε η Κέσριμιθ. «Τι πρέπει να κάνω;» Θα της ζητούσε κάποιο κομμάτι από τη σάρκα της;

«Δώστε μου το χέρι σας. Καθίστε πάλι, αν θέλετε.»

Η Κέσριμιθ κάθισε και άπλωσε το χέρι της προς τον μάγο, ο οποίος το πήρε μέσα στα δικά του και σήκωσε το μανίκι της ρόμπας της ώς τον αγκώνα.

Η υπηρέτρια επέστρεψε από το γραφείο. «Αρχόντισσά μου, σας ζητάνε.»

«Ποιος;»

«Ο Θόρεντιν.»

«Είναι επείγον; Δεν μπορεί να περιμένει λίγο;»

«Δεν μου είπε ότι είναι επείγον...»

«Τότε πες του να περιμένει.»

Η υπηρέτρια έφυγε πάλι από το καθιστικό, και η Κέσριμιθ είπε στον μάγο: «Συνέχισε. Τι θα κάνεις; Θα μου πάρεις αίμα;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου, καμία σχέση. Δε θα νιώσετε τίποτα το σπουδαίο.» Ο Ερευνητής έβγαλε μέσα από το μακρύ πανωφόρι του ένα μεταλλικό κουτάκι, κι από το εσωτερικό του κουτιού πήρε μια ταινία. Έκρυψε ξανά το κουτάκι, αφαίρεσε μια μεμβράνη από την κάτω μεριά της ταινίας, και μετά τύλιξε την ταινία στον πήχη της Κέσριμιθ, η οποία αισθάνθηκε κάτι να ρουφά και να πιπιλίζει το δέρμα της σ'εκείνο το σημείο, σχεδόν σαν επίμονο φιλί. Ο μάγος κοίταζε τώρα το ρολόι στον καρπό του. Όταν ένα πεντάλεπτο είχε περάσει, και η Κέσριμιθ δεν αισθανόταν πλέον την ταινία να την πιπιλίζει τόσο έντονα (ή ίσως να είχε συνηθίσει την αίσθηση), ο Ερευνητής έπιασε την άκρη της ταινίας και την τράβηξε με προσοχή, αποκολλώντας την από τον πήχη της Αρχόντισσας. Η Κέσριμιθ ένιωσε σαν να έφευγε από πάνω της κάτι που είχε πιαστεί εκεί με πολλά μικροσκοπικά δόντια. Δεν έβλεπε, όμως, να έχει μείνει τίποτα στο δέρμα της – ούτε ουλή, ούτε καν αποτύπωμα.

Ο μάγος έβαλε την ταινία μέσα σ'έναν φάκελο που πήρε πάλι από το εσωτερικό του μακρύ πανωφοριού του. «Αυτό ήταν, Αρχόντισσά μου. Ελπίζω να μην ήταν δυσάρεστο.»

«Καθόλου,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ κρύβοντας το χέρι της μέσα στο μανίκι της ρόμπας.

«Με την άδειά σας τώρα, θα μπορούσαμε να πηγαίνουμε.»

Η Κέσριμιθ κατένευσε, και ο Ερευνητής και η χειρούργος, καληνυχτίζοντάς την (παρότι δεν ήταν νύχτα ακόμα· απόγευμα ήταν), αποχώρησαν.

«Θα θέλατε κάτι από εμένα, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Βιοσκόπος, που βρισκόταν ακόμα στο καθιστικό.

«Τι νομίζεις; Έπραξα καλά που συμφώνησα;»

«Δεν είμαι ειδικός με τη συγκεκριμένη ύλη, αλλά πιστεύω πως θα κάνει τη δουλειά της. Θα σας παρακολουθώ καθ'όλη τη διάρκεια της εγχείρησης, φυσικά.»

Η Κέσριμιθ τον ευχαρίστησε και του είπε πως μπορούσε κι εκείνος να πηγαίνει.

Όταν ο μάγος έφυγε, η Αρχόντισσα στράφηκε στην υπηρέτρια που ήταν πάλι στο καθιστικό. «Με περιμένει ακόμα ο Θόρεντιν;»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»
Η Κέσριμιθ πήγε στο γραφείο και άνοιξε τον δίαυλο. «Θόρεντιν;»
«Νιρλίσα. *Σου έφερα τους ανθρώπους της Συντεχνίας του Ύπνου. Θα ήθελες να τους μιλήσεις απόψε;*»

Η Κέσριμιθ πήγε στο κρατητήριο, συνοδευόμενη από την Ολέρια. Η νέα Αρωγός έπρεπε να αρχίσει να μαθαίνει μερικά χρήσιμα πράγματα – όπως πώς γινόταν μια ανάκριση. Η Κέσριμιθ δεν νόμιζε ότι είχε κάνει ποτέ ανάκριση σε κανέναν, παρότι ο άντρας της είχε κάνει, αναμφίβολα, πιο πολλές ανακρίσεις απ'ό,τι θυμόταν.

Η Αρχόντισσα, φυσικά, δεν ήταν πλέον ντυμένη με τη ρόμπα της καθώς έμπαινε στο κρατητήριο. Φορούσε ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα με ασημί σιρίτι και ασημιά ζώνη, ενώ ένας πορφυρός μανδύας έπεφτε στους ώμους της. Τα κόκκινα μαλλιά της δεν ήταν χτενισμένα έτσι ώστε να καλύπτουν πλήρως της δεξιά μεριά του προσώπου της. Ίσως η ουλή στο δεξί μάγουλο να εκφόβιζε λίγο αυτούς στους οποίους θα μιλούσε – πράγμα χρήσιμο για την ώρα.

Οι άνθρωποι της Συντεχνίας του Ύπνου που είχε συγκεντρώσει ο Αρχικατάσκοπός της ήταν τρεις: μία πρασινόδερμη, μαυρομάλλα γυναίκα και δύο άντρες, μαυρόδερμοι, ο ένας γκριζομάλλης με μούσια, ο άλλος πρασινομάλλης και ξυρισμένος στο πρόσωπο. Κανένας τους δεν έμοιαζε χαρούμενος που βρισκόταν εδώ. Τα χέρια τους δεν ήταν δεμένα, αλλά ήταν προφανές πως δεν μπορούσαν να φύγουν. Κάθονταν σ'έναν ξύλινο πάγκο κι οι τρεις τους, ενώ τέσσερις μαχητές του Βασιλείου στέκονταν στις γωνίες του δωματίου, και ο Θόρεντιν ήταν επίσης εδώ, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος.

Βλέποντας την Κέσριμιθ να μπαίνει, έκλινε το κεφάλι του σε χαιρετισμό, σιωπηλά, αγνοώντας τελείως την παρουσία της συζύγου του, της Αρωγού, και μη δείχνοντας ξαφνιασμένος που την αντίκριζε.

Η Κέσριμιθ στάθηκε μπροστά στους συντεχνίτες. «Καλησπέρα σας,» είπε. «Σίγουρα ξέρετε ποια είμαι, σωστά;»

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο γκριζομάλλης άντρας, «γιατί βρισκόμαστε εδώ; Σας ορκιζόμαστε, δεν έχουμε επιχειρήσει καμία προδοσία κατά του Βασιλείου–»

«Σας κατηγόρησε κανείς για προδοσία;»

«Όχι, αλλά...»

«Τότε, γιατί ανησυχείτε; Έχετε *λόγο*, μήπως, για να ανησυχείτε;»

Ο νεότερος άντρας, ο πρασινομάλλης, είπε αμέσως: «Φυσικά και όχι, Αρχόντισσά μου!»

«Κι εσύ;» Η Κέσριμιθ ατένισε τη γυναίκα, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή, με τα χέρια της πλεγμένα πάνω στα γόνατά της.

«Αρχόντισσά μου, εγώ δεν έχω καμία σχέση μ'ό,τι κι αν συμβαίνει. Το ορκίζομαι σε όποιον θεό θέλετε.»

«Αν δεν κάνω λάθος, είστε κι οι τρεις μέλη της Συντεχνίας του Ύπνου,» είπε η Κέσριμιθ.

Κανείς δεν απάντησε· τα βλέμματά τους ήταν ή στο πάτωμα ή στα μποτοφορεμένα πόδια της.

«Έχω δίκιο ή δεν έχω;» ρώτησε η Κέσριμιθ, επίμονα.

«Είμαστε σίγουροι ότι οι πληροφορίες σας, Αρχόντισσά μου...» ψέλλισε ο πρασινομάλλης άντρας.

«Τι είναι οι πληροφορίες μου; Λανθασμένες;»

«Αρχόντισσά μου, δεν είμαστε προδότες. Είμαστε υπέρ του Βασιλείου. Πιστεύουμε ότι–»

«Δε μ'ενδιαφέρει τι πιστεύετε για το Βασίλειο της Χάρνωθ· δεν σας ρώτησα αυτό. Η Συντεχνία του Ύπνου, αν δεν λαθεύω, είναι παράνομη στη Φάνρηβ. Ήταν παράνομη προτού η πόλη γίνει προτεκτοράτο του Βασιλείου, σωστά;»

Οι συντεχνίτες δεν μίλησαν αμέσως· τελικά, η πρασινόδερμη γυναίκα είπε: «Ναι αλλά δεν ήταν κι έγκλημα ποτέ, Αρχόντισσά μου... Απλώς... απλώς φανερά να μη γίνεται τίποτα... Αυτοί που θέλουν κάτι συγκεκριμένο από τη συντεχνία...» Ανασήκωσε τους ώμους της, νευρικά.

«Δηλαδή, τι μπορεί να θέλουν από τη συντεχνία; Τι ζητάνε, συνήθως;»

«...Διάφορα πράγματα,» είπε η γυναίκα, ξεροκαταπίνοντας. «Σκευάσματα για να αισθάνονται καλύτερα, για να αλλοιώνουν τις αισθήσεις τους, για...» Κόμπιασε.

«Η Συντεχνία του Ύπνου ασχολείται με παραισθησιογόνα και παρόμοιες ουσίες, Αρχόντισσά μου,» είπε ο γκριζομάλλης άντρας. «Αναμφίβολα το γνωρίζετε. Τι θέλετε από εμάς; Γιατί είμαστε εδώ;»

«Θα μπορούσα να σας φυλακίσω και τους τρεις· είστε παράνομοι. Σύμφωνα με τον Νόμο της Φάνρηβ, η άσκηση παράνομου επαγγέλματος επιφέρει ποινή φυλάκισης από δύο μήνες έως δύο έτη, και μέ-

ρος αυτής, ή ολόκληρη, μπορεί να είναι εξαγοράσιμη. Αλλά το κόστος δεν είναι μικρό.»

Οι συντεχνίτες ήταν σιωπηλοί ξανά. Η πρασινόδερμη γυναίκα έτριβε νευρικά τα πλεγμένα χέρια της. Ο γκριζομάλλης άντρας ατένιζε την Αρχόντισσα υπολογιστικά. Ο πρασινομάλλης, νεότερος άντρας έμοιαζε να βρίσκεται σε βαθιά σκέψη – πώς να ξεμπλέξει, ίσως.

«Δε θα ήθελα, όμως, να σας προκαλέσω πρόβλημα στις δουλειές σας,» είπε φιλικά η Κέσριμιθ. «Δε μ’ενοχλούν ακόμα και τα... ‘παράνομα’ επαγγέλματα αν εξυπηρετούν κάποιον σκοπό μέσα στην πόλη. Εξάλλου, ποιος από εμάς είναι τελείως νόμιμος; Κανένας.»

Τα λόγια της φάνηκαν να τους χαλαρώνουν, εκτός από τον γκριζομάλλη άντρα που εξακολουθούσε να την ατενίζει υπολογιστικά. *Δε μ’εμπιστεύεται,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ. *Και καλά κάνει. Είναι έξυπνος. Υποθέτω πως θα συνεργαστεί πρόθυμα.*

«Μερικές πληροφορίες θέλω μόνο από εσάς,» συνέχισε. «Για ένα συγκεκριμένο σκεύασμα.»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου· ό,τι επιθυμείτε,» είπε ο πρασινομάλλης άντρας. «Εντελώς δωρεάν, φυσικά.»

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. «Φυσικά. Το σκεύασμα που με ενδιαφέρει ονομάζεται Γελωτοποιός. Το γνωρίζετε;»

«Εννοείται. Προκαλεί ανεξέλεγκτο γέλιο και παραισθήσεις που δεν σε αποκόπτουν πλήρως από την πραγματικότητα.»

«Σήμερα το πρωί,» είπε η Κέσριμιθ, «κάποιοι έριξαν μια πολύ μεγάλη ποσότητα αυτού του σκευάσματος στον στρατό μου στον Μεσοπόταμο. Θα ήθελα από εσάς να μάθω μερικά πράγματα. Πρώτον: πόσο εύκολο είναι να φτιαχτεί τόσο μεγάλη ποσότητα ώστε να επηρεάσει τόσους πολλούς ανθρώπους;»

«Χρειάζεται χρόνος,» είπε ο πρασινομάλλης άντρας, «και τα κατάλληλα στοιχεία.»

«Προφανώς. Θέλω λεπτομέρειες, όμως. Μπορεί να γίνει μέσα σε μία μέρα; Μέσα σε δύο; Σε τρεις; Σε πόσες;»

Ο γκριζομάλλης άντρας είπε: «Μιλάμε για δύο μεγάλες φιάλες αερίου τουλάχιστον, Αρχόντισσά μου. Ίσως και περισσότερες. Προσωπικά θα ετοίμαζα *τέσσερις* για να είμαι βέβαιος ότι θα επηρεαστούν τόσοι άνθρωποι· γιατί πρέπει κανείς να έχει υπόψη του και τον αέρα που πιθανώς να φυσά. Ας πούμε, λοιπόν, ότι ήταν τέσσερις φιάλες

Γελωτοποιού. Ο χρόνος που απαιτείται για την παρασκευή τους, σε ένα μέτριο εργαστήριο, είναι ένας με δύο μήνες.»

«Και σ'ένα *μεγάλο* εργαστήριο;»

«Ο μισός χρόνος, αναμφίβολα.»

«Δε θα μπορούσαν, επομένως, να είχαν ετοιμαστεί αποβραδίς...»

«Εννοείται πως όχι.»

«Κάποιοι, λοιπόν, *αγόρασαν* φιάλες με Γελωτοποιό από τη συντεχνία σας, προκειμένου να τις χρησιμοποιήσουν εναντίον του στρατού του Βασιλείου.»

«Η συντεχνία μας,» είπε η πρασινόδερμη γυναίκα, «δεν είναι ολόκληρη ένα... ένα μαγαζί, Αρχόντισσά μου. Ο Γελωτοποιός μπορεί να πωλήθηκε από διάφορους αλχημιστές.»

«Ακριβώς αυτό που λέει,» συμφώνησε ο γκριζομάλλης άντρας.

«Εσείς οι τρεις δεν φτιάχνετε Γελωτοποιό;»

«Φτιάχνουμε,» αποκρίθηκε ο γκριζομάλλης άντρας. «Αλλά εγώ, τουλάχιστον, δεν πούλησα καθόλου Γελωτοποιό σήμερα ή χτες.»

«Εσείς;» Η Κέσριμιθ κοίταξε τους άλλους δύο.

«Εγώ δεν φτιάχνω Γελωτοποιό,» είπε η γυναίκα.

«Εγώ φτιάχνω αλλά σπάνια,» είπε ο νεότερος άντρας. «Και δεν πούλησα χτες ή σήμερα.»

Η Κέσριμιθ είπε: «Σίγουρα, όμως, έχετε διασυνδέσεις με άλλους της συντεχνίας σας.» Και περίμενε την απάντησή τους· κι οι τρεις κατένευσαν, αν και διστακτικά. «Θέλω να μάθετε ποιοι πούλησαν μεγάλες ποσότητες Γελωτοποιού σήμερα, χτες, ή προχτές.» Δε μπορεί οι αυτονομιστές (αν όντως αυτοί ήταν που επιτέθηκαν) να είχαν τον Γελωτοποιό από πιο παλιά, σωστά; «Το θεωρείτε εφικτό; Θα με εξυπηρετήσετε;»

«Θα... προσπαθήσουμε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο πρασινομάλλης άντρας.

«Πρέπει να βιαστείτε, όμως· δεν έχουμε άπειρο χρόνο στη διάθεσή μας. Κι όσο πιο γρήγορα μάθετε αυτό που θέλω, τόσο μεγαλύτερη αμνησία σκοπεύω να πάθω σχετικά μ'εσάς και διάφορα... παράνομα επαγγέλματα. Γίνομαι κατανοητή;»

«Απόλυτα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο γκριζομάλλης άντρας.

«Θέλω, μέσα στις επόμενες δυο, τρεις ημέρες, να έχω συγκεκριμένα ονόματα που πούλησαν Γελωτοποιό.»

«Θα κάνουμε τα αδύνατα δυνατά,» υποσχέθηκε ο πρασινομάλλης άντρας.

«Μια ερώτηση ακόμα,» είπε η Κέσριμιθ. «Πόσο εύκολο είναι να στήσει κανείς εργαστήριο για την παρασκευή Γελωτοποιού;»

«Αν θέλετε να στήσουμε ένα εργαστήριο για εσάς–»

«Δε μ’ενδιαφέρει αυτό. Απαντήστε στην ερώτησή μου.»

Ο γκριζομάλλης άντρας καθάρισε τον λαιμό του. «Χρειάζονται κάποια μηχανήματα για την επεξεργασία υγρών και αερίων, καθώς και τα κατάλληλα στοιχεία. Μπορεί κανείς να τα βρει όλα στη Μεγάλη Αγορά, αν ξέρει πού να ψάξει· δεν είναι απαγορευμένα, αλλά δεν είναι και πολύ κοινά.»

«Υποθέτω πως εσείς ξέρετε πού να ψάξετε...»

Κι οι τρεις τους κατένευσαν.

«Πείτε μου. Με λεπτομέρειες,» πρόσταξε η Κέσριμιθ, κι έριξε ένα λοξό βλέμμα προς τη μεριά του Θόρεντιν, ο οποίος, ασφαλώς, παρακολουθούσε με ενδιαφέρον. Η Αρχόντισσα σκεφτόταν να του ζητήσει, μετά, να βάλει τους κατασκόπους στη Μεγάλη Αγορά να αναζητήσουν τα μέρη που θα ανέφεραν οι συντεχνίτες, ώστε να μάθουν αν κάποιοι είχαν πρόσφατα αγοράσει ύλες και μηχανήματα από εκεί.

Όταν η ανάκριση τελείωσε, η Κέσριμιθ ευχαρίστησε τους τρεις ανθρώπους της Συντεχνίας του Ύπνου και τους είπε πως μπορούσαν να πηγαίνουν. Αλλά να μην ξεχνούσαν ότι σύντομα θα μιλούσαν μαζί της ξανά. Εκείνοι υποσχέθηκαν πως θα έκαναν το παν για να μην την απογοητεύσουν.

Οι μαχητές του Βασιλείου συνόδεψαν τους συντεχνίτες έξω από το κρατητήριο και προς την πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων.

Η Κέσριμιθ στράφηκε στην Αρωγό της. «Τι νομίζεις, Ολέρια; Θα κάνουν τη δουλειά μας;»

«Έτσι φαίνεται, *νιρλίσα*. Φαίνονταν αρκετά τρομαγμένοι.»

«Αυτό,» της είπε η Κέσριμιθ, «δεν είναι πάντοτε καλό σημάδι συνεργασίας, Ολέρια. Μπορεί να είναι τόσο τρομαγμένοι που θα σε προδώσουν.»

Η Ολέρια κοίταξε προς τη μεριά του άντρα της σαν να περίμενε εκείνον να πει κάτι. Αλλά εκείνος δεν μίλησε, έτσι η Ολέρια είπε: «Θα τους παρακολουθούμε, δεν θα τους παρακολουθούμε, *νιρλίσα*;»

«Αναμφίβολα.» Και στράφηκε στον Θόρεντιν. «Θέλω οι κατάσκοποί μας στη Μεγάλη Αγορά να αναζητήσουν τα μέρη που μας ανέφεραν, ώστε να μάθουν–»

«–αν κάποιοι αγόρασαν από εκεί εξοπλισμούς για την παρασκευή Γελωτοποιού;»

«Μέσα στο μυαλό μου είσαι, Θόρεντιν.»

«Δεν ήταν δύσκολο να το μαντέψω, *νιρλίσα*. Ήταν ακριβώς αυτό που θα έκανα κι εγώ, ούτως ή άλλως. Μοιάζουμε πολύ οι δυο μας, και ταιριάζουμε.»

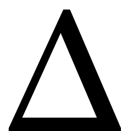
Η Κέσριμιθ αναρωτήθηκε αν αυτό ήταν ξεδιάντροπο ερωτικό υπονοούμενο μπροστά στην ίδια τη σύζυγό του. Της ζητούσε να ξαναβρεθούν μαζί; Θυμόταν εκείνη τη μοναδική φορά που είχαν σμίξει και την ξαναήθελε παρότι ήταν σημαδεμένη απ'όλη τη δεξιά μεριά; *Η δεξιά μεριά δεν είναι παρά ένα μόνο μέρος του σώματός μου – και το υπόλοιπο είναι ακόμα πολύ, πολύ όμορφο.*

«Ναι, Θόρεντιν,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ υπομειδιώντας· «σίγουρα τα... μυαλά μας συναντιούνται.»

Η Ολέρια, κοιτάζοντας μια εκείνη μια τον άντρα της, δεν φαινόταν να έχει καταλάβει τίποτα.

8

Καινούργιοι Φίλοι· Καινούργια Ρούχα· Διανυκτέρευση στη Μεζονέτα του Τέταρτου Ορόφου

εν είχε περάσει πολλή ώρα αφότου έφυγε ο Άλφεντουρ από το σπίτι όταν το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Η Λαρβάκι ήταν στην κουζίνα ψήνοντας τσάι, τυλιγμένη σε μια ελαφριά ρόμπα υφασμένη στο Δάσος του Ουρανού. Δεν κρύωνε· το σύστημα θέρμανσης του διαμερίσματος ήταν άψογο: τίποτα από την ψύχρα του φθινοπώρου δεν περνούσε.

Το κουδούνι χτύπησε ξανά.

Η Λαρβάκι άφησε το τσάι στην ενεργειακή εστία και, με το πιστόλι της στο χέρι (οι παλιές συνήθειες δύσκολα ξεχνιούνται), πλησίασε την εξώπορτα αφού ανέβηκε τα δυο σκαλοπάτια του χολ. «Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Ο Θάλβακιρ είμαι. Να περάσω;»

Η Λαρβάκι κοίταξε από το ματάκι της πόρτας: πράγματι, αυτός ήταν, και μόνο. Του άνοιξε.

Εκείνος μπήκε ρίχνοντας μια ματιά στο όπλο στο χέρι της. «Σκέφτεσαι να το χρησιμοποιήσεις;» ρώτησε χαμογελώντας φιλικά.

«Δεν το κρίνω απαραίτητο,» είπε η Λαρβάκι, επιστρέφοντας βιαστικά στην κουζίνα και νιώθοντας το αριστερό της πόδι να πονά σαν ένα μαχαίρι να μπηγόταν στον μηρό της, εκεί όπου πριν από μέρες την είχε χτυπήσει η σφαίρα στην υπόγεια βάση κάτω από τη Φάνρηβ.

Ο Θάλβακιρ την ακολούθησε.

Η Λαρβάκι έβγαλε το τσάι από την ενεργειακή εστία και γέμισε μια κούπα.

«Έχεις βολευτεί, βλέπω,» παρατήρησε ο Θάλβακιρ, φιλικά ξανά, αλλά εκείνη διαισθανόταν ότι υπήρχε κάτι άλλο κρυμμένο πίσω από τον φιλικό του τρόπο.

«Ο Άλφεντουρ είναι πολύ φιλόξενος άνθρωπος.» Η Λαρβάκι φύσηξε το ζεστό τσάι της για να κρυώσει. «Θέλεις τσάι;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

«Κάτι άλλο;»

«Ούτε.»

«Γιατί είσαι εδώ;» Ήπιε μια μικρή, προσεχτική γουλιά.

«Ο Άλφεντουρ λείπει;»

«Έχει πάει στο Συμβούλιο.»

«Το φανταζόμουν. Ελπίζω να μη σε πειράζει να καθίσω να τον περιμένω...»

«Καθόλου. Πάμε στο σαλόνι.»

Πήγαν στο σαλόνι και κάθισαν στο τραπέζι. Ο Θάλβακιρ έστριψε ένα τσιγάρο και το άναψε. Η Λαρβάκι είχε την αίσθηση πως δεν βρισκόταν εδώ για να μιλήσει στον Άλφεντουρ αλλά για να προσέχει εκείνη όσο ο Άλφεντουρ έλειπε. *Τι νομίζει ότι θα κάνω; Θα δω έγγραφα που δεν πρέπει να δω; Θα σκαλίσω απαγορευμένες πληροφορίες στο πληροφοριακό σύστημα του γραφείου;* Ήπιε ακόμα μια προσεχτική γουλιά από το τσάι της.

«Είσαι παντρεμένος;» τον ρώτησε ύστερα από λίγο.

Ο Θάλβακιρ χαμογέλασε. «Υποθέτω, το ενδιαφέρον σου είναι ακαδημαϊκό;»

«Τελείως ακαδημαϊκό, σε διαβεβαιώνω. Όχι πως θέλω να σε προσβάλλω.»

«Δεν είμαι παντρεμένος,» της είπε ο Θάλβακιρ, τινάζοντας στάχτη στο τασάκι· και δεν πρόσθεσε καμια άλλη λεπτομέρεια. Η μυστικοπάθεια των κατοίκων της Μοργκιάνης, σκέφτηκε η Λαρβάκι.

«Ούτε εσύ είσαι παντρεμένη, ε;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν είχα ποτέ τον χρόνο, και δεν ξέρω αν θα μου ταίριαζε η έγγαμη ζωή. Αλλά ήταν κάποτε κάποιος που ήμασταν πολύ κοντά... πριν από τον μεγάλο πόλεμο της Επανάστασης.»

Ο Θάλβακιρ την ατένισε ερωτηματικά. Οι Μοργκιανοί ήταν κρυψίνοες μόνο σχετικά με τον εαυτό τους.

«Πράκτορας της Παντοκράτειρας ήταν κι αυτός,» είπε η Λαρβάκι. «Οι επαναστάτες τον σκότωσαν. Παραλίγο να σκοτώσουν κι εμένα.»

«Λυπάμαι. Ήταν γηγενής; Μοργκιανός;»

Η Λαρβάκι ένευσε. «Ναι.» Η φωνή της είχε ξαφνικά γίνει λιγάκι πιο βραχνή. Ακόμα η ανάμνησή του την επηρέαζε, διαπίστωσε – πράγμα που δεν περίμενε. Ο θάνατός του την είχε σοκάρει· τη μια

στιγμή στεκόταν δίπλα της, και μετά... έπεφτε, με μια σφαίρα να έχει διαλύσει τη δεξιά μεριά του κεφαλιού του...

Ο Θάλβακιρ δεν ρώτησε άλλα· ήταν σιωπηλός για κάποια ώρα. Ύστερα, έσβησε το τσιγάρο του και άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη σ'ένα κανάλι που έδειχνε τρεις χορευτές και τρεις χορεύτριες να στροβιλίζονται ενώ επαναλαμβανόμενη μουσική ακουγόταν. Δεν ήταν ασυνήθιστες τέτοιες εκπομπές στη Μοργκιάνη, όπως είχε μάθει η Λαρβάκι. Μπορεί να έδειχναν με τις ώρες ανθρώπους να κάνουν συγκεκριμένες κινήσεις, με μουσική ή και χωρίς καθόλου μουσική. Υποτίθεται πως αυτό χαλάρωνε το μυαλό. Το δικό της μυαλό, πάντως, δεν το χαλάρωνε· απλά την έκαναν να βαριέται. Ίσως να έπρεπε να είσαι Μοργκιανός...

«Μου στρίβεις ένα τσιγάρο;»

Ο Θάλβακιρ τής έστριψε ένα τσιγάρο και της το έδωσε. Της το άναψε κιόλας.

Η Λαρβάκι το κάπνισε, το έσβησε στο τασάκι. Χασμουρήθηκε. Ο τηλεοπτικός δέκτης ακόμα έδειχνε χορευτές να χορεύουν με επαναλαμβανόμενη μουσική.

«Πες μου την αλήθεια: Ήρθες για να με προσέχεις, έτσι δεν είναι; Για να μην κάνω τίποτα ύποπτο εδώ ενώ λείπει ο Άλφεντουρ.»

Ο Θάλβακιρ, παίρνοντας το βλέμμα του από την οθόνη, την ατένισε ευθέως. «Ναι,» αποκρίθηκε, «αλλά ήθελα ούτως ή άλλως να σε γνωρίσω καλύτερα. Εσύ θα σε εμπιστευόσουν, αν ήσουν εγώ;»

«Μάλλον όχι,» παραδέχτηκε η Λαρβάκι.

«Βλέπεις;»

«Οι δίδυμες πώς είναι, αλήθεια; Η Αζουρίτα, βασικά. Η Αζουρίτα δεν ήταν που τραυματίστηκε;»

«Ναι. Και είναι καλύτερα, μου είπαν.»

Μετά από λίγο, ενώ οι χορευτές ακόμα χόρευαν στην οθόνη, η Λαρβάκι είπε: «Η πολεμική τεχνική σου είναι, πάντως, αξιοθαύμαστη, απ'ό,τι είδα τουλάχιστον στην υπόγεια βάση. Πού έμαθες να πολεμάς έτσι;»

«Είχα έναν πολύ καλό δάσκαλο.» Η μυστικοπάθεια των Μοργκιανών, και πάλι. «Αλλά κι εσύ είσαι αρκετά ικανή, παρατήρησα.»

«Είχα πολλούς δασκάλους· κανέναν ιδιαίτερα καλό, όμως.»

«Στη Φεηνάρκια;»

«Στη Φεηνάρκια, στη Ρελκάμνια, στη Μοργκιάνη...»

«Παντοκρατορικούς;»

«Ναι.»

«Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας,» είπε ο Θάλβακιρ, «ήξεραν πολλά ύπουλα κόλπα και τεχνικές, αλλά τους διέφευγαν κάποιες βασικές αρχές της μάχης σώμα-με-σώμα.»

«Ήσουν με την Επανάσταση, Θάλβακιρ;»

«Εξαρχής, όχι· προς το τέλος, ναι, βοήθησα τους επαναστάτες. Αλλά δεν κρατώ μέσα μου μίσος για όσους κάποτε είχαν υπηρετήσει την Παντοκράτειρα.» Σαν να της έλεγε *Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς από εμένα λόγω του παρελθόντος σου*. Και η Λαρβάκι δεν νόμιζε πως ήταν ψέματα. Της έμοιαζε για αρκετά φιλικός τύπος, γενικά. Κάποια σχετική καχυποψία που μπορεί να είχε προς εκείνη δεν ήταν παρά δικαιολογημένη.

«Διδάσκεις;» τον ρώτησε.

Την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τις πολεμικές τεχνικές σου,» διευκρίνισε εκείνη.

«Σ'εσένα, εννοείς;»

«Ναι. Θα μ'ενδιέφερε.»

«Γιατί;»

«Για διάφορους λόγους.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Πρέπει να βρω κάπως να ζω, τώρα που η κατάσταση στο σύμπαν άλλαξε τόσο. Μπορεί να δουλέψω ακόμα κι ως μισθοφόρος – εξειδικευμένη, βέβαια.»

«Θα μπορούσα να σε διδάξω κάποια πράγματα,» είπε ο Θάλβακιρ. «Όχι όμως τώρα που κουτσαίνεις· να έχει το πόδι σου θεραπευτεί καλά, πρώτα.»

Όταν ο Άλφεντουρ επέστρεψε στο σπίτι του, πλησίαζε μεσημέρι και ο Θάλβακιρ ήταν ακόμα εκεί μαζί με τη Λαρβάκι, αλλά είχαν πλέον σβήσει τον τηλεοπτικό δέκτη.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» ρώτησε ο διπλωμάτης.

«Πέρασα να δω πώς είσαι,» αποκρίθηκε ο σωματοφύλακάς του.

Ο Άλφεντουρ έβγαλε την κάπα του, κρεμώντας την στην κρεμάστρα. «Η δουλειά μου είναι να καταλαβαίνω αυτούς που λένε ψέματα.»

Ο Θάλβακιρ γέλασε, και η Λαρβάκι το ίδιο· ο πρώτος είπε: «Ήρθα για να φυλάω τη φίλη σου.»

«Αλλά δεν υπάρχει πρόβλημα,» πρόσθεσε εκείνη. «Ο Θάλβακιρ είναι πολύ καλή παρέα.»

«Με κάνεις να ζηλεύω,» είπε ο Άλφεντουρ πλησιάζοντας το τραπέζι για να καθίσει κοντά τους.

«Χωρίς λόγο, όμως.» Η Λαρβάκι τεντώθηκε για να τον φιλήσει στην άκρια του στόματος. Το χέρι της τον άγγιξε, δήθεν τυχαία, ανάμεσα στους μηρούς, κι ο διπλωμάτης αισθάνθηκε το όργανό του να έχει μια τελείως *μη* διπλωματική αντίδραση, καθώς το παντελόνι του του φάνηκε ξαφνικά να στενεύει.

«Το περίμενα ότι θα είχες πάει να μιλήσεις στο Συμβούλιο,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Δε με εκπλήσσει.»

«Όλα εντάξει;»

«Αναμενόμενα.»

Η Λαρβάκι παρατήρησε πως ούτε ο Θάλβακιρ ρώτησε τι ακριβώς είχε ειπωθεί με το Συμβούλιο ούτε ο Άλφεντουρ προθυμοποιήθηκε να αναφέρει τίποτα. *Κρυψίνοες όσο δεν παίρνει. Και είναι φίλοι οι δυο τους!* Όχι πως αυτό την παραξένευε, φυσικά. Αλλά ποτέ δεν θα μπορούσε να συνηθίσει ορισμένες κοινωνικές συμπεριφορές των Μοργκιανών.

«Η Ριλάθιρ είναι επίσης στην πόλη,» πρόσθεσε ο Άλφεντουρ.

«Την είδες;» είπε ο Θάλβακιρ.

«Ναι· ήταν κι εκείνη στον Οίκο του Συμβουλίου. Όλα ήσυχα στην Όζντρηβ, μου είπε. *Πολύ* ήσυχα. Βαρετά.» Γέμισε την πίπα του με καπνό.

«Ποια είναι η Ριλάθιρ, αν επιτρέπεται;» Ούτε το γεγονός ότι πολλά ονόματα στη Μοργκιάνη ήταν, συγχρόνως, αρσενικά και θηλυκά μπορούσε εύκολα να συνηθίσει η Λαρβάκι. Το *Ριλάθιρ,* όποτε το άκουγε, της έφερνε άντρα στο μυαλό, για κάποιο λόγο· αλλά δεν ήταν αποκλειστικά αντρικό όνομα. Στη Φεηνάρκια δεν υπήρχαν τέτοια μπερδεμένα πράγματα...

«Μια ομότιμή μου,» απάντησε ο Άλφεντουρ.

«Διπλωμάτισσα;»

Εκείνος κατένευσε κι άναψε την πίπα του.

Μάλλον δεν πρόκειται να μάθω τίποτα περισσότερο γι'αυτήν, σκέφτηκε η Λαρβάκι. «Να κάνω μια άλλη ερώτηση;»

«Εννοείται,» της είπε ο Άλφεντουρ, κοιτάζοντάς την παραξενεμένος, σαν να αναρωτιόταν πώς είχε σκεφτεί ότι μπορεί να υπήρχε πρόβλημα με το να κάνει ερώτηση.

«Στη Φάνρηβ πότε θα επιστρέψουμε;»

«Μόλις το Συμβούλιο αποφασίσει κάποια πράγματα. Σε δύο, τρεις μέρες, πιθανώς.»

«Και στο μεταξύ;»

«Θα σου γνωρίσουμε τη Νάζρηβ, φυσικά.»

«Το είχα ακούσει πως είχατε εναέρια οχήματα, μα δεν ήξερα αν αλήθευε.»

«Το έμαθες τώρα,» της είπε ο Άλφεντουρ, οδηγώντας το εναέριο όχημά του μέσα στους δρόμους της Νάζρηβ, με τη Λαρβάκι καθισμένη πλάι του και τον Θάλβακιρ να τους ακολουθεί με το δίκυκλό του.

«Εδώ είναι η Νότια Αγορά,» την πληροφόρησε. «Πολυσύχναστο μέρος, όπως βλέπεις.» Γύρω από το όχημά τους υπήρχαν κι άλλα οχήματα (στην πλειοψηφία τους, όχι εναέρια), πεζοί, και καβαλάρηδες. Μέσα στο μεσημέρι, η κίνηση ήταν έντονη. Ένας δενδρογίγαντας στεκόταν μπροστά στην πόρτα ενός καταστήματος που η επιγραφή του έλεγε ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΝΑΖΡΗΒ.

«Η τράπεζά μας είναι από τις ισχυρότερες στη Μοργκιάνη,» είπε ο Άλφεντουρ.

«Το ξέρω. Η Φάνρηβ πήρε δάνειο από εσάς για να επισκευάσει τις ζημιές που έγιναν κατά τον τελευταίο πόλεμο.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Ναι.»

«Ο δενδρογίγαντας είναι εκπαιδευμένος ως φύλακας;»

«Ακριβώς.»

«Δεν τον είδα να κρατά πυροβόλο όπλο· και οι σφαίρες τούς σκοτώνουν κανονικά, όπως τους ανθρώπους...»

«Όχι όπως τους ανθρώπους. Ο ξύλινος φλοιός τους τους προσφέρει αρκετή προστασία, και το δέρμα από κάτω είναι πιο σκληρό απ'ό,τι των ανθρώπων. Ωστόσο, ο δενδρογίγαντας, όπως θα καταλαβαίνεις, δεν είναι η μοναδική φύλαξη της τράπεζας. Όχι πως υπάρχει και κανένας μεγάλος κίνδυνος για ληστείες εδώ, αλλά έχουν επιχειρηθεί κατά καιρούς.»

«Από ξένους;»

«Κυρίως.»

Άφησαν τα οχήματά τους σ'ένα γκαράζ και βάδισαν ώς ένα εστιατόριο με το όνομα *Ήλιος του Νούρκας*: ένα μαγαζί καλής ποιότητας με μεγάλο μενού και ήπια μουσική. Οι μυρωδιές των φαγητών γαργαλούσαν τη μύτη. Η Λαρβάκι έφαγε με όρεξη ενώ ο Άλφεντουρ τής έλεγε διάφορα για την πόλη του. Τα μισά δεν ήταν σίγουρη αν μετά θα τα θυμόταν· το μυαλό της δεν λειτουργούσε κατασκοπευτικά τώρα: ήταν χαλαρή.

Προς το τέλος του γεύματος, ο Άλφεντουρ κάλεσε με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ για να τις ρωτήσει αν εκείνος, ο Θάλβακιρ, και η Λαρβάκι μπορούσαν να περάσουν από το σπίτι τους. Αλλά η Ζέρκιλιθ τού αποκρίθηκε ότι καλύτερα να έρχονταν το απόγευμα, κι αυτός δεν έφερε αντίρρηση. Ίσως η Αζουρίτα να ήταν κουρασμένη από το τραύμα της, υπέθεσε.

«Εσύ πήγες καθόλου να τις δεις;» ρώτησε τον Θάλβακιρ.

«Χτες βράδυ. Και σήμερα το πρωί επικοινώνησα μαζί τους προτού έρθω στο σπίτι σου.»

«Όλα ήταν καλά;»

«Ναι.»

Φεύγοντας από τον *Ήλιο του Νούρκας* χωρίστηκαν: ο Θάλβακιρ πήγε νότια, στη Συνοικία των Τεχνών όπου έμενε· ο Άλφεντουρ και η Λαρβάκι πήγαν ανατολικά, στη Συνοικία των Πύργων, στο διαμέρισμα του διπλωμάτη.

«Δεν έχω ρούχα για το απόγευμα,» παρατήρησε εκείνη, όταν βρίσκονταν στο σπίτι. «Μόνο αυτά που φοράω επάνω μου.» Μύρισε τη μπλούζα της. «Κι έχουν ήδη αρχίσει να βρομάνε.»

«Δε νομίζω να εκπλαγείς αν σου πω πως στη Νάζρηβ μπορείς να βρεις τη μεγαλύτερη ποικιλία ρούχων στη Μοργκιάνη.» Ο Άλφεντουρ γέμισε ένα ποτήρι νερό και ήπιε, καθώς μπήκαν στην κουζίνα. «Αλλά τα μαγαζιά δεν είναι ανοιχτά τώρα. Μπορούμε, όμως, να πάμε μόλις ανοίξουν.»

«Δεν έχω λεφτά μαζί μου,» είπε η Λαρβάκι. «Καθόλου λεφτά.»

«Έχω εγώ,» αποκρίθηκε χωρίς δισταγμό ο Άλφεντουρ.

«Μη λες ανοησίες· δε θα μπορώ καν να σε ξεπληρώσω. Ούτε στη Φάνρηβ δεν έχω λεφτά, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα.»

«*Εσύ* μη λες ανοησίες· δεν ζητάω να με ξεπληρώσεις. Δεν είμαι η Τράπεζα της Νάζρηβ.»

«Με κάνεις να αισθάνομαι άσχημα.»

Ο Άλφεντουρ τη φίλησε στο πλάι του λαιμού. «Μπορούμε να το διορθώσουμε αυτό.»

Τελικά, αφού ο διπλωμάτης έριξε μια ματιά στις κλήσεις και στα μηνύματα που ίσως να είχαν αποθηκευτεί στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του γραφείου του, απλά κοιμήθηκαν και το απόγευμα σηκώθηκαν νωρίς για να πάνε στα μαγαζιά προτού επισκεφτούν τις δίδυμες, προτού καν τους καλέσει ο Θάλβακιρ.

Διασχίζοντας τις οδογέφυρες της Συνοικίας των Πύργων, ο Άλφεντουρ οδήγησε τη Λαρβάκι σ'έναν όροφο μιας πανύψηλης πολυκατοικίας ο οποίος ήταν γεμάτος με καταστήματα ρούχων. Υπήρχε ένα κατάστημα που εξειδικευόταν στις τελευταίες μόδες της Νάζρηβ· ένα κατάστημα που εξειδικευόταν σε ενδυμασίες από το Βασίλειο της Χάρνωθ· ένα κατάστημα με ρούχα από το Ψυχροδάσος· ένα κατάστημα με ρούχα από το Θαλασσοδάσος· ένα κατάστημα που παρακολουθούσε τις τελευταίες μόδες ολόκληρης της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών· ένα κατάστημα που έφερνε ενδύματα από τις Σκιερές Κοιλάδες· και άλλα, διάφορα καταστήματα. Ανάμεσά τους η Λαρβάκι πρόσεξε ένα κατάστημα με ρούχα αποκλειστικά από άλλες διαστάσεις, και στη βιτρίνα είδε ρούχα που, αναμφίβολα, ήταν από τη Φεηνάρκια, την πατρίδα της. Χαμογελώντας, τα έδειξε στον Άλφεντουρ. «Είναι πολύ ακριβά;»

«Τίποτα εδώ πέρα δεν είναι πολύ ακριβό· είναι περιοχή για ρακένδυτους που δεν έχουν νόμισμα κρυμμένο στο βρακί τους.»

Η Λαρβάκι γέλασε. «Νόμιζα ότι ένας διπλωμάτης θα ήταν καλύτερος ψεύτης. Ντροπή σου!» Ο τρόπος του την έκανε να αισθάνεται πολύ άνετα μαζί του, πράγμα που, από μια άποψη, την ανησυχούσε. Τα ένστικτα που είχε αποκτήσει ως πράκτορας της Παντοκράτειρας – αυτά τα ένστικτα τής έλεγαν ότι ο Άλφεντουρ ήταν, ίσως, ύποπτος.

Μπήκαν στο κατάστημα με τα εξωδιαστασιακά είδη και η Λαρβάκι, μη θέλοντας να το παρακάνει με τις αγορές της, πήρε μόνο μια αλλαξιά ρούχα και τρεις αλλαξιές εσώρουχα – όλα από τη Φεηνάρκια, φτιαγμένα από δέρματα άγριων θηρίων.

«Από τη Φεηνάρκια είστε, κυρία;» τη ρώτησε ο υπάλληλος.

«Ναι.»

«Φαίνεται,» είπε μειδιώντας πλατιά. «Είναι όλοι κοκκινόδερμοι εκεί, έχω ακούσει.»

«Όχι όλοι. Πολλοί, μάλιστα, είναι τόσο μαύροι όσο εσύ.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Άλφεντουρ είχε, εν τω μεταξύ, κουδουνίσει και ο διπλωμάτης είχε μιλήσει στον Θάλβακιρ, ο οποίος ήταν έξω από το σπίτι του και περίμενε με το δίκυκλό του για να πάνε μαζί στις δίδυμες.

Η Λαρβάκι έβαλε τα ρούχα σε μια φυτική σακούλα και έφυγαν από την πολυκατοικία με τα ενδυματοπωλεία, διασχίζοντας τις οδογέφυρες προς την πολυκατοικία του Άλφεντουρ. Πλησιάζοντας εκεί, είδαν από κάτω τους, στον επίγειο δρόμο, σταματημένο τον Θάλβακιρ. Κι εκείνος τούς είδε επίσης (πράγμα που η Λαρβάκι θεώρησε αξιοσημείωτο για τις ικανότητές του) γιατί τους έγνεψε με το χέρι.

Πήγαν στο διαμέρισμα του Άλφεντουρ, και η Λαρβάκι έβγαλε τα παλιά της ρούχα και φόρεσε τα καινούργια.

«Νόμιζα ότι θ’αγόραζες τουλάχιστον μια αλλαξιά ακόμα.»

«Μα δεν είπες ότι σε δυο, τρεις μέρες θα φύγουμε; Τι να την κάνω;»

«Ούτε οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είναι καλές ψεύτρες, βλέπω.»

Η Λαρβάκι χαμογέλασε καθώς τελείωνε με το ντύσιμό της. «Έλα τώρα, Άλφεντουρ· δεν ήθελα να σε επιβαρύνω.» Τον φίλησε φευγαλέα στα χείλη.

«Δεν επιβαρύνομαι τόσο εύκολα.»

«Μη με προκαλείς γιατί θα το μετανιώσεις,» τον προειδοποίησε, αγγίζοντας τα χείλη του με τις άκριες των δαχτύλων της.

Όταν, μέσα στο εναέριο όχημα του Άλφεντουρ, βγήκαν από το υπόγειο γκαράζ της πολυκατοικίας, ο Θάλβακιρ ήταν ακόμα έξω, καβάλα στο δίκυκλό του. Κατευθύνθηκαν μαζί προς τα ανατολικά. Έπιασαν την Οδό Αεροναυτών, κατέβηκαν στη Σήραγγα των Ανέμων που περνούσε κάτω από τον ποταμό Τίγρη, και βρέθηκαν στη Συνοικία της Γνώσης στην αντίπερα όχθη. Ο ήλιος βούλιαζε πίσω από τη δύση και οι φωτόλιθοι και τα ενεργειακά φώτα στους δρόμους στραφτάλιζαν έντονα.

Το σπίτι της Αζουρίτας και της Ζέρκιλιθ ήταν στον τέταρτο όροφο μιας εξαώροφης πολυκατοικίας. Μια μεζονέτα. Οι δίδυμες είχαν έντονη μουσική και παρέα. Μαζί τους ήταν τέσσερις φίλοι τους: ο Ζόρελνιρ, ένας νοοχορευτής (που τώρα δεν χόρευε, απλά καθόταν οκλαδόν πάνω σ’ένα γιγάντιο μαξιλάρι και έπινε κρασί Χαρνώθιων

δασών)· η Ηλέκτρα, μια ποιήτρια από τη Συνοικία των Τεχνών· ο Εθέλδιρ, ένας αρτοποιός που μάλλον για μισθοφόρο θα τον περνούσες από την όψη του· και η Έρνελιθ, θαλαμηπόλος σε επιβατηγά σκάφη. Ο Ζόρελνιρ και η Ηλέκτρα ήταν ζευγάρι, όπως σύντομα κατάλαβε η Λαρβάκι. Η έντονη μουσική που ακουγόταν ήταν του τοπικού συγκροτήματος Βλαστάρια της Αυγής, το οποίο δεν ήταν καθόλου άγνωστο και στο Θαλασσοδάσος. Το τραγούδι που έπαιζε το ηχοσύστημα όταν μπήκαν οι επισκέπτες στη μεζονέτα ονομαζόταν *Χορεύοντας με Δενδρογίγαντες*.

«Άλφεντουρ!» αναφώνησε η Έρνελιθ, αμέσως, καθώς τιναζόταν όρθια και τον αγκάλιαζε γύρω απ'τον λαιμό, φιλώντας τον ηχηρά στο μάγουλο.

«Θα μας πεις όλες σου τις περιπέτειες;» τον ρώτησε ο Ζόρελνιρ, μειδιώντας.

«Αν δεν σας τις έχουν ήδη πει οι βοηθοί μου,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης, γελώντας, ενώ χαιρετούσε και τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους. Τους σύστησε, μετά, τη Λαρβάκι, αλλά εκείνοι δεν φάνηκαν να εκπλήσσονται από την παρουσία της· οι δίδυμες μάλλον τους είχαν μιλήσει γι'αυτήν.

«Πρέπει να γίνεται του Πεινασμένου Σκοταδιού στη Φάνρηβ, ε;» είπε ο Εθέλδιρ, καπνίζοντας, όταν όλοι τους είχαν καθίσει και η Ζέρκιλιθ είχε προσφέρει ποτά στους νεοαφιχθέντες.

«Χειρότερα, ίσως, απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς,» του είπε ο Θάλβακιρ.

«Φυσικά και θάναι χειρότερα απ'ό,τι μπορώ να φανταστώ· φούρναρης είμαι, μα τον Νούρκας!»

Και οι περισσότεροι γέλασαν.

Το απόγευμα πέρασε ευχάριστα, με κουβέντα, μουσική, ποτά (πολλά και διάφορα ποτά από κάθε γωνιά της Μοργκιάνης), καπνούς (από κάθε γωνιά της Μοργκιάνης, επίσης), και πρόχειρα φαγητά. Όταν νύχτωσε, η Αζουρίτα, μισοξαπλωμένη σ'έναν σοφά, χρησιμοποίησε τον επικοινωνιακό δίαυλο του σπιτιού για να παραγγείλει βραδινό, το οποίο και σύντομα ήρθε. Οι πάντες ήταν ζαλισμένοι και σε εύθυμη διάθεση. Η Ηλέκτρα τούς απήγγειλε ένα ποίημά της προτού δειπνήσουν, και ο Εθέλδιρ, πάντα πλακατζής, έκανε αποδοκιμαστικές γκριμάτσες καθώς εκείνη διάβαζε, οπότε η ποιήτρια (δί-

χως να πάψει την ανάγνωση) του πέταξε ένα μαξιλάρι. Ο φούρναρης έσκυψε – πολύ γρήγορα και ευέλικτα για φούρναρης.

«Λοιπόν, εντάξει,» είπε η Ζέρκιλιθ όταν το ποίημα τελείωσε (μαζί με τα χειροκροτήματα που το ακολούθησαν), «τώρα ακούμε μουσική δενδρογιγάντων καθώς θα τρώμε.»

«Μουγκρητά πάλι, δηλαδή· καταλάβατε,» σχολίασε ο Εθέλδιρ, και γέλια ακολούθησαν. Η Ζέρκιλιθ τον αγνόησε, βάζοντας το ηχοσύστημα να παίξει μουσική δενδρογιγάντων.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, ήρθε η γυναίκα του Εθέλδιρ, η οποία ονομαζόταν Βάρναλιρ και ήταν δημοσιογράφος. «Έλα να μαζέψεις τον ανώμαλο τον άντρα σου γιατί μας έχει ζαλίσει!» της είπε η Έρνελιθ.

«Μου φαίνεστε αρκετά ζαλισμένοι κι από μόνοι σας,» αποκρίθηκε εκείνη γελώντας, καθώς τις έκαναν χώρο να καθίσει και η Ζέρκιλιθ τής έφερνε ένα ποτό.

Τη νύχτα την πέρασαν, τελικά, στο σπίτι των διδύμων γιατί ήταν όλοι τους – εκτός από τη Βάρναλιρ – πολύ πιωμένοι για να οδηγήσουν οχήματα· ακόμα και για να καβαλήσουν άλογα ή γιγαντόλυκους. Η μεζονέτα είχε αρκετό χώρο· δεν χρειαζόταν καν να στριμωχτούν. Απλώθηκαν στα δωμάτια με άνεση. Η Λαρβάκι ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει, κι αισθανόταν σκασμένη από το φαγητό· έχοντας βγάλει τις μπότες της, κοιμήθηκε πάνω στον σοφά όπου πριν ήταν μισοξαπλωμένη η Αζουρίτα. Ο Άλφεντουρ έμεινε ξύπνιος μέχρι αργά, συζητώντας με την Έρνελιθ για εμπορικά θέματα στον ποταμό Τίγρη ενώ κάπνιζαν τσιγάρα από την Όζντρηβ. Αργότερα, η Έρνελιθ πήγε προς το δωμάτιο που είχε πάει ο Θάλβακιρ για να ξαπλώσει. Μάλλον αναρωτιόταν αν είχε την ίδια ερωτική όρεξη μ’εκείνη, υπέθεσε ο Άλφεντουρ. Δεν την είδε να επιστρέφει από εκεί, επομένως η διαίσθησή της πρέπει να ήταν σωστή. Ήταν περιστασιακά εραστές η Έρνελιθ και ο σωματοφύλακάς του.

Ο Άλφεντουρ χαλάρωσε τα ρούχα του, έβαλε τα πόδια του σε μια καρέκλα, και κοιμήθηκε επάνω στην πολυθρόνα όπου καθόταν. Αν είδε όνειρα, δεν τα θυμόταν το πρωί.

9
Μια Ήσυχη Μέρα· Δουλειές της Νύχτας· η Ζιρίνα Ασφαλίζει το Σπίτι της· η Αρχόντισσα Αναβάλει Μια Εγχείρηση· Νυχτερινή Επιχείρηση· Γκριζοντυμένοι Φονιάδες, η Οργή του Νυκτόκηπου

Αυτή ήταν η πιο ήσυχη ημέρα από την αρχή της πολιορκίας για πολλούς από τους κατοίκους της Φάνρηβ αλλά και για τους πολιορκητές. Οι πολεμικές μηχανές, φυσικά, σφυροκοπούσαν τα βόρεια τείχη της πόλης, ενώ ναυμαχίες γίνονταν στ'ανοιχτά του λιμανιού, κι ακόμα και κάποιες γρήγορες αψιμαχίες πέρα από τα τείχη. Όμως ο Φύλακας δεν μίλησε τηλεοπτικά στους πολίτες της Φάνρηβ· ούτε ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ επιτέθηκε στις συνοικίες που είχαν καταλάβει οι εξεγερμένοι, ανασυγκροτώντας τους μαχητές του, προσπαθώντας να σκεφτεί κάποιο καλύτερο σχέδιο, κι έχοντας προστάξει τους τεχνικούς και τους Τεχνομαθείς μάγους να επιδιορθώσουν το ενεργειακό κανόνι που είχε χτυπηθεί από τις εκρήξεις κάτω από το πλακόστρωτο των δρόμων. Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους έμειναν να περιμένουν εντολές, χωρίς να κινηθούν ενάντια σε κάποιον. Κανείς δεν προσπάθησε να σκοτώσει τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, ούτε τη Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν, ούτε κανένα άλλο πολιτικό πρόσωπο. Ούτε έγιναν συγκρούσεις ανάμεσα σε πολίτες που υποστήριζαν τον Φύλακα και πολίτες που υποστήριζαν τους Χαρνώθιους. Ούτε η Ζιρίνα δέχτηκε επίθεση καθώς πήγαινε στην οικία των Φέρενερ στο Υαλουργείο, καβάλα στη Μαύρη Γούνα. Ούτε ο Κάλνεντουρ επιχείρησε κάποιο από τα σκοτεινά και παράξενα κόλπα του· οι αυτονομιστές απλώς παρακολουθούσαν τους πάντες.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ ρώτησε τον μάγο που είχε έρθει μαζί με τη χειρούργο από το Βασίλειο της Χάρνωθ τι γινόταν με τη δουλειά του, κι εκείνος τής απάντησε ότι έδινε στην ύλη το

χρώμα του δέρματός της και αύριο θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί η εγχείρηση αν η Αρχόντισσα το επιθυμούσε.

Τη νύχτα, η Κέσριμιθ κάλεσε τον Βασιλικό Αρχικατάσκοπο Θόρεντιν στα δωμάτιά της, για μια επείγουσα δουλειά, ενώ είχε διώξει όλες τις υπηρέτριες από εκεί. Και, όταν ο Θόρεντιν ήρθε, η Αρχόντισσα τράβηξε τον σύρτη της εξώπορτας. Καθώς οι δυο τους διεκπεραίωναν την επείγουσα δουλειά τους επάνω στο μεγάλο κρεβάτι του υπνοδωματίου, στην πόλη οι Κλέφτες της Πνοής κινούνταν μέσα στα σκοτάδια των δρόμων, αναζητώντας θύματα – Χαρνώθιους και υποστηρικτές Χαρνώθιων. Κι αυτές οι δολοφονίες (όλες μέσω στραγγαλισμού) ήταν η μόνη σημερινή αναστάτωση στη Φάνρηβ – χωρίς κανείς να υπολογίζει, φυσικά, τα χτυπήματα στα βόρεια τείχη, πράγμα δεδομένο για την πολιορκία.

Η Κέσριμιθ ρώτησε τον Θόρεντιν, μετά: «Πού είναι η γυναίκα σου;»

«Κοιμάται, νομίζω.»

Την άλλη μέρα, η Κέσριμιθ είπε στον Θόρεντιν (ενώ βρίσκονταν στην Αίθουσα του Φύλακα, όχι στην κρεβατοκάμαρά της) ότι κάτι έπρεπε να γίνει μ'αυτούς τους Κλέφτες της Πνοής. Έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να τους σταματήσουν. Σκότωναν όποιον ήθελαν, οπουδήποτε μες στην πόλη!

«Δε μπορούν να πλησιάσουν καλά προστατευμένους στόχους, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος.

«Προκαλούν, όμως, χάος ακόμα και μ'αυτούς που σκοτώνουν. Ο κόσμος τρομοκρατείται, και ο τρόμος του μπορεί να τον στρέψει εναντίον μου, να τον κάνει να εξεγερθεί και σ'άλλες συνοικίες.»

«Ή να συσπειρωθεί γύρω σου.»

«Δε θέλω να το ρισκάρω, Θόρεντιν. Θέλω να βρεις και να εξολοθρεύσεις τους φονιάδες. Από τον πρώτο ώς τον τελευταίο.»

«Δεν ξέρω κατά πόσο αυτό θα ήταν εύκολο, *νιρλίσα,* αλλά θα το προσπαθήσω.»

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στον Σέλιρ αλ Σίριλναθ. «Στρατηγέ. Έχεις κάποιο σχέδιο για να υποτάξουμε τις εξεγερμένες συνοικίες;»

«Ύστερα απ'ό,τι συνέβη την προηγούμενη φορά, σκέφτομαι πως οι δρόμοι της πόλης προς εκείνη τη μεριά πιθανώς να μην είναι α-

σφαλείς για τον στρατό μας. Επομένως, πρέπει να κινηθούμε από αλλού.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Όχι από τους δρόμους; Από πού, τότε; Σου είπα ήδη, Στρατηγέ: δεν θέλω να βομβαρδίσετε με αεροσκάφη τις συνοικίες.»

«Δε θα τις βομβαρδίσουμε με αεροσκάφη, Αρχόντισσά μου,» τη διαβεβαίωσε ο Σέλιρ.

Η Ζιρίνα ήταν στην οικία των Φέρενερ, και δεν κατευθύνθηκε αμέσως προς το Σκοτεινό Παζάρι τώρα που είχε ξημερώσει. Περίμενε να έρθουν μερικοί μισθοφόροι ακόμα, για να μιλήσει μαζί τους. Ήθελε να υπάρχει μέγιστη ασφάλεια στο σπίτι της οικογένειάς της γιατί φοβόταν ότι οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους ίσως να χτυπούσαν κι εδώ. Αν είχαν βάλει στόχο τον Εθέλδιρ, πόσο απίθανο ήταν ο επόμενος στόχος να ήταν η Ζιρίνα; Κι αν ήθελαν να τη σκοτώσουν, θα δίσταζαν να σκοτώσουν μαζί και την οικογένειά της; Μάλλον όχι.

Η Ζιρίνα είχε προειδοποιήσει αποβραδίς τον πατέρα της, τη μητέρα της, και τον αδελφό της, εξηγώντας τους τι είχε συμβεί στο Σκοτεινό Παζάρι και λέγοντάς τους να προσέχουν. Η μητέρα της, η Καλφίριθ, της είπε να μην ξαναπήγαινε στον Εθέλδιρ, να έμενε εδώ ώσπου να τελειώσει η πολιορκία· αλλά η Ζιρίνα αποκρίθηκε ότι αυτό αποκλειόταν: φυσικά και θα ξαναπήγαινε – πολύ σύντομα, μάλιστα – στο Σκοτεινό Παζάρι και στο σπίτι του Εθέλδιρ. «Μα τι πράγματα είν’ αυτά, τέλος πάντων;» φώναξε η Καλφίριθ. «Δεν έπρεπε ποτέ να είχες αρχίσει ν’ασχολείσαι με την πολιτική! Και δεν είναι άνθρωπος αυτός που συναναστρέφεσαι, μα τον Νούρκας! Γιατί δεν βρίσκεις έναν καλό άνθρωπο της πόλης, να τον παντρευτείς και να–;»

«Αρκετά, μαμά! Δεν έχω χρόνο για σαχλαμάρες!»

«Μη μου λες εμένα ‘αρκετά’, Ζιρίνα! Η ζωή σου–»

«Η ζωή μου είναι όπως θέλω να είναι! Γιατί δεν λες ποτέ τίποτα και για τη ζωή του γιου σου;»

«Ο αδελφός σου δεν τριγυρίζει με ανθρώπους που είναι παράνομοι.»

«Ο Εθέλδιρ δεν είναι παράνομος. Του χρωστάς, μάλιστα, το ότι τώρα η Μοργκιάνη είναι ελεύθερη–»

«Τον κυνηγάνε να τον σκοτώσουν, παιδί μου! Και έχει προκαλέσει εξεγέρσεις μέσα στην πόλη–»

«Δεν προκάλεσε ο Εθέλδιρ τις εξεγέρσεις–»

«Μη μου λες ψέματα· έχω ακούσει τι λένε–»

«Ανοησίες λένε!»

Κι έτσι θα συνέχιζαν ώς τα μεσάνυχτα, χτες, αν ο πατέρας της Ζιρίνα, ο Παρνάλθιρ, δεν είχε παρέμβει για να τις χωρίσει. Σήμερα, η μητέρα της Ζιρίνα δεν της μιλούσε καθόλου· απέφευγε να τη συναντήσει γενικά.

«Δε θάπρεπε να έχεις τέτοιο τρόπο με τη μαμά,» είπε ο Ναλτάφιρ στην αδελφή του, ενώ εκείνη περίμενε τους μισθοφόρους να έρθουν. «Είναι ευαίσθητη και το παίρνει κατάκαρδα.»

«Εσύ καλύτερα να μη μιλάς,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. «Εσένα ποτέ δεν σου λέει τίποτα. Εμένα συνέχεια μ'έχει στο στόχαστρό της λες και της έχω σκοτώσει τη μάνα.»

«Η γιαγιά όλοι ξέρουμε ότι πέθανε από γεράματα· κανείς δεν το αμφισβητεί.»

«Άσε τις εξυπνάδες,» μόρφασε η Ζιρίνα· «καταλαβαίνεις τι εννοώ. Σου έχει πει ποτέ τίποτα για όλες αυτές τις τσούλες που φέρνεις εδώ μέσα;»

«Δε φέρνω τσούλες–»

«Μην αρχίσουμε τώρα να κολλάμε στους ορισμούς! Σου έχει πει ποτέ τίποτα;»

«Για την ακρίβεια, ναι, μου έχει πει.»

«Σοβαρά; Πότε; Δε θα ήμουν εγώ στο σπίτι.»

«Πράγματι, δεν ήσουν.»

«Δε θα ήταν και κάνα σπουδαίο περιστατικό, υποθέτω...»

«Είχε όμως θυμώσει αρκετά,» είπε ο Ναλτάφιρ.

«Γιατί;»

«Είχα φέρει εδώ κάποια με λευκό δέρμα. Όχι το *τελείως* λευκό που έχουν κάποιοι εξωδιαστασιακοί· λευκό με απόχρωση του ροζ. Η μαμά έτυχε να τη δει και μετά την είχε καβαλήσει το πνεύμα της Θορμάνκου. 'Δε θέλω άγνωστες εξωδιαστασιακές εδώ μέσα!' και τέτοια.»

Η Ζιρίνα χαμογελούσε, καθώς ήταν καθισμένη σε μια από τις πολυθρόνες του σαλονιού, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο.

«Μη γελάς,» είπε ο Ναλτάφιρ· «είχε πραγματικά τσαντιστεί πολύ, λες και περίμενε ο ήλιος να σβήσει επειδή πάτησε το πόδι της μια λευκόδερμη γυναίκα στο σπίτι.»

«Να προσέχεις, πάντως. Σου έχω ξαναπεί ότι μπορεί να φέρεις εδώ καμια κατάσκοπο της Αρχόντισσας.»

«Μέχρι στιγμής δεν έχει συμβεί, όμως.»

«Μπορεί να *έχει* συμβεί χωρίς να το ξέρεις· μην είσαι ανόητος.»

«Εσύ φταις, που συνεχώς μπαίνεις στο μάτι της Αρχόντισσας.»

«Δε θ'αφήσω την πόλη μου να καταδυν–»

Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Μια υπηρέτρια έτρεξε ν'ανοίξει και μετά ήρθε στο σαλόνι, λέγοντας: «Κυρία Ζιρίνα, εσάς ζητάνε. Ένας κύριος.»

Ήταν ο άνθρωπος που περίμενε: ο αρχηγός της δεύτερης ομάδας μισθοφόρων. Τον υποδέχτηκε στο σαλόνι και του μίλησε, ενώ κι ο Ναλτάφιρ ήταν εκεί. Του είπε ότι υπήρχε φόβος μήπως δολοφόνοι επιτεθούν στο σπίτι – πολύ, πολύ καλά εκπαιδευμένοι δολοφόνοι. (Δεν ανέφερε το όνομα *Εκτελεστές του Ιερού Δέους* για να μην τον τρομάξει.) Εκείνος τής αποκρίθηκε να μείνει ήσυχη· κανένας δεν θα εισέβαλλε στην οικία όσο οι μαχητές του την προστάτευαν. Και θα συνεργαζόταν άριστα με τους άλλους μισθοφόρους, υποσχέθηκε.

Όταν η Ζιρίνα είχε τελειώσει τη συζήτηση μαζί του, του είπε πως για ό,τι άλλο ήθελε μπορούσε να μιλήσει στον αδελφό της (τον οποίο και έδειξε ευγενικά καθώς στεκόταν παραδίπλα) ή στον πατέρα της (ο οποίος τώρα, μάλλον, ήταν στο γραφείο του). Μετά, χαιρέτησε τον αρχηγό των μισθοφόρων και τον Ναλτάφιρ και, παίρνοντας την κάπα της από την κρεμάστρα στη γωνία, φορώντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της, πήγε στον στάβλο της οικίας, όπου την περίμενε η Μαύρη Γούνα. Ο σταβλίτης είχε ήδη σελώσει και χαλινώσει τη γιγαντολύκαινα, όπως τον είχε προστάξει η Ζιρίνα, και τώρα εκείνη την καβάλησε κι έφυγε από το σπίτι των Φέρενερ, κατευθυνόμενη βόρεια, προς τον Ταριχευτή.

Φτάνοντας εκεί, πλησίασε τις αποβάθρες και μια συγκεκριμένη σκεπαστή βάρκα όπου έβλεπε ανθρώπους να φορτώνουν πράγματα, βιαστικά. Βρισκόταν σ'ένα σημείο του μικρού λιμανιού του Ταριχευτή που δεν ήταν άμεσα φανερό. Καθώς ζύγωνε, η Ζιρίνα κατέβασε την κουκούλα της κάπας της για να μη σφυρίξει κανένας απ'αυτούς που φυλούσαν τσίλιες ότι πιθανός κατάσκοπος της Αρχόντισσας ερχόταν.

Ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών, στεκόταν κοντά στη βάρκα, με τα μεγάλα χέρια του σταυρωμένα

μπροστά του, κι έστρεψε το βλέμμα του στη Ζιρίνα καθώς εκείνη κατέβαινε απ’τη Μαύρη Γούνα παίρνοντάς την από τα χαλινάρια.

«Νέλδουρ.»

«Ζιρίνα,» ένευσε προς τη μεριά της.

«Στέλνεις όπλα στο Παζάρι;»

«Ναι· και μάλλον θα πας κι εσύ μαζί τους, τώρα.»

«Θα πάω,» είπε η Ζιρίνα.

«Δυο κιβώτια απομένουν ακόμα.» Ο Νέλδουρ τα έδειξε εκεί όπου ήταν τοποθετημένα στην προβλήτα. «Ανέβα στη βάρκα.»

«Τι όπλα είναι;»

«Διάφορα.»

«Εσύ προμήθευσες προχτές τους αυτονομιστές με τα εκρηκτικά που ανατίναξαν τους δρόμους του Μεσοπόταμου;»

«Τι ερωτήσεις ειν’ αυτές, Ζιρίνα; Εγώ δεν έχω σχέσεις με παρανόμους. Και ούτε τώρα εγώ στέλνω αυτά τα όπλα στο Παζάρι. Πηγαίνουν από μόνα τους, κλεμμένα από πράκτορες του Φύλακα πιθανώς. Τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, ίσως.»

Η Ζιρίνα σήκωσε πάλι την κουκούλα της κάπας της, για καλό και για κακό.

Ο Νέλδουρ μειδίασε μέσα από τα πυκνά μούσια του.

Η Ζιρίνα επιβιβάστηκε στη βάρκα και η Μαύρη Γούνα την ακολούθησε. Δύο από τους τέσσερις που βρίσκονταν εκεί τούς γνώριζε· ήταν υποστηρικτές του Φύλακα.

«Τι γίνεται στο Σκοτεινό Παζάρι;»

«Όλα ήσυχα, Ζιρίνα. Για την ώρα.» «Περιμένουμε από στιγμή σε στιγμή την επόμενη επίθεση των Χαρνώθιων.»

«Με εκπλήσσει που δεν έχουν κάνει τίποτα ακόμα. Μια ολόκληρη μέρα έχει περάσει.»

«Η ενέδρα στον Μεσοπόταμο τούς τράνταξε.» «Θα φοβούνται τώρα να μας ζυγώσουν, μην εκραγούν κι άλλοι δρόμοι από κάτω τους!»

«Μπορεί.» *Και δεν αποκλείεται ο Κάλνεντουρ να έχει όντως προετοιμάσει κάτι τέτοιο,* πρόσθεσε νοερά. *Δεν αποκλείεται όλοι οι δρόμοι που συνορεύουν με τον Νυκτόκηπο και το Σκοτεινό Παζάρι να έχουν μετατραπεί σε ναρκοπέδιο, περιμένοντας να εκραγούν κάτω από τα πόδια των Χαρνώθιων.* Αλλά η Ζιρίνα αναρωτήθηκε τι κόλπα μπορεί να είχε ετοιμάσει *ύστερα* ο Κάλνεντουρ για τους υποστηρικτές του Φύλακα... *Είναι εχθρός μας· δεν πρέπει να το ξεχνάμε.*

Όπως κι αυτός... Το βλέμμα της πήγε στη μεγαλόσωμη φιγούρα του Νέλδουρ αλ Θάρναθ, που το περίγραμμά της φαινόταν πολύ έντονο, σχεδόν σπινθηροβόλο, πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά της Ζιρίνα.

Τα δύο τελευταία κιβώτια φορτώθηκαν στη βάρκα, οι μηχανές της μπήκαν σε λειτουργία, και το πλεούμενο κινήθηκε πάνω στα νερά του ποταμού Τίγρη, κατευθυνόμενο βόρεια, πηγαίνοντας αργά λόγω του βάρους των πυρομαχικών. Λίγο μεγαλύτερο να ήταν το φορτίο, υποπτευόταν η Ζιρίνα, και η βάρκα θα είχε αρχίσει να μπάζει νερά.

Οι αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού, στην αντικρινή όχθη του Τίγρη, απείχαν περίπου μισό χιλιόμετρο, και δεν άργησαν να φτάσουν εκεί και να αράξουν χωρίς να συναντήσουν καμια αντίσταση από βάρκες Χαρνώθιων. Η Ζιρίνα αποβιβάστηκε και καβάλησε ξανά τη Μαύρη Γούνα, ενώ εξεγερμένοι πολίτες έρχονταν για να ξεφορτώσουν τα πολεμοφόδια. Ορισμένοι την αναγνώρισαν (παρά την κουκούλα της) και τη χαιρέτησαν. Εκείνη τούς αντιχαιρέτησε με το ύψωμα του χεριού, και μετά έβαλε τη γιγαντολύκαινά της να τρέξει προς το σπίτι του Εθέλδιρ.

Οι πολεμικές μηχανές της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών σφυροκοπούσαν άγρια τα βόρεια τείχη, και οι δυνάμεις των Χαρνώθιων ανταποκρίνονταν με παρόμοιο μένος, ολόκληρη την ημέρα. Αλλά τίποτα δεν φαινόταν να συμβαίνει στο εσωτερικό της πόλης: ούτε συγκρούσεις στους δρόμους, ούτε φασαρίες, ούτε δολοφονίες, ούτε κάτι άλλο έκρυθμο.

Μέχρι που νύχτωσε.

Όταν ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης είχε βυθιστεί στη δύση, τα πλεούμενα του Βασιλείου της Χάρνωθ γέμισαν ξαφνικά τον ποταμό Τίγρη, φεύγοντας από τον Μεσοπόταμο, τη Μεγάλη Αγορά, και τις Εκβολές. Κατευθυνόμενα προς το Σκοτεινό Παζάρι. Συγχρόνως, ελικόπτερα απογειώνονταν από τον Αερολιμένα της Φάνρηβ, γεμάτα μαχητές του Βασιλείου. Κατευθυνόμενα κι αυτά προς το Σκοτεινό Παζάρι.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ βρισκόταν πάνω σ'ένα από τα μεγαλύτερα πλεούμενα, στεκόμενος στην πρύμνη και κοιτάζοντας με τα κιάλια του που ήταν ενισχυμένα με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως

ώστε να σκίζουν τα σκοτάδια και να διακρίνουν πράγματα που αλλιώς θα ήταν αόρατα.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ ήταν στο Μέγαρο των Φυλάκων αλλά στεκόταν κι εκείνη εκεί όπου μπορούσε να βλέπει πολλά. Σ'ένα μπαλκόνι το οποίο κοίταζε προς τ'ανατολικά, αγναντεύοντας τον ποταμό Τίγρη από τις εκβολές του ώς το σημείο όπου έβγαινε από τα τείχη της πόλης. Η Κέσριμιθ κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια υψωμένα μπροστά της, ενισχυμένα με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, παρατηρώντας τα πλεούμενα και τα αεροσκάφη που πήγαιναν προς το Σκοτεινό Παζάρι. Η Ολέρια αλ Τορκάνουν, η Αρωγός της, στεκόταν δίπλα της, έχοντας κι αυτή κιάλια στα χέρια, αν και όχι ενισχυμένα με μαγεία.

Ο μάγος που είχε έρθει μαζί με τη χειρούργο από το Βασίλειο της Χάρνωθ είχε πει, από το πρωί, στην Κέσριμιθ ότι η ύλη ήταν έτοιμη, η εγχείρηση μπορούσε να γίνει σήμερα. Αλλά η Αρχόντισσα δεν μπορούσε να εγχειριστεί το πρωί – είχε άλλες δουλειές – και το μεσημέρι επίσης· και τώρα, το βράδυ, δεν ήθελε να εγχειρίζεται ενόσω οι μαχητές του Βασιλείου θα προσπαθούσαν να καταλάβουν τις εξεγερμένες συνοικίες. Ήθελε να βλέπει τι θα γινόταν. Μπορεί, άλλωστε, να χρειαζόταν να δώσει κάποιες διαταγές. Η εγχείρηση έπρεπε να περιμένει μέχρι αύριο.

Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού άρχισαν να πυροβολούν τα Χαρνώθια σκάφη με το που τα είδαν να προσεγγίζουν το λιμάνι τους, και οι Χαρνώθιοι φυσικά αμέσως ανταπέδωσαν. Σφαίρες, οβίδες, βόμβες χτύπησαν τις αποβάθρες, σπάζοντας και κομματιάζοντάς τες. Φωτιές άναψαν, κραυγές αντηχούσαν.

Και τα ελικόπτερα έρχονταν από πάνω, χωρίς να έχουν τα φώτα τους αναμμένα, για να τα κρύβει η νύχτα. Οι επαναστάτες, όμως, που βρίσκονταν στο παρατηρητήριο του ναού του Σολκάρκας τα είδαν κι έστρεψαν πάραυτα το ενεργειακό κανόνι εναντίον τους, βάλλοντας. Μακριές φωτεινές λόγχες έσκισαν τον σκοτεινό ουρανό σαν οργή θεού. Αλλά ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν προετοιμασμένος γι'αυτό. Δύο από τα ελικόπτερα απελευθέρωσαν βαριά καπνογόνα, γεμίζοντας τον αέρα γύρω τους με πυκνούς γκρίζους καπνούς, κάνοντας τον χειριστή του ενεργειακού κανονιού να μη μπορεί να βρει κανέναν στόχο, αναγκάζοντάς τον ή να ρίχνει στην τύχη

(κι επομένως να σπαταλά πολύτιμη ενέργεια) ή να στρέψει την προσοχή του αλλού.

Οι ριπές του ενεργειακού κανονιού, όντως, άλλαξαν κατεύθυνση· άρχισαν να πέφτουν στον ποταμό, στοχεύοντας Χαρνώθια πλεούμενα. Ήταν όμως δύσκολο ο σκοπευτής να τα ξεχωρίσει από τα πλεούμενα που *δεν* ήταν Χαρνώθια, κι έτσι έπρεπε να σημαδεύει με μεγάλη προσοχή – και μεγάλο κίνδυνο να χτυπήσει συμμάχους.

Τα ελικόπτερα, φτάνοντας πάνω από τα οικήματα του Σκοτεινού Παζαριού, έριξαν σχοινιά και άφησαν Χαρνώθιους καταδρομείς να κατεβούν γρήγορα στους δρόμους κι επάνω σε στέγες. Αλλά οι εξεγερμένοι πολίτες τούς περίμεναν και τους επιτέθηκαν. Αιματηρές οδομαχίες ξεκίνησαν· ενώ στο λιμάνι τα πλεούμενα του Βασιλείου κατόρθωναν, το ένα μετά το άλλο, να αποβιβάσουν μαχητές, κι ακόμα περισσότερες οδομαχίες ξεκινούσαν.

Ο Εθέλδιρ, βρισκόμενος σε μια από τις κεντρικές πλατείες του Σκοτεινού Παζαριού, καβάλα στο δίκυκλό του, είπε σ’έναν από τους πρώην επαναστάτες του, μιλώντας μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού: «Μαζέψτε τους όλους προς τα βόρεια· εγκαταλείψτε τις αποβάθρες. Δημιουργήστε απόσταση ανάμεσα στους δικούς μας και στους Χαρνώθιους, μα τον Νούρκας! Πώς αλλιώς θα μπορέσει να ρίξει το κανόνι; Ο χειριστής του μου λέει ότι δεν βλέπει τι γίνεται, ποιοι είναι ποιοι.» Κι αφού άκουσε τη θετική απόκριση του συνομιλητή του, έκλεισε τον πομπό και τον κρέμασε στη ζώνη του.

Δίπλα του, από τη μια μεριά, βρισκόταν η Μάλμεντιρ καβάλα στο άλογό της, κι από την άλλη η Ζιρίνα καβάλα στη γιγαντολύκαινά της, ενώ η πλατεία ήταν γεμάτη με εξεγερμένους πολίτες που έτρεχαν από δω κι από κει, σε διάφορες δουλειές: Άλλοι κουβαλούσαν πολεμοφόδια, άλλοι μετέφεραν τραυματισμένους συμπολεμιστές, άλλοι έρχονταν για να πολεμήσουν, άλλοι μετέφεραν θεραπευτικό υλικό, άλλοι (που μέχρι στιγμής δεν είχαν βγει στους δρόμους για να αγωνιστούν) πλησίαζαν για να προσθέσουν τις δυνάμεις τους στους εξεγερμένους.

«Δεν έπρεπε να ήσουν εδώ, Ζιρίνα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ίσως αυτή τη φορά να μην καταφέρουμε να τους κρατήσουμε μακριά.»

«Η Χαρκάνιθ δεν θα έρθει; Δεν θα φέρει τους δικούς της;»

«Δεν έχω επικοινωνήσει μαζί της ακόμα, αλλά πιθανώς ήδη να έρχεται. Το πρόβλημα είναι, όμως, ότι οι Χαρνώθιοι επιτέθηκαν από

τον ποταμό κι από τον αέρα. Ο ερχομός των μαχητών του Νυκτόκηπου δεν θα τους περικυκλώσει όπως την άλλη φορά.»

Η Ζιρίνα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε την Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών στον δικό της πομπό.

«*Ναι;*» ακούστηκε η φωνή της.

«Η Ζιρίνα είμαι, Χαρκάνιθ. Δεχόμαστε επίθεση στο Σκοτεινό Παζάρι. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας.»

«*Μόλις το έμαθα, Ζιρίνα, κι ετοιμαζόμαστε για να έρθουμε. Οι Χαρνώθιοι επιτέθηκαν από τον ποταμό; Μόνο από τον ποταμό;*»

«Κι από τον αέρα. Βλέπεις αυτό το σύννεφο καπνού στον ουρανό; Το χρησιμοποίησαν για να μη μπορούμε να καταρρίψουμε τα ελικόπτερά τους με το ενεργειακό κανόνι. Έριξαν καταδρομείς μέσα στο Παζάρι.»

«*Ερχόμαστε,*» είπε η Χαρκάνιθ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Χαρκάνιθ βρισκόταν στην Πλατεία Νυκτόκηπου συγκεντρώνοντας τους πολίτες που ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν, όταν οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους τής επιτέθηκαν.

Ο σύζυγός της, ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν, δεν ήταν μακριά· στεκόταν αναμιγμένος με τους πολίτες του Νυκτόκηπου, δίνοντας δύο τουφέκια σε δύο αδέλφια που είχαν προθυμοποιηθεί να βοηθήσουν στον αγώνα της απελευθέρωσης της πόλης. Ακούγοντας τη Χαρκάνιθ να κραυγάζει, στράφηκε αμέσως, μην αργώντας καθόλου ν’αναγνωρίσει τη φωνή της.

Την είδε να παραπατά, μοιάζοντας κάτι να την έχει χτυπήσει στο πόδι.

«Χαρκάνιθ!» Έτρεξε προς το μέρος της, με το πιστόλι του στο χέρι.

Την ίδια στιγμή η Χαρκάνιθ, καταφέρνοντας να μην πέσει, καταφέρνοντας να στηριχτεί επίμονα στο άλλο της πόδι, κοίταξε προς τα κάτω και είδε ένα μικρό βέλος καρφωμένο λίγο πιο πάνω από το γόνατό της.

Τρεις γκριζοντυμένες φιγούρες, ύστερα, ήρθαν καταπάνω της, από γύρω, στροβιλιζόμενες με τα χέρια και με τα πόδια, μοιάζοντας να *ρέουν* μέσα στον ίδιο τον αέρα, μέσα στην ίδια τη νύχτα. Φορούσαν κουκούλες όλοι τους και το μισό τους πρόσωπο ήταν τελείως κρυμμένο.

Ένας από τους πιο πιστούς ανθρώπους της Χαρκάνιθ έκανε να τους πυροβολήσει αλλά οι σφαίρες του βρήκαν μονάχα το πλακόστρωτο κι έναν τυχαίο πολίτη στο πόδι.

Ο Νάλντιρ πυροβόλησε τον δολοφόνο που βρισκόταν πιο κοντά στη γυναίκα του – και τον πέτυχε – μπλε αίμα τινάχτηκε – αλλά ο εχθρός δεν σταμάτησε την πορεία του. Εφόρμησε στην Αιρετή, στροβιλιζόμενος. Το χέρι του τινάχτηκε σαν θανατηφόρο όπλο. Η Χαρκάνιθ μόλις είχε προλάβει να τραβήξει το πιστόλι της και, κάνοντας πίσω, τον πυροβόλησε. Τον βρήκε στο στήθος, ωθώντας τον κι εκείνον πίσω. Γλίτωσε το χτύπημά του (βλέποντας το γαντοφορεμένο χέρι του να φτάνει μερικά εκατοστά μπροστά από το πρόσωπό της) αλλά γλίστρησε κι έπεσε ανάσκελα στο πλακόστρωτο.

Και ξαφνικά, ένας άλλος βρέθηκε από πάνω της, καβαλώντας την γονατισμένος. Μαβιά μάτια την ατένιζαν αμείλικτα μέσα από την κουκούλα του. Το ένα του χέρι χτύπησε τον καρπό της, τινάζοντας το πιστόλι από τα δάχτυλά της· το άλλο του χέρι τη χτύπησε στο μέτωπο. Και η Χαρκάνιθ ταξίδεψε στον Μεταθανάτιο Κήπο, ενώ το σώμα της έμεινε άψυχο επάνω στο πλακόστρωτο της Πλατείας Νυκτόκηπου.

Ο Νάλντιρ, εν τω μεταξύ, είχε στρέψει το πιστόλι του προς τον δολοφόνο που είχε καβαλήσει τη γυναίκα του, αλλά δεν πρόλαβε να πατήσει τη σκανδάλη. Η τρίτη στροβιλιζόμενη φιγούρα ήταν απρόσμενα κοντά του· το πόδι της κλότσησε το όπλο από το χέρι του, η γροθιά της τον χτύπησε στα γεννητικά όργανα, κάνοντάς τον να διπλωθεί.

Πυροβολισμοί αντηχούσαν από γύρω καθώς οι εξεγερμένοι πολίτες του Νυκτόκηπου προσπαθούν να σταματήσουν τώρα τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους προτού εκείνοι φύγουν. Αλλά δεν τα κατάφεραν. Οι δύο γκριζοντυμένοι φονιάδες εξαφανίστηκαν, παίρνοντας και τον χτυπημένο τους σύντροφο μαζί τους, που κανένας από τους πολίτες του Νυκτόκηπου δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν ήταν απλά τραυματισμένος ή νεκρός. Αιμορραγούσε, πάντως.

Μετά από λίγο, όλοι διαπίστωσαν ότι η Χαρκάνιθ είχε σκοτωθεί, παρότι το μόνο αίμα που είχε κυλήσει από το σώμα της ήταν στο πόδι, εκεί όπου την είχε καρφώσει το μικρό βέλος. Στο μέτωπό της, όμως, υπήρχε ένας μεγάλος γαλανισμός, κι αυτό πρέπει να ήταν το χτύπημα που την είχε σκοτώσει ακαριαία.

Οι πολίτες του Νυκτόκηπου ήταν τρομοκρατημένοι, κι έδειχναν τελείως αποδιοργανωμένοι τώρα που είχαν χάσει την αρχηγό τους.

Ο Νάλντιρ, γονατισμένος δίπλα στο πτώμα της, καταράστηκε μεγαλόφωνα τους Χαρνώθιους τυράννους και ορκίστηκε ότι θα τους έκανε να πληρώσουν για τον θάνατο της Χαρκάνιθ ακόμα κι αν αυτό σήμαινε τον δικό του θάνατο.

«Και θα *σημάνει* τον δικό σου θάνατο, προδότη!» φώναξε μια γυναίκα που ξεπρόβαλε μέσα από το πλήθος, δείχνοντας τον με το χέρι της. Η Ζαφειρία αλ Κερέσναθ. Πριν από τρεις μέρες, ο Νάλντιρ είχε σκοτώσει τον γιο της που είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τη Χαρκάνιθ· τώρα η Ζαφειρία αποζητούσε εκδίκηση. Γύρω της στέκονταν κι άλλα μέλη του Οίκου των Κερέσναθ. «Αλλά δεν θέλουμε να πεθάνουμε κι εμείς μαζί σου! Αυτή η ανοησία πρέπει να λήξει, *τώρα!* Ο Νυκτόκηπος δεν πρέπει πια να είναι εναντίον του Βασιλείου της Χάρνωθ! Οι Χαρνώθιοι μάς έχουν φερθεί καλά. Τους χρωστάμε πολλά–»

«Ψέματα!» τη διέκοψε κάποιος. «Μόνο *εσείς* τους χρωστάτε πολλά – εσύ κι οι δικοί σου!»

«Δεν είναι αλήθεια αυτό! Η Φάνρηβ, μετά από τον τελευταίο πόλεμο, δεν θα είχε ποτέ–»

«*ΦΥΓΕΤΕ ΑΠΟ ΔΩ!*» Ο Νάλντιρ είχε σηκωθεί όρθιος και σημάδευε τη Ζαφειρία και τους άλλους Κερέσναθ με το πιστόλι του. «Ο Νυκτόκηπος είναι ελεύθερος από τους τυράννους! Η Αρχόντισσα θα μετανιώσει που έστειλε τους φονιάδες της ανάμεσά μας! *Φύγετε τώρα,* προτού είναι πολύ αργά για εσάς!»

Οι Κερέσναθ είχαν επίσης υψώσει όπλα, αλλά, βλέποντας πως γύρω τους ήταν πολλοί που τους σημάδευαν, πολλοί που υποστήριζαν τον Νάλντιρ αλ Σάρεθουν – έναν γόνο του οίκου που ανέκαθεν μισούσαν – το θεώρησαν πιο συνετό να υποχωρήσουν. Χωρίς να κατεβάσουν τα όπλα τους, απομακρύνθηκαν· όμως ένας απ’αυτούς φώναξε: «Το τέλος σου είναι κοντά, Νάλντιρ! Το τέλος όλων των προδοτών είναι κοντά! Θ’ακολουθήσεις τη γυναίκα σου στον Μεταθανάτιο Κήπο, σκυλί του Φύλακα!» Και μετά, οι Κερέσναθ δεν βρίσκονταν πια στην Πλατεία Νυκτόκηπου, έχοντας μπει σ’ένα τετράκυκλο όχημα και χαθεί μέσα στους νυχτερινούς δρόμους.

Ένας φίλος του Νάλντιρ, ο Αλθέβεριν, τον πλησίασε. «Ίσως δεν έπρεπε να τους είχαμε αφήσει να φύγουν,» είπε. «Ίσως να δημιουργήσουν επεισόδια.»

«Δε θα τολμήσουν,» αποκρίθηκε ο Νάλντιρ· «όλος ο Νυκτόκηπος είναι μαζί μας.» Και υψώνοντας τη φωνή του: «*Πολίτες του Νυκτόκηπου! Είστε μαζί μου; ΕΙΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΝΥΚΤΟΚΗΠΟΥ;*»

Η απόκριση που έλαβε ικανοποίησε το πνεύμα της Θορμάνκου που είχε καταλάβει την καρδιά του:

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ! ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΧΑΡΚΑΝΙΘ! ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ!

ΝΑΛΝΤΙΡ!

ΝΑΛΝΤΙΡ!

ΝΑΛΝΤΙΡ ΑΛ ΣΑΡΕΘΟΥΝ!

«Πηγαίνουμε στο Σκοτεινό Παζάρι!» φώναξε ο Νάλντιρ. «Πηγαίνουμε στο Σκοτεινό Παζάρι, όπως η Χαρκάνιθ σχεδίαζε! *Οι Χαρνώθιοι θα τρέμουν στο πέρασμα του στρατού του Νυκτόκηπου!*»

Οι κραυγές που αντήχησαν από το πλήθος έκαναν την πλατεία να τρίξει.

10

Ο Ναός Πέφτει· Καταστροφικά Όπλα στους Δρόμους· οι Μισθοφόροι των Σκιερών Κοιλάδων· η Κατόπτευση της Αρχόντισσας· η Επίθεση του Προμάχου· Ανεπαρκείς Πληροφορίες

Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού, υπό την καθοδήγηση των παλιών επαναστατών, προσπαθούσαν να υποχωρήσουν προς τα ενδότερα της συνοικίας, ώστε να δημιουργηθεί απόσταση ανάμεσα σ'αυτούς και στους Χαρνώθιους. Όμως τα πράγματα ήταν δύσκολα, καθώς βρίσκονταν άσχημα μπλεγμένοι όχι μόνο με τους μαχητές του Βασιλείου που είχαν έρθει από το λιμάνι αλλά και με τους καταδρομείς που είχαν πέσει από τα ελικόπτερα. Αδυνατούσαν να πάρουν τέτοιες θέσεις ώστε να υπάρχει εμφανής διαχωρισμός ανάμεσα σ'αυτούς και τους εχθρούς τους· έτσι το ενεργειακό κανόνι στο παρατηρητήριο του παλιού ναού του Σολκάρκας δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί παρά σε ελάχιστες περιπτώσεις, κι επιπλέον ο χειριστής του προσπαθούσε να αποφεύγει να χτυπά τα οικήματα της περιοχής. Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ ήταν πλάι του, κατοπτεύοντας μ'ένα ζευγάρι κιάλια (μαγικά ενισχυμένα από την Άνφιρ'μορ, η οποία επί του παρόντος ρύθμιζε την ενεργειακή ροή του κανονιού) και δίνοντάς του οδηγίες για τις θέσεις των εχθρών. Μέσα στη νύχτα, όμως, και μέσα στις φωτιές που είχαν ανάψει και στους καπνούς που είχαν σηκωθεί, τα πράγματα ήταν πολύ μπερδεμένα.

Και όταν η ενεργειακή ριπή χτύπησε το ψηλό παρατηρητήριο τούς ξάφνιασε όλους. Κομμάτια πέτρας τινάχτηκαν παντού, ενώ ολόκληρος ο χώρος τυλίχτηκε σε σύννεφα σκόνης. Ο Ριλάθιρ έχασε την ισορροπία του, κυλώντας στο πάτωμα αλλά κρατώντας γερά τα κιάλια στο χέρι του. Η Άνφιρ'μορ έπαψε να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του κανονιού, καθώς έπεφτε κι εκείνη από το τράνταγμα, φεύγοντας ανάμεσα από τους ψηλούς δέκτες του όπλου, με μια ξαφνια-

σμένη κραυγή. Ο χειριστής του κανονιού, ωστόσο, παρέμεινε στη θέση του, και το καταστροφικό όπλο – κάπως – δεν ανατράπηκε.

«Προφυλάξτε τις φιάλες!» φώναξε ο Ριλάθιρ, πανικόβλητος. «Τις φιάλες!»

«*Πώς;*» ρώτησε μία από αυτούς που βρίσκονταν στο παρατηρητήριο μαζί του – μία πολίτις του Παζαριού, όχι πρώην επαναστάτρια.

Καθώς η θολούρα καθάριζε τώρα λίγο, ο Ριλάθιρ έβλεπε μια μεγάλη τρύπα να έχει δημιουργηθεί σ'έναν τοίχο του παρατηρητηρίου, και μια άλλη τρύπα στον αντικρινό τοίχο. «Θεοί...» μουρμούρισε· και φώναξε: «Χτυπήστε το κανόνι τους! Χτυπήστε το γρήγορα προτού μας ξαναρ–!»

Το εχθρικό ενεργειακό κανόνι τούς ξαναχτύπησε: πέτρες διαλύθηκαν, τοίχοι γκρεμίστηκαν – ο Ριλάθιρ κραύγασε καθώς αισθάνθηκε κάτι βαρύ να πέφτει πάνω στον ώμο του – η Άνφιρ'μορ ούρλιαζε – άλλοι ακούγονταν να φωνάζουν, να καταριούνται–

Ακόμα ένα τράνταγμα–

Τα πάντα έσβησαν μέσα σε εκτυφλωτικό, καταστροφικό φως· οι ενεργειακές φιάλες είχαν χτυπηθεί και ανατιναχτεί.

Ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, και η Μάλμεντιρ, που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού, καλυμμένοι πίσω από μια γωνία, πυροβολώντας μαχητές του Βασιλείου ενώ Χαρνώθιοι καταδρομείς ήταν σκοτωμένοι γύρω τους, είδαν το παρατηρητήριο του ναού του Σολκάρκας να γκρεμίζεται σαν πύργος από άμμο καθώς ένα πανίσχυρο φως έκανε τη νύχτα μέρα.

«Ο Ριλάθιρ!» είπε η Ζιρίνα. «Ήταν μέσα ο Ριλάθιρ;»

«Πολύ φοβάμαι πως ήταν,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. Ακόμα ένας Αιρετός είχε σκοτωθεί. Ακόμα ένας πολίτης της Φάνρηβ είχε χάσει τη ζωή του. Μαζί με πολλούς άλλους.

«Ενεργειακό κανόνι πρέπει να τους χτύπησε,» είπε η Μάλμεντιρ· «δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Εθέλδιρ, «αναμφίβολα. Οι Χαρνώθιοι το έφεραν εδώ χωρίς να το αντιληφτούμε – καλυμμένο κάπως. Ούτε οι κλέφτες δεν το εντόπισαν, γαμώ τα μάτια τους!»

«Πρόμαχε! Πρόμαχε!» Ένας από τους παλιούς επαναστάτες ήρθε καβαλώντας γιγαντόλυκο.

«Είδα τι συνέβη,» του είπε ο Εθέλδιρ. «Ο ναός γκρεμ–»

«Οι πολίτες του Νυκτόκηπου ήρθαν να μας βοηθήσουν. Μόλις ήρθαν.»

«Καιρός ήταν.» *Σίγουρα θα τους χρειαστούμε,* πρόσθεσε νοερά. *Τώρα οι Χαρνώθιοι έχουν ενεργειακό κανόνι εδώ ενώ εμείς όχι. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα βρουν καλή θέση για να το στήσουν…*

Η Ζιρίνα κρατούσε ένα τουφέκι και πυροβολούσε τους μαχητές του Βασιλείου πέρα από τη γωνία. Πλάι της ήταν η Μάλμεντιρ, γονατισμένη στο ένα γόνατο, κρατώντας πιστόλι. Το άλογό της ήταν πίσω τους μαζί με τη Μαύρη Γούνα· τα δύο θηρία δεν έμοιαζαν να τρομάζουν το ένα από την παρουσία του άλλου.

«Εθέλδιρ!» είπε η Ζιρίνα. «Έρχονται πολλοί προς τα εδώ!»

Ο Εθέλδιρ κοίταξε, με προσοχή, πέρα από τη γωνία και είδε πως πράγματι πολλοί μαχητές του Βασιλείου ζύγωναν, συγκεντρωμένοι γύρω από ένα χαμηλό, βαρύ άρμα με ερπύστριες και πλατύκαννο κανόνι. Οι εξεγερμένοι πολίτες και οι πρώην επαναστάτες τούς πυροβολούσαν από παράπλευρους δρόμους, από οροφές, μπαλκόνια, και παράθυρα, μα δεν μπορούσαν να τους απωθήσουν. Το κανόνι του οχήματος στρεφόταν και πυροβολούσε, διαλύοντας τζάμια, παντζούρια, ολόκληρους τοίχους.

«Υποχωρήστε!» πρόσταξε ο Εθέλδιρ όσους βρίσκονταν κοντά του. «Υποχωρήστε!» Κι ανέβηκε στο δίκυκλό του. «Πείτε σ’όλους να υποχωρήσουν προς τα βόρεια.»

Μια εξεγερμένη πολίτις κατένευσε κι έτρεξε να μεταφέρει τη διαταγή του, μιλώντας συγχρόνως σ’έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό.

«Ζιρίνα, Μάλμεντιρ – ελάτε!» είπε ο Εθέλδιρ, κι οι δυο τους ανέβηκαν στη Μαύρη Γούνα και στο άλογο και τον ακολούθησαν.

«Πού πάμε;» ρώτησε η δημοσιογράφος.

«Κάπου μακριά από εδώ.» Και προς τον παλιό επαναστάτη που είχε έρθει να τον ειδοποιήσει για τον ερχομό των μαχητών του Νυκτόκηπου: «Ετοιμάστε εκρηκτικά για το άρμα τους.»

Εκείνος ένευσε σαν ήδη να το είχε αποφασίσει, κι έστριψε σ’έναν δρόμο, τρέχοντας καβάλα στον γιγαντόλυκό του.

«Απορώ,» είπε η Ζιρίνα, «πώς έφεραν αυτό το βαρύ άρμα πάνω στα πλεούμενα. Ήταν όλα βάρκες, δεν ήταν;»

«Όχι όλα, προφανώς,» της είπε η Μάλμεντιρ. «Δε μπορείς να φέρεις τέτοιο όχημα πάνω σε βάρκα.»

Λίγο παρακάτω, συνάντησαν ένα φουσάτο οπλισμένων πολιτών που δεν ήταν του Σκοτεινού Παζαριού· ήταν από τον Νυκτόκηπο, κι ανάμεσά τους, ως αρχηγός έκδηλα, βρισκόταν ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν, καβάλα σε γιγαντόλυκο, ντυμένος με πανοπλία που θύμιζε αυτή της γυναίκας του.

«Νάλντιρ!» τον χαιρέτησε ο Εθέλδιρ. «Επάνω στην ώρα ήρθατε. Είδες την έκρηξη στον ναό του Σολκάρκας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος· «μόλις περνούσαμε τα σύνορα του Παζαριού. Έχουν φέρει κι οι Χαρνώθιοι ενεργειακό κανόνι;»

«Έτσι φαίνεται. Και ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ ήταν μέσα στον ναό όταν εξερράγη.»

«Κανένας θάνατος δεν μπορεί πια να με σοκάρει, Εθέλδιρ.» Υπήρχε μια βαθιά θλίψη στη φωνή του κι ένα άγριο μένος στο βλέμμα του – οι τρελές φωτιές της Θορμάνκου.

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Η Χαρκάνιθ είναι νεκρή.»

«*Τι;* Πώς...;»

«Δολοφόνοι της Αρχόντισσας;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Δε μπορεί παρά να ήταν Χαρνώθιοι, αναμφίβολα,» αποκρίθηκε ο Νάλντιρ. «Αλλά ήταν πολύ... παράξενοι. Φορούσαν γκρίζα ρούχα· είχαν κουκούλες στα κεφάλια και τα μισά τους πρόσωπα ήταν κρυμμένα· και κινούνταν *απίστευτα* γρήγορα – δεν έχω ξαναδεί ανθρώπους να κινούνται τόσο γρήγορα, Ζιρίνα. Στροβιλίζονταν, κυριολεκτικά, με τα χέρια και τα πόδια. Σκότωσαν τη Χαρκάνιθ, τα καθάρματα, με μια γροθιά στο μέτωπο, μα τους θεούς!»

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους,» είπε ο Εθέλδιρ.

Ο Νάλντιρ συνοφρυώθηκε. «Εκτελεστές του Ιερού Δέους;»

«Τους έχεις ξανακούσει, υποθέτω.»

«Ναι, αλλά... τέτοιοι άνθρωποι *εδώ;*»

«Όπου είναι οι καταραμένοι προσκυνητές του Χάρλαεθ Βοκ μπορείς να συναντήσεις και Εκτελεστές του Ιερού Δέους. Αν και, μάλλον, ήρθαν από τη Χάρνωθ. Μου επιτέθηκαν κι εμένα πριν από τρεις μέρες. Χάρη στον αδελφό μου, και μόνο, σώθηκα. Ήταν έξι.»

«Εμάς μάς επιτέθηκαν τρεις. Ο ένας ίσως νάναι νεκρός, αν και... δεν είμαι σίγουρος. Τον πήραν μαζί τους φεύγοντας, λες και δεν βρισκόμασταν μες στη μέση της Πλατείας Νυκτόκηπου. Μα τα νύχια της Λωράθλου, Εθέλδιρ – όρμησαν ανάμεσα σε τόσο κόσμο, σκότω-

σαν τη Χαρκάνιθ, κι εξαφανίστηκαν σαν να ήταν γκρίζος άνεμος οι δαιμονισμένοι!»

«Πολλοί τούς έχουν χαρακτηρίσει ως 'δαιμονισμένους',» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Πολλοί, μάλιστα, το πιστεύουν – ότι δαίμονες του Χάρλαεθ Βοκ είναι μέσα τους.»

Ένα σφύριγμα από δίπλα το οποίο, ως πρώην κλέφτης της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού, αμέσως αναγνώρισε. Κάποιος τον καλούσε. Στράφηκε και είδε μια σκιερή φιγούρα στην αρχή ενός σοκακιού, να του γνέφει ανεπαίσθητα.

«Συγνώμη λίγο, Νάλντιρ,» είπε ο Εθέλδιρ, κι έστριψε το δίκυκλό του προς τα εκεί, πλησιάζοντας, αφήνοντας πίσω του τον σύζυγο της Χαρκάνιθ μαζί με τη Ζιρίνα και τη Μάλμεντιρ.

Η κλέφτρα που τον περίμενε ήταν η Ήλναϊθ.

«Ο ναός του Σολκάρκας ανατινάχτηκε· έγινε κομμάτια και θρύψαλα,» του είπε.

«Όλως τυχαίως, το πρόσεξα κι εγώ.»

«Έχουν ενεργειακό κανόνι μαζί τους–»

«Όπως το περιμέναμε. Αλλά κανονικά θα έπρεπε να με είχατε ειδοποιήσει για τη θέση του *προτού* συμβεί αυτό που συνέβη!»

«Πώς να σε ειδοποιήσουμε; Δεν είδες τι γινόταν; Πρέπει να το έφεραν από τις αποβάθρες, καλυμμένο μέσα σ'ένα φορτηγό. Τώρα, τουλάχιστον, επάνω σε φορτηγό είναι. Ένα τετράκυκλο, ανοιχτό φορτηγό.»

«Ξέρεις πού *ακριβώς* βρίσκεται;»

«Ναι· μπορώ να σε οδηγήσω, αν θέλεις.»

«Το φρουρούν καλά;»

«Τέσσερα δίκυκλα είναι γύρω του, με δυο αναβάτες στο καθένα, και έξι λυκοκαβαλάρηδες. Επάνω στο φορτηγό, εκτός από το κανόνι με τον χειριστή του και τον μάγο του, και εκτός από τον οδηγό, είναι άλλοι τέσσερις με πανοπλίες και τουφέκια. Και ακολουθεί κι ένα τρίκυκλο όχημα με μεγάλους πίσω τροχούς· μέτριο στο μέγεθος, γενικά, αλλά μοιάζει καλά θωρακισμένο κι έχει κι ένα πυροβόλο επάνω. Στον αέρα πετά ένας αερώνυχας, κατοπτεύοντας.»

«Δύσκολα φαίνονται τα πράγματα,» είπε ο Εθέλδιρ σκεπτικά, «αλλά πρέπει να το καταστρέψουμε. Όταν είσαι κοντά του, το ενεργειακό κανόνι δεν μπορεί να σου ρίξει.»

«Μπορούν όμως οι υπόλοιποι που το προστατεύουν...»

«Ναι, αυτό είναι το πρόβλημα.» Και της είπε: «Ανέβα πίσω μου. Θα με οδηγήσεις εκεί κοντά, αφού συγκεντρώσουμε κάποιους ανθρώπους κι ετοιμάσουμε μια έκπληξη για τους Χαρνώθιους.»

Η Ήλναϊθ καβάλησε σβέλτα τη σέλα του δίκυκλου, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τη μέση του Εθέλδιρ.

«Αν σε καταλάβω να πηγαίνεις να μου κλέψεις τίποτα, θα σ'τα κόψω απ'τον καρπό,» της είπε ο Πρόμαχος, καθώς έβαζε σε κίνηση τους τροχούς του οχήματός του, αφήνοντας τη Ζιρίνα και τη Μάλμεντιρ πίσω του· δεν ήθελε να τις μπλέξει σ'αυτή την επικίνδυνη ιστορία. Ειδικά τη Ζιρίνα. Αν ήταν να σκοτωθούν, εκείνη έπρεπε να ζήσει. Η πολιτική της δράση στη Φάνρηβ ήταν σημαντική. Κανονικά, δεν έπρεπε να βρισκόταν *καθόλου* εδώ. Ήταν ανόητο και περιττό.

Η Ήλναϊθ δάγκωσε το αφτί του. «Σαν τον παλιό, καλό καιρό, ε;»

«Μη γίνεσαι άτακτη. Και δε θυμάμαι τότε να είχαμε δίκυκλο.»

Ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ στεκόταν στις αποβάθρες του Ταριχευτή και κοίταζε, με τα κιάλια του, το λιμάνι του Σκοτεινού Παζαριού στην αντικρινή όχθη του Τίγρη. Οι συμπλοκές εκεί τού φαινόταν να έχουν τελειώσει· οι Χαρνώθιοι είχαν εισβάλει στο Παζάρι αφήνοντας τα πλεούμενά τους πίσω με ελάχιστη φύλαξη.

Ο Νέλδουρ γέλασε, κατεβάζοντας τα κιάλια του. «Τέλεια,» μονολόγησε.

Βάδισε προς μια αποθήκη και μπήκε από μια πλαϊνή πόρτα της. Στο εσωτερικό ήταν συγκεντρωμένη μια μισθοφορική ομάδα από τις Σκιερές Κοιλάδες. Το μόνο φως που είχαν εδώ μέσα ήταν από δύο μικρούς φωτόλιθους, και τα περισσότερα πράγματα ήταν τυλιγμένα στο σκοτάδι, αλλά φαινόταν ότι ήταν όλοι τους καλά οπλισμένοι με τουφέκια, σπάθες, και *άσραθ*. Οι μισοί περίπου ήταν γαλανόδερμοι. Οι πανοπλίες τους ήταν από δέρματα και μεταλλικά κομμάτια.

«Λοιπόν,» τους είπε ο Νέλδουρ. «Ξεκινάτε. Κι αυτό είναι τ'άλλο ένα τρίτο της πληρωμής σας. Το τελευταίο θα σας το δώσω όταν επιστρέψετε.» Άφησε έναν δερμάτινο φάκελο πάνω σ'ένα κιβώτιο. Ήταν γεμάτος με χαρτονομίσματα. Ο αρχηγός των μισθοφόρων τον άνοιξε και τα μέτρησε.

«Όλα εντάξει, Νέλδουρ. Είθε η δύναμη της Θορμάνκου να κυλά πάντα σαν φωτιά μέσα στο αίμα σου.»

«Και η τύχη του Νούρκας του Μαχητή νάναι μαζί σας.»

Ο Νέλδουρ αντάλλαξε μια χειραψία με τον αρχηγό των μισθοφόρων, και μετά η ομάδα βγήκε από την αποθήκη τρέχοντας. Ο Αιρετός τούς ακολούθησε χωρίς να βιάζεται, βαδίζοντας άνετα σαν να έκανε περίπατο. Τους είδε να μπαίνουν σε βάρκες, να ενεργοποιούν τις μηχανές, και να κατευθύνονται προς τις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού, αρχίζοντας να πυροβολούν τα πλεούμενα των Χαρνώθιων.

Ο Νέλδουρ ύψωσε τα κιάλια του στα μάτια. Μαχητές του Βασιλείου έπεφταν στον ποταμό χτυπημένοι από σφαίρες τουφεκιών κι από στροβιλιζόμενες *άσραθ·* και μετά, οι μισθοφόροι των Σκιερών Κοιλάδων πηδούσαν πάνω στα σκάφη των Χαρνώθιων με τις σπάθες τους στα χέρια. Μακρύ, πλατύ ατσάλι γυάλιζε στο φως των φεγγαριών πίνοντας αίμα.

Έχοντας ξεφορτωθεί τους φύλακες, οι μισθοφόροι έβαλαν φωτιά στα πλεούμενα, γεμίζοντας τον ποταμό με αντανακλάσεις. Πήδησαν, ύστερα, στις αποβάθρες και επιτέθηκαν στους Χαρνώθιους που βρίσκονταν εκεί, ανάστατοι.

Ο Νέλδουρ είχε δει, με τα κιάλια του, έναν αερώνυχα να είναι γαντζωμένος στην οροφή μιας πολυκατοικίας του Σκοτεινού Παζαριού, παρακολουθώντας. Ο αρχηγός της επίθεσης των Χαρνώθιων δεν θ'αργούσε να ενημερωθεί για ό,τι είχε συμβεί – αν δεν είχε ενημερωθεί ήδη.

«Νέλδουρ...»

Ο Αιρετός ξαφνιάστηκε – *τρόμαξε,* όφειλε να παραδεχτεί – από τη φωνή πίσω του. Κατεβάζοντας τα κιάλια, στράφηκε για ν'αντικρίσει έναν άντρα με κάπα και κουκούλα.

«Κάλνεντουρ.»

«Το σχέδιό σου πάει καλά, βλέπω.»

«Αμφέβαλλες;»

«Για τα πάντα αμφιβάλλω εγώ, Νέλδουρ. Γι'αυτό είμαι ακόμα ζωντανός.»

«Ο Ριλάθιρ πρέπει να σκοτώθηκε,» είπε ο Αιρετός. «Πρέπει να ήταν μέσα στον ναό του Σολκάρκας όταν το ενεργειακό κανόνι των Χαρνώθιων τον ανατίναξε.»

«Αυτή ήταν η λάμψη, λοιπόν...»

«Ναι. Υποθέτω πως εξερράγησαν οι ενεργειακές φιάλες. Φώτισαν σαν τον ήλιο.»

«Ο αδελφός μου δεν έπρεπε να τόχε αφήσει να συμβεί αυτό· όφειλε να ήταν πιο προσεχτικός. Χωρίς εμένα, δεν φαίνεται να μπορεί να επιβιώσει.»

Κι οι δυο τους κατέβασαν τα κιάλια και σκέπασαν τα μάτια τους με το ένα χέρι, όταν έγινε η εκτυφλωτική έκρηξη πάνω από το Σκοτεινό Παζάρι. Μετά, ανοίγοντας τα βλέφαρά τους, έβλεπαν ακόμα χρώματα να περιστρέφονται μπροστά τους.

«Τι ήταν αυτό, *νιρλίσα*;»

«Νομίζω πως καταστρέψαμε το ενεργειακό κανόνι των επαναστατών, Ολέρια. Η νίκη τώρα είναι σίγουρα δική μας!» Έφερε πάλι τα κιάλια της στα μάτια, κοιτάζοντας. «Ναι, το παρατηρητήριο του παλιού ναού του Σολκάρκας δεν υπάρχει πια. Γκρεμίστηκε τελείως!» Γέλασε.

«Η εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, *νιρλίσα*.»

«Θα γινόσουν καλή ιέρεια, Ολέρια.»

Η Αρωγός χασκογέλασε. «Μη λες τέτοια πράγματα!»

Έπειτα από λίγο, η Κέσριμιθ, εξακολουθώντας να παρατηρεί με τα κιάλια της, είπε: «Μια στιγμή... Τι...; Τι στο Πεινασμένο Σκοτάδι γίνεται εκεί;»

«Πού;»

«Στον ποταμό, Ολέρια! Κάποιοι επιτίθενται στα πλεούμενά μας!»

Η Αρωγός έστρεψε τα κιάλια της στις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού.

«Από τον Ταριχευτή ήρθαν,» είπε η Κέσριμιθ. «Σίγουρα. Πέρασαν απέναντι.» Τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια της δεν άφηναν το σκοτάδι της νύχτας να της κρύβει και πολλά. «Υπάρχουν οργανωμένοι προδότες κι εκεί! Οι κατάρες του Πεινασμένου Σκοταδιού επάνω τους!» γρύλισε. «Κοίτα, *κοίτα* τι κάνουν οι διάολοι της Θορμάνκου! Καίνε τις βάρκες και τα ποταμόπλοιά μας! Γιατί κανένας δεν τους σταματά, γαμώ τα μυαλά τους; Τι σκατά κάνει ο Στρατηγός εκεί κάτω; Μας έχουν διαλύσει ολόκληρο τον στόλο!»

«Μας ξάφνιασαν, *νιρλίσα*...» είπε η Ολέρια.

Η Κέσριμιθ κατέβασε τα κιάλια από τα μάτια της, αφήνοντάς τα να κρεμαστούν μπροστά της από την ασημένια αλυσίδα τους. «Θα το μετανιώσουν τούτο τα καθάρματα του Ταριχευτή. Πάω στοίχημα ότι αυτοί οι ελεεινοί, ο Οίκος των Θάρναθ, είναι μπλεγμένοι στην

εξέγερση.» Ούτε τον Ριλάθιρ συμπαθούσε ούτε τον Νέλδουρ. Τους αντιπαθούσε, βασικά, πολύ έντονα και τους δύο. Ο μόνος λόγος που δεν είχε προστάξει να τους δολοφονήσουν ώς τώρα ήταν επειδή μια τέτοια κίνηση δεν θα ήταν καθόλου, καθόλου διπλωματική.

Ενεργοποίησε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στο λιθοστόλιστο περικάρπιό της, καλώντας έναν από τους μεράρχες μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων και προστάζοντάς τον να καταλάβει τον Ταριχευτή, να τον θέσει υπό τη στρατιωτική επίβλεψη των μαχητών του Βασιλείου. Πάραυτα.

«*Στις διαταγές σας, Υψηλοτάτη.*»

Ο Εθέλδιρ εξαπέλυσε, πρώτα, τα εκρηκτικά προς το φορτηγό με το ενεργειακό κανόνι.

«Τώρα,» είπε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, βλέποντας τους Χαρνώθιους να έρχονται από το βάθος του δρόμου. Οι εξεγερμένοι πολίτες έσπρωξαν τα βαρέλια προς το μέρος τους, αφήνοντάς τα να κυλήσουν με μεγάλη ταχύτητα.

Ο Εθέλδιρ δεν περίμενε ότι θα τους έκαναν καμια ουσιαστική ζημιά, αλλά περίμενε ότι θα αποτελούσαν αντιπερισπασμό: κι αυτό ακριβώς έγινε. Καθώς τα βαρέλια κυλούσαν προς το τετράκυκλο φορτηγό με το κανόνι, οι δικυκλιστές και οι λυκοκαβαλάρηδες που το περιτριγύριζαν έστρεψαν τα πυρά τους καταπάνω τους, διαλύοντας τα και προκαλώντας δυνατές εκρήξεις καθώς οι εκρηκτικές ύλες μέσα τους ανατινάζονταν.

Πίσω από το φορτηγό ερχόταν το θωρακισμένο τρίκυκλο όχημα με τους δύο μεγάλους πισινούς τροχούς· το δικό του πυροβόλο ήταν σιωπηλό για την ώρα.

«*ΕΠΙΘΕΣΗ!*» κραύγασε ο Εθέλδιρ ενώ τα βαρέλια ανατινάζονταν. «*ΕΠΙΘΕΣΗ!*» Και εξεγερμένοι πολίτες και παλιοί επαναστάτες επιτέθηκαν στους Χαρνώθιους, από παράθυρα, πόρτες, σοκάκια, μπαλκόνια. Ο αερώνυχας που πετούσε πάνω από τους μαχητές του Βασιλείου πρέπει να τους είχε ενημερώσει ήδη για την παρουσία κάποιων εχθρών (όσων ήταν ορατοί από τον αέρα), αλλά τώρα οι Χαρνώθιοι είχαν την προσοχή τους στραμμένη στα βαρέλια κυρίως – ο αντιπερισπασμός δεν είχε πάει καθόλου χαμένος.

Ο Εθέλδιρ καβαλούσε το δίκυκλό του, και το οδήγησε προς ένα από τα δίκυκλα των μαχητών του Βασιλείου, πυροβολώντας με το

πιστόλι του. (Η Ήλναϊθ δεν ήταν πλέον καθισμένη πίσω του, έχοντας κατεβεί πιο πριν αλλά παραμένοντας στην περιοχή.) Οι σφαίρες του Προμάχου έσπασαν την προσωπίδα του οδηγού του αντίπαλου οχήματος, βγάζοντάς το από την πορεία του και κάνοντάς το να πέσει στο πλάι, πλακώνοντας το πόδι της πολεμίστριας η οποία καθόταν πίσω από τον οδηγό κρατώντας τουφέκι.

Ένας λυκοκαβαλάρης στράφηκε, πυροβολώντας τον Εθέλδιρ με την οπλολόγχη του, αλλά εκείνος είχε ήδη σκύψει πάνω στο δίκυκλό του και οι ριπές τον αστόχησαν. Πυροβόλησε με το πιστόλι του, βιαστικά, κι αστόχησε κι αυτός. Ο λυκοκαβαλάρης ήρθε πίσω του, τρέχοντας, ενώ ολόγυρά τους η συμπλοκή ήταν μια θάλασσα πυρών, ιαχών, γδούπων, και αίματος. Ο Εθέλδιρ έστριψε σ'ένα σοκάκι, και ο λυκοκαβαλάρης τον καταδίωξε, πυροβολώντας με την οπλολόγχη του – αστοχώντας ξανά. Ο Εθέλδιρ έριξε προς τα πίσω, στην τύχη, με το πιστόλι του – αστοχώντας επίσης. Κι έστριψε πάλι, σε μια γωνιά, απότομα, παραλίγο ανατρέποντας το δίκυκλό του.

Κάποιος πήδησε από ένα μπαλκόνι, πέφτοντας πάνω στον λυκοκαβαλάρη, ρίχνοντάς τον από τον γιγαντόλυκό του και παλεύοντας μαζί του στο πλακόστρωτο. Ο Εθέλδιρ σταμάτησε το δίκυκλό του καθώς κι άλλοι παρουσιάζονταν από γύρω. Κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού όλοι τους, τους αναγνώρισε αμέσως. Η Ήλναϊθ, κρατώντας μια καραμπίνα, πυροβόλησε επανειλημμένα τον γιγαντόλυκο ενώ κι ένας άλλος κλέφτης τον πυροβολούσε. Το θηρίο, ουρλιάζοντας καθώς τρανταζόταν, χίμησε προς την κλέφτρα, και το άλμα του ήταν μεγάλο, τα δόντια και τα νύχια του γυμνωμένα. Η Ήλναϊθ κραύγασε, παραπατώντας, πέφτοντας πίσω, καθίζοντας απότομα στο πλακόστρωτο. Ο γιγαντόλυκος βρέθηκε πάνω της, αλλά ο Εθέλδιρ τον πυροβόλησε με τις τελευταίες σφαίρες που απέμεναν στο πιστόλι του, πετυχαίνοντάς τον στο μάτι, στο σαγόνι, και στο κεφάλι, κι αποτελειώνοντάς τον. Το βαρύ κουφάρι πλάκωσε, αιμόφυρτο, την Ήλναϊθ.

Ο Εθέλδιρ τη βοήθησε να βγει από κάτω του, ενώ οι άλλοι κλέφτες σκότωναν τον πεσμένο λυκοκαβαλάρη. Ύστερα έβγαλε τον τελειωμένο γεμιστήρα απ'το πιστόλι του κι έβαλε καινούργιο. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, αγγίζοντας τα μουλιασμένα από το αίμα του γιγαντόλυκου ρούχα της.

«Ωραία.» Ο Εθέλδιρ ανέβηκε στο δίκυκλό του ξανά.

«Πού πας;»

«Να βοηθήσω τους άλλους. Μείνετε πίσω· στα σοκάκια είστε πιο χρήσιμοι.»

«Δε σκοπεύαμε νάρθουμε εκεί έξω.»

Ο Εθέλδιρ έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, βγαίνοντας ξανά στον μεγαλύτερο δρόμο, όπου οι εξεγερμένοι πολίτες βρίσκονταν σε άγρια σύγκρουση με τους Χαρνώθιους. Το ενεργειακό κανόνι των τελευταίων ήταν κυρίως άχρηστο σε μια τόσο κοντινή μάχη, αλλά όχι και το πυροβόλο στο τρίκυκλο, το οποίο σκόρπιζε απλόχερα τον θάνατο. Οι μαχητές του Βασιλείου προσπαθούσαν τώρα να υποχωρήσουν, να απομακρύνουν το ενεργειακό κανόνι προτού το καταστρέψουν οι εχθροί τους. Ο Εθέλδιρ δεν σκόπευε να το αφήσει αυτό να συμβεί.

Έτρεξε με το δίκυκλό του, ολοταχώς, καταπάνω στο ανοιχτό, τετράκυκλο φορτηγό. Οι Χαρνώθιοι βλέποντάς τον άρχισαν να τον πυροβολούν, μανιασμένα, αλλά εκείνος ήταν σκυμμένος πάνω στη σέλα αποτελώντας πολύ μικρό στόχο· και μετά πήδησε από το δίκυκλο, κατρακυλώντας στο πλακόστρωτο, νιώθοντας τον ώμο του και το πόδι του να τρίβονται άγρια, να γδέρνονται κάτω από τα ρούχα του, παρά το πέτσινο παντελόνι, τον αλεξίσφαιρο θώρακα, και την κάπα του. Το όχημά του, συνεχίζοντας τη γρήγορη πορεία του, κουτούλησε στο φορτηγό με μεγάλο πάταγο μετάλλων. Οι Χαρνώθιοι που βρίσκονταν πάνω στο τετράκυκλο όχημα παραπάτησαν, έπεσαν, ενώ ο οδηγός έπαψε προς στιγμή να οδηγεί: και οι εχθροί τους το χρησιμοποίησαν αυτό υπέρ τους, για να πλησιάσουν. Μόνο ένα από τα τέσσερα Χαρνώθια δίκυκλα ήταν πλέον όρθιο, και τρεις από τους έξι λυκοκαβαλάρηδες, οπότε δεν ήταν δύσκολο οι οπλισμένοι πολίτες να τους προσπεράσουν, να φτάσουν στο φορτηγό, και να πηδήσουν επάνω του, ενώ πυροβολούσαν τους μαχητές που βρίσκονταν εκεί.

«Πάρτε το κανόνι!» άκουσε ο Εθέλδιρ κάποιον να φωνάζει. «Είναι δικό μας τώρα! Πάρτε το μαζί με το φορτηγό!» Έχοντας σηκωθεί στο ένα γόνατο, είδε ότι είχαν σκοτώσει τον οδηγό του τετράκυκλου οχήματος και τώρα αποτελείωναν και τους υπόλοιπους, που βρίσκονταν επάνω στην ανοιχτή καρότσα του.

Το θωρακισμένο τρίκυκλο, όμως, που ήταν πιο πίσω στον πλατύ δρόμο, άρχισε να πυροβολεί αμέσως, με φανερό σκοπό να τους σκοτώσει όλους, Χαρνώθιους και μη, και μάλλον να ανατινάξει το ενεργειακό κανόνι χτυπώντας τις ενεργειακές φιάλες του.

«*Απομακρυνθείτε!*» φώναξε ο Εθέλδιρ. «ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ! Αφήστε το κανόνι – *απομακρυνθείτε!*»

Κι ευτυχώς, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο, οι ξεσηκωμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού πετάχτηκαν μακριά από το ανοιχτό φορτηγό προτού σκοτωθούν όλοι από τις ριπές του πυροβόλου του τρίκυκλου. Το τετράκυκλο τραντάχτηκε άγρια και το ενεργειακό κανόνι χτυπήθηκε, αλλά οι ενεργειακές φιάλες δεν έσκασαν, προστατευμένες μέσα σε θήκες από ισχυρά μέταλλα.

Το τρίκυκλο άρχισε ν'απομακρύνεται, όπισθεν, σταθερά, ενώ εξακολουθούσε να πυροβολεί – σκοπεύοντας μάλλον να καταφέρει να διαλύσει τις φιάλες, να τις κάνει να εκραγούν.

Ποιος καταραμένος γιος του Χάρλαεθ Βοκ ήταν εκεί μέσα; αναρωτήθηκε ο Εθέλδιρ.

Θυμούμενος την παλιά του τέχνη ως κλέφτης της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού, πήδησε στο περβάζι ενός παραθύρου, σκαρφάλωσε σ'ένα μπαλκόνι, πήρε το σχοινί από την πίσω μεριά της ζώνης του, κι άρχισε να περιστρέφει τον γάντζο στο πέρας του.

Μια σκιά έπεσε πάνω του.

Ο αερώνυχας!

Ο πιλότος τον κοίταζε, κι αυτός που καθόταν πλάι στον πιλότο τον σημάδευε με τουφέκι.

Ο Εθέλδιρ ήταν έτοιμος να πηδήσει απ'το μπαλκόνι κι ό,τι γινόταν, προκειμένου ν'αποφύγει τις ριπές, όταν κάποιος άλλος πυροβόλησε τον τυφεκιοφόρο, μη σκοτώνοντάς τον αλλά τραυματίζοντάς τον και κάνοντάς τον να ρίξει το τουφέκι του. Το όπλο έπεσε από τον αερώνυχα στο μπαλκόνι όπου στεκόταν ο Πρόμαχος. Ο Εθέλδιρ το άρπαξε αμέσως από κάτω κι άρχισε να πυροβολεί τον αερώνυχα, ο οποίος απομακρυνόταν. Και δεν ήταν ο μόνος που τον πυροβολούσε. Ο έλικας καταστράφηκε και το μικρό αεροσκάφος έπεσε, με κρότο, στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας.

Ο Εθέλδιρ κοίταξε κάτω για να δει ποιος τον είχε βοηθήσει, κι αντίκρισε τη Ζιρίνα καβάλα στη Μαύρη Γούνα, να κρατά το τουφέκι της υψωμένο στον ώμο. Του έγνεψε με το ένα χέρι.

Τι στο μυαλό της Θορμάνκου κάνεις εδώ; ήθελε να της φωνάξει ο Εθέλδιρ, τσαντισμένος που έβαζε τον εαυτό της σε τέτοιο κίνδυνο η ανόητη· αλλά τώρα δεν ήταν ώρα για λόγια. Ρίχνοντας το τουφέκι κάτω, στροβίλισε ξανά τον γάντζο του σχοινιού του και τον τίναξε πέρα. Ο γάντζος πιάστηκε σε μια από τις αιχμηρές άκρες μιας αντικρινής ταράτσας, πολύ πιο ψηλά από το μπαλκόνι όπου στεκόταν ο Εθέλδιρ. Ο οποίος τράβηξε το σχοινί για να βεβαιωθεί ότι είχε γαντζωθεί καλά και, μετά, κρατώντας το γερά και με τα δύο χέρια, πήδησε από το μπαλκόνι.

Διαγράφοντας τροχιά στον αέρα, άφησε το σχοινί όταν ήταν πάνω από το θωρακισμένο τρίκυκλο, ελπίζοντας να πέσει στην οροφή του και όχι στο πλακόστρωτο μπροστά ή πίσω από τους τροχούς του – πράγμα που, πιθανώς, θα σήμαινε τον θάνατό του.

Τα πόδια του πάτησαν σε μέταλλα, γλίστρησαν, κι ο Εθέλδιρ παραλίγο να κυλήσει πέρα από τη μπροστινή μεριά του τροχοφόρου, αλλά κρατήθηκε ενώ λύγιζε τα γόνατα. Το πυροβόλο του οχήματος, που συνέχιζε να ρίχνει, ήταν πλάι του τώρα. Όπως επίσης κι ένα στενό παράθυρο. Κοιτάζοντας στο εσωτερικό του, ο Εθέλδιρ είδε από κάτω του ένα πρόσωπο να είναι υψωμένο, ατενίζοντάς τον. Μαυρόδερμο, γκρίζα μαλλιά, μαβιά μάτια. Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Αυτό το κάθαρμα.

Ο Εθέλδιρ τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη του κι έριξε στο παράθυρο, αλλά ο Στρατηγός είχε ήδη πεταχτεί πίσω, και οι σφαίρες δεν έσπασαν αμέσως το τζάμι· ήταν αλεξίσφαιρο. Ο Εθέλδιρ το πυροβόλησε τέσσερις φορές προτού το διαλύσει παρότι του έριχνε εξ επαφής. Φωνές αντήχησαν από μέσα, και έκανε στο πλάι για να μην τον πετύχουν οι ριπές που έρχονταν από εκεί. Ο Στρατηγός δεν ήταν μόνος του, φυσικά, στο θωρακισμένο τρίκυκλο.

Ο Εθέλδιρ τράβηξε τη μοναδική χειροβομβίδα που είχε μαζί του αφού θηκάρωσε το πιστόλι του. Αλλά δεν πρόλαβε να βγάλει την περόνη γιατί το όχημα άρχισε να *μεταλλάσσεται* από κάτω του. Τα μέταλλά του έμοιαζαν ξαφνικά να έχουν γίνει ρευστά. Ήταν μεταβαλλόμενο, μα τους θεούς, παρά το μικρό του μέγεθος! Κάποιος μάγος πρέπει να βρισκόταν εκεί μέσα. Ο Εθέλδιρ προσπάθησε να κρατηθεί, να μην πέσει, αλλά αυτό αποδείχτηκε αδύνατον· έχασε την ισορροπία του πάνω στα μεταλλασσόμενα τμήματα του μηχανήματος

και κοπάνησε στο πλακόστρωτο. Φοβούμενος ότι τώρα οι ψηλοί πίσω τροχοί θα γύριζαν για να τον πατήσουν.

Αλλά το όχημα δεν είχε πια τροχούς. Ούτε πίσω ούτε μπροστά. Είχε μεταλλικά πόδια που αιωρούνταν κάπου μισό μέτρο πάνω από τη γη, και στην οροφή του ήταν ένας έλικας. Είχε μετατραπεί σε μικρό ελικόπτερο, το οποίο τώρα υψωνόταν ενώ έριχνε στους εξεγερμένους πολίτες με το πυροβόλο του.

Ο Εθέλδιρ τινάχτηκε όρθιος, πήδησε, και πιάστηκε στη μεταλλική ράβδο που ένωνε δύο από τα πόδια του αεροσκάφους. Κρατήθηκε γερά εκεί και, με το ένα χέρι, τράβηξε το πιστόλι του.

«*Εθέλδιρ!*» άκουσε μια κραυγή από κάτω. Η Ζιρίνα, μάλλον. «*Εθέεεεελδιιιιιιρ!*»

Η πόρτα από πάνω του άνοιξε, και ήταν ο Στρατηγός. Το πόδι του κινήθηκε πιο γρήγορα απ'ό,τι το χέρι του Εθέλδιρ, κλοτσώντας το πιστόλι του και τινάζοντάς το. Ήταν δυνατόν να είναι τόσο γρήγορος ο καταραμένος; – πενήντα-τόσο χρονών λύκος, δίχως αμφιβολία!

Ο Σέλιρ έστρεψε το δικό του πιστόλι προς τον Εθέλδιρ–

Εκείνος άφησε τη μεταλλική ράβδο ενώ τιναζόταν έτσι ώστε να βρεθεί από την κάτω μεριά του αεροσκάφους. Κι αυτό, μάλλον, ήταν το μόνο που τον γλίτωσε από τις ριπές του Στρατηγού.

Τα απλωμένα χέρια του αρπάχτηκαν από το περβάζι ενός παραθύρου μιας πολυκατοικίας – οι ικανότητες που είχε αποκτήσει ως κλέφτης γι'ακόμα μια φορά τον αποζημίωσαν.

Κλότσησε το τζάμι του παραθύρου, σπάζοντάς το και πηδώντας μέσα. Βρέθηκε σε μια σκάλα της πολυκατοικίας· παραπάτησε και κουτρουβάλησε πάνω στα σκαλοπάτια. Σηκώθηκε όρθιος μουγκρίζοντας. Από έξω πυροβολισμοί αντηχούσαν.

Κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, τον έναν όροφο μετά τον άλλο, και βγήκε τελικά από την πολυκατοικία.

Το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο του Στρατηγού είχε φύγει. Ο δρόμος ήταν γεμάτος εξεγερμένους πολίτες και παλιούς επαναστάτες, και οι φιάλες του ενεργειακού κανονιού δεν είχαν εκραγεί, αν και το καταστροφικό όπλο έμοιαζε άσχημα χτυπημένο πάνω στο ανοιχτό φορτηγό. Το δίκυκλο του Εθέλδιρ έμοιαζε ακόμα χειρότερα χτυπημένο· παλιοσίδερα θύμιζε, έτσι όπως ήταν πεσμένο πάνω στους μπροστινούς τροχούς του φορτηγού.

Η Ζιρίνα βρέθηκε ξαφνικά δίπλα στον Εθέλδιρ, έχοντας κατεβεί από τη ράχη της Μαύρης Γούνας, αγκαλιάζοντας τον σφιχτά. «Ανόητε ανόητε ανόητε! Τι ήταν αυτό που έκανες; Θες να σκοτωθείς, μα τον Νούρκας;»

«Εσύ,» της είπε ο Εθέλδιρ, παραμερίζοντας τα γαλανά μαλλιά από το πρόσωπό της, «δεν έπρεπε να ήσουν εδώ.»

«*Εγώ* δεν έπρεπε να ήμουν εδώ; Εγώ δεν κάνω τις τρέλες που κάνεις εσύ! Πώς σκόπευες να *κατεβείς* απ'αυτό το ελικόπτερο; Σκέφτηκες πώς θα κατέβαινες, ή δεν πέρασε καθόλου απ'το μυαλό σου, γαμώτο;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν πέρασε απ'το μυαλό μου. Ξέρεις ποιος ήταν εκεί μέσα; Ο φίλος μας ο Στρατηγός.»

«Δε με νοιάζει όποιος κι αν ήταν – μην ξανακάνεις τέτοια μαλακία. Σε παρακαλώ.» Τον αγκάλιασε πάλι, πιο σφιχτά από πριν.

Πάνω από τον ώμο της ο Εθέλδιρ είδε την Ήλναϊθ να τους κοιτάζει από την άκρη ενός σοκακιού και μετά να γυρίζει, να εξαφανίζεται σαν φάντασμα της πόλης.

Όταν οι Χαρνώθιοι υποχώρησαν από το Σκοτεινό Παζάρι – πράγμα που δεν άργησε να συμβεί – δεν πήγαν προς το λιμάνι για να πάρουν τα σκάφη τους· πήγαν προς τα δυτικά, προς τον Μεσοπόταμο. Γιατί, όπως σύντομα διαπίστωσαν ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα, όλα τα πλεούμενα του Βασιλείου ή είχαν καεί ή ακόμα καίγονταν. Σύντομα επίσης έμαθαν ότι κάποιοι άγνωστοι είχαν έρθει από τον ποταμό επάνω σε βάρκες, επιτιθέμενοι στους μαχητές της Χάρνωθ. Μισθοφόροι, πιθανώς· όμως δεν ήταν βέβαιο ποιος τους είχε στείλει.

«Μήπως *δεν* ήταν μισθοφόροι αλλά αυτονομιστές;» ρώτησε ο Εθέλδιρ μία από τους παλιούς επαναστάτες.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της, μονόφθαλμη όπως κι εκείνος αλλά έχοντας χάσει το μάτι της κατά τον μεγάλο πόλεμο της Επανάστασης, όχι τελευταία. «Δεν ήταν αυτονομιστές, Πρόμαχε. Ήταν μισθοφόροι. Σίγουρα. Καλά οπλισμένοι και με πανοπλίες· τους είδα. Είχαν τουφέκια και μεγάλες σπάθες, και *άσραθ*.»

«*Άσραθ;*»

«Ναι. Δεν πρέπει να ήταν ντόπιοι.»

Η Ζιρίνα είπε: «Ποιος μπορεί να τους έφερε εδώ; Ο Κάλνεντουρ;»

«Όποιος κι αν τους έφερε,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «μας έκανε χάρη. Πού είναι τώρα;» ρώτησε τη μονόφθαλμη επαναστάτρια. «Ξέρεις;»

«Δεν είμαι σίγουρη αλλά νομίζω πως έφυγαν ξανά με τις βάρκες τους.»

Μετά από λίγη ώρα, ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, η Μάλμεντιρ, μερικοί από τους αρχηγούς των εξεγερμένων πολιτών του Σκοτεινού Παζαριού, μερικοί παλιοί επαναστάτες, και ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν συγκεντρώθηκαν μπροστά από το σπίτι του Προμάχου για να μιλήσουν, να δουν τι θα έκαναν στο σύντομο μέλλον.

«Το ενεργειακό κανόνι που αρπάξατε λειτουργεί;» ρώτησε ο Νάλντιρ. «Θα μπορεί ν'αντικαταστήσει το άλλο;»

«Είναι άσχημα χτυπημένο,» είπε ο Εθέλδιρ, έχοντας ανάψει ένα τσιγάρο και καπνίζοντας. «Πρέπει να το ελέγξει Τεχνομαθής μάγος, οπωσδήποτε.»

«Ποιοι ήταν, τελικά, αυτοί που ήρθαν με τις βάρκες και μας βοήθησαν;» ρώτησε ένας από τους πολίτες. «Ξέρει κανείς;»

«Δεν έχουμε ιδέα,» του είπε ο Εθέλδιρ.

«Αυτονομιστές θα ήταν,» υπέθεσε ένας άλλος.

«Δεν ήταν αυτονομιστές,» είπε ξανά η μονόφθαλμη επαναστάτρια. «Τους είδα: ήταν μισθοφόροι. Και μάλλον νότιοι. Είχαν και *άσραθ* μαζί τους.»

«Τι είναι το *άσραθ*;»

«Δεν είναι 'το' *άσραθ,* κατά πρώτον· είναι 'η' *άσραθ*. Ένας στροβιλιζόμενος δίσκος που τον εκτοξεύεις με το χέρι. Πιο επικίνδυνος απ'ό,τι ακούγεται, αν ξέρεις πώς να τον χρησιμοποιήσεις.»

Τρεις άλλοι πολίτες ήρθαν τότε βιαστικά κοντά τους, μοιάζοντας ανήσυχοι. «Πρόμαχε!» έλεγε ο ένας. «Πρόμαχε! Στον Ταριχευτή...»

«Τι γίνεται στον Ταριχευτή;» ρώτησε ο Εθέλδιρ, ενώ όλοι έστρεψαν την προσοχή τους σ'αυτούς.

«Οι Χαρνώθιοι. Έχουν καταλάβει ολόκληρη τη συνοικία–»

«Πότε;» είπε η Ζιρίνα. «Τώρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ένας άλλος από τους τρεις που είχαν έρθει. «Πριν από λίγο. Οι δρόμοι γέμισαν μαχητές του Βασιλείου και οχήματα. Έθεσαν τον Ταριχευτή υπό την επίβλεψη του στρατού τους.»

«Η Αρχόντισσα δείχνει πια έκδηλα τις τυραννικές διαθέσεις της,» είπε ένας από τους παλιούς επαναστάτες, με τα χέρια του σταυρω-

μένα μπροστά του, το ένα από τα οποία ήταν τυλιγμένο με αιματοβαμμένο επίδεσμο.

Ο Εθέλδιρ ρουθούνισε. «Τι περίμενες, τώρα που πυροβολούμε τους μαχητές της και έχουμε ξεσηκώσει ολόκληρη ανταρσία μέσα στο προτεκτοράτο της;»

«Πρέπει κάτι να έγινε, όμως, στον Ταριχευτή,» είπε η Μάλμεντιρ· «αλλιώς, γιατί να στείλει τον στρατό της εκεί και όχι κάπου αλλού;»

Το μοναδικό μάτι του Εθέλδιρ στένεψε. «Λες να…; Βέβαια. Μάλλον.»

«Τι;»

«Οι μισθοφόροι που μας βοήθησαν μάλλον ήρθαν από τον Ταριχευτή, διασχίζοντας τον ποταμό. Γι'αυτό οι Χαρνώθιοι πήγαν τώρα εκεί. Ποιος όμως να έστειλε τους μισθοφόρους;» Μιλούσε σχεδόν σαν να μονολογούσε, σαν να εξέφραζε τις σκέψεις του φωναχτά.

«Οι αυτονομιστές θα ήταν,» είπε ένας πολίτης.

«Δε νομίζω να ήταν ο Κάλνεντουρ,» διαφώνησε ο Εθέλδιρ. «Κάτι άλλο θα έκανε ο αδελφός μου.»

«Ίσως ο Φύλακας να τους έστειλε,» υπέθεσε μια πολίτις του Παζαριού. «Πολεμάμε γι'αυτόν, δεν πολεμάμε γι'αυτόν;»

«Δε θα είχαμε, όμως, κάποια ενημέρωση από τους πράκτορές του;» είπε η Ζιρίνα.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Εθέλδιρ, «δεν έχει μεγάλη σημασία αυτή τη στιγμή. Έχουμε άλλα πράγματα να κάνουμε τώρα στο Σκοτεινό Παζάρι.» Η συνοικία ήταν άγρια χτυπημένη – το πλακόστρωτο των δρόμων είχε κάνει λάκκους εκεί όπου είχαν γίνει εκρήξεις, παράθυρα και πόρτες είχαν σπάσει, τοίχοι είχαν κατακρεουργηθεί, οχήματα είχαν σμπαραλιαστεί – άνθρωποι είχαν τραυματιστεί και σκοτωθεί, τα περισσότερο πολεμοφόδια είχαν ξοδευτεί. Και οι εξεγερμένοι είχαν χάσει το παρατηρητήριο του ναού του Σολκάρκας που μέχρι στιγμής ήταν πολύ σημαντικό γι'αυτούς.

Η Αρχόντισσα ήταν ευχαριστημένη που ο Ταριχευτής βρισκόταν υπό την εποπτεία του στρατού της, αλλά δυσαρεστημένη που κανείς δεν είχε καταφέρει να βρει τους μισθοφόρους που είχαν επιτεθεί στον στόλο της. Οι καταραμένοι ήταν λες κι είχαν εξαφανιστεί! Οι αυτονομιστές ήταν; Οι μαχητές της έλεγαν πως δεν τους θύμιζαν τους αυτονομιστές. Και ο Στρατηγός δεν τους είχε δει καν· βρισκόταν στα

ενδότερα του Σκοτεινού Παζαριού όταν εκείνοι είχαν επιτεθεί στο λιμάνι.

Αλλά το σχέδιό του για τη διάλυση της εξέγερσης στη συνοικία είχε αποτύχει – ακόμα ένας λόγος για να είναι η Κέσριμιθ δυσαρεστημένη.

«Αυτή η πόλη,» είπε ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ, καθώς τώρα βρισκόταν στην Αίθουσα του Φύλακα μαζί της και με αρκετούς άλλους, αξιωματικούς και όχι μόνο – ανάμεσα στους οποίους η Ολέρια και ο Θόρεντιν – «είναι γεμάτη παγίδες και κρυψώνες για κακοποιούς! Και η πληροφόρηση που έχουμε ποτέ δεν φαίνεται νάναι επαρκής.» Τα οργισμένα μάτια του Στρατηγού στράφηκαν στον Αρχικατάσκοπο.

«Μην κατηγορείς εμένα για τις δικές σου αποτυχίες, Στρατηγέ,» είπε ο Θόρεντιν.

«Αν γνώριζα γι'αυτούς τους μισθοφόρους, αλλιώς θα είχα σχεδιάσει την επίθεση, Θόρεντιν. Και ποιος θα έπρεπε να με είχε *ενημερώσει* για την παρουσία τους;»

«Δεν είμαι ο Χάρλαεθ Βοκ· δεν είμαι παντογνώστης. Δεν ξέρω τα πάντα που συμβαίνουν μες στην πόλη. Οι κατάσκοποί μου δεν μου είχαν αναφέρει τίποτα για επικίνδυνους μισθοφόρους στον Ταριχευτή.»

«Οι κατάσκοποί σου δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους, τότε! Κατά πάσα πιθανότητα, αυτοί οι ταραχοποιοί οι Θάρναθ τα είχαν κανονίσει όλα· οι κατάσκοποί σου έπρεπε να τους παρακολουθούν συνεχώς. Γιατί δεν τους παρακολουθούσαν;»

«Αυτό κάνουν—»

«Αλλά χωρίς καμια επιτυχία, Θόρεντιν.»

«Και οι εχθροί μας έχουν τους δικούς τους κατασκόπους, Σέλιρ. Η κατάσταση στην πόλη, σε περίπτωση που δεν έτυχε να το προσέξεις, είναι έκρυθμη.»

«Μην παριστάνεις τον έξυπνο για να καλύψεις την ανικανότητα του δικτύου σου. Αν είχα σωστή πληροφόρηση, θα είχα προ πολλού υποτάξει το Σκοτεινό Παζάρι. Ο λόγος που αποτυχαίνω είναι επειδή, κάθε φορά, κάτι καινούργιο παρουσιάζεται!»

«Παρεμπιπτόντως, Σέλιρ, εσύ πρόσταξες να δολοφονήσουν τη Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν;»

Η Κέσριμιθ πετάχτηκε προτού μιλήσει ο Στρατηγός: «*Τι πράγμα;*»

«Η Αιρετή της Συντεχνίας των Αγροτών είναι νεκρή,» ανέφερε ο Θόρεντιν· «πριν από λίγο το πληροφορήθηκα. Τη σκότωσαν γκριζοντυμένοι φονιάδες που στροβιλίζονταν πολύ, πολύ γρήγορα και χτυπούσαν κυρίως με τα χέρια και τα πόδια. Εκτελεστές του Ιερού Δέους, προφανώς.» Έστρεψε πάλι τα μάτια του στον Σέλιρ. «Γνωρίζεις κάτι γι'αυτό, Στρατηγέ;»

«Πρώτη φορά το ακούω. Σε περίπτωση που *εσύ* δεν έτυχε να το προσέξεις, Θόρεντιν, ήμουν απασχολημένος προσπαθώντας να θέσω ξανά υπό τον έλεγχό μας το Σκοτεινό Παζάρι. Συγχαρητήρια, πάντως, για το δίκτυό σου: σου δίνει πολλές άχρηστες πληροφορίες αλλά καμία χρήσιμη.» Και με τούτα τα λόγια, ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ έφυγε από την Αίθουσα του Φύλακα δίχως να χαιρετήσει ούτε καν την Αρχόντισσα.

Η Κέσριμιθ ακόμα δεν είχε χωνέψει αυτό που είχε μόλις ακούσει. «Εκτελεστές του Ιερού Δέους δολοφόνησαν τη Χαρκάνιθ;»

«Ναι,» είπε ο Θόρεντιν. «Μες στη μέση της Πλατείας Νυκτόκηπου, ανάμεσα σ'ένα σωρό πολίτες και δίπλα στον σύζυγό της. Έγινε μεγάλη φασαρία. Και μετά ο σύζυγός της πήρε τους οπλισμένους πολίτες και κατευθύνθηκε προς το Σκοτεινό Παζάρι. Αν κάποιος σκόπευε με τον θάνατο της Χαρκάνιθ να αποθαρρύνει τους ανθρώπους του Νυκτόκηπου, μάλλον απέτυχε.» Και το βλέμμα του στράφηκε προς την έξοδο της αίθουσας από την οποία είχε φύγει ο Στρατηγός.

«Θες να πεις ότι έφερε στην πόλη Εκτελεστές του Ιερού Δέους χωρίς να με ρωτήσει;»

«*Κάποιος*, πάντως, τους έφερε, *νιρλίσα,* αφού είναι εδώ.»

11

Η Πρώτη Εγχείρηση· η Δεύτερη Κουβέντα με τους Συντεχνίτες του Ύπνου· τα Λόγια των Αιχμαλώτων· τα Τεχνάσματα Ενός Αλχημιστή

«Υπάρχουν δύο τρόποι για να γίνει η εγχείρηση, Αρχόντισσά μου,» είπε η χειρούργος. «Ή θα σας ρίξουμε σε βαθύ λήθαργο και θα κοιμάστε ήσυχα καθ'όλη τη διάρκεια της εγχείρησης· ή θα μουδιάσουμε μόνο τη δεξιά μεριά του σώματός σας και, παρότι δεν θα αισθάνεστε τίποτα από εκεί, θα είστε ξύπνια και θα βλέπετε τι γίνεται. Τι προτιμάτε;»

«Θέλω να βλέπω τι γίνεται,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. Εκείνη, η χειρούργος, ο μάγος του τάγματος των Ερευνητών που είχε έρθει με τη χειρούργο από το Βασίλειο, και ο Βιοσκόπος που ήταν μαζί τους και την άλλη φορά στέκονταν σ'ένα θάλαμο του Μεγάρου των Φυλάκων ειδικά προετοιμασμένο για την εγχείρηση. Στο κέντρο του βρισκόταν ένα ξύλινο κρεβάτι· δίπλα στο κρεβάτι ήταν ένα τραπεζάκι με διάφορα κοπτικά εργαλεία τοποθετημένα επάνω, καθώς και φιαλίδια και γάζες σε ράφια από κάτω τους· από την άλλη μεριά του κρεβατιού ήταν ένα άλλο τραπεζάκι με ένα πλατύ, χαμηλό δοχείο που περιείχε κάποιου είδους γαλανόχρωμο υγρό και πλάι του ήταν ακουμπισμένη μια μεγάλη σύριγγα.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η χειρούργος· «αλλά, αν για οποιονδήποτε λόγο επιθυμήσετε κάποια στιγμή να κοιμηθείτε, απλά πείτε το. Θα σας δώσω κάτι να μυρίσετε και θα πέσετε σε βαθύ λήθαργο· δεν θα καταλάβετε τίποτα.»

«Θέλω να βλέπω τα πάντα,» επανέλαβε η Κέσριμιθ. Δεν ήταν δειλή, εκείνη, μια κόρη του Οίκου των Ζαλτάρεμ· και ήταν, αναμφίβολα, περίεργη να δει την όλη διαδικασία.

«Καλώς. Γδυθείτε και ξαπλώστε, παρακαλώ, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ έβγαλε τα παπούτσια, τη ρόμπα, και το μεσοφόρι της και ξάπλωσε ντυμένη μόνο με τη λεπτή περισκελίδα και τον στηθό-

δεσμό της, ώστε τα εγκαύματα που ξεκινούσαν από το δεξί της μάγουλο και τελείωναν στη δεξιά της κνήμη να φαίνονται καθαρά.

Η χειρούργος, κοιτάζοντας το δέρμα της Κέσριμιθ, είπε: «Αν υπήρχαν εγκαύματα λίγο πιο πάνω στα πλευρά σας, θα έπρεπε να βγάλετε και τον στηθόδεσμο. Η περισκελίδα θα πρέπει να φύγει, γιατί θα εμποδίζει τη δουλειά μου· αλλά όχι τώρα. Σήμερα θα σας περιποιηθούμε από εδώ μέχρι εδώ.» Η χειρούργος έδειξε από τον ώμο της Κέσριμιθ ώς τη μέση.

«Και το μάγουλό μου;»

«Την τρίτη φορά.»

«Τρεις φορές θα χρειαστούν;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν τα κάνουμε όλα τώρα, να τελειώνουμε;»

«Θέλουμε να δούμε πώς θα προσαρμοστεί το σώμα σας στο υλικό. Και είναι, γενικά, προτιμότερο η διαδικασία να γίνει σταδιακά. Θα είμαι κι εγώ, έτσι, πιο ξεκούραστη και θα κάνω καλύτερη δουλειά.

»Να ξεκινήσουμε τώρα, Αρχόντισσά μου;»

«Ναι.»

Η χειρούργος πότισε ένα πανί με κάποιο υγρό από ένα φιαλίδιο και έτριψε τον δεξή ώμο της Κέσριμιθ, τον βραχίονα, τον πήχη, την ανάστροφη της παλάμης, τα πλευρά. Η Αρχόντισσα αισθανόταν τσιμπήματα, αρχικά, σ᾽όλα αυτά τα σημεία, σαν έντομα με αιχμηρά ποδαράκια να βάδιζαν επάνω της· ύστερα, το δέρμα εκεί μούδιασε. Η χειρούργος πήρε μια σύριγγα, τράβηξε υγρό από ένα άλλο φιαλίδιο, πέρασε τη βελόνα κάτω από την επιδερμίδα του βραχίονα της Κέσριμιθ, κι έστειλε το υγρό μέσα. Η Αρχόντισσα έχασε, σταδιακά, τελείως την αίσθηση του χεριού της· στην αρχή, μπορούσε να κουνήσει λίγο τα δάχτυλά της, μετά ούτε καν αυτά, ούτε καν το μικρό της δαχτυλάκι. Την τρόμαζε τούτο, αν και ήξερε πως δεν ήταν τίποτα το μόνιμο.

Η χειρούργος τράβηξε κι άλλο υγρό, με τη σύριγγα, από το φιαλίδιο. Τρύπησε τώρα την Κέσριμιθ στα πλευρά κι έστειλε το υγρό κάτω από την επιδερμίδα της. Το αποτέλεσμα ήταν ίδιο όπως και στο χέρι: η Αρχόντισσα έχασε την αίσθηση όλης της πάνω δεξιάς μεριάς του σώματός της. Είχε την εντύπωση πως ακόμα κι αν κάποιος την τσιμπούσε στο στήθος δεν θα το ένιωθε.

«Πώς αισθάνεστε, Αρχόντισσά μου;» τη ρώτησε η χειρούργος.

«Δεν αισθάνομαι τίποτα.»

«Ακριβώς αυτό που θέλουμε. Σηκώστε το χέρι σας, παρακαλώ.»

«Με δουλεύεις;»

«Προσπαθήστε.»

«Δεν μπορώ.» Ήταν σαν το μυαλό της να μη μπορούσε να στείλει καμια εντολή στο συγκεκριμένο μέλος· και, γι'ακόμα μια φορά, αυτό την τρόμαξε παρότι δεν θα έπρεπε.

Η χειρούργος πήρε ένα αιχμηρό εργαλείο και την κέντρισε στα πλευρά. «Το νιώθετε αυτό;»

«Όχι.»

Την κέντρισε αλλού στα πλευρά. «Αυτό;»

«Όχι.»

«Εντάξει. Μπορούμε να ξεκινήσουμε.»

Ο Βιοσκόπος, τότε, πλησίασε την Κέσριμιθ από τ'αριστερά και υψώνοντας τα χέρια του από πάνω της μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι.

«Τι κάνεις;» τον ρώτησε εκείνη.

«Τίποτα ιδιαίτερο, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο μάγος ύστερα από μερικές στιγμές αυτοσυγκέντρωσης. «Ένας έλεγχος μόνο.» Κι ένευσε προς τη μεριά της χειρούργου και του Ερευνητή.

Η χειρούργος είχε τώρα φορέσει μάσκα που έκρυβε την κάτω μεριά του προσώπου της και σκούφο που κάλυπτε τα μαλλιά της. Πήρε ένα καλοακονισμένο νυστέρι από το τραπεζάκι κι άρχισε να σκίζει, προσεχτικά, το δέρμα του δεξή ώμου της Κέσριμιθ, ακριβώς επάνω στα εγκαύματα. Κι εκείνη δεν ένιωθε τίποτα. Τίποτα. Το σώμα της ήταν σαν ξύλο. Ήταν σαν να ανήκε σε κάποια άλλη γυναίκα. Σαν να μην ήταν δικό της. Η Κέσριμιθ κοίταζε με κάποιο δέος το πορφυρό αίμα να κυλά μέσα από την κομμένη γαλανή σάρκα της. Το κοίταζε και δεν έπαιρνε καθόλου τα μάτια της από εκεί. Δεν ήταν από αυτές που θα λιποθυμούσαν από ένα τέτοιο θέαμα· ήταν κόρη του Οίκου των Ζαλτάρεμ.

Η χειρούργος έπαψε να την κόβει όταν είχε φτάσει περίπου στα μέσα του βραχίονα. Άφησε το νυστέρι πάνω στο τραπεζάκι και, καθώς έπλενε το τραύμα μ'ένα πανί ποτισμένο με κάποιο υγρό, είπε στον Ερευνητή να έρθει. Η Κέσριμιθ τον είδε να παρουσιάζεται από τη δεξιά μεριά της κρατώντας τη μεγάλη σύριγγα που, πριν, ήταν πάνω στο άλλο τραπεζάκι. Και τώρα η σύριγγα αυτή ήταν γεμάτη με

το γαλανόχρωμο υγρό που περιείχε το χαμηλό, πλατύ δοχείο από την αριστερή πλευρά του κρεβατιού.

«Αυτή είναι η ύλη;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Ναι, Αρχόντισσά μου.» Ο μάγος είχε φορέσει μάσκα και σκούφο, όπως η χειρούργος. Τοποθέτησε με προσοχή τη μουσούδα της σύριγγας μέσα στο τραύμα που είχε δημιουργήσει η χειρούργος, ενώ εκείνη το κρατούσε ανοιχτό με μια μεταλλική λαβίδα. Πίεσε, ύστερα, την άκρη της σύριγγας και η ύλη – παχύρρευστη και στραφταλίζουσα – στάλθηκε μέσα στο άνοιγμα. Η Κέσριμιθ την είδε να απλώνεται σαν σαλιγκάρι, μοιάζοντας με κάτι το ζωντανό, και να ενώνεται λίγο-λίγο με το δέρμα της, σταματώντας την αιμορραγία. Η χειρούργος, εν τω μεταξύ, σκάλιζε την ύλη μ'ένα εργαλείο σαν μικρό κουτάλι, προσπαθώντας να την κάνει όσο το δυνατόν πιο λεία, προσπαθώντας να την κάνει να ενωθεί όσο το δυνατόν πιο ομοιόμορφα με το σώμα της Αρχόντισσας.

«Αισθάνεστε τίποτα, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε.

Η Κέσριμιθ διαπίστωσε ξαφνικά ότι το στόμα της ήταν ξερό. «Τίποτα.» Τελείως ξερό. Έγλειψε τα χείλη της.

Μετά από κανένα πεντάλεπτο (αν η Κέσριμιθ υπολόγιζε σωστά τον χρόνο) η χειρούργος έπαψε να σκαλίζει την ύλη καθώς αυτή είχε πάψει να κινείται και δεν έμοιαζε πια να έχει καμια διαφορά απ'το κανονικό δέρμα της Κέσριμιθ. Το έγκαυμα είχε εξαφανιστεί! Γύρω-γύρω, όμως, από εκεί όπου είχε κάνει η χειρούργος το άνοιγμα κάτι φαινόταν ακόμα, σαν το περίγραμμα ενός παλιού λεκέ.

«Αυτό θα συνεχίσει να φαίνεται;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Όχι,» είπε η χειρούργος. Κι έστρεψε το βλέμμα της στον Βιοσκόπο, που στεκόταν αριστερά της Αρχόντισσας.

Η Κέσριμιθ γύρισε το κεφάλι για να τον κοιτάξει, και τον είδε να την αντικρίζει με μάτια που έμοιαζαν να ατενίζουν κάπου βαθιά μέσα της, απορροφημένος από την εκτέλεση κάποιου ξορκιού προφανώς. Ύστερα, ο μάγος είπε στη χειρούργο: «Όλα εντάξει. Το σώμα της δείχνει να έχει αποδεχτεί την ύλη σαν μέρος του. Δεν διακρίνω να συμβαίνει κάτι ανεπιθύμητο.»

Η χειρούργος πήρε πάλι το νυστέρι της κι άρχισε να κόβει το δέρμα της Κέσριμιθ, από τα μέσα του βραχίονα ώς τον καρπό, ανοίγοντας όλα τα εγκαύματα. Όταν τελείωσε, καθάρισε γρήγορα το αίμα μ'ένα πανί ποτισμένο με υγρό, και ο Ερευνητής ήρθε με τη σύριγγά

του για να στείλει την παχύρρευστη ύλη μέσα στα κοψίματα ενώ η χειρούργος τα κρατούσε ανοιχτά με τη λαβίδα της.

Η χειρούργος ρώτησε ξανά την Αρχόντισσα αν αισθανόταν τίποτα, οτιδήποτε, και η Κέσριμιθ αποκρίθηκε πως τίποτα δεν αισθανόταν.

Η παράξενη ύλη έγινε ένα με το δέρμα της, κλείνοντας τα τραύματα· το μόνο που, μετά από λίγο, φαινόταν ήταν ξανά ένα περίγραμμα. Και η χειρούργος συνέχισε τη δουλειά της, σκίζοντας την ανάστροφη της παλάμης της Κέσριμιθ με μεγάλη προσοχή. Ο Ερευνητής τώρα χρησιμοποιήσει μια μικρότερη σύριγγα για να στείλει την ύλη μέσα στα ανοίγματα που είχε κάνει η χειρούργος, αλλά το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο.

Η Κέσριμιθ είπε: «Τα περιγράμματα...;» Το στόμα της ήταν τόσο ξερό...

«Θα τα φροντίσουμε, Αρχόντισσά μου· μην ανησυχείτε, δεν είναι τίποτα,» αποκρίθηκε η χειρούργος. Και κοίταξε ερωτηματικά τον Βιοσκόπο.

Εκείνος έκανε πάλι κάποιο ξόρκι και μετά είπε: «Όλα εντάξει.»

Η χειρούργος έπιασε το χέρι της Κέσριμιθ και, κάνοντας τον αγκώνα να λυγίσει, το ακούμπησε κάτω από το στήθος της Αρχόντισσας, η οποία το ένιωσε εκεί σαν ένα παγερό ξένο σώμα. Ένα ρίγος τη διέτρεξε πατόκορφα· ένας ενστικτώδης τρόμος λόγχισε τα σωθικά της. *Τι φοβάσαι, ανόητη;* είπε στον εαυτό της. *Απλά μουδιασμένο είναι.*

Η χειρούργος έσκισε τώρα με το νυστέρι τα πλευρά της Κέσριμιθ, δημιουργώντας προσεχτικά ανοίγματα ώς τη μέση, ρωτώντας την κάθε τόσο αν αισθανόταν κάτι, οτιδήποτε. «Τίποτα,» έλεγε πάντα εκείνη. «Τίποτα.» Η χειρούργος καθάρισε τα αίματα και άρχισε να κρατά τα ανοίγματα τεντωμένα με τη μεταλλική της λαβίδα ενώ ο Ερευνητής έστελνε μέσα τους το παχύρρευστο υγρό με τη μεγαλύτερη σύριγγα. Όταν η διαδικασία τελείωσε, τα εγκαύματα είχαν εξαφανιστεί. Και η Κέσριμιθ αναρωτιόταν τώρα τι θα έκαναν για να σβήσουν τα περιγράμματα.

Η χειρούργος έβγαλε τη μάσκα της. «Λοιπόν. Όταν ξεμουδιάσετε, Αρχόντισσά μου, θα αισθάνεστε κάποιο πόνο. Όχι πολύ έντονο, ελπίζω. Θα σας πρότεινα, ωστόσο, να πάρετε παυσίπονο. Θα σας δώσω εγώ ένα, αν θέλετε.

»Τώρα... προτιμάτε να περιμένετε να ξεμουδιάσει το σώμα σας φυσιολογικά, ή να το κάνω να ξεμουδιάσει πιο γρήγορα;»

«Πιο γρήγορα,» είπε η Κέσριμιθ· κι αμέσως ρώτησε: «Αλλιώς, πόση ώρα θα πάρει;»

«Δυο, τρεις ώρες. Αυτό είναι το σύνηθες.»

«Πιο γρήγορα,» επανέλαβε η Κέσριμιθ. «Τώρα.»

Η χειρούργος ένευσε. Τράβηξε, με μια σύριγγα, υγρό από ένα φιαλίδιο και το έστειλε μέσα στο σώμα της Αρχόντισσας, τρυπώντας την σε τέσσερα σημεία: δύο στο χέρι και δύο στα πλευρά. Η Κέσριμιθ αισθάνθηκε το μούδιασμα σταδιακά να διαλύεται: μπορούσε πάλι να κινήσει τα δάχτυλά της· ύστερα, τον καρπό της· ύστερα, τον αγκώνα της. Ύστερα μπορούσε να σηκώσει το χέρι κανονικά. Συγχρόνως, όμως, ένιωθε έναν καυτό πόνο, όχι μόνο στο χέρι αλλά και στα πλευρά.

Το είπε στη χειρούργο, κι εκείνη στράφηκε στον μάγο του τάγματος των Ερευνητών ενώ ο Βιοσκόπος υποτονθόρυζε ένα ξόρκι. Ο Ερευνητής είπε: «Φυσιολογικό είναι, Αρχόντισσά μου. Συνήθως περνά μετά από καμια μέρα· μπορεί και λιγότερο. Η ύλη ενοχλεί το δέρμα σας, στην αρχή· αυτό είν' όλο.»

Η Κέσριμιθ έκανε ν'αγγίξει τον δεξή της βραχίονα με το αριστερό χέρι, αλλά η χειρούργος την πρόλαβε: «Καλύτερα όχι, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

Η χειρούργος κοίταξε τον Ερευνητή· εκείνος είπε: «Δεν υπάρχει πρόβλημα· μπορεί να το αγγίξει. Απλώς μην ξύσετε με τα νύχια σας την ύλη, Αρχόντισσά μου. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Μετά από δυο μέρες μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε· δεν θα έχει καμια διαφορά από το κανονικό δέρμα σας.»

Η Κέσριμιθ άγγιξε τα σημεία στο δεξί χέρι όπου, πριν, βρίσκονταν τα εγκαύματα και αισθάνθηκε μια ασυνήθιστη θερμότητα και μια τραχύτητα κάτω από τα δάχτυλά της. Το είπε στον μάγο και στη χειρούργο.

«Η θερμότητα θα φύγει ύστερα από καμια μέρα,» αποκρίθηκε ο Ερευνητής. «Και για την τραχύτητα έχουμε ήδη ετοιμάσει ένα σκεύασμα. Πρέπει να τυλίξουμε το χέρι και τα πλευρά σας με επιδέσμους τώρα. Και θα τα ξετυλίξουμε μόνο ύστερα από δύο ημέρες.»

«Ύστερα από δύο ημέρες θα γίνει η επόμενη εγχείρηση;»

«Μπορεί να γίνει και νωρίτερα. Ό,τι θέλετε εσείς, Αρχόντισσά μου. Βλέπετε κι αποφασίζετε· εμείς είμαστε στη διάθεσή σας, για οτιδήποτε.»

Και περίμεναν καθώς η Κέσριμιθ άγγιζε πάλι τον εαυτό της, από τον ώμο ώς την ανάστροφη της παλάμης, από τα πλευρά ώς τη μέση. Παντού ένιωθε την παράξενη θερμότητα και την τραχύτητα κάτω από τα δάχτυλά της.

Καθάρισε τον λαιμό της. «Εντάξει. Τυλίξτε με.»

«Πάρτε καθιστή θέση, παρακαλώ, Αρχόντισσά μου,» είπε η χειρούργος, ενώ ο μάγος έβαζε κάτι βοτάνια και αλοιφές επάνω σ'έναν επίδεσμο ο οποίος δεν πρέπει να ήταν από ύφασμα αλλά από κάποιο άλλο υλικό. Τι είδους, η Κέσριμιθ δεν ήξερε και δεν είχε διάθεση να ρωτήσει.

Η χειρούργος πήρε τον επίδεσμο και τύλιξε τον βραχίονα της Αρχόντισσας. Μετά, παίρνοντας και τους άλλους επιδέσμους που της ετοίμαζε ο μάγος, τύλιξε το υπόλοιπο χέρι και τα πλευρά της Κέσριμιθ.

«Με καίνε πιο πολύ τώρα,» είπε εκείνη.

«Φυσιολογικό είναι κι αυτό,» τη διαβεβαίωσε ο Ερευνητής.

Ο Βιοσκόπος, έχοντας πάλι κάνει κάποιο ξόρκι, είπε: «Δεν εντοπίζω τίποτα το επιβλαβές, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ ρώτησε: «Όταν φτιάξετε το μάγουλό μου, θα πρέπει να τυλίξετε το πρόσωπό μου με επιδέσμους;»

«Δυστυχώς, είναι απαραίτητο,» είπε ο Ερευνητής, «για να μην έρχεται σε επαφή με τον αέρα και να είναι σταθερά επάνω του τα σκευάσματα.»

Ενόσω η Κέσριμιθ εγχειριζόταν, νωρίς το πρωί, οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας σφυροκοπούσαν τα βόρεια τείχη της Φάνρηβ, αλλά τα πράγματα ήταν ήσυχα μέσα στην πόλη. Ο Νυκτόκηπος και το Σκοτεινό Παζάρι εξακολουθούσαν να είναι δύο συνοικίες εξεγερμένες, όμως για την ώρα ο στρατός του Βασιλείου δεν τις πλησίαζε· ενώ ο Μεσοπόταμος και ο Ταριχευτής εξακολουθούσαν να είναι δύο συνοικίες υπό στρατιωτική εποπτεία, και εκεί κανείς δεν μπορούσε να κινηθεί ελεύθερα, ούτε κανείς είχε επιχειρήσει να διώξει τους Χαρνώθιους που κοίταζαν παντού σαν γεράκια και ερευνούσαν σπίτια κατά βούληση.

Το μεσημέρι, όταν τα σφυροκοπήματα στα βόρεια τείχη είχαν πάψει, η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ συνάντησε ξανά τους τρεις αλχημιστές της Συντεχνίας του Ύπνου στο κρατητήριο του Μεγάρου των Φυλάκων, όπου τους είχαν φέρει οι πράκτορες του Αρχικατασκόπου της.

Ο Θόρεντιν ήταν επίσης εδώ, καθώς και τέσσερις μαχητές του Βασιλείου, για λόγους ασφάλειας – αν και η Κέσριμιθ δεν το έκρινε απαραίτητο· δεν νόμιζε ότι οι συντεχνίτες θα αποτολμούσαν καμια ανόητη «γενναιότητα». Ήταν καθισμένοι τώρα κι οι τρεις τους εκεί όπου κάθονταν και την προηγούμενη φορά, ακριβώς στις ίδιες θέσεις – η μαυρομάλλα, πρασινόδερμη γυναίκα· ο γκριζομάλλης μουσάτος άντρας· και ο πρασινομάλλης, ξυρισμένος, πολύ νεότερος άντρας.

Η Κέσριμιθ δεν το είχε θεωρήσει σκόπιμο να φέρει την Ολέρια μαζί της τώρα· είχε έρθει μόνη. «Χαίρετε,» είπε στους συντεχνίτες, βαδίζοντας αργά μέσα στο κρατητήριο, ντυμένη μ’ένα μακρύ πράσινο φόρεμα και κοντά μαύρα γάντια, ενώ στους ώμους της έπεφτε μια εσάρπα αράχνης, παρόμοια στην ύφανση με τον μανδύα αράχνης που φορούσε ο Θόρεντιν, ο οποίος κοίταζε σιωπηλά, με την πλάτη ακουμπισμένη σ’έναν τοίχο και τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. Ένα πιστόλι κρεμόταν από τη ζώνη του, πάνω στον γοφό του.

«Υψηλοτάτη…» είπε ο πρασινομάλλης αλχημιστής.

«Τι νέα μού φέρνετε;» ρώτησε η Κέσριμιθ, μη βλέποντας τον λόγο γιατί να *μην* μπει στο θέμα αμέσως. Ο Θόρεντιν τής είχε, προ πολλού, αναφέρει πως οι κατάσκοποί του στη Μεγάλη Αγορά δεν είχαν ανακαλύψει τίποτα ιδιαίτερο – κανένας δεν είχε αγοράσει μεγάλες ποσότητες στοιχείων απαραίτητων για την παρασκευή Γελωτοποιού. Η Κέσριμιθ ήλπιζε οι συντεχνίτες να μην της έδιναν παρόμοια κενές πληροφορίες.

«Αρχόντισσά μου,» είπε η πρασινόδερμη γυναίκα, «μας καλέσατε πολύ νωρίς–»

«Πολύ νωρίς; Είναι πάνω από δύο μέρες από τότε που μιλήσαμε! Προσπαθείτε να με ξεγελάσετε;»

«Φυσικά και όχι, Αρχόντισσά μου! Αλλά εγώ, τουλάχιστον, δεν… δεν ξέρω αν κάποιος…»

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο γκριζομάλλης άντρας, «κατάφερα να μάθω κάτι που ίσως να σας ενδιαφέρει.»

Η Κέσριμιθ ύψωσε ένα της φρύδι, περιμένοντάς τον να συνεχίσει. Κάτω από το φόρεμά της, τα σημεία όπου είχε εγχειριστεί φλέγονταν και πονούσαν, ακόμα και ύστερα από την επίδραση του παυσίπονου που είχε πάρει εδώ και μια ώρα.

Ο γκριζομάλλης άντρας είπε: «Είναι ένας αλχημιστής της συντεχνίας μας ονόματι Φόρναλιν ωλ Κέρμακεκ. Πληροφορήθηκα, όχι από τον ίδιο, ότι τις τελευταίες ημέρες αγόρασε αρκετές μικρές φιάλες με Γελωτοποιό από αρκετούς άλλους αλχημιστές. Και αγόρασε, επίσης, και στοιχεία για την παρασκευή Γελωτοποιού.»

«Πριν από την επίθεση που έγινε στον Μεσοπόταμο εναντίον των μαχητών του Βασιλείου;»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

«Τι πολιτικό προσανατολισμό έχει αυτός ο Φόρναλιν ωλ Κέρμακεκ; Λέει πως είναι με το Βασίλειο ή με τον Φύλακα;»

«Δεν λέει τίποτα, Αρχόντισσά μου. Τουλάχιστον, εγώ δεν τον έχω ακούσει ποτέ να λέει κάτι. Δεν ξέρω αν έχει καμια συγκεκριμένη άποψη.»

«Ξέρεις πού κατοικεί;»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Πού;»

Της είπε μια διεύθυνση μέσα στον Λαβύρινθο.

«Και πού έχει το κατάστημά του; Στο ίδιο μέρος;»

Ο γκριζομάλλης αλχημιστής κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Επί της Αγκυλωτής Οδού είναι το εργαστήριό του.» Κι ανέφερε ακόμα μια διεύθυνση. Η Αγκυλωτή ήταν στα όρια του Λαβυρίνθου, μια κάθετος της Μακριάς Λόγχης και της Ευθείας Οδού – του μοναδικού ίσιου δρόμου που διέσχιζε τον Λαβύρινθο από τα ανατολικά ώς το Νότιο Λιμάνι στα δυτικά.

«Το θεωρείς πιθανό να συνεργάζεται με τους αυτονομιστές ο Φόρναλιν ωλ Κέρμακεκ;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Αρχόντισσά μου...» κόμπιασε ο γκριζομάλλης άντρας, «δεν... μπορώ να πω τίποτα. Δεν ξέρω.»

«Κανένα άλλο νέο;» είπε η Κέσριμιθ, κοιτάζοντάς τώρα και τους άλλους δύο.

Η πρασινόδερμη αλχημίστρια είπε: «Προσπάθησα, Αρχόντισσά μου, όμως δεν άκουσα κάτι...» Και ο πρασινομάλλης αλχημιστής:

«Συνεχίζω να ακούω πολύ προσεχτικά, Αρχόντισσά μου. Νομίζω πως κι εμένα κάτι πήρε τ'αφτί μου για τις αγορές του Φόρναλιν...»

«Τίποτε *άλλο* μ'ενδιαφέρει αν ξέρετε.»

Κανένας δεν μίλησε.

«Μάλιστα,» είπε η Κέσριμιθ. «Μπορείτε να πηγαίνετε. Αλλά να έχετε κατά νου ότι *δεν κουβεντιάσαμε ποτέ*. Αν πληροφορηθώ πως διαδώσατε ότι μιλήσαμε, θ'αρχίσω να θυμάμαι ότι ασκείται παράνομα επαγγέλματα...»

«Αρχόντισσά μου, η μνήμη μας έχει ήδη θολώσει,» τη διαβεβαίωσε ο πρασινομάλλης συντεχνίτης.

«Χαίρομαι. Μπορείτε να πηγαίνετε,» επανέλαβε η Κέσριμιθ.

«Σας ευχαριστούμε, Υψηλοτάτη,» είπε η πρασινόδερμη γυναίκα καθώς εκείνη κι οι άλλοι δύο σηκώνονταν όρθιοι και οι μαχητές του Βασιλείου τούς συνόδευαν έξω από το κρατητήριο.

Η Κέσριμιθ στράφηκε στον Θόρεντιν. «Νομίζεις ότι μπορεί να πρόκειται για αυτονομιστή;»

«Δε θα το θεωρούσα καθόλου απίθανο, *νιρλίσα*.»

«Δεν τον έχεις ξανακούσει...»

«Όχι, ποτέ. Αυτή η πόλη είναι γεμάτη ανθρώπους σαν Ίσκιους των Χαρνώθιων δασών· πάνω που πιστεύεις ότι ξέρεις τι γίνεται, όλο καινούργιοι ξεπετάγονται.»

«Οι αιχμάλωτοί μας, όμως, ίσως να τον γνωρίζουν,» είπε η Κέσριμιθ: και εννοούσε τους αυτονομιστές που ακόμα κρατούσε στα μπουντρούμια της, οι οποίοι μέχρι στιγμής δεν είχαν προσφέρει καμια χρήσιμη πληροφορία.

«Θα τους ανακρίνω, αν θέλεις.»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Κάν' το. Και το απόγευμα να συλλάβεις τον Φόρναλιν από το εργαστήριό του στην Αγκυλωτή, και να στείλεις κατασκόπους σου να ερευνήσουν το σπίτι του στον Λαβύρινθο.»

Οι αιχμάλωτοι αυτονομιστές ήταν καταπονημένοι ύστερα από τόσες ημέρες που βρίσκονταν στα μπουντρούμια κάτω από το Μέγαρο των Φυλάκων: τα σώματά τους είχαν αδυνατίσει από την έλλειψη φαγητού· τα χείλη τους ήταν σκασμένα από την έλλειψη νερού· το δέρμα τους ήταν γεμάτο με ουλές από τα βασανιστήρια· τα μάτια τους ή κοίταζαν πέρα-δώθε, μη μπορώντας να ησυχάσουν, ή ήταν τελείως ακίνητα, θυμίζοντας τα μάτια νεκρών, γιατί τα βασανιστήρια δεν

σημάδευαν μονάχα τα σώματα αλλά και τις ψυχές. Αρκετοί, ωστόσο, ήταν αρκετά πεισματάρηδες· δεν έδιναν καθόλου εύκολα πληροφορίες. Αλλά ο Θόρεντιν, με λίγη επιμονή, κατάφερε να μάθει, ώς το απόγευμα, από έναν από αυτούς ότι ο Φόρναλιν ωλ Κέρμακεκ ήταν όντως αυτονομιστής. Ο αιχμάλωτος που μίλησε είπε πως είχε ακούσει το όνομά του· ο Κάλνεντουρ τον συναναστρεφόταν.

Ο Αρχικατάσκοπος, λοιπόν, δεν είχε τώρα κανέναν ενδοιασμό να τον συλλάβει· ο αλχημιστής ήταν, ξεκάθαρα, παράνομος, και όχι μόνο επειδή βρισκόταν στη Συντεχνία του Ύπνου φυσικά.

Καθώς οι σκιές πλήθαιναν στη Φάνρηβ και ο ήλιος έγερνε στον δυτικό ορίζοντα, ο Θόρεντιν κατευθύνθηκε προς την Αγκυλωτή μέσα σ’ένα τετράκυκλο όχημα μαζί με μαχητές του Βασιλείου επάνω σε δίκυκλα και γιγαντόλυκους. Στα βόρεια τείχη, η πολιορκία είχε προ πολλού ξεκινήσει πάλι. Φωτιές και θολούρα φαίνονταν από εκεί, κρότοι αντηχούσαν σ’όλη την πόλη· και ο άνεμος έφερνε, κάθε τόσο, σύννεφα καπνού στους δρόμους της Φάνρηβ, αποπνιχτικά για εκείνους που τύχαινε να βρεθούν στην αγκαλιά τους, γεμίζοντας τα πάντα με στάχτη και μουντζούρα. Στ’ανοιχτά του λιμανιού, ναυμαχίες διεξάγονταν· αλλά ήταν αρκετά μακριά από την πόλη ώστε να μην την επηρεάζουν άμεσα.

Ο Θόρεντιν είχε ήδη πληροφορηθεί από κατασκόπους του ότι το εργαστήριο του Φόρναλιν ήταν ακόμα ανοιχτό· δεν είχε κλείσει για το βράδυ. Πελάτες είχαν πρόσφατα μπει και βγει.

Δεν επρόκειτο, ωστόσο, για κανένα κατάστημα που μπορούσε κάποιος να δει εύκολα κάνοντας τη βόλτα του στην Αγκυλωτή· έπρεπε να ξέρεις για τι ζητάς. Βρισκόταν στον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας, και έφτανες στην είσοδό του ανεβαίνοντας μια σκάλα η οποία ήταν σ’ένα σοκάκι κάθετο στην Αγκυλωτή. Επάνω στην πόρτα υπήρχε η επιγραφή ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ – προκάλυμμα, εννοείται.

Ο οδηγός του οχήματος του Θόρεντιν σταμάτησε μπροστά στη σκάλα, και ο Αρχικατάσκοπος βγήκε. Συνοδευόμενος από τέσσερις Χαρνώθιους μαχητές, ανέβηκε ώς την ξύλινη θύρα και χτύπησε με τη γροθιά του.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια φωνή από μέσα. Γυναικεία. Η γυναίκα του αλχημιστή, πιθανώς.

«Θέλω να μιλήσω στον κύριο Φόρναλιν για ένα... *σκεύασμα.*»

«Ποιος είστε, κύριε;» Από τον επιφυλακτικό τόνο της ο Θόρεντιν κατάλαβε ότι τον έβλεπε από κάπου – από κάποιο κρυφό ματάκι της πόρτας, μάλλον.

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία.»

«Κάποιο λάθος έχετε κάνει, πάντως· κανένας κύριος Φόρναλιν δεν βρίσκεται εδώ.»

«Θα σπάσουμε την πόρτα αν δεν μας ανοίξετε χωρίς καμια καθυστέρηση,» την πληροφόρησε ο Θόρεντιν, κι άκουσε από μέσα γρήγορα βήματα ν'απομακρύνονται.

Πρόσταξε τους μαχητές του να σπάσουν την πόρτα, δίχως πυροβολισμούς· και, καθώς εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω, δυο Χαρνώθιοι κοπάνησαν επανειλημμένα την ξύλινη θύρα με τη μπροστινή και την πίσω μεριά των οπλολογχών τους, ενώ την κλοτσούσαν κιόλας.

Ο Θόρεντιν ανησυχούσε ότι ίσως ο Φόρναλιν να έφευγε από κάποια άλλη μεριά. Αν και οι κατάσκοποί του του είχαν πει ότι το οίκημα δεν φαινόταν να έχει καμια άλλη έξοδο – εξαιρώντας μονάχα ένα παράθυρο – αυτό δεν σήμαινε πως δεν μπορούσε να υπάρχει κάποια καταπακτή που να οδηγεί στο ισόγειο της πολυκατοικίας. Οι μαχητές που είχαν μείνει κάτω ήταν βέβαια σε επιφυλακή, βλέποντας μήπως κανείς έβγαινε τρέχοντας. Αλλά, και πάλι, μπορεί από το ισόγειο ο αλχημιστής να πήγαινε ακόμα πιο βαθιά, στα υπόγεια της πόλης...

Η πόρτα δεν άργησε να σπάσει· ύστερα από μερικά δυνατά χτυπήματα, άνοιξε. Η κλειδαριά της είχε διαλυθεί, οι μεντεσέδες είχαν ξεχαρβαλωθεί, μια μεγάλη λακκούβα είχε δημιουργηθεί στο κέντρο της. Οι μαχητές του Βασιλείου εισέβαλαν κρατώντας τις οπλολόγχες τους σε ετοιμότητα. Ο Θόρεντιν είδε μέσα ένα δωμάτιο με κιβώτια στοιβαγμένα και ρούχα κρεμασμένα τριγύρω. Έμοιαζε με αποθήκη ενδυμάτων, αναμφίβολα· στα ρουθούνια του, όμως, έρχονταν οσμές που δεν συναντούσε κανείς στις αποθήκες ενδυμάτων αλλά στα εργαστήρια αλχημιστών.

Ο Θόρεντιν έδειξε στους μαχητές το βάθος του δωματίου, κι εκείνοι προχώρησαν παραμερίζοντας βίαια τα κρεμασμένα ρούχα εκεί, ρίχνοντάς τα κάτω. Πίσω από τα ρούχα, ο χώρος στένευε κι ένα μεγάλο γραφείο υπήρχε με διάφορα μικροαντικείμενα επάνω. Τριγύρω ήταν ράφια γεμάτα επίσης με μικροαντικείμενα.

«Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω, κύριοι;» ρώτησε ο άντρας που στεκόταν πίσω απ'το γραφείο. Μαυρόδερμος με γαλανά μάτια και αραιά γαλανά μαλλιά.

«Είσαι ο Φόρναλιν ωλ Κέρμακεκ;» ρώτησε ο Θόρεντιν.

«Εσύ ποιος είσαι; Δε μοιάζεις για στρατιωτικός. Κάποιος Χαρνώθιος ευγενής; Δε χρειαζόταν να εισβάλεις έτσι, αν απλά θέλεις να–»

«Θέλω να μου φτιάξεις ένα συγκεκριμένο ελιξίριο.»

«Μπορούσες να το είχες πει προτού σπάσεις την πόρτα μου... Θα πρέπει να προσθέσω στην τιμή–»

«Επομένως, είσαι ο Φόρναλιν.»

«Ναι–»

«Συλλαμβάνεσαι,» του είπε ο Θόρεντιν, «για συνωμοσία κατά του Βασιλείου της Χάρνωθ. Θα έρθεις μαζί μ–»

Καπνός γέμισε το δωμάτιο, προερχόμενος κάτω από το γραφείο – χωρίς ο αλχημιστής να έχει φανεί να κουνιέται καθόλου. Τα χέρια του ήταν, συνεχώς, *επάνω* στο γραφείο. Πώς ήταν δυνατόν...;

Τα μάτια του Θόρεντιν θόλωσαν, το δάπεδο βούλιαξε από κάτω του, έγινε σαν λάσπη. Μη μπορώντας να στέκεται όρθιος, έπεσε, φωνάζοντας, και γύρω του άκουγε και τους μαχητές του Βασιλείου να φωνάζουν. Ένας πυροβολισμός οπλολόγχης αντήχησε.

«Όχι! Μη ρίχνετε! Μη ρίχνετε!» τους προειδοποίησε ο Θόρεντιν, παλεύοντας να σηκωθεί όρθιος αλλά μη μπορώντας να πιαστεί από πουθενά. Συνεχώς βούλιαζε, και τα πάντα ήταν θολά σαν σκιές.

Κι άλλες φωνές ακούστηκαν, αναστάτωση επικράτησε, ενώ ο κόσμος εξακολουθούσε να είναι ρευστός και ασταθής όπως η λάσπη, και σκοτεινός, τόσο σκοτεινός...

Όταν ο Θόρεντιν συνήλθε από τα αποτελέσματα της παραισθησιογόνου ουσίας, είχε νυχτώσει για τα καλά στην πόλη και βρισκόταν στο σοκάκι έξω από την «αποθήκη ενδυμάτων», πλάι στην Αγκυλωτή. Μια μαχήτρια του Βασιλείου τού έδωσε ένα μπουκαλάκι με νερό. «Είστε καλύτερα τώρα, κύριε Θόρεντιν;»

«Ναι. Νομίζω.» Ήπιε μια μικρή γουλιά νερό, προσεχτικά. «Τον πιάσατε;»

«Δεν ήταν κανένας μαζί σας στο δωμάτιο,» του είπε ένας άλλος μαχητής.

«Θα είχε πάει πιο μέσα, τότε.»

«Δεν υπάρχουν άλλα δωμάτια, κύριε Θόρεντιν· ερευνήσαμε όλο τον χώρο.»

«Αποκλείεται! Η πόρτα θα είναι καλυμμένη κάπως. Έχει καθαρίσει το αέριο επάνω;»

«Ναι.»

Ήπιε μια ακόμα γουλιά κι επέστρεψε το μπουκαλάκι στη μαχήτρια. «Ελάτε μαζί μου,» είπε, κι ανέβηκε πάλι τη σκάλα, αλλά αυτή τη φορά με το πιστόλι του στο χέρι, γυρισμένο στην αναισθητοποίηση, στη λειτουργία ενεργοβόλου. Αρκετοί από τους μαχητές του Βασιλείου τον ακολούθησαν.

Στο εσωτερικό του οικήματος, πράγματι, δεν υπήρχε καμια άλλη φανερή πόρτα. Αλλά ο Φόρναλιν προφανώς από κάπου είχε φύγει· το ίδιο και η γυναίκα που είχε μιλήσει με τον Θόρεντιν όταν εκείνος χτύπησε την εξώπορτα. Επιπλέον, εδώ υποτίθεται πως ήταν αλχημικό εργαστήριο, αλλά πουθενά δεν έβλεπες τους ανάλογους εξοπλισμούς...

Ο Θόρεντιν, θηκαρώνοντας το πιστόλι του, ψηλάφησε τον τοίχο στο βάθος, πίσω από το γραφείο, ο οποίος ήταν ξύλινος σε αντίθεση με τους άλλους που ήταν πέτρινοι. Σύντομα διαπίστωσε ότι ένα τμήμα του άνοιγε. Πώς όμως; Υπήρχε κανένας μοχλός εδώ κοντά;

Δεν είχε σημασία. «Σπάστε αυτή την πόρτα,» πρόσταξε ο Αρχικατάσκοπος, δείχνοντάς την. «Σπάστε την. Πόρτα είναι, όχι τοίχος· θα το δείτε.»

Δύο μαχητές του Βασιλείου την κλότσησαν και την κοπάνησαν με τις οπλολόγχες τους μέχρι που η κρυφή θύρα, τσακισμένη, άνοιξε.

Πέρα από το κατώφλι της, μόνο σκοτάδι φαινόταν.

«Περιμένετε!» προειδοποίησε ο Θόρεντιν, φοβούμενος κι άλλη παγίδα. Είχε τραβήξει ξανά το πιστόλι του, και πήρε τώρα μια φωτοβομβίδα από μια τσέπη του, γύρισε τον διακόπτη της, και την πέταξε μέσα.

Η συσκευή ήταν φτιαγμένη από παχύ κρύσταλλο γεμισμένο με μικροσκοπικούς μηχανισμούς και καλώδια. Πέφτοντας στο πάτωμα, φώτισε έντονα τον χώρο, διαλύοντας το σκοτάδι: αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο που, αν έκρινε κανείς από τους εξοπλισμούς εκεί, δεν μπορεί παρά να ήταν αλχημικό εργαστήριο. Ο Φόρναλιν δεν φαινόταν πουθενά, όμως· ούτε καμια γυναίκα.

Ο Θόρεντιν πρόσταξε: «Μπείτε με προσοχή κι ανάψτε το φως στο ταβάνι.»

Οι μαχητές του Βασιλείου μπήκαν με τις οπλολόγχες τους σε ετοιμότητα, είτε για να καρφώσουν είτε για να πυροβολήσουν. Ο ένας άπλωσε το χέρι του και πάτησε έναν διακόπτη στον τοίχο, κάνοντας τη λάμπα στο ταβάνι ν'ανάψει.

Το έντονο φως της φωτοβομβίδας δεν θα διαρκούσε πάνω από τρία λεπτά, όπως ήξερε ο Θόρεντιν, ο οποίος τώρα ακολούθησε τους μαχητές μέσα στο αλχημικό εργαστήριο κοιτάζοντας ολόγυρα. Καμια πόρτα δεν φαινόταν, κι όλοι οι τοίχοι ήταν πέτρινοι. Αυτό δεν σήμαινε ότι αποκλείεται να άνοιγαν με κάποιον τρόπο, βέβαια, απλώς το έκανε λιγότερο πιθανό.

Ο Θόρεντιν έριξε μια ματιά στο πάτωμα. Ομοιόμορφα τετράγωνα πλακάκια. Πολύ μεγάλα. Αρκετά για να είναι το καθένα απ'αυτά καταπακτή. Ατένισε προσεχτικά τα περιγράμματά τους: τα κενά που σχηματίζονταν ανάμεσά τους. Αν υπήρχε κρυφή καταπακτή εδώ, σ'εκείνο το σημείο τα κενά θα ήταν μεγαλύτερα, σωστά; Λάθος. Σε όλα τα σημεία τα κενά ήταν αρκετά μεγάλα για να είναι το πλακάκι καταπακτή. Επίτηδες, πολύ πιθανόν.

Ο Θόρεντιν θηκάρωσε το πιστόλι του και ζήτησε μια οπλολόγχη· του την έδωσαν, κι εκείνος άρχισε να βάζει τη λεπίδα της ανάμεσα στα πλακάκια, πιέζοντας με το κοντάρι, σχηματίζοντας μοχλό. Η καταπακτή, αν υπήρχε, μόνο έτσι μπορεί να άνοιγε. Κανένας χαλκάς δεν φαινόταν πουθενά, κανένα άγκιστρο ή λαβή. Ούτε πρέπει να υπήρχε κάποιος κρυφός μηχανισμός.

Με την τέταρτη προσπάθεια, βρήκε αυτό που έψαχνε. Καθώς πίεζε το κοντάρι της οπλολόγχης, η λεπίδα της σήκωσε το πλακάκι χωρίς δυσκολία. Δεν ήταν βαρύ.

«Ανοίξτε το τελείως,» πρόσταξε ο Θόρεντιν, κι ο μαχητής που του είχε δώσει την οπλολόγχη έπιασε το πέτρινο σκέπασμα της καταπακτής και το άνοιξε, αποκαλύπτοντας το άνοιγμα από κάτω. Συγχρόνως, ένας άλλος μαχητής και μια μαχήτρια είχαν τις οπλολόγχες τους στραμμένες στο άνοιγμα. Κανένας κίνδυνος, όμως, δεν ήρθε από εκεί.

Ο Θόρεντιν φώτισε μέσα με τον φακό του, και είδε ένα στενό φρεάτιο με μια μεταλλική σκάλα.

Είπε σε δύο μαχητές να κατεβούν πρώτοι κι εκείνος τούς ακολούθησε. Το φρεάτιο ήταν αρκετά βαθύ και κατέληγε στους υπονόμους, προσπερνώντας το ισόγειο της πολυκατοικίας – περνώντας μάλλον μέσα από κάποιον τοίχο της, ή ανάμεσα από τους τοίχους.

Ο ένας μαχητής του Βασιλείου φώτιζε δεξιά κι αριστερά, με φακό· και ο Θόρεντιν φώτισε επίσης με τον δικό του φακό, όμως δεν είδε ούτε τον Φόρναλιν ούτε καμια γυναίκα. Όπως το περίμενε. Από εδώ είχαν, αναμφίβολα, κατεβεί αλλά δεν υπήρχε και κανένας λόγος να *μείνουν* εδώ.

Κοίταξε στο έδαφος και στους τοίχους, μήπως βρει κάποιο ίχνος· όμως το έδαφος ήταν γεμάτο βρόμικα νερά και οι τοίχοι, εκτός από γλίτσα και έντομα, δεν είχαν επάνω τους τίποτ' άλλο αξιοσημείωτο.

Η Κέσριμιθ καταράστηκε. «Και μάλλον δεν θα ξαναγυρίσει εκεί,» είπε, «τώρα που ξέρει ότι τον κυνηγάμε.»

«Αποκλείεται να επιστρέψει,» συμφώνησε ο Θόρεντιν. «Και ούτε στο σπίτι του στον Λαβύρινθο νομίζω ότι θα πάει, αλλά έχω κατασκόπους που το παρακολουθούν.»

«Δε σου είχα πει να στείλεις ανθρώπους να το ερευνήσουν;» Η Κέσριμιθ ήταν μισοξαπλωμένη σ'έναν καναπέ του καθιστικού των δωματίων της, νιώθοντας τον φλογερό πόνο από την εγχείρηση στη δεξιά της μεριά να έχει καταλαγιάσει αρκετά πλέον.

«Προτίμησα να μην τους στείλω, ύστερα από την ανάκριση των αυτονομιστών, γιατί ήδη γνωρίζαμε ό,τι θέλαμε – ότι, δηλαδή, και ο Φόρναλιν είναι αυτονομιστής.» Ο Θόρεντιν καθόταν σε μια πολυθρόνα, μ'ένα ποτήρι κρασί Χαρνώθιων δασών στα χέρια.

Η Ολέρια, η σύζυγός του και Αρωγός της Βασιλικής Αντιπροσώπου του προτεκτοράτου, καθόταν σε μια άλλη πολυθρόνα, όχι πολύ μακριά, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, καπνίζοντας ένα μακρύ τσιγάρο.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε και πήρε καθιστή θέση πάνω στον καναπέ. «Στα ίδια καταλήξαμε πάλι!» είπε, δυσαρεστημένα. «Αυτός ο άνθρωπος – αν κατόρθωνες να τον πιάσεις – ίσως να μας αποκάλυπτε το καινούργιο άντρο των αυτονομιστών!»

«Δυστυχώς, όμως, *νιρλίσα,* ξέφυγε.» Ο Θόρεντιν ήπιε μια γουλιά από το κρασί του.

«Και δεν υπάρχει κάτι – κάποιο στοιχείο στο εργαστήριό του – που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για να μας οδηγήσει στο άντρο τους;»

«Δεν το νομίζω αλλά έχω πει στους κατασκόπους μου να ψάξουν. Και τους έχω επίσης πει, αν δεν δουν κανέναν να μπαίνει στο σπίτι του Φόρναλιν ώς τα μεσάνυχτα, να κάνουν διάρρηξη εκεί και να το ερευνήσουν από πάνω ώς κάτω. Και πάλι, όμως, δεν νομίζω ότι θα βρουν κάτι χρήσιμο. Οι αυτονομιστές αποκλείεται να έχουν χάρτες της Φάνρηβ με το νέο άντρο τους σημειωμένο επάνω.»

Η Κέσριμιθ καταράστηκε ξανά, αλλά τώρα σιωπηλά, μέσα στο μυαλό της μόνο. Πολύ θα ήθελε να βρει το άντρο των αυτονομιστών και να τους εξολοθρεύσει όλους. Αυτοί ευθύνονταν για τον θάνατο της Ηλέκτρας! Κι αυτοί έφταιγαν, επίσης, που τώρα η Κέσριμιθ έπρεπε να προσπαθεί να εξαφανίσει τα φρικτά εγκαύματα από πάνω της. Όταν έδιωχνε τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ και τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας από το προτεκτοράτο της, θα γύριζε την πόλη ανάποδα για να βρει αυτούς τους κακούργους!

«Τι νομίζεις εσύ, Ολέρια;» ρώτησε.

Η Ολέρια την κοίταξε απορημένα. «Εγώ, *νιρλίσα;*»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. *Γιατί την έκανα, Αρωγό, αλήθεια;* Δε μπορούσε να θυμηθεί.

12

Η Υψηλή Θέση *και το Μυθικό Ερπετό· οι Γίγαντες στον Κήπο· η Αδελφή του Διπλωμάτη· Ιερή Τέχνη· η Απόφαση του Συμβουλίου*

Το μεσημέρι της επόμενης ημέρας ύστερα από τη διανυκτέρευση στη μεζονέτα των διδύμων, ο Άλφεντουρ πήγε τη Λαρβάκι στη Βόρεια Αγορά της Νάζρηβ, για να γευματίσουν σ’ένα εστιατόριο εκεί το οποίο ονομαζόταν «*Η Υψηλή Θέση*» και βρισκόταν στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Ανέβαινες μέσω εξωτερικής σκάλας που ήταν γαντζωμένη σαν πελώριο φίδι πάνω στον τοίχο και επίσης *λαξεμένη* σαν πελώριο φίδι. Το εστιατόριο είχε μεγάλα παράθυρα γύρω-γύρω, απ’όπου φαινόταν ένα αρκετά μεγάλο μέρος των δρόμων της Βόρειας Αγοράς.

Ο Θάλβακιρ δεν ήταν μαζί τους τώρα, αλλά ήταν μαζί τους το πρωί, που ο Άλφεντουρ είχε ξεναγήσει τη Λαρβάκι στη Συνοικία των Τεχνών δείχνοντάς της τα καταστήματα με τους ζωγραφικούς πίνακες, τα αγάλματα, τα λογοτεχνικά βιβλία, τα κοσμήματα, και άλλα. Πολλοί καλλιτέχνες εργάζονταν εκεί, πουλώντας τα έργα τους. Και δεν ήταν όλοι ντόπιοι· αρκετοί είχαν έρθει από διάφορες περιοχές της Μοργκιάνης: βορρά, νότο, ανατολή, δύση. Στη Συνοικία των Τεχνών έβρισκες κάθε λογής πράγματα – όπως κι αλλού στη Νάζρηβ, βέβαια. Η Νάζρηβ η Ελεύθερη ήταν, άλλωστε, σύμφωνα με κάποιους, στο απόλυτο γεωγραφικό κέντρο της Μοργκιάνης. Κι ακόμα κι αν δεν ήταν *όντως* στο απόλυτο γεωγραφικό κέντρο, ήταν αναμφίβολα σ’ένα πολύ κεντρικό σημείο.

Ο Άλφεντουρ παράγγειλε, επί του παρόντος, φαγητά φτιαγμένα με συνταγές από το Μαύρο Δάσος, τα οποία η Λαρβάκι δεν είχε ποτέ της ξανακούσει αλλά δεν ζήτησε να μάθει λεπτομέρειες. Τον εμπιστευόταν. Ώς τώρα δεν την είχε δηλητηριάσει.

«Αυτό το φίδι στη σκάλα δεν είναι τυχαίο, το ξέρεις;» της είπε ο Άλφεντουρ.

«Τι εννοείς;»

«Υποτίθεται πως υπάρχουν τέτοια, και μάλιστα τόσο μεγάλα, αν όχι μεγαλύτερα, στα πιο βαθιά σημεία του Μαύρου Δάσους. Μαύρα Ερπετά ονομάζονται.»

«Μύθος, έτσι;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Ορισμένοι ορκίζονται πως τα έχουν δει. Λένε πως είναι ενσαρκώσεις του Σερτίνγκε.»

«Για πολλά θηρία λένε διάφοροι πως είναι ενσαρκώσεις του Σερτίνγκε.»

Ο Άλφεντουρ απλά ανασήκωσε τους ώμους κι άναψε την πίπα του.

Μέχρι να έρθει το φαγητό τους, η Λαρβάκι κοίταζε ένα βραχιόλι που της είχε αγοράσει από τη Συνοικία των Τεχνών. «Δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό,» του είπε. «Ήταν ακριβό.»

«Νόμιζα ότι σου άρεσε.»

«Δεν είναι εκεί το θέμα. Σου χρωστάω ξανά–»

«Μη λες ανοησίες, είπαμε.»

Η Λαρβάκι έσμιξε τα χείλη. «Άλφεντουρ... γιατί... Δε με γνωρίζεις *καθόλου* καλά· το καταλαβαίνεις, έτσι;»

Εκείνος μειδίασε πίσω απ'τον καπνό της πίπας του. «Και λοιπόν;»

«Μπορεί να είμαι κάθαρμα. Μπορεί σύντομα ν'ανακαλύψεις ότι είμαι κάθαρμα. Πώς θα αισθανθείς τότε;»

«Δεν κάνω δώρα σκεπτόμενος το μέλλον, μόνο το παρόν. Δεν περιμένω ανταλλάγματα.»

«Πολύ διπλωματικό. Αλλά αν αύριο... αν εγώ... αν συμβεί *οτιδήποτε;*»

«Ας συμβεί ό,τι θέλει,» είπε ο Άλφεντουρ, αναρωτούμενος γιατί η Λαρβάκι προσπαθούσε να τον προβληματίσει άσκοπα. «Δεν αλλάζει τίποτα. Δε μου χρωστάς κάτι. Εντάξει;» Άγγιξε το χέρι της που φορούσε το βραχιόλι, το έσφιξε μέσα στο δικό του. «Εντάξει;»

«Νόμιζα ότι... μετά από τη γυναίκα σου... ότι... Απλώς δεν θέλω να νομίσεις ότι είμαι σαν αυτήν αν εγώ φύγω, για παράδειγμα–»

«Σταμάτα,» είπε ο Άλφεντουρ χαμογελώντας. «Σταμάτα. Η Δαλνίραθ δεν είναι η μόνη γυναίκα που μ'έχει προδώσει.»

Η Λαρβάκι συνοφρυώθηκε. *Όλο εκπλήξεις είσαι,* σκέφτηκε. «Ήσουν ξαναπαντρεμένος;»

«Δεν έχω παντρευτεί παρά μόνο μία φορά. Ωστόσο, δεν μ'έχουν προδώσει μόνο μία φορά στη ζωή μου.»

«Και παρ'όλ' αυτά μού αγόρασες ρούχα; και μπιχλιμπίδια; και με πηγαίνεις σε ακριβά εστιατόρια; ενώ το ξέρεις πως δεν έχω καθόλου λεφτά ούτε εδώ ούτε στη Φάνρηβ;»

Ο Άλφεντουρ γέλασε. «Ναι,» είπε.

«Είστε τρελοί εσείς οι Μοργκιανοί.»

«Κι εσείς οι Φεηνάρκιοι, υποθέτω.»

Η Λαρβάκι τεντώθηκε πάνω από το τραπέζι και φιλήθηκαν. «Ό,τι κι αν γίνει, *σ'αγαπώ,*» του είπε. «Και μη νομίσεις ότι το λέω επειδή πήρα όμορφα αντικείμενα από εσένα, ούτε επειδή έφαγα ωραία φαγητά, ούτε... ούτε... Δεν είναι αυτός ο λόγος.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Μπορεί να μείνω στη Νάζρηβ, τελικά,» είπε η Λαρβάκι. «Μπορεί. Είναι ωραία εδώ.»

«Είσαι καλοδεχούμενη.»

Το απόγευμα, πήγαν στη Συνοικία των Γιγάντων μέσα στο εναέριο όχημά του ενώ οι σκιές πλήθαιναν γύρω τους. Η περιοχή ήταν γεμάτη δέντρα – ένας απέραντος κήπος, όπως την είχε περιγράψει ο Άλφεντουρ – κι ανάμεσά τους οικήματα ήταν οικοδομημένα, αρκετά ψηλά μάλιστα. Ορισμένα έμοιαζαν να φυτρώνουν μέσα από τα δέντρα· ορισμένα έμοιαζαν να έχουν δέντρα για τοίχους, από τα θεμέλια ώς την ταράτσα. Δενδρογίγαντες κυκλοφορούσαν παντού, χωρίς να ενοχλούν τους ανθρώπους ή τα ζώα που βρίσκονταν στον Κήπο (όπως ονομαζόταν αλλιώς η Συνοικία των Γιγάντων): ψηλές, ανθρωποειδείς μορφές μέσα στο σούρουπο, καλυμμένες με ξύλινο φλοιό, και με κλαδιά και φύλλα να φυτρώνουν επάνω στα σώματά τους. Θα νόμιζε κανείς ότι είχαν την ίδια νοημοσύνη με τους ανθρώπους, ότι μπορούσαν να μιλήσουν την ίδια γλώσσα· αλλά οι δενδρογίγαντες μούγκριζαν μόνο και, γενικά, φέρονταν σαν θηρία. Ευφυή θηρία, ίσως, αλλά τίποτα περισσότερο.

Σε κάποια σημεία του Κήπου ήταν συγκεντρωμένες ομάδες απ'αυτούς – τρείς ή τέσσερις δενδρογίγαντες, συνήθως – και τραγουδούσαν, φέρνοντας στο μυαλό τον άνεμο και τη βροχή.

Ο Άλφεντουρ οδήγησε το εναέριο όχημά του μέσα από πλακόστρωτους δρόμους περιστοιχισμένους με δέντρα, ή ακόμα και σκεπασμένους από φυτικές οροφές, φωτισμένους από φωτόλιθους κρεμασμένους σε κλαδιά, ή από ενεργειακές λάμπες: και τελικά έφτασε στο κέντρο της Συνοικίας των Γιγάντων, εκεί όπου βρισκόταν ο φυ-

σικός βωμός του Σερτίνγκε. Τρεις μεγάλοι βράχοι που δύο δέντρα μπλέκονταν ολόγυρά τους και μεταξύ τους σαν πελώρια ξύλινα ερπετά. Τρεις δενδρογίγαντες στέκονταν τώρα εδώ, τραγουδώντας ένα μακρόσυρτο άσμα που δεν θα μπορούσε ποτέ να βγει από τον λαιμό ζώου ή ανθρώπου· θα μπορούσε μονάχα να προέλθει από φυτά, αν τα φυτά είχαν λαιμό. Η Λαρβάκι αισθάνθηκε ένα ακούσιο ρίγος να τη διατρέχει.

Εκτός από τους δενδρογίγαντες, στον βωμό ήταν και δύο προσκυνητές οι οποίοι έκαιγαν μια θυσία επάνω στους μεγάλους βράχους με τα παράξενα (αλλά φυσικά) σχήματα.

«Τι θυσιάζουν;» ρώτησε η Λαρβάκι, καθώς ο Άλφεντουρ είχε σταματήσει το εναέριο όχημά του σβήνοντας τους προβολείς. «Κάποιο ζώο;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί.»

Μετά από λίγη ώρα, οι προσκυνητές έφυγαν αλλά οι δενδρογίγαντες εξακολουθούσαν να τραγουδούν.

«Πάμε;» είπε ο Άλφεντουρ.

«Πάμε.»

Όταν επέστρεψαν στο διαμέρισμά του στη Συνοικία των Πύργων, η Λαρβάκι είπε: «Ακόμα δεν σ'έχουν ειδοποιήσει απ'το Συμβούλιο, ε;» Ήταν η δεύτερη μέρα από τότε που ο Άλφεντουρ είχε μιλήσει με τους Συμβούλους.

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, δεν μ'έχουν ειδοποιήσει. Υποθέτω πως δεν είναι εύκολη η απόφασή τους.» Αλλά δεν το υπέθετε μόνο· ήταν σίγουρος. Είχε ζητήσει από το Συμβούλιο των Οκτώ να αποκλείσουν εμπορικά και τους υποστηρικτές του Φύλακα και τους υποστηρικτές του Βασιλείου της Χάρνωθ. Θα το έκαναν, άραγε; Ή θα προτιμούσαν να συμμαχήσουν με τη μια παράταξη ή την άλλη; Ή με *καμία* παράταξη;

Ο Άλφεντουρ θεωρούσε το τελευταίο πολύ πιθανό. Αυτή ήταν η γενική τακτική της Νάζρηβ, άλλωστε: να μην ανακατεύεται στα πολιτικά θέματα των άλλων πόλεων. Ωστόσο, η Φάνρηβ ήταν ιδιαίτερη περίπτωση. Κι εκείνος ήθελε, επιπλέον, να βοηθήσει την πόλη για την οποία ο Κασλάριν σκοτώθηκε τόσο άδικα...

Αν όμως το Συμβούλιο των Οκτώ έπαιρνε άλλη απόφαση από την επιθυμητή για τον Άλφεντουρ, ο διπλωμάτης δεν θα έφερνε αντίρρηση. Αυτή ήταν η δουλειά του, και γι'αυτό τον εμπιστεύονταν.

«Είσαι προβληματισμένος,» παρατήρησε η Λαρβάκι.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, αλλά δεν είπε τίποτα περισσότερο.

Πράγμα που δεν την εξέπληξε καθόλου. Η μυστικοπάθεια των Μοργκιανών· την είχε συνηθίσει.

Αφού πλύθηκαν στο μεγάλο μπάνιο του διαμερίσματος του Άλφεντουρ, έκαναν έρωτα σαν να περίμεναν ότι αύριο ο ήλιος της Μοργκιάνης τελικά θα έσβηνε. Μετά παράγγειλαν να τους φέρουν φαγητό από έξω.

Την άλλη μέρα, ο Άλφεντουρ μίλησε τηλεπικοινωνιακά με την αδελφή του τη Σώρναλκιθ, η οποία ήταν αρχηγός της πολιτοφυλακής της Νότιας Αγοράς. Η Σώρναλκιθ τού είπε: «*Απαράδεκτο που έπρεπε να μάθω για την επιστροφή σου κατά τύχη. Από πότε έχεις έρθει;*»

«Δυο μέρες· δεν είναι και τόσος καιρός. Και είχα δουλειές.»

«*Συνεχώς εξαφανίζεσαι, Άλφεντουρ· συνεχώς εξαφανίζεσαι. Έλα το μεσημέρι να τα πούμε.*»

«...Δεν ξέρω. Ίσως.»

«*Γιατί ‘ίσως’; Έχεις κανονίσει κάτι άλλο;*»

«Θα δούμε. Αν είναι, θα σε καλέσω.»

«*Τέλος πάντων. Ελπίζω να σε δω προτού φύγεις.*»

«Κι εγώ.»

Η Σώρναλκιθ γέλασε, και σύντομα η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε. Ο Άλφεντουρ κατέβασε το ακουστικό από το αφτί του, καθισμένος στο γραφείο του.

«Ποια ήταν αυτή, αν επιτρέπεται;» ρώτησε η Λαρβάκι, στεκόμενη στο κατώφλι της πόρτας. Δεν είχε ακούσει τι ακριβώς έλεγε η γυναίκα μέσα από το μεγάφωνο του ακουστικού αλλά είχε καταλάβει ότι, μάλλον, *ήταν* γυναίκα.

«Η αδελφή μου.»

«Έχεις αδελφή;»

«Κατά σύμπτωση.»

Η Λαρβάκι μειδίασε.

«Οι γονείς μου φταίνε· μην κοιτάς εμένα έτσι,» συνέχισε ο Άλφεντουρ.

Το μειδίαμα της Λαρβάκι πλάτυνε.

«Θες να φάμε μεσημεριανό μαζί της, σήμερα;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ. «Λέει ότι θέλει να με δει προτού φύγω.»

«Ναι, γιατί όχι;» μόρφασε η Λαρβάκι.

Ο Άλφεντουρ ήταν για λίγο σκεπτικός. Μετά: «Θα της πούμε ότι είσαι εμπορική αντιπρόσωπος από τη Φάνρηβ, εντάξει;»

Η Λαρβάκι γέλασε και κάθισε στην άκρη του γραφείου. «Εμπορική αντιπρόσωπος; Εγώ; Σου μοιάζω για εμπορική αντιπρόσωπος *της Φάνρηβ;* Δε βρίσκεις κάτι πιο πειστικό; Όπως, για παράδειγμα, εξωδιαστασιακή μισθοφόρος ή κάτι τέτοιο;»

Ο Άλφεντουρ χάιδεψε τον μηρό της γλιστρώντας το χέρι του κάτω από τη ρόμπα της, κάνοντας ένα διεγερτικό ρίγος να τη διαπεράσει. «Μα *εξωδιαστασιακή* θα υποτίθεται πως είσαι. Είπα ‘εμπορική αντιπρόσωπος *από* τη Φάνρηβ’, όχι ‘*της* Φάνρηβ’. Δεν θα αντιπροσωπεύεις τη Φάνρηβ, απλά κάποιους εμπόρους που έρχονται εκεί από άλλη διάσταση.»

«Ποια διάσταση;»

«Τη Φεηνάρκια;»

«Και τι πουλάμε;»

«Δεν ξέρω· εσύ πες μου: εσύ είσαι από τη Φεηνάρκια.»

«Και δε θα υποπτευθεί η αδελφή σου ότι είμαι κάτι περισσότερο για σένα από εμπορική αντιπρόσωπος; Φέρνεις πολλές εμπορικές αντιπροσώπους για μεσημεριανό;»

«Πιθανώς να το υποπτευθεί, αλλά δεν πρόκειται να πει τίποτα.»

«Ναι, ξέχασα· είμαι στη Μοργκιάνη.»

«Ακριβώς.»

«Και τι πουλάτε;» ρώτησε η Σώρναλκιθ καθώς γευμάτιζαν στο σπίτι της στη Νότια Αγορά, μέσα στη μεγάλη τραπεζαρία, μαζί με τον άντρα της και τα δύο παιδιά της.

«Κόκαλα, κατά πρώτον,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι.

«*Κόκαλα;* Ποιος αγοράζει κόκαλα;» Η όψη της Σώρναλκιθ έμοιαζε αρκετά με την όψη του Άλφεντουρ, και ήταν μαυρόδερμη όπως εκείνος, αλλά καστανομάλλα. Τα μαλλιά της ήταν κομμένα κοντά, και φορούσε ένα αστραφτερό αργυρό σκουλαρίκι στο δεξί αφτί. Τα χείλη της ήταν βαμμένα μοβ. Επάνω στην τουνίκα της ήταν πιασμένη μια καρφίτσα με το έμβλημα που την αναγνώριζε ως αρχηγό πολιτοφυλάκων.

«Μην το λέτε· έχουν πολύ κίνηση. Υπάρχουν συλλέκτες που τα θέλουν, καθώς και ερευνητές, αλχημιστές... διάφοροι άνθρωποι. Έχουμε πολλών ειδών θηρία στη Φεηνάρκια, αν έχετε ακούσει.»

«Δεν ξέρω· δεν έχω ασχοληθεί με άλλες διαστάσεις, οφείλω να ομολογήσω.» Η Σώρναλκιθ έριξε ένα λοξό βλέμμα στον Άλφεντουρ και μετά το βλέμμα της στράφηκε πάλι στη Λαρβάκι.

«Εγώ,» είπε ο ένας γιος της Σώρναλκιθ, «έχω δει φωτογραφίες με τέρατα από τη Φεηνάρκια.» Αποκλείεται να ήταν πάνω από δεκάξι χρονών, έκρινε η Λαρβάκι.

«Ναι;» τον ρώτησε. «Τι τέρατα;»

«Μεγαθήριο. Λυκόχοιρος. Τριχόσαυρα.»

«Αυτά είναι, πράγματι, ζώα της Φεηνάρκια. Δεν είναι 'τέρατα' ακριβώς.»

«Έχουν μεγάλα δόντια και νύχια. Και το Μεγαθήριο είναι *τεράστιο*.»

«Πού είδες αυτές τις φωτογραφίες;» τον ρώτησε ο πατέρας του – ένας γαλανόδερμος άντρας, ίσως λίγο μικρότερος από τη Σώρναλκιθ, νόμιζε η Λαρβάκι.

«Στο *Μάτι των Διαστάσεων*.»

«Το περίμενα.»

«Τι είναι το *Μάτι των Διαστάσεων*;» ρώτησε η Λαρβάκι. «Τηλεοπτικό κανάλι;»

«Περιοδικό,» της είπε ο Άλφεντουρ.

Το υπόλοιπο γεύμα το πέρασαν συζητώντας για την κατάσταση στη Φάνρηβ, για την οποία η Σώρναλκιθ και ο σύζυγός της είχαν ακούσει μόνο φήμες. Οι δυο γιοι τους, όταν τελείωσαν το φαγητό, έφυγαν από το τραπέζι αφού (μετά από προτροπή της μητέρας τους) χαιρέτησαν τον θείο Άλφεντουρ και την κυρία Λαρβάκι.

«Γιατί να μη λέγαμε την αλήθεια στην αδελφή σου;» ρώτησε η Λαρβάκι τον Άλφεντουρ αργότερα, όταν επέστρεφαν προς το σπίτι του μέσα στο εναέριο όχημά του. «Την αλήθεια για εμένα, εννοώ.»

«Δε χρειάζεται να ξέρει ότι ήσουν πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

«Δεν την εμπιστεύεσαι;»

«Την εμπιστεύεσαι – και αυτήν και τον άντρα της – αλλά, όπως λένε, 'Λέγε λίγα, κρύβε πολλά'.»

Η Λαρβάκι γέλασε. «Το περίμενα ότι αυτό θα απαντούσες. Ωστόσο,» πρόσθεσε ύστερα από μια στιγμή, «κι εγώ προτιμώ να μην ξέρουν ότι ήμουν πράκτορας της Παντοκράτειρας. Γενικά.»

«Το καταλαβαίνω. Και το κατανοώ.»

«Η αδελφή σου ήταν μπλεγμένη στην Επανάσταση;»

«Προς το τέλος, ναι, ήταν. Κι εννοώ *πριν* από τον μεγάλο πόλεμο. Αλλά δεν είναι από τους φανατικούς που τώρα κυνηγάνε όλους όσους είχαν κάποτε, έστω και για λίγο, υπηρετήσει την Παντοκράτειρα.»

Το απόγευμα, ο Άλφεντουρ την ξενάγησε στη Συνοικία της Σιωπής, όπου βρισκόταν και η Μαγική Ακαδημία της Νάζρηβ, και μετά πέρασαν στην άλλη όχθη του ποταμού και πήγαν στη Συνοικία του Σερτίνγκε, όπου ήταν ο ναός του συγκεκριμένου θεού. Ο Άλφεντουρ, φυσικά, τον έδειξε στη Λαρβάκι. Αλλά εκείνης το βλέμμα στρεφόταν συνεχώς προς τα νότια, σε μια συνοικία που τα οικοδομήματά της φαίνονταν μισοκρυμμένα πίσω από καπνούς.

«Τι είναι εκεί;» ρώτησε τελικά.

«Η Συνοικία του Καπνού.»

«Δε μ’εκπλήσσει το όνομα.»

«Ούτε και θα έπρεπε. Είναι γεμάτη εργοστάσια. Πολλές και διάφορες ύλες καίγονται εκεί. Το πιο ανθυγιεινό μέρος της Νάζρηβ. Το τίμημα, υποθέτω, που πρέπει να πληρώσουμε για τα υπόλοιπα πράγματα που έχουμε.»

Μετά την ξενάγησε στη Συνοικία των Όπλων, όπου συγκεντρώνονταν μισθοφόροι και τυχοδιώκτες από το Μαύρο Δάσος και υπήρχαν αρκετά πανδοχεία. Αλλά δεν έμειναν για πολύ εκεί· ο Άλφεντουρ έστριψε το εναέριο όχημά του προς τα ανατολικά και πλησίασε το Μεγάλο Πάνθεο που βρισκόταν στη βορειοδυτική μεριά της Βόρειας Αγοράς. Σταμάτησε και μαζί με τη Λαρβάκι επισκέφτηκαν το εσωτερικό του μεγάλου ιερού χώρου που ήταν αφιερωμένος σ’όλους τους θεούς της Μοργκιάνης. Τα λαξεύματα και οι τοιχογραφίες εντυπωσίασαν την εξωδιαστασιακή.

«Φτιαγμένα από καλλιτέχνες της Συνοικίας των Τεχνών,» εξήγησε ο Άλφεντουρ. «Ορισμένα είναι πανάρχαια – όπως αυτό εκεί το άγαλμα του Φορβόκμε. Άλλα πάλι είναι πολύ πρόσφατα – όπως αυτή η αναπαράσταση.» Έδειξε έναν τοίχο που επάνω του ήταν ζωγραφισμένη μια σκηνή η οποία έδειχνε μια σειρά από ανθρώπους

ν'ακολουθούν μια ψηλόλιγνη γυναικεία φιγούρα, λιγάκι εφιαλτική, προς έναν μεγάλο κήπο γεμάτο σκιές. Οι άνθρωποι ήταν δεμένοι με αλυσίδες και γκρίζοι σαν φασματικές μορφές· πίσω τους πτώματα ήταν ξαπλωμένα.

«Η Λωράθλου;» είπε η Λαρβάκι. «Η Κυρά του Θανάτου;»

«Ναι. Τους οδηγεί στον Μεταθανάτιο Κήπο.»

Η Λαρβάκι αισθάνθηκε για κάποιο λόγο τις τρίχες της να ορθώνονται.

Ο Άλφεντουρ κατάλαβε την αντίδρασή της. «Σε φρικάρει, ε;»

«Ναι. Κάτι στο στιλ του καλλιτέχνη... σαν από εφιαλτικό όνειρο.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Συμφωνώ. Κι άλλοι έχουν πει ότι παραήταν ακραίο. Αλλά στους ιερωμένους της Λωράθλου αρέσει.»

Μετά από το Μεγάλο Πάνθεο, επέστρεψαν στο σπίτι του Άλφεντουρ και πέρασαν το βράδυ εκεί, παρέα με τον Θάλβακιρ, την Αζουρίτα, και τη Ζέρκιλιθ.

Το Συμβούλιο των Οκτώ ακόμα δεν είχε επικοινωνήσει με τον διπλωμάτη.

Αλλά αύριο επικοινώνησε. Από το πρωί κιόλας.

Ο Άλφεντουρ κοιμόταν πλάι στη Λαρβάκι, στην κρεβατοκάμαρά του, όταν το κουδούνισμα του τηλεπικοινωνιακού διαύλου τούς ξύπνησε και τους δύο.

«Κάποιος σε ζητά,» μουρμούρισε εκείνη.

«Ναι.»

Ο Άλφεντουρ, έχοντας ήδη μια υποψία ποιος μπορεί να ήταν, πήγε στο γραφείο του, έφερε το ακουστικό στο αφτί του, και δέχτηκε την κλήση.

Η υποψία του επιβεβαιώθηκε όταν άκουσε τη φωνή της Αρκάλθα, της Γραμματέα του Συμβουλίου: «*Καλημέρα, Άλφεντουρ. Ελπίζω να μη σε ξύπνησα.*»

«Με ξύπνησες, αλλά έχω επιβιώσει κι από χειρότερα.»

«*Το ξέρω,*» γέλασε η Αρκάλθα. «*Το Συμβούλιο θέλει να σου μιλήσει. Σήμερα. Σε μιάμιση ώρα από τώρα.*»

«Θα είμαι εκεί.»

«*Καλή σου μέρα, Άλφεντουρ.*»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο διπλωμάτης επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρά του.

«Το Συμβούλιο με καλεί,» πληροφόρησε τη Λαρβάκι, η οποία ήταν ακόμα ξαπλωμένη και δεν είπε τίποτα. Ο Άλφεντουρ πήγε στο μπάνιο και μετά μπήκε πάλι στην κρεβατοκάμαρα κι άρχισε να ντύνεται.

«Θα σε στείλουν στη Φάνρηβ τώρα;» τον ρώτησε η Λαρβάκι.

«Κατά πάσα πιθανότητα. Θα έρθεις;»

«Τι ερώτηση είν' αυτή;»

«Επειδή μου έλεγες τις προάλλες ότι μπορεί να έμενες εδώ…»

«Ναι,» είπε η Λαρβάκι, «μπορεί να μείνω εδώ, μετά, αλλά όχι τώρα. Τώρα… Επιπλέον, η αλήθεια είναι πως χρωστάω στον Εθέλδιρ· με βοήθησε. Κι εξαφανίστηκα τελείως απροειδοποίητα. Πρέπει να επιστρέψω, Άλφεντουρ. Αν και, όντως, προτιμώ τη Νάζρηβ.»

«Πολλοί,» της είπε ο Άλφεντουρ ενώ ντυνόταν, «θα παραξενεύονταν αν άκουγαν τέτοια λόγια από μια πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας.»

«Επειδή κάποτε υπηρετούσα την Παντοκράτειρα, αυτό δεν σημαίνει πως δεν έχω κανένα φιλότιμο.»

Ο Άλφεντουρ τελείωσε με το ντύσιμό του και ρώτησε: «Θέλεις πρωινό;»

Η Λαρβάκι συνοφρυώθηκε. «Δε θα φύγεις αμέσως;»

«Σε μιάμιση ώρα μού είπαν να είμαι εκεί. Έχουμε ακόμα χρόνο.»

Αφού έψησαν τσάι στην κουζίνα, κάθισαν στο καθιστικό του διαμερίσματος παραμερίζοντας απ'το τραπέζι τα απομεινάρια της χτεσινής βραδιάς – τασάκια με αποτσίγαρα, άδεια μπουκάλια, ποτήρια, μισοτελειωμένα φαγητά. Η Λαρβάκι είχε ρίξει μια ρόμπα επάνω της. Δεν μιλούσε όσο έπινε το τσάι της· δεν έβρισκε τίποτα να πει. Κι ο Άλφεντουρ ήταν το ίδιο σιωπηλός· όφειλε να παραδεχτεί, μέσα του, ότι είχε κάποιο άγχος για την απόφαση του Συμβουλίου. Ήταν σημαντική για το μέλλον της Φάνρηβ· και η Φάνρηβ τον ενδιέφερε εξαιτίας του θανάτου του Κασλάριν.

Όταν ήρθε η ώρα, χαιρέτησε τη Λαρβάκι και έφυγε από το διαμέρισμα. Κατέβηκε, μέσω του εξωτερικού ανελκυστήρα, στο ισόγειο, πήγε με τις σκάλες στο γκαράζ, και βγήκε από το γκαράζ οδηγώντας το εναέριο όχημά του. Οι δρόμοι είχαν τη συνηθισμένη κίνηση της Νάζρηβ, και σύντομα έφτασε στον Οίκο του Συμβουλίου και σταμάτησε στον χώρο στάθμευσης. Άφησε εκεί το όχημά του και πήγε στο κεντρικό οίκημα, χαιρετώντας τους φρουρούς καθώς περνούσε από τη λαξευτή πύλη.

Δεν έχασε χρόνο με το να επισκεφτεί το Γραφείο της Γραμματέα· πήρε τον ανελκυστήρα και ανέβηκε στον δεύτερο όροφο. Εκεί συνάντησε έναν από τους υπαλλήλους του Οίκου, ο οποίος τον χαιρέτησε λέγοντας: «Σας περιμένουν, κύριε Άλφεντουρ. Είναι όλοι εδώ.» Ο Άλφεντουρ ένευσε προς τη μεριά του υπαλλήλου και πλησίασε τη μεγάλη, διπλή, ξύλινη πόρτα της Αίθουσας Συσκέψεων. Την έσπρωξε, ανοίγοντας το ένα φύλλο, και μπήκε.

Τα βλέμματα των Οκτώ στράφηκαν επάνω του, και οι ομιλίες τους αμέσως έπαψαν.

«Καλημέρα, Άλφεντουρ,» χαιρέτησε ο Νίλερβιν, ο Σύμβουλος Ναυτιλίας. «Κάθισε.»

Ήταν όλοι τους τσιτωμένοι· το έβλεπε στις εκφράσεις τους. *Τελικά, δεν έχω μόνο εγώ άγχος για τούτη τη συνάντηση.* «Καλημέρα,» αποκρίθηκε, και κάθισε στη συνηθισμένη του θέση στο μεγάλο τραπέζι που στο κέντρο του ήταν λαξεμένο το έμβλημα της Νάζρηβ.

Ο Ζώθμαλιρ, ο Σύμβουλος Οικονομίας, καθάρισε τον λαιμό του. «Συζητήσαμε την πρότασή σου σχετικά με τον γενικό εμπορικό αποκλεισμό της Φάνρηβ, και αποφασίσαμε ότι... οφείλουμε να το δοκιμάσουμε.» Ο ίδιος έμοιαζε, ωστόσο, να έχει τις αμφιβολίες του· φαινόταν καθαρά στο πρόσωπό του.

«Σας ευχαριστώ, Αξιότιμοι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Μη νομίζεις ότι ήταν μια απόφαση που πάρθηκε εύκολα. Πολλοί διαφωνούσαν.»

«Φαντάζομαι.»

Η Καλφίριθ, η Σύμβουλος Αεροναυτιλίας, είπε: «Ο μόνος λόγος που πάρθηκε τέτοια απόφαση είναι επειδή ισχυρίστηκες ότι μπορείς να διαπραγματευτείς με τις πολιτικές δυνάμεις στη Φάνρηβ ώστε να επιτευχθεί ειρήνη.»

«Θα το προσπαθήσω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Αυτό το υπόσχομαι. Θα το προσπαθήσω, με κάθε μέσο που έχω. Ωστόσο,» τόνισε, «εκείνο που *δεν* μπορώ να υποσχεθώ είναι το βέβαιο αποτέλεσμα. Ίσως να μην καταφέρω τίποτα.» Παρότι φοβόταν ότι τα λόγια του πιθανώς να άλλαζαν την απόφασή τους, δεν δίστασε να τα εκφράσει γιατί πίστευε ότι όφειλε να τους προειδοποιήσει, να μην έχουν προσδοκίες για πράγματα που ίσως να μην έρχονταν σε πέρας.

«Αντιλαμβανόμαστε ότι δεν έχεις απόλυτο έλεγχο επάνω τους, Άλφεντουρ,» είπε ο Μάρναλουρ, ο Σύμβουλος Ερευνών, κι έριξε μια

ματιά σε όλους όσους κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι. Κανένας δεν διαφώνησε, ούτε πρότεινε να μεταβάλλουν την απόφασή τους.

Το γνώριζαν μάλλον ότι θα τους το έλεγα αυτό, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. *Με ξέρουν καλά. Και με εμπιστεύονται. Όπως πάντα.* «Θα κάνω ό,τι καλύτερο δύναμαι,» τους διαβεβαίωσε. «Η ειρήνη στη Φάνρηβ με ενδιαφέρει προσωπικά. Όπως σας είπα, ο Κασλάριν ήταν φίλος μου.»

«Λοιπόν,» είπε ο Ζώθμαλιρ. «Από αύριο θα ειδοποιηθούν όλοι οι έμποροι της Νάζρηβ ώστε να διακόψουν τις συναλλαγές τους με τη Φάνρηβ. Και εσύ, Άλφεντουρ, θα πετάξεις για Φάνρηβ. Εκτός αν για κάποιον λόγο πρέπει να περιμένεις μια, δυο μέρες ακόμα.»

«Δεν υπάρχει κανένας τέτοιος λόγος, Αξιότιμε. Θα αναχωρήσω αύριο.»

Όταν επέστρεψε στο σπίτι του, βρήκε εκεί τη Λαρβάκι μαζί με τον Θάλβακιρ, να κουβεντιάζουν. Οι κουβέντα τους έπαψε μόλις είδαν τον Άλφεντουρ να μπαίνει, περιμένοντάς τον εκείνον να μιλήσει πρώτος.

«Αύριο φεύγουμε,» τους είπε. «Πετάμε για Φάνρηβ.»

«Τι αποφάσισε το Συμβούλιο;» ρώτησε η Λαρβάκι. «Θα υποστηρίξει κάποια από τις παρατάξεις στη Φάνρηβ; Επιτρέπεται να μου πεις;»

«Δεν απαγορεύεται κιόλας, και σύντομα θα το μάθεις ούτως ή άλλως.» Έβγαλε την κάπα του και την κρέμασε στην κρεμάστρα. «Το Συμβούλιο αποφάσισε να μην υποστηρίξει *καμία* παράταξη. Αποφάσισε να θέσει ολόκληρη τη Φάνρηβ υπό εμπορικό αποκλεισμό. Κανένας έμπορος της Νάζρηβ δεν θα συναλλάσσεται με εμπόρους της Φάνρηβ.»

Ο Θάλβακιρ τον ατένισε σαν να είχε μόλις πει κάτι το ακατανόητο.

Η Λαρβάκι ρώτησε: «Γιατί;» συνοφρυωμένη.

Ο Άλφεντουρ σκέφτηκε: *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά,* και δεν είπε ότι εκείνος πρότεινε στο Συμβούλιο να ακολουθήσει αυτή την τακτική, βέβαιος ότι και οι Σύμβουλοι θα το κρατούσαν κρυφό. «Θεώρησαν ότι έτσι θα μπορώ να διαπραγματευτώ καλύτερα για την ειρήνευση στην περιοχή,» αποκρίθηκε, καθίζοντας στο τραπέζι όπου κάθονταν η Λαρβάκι κι ο Θάλβακιρ.

«Ενδιαφέρεται το Συμβούλιο των Οκτώ για την ειρήνη στη Φάνρηβ;» είπε ο σωματοφύλακας, με έκδηλη δυσπιστία στη φωνή του.

«Η Φάνρηβ είναι σημαντική πόλη, Θάλβακιρ. Βρίσκεται στις εκβολές του ποταμού Τίγρη. Φυσικά και το Συμβούλιο ενδιαφέρεται για την ειρήνη στην περιοχή.»

«Και νομίζεις ότι θα τα καταφέρεις;» ρώτησε η Λαρβάκι. «Ότι...; Τι σκοπεύεις να κάνεις, ακριβώς, Άλφεντουρ;»

«Θα επιδιώξω να επιτευχθεί κάποιος συμβιβασμός.»

«Συμβιβασμός; Ανάμεσα στην Αρχόντισσα και στον Φύλακα; Ανάμεσα σε ανθρώπους όπως τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ και τον Κάλνεντουρ τον αυτονομιστή; Καλή τύχη...»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε. «Ευχαριστώ. Έχω γνωρίσει και χειρότερες καταστάσεις.»

«Σοβαρά;»

«Περίπου.»

Η Λαρβάκι κοίταξε τον Θάλβακιρ, ο οποίος είπε: «Η δουλειά του είναι να είναι καλός σ’αυτά. Πολύ καλός.»

«Θα βοηθήσεις;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ, γεμίζοντας την πίπα του με καπνό.

«Εγώ; Τι μπορώ να κάνω εγώ;»

«Γνωρίζεις διάφορους ανθρώπους. Και από τους Χαρνώθιους και από τους υποστηρικτές του Φύλακα και από τους αυτονομιστές.»

«Τους αυτονομιστές δεν τους ξέρω καθόλου· απλά με είχαν αιχμάλωτη για λίγο. Τους υποστηρικτές του Φύλακα τούς γνωρίζω ελάχιστα, και στον Εθέλδιρ χρωστάω τη ζωή μου.»

«Και τους Χαρνώθιους;»

«Οι Χαρνώθιοι θα με σκοτώσουν αν με συναντήσουν. Ειδικά ο Στρατηγός.»

«Παρ’όλ’ αυτά έχεις πολλές πληροφορίες.» Ο Άλφεντουρ άναψε την πίπα του. «Θα μου φανούν χρήσιμες, αν είσαι πρόθυμη να τις μοιραστείς μαζί μου.»

«Φυσικά και είμαι,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι, που αισθανόταν υποχρεωμένη προς αυτόν, εκτός του ότι πραγματικά τον συμπαθούσε πολύ. Αναρωτήθηκε όμως αν όλα τούτα θα την έβαζαν σε μπελάδες. *Οι πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν βρίσκουν ποτέ ησυχία, φαίνεται...* «Ελπίζω να μπορώ να κάνω κάτι το ουσιαστικό.»

Μερικές στιγμές σιγής ακολούθησαν, κι ύστερα ο Θάλβακιρ ρώτησε: «Τις δίδυμες θα τις πάρουμε;»

Ο Άλφεντουρ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Κανονικά, η Αζουρίτα πρέπει να μείνει εδώ· πριν από πέντε μέρες τραυματίστηκε στα πλευρά. Αλλά... δε νομίζω να το δεχτεί. Θα μπορούσα, βέβαια, να προσπαθήσω να φύγω δίχως να τους πω τίποτα, όμως αργότερα σίγουρα θα τσακωθώ μαζί τους.»

«Θα τις ειδοποιήσουμε, λοιπόν;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν παίρνουμε μόνο τη Ζέρκιλιθ;» πρότεινε η Λαρβάκι.

«Όπου πηγαίνει η μία, πηγαίνει κι η άλλη,» της είπε ο Θάλβακιρ. «Δεν τόχεις καταλάβει ακόμα;»

«Το υποψιαζόμουν.»

Ο Άλφεντουρ, χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, κάλεσε το σπίτι των διδύμων και μίλησε στη Ζέρκιλιθ. Της ζήτησε να έρθει στο διαμέρισμά του μαζί με την αδελφή της, για να συζητήσουν.

«*Σε λίγο θα είμαστε εκεί. Πήρε απόφαση το Συμβούλιο;*»

«Ναι.»

«*Ερχόμαστε.*»

Καθώς περίμεναν, η Λαρβάκι είπε στον Θάλβακιρ: «Κι εσύ είχες τραυματιστεί,» κοιτάζοντας τον αριστερό του ώμο όπου το τραύμα ήταν κρυμμένο κάτω από τα ρούχα του.

«Δεν ήταν τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος· «μου έχει περάσει κιόλας.»

«Ακόμα και τραυματισμένος,» είπε ο Άλφεντουρ, «ο Θάλβακιρ είναι ο καλύτερος σωματοφύλακας από όλους όσους έχω γνωρίσει.»

Η Λαρβάκι παρατήρησε, γι'ακόμα μια φορά, ότι οι δυο τους εμπιστεύονταν απόλυτα ο ένας τις ικανότητες του άλλου. Αναμφίβολα, συνεργάζονταν άριστα μεταξύ τους. Σχεδόν πολύ καλό για να το πιστέψεις, αλλά ήταν αλήθεια. Ή, τουλάχιστον, η Λαρβάκι δεν είχε ακόμα δει κάτι που να το αντικρούει.

Μετά από κανένα δεκάλεπτο, οι δίδυμες βρίσκονταν στο σπίτι του διπλωμάτη. Η Αζουρίτα βάδιζε κανονικά, αν και όχι γρήγορα, και δεν μπορούσε να κάνει απότομες κινήσεις. Οι δυο τους ήταν ντυμένες πανομοιότυπα με δερμάτινα πανωφόρια και τα φαρδιά παντελόνια μιας μόδας της Νάζρηβ που είχε κρατήσει πολλά χρόνια. Η Α-

ζουρίτα φορούσε μπλε σκουλαρίκια· η μόνη διαφορά στην ενδυμασία τους.

Ο Άλφεντουρ τούς είπε ποια ήταν η κατάσταση, και ρώτησε: «Θα έρθετε;»

«Εννοείται,» αποκρίθηκε η Αζουρίτα.

«Αισθάνεσαι καλά εσύ;»

«Αν δεν χρειαστεί να τρέξω ή να... Δε θα μπορώ, βέβαια, να κουβαλήσω βαριά πράγματα–»

«Είσαι σίγουρη ότι δεν θέλεις, καλύτερα, να μείνεις εδώ;»

«Όπου πάει η Ζέρκιλιθ πηγαίνω κι εγώ· πάντα έτσι ήταν, και δεν θ'αλλάξει τώρα.»

Ο Άλφεντουρ κοίταξε τη Ζέρκιλιθ. Εκείνη είπε: «Αυτό που λέει η Αζουρίτα. Αν δεν έρθει εκείνη, ούτε εγώ θα έρθω.»

Ο Άλφεντουρ δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να συμφωνήσει. Δεν ήθελε να τις διώξει και τις δύο· εκτιμούσε πολύ τις ικανότητές τους. Ακόμα και με την Αζουρίτα τραυματισμένη, πάλι θα του φαίνονταν χρήσιμες· ήταν βέβαιος. Άλλωστε, η δουλειά των διδύμων δεν ήταν να τρέχουν, να πολεμάνε, και να κυνηγιούνται. Αυτά που είχαν συμβεί τις προάλλες στη Φάνρηβ ήταν έκτροπα.

Ο Άλφεντουρ, όμως, φοβόταν ότι ίσως και τώρα να συνέβαιναν παρόμοια έκτροπα, δεδομένης της έκρυθμης κατάστασης στην πόλη. *Θα πρέπει να είμαστε πολύ, πολύ προσεχτικοί.*

«Θα ζητήσω επιπλέον βοήθεια από το Συμβούλιο,» είπε, έχοντας πάλι ανάψει την πίπα του, συλλογισμένος.

«Τι επιπλέον βοήθεια;» ρώτησε η Αζουρίτα.

«Η κατάσταση στη Φάνρηβ ήταν έκρυθμη όταν φύγαμε από εκεί, και τώρα, αναμφίβολα, θα είναι ακόμα πιο έκρυθμη. Χρειαζόμαστε προστασία που δεν μπορεί να την προσφέρει ο Θάλβακιρ μόνος του.»

«Μισθοφόρους;» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Και κάποιον μάγο. Επίσης, καλό θα ήταν αν είχαμε δικό μας όχημα – να μη χρειαστεί να νοικιάσουμε. Ένα μεταβαλλόμενο ελικόπτερο.»

«Θα σου παραχωρήσει τέτοια πράγματα το Συμβούλιο;» είπε η Λαρβάκι.

«Υποθέτω πως ναι. Η δουλειά μου είναι σημαντική και δύσκολη, και το ξέρει.»

Σηκώθηκε από το τραπέζι του καθιστικού και πήγε στο γραφείο του, όπου κάλεσε τον Νάλντιρ, τον Σύμβουλο Ασφάλειας της Νάζρηβ, και μίλησε μαζί του για λίγο, εξηγώντας του τι ακριβώς ήθελε. Ύστερα, επέστρεψε εκεί όπου κάθονταν οι άλλοι.

Η Λαρβάκι τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Εντάξει,» είπε ο Άλφεντουρ καθίζοντας. «Τα πάντα θα είναι έτοιμα ώς αύριο το πρωί. Στον Αερολιμένα θα μας περιμένει ένα μεταβαλλόμενο ελικόπτερο, έξι μισθοφόροι, και ένας μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών.»

ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ
Κατεχόμενες Συνοικίες

1

Ο Ιπτάμενος Πάνθηρας *στη Φάνρηβ· η Δεύτερη Εγχείρηση· Άρνηση Φιλοξενίας*

Η μέρα ήταν σκοτεινή, ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης μισοκρυμμένος πίσω από σκούρα σύννεφα. Αλλά, μέχρι στιγμής, σταγόνα βροχής δεν είχε πέσει. Από το Βαθύ Δάσος ερχόταν ένας παγερός άνεμος που διαπερνούσε τη Νάζρηβ ώς το κόκαλο, φέρνοντας μαζί του την οσμή της υγρής γης, των φθινοπωρινών ανθών, των δέντρων, και των μακρινών σκοταδιών των δασότοπων.

Ένα μισθωμένο επιβατηγό όχημα μπήκε στον Αερολιμένα της πόλης και σταμάτησε. Ο Άλφεντουρ είχε ήδη πληρώσει την οδηγό, και τώρα εκείνος, η Λαρβάκι, ο Θάλβακιρ, και οι δίδυμες βγήκαν από το τροχοφόρο. Η Ζέρκιλιθ και ο Θάλβακιρ ήταν οι μόνοι που κουβαλούσαν αποσκευές. Η Αζουρίτα, με το τραύμα στα πλευρά της, δεν μπορούσε να σηκώνει βάρη· ο Άλφεντουρ, ως διπλωματικός αρχηγός της αποστολής, δεν ήταν διπλωματικά σωστό να μεταφέρει μπαγκάζια· και η Λαρβάκι κουβαλούσε μονάχα τα δικά της λιγοστά πράγματα (αυτά που της είχε αγοράσει ο Άλφεντουρ, βασικά) ενώ ακόμα κούτσαινε από το αριστερό πόδι – αν και πολύ λιγότερο απ’ό,τι όταν είχε έρθει στη Νάζρηβ· το τραύμα της δεν την ενοχλούσε σχεδόν καθόλου πλέον.

Καθώς προχωρούσαν προς τους αεροδιαδρόμους και τα ελικοδρόμια, εφτά άνθρωποι τούς πλησίασαν. Οι έξι φορούσαν πανοπλίες και ήταν οπλισμένοι· ο έβδομος είχε επάνω του μια καρφίτσα με το έμβλημα του τάγματος των Τεχνομαθών. Μια γυναίκα – γαλανόδερμη, ξανθιά, με τα μαλλιά δεμένα κότσο και αστραφτερά πράσινα μάτια – είπε: «Ο κύριος Άλφεντουρ;»

«Μάλιστα.»

Του έδωσε το γαντοφορεμένο χέρι της. «Ονομάζομαι Χάνκαθιρ, κύριε Άλφεντουρ. Είμαι η αρχηγός των μισθοφόρων που θα σας συνοδέψουν.» Έριξε ένα βλέμμα προς τη μεριά των άλλων πέντε οπλι-

σμένων ανθρώπων – τέσσερις άντρες, μία γυναίκα – καθώς αντάλλασσε μια χειραψία με τον διπλωμάτη.

«Χαίρω πολύ, Χάνκαθιρ.»

«Έχω μαζί μου και τη σφραγίδα του Συμβουλίου.» Έβγαλε από μια τσέπη της μια κάρτα που επάνω είχε μια σφραγίδα πατημένη σε μπλε κερί καθώς και κάποιες υπογραφές.

Ο Άλφεντουρ χαμογέλασε, χωρίς να πάρει την κάρτα από το χέρι της. «Είσαι τυπική· το εκτιμώ αυτό.»

Η Χάνκαθιρ επέστρεψε την κάρτα στην τσέπη της. «Απλώς για να μην έχετε καμια αμφιβολία· επειδή πολλά συμβαίνουν με μισθοφόρους.»

Ο Άλφεντουρ έστρεψε το βλέμμα του στον άντρα με την καρφίτσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Ήταν ψηλόλιγνος, μαυρόδερμος, με κοντά πράσινα μαλλιά που έμοιαζαν ορθωμένα στο κεφάλι του λες και κάποιος τα τραβούσε βίαια προς τα πάνω. Ένα μουστάκι σκίαζε τα χείλη του, και μούσι σκέπαζε τα μάγουλά του αλλά όχι το σαγόνι του – μια από τις μόδες της Νάζρηβ στα αντρικά ξυρίσματα γνωστή ως *πλευρική βλάστηση*.

«Ο μάγος, υποθέτω...»

«Γάρταλιν’μορ· στις υπηρεσίες σας, κύριε.» Ο άντρας έτεινε το χέρι του προς τον Άλφεντουρ κι αντάλλαξαν μια χειραψία. «Θα θέλατε να δείτε και τη δική μου κάρτα;»

«Δεν υπάρχει λόγος.»

«Το αεροπλάνο μάς περιμένει, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Χάνκαθιρ.

«Το *αεροπλάνο;*»

«Ναι... δεν το γνωρίζατε;»

«Νόμιζα ότι θα ήταν ελικόπτερο. *Μεταβαλλόμενο* ελικόπτερο.»

Ο Γάρταλιν’μορ είπε: «Είναι μεταβαλλόμενο αεροπλάνο. Πολύ πιο γρήγορο από οποιοδήποτε ελικόπτερο. Το έλεγξα πιο πριν. Εξαιρετικό μηχάνημα.»

«Εντάξει,» είπε ο Άλφεντουρ. «Πάμε. Ή, μάλλον, πρώτα να σας γνωρίσω τους συντρόφους μου. Από εδώ ο Θάλβακιρ, ο προσωπικός μου σωματοφύλακας· οι βοηθοί μου, Αζουρίτα και Ζέρκιλιθ, δίδυμες όπως θα καταλαβαίνετε· και η Λαρβάκι, μια καλή μου φίλη που η βοήθειά της πιστεύω πως θα μας φανεί χρήσιμη στη Φάνρηβ.»

Αφού κάποιοι χαιρετισμοί ανταλλάχτηκαν, όλοι τους βάδισαν προς τους αεροδιάδρομους, και η Χάνκαθιρ τούς οδήγησε στο μεταβαλλόμενο αεροπλάνο. Ήταν μεγαλύτερο από το ελικόπτερο που είχε χρησιμοποιήσει την άλλη φορά ο Άλφεντουρ, αλλά δεν θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει και *μεγάλο αεροσκάφος*· μέτριο, μάλλον. Το χρώμα του ήταν σκούρο πράσινο, τα φτερά του λιγνά και ελαφρώς κυρτά προς τα πάνω. Ρόδες δεν είχε· στεκόταν σε τέσσερα μεταλλικά πόδια. Πίσω του ήταν δύο δυνατοί προωθητήρες οι οποίοι, σίγουρα, έπαιρναν κάθετη θέση όταν έπρεπε να απογειωθεί ή να προσγειωθεί. Στο πλάι του, δυο πόρτες ήταν ανοιχτές, και μπροστά από τη μπροστινή στεκόταν μια γυναίκα, η οποία συστήθηκε στον Άλφεντουρ ως η πιλότος του αεροσκάφους. Μαυρόδερμη, με κοντά γαλανά μαλλιά και ασημόχρωμα γυαλιά, ντυμένη με λευκό πουκάμισο, γαλανό παντελόνι, και μαύρα ελαστικά παπούτσια. Στα χέρια της φορούσε μαύρα γάντια χωρίς δάχτυλα.

«Καλωσήρθατε στον *Ιπτάμενο Πάνθηρα,* κύριε Άλφεντουρ. Περάστε,» είπε, και ανέβηκε στο πιλοτήριο, κλείνοντας την πόρτα.

Οι άλλοι ανέβηκαν στον χώρο των επιβατών, από τη δεύτερη πόρτα.

Ανάμεσα στον χώρο των επιβατών και στο πιλοτήριο ήταν το κέντρο ισχύος του αεροσκάφους: ένας θάλαμος με μια καρέκλα που είχε αισθητήρες και κυκλώματα στα χέρια και πίσω από το κεφάλι, ενώ μπροστά της ήταν ένας μικρός λάκκος με καλώδια, κάτοπτρα, κρυστάλλους, και μηχανισμούς. Εδώ κάθισε ο Γάρταλιν'μορ, αφού άφησε τα πράγματά του πίσω, και έκανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, ρυθμίζοντας την ενεργειακή ροή του αεροπλάνου. Ο λάκκος μπροστά στα πόδια του φώτισε. Οι μηχανές του αεροσκάφους ακούστηκαν να ενεργοποιούνται καθώς η πιλότος πατούσε κουμπιά στην κονσόλα της.

Η Χάνκαθιρ είχε ήδη κλείσει την πίσω πόρτα, και όλοι κάθονταν στις αναπαυτικές θέσεις.

Η πιλότος ρώτησε αν ήταν έτοιμοι για απογείωση.

«Έτοιμοι είμαστε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, και ο θόρυβος των μηχανών δυνάμωσε· το αεροπλάνο υψώθηκε κάθετα από το έδαφος, μέσα στους καπνούς και στη σκόνη που σήκωναν οι προωθητήρες του.

Ύστερα, πέταξε προς τα νοτιοδυτικά, αφήνοντας τη Νάζρηβ γρήγορα πίσω του. Πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι θα την άφηνε πίσω του ένα ελικόπτερο, παρατήρησε ο Άλφεντουρ κοιτάζοντας κάτω από το παράθυρο πλάι του.

«Σε πόση ώρα θα είμαστε στη Φάνρηβ, πιλότε;» ρώτησε δυνατά, για να ακουστεί πάνω από τον θόρυβο των μηχανών.

«Σε λίγο παραπάνω από μια ώρα, υπολογίζω,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Μπορείτε να βάλετε μουσική αν θέλετε· υπάρχουν τα ανάλογα συστήματα κοντά στις θέσεις σας.»

Στη Φάνρηβ ο καιρός ήταν καλύτερος απ'ό,τι στη Νάζρηβ, μιλώντας τελείως κυριολεκτικά και καθόλου μεταφορικά. Ελάχιστα σύννεφα βρίσκονταν στον ουρανό, και ο ήλιος έλαμπε δυνατά, για τα δεδομένα του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης.

Καθώς ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* πλησίαζε από τη νότια μεριά της πόλης, οι επιβάτες του έβλεπαν τον πόλεμο που διεξαγόταν αντίκρυ τους. Φωτιές και καπνοί στα βόρεια τείχη, πέρα από τον ποταμό Τίγρη. Και η κατάσταση των τειχών ήταν πολύ χειρότερη, νόμιζε ο Άλφεντουρ, από τότε που είχε φύγει από εδώ. Ήταν γεμάτα τρύπες, ενώ ακόμα κι ολόκληρα τμήματά τους είχαν γκρεμιστεί – από βολές ενεργειακών κανονιών, πιθανώς. Στη βορειοανατολική μεριά, ήταν τόσο σμπαραλιασμένα που, λογικά, οι πολιορκητές μπορούσαν τώρα να επιχειρήσουν να εισβάλουν. Τα ανοίγματα που διακρίνονταν μέσα από τους καπνούς και τις φλόγες πρέπει να χωρούσαν ακόμα και άρματα μάχης.

Αλλά οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών κρατούσαν την απόστασή τους· μονάχα μια αψιμαχία φαινόταν να διεξάγεται πέρα από τα τείχη, καθώς μάλλον οι Χαρνώθιοι είχαν κάνει εξόρμηση επάνω σε οχήματα για να χτυπήσουν τα όπλα των εχθρών τους. *Ο Φύλακας και οι σύμμαχοί του,* σκέφτηκε ο Άλφεντουρ, *θέλουν να λιώσουν τελείως τη βασική άμυνα των υπερασπιστών προτού επιχειρήσουν εισβολή. Θέλουν, ει δυνατόν, να μπουν στη Φάνρηβ κάνοντας περίπατο. Ή, τουλάχιστον, έτσι μοιάζει...*

«Ήταν έτσι τα πράγματα όταν φύγατε από εδώ, κύριε Άλφεντουρ;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Είναι λίγο χειρότερα τώρα. Αλλά, ναι, η πολιορκία είχε ξεκινήσει από τότε.»

Από το πιλοτήριο, άκουσε την πιλότο να μιλά σε κάποιον μέσω του πομπού του αεροσκάφους, δηλώνοντας πως έρχονταν από τη Νάζρηβ, πως ζητούσαν άδεια προσγείωσης, πως ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ επέβαινε στο αεροπλάνο.

Πολύ σύντομα έλαβε άδεια προσγείωσης και, περνώντας πάνω από τα νότια τείχη της Φάνρηβ, κατέβασε το σκάφος στον Αερολιμένα, κάθετα όπως το είχε απογειώσει στη Νάζρηβ.

«Να το μετατρέψω σε όχημα, κύριε Άλφεντουρ;» ρώτησε ο Γάρταλιν'μορ, από το κέντρο ισχύος.

«Ναι.»

Ο μάγος μουρμούρισε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, και τα πάντα γύρω από τον Άλφεντουρ και τους υπόλοιπους άλλαξαν σαν να βρίσκονταν μέσα σε όνειρο, αν και οι θέσεις τους δεν μετατοπίστηκαν. Το αεροπλάνο είχε μεταμορφωθεί σε όχημα, αλλά η οδηγός εξακολουθούσε να είναι μπροστά, πίσω της να βρίσκεται το κέντρο ισχύος, και πίσω απ'αυτό τα άλλα καθίσματα.

«Θα πρέπει να με οδηγήσετε εδώ, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η οδηγός. «Δεν γνωρίζω την πόλη, αν και έχω τον χάρτη της, φυσικά, αποθηκευμένο στο σύστημα του οχήματος.»

«Θα πάω εγώ μπροστά,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Όχι,» διαφώνησε ο Άλφεντουρ· «καλύτερα εγώ. Ίσως να χρειαστεί να μιλήσω από το παράθυρο σε κάποιον.» Σηκώθηκε από τη θέση του, πέρασε δίπλα από τον Γάρταλιν'μορ, και πήγε μπροστά, καθίζοντας πλάι στην οδηγό.

«Ας βγούμε από τον Αερολιμένα, πρώτα,» της είπε. Και της έδειξε προς τα πού να πάει.

Εκείνη έστριψε το τιμόνι ενώ πατούσε το πετάλι, και το όχημά τους ξεκίνησε με χαμηλή ταχύτητα.

«Πόσους τροχούς έχει;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Έξι. Και κάνει και για την ύπαιθρο. Επίσης, είναι αρκετά υδατοστεγές· μπορεί να διασχίσει άνετα ρηχά ποτάμια.»

Ο Άλφεντουρ φόρεσε τα ασημόχρωμα γυαλιά του καθώς η οδηγός οδηγούσε το όχημα προς την έξοδο του Αερολιμένα.

Δεν έφτασαν, όμως, ώς εκεί. Μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ συγκεντρώθηκαν μπροστά τους, βαστώντας οπλολόγχες (χωρίς να τους σημαδεύουν) και κλείνοντάς τους τον δρόμο. Ανάμεσά τους ήταν δύο δίκυκλα, καθώς και μερικοί λυκοκαβαλάρηδες.

Ο Άλφεντουρ κατέβασε το τζάμι του παραθύρου του. «Τι συμβαίνει; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ;» ρώτησε ένας άντρας με τα αναγνωριστικά διοικητή.

«Ο ίδιος.»

«Έχουμε διαταγές από τη Βασιλική Αντιπρόσωπο, Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, να σας συνοδέψουμε στο Μέγαρο των Φυλάκων, κύριε Άλφεντουρ, ώστε να φιλοξενηθείτε εκεί.»

«Κι αν δεν επιθυμώ να φιλοξενηθώ;»

«Η πόλη είναι επικίνδυνη τούτες τις ημέρες, κύριε Άλφεντουρ. Ειδικά αν σκοπεύετε να πάτε στον Φιλόξενο ή στην Οδό των Ξένων, οφείλω να σας προειδοποιήσω ότι επαναστάτες κυκλοφορούν· ο Νυκτόκηπος και το Σκοτεινό Παζάρι έχουν εξεγερθεί, ενώ κάποιες συγκρούσεις και καταστροφές έγιναν και στον Μεσοπόταμο προτού κατορθώσουμε να επιβάλουμε εκεί την τάξη του Βασιλείου.»

Δε μου λες και πολλά που δεν ξέρω, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. Η εξέγερση στο Σκοτεινό Παζάρι είχε ξεκινήσει προτού εκείνος φύγει από τη Φάνρηβ, και το ίδιο ίσχυε και για τα γεγονότα στον Μεσοπόταμο. Για την εξέγερση του Νυκτόκηπου μόνο δεν γνώριζε, αλλά υποψιαζόταν ότι κάτι τέτοιο πιθανώς να συνέβαινε ύστερα από ό,τι είχε μάθει η Χαρκάνιθ.

«Μάλιστα...» αποκρίθηκε. «Παρ'όλ' αυτά, πείτε στην Υψηλοτάτη ότι την ευχαριστώ αλλά δεν θα επιθυμούσα να φιλοξενηθώ στο Μέγαρο των Φυλάκων.»

«Η Βασιλική Αντιπρόσωπος επιμένει, κύριε Άλφεντουρ. Αν θέλετε μπορείτε να της μιλήσετε ο ίδιος, αφότου σας συνοδέψουμε ώς το Μέγαρο.»

Ο Άλφεντουρ δεν το έβρισκε σκόπιμο να έρθει σε σύγκρουση μαζί τους. Δε θα τον ωφελούσε στην αποστολή του.

Η Κέσριμιθ ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, γυμνή από τη μέση και κάτω, μ'όλο το δεξί της πόδι τελείως μουδιασμένο – δεν το αισθανόταν καθόλου – καθώς η χειρούργος και ο μάγος του τάγματος των Ερευνητών τής έκαναν τη δεύτερη εγχείρηση για την εξαφάνιση των εγκαυμάτων της.

Η χειρούργος, χρησιμοποιώντας νυστέρι, άνοιγε τη σάρκα της Αρχόντισσας, ο Ερευνητής έριχνε με τη σύριγγα του την παράξενη ύλη

μέσα στα ανοίγματα, και μετά η χειρούργος προσπαθούσε να τη λειάνει και να τη στρώσει όσο μπορούσε. Ο Βιοσκόπος παρατηρούσε, έχοντας ήδη κάνει κάποιο ξόρκι κι έχοντας πει ότι όλα φαίνονταν καλά με την Αρχόντισσα.

Η εγχείρηση δεν είχε ακόμα τελειώσει όταν μια υπηρέτρια χτύπησε την πόρτα.

«Τι θέλεις;» τη ρώτησε ο Βιοσκόπος, που πήγε ν'ανοίξει.

«Πρέπει να μιλήσω στην Υψηλοτάτη.»

«Αυτό τώρα δεν είναι δυνατόν, όπως κατ–»

«Η ίδια μού είχε πει να την ειδοποιήσω αμέσως, επειγόντως, όταν έρθει ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ.»

Η Κέσριμιθ την άκουσε από εκεί όπου ήταν ξαπλωμένη. «Ο Άλφεντουρ είναι εδώ; Στο Μέγαρο;» ρώτησε, αρκετά δυνατά ώστε να μεταφερθεί η φωνή της ώς την πόρτα.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η υπηρέτρια. «Και συγνώμη για την ενόχληση· απλώς ήθελα να σας ενημερώσω. Ο κύριος Άλφεντουρ ζητά να σας μιλήσει γιατί λέει πως θέλει να φύγει από το Μέγαρο.»

«Πείτε του να περιμένει. Εξηγήστε του πως δεν μπορώ να τον δω αμέσως λόγω ανωτέρας βίας. Θα τον δω σε κανένα μισάωρο, υπολογίζω. Μην τον αφήσετε να φύγει!»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

Ο Βιοσκόπος έκλεισε την πόρτα καθώς η υπηρέτρια αποχωρούσε.

«Σε πόση ώρα θα έχετε τελειώσει;» ρώτησε η Κέσριμιθ τη χειρούργο και τον Ερευνητή.

«Σε λίγο τελειώνουμε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η πρώτη. Η εγχείρηση είχε φτάσει στην κνήμη της Κέσριμιθ· ο μάγος έστελνε τώρα την ύλη μέσα σε μια τομή της γαλανής, ματωμένης σάρκας, χρησιμοποιώντας τη σύριγγά του.

Η Κέσριμιθ περίμενε, και ύστερα από λίγη ώρα οι δυο τους τελείωσαν. Ο μάγος έβαλε κάποια φάρμακα και αλοιφές επάνω σε επιδέσμους, και η χειρούργος τούς τύλιξε γύρω από το πόδι της Αρχόντισσας, από τον μηρό ώς τον αστράγαλο. Ευτυχώς στο πέλμα δεν είχε εγκαύματα, ούτε από πάνω ούτε από κάτω· η ενεργειακή ριπή δεν την είχε ακουμπήσει καθόλου εκεί.

«Να με ξεμουδιάσετε τώρα,» είπε η Κέσριμιθ· «δε θέλω να καθυστερήσω.»

«Μην ανησυχείτε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η χειρούργος, και σύντομα τής έκανε τρεις ενέσεις στο πόδι. «Πώς αισθάνεστε;» Έβγαλε τη μάσκα της.

Η Κέσριμιθ αισθανόταν σαν ένα πέτρινο επικάλυμμα να διαλυόταν όχι μόνο γύρω από το δέρμα της αλλά και γύρω από τα ίδια τα κόκαλά της· ακόμα και γύρω από τις φλέβες της, ίσως. «Εντάξει,» είπε, λυγίζοντας το γόνατο. Επίσης, ένιωθε έναν έντονο φλογερό πόνο, από τον μηρό ώς την κνήμη. Αναμενόμενο, φυσικά.

«Όπως την προηγούμενη φορά;»

«Ναι. Θα ξετυλίξουμε τώρα το χέρι μου και τα πλευρά μου;»

«Όχι ακόμα,» της είπε ο Ερευνητής. «Αύριο. Και το πόδι θα το ξετυλίξουμε μεθαύριο. Καλύτερα η ύλη να μην έρθει σε επαφή με τον αέρα τόσο νωρίς, για να προσαρμοστεί απόλυτα στο δέρμα της.» Κι έγνεψε προς τον Βιοσκόπο, ο οποίος μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι υψώνοντας τα χέρια του πάνω απ'το ξαπλωμένο σώμα της Κέσριμιθ.

Για λίγο ήταν αμίλητος, ατενίζοντάς την πίσω από μισόκλειστα βλέφαρα, προσηλωμένος στη μαγική δουλειά του. Μετά είπε: «Όλα εντάξει· δεν διακρίνω κανένα πρόβλημα.»

Η Κέσριμιθ πήρε καθιστή θέση στο κρεβάτι, με κάποια δυσκολία, νιώθοντας ακόμα λιγάκι μουδιασμένο το δεξί της πόδι. Κούνησε τα δάχτυλά της, έντονα. Η χειρούργος τής έδωσε την περισκελίδα της, και η Αρχόντισσα την πέρασε γύρω από τις κνήμες και τα γόνατά της και την τράβηξε ώς επάνω καθώς σηκωνόταν όρθια, πατώντας στο λείο ξύλινο πάτωμα.

«Να προσέχετε τώρα, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Ερευνητής. «Μη χτυπήσετε το πόδι πουθενά, γιατί θα πρέπει να το ξετυλίξουμε για να το ελέγξουμε. Η συνένωση με την ύλη είναι ακόμα σε πολύ αρχικό στάδιο.»

«Θα προσέχω,» υποσχέθηκε η Κέσριμιθ, που στο μυαλό της ήταν ο Άλφεντουρ, και φόρεσε τη ρόμπα της την οποία της κρατούσε έτοιμη η χειρούργος. Το δεξί της πόδι φλεγόταν από πάνω ώς κάτω, παρά τα βοτάνια και τα φάρμακα στους επιδέσμους του Ερευνητή.

Ντύθηκε επίσημα, φυσικά, προτού τον συναντήσει, και χτενίστηκε έτσι ώστε τα κόκκινα μαλλιά της να κρύβουν το έγκαυμα στο δεξί

της μάγουλο. Ύστερα κατέβηκε στην αίθουσα όπου οι υπηρέτες είχαν οδηγήσει τον Άλφεντουρ για να την περιμένει.

Ο διπλωμάτης καθόταν σ'έναν καναπέ, με τα πόδια του σταυρωμένα στο γόνατο και καπνίζοντας αρωματικό καπνό με την πίπα του. Τον είχε ανησυχήσει λίγο το γεγονός ότι η Κέσριμιθ αργούσε· αναρωτιόταν αν μπορεί οι Χαρνώθιοι να επιχειρούσαν κάποιο άσχημο κόλπο. Του έμοιαζε δύσκολο, ωστόσο, γιατί μέχρι στιγμής η Αρχόντισσα δεν είχε δείξει τέτοιες προθέσεις· ήταν διπλωματική, πάντα. Για τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν που, κυρίως, ο Άλφεντουρ φοβόταν. Όμως ο Στρατηγός, μάλλον, δεν θα τολμούσε να κάνει κάτι τέτοιο μέσα στο ίδιο το Μέγαρο των Φυλάκων, σωστά; Κάτι όπως να αιχμαλωτίσει τον Άλφεντουρ και τους συντρόφους του. Ή να τους δολοφονήσει.

Παρ'όλ' αυτά, ο Άλφεντουρ είχε καλέσει τηλεπικοινωνιακά, πιο πριν, τους άλλους μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα, το οποίο περίμενε στον χώρο στάθμευσης του Μεγάρου. Τους είχε ρωτήσει αν όλα ήταν καλά, και ο Θάλβακιρ είχε αποκριθεί ότι όλα ήταν ήσυχα: μαχητές του Βασιλείου βρίσκονταν από κοντά μα κανείς δεν τους είχε πειράξει, και υπηρέτες είχαν έρθει για να τους προσφέρουν γλυκίσματα και ποτά. Είχαν δεχτεί μερικά για να μη φανούν αγενείς.

Ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν, όμως, γιατί η Κέσριμιθ αργούσε τόσο να τον συναντήσει. Πρέπει όντως να είχε κάποια δουλειά, υπέθετε· δεν ήταν το συνήθειό της να τον αφήνει να περιμένει ως επίδειξη της δύναμής της.

Και τώρα την είδε να μπαίνει στην αίθουσα, ντυμένη μ'ένα μακρύ μαύρο φόρεμα με ψηλούς γιακάδες και στενόμακρο ντεκολτέ που έφτανε σχεδόν ώς τον αφαλό, σύμφωνα με την τελευταία μόδα του Βασιλείου της Χάρνωθ. Τα κόκκινα μαλλιά της ήταν χτενισμένα προς τα δεξιά, σκιάζοντας από κείνη τη μεριά το πρόσωπό της, και στο αριστερό της αφτί στραφτάλιζε ένα μεγάλο χρυσό σκουλαρίκι.

«Καλωσόρισες, Άλφεντουρ,» είπε χαμογελώντας.

Ο διπλωμάτης σηκώθηκε όρθιος. «*Νιρλίσα*.»

Η Κέσριμιθ έτεινε το χέρι της προς το μέρος του, με την παλάμη επάνω και τα δύο μεσαία δάχτυλα λυγισμένα – ο χαιρετισμός της συμμαχίας. «Με συγχωρείς που έπρεπε να περιμένεις, αλλά δεν γινόταν αλλιώς.»

Ο Άλφεντουρ έφερε το χέρι του σε επαφή με το δικό της, έχοντας κι εκείνος τα δύο μεσαία δάχτυλα λυγισμένα αλλά την παλάμη προς τα κάτω. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Η κατάσταση, υποθέτω, θα είναι τεταμένη στην πόλη.»

«Πολύ. Κάθισε, Άλφεντουρ.»

Ο διπλωμάτης κάθισε εκεί όπου καθόταν και πριν στον καναπέ, και η Κέσριμιθ πήρε θέση πλάι του. Μια υπηρέτρια έκανε να πλησιάσει, για να ρωτήσει μάλλον αν ήθελαν να τους προσφέρει κάτι, αλλά η Αρχόντισσα τής έγνεψε ν'απομακρυνθεί κι εκείνη αποχώρησε από την αίθουσα.

«Μου είπαν ότι δεν δέχεσαι να φιλοξενηθείς στο Μέγαρο...»

«Δεν μπορώ να φιλοξενηθώ εδώ, *νιρλίσα*. Αν δεχτώ, τότε δεν θα κάνω σωστά τη δουλειά μου.»

«Για ποιο λόγο;» τον ρώτησε, αν και καταλάβαινε ακριβώς τι εννοούσε.

«Θα φαινόταν σε πολλούς πως είμαι σε συμμαχία μαζί σου.»

Ακριβώς αυτό ήθελε και η Κέσριμιθ, φυσικά: να δουν οι υποστηρικτές του Φύλακα ότι η Νάζρηβ ήταν στο δικό της πλευρό. «Και δεν είμαστε σύμμαχοι; Τι αποφάσισε το Συμβούλιο; Θα υποστηρίξει τους εχθρούς μου;»

«Το Συμβούλιο αποφάσισε να μην υποστηρίξει κανέναν,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Αποφάσισε να θέσει σε εμπορικό αποκλεισμό ολόκληρη τη Φάνρηβ – και τους υποστηρικτές του Φύλακα και τους υποστηρικτές του Βασιλείου – ώσπου να επιτευχθεί ειρήνη.»

Τι! σκέφτηκε η Κέσριμιθ. *Έχουν τρελαθεί; Τολμούν να προσβάλλουν έτσι το Βασίλειο της Χάρνωθ;* Τα μάτια της είχαν στενέψει.

«Η Νάζρηβ,» είπε ο Άλφεντουρ, παρατηρώντας την αντίδρασή της, «επιθυμεί να πάψουν οι εχθροπραξίες στη Φάνρηβ το συντομότερο δυνατό. Να γίνει, ει δυνατόν, κάποια συνεννόηση μεταξύ σας και του Φύλακα.»

«Αυτό δεν είναι εφικτό, Άλφεντουρ! Δε μπορεί το Συμβούλιο της Νάζρηβ να μην το καταλαβαίνει. Το Βασίλειο δεν παραδίδει τα προτεκτοράτα του σε κατακτητές.»

«Κοίτα, όμως, προς τα πού βαίνει η κατάσταση, *νιρλίσα*. Εγώ, καθώς πλησίαζα την πόλη από αέρος, μόνο καταστροφές είδα. Και δεν μου δόθηκε η εντύπωση ότι το Βασίλειο απωθεί τους εχθρούς. Τα

βόρεια τείχη είναι μισογκρεμισμένα. Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας, υποθέτω, δεν θ'αργήσουν να επιχειρήσουν εισβολή.»

«Ας έρθουν!» είπε η Κέσριμιθ. «Τους περιμένουμε.»

«Και ποια θα είναι τα αποτελέσματα για την πόλη; Περισσότερες καταστροφές; Αυτό δεν είναι καλό για το εμπόριο. Το Συμβούλιο δικαιολογημένα φοβάται, νομίζω.»

«Αν το Συμβούλιο της Νάζρηβ φοβάται, τότε θα έπρεπε να με υποστηρίξει για να απωθήσω πιο γρήγορα τους εχθρούς, ασκώντας τις πιέσεις που μπορεί να ασκήσει! Μου είχες υποσχεθεί ότι θα με βοηθούσες, Άλφεντουρ – ότι θα μιλούσες στο Συμβούλιο υπέρ μου!»

«Δεν είχα υποσχεθεί κάτι τέτοιο, *νιρλίσα*. Είχα υποσχεθεί να παρουσιάσω τα πάντα όπως είναι – αυτή είναι η δουλειά μου. Τους είπα για την πρότασή σου, φυσικά. Όπως και για την πρόταση του Φύλακα. Δεν έκριναν πως όφειλαν να δεχτούν ούτε τη μία ούτε την άλλη.»

«Δεν ξέρουν πόσο επικίνδυνοι είναι οι υποστηρικτές του Φύλακα! Ούτε *εσύ* ξέρεις. Έχουν προκαλέσει *καταστροφές* μέσα στην πόλη, τις τελευταίες ημέρες. Το Σκοτεινό Παζάρι είναι διαλυμένο, και ο Νυκτόκηπος έχει επίσης ξεσηκωθεί. Ακόμα και ενεργειακό κανόνι χρησιμοποιούσαν εναντίον μας, μέσα στους δρόμους της Φάνρηβ! Ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί ειρήνη είναι να υπερισχύσει ο Νόμος του Βασιλείου στο προτεκτοράτο, Άλφεντουρ.»

«Το Συμβούλιο έχει πάρει την απόφασή του, *νιρλίσα*. Βρίσκομαι εδώ για να βοηθήσω να γίνει κάποια συνεννόηση που θα ειρηνεύσει την περιοχή. Μέχρι τότε ολόκληρη η πόλη θα είναι εμπορικά αποκλεισμένη από τη Νάζρηβ.»

«Δυσκολεύεις τη δουλειά μου! Ένα αρκετά σημαντικό μέρος του εμπορίου μας γίνεται με τη Νάζρηβ.»

«Δεν φταίω εγώ· αυτή ήταν η απόφαση του Συμβουλίου.»

«Μπορούσες όμως να τους μεταπείσεις!»

«Δεν έχω τέτοιες δυνάμεις, σε διαβεβαιώνω.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. Δεν ήταν βέβαιη αν της έλεγε ολόκληρη την αλήθεια. Θα μπορούσαν, άραγε, όλα τούτα να ήταν κάποιο σχέδιο του Φύλακα; Ο Άλφεντουρ, άλλωστε, τον είχε βοηθήσει να φύγει από την πόλη. «Συνεχώς βοηθάς τους εχθρούς μου,» του είπε ευθέως.

«Δεν είναι έτσι–»

«Δεν είναι; Δεν βοήθησες τον Φύλακα να βγει από την πόλη;»

«Ζήτησε την προστασία μου· δεν μπορούσα να του την αρνηθώ. Δεν είμαι εχθρός του. Αλλά δεν έκανα κάτι *ενεργά* εναντίον των μαχητών της Χάρνωθ.»

«Όταν βοηθάς τους εχθρούς μου, δεν είσαι εχθρός μου;»

«Θα βοηθούσα κι εσένα, ευχαρίστως, *νιρλίσα,* όπως βοήθησα τον Φύλακα, αν ζητούσες την προστασία μου. Αυτή είναι η τακτική που ακολουθώ. Είναι πολιτικό θέμα της Νάζρηβ. Μόνο εγκληματίες δεν θα βοηθούσα, και ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ δεν είναι εγκληματίας, απ'όσο ξέρω.»

«Υποκειμενικό θέμα, θα έλεγαν κάποιοι· έχει ξεσηκώσει τους πολίτες της Φάνρηβ με τα λόγια του και με την παρουσία του. Τέλος πάντων. Νομίζω πως θα ήταν συνετό να μείνεις στο Μέγαρο των Φυλάκων, Άλφεντουρ. Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι, ειδικά προς τον Νυκτόκηπο και το Σκοτεινό Παζάρι.»

«Δεν είναι δυνατόν να μείνω εδώ,» επέμεινε ο διπλωμάτης. «Αλλά θα αποφύγω μέρη που βρίσκονται κοντά στον Νυκτόκηπο και στο Σκοτεινό Παζάρι. Μπορώ τώρα να φύγω, ή είμαι αιχμάλωτος;»

«Φυσικά και *δεν* είσαι αιχμάλωτος. Απλώς ήθελα να σε φιλοξενήσω. Και η προειδοποίησή μου δεν είναι ψεύτικη, Άλφεντουρ· η πόλη, όντως, είναι πολύ επικίνδυνη τώρα. Γίνονται δολοφονίες. Όπου κι αν πας, φρόντισε να είσαι προσεχτικός. Μπορεί οι υποστηρικτές του Φύλακα να δουν την απόφαση του Συμβουλίου σου ως εχθρική προς αυτούς.»

«Και να μου επιτεθούν;»

«Τίποτα δεν θα απέκλεια.»

«Θα το έχω υπόψη μου.» Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε από τον καναπέ.

Και η Κέσριμιθ σηκώθηκε. «Θα συγκαλέσω Γενικό Συνέδριο αύριο, ώστε να μας μιλήσεις για την απόφαση του Συμβουλίου. Συμφωνείς;»

«Συμφωνώ.»

«Αν και,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ, «δεν θα είναι όλοι οι Αιρετοί παρόντες. Δεν έχουν γίνει ακόμα εκλογές.»

«Εκλογές; Σκοτώθηκε κάποιος ξανά;»

«Η Χαρκάνιθ, κατά πρώτον–»

«Η *Χαρκάνιθ;* Πώς;»

«Κάποιοι δολοφόνοι, έμαθα. Υποστηρικτές μας.» Προτίμησε να μην του πει ότι ήταν Εκτελεστές του Ιερού Δέους. Δεν τον θεωρούσε πλέον και *τόσο* αξιόπιστο. Υπήρχε ακόμα και η περίπτωση να είχε κάνει κάποιο σχέδιο με τον Φύλακα όσο βρίσκονταν μαζί οι δυο τους. «Η Χαρκάνιθ ήταν που ξεσήκωσε τον Νυκτόκηπο εναντίον μου, Άλφεντουρ, ενώ στην αρχή ήταν με το μέρος μου.»

Τον Άλφεντουρ, φυσικά, δεν τον εξέπληττε αυτό. Το περίμενε ότι η Χαρκάνιθ πιθανώς να έκανε κάτι τέτοιο. *Δεν έπρεπε, όμως. Ο Κασλάριν θα προτιμούσε την ουδετερότητα, όχι τη σύγκρουση.* Και τώρα, με τον θάνατο της Χαρκάνιθ, ο Άλφεντουρ αισθανόταν ότι χρωστούσε ακόμα περισσότερα στον νεκρό φίλο του. *Ίσως δεν έπρεπε να της είχα πει ποτέ για τον Στρατηγό...*

«Αναρωτιέμαι τι την έκανε ν'αλλάξει γνώμη, και μάλιστα τόσο ξαφνικά,» είπε η Κέσριμιθ, παρατηρώντας την αντίδραση του διπλωμάτη. Υπήρχε θλίψη στο πρόσωπο του. Ναι, θλίψη, αναμφίβολα. Και... ενοχές, ίσως;

«Δεν γνωρίζω, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε.

«Η Χαρκάνιθ,» είπε η Κέσριμιθ, «είχε αρχικά οδηγήσει τους οπλισμένους πολίτες του Νυκτόκηπου εναντίον των ξεσηκωμένων στο Σκοτεινό Παζάρι. Αλλά η επίθεσή της σταμάτησε, αρκετά απότομα, και υποχώρησαν πίσω στον Νυκτόκηπο. Γνωρίζεις γιατί, Άλφεντουρ;» Ήθελε να δει αν θα της έλεγε ψέματα.

Και ο Άλφεντουρ το κατάλαβε. *Το ξέρει,* σκέφτηκε. *Ξέρει ότι μίλησα στη Χαρκάνιθ. Οι κατάσκοποί της της το είπαν. Και τώρα με δοκιμάζει.* «Ναι,» αποκρίθηκε. «Γνωρίζω. Εγώ της μίλησα.»

«Εσύ; Γιατί;» Η Κέσριμιθ προσποιείτο ότι το άκουγε για πρώτη φορά.

Ο Άλφεντουρ δεν την πίστεψε, φυσικά. «Ο Κασλάριν ήταν φίλος μου, *νιρλίσα,* όπως γνωρίζεις. Και είμαι βέβαιος ότι, σε καμία περίπτωση, δεν θα ήθελε πολίτες της Φάνρηβ να σκοτώνονται με πολίτες της Φάνρηβ. Αυτό ακριβώς είπα στη Χαρκάνιθ, όταν την πλησίασα.»

«Και πήγες μόνος σου; Δεν σε κάλεσε κανένας εκεί;»

«Μου μίλησε ο Εθέλδιρ, είναι η αλήθεια.»

«Ο Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ;»

«Ναι. Και νομίζω ότι ήταν σωστό αυτό που έκανα. Η αιματοχυσία δεν είναι ποτέ η λύση. Ή, τουλάχιστον, πολύ σπάνια.»

«Μπορεί, όμως, να είχε λήξει το ζήτημα του Σκοτεινού Παζαριού αν δεν είχες παρέμβει, Άλφεντουρ,» είπε η Κέσριμιθ, που ακόμα δεν ήταν βέβαιη ότι της έλεγε όλη την αλήθεια. Μήπως είχε συζητήσει και τίποτ' άλλο με τη Χαρκάνιθ; «Μπορεί η Χαρκάνιθ να ήταν ακόμα ζωντανή,» πρόσθεσε, καταλαβαίνοντας ότι αυτό θα του προκαλούσε ενοχές.

«Δεν ξέρω,» είπε μόνο ο Άλφεντουρ, με χαμηλή φωνή· «δεν είμαι μάντης.» Καθάρισε τον λαιμό του. «Μετά... μετά απ'τον θάνατό της, τι έγινε; Ποιος είναι τώρα αρχηγός των εξεγερμένων στο Σκοτεινό Παζάρι;»

«Ο σύζυγός της, απ'ό,τι μου λένε, ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν.»

Ο Νάλντιρ... Ο Άλφεντουρ δεν τον γνώριζε προσωπικά. «Μάλιστα,» είπε. «Υπάρχει κάτι άλλο που νομίζεις ότι θα όφειλα να ξέρω, *νιρλίσα*;»

Η Κέσριμιθ αναρωτήθηκε γιατί της έκανε αυτή την ερώτηση. Για να δει αν θα προσπαθούσε να τον στρέψει εναντίον των υποστηρικτών του Φύλακα με κάποιον τρόπο; «Ο Μεσοπόταμος και ο Ταριχευτής βρίσκονται υπό στρατιωτική επίβλεψη· ίσως θα έπρεπε να το έχεις υπόψη σου. Κατά τα άλλα... ακόμα και ξένοι μισθοφόροι κυκλοφορούν μέσα στην πόλη, βοηθώντας τους εχθρούς μου.»

Ο Άλφεντουρ την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Κέσριμιθ τού μίλησε για την επίθεση εναντίον του στόλου της στο Σκοτεινό Παζάρι. «Και οι μισθοφόροι πρέπει να ήρθαν από τον Ταριχευτή,» είπε. «Γι'αυτό τον έθεσα υπό στρατιωτική επίβλεψη. Υποπτεύομαι πως οι Θάρναθ πιθανώς να τους έστειλαν.

»Α ναι, και κάτι ακόμα. Απορώ, μάλιστα, πώς μου διέφυγε ώς τώρα. Μάλλον εξαιτίας της κουβέντας για τη Χαρκάνιθ... Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Κυνηγών, είναι νεκρός.»

«Δολοφόνοι, ξανά;»

«Στο Σκοτεινό Παζάρι σκοτώθηκε. Αυτό, τουλάχιστον, μου είπαν οι κατάσκοποί μου, μαθαίνοντάς το από τον Ταριχευτή.»

Με τόσους νεκρούς και καταστροφές, ο Άλφεντουρ αναρωτιόταν πώς θα ήταν ποτέ δυνατόν να ειρηνεύσει την περιοχή. Ίσως να είχε υποσχεθεί στο Συμβούλιο κάτι που ήταν ανέφικτο να φέρει σε πέρας. Το μετάνιωνε, όμως; Όχι· *το χρωστάω στον Κασλάριν να προσπαθήσω.*

Και, τώρα, ίσως περισσότερο από πριν. Η Χαρκάνιθ ήταν νεκρή...

Όταν επέστρεψε στο μεταβαλλόμενο όχημά του, η Λαρβάκι τον ρώτησε: «Τι έγινε; Γιατί καθυστέρησες τόσο;»

«Δε με συνάντησε αμέσως, όπως σας είπα από τον πομπό· κι όταν τελικά ήρθε μιλήσαμε για κάποια ώρα. Μου είπε γι'αυτά που συμβαίνουν στην πόλη.»

«Αυτά που τη συμφέρουν θα σου είπε, σίγουρα.»

«Δεν το αμφιβάλλω. Όλοι αυτό κάνουν, σε τέτοιες περιπτώσεις.»

Η οδηγός ρώτησε: «Μπορούμε να φύγουμε, κύριε Άλφεντουρ, ή θα μας κρατήσουν εδώ;»

«Μπορούμε να φύγουμε.»

Η οδηγός έβαλε τους έξι τροχούς του οχήματος σε κίνηση και σύντομα πέρασαν κάτω από την πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων βγαίνοντας στους δρόμους της πόλης.

«Δε θα πρότεινα να πάμε στο *Καταφύγιο* αυτή τη φορά,» είπε ο Άλφεντουρ.

«Ναι,» συμφώνησε ο Θάλβακιρ, «ούτε εγώ θα το πρότεινα.»

«Πάμε στη Μεγάλη Αγορά,» είπε ο Άλφεντουρ στην οδηγό, κι εκείνη κοίταξε τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας του οχήματος, ψάχνοντας για τη συγκεκριμένη περιοχή.

«Δε θα μείνουμε στον Φιλόξενο, δηλαδή;» είπε ο Θάλβακιρ.

«Ο Φιλόξενος είναι πολύ κοντά στα βόρεια τείχη, και πολύ κοντά στις εξεγερμένες συνοικίες. Στη Μεγάλη Αγορά τα πράγματα θα είναι πιο ήσυχα.

»Λαρβάκι, έχεις κάποιο μέρος εκεί να μας συστήσεις;»

Η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας σκέφτηκε για λίγο. Μετά είπε: «Ναι, νομίζω πως έχω.»

2

Εναλλακτικές Διαδρομές· Ιδεαλισμοί· Κατάσκοποι

Η Ζιρίνα δεν είχε επιστρέψει καθόλου στην οικία των Φέρενερ τις τελευταίες ημέρες ύστερα από τον θάνατο του Ριλάθιρ αλ Θάρναθ· έμενε στο Σκοτεινό Παζάρι μαζί με τον Εθέλδιρ, τους πρώην επαναστάτες, και τους εξεγερμένους πολίτες. Ήθελε να βρίσκεται εδώ επειδή πίστευε ότι κάτι σημαντικό γινόταν, κι επειδή φοβόταν ν'αφήσει μόνο του τον Εθέλδιρ, αν και καταλάβαινε ότι αυτό ήταν ανόητο· μπορούσε άνετα να προσέχει τον εαυτό του. Επιπλέον, όμως, δεν ήταν και εύκολο τώρα να πάει στο σπίτι της στο Υαλουργείο. Ο Ταριχευτής βρισκόταν υπό στρατιωτική επίβλεψη του Βασιλείου, επομένως δεν μπορούσε να το ρισκάρει να περάσει εκεί με βάρκα. Και η Γέφυρα του Τίγρη ήταν κλειστή πλέον για όλους· μαχητές της Χάρνωθ τη φρουρούσαν, απαγορεύοντας τη διέλευση στους πάντες εκτός από άλλους μαχητές της Χάρνωθ. Η Ζιρίνα, βέβαια, μπορούσε να περάσει από τον Νυκτόκηπο και τον Φιλόξενο, να βγει στη Μακριά Λόγχη, να διασχίσει τον ποταμό από τη Γέφυρα του Ιχθύος, και μετά να πάει στο Υαλουργείο. Δεν το έκρινε σκόπιμο, όμως, ν'ακολουθήσει αυτή τη μεγάλη διαδρομή. Κι επίσης, ίσως οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας να την εντόπιζαν στον δρόμο και να της επιτίθονταν. Μπορεί ακόμα και οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους να της ορμούσαν. Και μόνο η σκέψη έκανε ρίγος να τη διατρέχει. Αυτοί οι άθλιοι ήταν, πράγματι, σαν δαιμονισμένοι.

Ύστερα από την επίθεσή τους στο σπίτι του Εθέλδιρ, εκείνος είχε φροντίσει να υπάρχει επιπρόσθετη φύλαξη γύρω από το οίκημα, κι ένας μάγος ύφαινε κάθε βράδυ μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως στις πόρτες, η οποία θα τον ειδοποιούσε αμέσως μόλις κάποιος περνούσε από εκεί. Και φυσικά ήταν και το σύστημα συναγερμού σε όλες τις πόρτες και όλα τα παράθυρα. Ο Εθέλδιρ δεν το ρίσκαρε να ξανασυμβούν τα ίδια· «αυτή τη φορά δεν θα είναι εδώ ο Κάλνεντουρ για να μας σώσει,» είχε πει στη Ζιρίνα. Και είχε επίσης πει ότι ανη-

συχούσε για τη ζωή του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Και τον είχε προειδοποιήσει να προσέχει· οι φονιάδες που σκότωσαν τη γυναίκα του πιθανώς να έρχονταν για εκείνον μετά. «Να λάβεις κάθε δυνατό μέτρο προστασίας γύρω σου,» του είχε προτείνει. Εκείνος δεν είχε διαφωνήσει, και μέχρι στιγμής ήταν ζωντανός στον Νυκτόκηπο, ως αρχηγός των εξεγερμένων πολιτών εκεί.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα στέκονταν τώρα επάνω σε μια πολυκατοικία του Σκοτεινού Παζαριού και κοίταζαν προς τα βόρεια τείχη, χρησιμοποιώντας ένα ζευγάρι κιάλια και δίνοντάς το ο ένας στον άλλο κάθε τόσο.

«Η βορειοανατολική μεριά είναι τελείως κατεστραμμένη,» είπε η Ζιρίνα. «Απορώ γιατί ο Φύλακας δεν έχει προσπαθήσει να εισβάλει ακόμα. Αν περάσει από εκεί και έρθει εδώ, στο Σκοτεινό Παζάρι και στον Νυκτόκηπο, τότε θα πάρουμε σύντομα ολόκληρη την πόλη.»

«Μπορεί τα τείχη νάναι σμπαραλιασμένα,» είπε ο Εθέλδιρ, «μα όχι και η άμυνα των Χαρνώθιων. Δε βλέπεις πόσα όπλα, μαχητές, και οχήματα έχουν εκεί; Για να περάσουν, οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας θα τραυματιστούν άσχημα. Κι αυτό, μάλλον, θέλουν να το αποφύγουν.

»Αναρωτιέμαι, όμως,» πρόσθεσε ύστερα από λίγο, «αν θα μπορούσαμε να τους βοηθήσουμε...» Κατέβασε τα κιάλια του.

«Να χτυπήσουμε τους Χαρνώθιους από τα νώτα;»

«Ναι. Αλλά θα πρέπει να έχουμε ειδοποιήσει τον Φύλακα πρώτα, για να συγχρονίσει την εισβολή του με την επίθεσή μας. Πώς όμως; Οι τηλεπικοινωνίες δεν είναι ασφαλείς. Και η Πόλη της Αέναης Νύχτας έχει καταληφθεί από τον αδελφό μου.»

«Αν του στέλναμε *σίρκι'θ*;»

«Τα *σίρκι'θ* δεν πάνε εκτός πόλης, Ζιρίνα.»

«Ούτε καν στα περίχωρα;»

«Έχεις ακούσει ποτέ κανένας να στέλνει *σίρκι'θ* στα περίχωρα;»

Η Ζιρίνα το σκέφτηκε. Πράγματι, δεν νόμιζε πως είχε ποτέ της ακούσει κάτι τέτοιο. Και ούτε η ίδια το είχε επιχειρήσει ποτέ. Τα *σίρκι'θ* ήταν μόνο για επικοινωνίες *εντός* της Φάνρηβ. Τα σαυράκια είχαν κάποιου είδους ιδιαίτερη σύνδεση με την πόλη· ποιος ξέρει γιατί;

«Το μόνο που σκέφτομαι–» Ο Εθέλδιρ σταμάτησε να μιλά, τραβώντας πιστόλι καθώς στρεφόταν πίσω του.

Και η Ζιρίνα στράφηκε, ακούγοντας βήματα. Κάποιος ερχόταν από τη σκάλα που οδηγούσε στην ταράτσα της πολυκατοικίας.

Ένας άντρας δεν άργησε να παρουσιαστεί. Γνωστός και στους δυο τους. Ένας από τους πράκτορες του Φύλακα μέσα στη Φάνρηβ.

Ο Εθέλδιρ θηκάρωσε πάλι το πιστόλι του.

«Το θεώρησα ασφαλέστερο να μην σας καλέσω τηλεπικοινωνιακά,» είπε ο πράκτορας.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ επέστρεψε.»

«Ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ;»

Ο πράκτορας ένευσε. «Μ'ένα μεταβαλλόμενο αεροπλάνο, μάλιστα. Όταν προσγειώθηκε, πήρε τη μορφή εξάτροχου οχήματος. Αλλά δεν πρόλαβε να βγει από τον Αερολιμένα και οι Χαρνώθιοι το σταμάτησαν και το οδήγησαν στο Μέγαρο των Φυλάκων–»

«Η Αρχόντισσα αιχμαλώτισε τον Άλφεντουρ;» πετάχτηκε η Ζιρίνα.

«Κι εμείς αυτό φοβηθήκαμε, στην αρχή,» αποκρίθηκε ο πράκτορας. «Αλλά, όχι, δεν είναι αιχμάλωτος. Μάλλον, η Αρχόντισσα ήθελε απλά να του μιλήσει πρώτη.»

«Ίσως επειδή ο Άλφεντουρ βοήθησε τον Φύλακα να βγει από την πόλη, τις προάλλες,» υπέθεσε ο Εθέλδιρ.

«Ίσως,» συμφώνησε ο πράκτορας.

«Πού βρίσκεται τώρα;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Στη Μεγάλη Αγορά. Στο ξενοδοχείο '*Ανθός του Ήλιου*'.»

«Γιατί δεν ήρθε στο *Καταφύγιο*;» είπε η Ζιρίνα, κοιτάζοντας τον Εθέλδιρ. «Θέλει να μας αποφύγει;» *Έκανε κάποια συμφωνία με την Αρχόντισσα; Εναντίον μας;*

«Ο λόγος είναι, μάλλον, επειδή θεωρεί τη Μεγάλη Αγορά πιο ακίνδυνη, Ζιρίνα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Εσύ, αν πήγαινες σε μια ξένη πόλη, πού θα έμενες; Εκεί που γίνεται πόλεμος ή εκεί που *δεν* γίνεται πόλεμος;»

Ναι, αυτό είναι λογικό, σκέφτηκε η Ζιρίνα. *Ας μη γινόμαστε παρανοϊκοί με το παραμικρό.* Ύστερα είπε: «Πρέπει να του μιλήσω, να δούμε τι αποφάσισε το Συμβούλιο.»

«Δε θα γίνει Γενικό Συνέδριο;»

«Σοβαρολογείς; Μ'αυτή την κατάσταση;»

«Αν η Αρχόντισσα σάς καλέσει στο Μέγαρο των Αιρετών;»

«Δύο από εμάς είναι νεκροί, Εθέλδιρ – η Χαρκάνιθ και ο Ριλάθιρ – και δεν έχουν ακόμα εκλεχθεί καινούργιοι για να πάρουν τις θέσεις τους. Επιπλέον, εγώ φοβάμαι να πάω τώρα στο Μέγαρο των Αιρετών· και είμαι σίγουρη πως το ίδιο αισθάνονται κι άλλοι Αιρετοί, εκτός απ'αυτούς που ξεδιάντροπα υποστηρίζουν ακόμα τους δυνάστες.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Εθέλδιρ. «Αν πας να τον επισκεφτείς, θα έρθω μαζί σου.»

«Όχι· είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Πιο επικίνδυνο για μένα απ'ό,τι για σένα;»

«Εμένα, ακόμα κι αν μ'αναγνωρίσουν στη Γέφυρα του Ιχθύος, πιθανώς να μη με σταματήσουν–»

«Είσαι σίγουρη; Τώρα μου έλεγες ότι φοβάσαι να πας στο Μέγαρο των Αιρετών...»

«Εθέλδιρ, εσένα αν σ'αναγνωρίσουν στη γέφυρα δεν υπάρχει περίπτωση να μη σου επιτεθούν.»

Ο πράκτορας του Φύλακα τούς διέκοψε: «Υπάρχει κι άλλος δρόμος, αν θέλετε τη γνώμη μου.»

Στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

«Ελάτε στο Βόρειο Λιμάνι. Θα πάρετε μια από τις δικές μας βάρκες και θα πάτε στο Νότιο Λιμάνι. Δε νομίζω οι Χαρνώθιοι να σας σταματήσουν· το ναυτικό τους είναι πολύ απασχολημένο με τα πλοία της Κοινοπολιτείας στ'ανοιχτά. Δε δίνουν σημασία σε μικρά πλεούμενα που πηγαίνουν από τη μια αποβάθρα στην άλλη.»

Ήταν μεσημέρι αλλά δεν κάθισαν να φάνε προτού ξεκινήσουν. Η Ζιρίνα επάνω στη Μαύρη Γούνα, ο Εθέλδιρ επάνω στο δίκυκλό του (το οποίο είχε πρόσφατα επισκευάσει ύστερα από τη σύγκρουση με το φορτηγό των Χαρνώθιων που κουβαλούσε το ενεργειακό κανόνι), και ο πράκτορας του Φύλακα επάνω σ'ένα άλογο, έφυγαν απ'το Σκοτεινό Παζάρι και μπήκαν στον Νυκτόκηπο, όπου οι εξεγερμένοι πολίτες δεν τους σταμάτησαν βλέποντας από πού έρχονταν. Διέσχισαν τον Νυκτόκηπο προς τα δυτικά και βρέθηκαν στον Φιλόξενο. Από τα βόρεια κρότοι αντηχούσαν και ο άνεμος έφερνε σκόνη, στάχτες, και θερμότητα από τις φωτιές που είχαν ανάψει λόγω της πολιορκίας. Το Ψηλό Πάνθεο έμοιαζε εγκαταλειμμένο καθώς περνούσαν από κοντά του· κανένας δεν το πλησίαζε. Ο κόσμος είχε φοβηθεί τόσο

από την πολιορκία που δεν ερχόταν ούτε να προσευχηθεί στους θεούς ή να κάνει προσφορές.

Τη Μακριά Λόγχη τη διέσχισαν κάθετα και μετά συνέχισαν γρήγορα (αλλά όχι τόσο γρήγορα ώστε να φαίνονται ύποπτοι) προς το Βόρειο Λιμάνι, φοβούμενοι μην τους σταματήσει καμια περιπολία μαχητών της Χάρνωθ. Οι στάχτες και οι σκόνες που έφερνε ο άνεμος σ'ετούτες τις γειτονιές ήταν το κάτι άλλο. Κι οι τρεις τους έβηχαν μέσα από τις κουκούλες τους. Τα οικοδομήματα είχαν μαυρίσει, τα τζάμια τους είχαν μουντζουρωθεί, είχαν γίνει φιμέ. Ο Εθέλδιρ και ο πράκτορας κοίταζαν διαρκώς πίσω και γύρω τους, μήπως τους ακολουθούσε κανένας κατάσκοπος· αλλά δεν εντόπιζαν κάποιον που να θεωρούν ύποπτο. Το κατασκοπευτικό δίκτυο της Αρχόντισσας ήταν αναμφίβολα αποπροσανατολισμένο με τον χαλασμό που γινόταν παντού στα βόρεια της πόλης.

Φτάνοντας στο Βόρειο Λιμάνι, δεν πήγαν στη βάση των ανθρώπων του Φύλακα· πλησίασαν τις αποβάθρες υπό την καθοδήγηση του πράκτορα. «Αυτή εκεί τη βάρκα τη βλέπετε;» τους είπε. «Είναι δική μας.»

«Δεν είναι μηχανοκίνητη,» παρατήρησε η Ζιρίνα.

«Όχι· θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε τα κουπιά. Και καλύτερα. Οι πιθανότητες να τραβήξετε την προσοχή των Χαρνώθιων θάναι λιγότερες έτσι.»

«Το δίκυκλό μου και τη γιγαντολύκαινα θα τ'αφήσουμε σ'εσένα;» τον ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Μη σ'ανησυχεί τίποτα, Πρόμαχε· θα τα πάω σε ασφαλές μέρος. Ελπίζω μόνο η λύκαινα να μη δαγκώνει.» Έριξε ένα λοξό βλέμμα στη Μαύρη Γούνα.

«Όχι αν της φερθείς καλά,» είπε η Ζιρίνα, χαϊδεύοντας τη γιγαντολύκαινά της ανάμεσα στ'αφτιά. Κατέβηκε από τη σέλα κι έτεινε τα χαλινάρια προς τον πράκτορα. «Αλλά μην την τραβάς δίπλα στο άλογο, γιατί τότε, ναι, μπορεί να το δαγκώσει.»

Ο πράκτορας είπε, ενώ ακόμα ήταν έφιππος: «Θα φωνάξω κι άλλους να έρθουν.» Τράβηξε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από μια τσέπη του. «Δε μπορώ μόνος μου να απομακρύνω και το άλογο και το δίκυκλο και τη λύκαινα.»

Ο Εθέλδιρ κατέβηκε από το όχημά του. «Σ'ευχαριστούμε,» είπε. «Και να είσαι κάπου εδώ κοντά στο άμεσο μέλλον· δε νομίζω ν'αργήσουμε να επιστρέψουμε.»

«Εννοείται, Πρόμαχε. Ο Νούρκας μαζί σας.»

Πιο πολύ τον Ιουράσκε μού φαίνεται πως χρειαζόμαστε τώρα, σκέφτηκε ο Εθέλδιρ, και βάδισε προς την αραγμένη βάρκα, με τη Ζιρίνα στο κατόπι του.

Το πλεούμενο ήταν ξύλινο και μικρό, αλλά όχι *πολύ* μικρό. Είχε κατάρτι που τώρα ήταν κατεβασμένο. Ο Εθέλδιρ έλυσε τον κάβο και πήδησε μέσα. Η Ζιρίνα τον ακολούθησε, λοξοκοιτάζοντας μια περιπολία Χαρνώθιων η οποία περνούσε από εκεί κοντά. Οι μαχητές του Βασιλείου δεν φάνηκαν να δίνουν σημασία στην Αιρετή και στον Πρόμαχο.

Ο Εθέλδιρ έπιασε τα κουπιά και ξεκίνησε να κωπηλατεί. Δεν απομακρύνθηκε από την ακτή· την ακολούθησε προς τα νότια, δίπλα από αποβάθρες και προβλήτες, μικρότερες βάρκες, πλοιάρια, και μεγάλα πλοία θαλάσσης. Ακόμα και κοντά από ένα υποβρύχιο πέρασε, το οποίο πιθανώς να ήταν μεταβαλλόμενο για ταξίδια στο Σύμπλεγμα και σε άλλες διαστάσεις. Η Ζιρίνα παρατηρούσε τριγύρω, μέσα απ'την κουκούλα της, αλλά κι ο Εθέλδιρ επίσης· πρόσεχαν για καμια ύποπτη κίνηση. Τίποτα, όμως. Όλα ήταν ήσυχα. Πέρασαν κάτω από τη σκιά του υψώματος όπου βρισκόταν το Μέγαρο των Φυλάκων, έχοντας δίπλα τους μονάχα απότομους κρημνούς. Πέρασαν από το Λιμάνι των Φυλάκων, που ήταν κουρνιασμένο νότια του Μεγάρου, στη βόρεια μεριά της Εκβολής. Και συνέχισαν, ενώ ο Εθέλδιρ κωπηλατούσε, νιώθοντας τα χέρια και τους ώμους του να έχουν ήδη πιαστεί, τους μύες και τους αγκώνες του να πονάνε. Πρέπει πια να είχε διασχίσει πάνω από τρία χιλιόμετρα, υπολόγιζε. Η ακτή της Φάνρηβ δεν ήταν μικρή σε έκταση. Η αναπνοή του είχε γίνει βαριά.

Καθώς ζύγωναν τις εκβολές του ποταμού Τίγρη, προτού περάσουν απέναντι στις νότιες ακτές της πόλης, η Ζιρίνα, βλέποντας τον Εθέλδιρ κουρασμένο, είπε: «Θέλεις να πάρω εγώ τα κουπιά τώρα;»

«Μη... λες βλακείες... μα τα... δόντια του Νούρκας...» αποκρίθηκε ξέπνοα εκείνος.

Η Ζιρίνα μειδίασε. «Αν όμως έχεις κουραστεί....»

«Δεν είμαι... νεκρός ακόμα...»

Ο Εθέλδιρ πέρασε τις εκβολές του ποταμού, ενώ κι οι δυο τους ένιωθαν το ρεύμα του Τίγρη να σπρώχνει τη βάρκα προς τα ανοιχτά, και έφτασαν στις νότιες ακτές της Φάνρηβ. Και στο Νότιο Λιμάνι, που βρισκόταν δυτικά του Λαβυρίνθου. Ο Εθέλδιρ υπολόγιζε ότι πρέπει πλέον να κωπηλατούσε για πάνω από τέσσερα χιλιόμετρα. *Ευτυχώς που δεν έφαγα προτού ξεκινήσουμε,* σκέφτηκε, βέβαιος ότι θα είχε ξεράσει τα πάντα. Δεν ήταν συνηθισμένος στα κουπιά.

Προσέγγισε μια μικρή προβλήτα και σταμάτησε δίπλα της. Η Ζιρίνα έπιασε τον κάβο, πήδησε έξω από το σκάφος, και τον έδεσε σε μια δέστρα. Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε μουγκρίζοντας και την ακολούθησε.

«Είσαι ’ντάξει;» τον ρώτησε εκείνη.

«Όχι, αλλά πάμε.»

«Σου είπα να πάρω τα κουπιά αν ήθελες· δεν ήμασταν μακριά.»

«Ακούω πάλι σαχλαμάρες.» Ο Εθέλδιρ άρχισε να βαδίζει, και η Ζιρίνα βάδισε πλάι του.

«Νομίζεις ότι δεν μπορώ να κωπηλατήσω;»

«Έχω κάποιες αμφιβολίες.»

«Η Μαρμόκου είναι η θεία μου!» του είπε η Ζιρίνα, καθώς άφηναν πίσω τους το λιμάνι κι έμπαιναν στους λαβυρινθώδεις δρόμους του Λαβυρίνθου.

Ο Εθέλδιρ ρουθούνισε, γελώντας. «Αφού η Μαρμόκου είναι η θεία σου, τότε στην επιστροφή, υποθέτω, θα βουτήξεις στη θάλασσα και θα μεταφέρεις τη βάρκα σαν θεά των υδάτων.»

«Θα το προσπαθούσα αν *δεν* ήταν φθινόπωρο.»

«Αρχίζουμε να έχουμε προτιμήσεις;»

Η Ζιρίνα δεν γνώριζε καλά τον Λαβύρινθο, και οι στριφτοί δρόμοι του πάντοτε την τρόμαζαν. Ευτυχώς, ο Εθέλδιρ τον ήξερε καλά, από τις μέρες του ως Πρόμαχος της Επανάστασης, και μπορούσε να τον διασχίσει όπως ένας οδηγός διασχίζει τα μπλεγμένα μονοπάτια ενός πυκνού δάσους. Από μια ταβέρνα, καθοδόν, αγόρασε δυο μπουκάλια μπίρα και έδωσε το ένα στη Ζιρίνα. Εκείνη ήπιε συγκρατημένα μια γουλιά· εκείνος άδειασε το μισό μπουκάλι πολύ γρήγορα: ο λαιμός του ήταν τελείως ξερός.

Από ένα στενορύμι κάποιος τούς σφύριξε. «Ε! εσείς εκεί! Ελάτε να σας ψιθυρίσω δυο κουβέντες. Πουλάω κάτι που μπορεί να σας ενδιαφέρει.»

Τον αγνόησαν, φυσικά.
Η Ζιρίνα ρώτησε τον Εθέλδιρ: «Κλέφτης που θέλει να πουλήσει τα κλοπιμαία του; Της συντεχνίας σου;»
«Ληστής μάλλον.»
«Ποια η διαφορά;»
«Δε θέλει να πουλήσει τίποτα· περίμενε να τον πλησιάσουμε ώστε τα φιλαράκια του να πεταχτούν από δίπλα και να μας κοπανήσουν με ρόπαλα.»
«Είσαι σίγουρος;»
«Το θεωρώ πολύ πιθανό.» Τελείωσε τη μπίρα του και πέταξε το μπουκάλι μέσα στο παράθυρο ενός στάβλου. Ένα χρεμέτισμα ακούστηκε από μέσα.
«Κατάλαβες τώρα πού είμαστε;» ρώτησε τη Ζιρίνα όταν είχαν πια φτάσει στην Αγκυλωτή.
«Όχι. Μη μου πεις ότι έχεις χαθεί!»
Ο Εθέλδιρ συνέχιζε να βαδίζει, κι εκείνη τον ακολουθούσε.
«Έχεις χαθεί;» επέμεινε. Μετά όμως έφτασαν στη Μακριά Λόγχη και κατάλαβε αμέσως πού βρίσκονταν. «Α...» είπε, «εδώ είμαστε.»
Πέρασαν απέναντι και μπήκαν στη Μεγάλη Αγορά.
«Πρέπει, πάντως, σίγουρα νάχεις κάποια συγγένεια με τον Ιουράσκε,» τον πείραξε η Ζιρίνα.
«Δεν έχεις μόνο εσύ θεότητες για θείες.»
Οι δρόμοι της Μεγάλης Αγοράς δεν είχαν καμία σχέση με τους δρόμους του Λαβυρίνθου. Δεν ήταν ούτε στριφτοί, ούτε βρόμικοι, ούτε γεμάτοι στενορύμια και αδιέξοδα. Ο *Ανθός του Ήλιου*, βέβαια, βρισκόταν στην άλλη άκρη της συνοικίας, κοντά στο Υαλουργείο και στη Λυκοφωλιά, οπότε έπρεπε να βαδίσουν κάμποσο. Ευτυχώς κι οι δυο τους δεν ήταν ασυνήθιστοι στο περπάτημα, αν και η Ζιρίνα προτιμούσε πάντα να καβαλά τη γιγαντολύκαινά της. Τα πόδια της είχαν αρχίσει λιγάκι να την ενοχλούν μέσα στις μπότες.
«Από το Νότιο Λιμάνι ώς εδώ,» ρώτησε τον Εθέλδιρ όταν πλησίαζαν το ξενοδοχείο, «πόσο έχουμε περπατήσει;»
«Πέντε, έξι χιλιόμετρα· κάπου εκεί.»
«Δικαιολογημένα είμαι, λοιπόν, κουρασμένη.»
«Εσύ είσαι που ήθελες να πάρεις τα κουπιά;»
«Άλλο τα κουπιά, άλλο τα πόδια!»
«Τα κουπιά είναι χειρότερα από τα πόδια, όπως είναι γνωστό.»

«Ίσως.»

Σταμάτησαν σε κάποια απόσταση από τον *Ανθό του Ήλιου*, κοιτάζοντας για ύποπτες παρουσίες στον δρόμο. Μια περιπολία λυκοκαβαλάρηδων της Χάρνωθ περνούσε εκείνη την ώρα και απομακρυνόταν. Ένα τετράκυκλο όχημα ήταν σταματημένο παραδίπλα· κανένας δεν φαινόταν μέσα του, αλλά θα μπορούσε να ήταν ξαπλωμένος. Τρεις άντρες φόρτωναν κάτι πράγματα σε μια άμαξα με δύο άλογα. Διάφορα οικήματα υπήρχαν τριγύρω, από τα παράθυρα των οποίων ο καθένας μπορούσε να κατασκοπεύει. Σ'ένα μπαλκόνι με φυτά στεκόταν μια γυναίκα και κάπνιζε τσιγάρο ενώ τα πράσινα μαλλιά της ανέμιζαν. Μυρωδιές φαγητών έρχονταν από ένα εστιατόριο εκεί κοντά, το οποίο, λόγω της ώρας, φαινόταν νάχει συγκεντρώσει κάμποσο κόσμο.

«Πάμε,» είπε ο Εθέλδιρ στη Ζιρίνα. «Αλλά μην κατεβάσεις την κουκούλα σου.»

Διέσχισαν τον δρόμο χωρίς βιασύνη.

«Η Αρχόντισσα οπωσδήποτε θάχει κατασκόπους της εδώ,» είπε η Αιρετή.

«Ναι, σίγουρα. Αλλά εμείς είμαστε δυο ακόμα ταξιδιώτες· τίποτα περισσότερο.»

Μπήκαν στον *Ανθό του Ήλιου,* πάνω από την είσοδο του οποίου ήταν μια ταμπέλα με το όνομά του κι ένα λουλούδι ζωγραφισμένο που είχε έναν ήλιο αντί για κεφάλι.

Στη ρεσεψιόν, μια παχουλή γαλανόδερμη κοπέλα διάβαζε ένα μυθιστόρημα, το οποίο άφησε ανοιχτό, γυρισμένο ανάποδα, μπροστά της κι έστρεψε την προσοχή της στον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα. «Καλωσήρθατε στον *Ανθό του Ήλιου*.»

Φορούσαν κι οι δυο τους ασημόχρωμα γυαλιά, αλλά και πάλι ήταν πιο ασφαλές ο Εθέλδιρ να στέκεται πρώτος και η Ζιρίνα πίσω του· η όψη της ήταν πολύ πιο γνωστή από τη δική του. Όλη η πόλη ήξερε την Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών. Ήταν πολιτική φιγούρα. Ο Εθέλδιρ, αντιθέτως, ήταν ηρωική, σχεδόν *μυθική,* θα μπορούσε να πει κανείς, φιγούρα. Στο μυαλό τους οι περισσότεροι πολίτες της Φάνρηβ τον είχαν πιο τρομερό και πιο εντυπωσιακό απ'ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Επιπλέον, τώρα είχαν ακούσει πως είχε χάσει το ένα του μάτι. Αλλά ο άντρας που στεκόταν επί του παρόντος α-

ντίκρυ στην κοπέλα της ρεσεψιόν έμοιαζαν να έχει *δύο* μάτια πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά του. Τα κρύσταλλα δεν ήταν διαφανή.

«Θα θέλαμε να μιλούσε στον κύριο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ,» είπε.

Η κοπέλα συνοφρυώθηκε. «Τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ;»

«Μάλιστα.»

Έπιασε το ακουστικό του επικοινωνιακού διαύλου της. «Ποιοι να του πω πως είστε;»

«Δύο φίλοι.»

«Μόνο αυτό; Δύο φίλοι;»

«Ναι.»

Η κοπέλα κάλεσε το δωμάτιο του διπλωμάτη και είπε: «Θα μπορούσα να μιλήσω με τον κύριο Άλφεντουρ;»

(...)

«Δύο άτομα είναι εδώ, και τον ζητάνε. Μια κυρία κι ένας κύριος.»

(...)

«'Δύο φίλοι,' μου είπαν μόνο να πω· δεν ξέρω τα ονόματά τους.» Λοξοκοίταξε τον Εθέλδιρ αλλά εκείνος δεν μίλησε.

(...)

«Εντάξει.»

Η κοπέλα έκλεισε τον δίαυλο και είπε στον Εθέλδιρ: «Μπορείτε να ανεβείτε. Είναι στον πέμπτο όροφο, σουίτα τέσσερα.»

«Ευχαριστούμε.»

Πήραν τον ανελκυστήρα και η Ζιρίνα πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα στον τοίχο. Ο πέμπτος όροφος ήταν ο τελευταίος του ξενοδοχείου.

«Λες να μας αναγνώρισε;» ρώτησε τον Εθέλδιρ.

«Δε νομίζω... αλλά, βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις.»

«Αν μας αναγνώρισε, πώς θα φύγουμε από εδώ; Ίσως να μαζευτούν από κάτω τα σκυλιά της Αρχόντισσας.»

«Θα δούμε.»

Βγήκαν από τον ανελκυστήρα, έχοντας φτάσει στον πέμπτο όροφο. Η πόρτα της σουίτας του Άλφεντουρ ήταν ανοιχτή και ο Θάλβακιρ τούς περίμενε στο κατώφλι. Καθώς πλησίαζαν, ο Εθέλδιρ έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά του, αποκαλύπτοντας την καλύπτρα στο αριστερό του μάτι.

«Δεν αργήσατε να μας επισκεφτείτε,» παρατήρησε ο Θάλβακιρ. «Περάστε.»

Μπήκαν στο καθιστικό της σουίτας και είδαν ότι εκεί, καθισμένοι σε πολυθρόνες και στον καναπέ, βρίσκονταν ο Άλφεντουρ, οι δίδυμες βοηθοί του, και η Λαρβάκι.

«Είχα δίκιο, λοιπόν,» είπε ο Εθέλδιρ στην τελευταία, κατεβάζοντας την κουκούλα του. «Πήγες με τον Άλφεντουρ.»

«Έτσι όπως ήταν τα πράγματα, ήταν η καλύτερη λύση. Αλλά σκόπευα να επιστρέψω.»

«Καθίστε,» τους είπε ο Άλφεντουρ, και ο Εθέλδιρ κι η Ζιρίνα κάθισαν. Η Αιρετή είχε επίσης κατεβάσει την κουκούλα της και βγάλει τα ασημόχρωμα γυαλιά της. «Να κεράσουμε τίποτα;»

«Κάτι δροσερό,» είπε ο Εθέλδιρ.

Η Ζέρκιλιθ – ή η Αζουρίτα – σηκώθηκε από τον καναπέ που μοιραζόταν με την αδελφή της. «Παγωμένο κρασί Χαρνώθιων δασών;»

«Είμαστε εναντίον των Χαρνώθιων,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, «αλλά όχι κι εναντίον του κρασιού τους.»

Η δίδυμη γέμισε δυο ποτήρια από την κάβα και τους τα έφερε.

«Μοιάζετε κουρασμένοι,» παρατήρησε ο Άλφεντουρ βλέποντάς τους να πίνουν.

«Βαδίζαμε και κωπηλατούσαμε για να έρθουμε να σου μιλήσουμε,» είπε η Ζιρίνα.

Ο Άλφεντουρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Δε μπορούσαμε να έρθουμε μ'άλλο τρόπο. Οι γέφυρες είναι επικίνδυνες για εμάς. Η Γέφυρα του Τίγρη, μάλιστα, είναι κλειστή από μαχητές του Βασιλείου. Και περιπολίες και κατάσκοποι τριγυρίζουν παντού.

»Αλλά δεν μπορούσαμε και να μη σ'επισκεφτούμε. Μάθαμε ότι μόλις προσγειώθηκες οι Χαρνώθιοι σε απήγαγαν.»

«Δεν με 'απήγαγαν', για όνομα του Νούρκας,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Απλώς η Αρχόντισσα ήθελε να με φιλοξενήσει στο Μέγαρο των Φυλάκων.»

«Στα μπουντρούμια, όπως εμένα;» είπε ο Εθέλδιρ.

«Σε πιο ευάερο και ευήλιο μέρος, ελπίζω, Πρόμαχε,» μειδίασε ο Άλφεντουρ. «Αλλά δεν δέχτηκα. Δεν μπορούσα να δεχτώ. Θα νομίζατε ότι έχω συμμαχήσει μαζί της.»

«Έχεις δίκιο: όντως, θα το νομίζαμε.»

«Αν και ξέρουμε ότι προτιμάς να μη συμμαχείς με κανέναν,» πρόσθεσε η Ζιρίνα, μη θέλοντας να τον προσβάλουν. «Τι απόφαση πήρε το Συμβούλιο, Άλφεντουρ; Θα βοηθήσει στην απελευθέρωση της Φάνρηβ;»

«Θα βοηθήσει στην *ειρήνευση* της Φάνρηβ,» τόνισε ο διπλωμάτης.

«Δε μ'αρέσει όπως ακούγεται αυτό,» σχολίασε ο Εθέλδιρ. «Η απόφασή τους ήταν να αποκλείσουν εμάς;»

«Όχι.»

«Τους Χαρνώθιους;» είπε η Ζιρίνα, νιώθοντας έναν ξαφνικό ενθουσιασμό. Η Νάζρηβ ήταν με το μέρος τους! Ο Νούρκας τούς είχε ευνοήσει!

«Όχι,» απάντησε πάλι ο Άλφεντουρ, παραξενεύοντάς την.

«Τι... τι εννοείς; Ή εμάς ή τους Χαρνώθιους δεν θα απέκλειε; Ή... ή δεν απέκλεισε κανέναν;» Ο ενθουσιασμός την είχε εγκαταλείψει σαν να της είχαν ρίξει παγωμένο νερό. Τουλάχιστον, όμως, η Νάζρηβ δεν είχε υποστηρίξει τους Χαρνώθιους...

«Το Συμβούλιο αποφάσισε να αποκλείσει εμπορικά ολόκληρη τη Φάνρηβ,» είπε ο Άλφεντουρ, «μέχρι που να επιτευχθεί ειρήνη εδώ.»

«Και εμάς και τους Χαρνώθιους, δηλαδή;»

«Ναι. Το Συμβούλιο θεωρεί πως, μ'αυτά που συμβαίνουν, η πόλη σας δεν είναι ασφαλής πλέον για εμπορικές συναλλαγές–»

«Μα έπρεπε να τους είχες πιέσει λίγο, Άλφεντουρ! Να τους είχες δώσει να καταλάβουν πως τα πάντα θα είναι καλύτερα όταν η Φάνρηβ είναι ελεύθερη!»

«Δε μπορούσα να τους αναγκάσω να πάρουν καμία απόφαση· μπορούσα μόνο να τους εκθέσω την κατάσταση όπως είναι.»

Αναρωτιέμαι αν λες αλήθεια, σκέφτηκε η Ζιρίνα, τσαντισμένη, *ή αν μας κοροϊδεύεις!* «Και τι θέλεις τώρα εδώ; Ήρθες μόνο για να μας δηλώσεις ότι έχετε αποκλείσει ολόκληρη την πόλη μας;» Ο τρόπος της ήταν απότομος. Αντιδιπλωματικός. Έπρεπε να ελέγχει περισσότερο τον εαυτό της, το καταλάβαινε.

«Ήρθα,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, «για να βοηθήσω στην ειρήνευση της περιοχής. Για να επιτευχθεί κάποια συνεννόηση που θα δώσει τέλος στις διαμάχες.»

«Συνεννόηση; Μεταξύ μας και των Χαρνώθιων; Αυτό *αποκλείεται*, Άλφεντουρ! Εξάλλου, νικάμε. Σε λίγο ο στρατός του Φύλακα θα είναι μέσα στην πόλη.»

«Και πόσοι θάνατοι θ'ακολουθήσουν; Απ'ό,τι έμαθα, η Χαρκάνιθ είναι νεκρή. Ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ είναι επίσης νεκρός. Και πολλοί πολίτες. Τι είδους πόλη θα διοικήσει ο Φύλακάς σας; Μια *ερειπωμένη* πόλη;»

«Γιατί δεν τα λες αυτά στην Αρχόντισσα; Έχεις–;»

«Της τα έχω πει, Ζιρίνα.»

«Και τι σου απάντησε;»

«Δυστυχώς, οι απαντήσεις σας μοιάζουν πολύ μεταξύ τους.»

Ο Εθέλδιρ τού είπε: «Δεν είναι δυνατόν να μας ζητάς να παραδοθούμε τώρα. Έχουμε κάνει τόσο αγώνα.»

«Δεν πρότεινα να παραδοθείτε, αλλά να γίνει κάποια συνεννόηση.»

«Δε μπορώ να φανταστώ τι είδους συνεννόηση θα ήταν αυτή, Άλφεντουρ. Και ο Κασλάριν κάτι τέτοιες ιδέες είχε, όμως δεν είναι ρεαλιστικές.»

«Και είναι πιο 'ρεαλιστική' η καταστροφή της πόλης σας; Γιατί αυτό είναι που θα συμβεί αν συνεχίσετε έτσι. Οι Χαρνώθιοι δεν θα υποχωρήσουν, και έχουν *πολύ* στρατό να φέρουν από το Βασίλειο τους για να χρησιμοποιήσουν εναντίον σας.»

«Το ίδιο πολύ στρατό έχει και η Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών!» είπε ένθερμα η Ζιρίνα.

«Και ποιο θα είναι το αποτέλεσμα για την πόλη σας; ρωτάω και πάλι. Καταστροφή;»

«Γιατί σ'ενδιαφέρει τόσο για την πόλη μας, Άλφεντουρ; Δεν είναι δική σου.» Της Ζιρίνα είχε αρχίσει να μην της αρέσει καθόλου ο τρόπος του. Είχε έρθει εδώ για να τους πει πώς θα διοικηθούν; Για να τους πει ότι έπρεπε να συμβιβαστούν με την παρουσία των τυράννων στην πατρίδα τους;

«Η Φάνρηβ είναι σημαντική πόλη, και το Συμβούλιο με έχει στείλει εδώ για να φέρω την ειρήνη όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Επιπλέον... ο Κασλάριν ήταν φίλος μου και του χρωστάω.»

«Ο Κασλάριν ήταν *φαντασμένος*,» είπε η Ζιρίνα. «Οι ιδέες του δεν μπορούν να γίνουν πραγματικότητα. Ακόμα και η Σμαράγδα ωλ Τάρεκ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών, που κάποτε είχε τις ίδιες αντιλήψεις, έχει αλλάξει πλέον.»

«Και ζητά πλήρη αυτονομία για την πόλη, όπως ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ...»

Η Ζιρίνα δίστασε προς στιγμή· μετά είπε: «Ναι, η αλήθεια είναι πως οι καινούργιες της ιδέες δεν είναι καλύτερες από τις παλιότερες, αλλά τέλος πάντων... Εκείνο που θέλω να σου εξηγήσω είναι πως αυτό που έχεις στο μυαλό σου δεν γίνεται. Είναι ανέφικτο.»

Ο Άλφεντουρ έμεινε σιωπηλός, συλλογισμένος.

Ο Εθέλδιρ τον ρώτησε: «Τι *ακριβώς* έχεις, όμως, στο μυαλό σου; Κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο; Κάποια συγκεκριμένη πρόταση για συμβιβασμό;»

«Ακόμα όχι, δεν έχω να κάνω καμία πρόταση. Δεν μπορώ να φανταστώ τι θα σας σταματούσε απ'το να σκοτώνεστε αναμεταξύ σας.»

«Βλέπεις;» είπε η Ζιρίνα. «Το καταλαβαίνεις κι από μόνος σου. Οι πολίτες της Φάνρηβ θέλουν να είναι ελεύθεροι – και θα *είναι* ελεύθεροι. Δεν πρόκειται να συμβιβαστούν.»

Ο Άλφεντουρ έμεινε πάλι σιωπηλός για μερικές στιγμές, κι ύστερα ρώτησε: «Θα μου πείτε, τουλάχιστον, τι συνέβη όσο έλειπα; Μου είπε κάποια πράγματα η Αρχόντισσα, βέβαια, αλλά θα ήθελα ν'ακούσω και τη δική σας εκδοχή.»

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα τού μίλησαν για τα πρόσφατα γεγονότα, κρύβοντας μόνο ελάχιστες πληροφορίες που πίστευαν ότι ήταν καλύτερα να μην ήξερε, γιατί πλέον κι οι δυο τους τον φοβόνταν. Μπορεί να είχε βοηθήσει τον Φύλακα προ ημερών αλλά, ουσιαστικά, δεν ήταν σύμμαχός τους. Θα μπορούσε, οποιαδήποτε στιγμή στο μέλλον, να θεωρηθεί ακόμα και σύμμαχος της Αρχόντισσας.

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους...» είπε ο Άλφεντουρ όταν άκουσε για την επίθεση στο σπίτι του Εθέλδιρ.

«Αυτή τη λεπτομέρεια μάλλον παρέλειψε να σου την αναφέρει η Υψηλοτάτη,» είπε η Ζιρίνα, «σωστά;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν μου είπε τίποτα.»

«Επειδή δεν τη *συμφέρει* να το ξέρεις. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δεν μπορούμε *ποτέ* να συμβιβαστούμε μαζί τους;»

«Είστε σίγουροι ότι η Αρχόντισσα γνωρίζει για την επίθεση στο σπίτι του Εθέλδιρ; Ίσως ο Στρατηγός να ήταν που έστειλε τους δολοφόνους. Έτσι δεν είναι;» Κοίταξε ερωτηματικά τη Λαρβάκι.

«Δε θα το απέκλεια καθόλου,» συμφώνησε εκείνη.

«Δεν έχει σημασία, είτε ο Στρατηγός τούς έστειλε είτε η Αρχόντισσα,» είπε τελεσίδικα η Ζιρίνα. Και μετά συνέχισαν την αφήγησή

τους, μιλώντας για την επίθεση των Εκτελεστών εναντίον της Χαρκάνιθ. «Τι σου είπε γι'αυτό η Αρχόντισσα, Άλφεντουρ;»

«Μου είπε ότι τη δολοφόνησαν κάποιοι υποστηρικτές των Χαρνώθιων· δεν ανέφερε τίποτα για Εκτελεστές του Ιερού Δέους.»

«Γιατί δεν εκπλήσσομαι καθόλου;» γέλασε η Ζιρίνα, και συνέχισαν πάλι την αφήγησή τους.

Όταν τελείωσαν ο Άλφεντουρ τούς ρώτησε: «Στις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού δεν επιτέθηκαν κάποιοι μισθοφόροι; Κάποιοι μισθοφόροι που ήρθαν από τον Ταριχευτή δεν χτύπησαν τα σκάφη των Χαρνώθιων που ήταν εκεί;»

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα δεν του το είχαν αναφέρει, αλλά τώρα ο πρώτος είπε: «Ναι, ήρθαν κάποιοι μισθοφόροι. Από κάπου.»

«Οι Θάρναθ τούς έστειλαν;»

«Δε γνωρίζουμε,» είπε ο Εθέλδιρ· και πράγματι δεν γνώριζαν, αν και το υποπτεύονταν πως μπορεί να ήταν οι Θάρναθ.

«Η Αρχόντισσα τούς Θάρναθ υποψιάζεται;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, «για να έθεσε ολόκληρο τον Ταριχευτή υπό στρατιωτική επιτήρηση.»

Υποθέτεις, αναρωτήθηκε η Ζιρίνα, *ή σ'το είπε ευθέως και μας το κρύβεις;*

«Έτσι έχει η κατάσταση μέχρι στιγμής,» είπε ο Εθέλδιρ, τινάζοντας στο τασάκι στάχτη από το δεύτερο τσιγάρο που είχε ανάψει. Τα χέρια του, τώρα που είχε καθίσει και ξεκουραστεί λίγο, τον πονούσαν περισσότερο από πριν. Ακόμα και το πάνω-κάτω που έκανε για να φέρνει το τσιγάρο στα χείλη του τον ενοχλούσε. *Δεν είμαι γεννημένος για κωπηλάτης...*

Ο Άλφεντουρ είπε: «Σας ευχαριστώ που μου μιλήσατε.»

«Σου χρωστάμε. Βοήθησες τον Φύλακα.»

«Θα βοηθούσα οποιονδήποτε ζητούσε την προστασία μου, Πρόμαχε.»

«Αυτό σημαίνει ακόμα και την Αρχόντισσα;» είπε η Ζιρίνα.

«Δε θάπρεπε καν να ρωτάς.»

«Έχεις σκεφτεί ότι ίσως χρειαστεί ν'αλλάξεις πολιτική;»

«Δηλαδή;»

«Να συμμαχήσεις μαζί μας, ας πούμε;»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε. «Η αποστολή μου είναι άλλη.»

«Και τι θα κάνεις αν η επιτυχία της είναι ανέφικτη; Θα επιστρέψεις στη Νάζρηβ;»

«Μπορεί. Θα δω. Τι θα κάνετε *εσείς*, Ζιρίνα, αν διαπιστώσετε τελικά πως ο μόνος τρόπος για να διασώσετε την πόλη είναι μέσω κάποιας συνεννόησης με τους Χαρνώθιους;»

«Αυτό που λες δεν είναι 'διάσωση', Άλφεντουρ· είναι καταδίκη.»

«Τέλος πάντων. Υποθέτω πως θα ξαναμιλήσουμε σύντομα. Αύριο η Αρχόντισσα έχει καλέσει Γενικό Συνέδριο.»

«Τι;»

«Δεν έχεις ενημερωθεί;»

«Όχι· και δεν πρόκειται να παρευρεθώ, σε διαβεβαιώνω από τώρα. Ούτε και κανένας άλλος ελεύθερος άνθρωπος της Φάνρηβ πιστεύω ότι θα έρθει. Μόνο τα τσιράκια της θα είναι εκεί· θα το δεις.»

«Φοβάσαι ότι μπορεί να επιχειρήσει κάτι ύπουλο;»

«Είμαι σχεδόν σίγουρη.»

«Κι αν σας πάρω όλους υπό την προστασία μου;»

Η Ζιρίνα συνοφρυώθηκε, σκεπτική.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Θα τη συνοδέψεις και ώς το Σκοτεινό Παζάρι μετά;»

«Γιατί όχι; Και το ίδιο μπορώ να κάνω και για τους άλλους Αιρετούς. Να τους το πείτε. Θα ήθελα να τους συναντήσω όλους αύριο στο Μέγαρο των Αιρετών. Τι λες, Ζιρίνα;»

Η Ζιρίνα ήταν ακόμα συλλογισμένη.

«Θα τους το πεις;»

«Θα το σκεφτώ.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Καλώς. Θα θέλατε τώρα να σας πάω στο Σκοτεινό Παζάρι με το όχημά μου;»

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα αλληλοκοιτάχτηκαν. «Καλύτερο απ'το να κωπηλατούμε,» είπε ο πρώτος.

Μέσα στο απόγευμα, το εξάτροχο όχημα βγήκε από το γκαράζ του *Ανθού του Ήλιου*. Στο εσωτερικό του βρίσκονταν η οδηγός, ο Γάρταλιν'μορ, οι τέσσερις από τους έξι μισθοφόρους, ο Θάλβακιρ, ο Άλφεντουρ, η Ζιρίνα, και ο Εθέλδιρ. Οι δίδυμες και η Λαρβάκι είχαν μείνει στη σουίτα, κι οι άλλοι δύο μισθοφόροι στα δωμάτιά τους.

Το όχημα διέσχισε τη Μεγάλη Αγορά, πέρασε από τη Γέφυρα του Ιχθύος (με μια μικρή στάση εκεί για να μιλήσει ο Άλφεντουρ στους

φρουρούς οι οποίοι τους είχαν γνέψει να σταματήσουν επειδή έκριναν το τροχοφόρο αρκετά μεγάλο), προχώρησε πάνω στη Μακριά Λόγχη, έστριψε στην Οδό των Ξένων, και μπήκε τελικά στο Σκοτεινό Παζάρι.

Οι κατάσκοποι του Θόρεντιν, ασφαλώς, είδαν πού πήγαινε το όχημα του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου της Νάζρηβ και το ανέφεραν στον Αρχικατάσκοπο, ο οποίος το ανέφερε στην Αρχόντισσα.

Η Κέσριμιθ αισθανόταν τη φλόγωση στο δεξί της πόδι να έχει κάπως εξασθενίσει καθώς καθόταν στην πολυθρόνα του γραφείου της. «Ο Άλφεντουρ, λοιπόν, συναναστρέφεται ξανά τους εχθρούς μου ενώ ακόμα δεν ήρθε στην πόλη! Πόση ώρα έμεινε εκεί, Θόρεντιν;»

«Δεν πρέπει να έμεινε για πολύ, *νιρλίσα*. Οι κατάσκοποί μου είδαν σύντομα το όχημά του να αποχωρεί από το Σκοτεινό Παζάρι. Σαν να πήγε για να πάρει κάτι και να φύγει· ή να δώσει κάτι και να φύγει.» Ήταν καθισμένος αντίκρυ της, με το γραφείο ανάμεσά τους.

«Κάτι... ή κάποιον;» είπε η Κέσριμιθ, αγγίζοντας τα βαμμένα μαύρα χείλη της μ'ένα δάχτυλο που το νύχι του ήταν επίσης βαμμένο μαύρο.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν· «δεν ξέρω.»

«Δε μ'αρέσει καθόλου που συναναστρέφεται τέτοια... στοιχεία της πόλης,» είπε η Κέσριμιθ. «Τον ήθελα με το μέρος μου. Και πρέπει να βρω έναν τρόπο για να τον *φέρω* με το μέρος μου. Η Νάζρηβ είναι πολύ σημαντική· χρειαζόμαστε το εμπόριό της.»

Ο Θόρεντιν δεν εξέφρασε καμια άποψη.

«Επίσης, φοβάμαι για τη ζωή του.»

Την κοίταξε ερωτηματικά. «Πιστεύεις ότι μπορεί οι εχθροί μας να τον σκοτώσουν;»

«Πιστεύω ότι ίσως να τον σκοτώσει ο ίδιος που σκότωσε τη Χαρκάνιθ. Που έστειλε, εν αγνοία μου, Εκτελεστές του Ιερού Δέους εναντίον της.»

«Ο Στρατηγός. Δε μπορεί νάναι τόσο τρελός, *νιρλίσα*.»

«Σοβαρά; Αν δεν ήταν τόσο τρελός, θα έφερνε εδώ Εκτελεστές *χωρίς να με ρωτήσει;*»

«Του μίλησες καθόλου για το θέμα;»

«Τι να του πω; Είναι προφανές πως θα το αρνηθεί. Έχει αρχίσει να δρα κατά το δοκούν, κι αυτό δεν μ'αρέσει, Θόρεντιν... Επιπλέον, βλέπω πως ούτε εσύ μπορείς να τον ελέγξεις.»

«Να τον *ελέγξω;*»

«Να μάθεις τι σχεδιάζει. Δε θα έπρεπε να είχα ήδη πληροφορηθεί από εσένα για τους Εκτελεστές;»

«Η αλήθεια είναι πως ο Στρατηγός έχει μεγάλη επιρροή μέσα στον στρατό, *νιρλίσα*· πολλές φορές – *πάρα* πολλές φορές – βρίσκεται πέρα από την εμβέλεια των κατασκόπων μου.»

Η Κέσριμιθ αναρωτήθηκε αν ο Σέλιρ μπορεί να σχεδίαζε να της κλέψει το προτεκτοράτο. Αυτό θα ήταν προδοσία, βέβαια· αλλά, και πάλι, σε έκρυθμες καταστάσεις όπως ετούτη πολλά συνέβαιναν... *Πρέπει να τον προσέχω. Πρέπει να τον προσέχω πολύ.*

Αρκετές φορές ο Στρατηγός διαφωνούσε μαζί της, όμως ποτέ η Κέσριμιθ δεν τον είχε θεωρήσει επικίνδυνο. Ώς τώρα. Τώρα... ποιος της εγγυάτο ότι δεν θα έστελνε δολοφόνους ακόμα κι εναντίον της; Τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους δεν μπορούσε να τους στείλει να τη σκοτώσουν, φυσικά, διότι δεν δρούσαν ποτέ κατά ευγενών του Βασιλείου· δρούσαν μόνο κατά *εχθρών* του Βασιλείου. Αλλά αυτοί σίγουρα δεν ήταν οι μόνοι φονιάδες που ο Σέλιρ είχε στη διάθεσή του...

Ένα ρίγος τη διαπέρασε. *Θα πρέπει να φυλάγομαι κι από τους δικούς μου ανθρώπους τώρα;*

«Θόρεντιν,» είπε. «Θέλω να ανακαλύψεις πού μέσα στην πόλη βρίσκονται οι Εκτελεστές, και πόσοι ακριβώς είναι.»

«Θα το προσπαθήσω, *νιρλίσα*. Αλλά οφείλω να σε προειδοποιήσω ότι δεν θα είναι εύκολο.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. *Σ'αυτή την πόλη,* τίποτα *δεν είναι εύκολο!*

3
Γιορτή της Θορμάνκου· Υπό την Προστασία του Διπλωμάτη· Μουδιασμένο Μάγουλο

Αυτή η εγχείρηση, της είχαν υποσχεθεί, θα ήταν η τελευταία. Και η πιο δύσκολη. Θα εξαφάνιζαν το έγκαυμα στο μάγουλό της. Η Κέσριμιθ ήθελε να την κάνει τώρα, το πρωί, αλλά ήταν αδύνατον. Ένα άλλο θέμα προείχε. Το Γενικό Συνέδριο. Επομένως, θα έπρεπε να γίνει το μεσημέρι. Και το μεσημέρι, επίσης, θα ξετύλιγαν τους επιδέσμους από το δεξί της χέρι και τα πλευρά της.

Η Κέσριμιθ είχε προστάξει από χτες να καλέσουν όλους τους Αιρετούς σε Γενικό Συνέδριο, ελπίζοντας πως το κάλεσμά της θα έφτανε, δεδομένης της έκρυθμης κατάστασης στην πόλη. Ωστόσο αμφέβαλλε αν πολλοί απ'αυτούς θα παρευρίσκονταν. Αυτή η καταραμένη η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, κατά πρώτον, ή ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ. Όσοι Αιρετοί δεν υποστήριζαν την Κέσριμιθ πιθανώς να μην παρουσιάζονταν καθόλου· πιθανώς να φοβόνταν ότι εκείνη θα τους έβλαπτε κάπως. Αν και η Αρχόντισσα δεν είχε καμια τέτοια πρόθεση. Το Γενικό Συνέδριο θα γινόταν κανονικά.

Δε μπορούσε, όμως, να τους εξαναγκάσει να έρθουν. Όσοι ήθελαν ας έρχονταν ν'ακούσουν τι θα έλεγε ο Άλφεντουρ· οι υπόλοιποι ας το μάθαιναν από δεύτερο χέρι.

Η Κέσριμιθ ντύθηκε και στολίστηκε, και χτένισε τα κόκκινα μαλλιά της έτσι ώστε να κρύβουν τη δεξιά μεριά του προσώπου της. Συνάντησε την Ολέρια αλ Τορκάνουν, την Αρωγό της, στο σαλόνι των δωματίων της και κατέβηκαν μαζί στον χώρο στάθμευσης του Μεγάρου των Φυλάκων, για να επιβιβαστούν στο θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα που τις περίμενε εκεί.

Καθώς το τροχοφόρο ξεκινούσε, με τις δυο τους καθισμένες αντικριστά στα αναπαυτικά καθίσματά του, λυκοκαβαλάρηδες και μαχητές σε δίκυκλα συγκεντρώνονταν γύρω του, ενώ ένας αερώνυχας πετούσε από πάνω του, κατοπτεύοντας.

Η πύλη του Μεγάρου των Φυλάκων άνοιξε και βγήκαν στην Οδό του Φύλακα, κατεβαίνοντας από το ύψωμα. Η ημέρα ήταν ηλιόλουστη αλλά είχε πολύ άνεμο – *πολύ* άνεμο. Σφύριζε και μούγκριζε έξω από το θωρακισμένο όχημα, φέρνοντας θραύσματα, σκόνες, και στάχτες από τα βόρεια τείχη όπου η πολιορκία συνεχιζόταν για μία ακόμα ημέρα.

«Πώς αισθάνεσαι, *νιρλίσα;*» ρώτησε η Ολέρια.

Η Κέσριμιθ πήρε το βλέμμα της από το παράθυρο στρέφοντάς το στην Αρωγό της, κοιτάζοντάς την πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά της, όλο έντονα περιγράμματα και γωνίες. «Τι εννοείς, Ολέρια;»

«Για τις εγχειρήσεις μιλάω.»

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Δεν αισθάνομαι σχεδόν τίποτα πια.» Και ήταν αλήθεια. Το πόδι δεν την έκαιγε, ούτε, φυσικά, τα πλευρά ή το χέρι. «Μία εγχείρηση μένει ακόμα. Σήμερα θα γίνει, όταν επιστρέψουμε από το Συνέδριο.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Η Κέσριμιθ, βλέποντας πως την καλούσε ο Θόρεντιν, τον άνοιξε έτσι ώστε ν’ακούνε και εκείνη και η Ολέρια. «Μάλιστα;»

«Νιρλίσα, *ίσως θα σ’ενδιέφερε να μάθεις ότι ο Φύλακας μιλά ξανά μέσω των τηλεοπτικών δεκτών της πόλης– Στάσου. Τον μπλόκαραν. Οι μάγοι μας, μάλλον.*»

Η Κέσριμιθ μειδίασε. Η βοήθεια που της είχε στείλει η Αρχιμάγισσα Ζιρίνα’χοκ της Μαγικής Ακαδημίας της Φάνρηβ δεν είχε πάει χαμένη. «Σ’αφήνω, Θόρεντιν. Θέλω να μιλήσω στον Φέτανιρ’μορ.»

Ο Αρχικατάσκοπος τη χαιρέτησε, και η Κέσριμιθ κάλεσε το δωμάτιο όπου βρίσκονταν οι μάγοι που περίμεναν την εκπομπή του σήματος του τηλεοπτικού σταθμού του Φύλακα. Μετά από λίγο, μια γυναικεία φωνή τής απάντησε. Η Κέσριμιθ είπε ποια ήταν και ότι ήθελε να μιλήσει στον Φέτανιρ’μορ. Η γυναικεία φωνή τής αποκρίθηκε ότι ο μάγος ήταν τώρα απασχολημένος· προσπαθούσαν να εντοπίσουν το σήμα του Φύλακα. Η Κέσριμιθ είπε: «Εντάξει. Θα του μιλήσω αργότερα,» και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Νομίζεις ότι θα καταφέρουν να βρουν τη θέση του σταθμού αυτή τη φορά;» ρώτησε η Ολέρια.

«Αν δεν τα καταφέρουν και τώρα, είναι τελείως άχρηστοι.»

Το θωρακισμένο όχημα έφτασε στο τέλος της Οδού του Φύλακα και πέρασε απέναντι, στη γωνία της Οδού των Ξένων με τη Μακριά

Λόγχη, όπου ήταν οικοδομημένο το Μέγαρο των Αιρετών. Η Κέσριμιθ και η Ολέρια αποβιβάστηκαν από το όχημα και, φρουρούμενες από μαχητές της Χάρνωθ, διέσχισαν την αυλή του Μεγάρου και μπήκαν στον προθάλαμο. Ο Άλφεντουρ ήταν ήδη εδώ, παρατήρησε η Κέσριμιθ, μαζί με τον συνηθισμένο σωματοφύλακά του κι άλλους τέσσερις. Οι δίδυμες βοηθοί του, ωστόσο, δεν ήταν κοντά.

Εκτός από αυτούς, στον προθάλαμο βρίσκονταν η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων, και ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οικοδόμων – που κι οι δύο υποστήριζαν την Αρχόντισσα. Επίσης, όμως, η Κέσριμιθ παραξενεύτηκε που είδε ότι εδώ ήταν και η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ μαζί με τη Διαμάντω αλ Μάθακρουν, την Αιρετή της Συντεχνίας των Ναυτικών και των Αεροναυτών – υποστηρίκτριες του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών.

Διάφοροι άλλοι άνθρωποι βρίσκονταν, επιπλέον, στον προθάλαμο οι οποίοι δεν ήταν σημαίνονταν πολιτικά πρόσωπα.

Ο Άλφεντουρ πλησίασε αμέσως την Κέσριμιθ. «Καλημέρα, Αρχόντισσά μου,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, Άλφεντουρ.»

«Θα ήθελα, εξαρχής, να σας γνωστοποιήσω πως όσοι Αιρετοί βρίσκονται επί του παρόντος στο Μέγαρο και όσοι θα έρθουν θεωρούνται υπό την προστασία μου.»

Η Ζιρίνα δεν ήταν μακριά όταν ο διπλωμάτης τα έλεγε αυτά, παρατήρησε η Κέσριμιθ με τις άκριες των ματιών της· κι αισθάνθηκε να θυμώνει. *Έχει λοιπόν συμμαχήσει μ'αυτούς τους άθλιους ο Άλφεντουρ; Για να μου κλέψουν το προτεκτοράτο; Γι'αυτό είχε πάει χτες στο Σκοτεινό Παζάρι;*

Ωστόσο δεν έδειξε τον θυμό της. Βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της, γέλασε. «Άλφεντουρ, δεν υπάρχει λόγος για τέτοια... μέτρα προφύλαξης.» Και στρέφοντας το βλέμμα της στη Ζιρίνα: «Νόμιζα πως όλοι γνώριζαν ότι στα Γενικά Συνέδρια υπάρχει ασφάλεια για τους Αιρετούς.»

«Ας πούμε ότι... η εμπιστοσύνη μας στο Βασίλειο της Χάρνωθ έχει κλονιστεί τις τελευταίες ημέρες,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα.

Η Κέσριμιθ γέλασε ξανά, επιτηδευμένα. «Κι εγώ που είχα την εντύπωση ότι ανέκαθεν η εμπιστοσύνη σας ήταν πολύ λίγη στο Βασίλειο...»

«Όχι χωρίς καλό λόγο.»
«Ή, ίσως, λόγω υπέρμετρης καχυποψίας και εγωισμού.»
«Μη μιλάς σ'εμάς για υπέρμετρη καχυποψία και εγωισμό!»
«Έχεις να προτείνεις κάποιον άλλο;»
«Κυρίες μου,» παρενέβη ο Άλφεντουρ προτού η Ζιρίνα απαντήσει. «Νομίζω πως θα μπορούσαμε τώρα να πάμε στην Αίθουσα Συνεδριάσεων. Δεν έχουν έρθει όλοι οι Αιρετοί ακόμα, αλλά είναι εδώ αρκετοί, σωστά;»
Η Κέσριμιθ αναστέναξε, λιγάκι θεατρικά. «Σωστά, Άλφεντουρ. Πάμε.» Και βάδισε ανάμεσα από εκείνον και τη Ζιρίνα, με την Ολέρια πίσω της. Οι υπόλοιποι τις ακολούθησαν και, σύντομα, μπήκαν στην Αίθουσα Συνεδριάσεων, που στο κέντρο της ήταν το στρογγυλό τραπέζι με την πλατιά προεξοχή στην επάνω μεριά – την εξέχουσα θέση.
Η Κέσριμιθ κάθισε στην καρέκλα της εξέχουσας θέσης και οι άλλοι γύρω από το τραπέζι. Η Ολέρια έμεινε όρθια πλάι στην Αρχόντισσα, με τον αντίχειρα του ενός χεριού περασμένο στη ζώνη του φορέματός της, κοιτάζοντας τους Αιρετούς και τον διπλωμάτη της Νάζρηβ παρατηρητικά. Ο Θάλβακιρ και οι άλλοι σωματοφύλακες του Άλφεντουρ δεν είχαν έρθει μέσα στο δωμάτιο, φυσικά.
«Θα περιμένουμε λίγο μέχρι να παρευρεθούν κι οι υπόλοιποι,» είπε η Κέσριμιθ, «και μετά ο κύριος Άλφεντουρ θα μας μιλήσει για την απόφαση του Συμβουλίου της Νάζρηβ.»
Κανένας δεν αποκρίθηκε, αλλά και κανένας δεν διαφώνησε. Η Διαμάντω ψιθύρισε κάτι στ'αφτί της Ζιρίνα, κι εκείνη ένευσε.
Ο επόμενος που μπήκε στην αίθουσα ήταν ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών – υποστηρικτής της Αρχόντισσας. Έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα προς τη μεριά της Ζιρίνα και της Διαμάντως· μάλλον δεν περίμενε να τις δει εδώ. Ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ τού έκανε νόημα νάρθει να καθίσει κοντά του, κι εκείνος κάθισε, κι ο Νάλντιρ τού ψιθύρισε κάτι που οι άλλοι δεν άκουσαν.
Η Ρουμπίνη ωλ Φέρενερ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Καλλιτεχνών, μπήκε στην αίθουσα στηριζόμενη σε πατερίτσα. Το πόδι της ήταν ακόμα σε νάρθηκα, από τότε που είχε σπάσει όταν έγινε η επίθεση με ενεργειακό κανόνι εναντίον του Μεγάρου των Αιρετών. Μα-

ζί με τη Ρουμπίνη ήταν ο Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών.

Ο οποίος είχε ξεκινήσει την εξέγερση στον Μεσοπόταμο, σύμφωνα με τις πληροφορίες της Κέσριμιθ, και μετά είχε εξαφανιστεί. Δεν ήταν μέσα στον Οίκο των Ξυλουργών όταν οι μαχητές της είχαν εισβάλει. Και έκτοτε δεν πλησίαζε στα συνηθισμένα του στέκια, όπως της έλεγαν οι κατάσκοποί της.

Αυτή η πόλη είναι γεμάτη παρανόμους!

Ο Νάλντιρ ωλ Τασνάλεκ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μαντατοφόρων, που κι αυτός τον Φύλακα υποστήριζε, ήρθε λίγο πιο μετά. Χαιρέτησε και κάθισε. Δεν έμοιαζε να εκπλήσσεται που κι οι υπόλοιποι υποστηρικτές του Φύλακα βρίσκονταν εδώ. Κανένας τους, βασικά, δεν έμοιαζε να εκπλήσσεται που έβλεπε τους άλλους. Συνεννοημένοι αναμφίβολα, σκέφτηκε η Κέσριμιθ. Μεταξύ τους και με τον Άλφεντουρ.

Δεν της άρεσε καθόλου που ο Άλφεντουρ είχε τόσο στενές επαφές μαζί τους.

Αναρωτιόταν, όμως, πώς να έβλεπαν *εκείνοι* το γεγονός ότι ο διπλωμάτης είχε στενές επαφές *μαζί της*. Τον υποπτεύονταν;

Τι παιχνίδι παίζεις, Άλφεντουρ;

«Δύο άτομα λείπουν ακόμα,» είπε η Κέσριμιθ: «ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ και η Σμαράγδα ωλ Τάρεκ. Έχω την αίσθηση ότι ίσως να μην έρθουν. Αλλά ας περιμένουμε» – κοίταξε το ρολόι στον καρπό της – «άλλα δέκα λεπτά.»

Κανένας δεν διαφώνησε. Έτσι περίμεναν. Και οι δύο εν λόγω Αιρετοί δεν φάνηκαν.

«Υπάρχουν, λοιπόν, και κάποιοι που δεν εμπιστεύονται την προστασία σου, Άλφεντουρ,» είπε η Κέσριμιθ. «Ή ίσως να θέλουν να δείξουν απλά τη δυσαρέσκειά τους. Δεν έχει σημασία. Μπορείς να μας μιλήσεις.»

Και ο διπλωμάτης τούς μίλησε. Τους είπε για την απόφαση του Συμβουλίου της Νάζρηβ να αποκλείσει εμπορικά ολόκληρη τη Φάνρηβ μέχρι να επιτευχθεί ειρήνη. «Και βρίσκομαι εδώ προκειμένου να μπορέσει να γίνει μια συνεννόηση.»

Σιγή έπεσε γύρω από το τραπέζι.

«Τι νομίζετε;» ρώτησε η Κέσριμιθ. «Θα μπορούσαμε να κάνουμε κάποια συνεννόηση για το συμφέρον όλων; Η Φάνρηβ και η Νάζρηβ

είχαν ανέκαθεν άριστες εμπορικές σχέσεις· δεν θα ήθελα να διακοπούν με τέτοιο τρόπο.»

«Μπορείς, τότε, να αποχωρήσεις από την πόλη όσο το δυνατόν πιο γρήγορα,» πρότεινε καυστικά η Ζιρίνα.

Ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ είπε: «Γιατί δεν αποχωρείτε από την πόλη *εσύ* και οι κακοποιοί που είναι σύντροφοί σου; Προσπαθείτε να διαλύσετε τη Φάνρηβ εκ των έσω!»

Η Κέσριμιθ ύψωσε το χέρι της, κάνοντάς του νόημα να σωπάσει. «Συμμαχήστε μαζί μου,» είπε, δυναμώνοντας τη φωνή της για ν'ακουστεί πάνω από τις άλλες φωνές που είχαν αρχίσει ξαφνικά ν'ακούγονται. «*Συμμαχήστε μαζί μου,* και θα δείτε πως δεν έχετε τίποτα να χάσετε. Θα ξεχάσω ότι ήμασταν κάποτε αντίπαλοι. Θα διώξουμε τον Φύλακα και η πόλη–»

«Δεν θέλουμε να διώξουμε τον Φύλακα!» τη διέκοψε η Διαμάντω. «Θέλουμε ο Φύλακας να έρθει πάλι στη Φάνρηβ.»

«Δε θα έχει απομείνει *τίποτα* από τη Φάνρηβ ώς τότε, ανόητη!» φώναξε ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ.

Ο Άλφεντουρ τούς διέκοψε: «Συγνώμη! Συγνώμη λίγο! Να μιλήσω; Να κάνω μια πρόταση;»

Σώπασαν, στρέφοντας τα βλέμματά τους επάνω του, αλλά χωρίς να φαίνεται καμια ελπίδα στα μάτια τους ή στα πρόσωπά τους. Δεν περίμεναν ότι η πρότασή του θα ήταν εφικτή.

«Ποιοι από εσάς θα το θεωρούσαν αποδεκτό η βόρεια μεριά της πόλης να δοθεί στον Φύλακα – όπου, εξάλλου, βρίσκεται και το Μέγαρο των Φυλάκων – και η νότια μεριά της πόλης να παραμείνει προτεκτοράτο του Βασίλειου της Χάρνωθ;» ρώτησε ο διπλωμάτης.

«Η Φάνρηβ δεν χωρίζεται στα δύο,» είπε η Ζιρίνα. «Θα την έχουμε *ολόκληρη* δική μας, Άλφεντουρ. Ολόκληρη η Φάνρηβ θα είναι ελεύθερη και πάλι!»

«Ακριβώς,» τόνισε ο Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ.

«Η Φάνρηβ είναι *περισσότερο* ελεύθερη με την υποστήριξη του Βασιλείου!» είπε η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ.

«Σίγουρα, καλύτερα η υποστήριξη του Βασιλείου παρά η εκμετάλλευση της Κοινοπολιτείας που ελέγχει τον Φύλακά σας,» πρόσθεσε ο συγγενής της, ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ.

Η Κέσριμιθ έμεινε σιωπηλή.

Μετά από μερικούς διαπληκτισμούς ακόμα, ο Άλφεντουρ ρώτησε: «Δεν υπάρχει κανένας, δηλαδή, που να συμφωνεί με την πρότασή μου;»

«Μια τέτοια πρόταση,» είπε η Κέσριμιθ ήπια, «είναι προσβλητική για το Βασίλειο της Χάρνωθ, Άλφεντουρ. Δεν μοιράζεται τα προτεκτοράτα του.»

«Η Φάνρηβ δεν είναι προτεκτοράτο *κανενός* δυνάστη!» δήλωσε η Ζιρίνα.

Θα σε τακτοποιήσω εσένα πολύ σύντομα, λυσσασμένη λύκαινα! σκέφτηκε η Κέσριμιθ ατενίζοντάς την με στενεμένα μάτια.

Το Γενικό Συνέδριο, φυσικά, δεν είχε κανένα πραγματικό νόημα· δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν σε τίποτα, και καμια παράταξη δεν έκανε την παραμικρή παραχώρηση, ενώ όλοι τους έδειχναν θυμωμένοι με τον Άλφεντουρ ο οποίος τους είχε φέρει τα άσχημα μαντάτα του εμπορικού αποκλεισμού από τη Νάζρηβ. Ο διπλωμάτης αναρωτιόταν τι μπορεί να έκανε αυτούς τους ανθρώπους ν'αλλάξουν άποψη, και το συμπέρασμα δεν του άρεσε καθόλου. Το συμπέρασμα ήταν ότι μόνο κάποια μεγάλη καταστροφή μπορεί να τους έκανε ν'αλλάξουν άποψη: κάτι που θα τους τράνταζε πολύ, πολύ άγρια.

Αλλά το όλο θέμα ήταν να *μη* φτάσουν ώς εκεί.

Όταν το Συνέδριο διαλύθηκε, ο Άλφεντουρ κράτησε την υπόσχεσή του στους Αιρετούς που υποστήριζαν τον Φύλακα: τους πήρε όλους μέσα στο εξάτροχο όχημά του για να τους μεταφέρει με ασφάλεια όπου επιθυμούσαν στην πόλη, υπό την προστασία του, τη διπλωματική του ουδετερότητα. Καθοδόν, φυσικά, προσπαθούσαν να τον πείσουν να πείσει το Συμβούλιο της Νάζρηβ να υποστηρίξει την παράταξή τους, να άρει τον αποκλεισμό από εκείνους αλλά να τον διατηρήσει εναντίον των Χαρνώθιων.

«Δε νομίζω ότι το Συμβούλιο θα δεχτεί κάτι τέτοιο,» τους είπε, ξανά και ξανά, ακριβώς έτσι ή με κάπως διαφορετικά λόγια. Και σε κάποια στιγμή τούς ρώτησε: «Τι είδους διακυβέρνηση θα δεχόσασταν με την παρουσία Χαρνώθιων στην πόλη;» Αλλά η απάντηση ήταν ότι δεν δέχονταν *κανενός* είδους διακυβέρνηση με Χαρνώθιους στην πόλη· οι Χαρνώθιοι έπρεπε να φύγουν· δεν πρόκειται να ζούσαν ειρηνικά μαζί τους, ποτέ.

Ο Άλφεντουρ άφησε τη Ρουμπίνη ωλ Φέρενερ στον Νυκτόκηπο όπου κατοικούσε. Άφησε τη Ζιρίνα στο Σκοτεινό Παζάρι, στο σπίτι του Εθέλδιρ. Πέρασε τη Γέφυρα του Τίγρη (δηλώνοντας στους φρουρούς εκεί ποιος ήταν και δείχνοντας τη διπλωματική ταυτότητά του) και άφησε στη Μεγάλη Αγορά τον Νάλντιρ ωλ Τασνάλεκ και τον Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ. Από εκεί πήγε τη Διαμάντω στον Περιπατητή και, μετά, επέστρεψε ξανά στη Μεγάλη Αγορά και στον *Ανθό του Ήλιου*.

«Τι έγινε στο Συνέδριο;» τον ρώτησε η Λαρβάκι όταν ήταν στη σουίτα του.

«Γιορτή της Θορμάνκου,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ γεμίζοντας από την κάβα ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό του. «Γιορτή της Θορμάνκου... Υπό φυσιολογικές συνθήκες, αποκλείεται να γίνει καμια συνεννόηση για την ειρήνευση στην περιοχή.»

«Μη μου πεις ότι δεν το περίμενες...» Η Λαρβάκι ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα και η Αζουρίτα σε μια άλλη· η Ζέρκιλιθ ήταν στο δωμάτιό της και ο Θάλβακιρ στο δικό του.

«Δυστυχώς,» είπε ο Άλφεντουρ πίνοντας μια γουλιά κρασί, «το περίμενα.»

Όταν η Κέσριμιθ επέστρεψε στο Μέγαρο των Φυλάκων, πήγε αμέσως να δει τον Φέτανιρ'μορ στο δωμάτιο όπου εκείνος περίμενε το σήμα του Φύλακα μαζί με τους άλλους μάγους και τους τεχνικούς. Τον βρήκε μόνο του, όμως· όλοι οι υπόλοιποι είχαν φύγει. Ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα, καπνίζοντας τσιγάρο, και σηκώθηκε βλέποντάς τη να μπαίνει συνοδευόμενη από την Ολέρια.

«Αρχόντισσά μου...»

«Τι έγινε, Φέτανιρ; Καμια αξιοσημείωτη εξέλιξη;» *Αν μου πεις ότι* πάλι *αποτύχατε να τον βρείτε....*

«Εντοπίσαμε τον τηλεοπτικό σταθμό του Φύλακα, Αρχόντισσά μου. Δεν είναι μέσα στην πόλη. Αφού προσπεράσαμε τη μαγική προστασία και ανιχνεύσαμε το σήμα του, χρησιμοποίησα ένα Ξόρκι Αΰλου Προσεγγίσεως Τηλεπικοινωνιακής Συχνότητος και ακολούθησα το σήμα ώς την πηγή προέλευσής του. Το ακολούθησα με το μυαλό μου. Πνευματικά. Με οδήγησε έξω από την πόλη, προς τα βορειοανατολικά, μέσα στο Χαμηλό Δάσος, σε μια κεραία στημένη πάνω σε κάτι βράχους.»

«Πόσο μακριά;»

«Οι αποστάσεις είναι... μπερδεμένες όταν χρησιμοποιείς τέτοια ξόρκια. Είναι σαν όνειρο. Αλλά δεν πρέπει να βρίσκεται πολύ μακριά. Αλλιώς δεν θα μπορούσε να εκπέμπει ώς εδώ.»

«Μάλιστα,» είπε η Κέσριμιθ. «Έχεις να προτείνεις κάποιον τρόπο για να καταστρέψουμε τον σταθμό;»

«Πρέπει να στείλετε ανθρώπους εκεί, Αρχόντισσά μου. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Δε γίνεται εξ αποστάσεως. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να μπλοκάρουμε το σήμα όποτε αυτό έρχεται.»

«Θα μιλήσω στον Θόρεντιν.»

«Το καλύτερο, νομίζω.»

Αλλά όχι τώρα. Τώρα η Κέσριμιθ είχε μια άλλη δουλειά, την οποία θεωρούσε πιο επείγουσα για εκείνη.

Η Ολέρια πήγε μαζί της στον θάλαμο όπου την περίμεναν η χειρούργος, ο μάγος του τάγματος των Ερευνητών, και ο μάγος του τάγματος των Βιοσκόπων.

«Με τρομάζει το πολύ αίμα, όμως,» είχε πει η Αρωγός στην Κέσριμιθ. «Δε θα κοιτάζω, *νιρλίσα,* εντάξει; Δε σε πειράζει, σε πειράζει;»

«Δε νομίζω να τρέξει και τόσο πολύ αίμα, Ολέρια· αλλά κάνε ό,τι θέλεις.»

Η χειρούργος είπε τώρα στην Κέσριμιθ: «Καθίστε, Αρχόντισσά μου.»

Εκείνη, ντυμένη με ρόμπα ξανά, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Θα ξετυλίξουμε τους επιδέσμους στο χέρι και στα πλευρά σας, να δούμε το αποτέλεσμα,» συνέχισε η χειρούργος.

Η Κέσριμιθ έβγαλε τη ρόμπα της, και η χειρούργος ξετύλιξε μεθοδικά τους επιδέσμους, ενώ ο Βιοσκόπος μουρμούριζε κάποιο ξόρκι, μάλλον για να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν το σώμα της Αρχόντισσας. Ο Ερευνητής απλά παρακολουθούσε.

Καθώς οι επίδεσμοι έφευγαν από πάνω της, η Κέσριμιθ κοίταζε το γαλανό δέρμα της να αποκαλύπτεται κομμάτι-κομμάτι. Και ήταν σαν τα εγκαύματα να μην είχαν υπάρξει ποτέ. Η ύλη που είχε φέρει ο Ερευνητής δεν διακρινόταν καθόλου τώρα. Καθόλου. Είχε γίνει ένα με τη σάρκα της.

Η Κέσριμιθ άγγιξε το δεξί της χέρι με το αριστερό, χαϊδεύοντας, ζουλώντας, τσιμπώντας. Δεν αισθανόταν τίποτα που δεν έπρεπε να αισθάνεται. Το δέρμα της ήταν όπως παλιά!

Γέλασε.

«Είστε ευχαριστημένη, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Ερευνητής.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Είμαι. Είμαι πολύ ευχαριστημένη.» Άγγιζε τώρα τα πλευρά της. Το δέρμα ήταν λείο, όμορφο. Όπως παλιά. Όπως παλιά. «Τα εξαφανίσατε *τελείως!*»

«Σας το είχαμε υποσχεθεί,» είπε μονάχα ο μάγος, δείχνοντας κι εκείνος ευχαριστημένος. Με τη δουλειά του, προφανώς.

«Το πόδι,» είπε η χειρούργος, «θα το ξετυλίξουμε αύριο. Αισθάνεστε τίποτα που σας ενοχλεί, Υψηλοτάτη;»

Η Κέσριμιθ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Ωραία. Φορέστε πάλι τη ρόμπα σας και ξαπλώστε. Θα περιποιηθούμε τώρα το μάγουλό σας.»

Η Κέσριμιθ υπάκουσε. Έδεσε τη ρόμπα γύρω της και ξάπλωσε ανάσκελα.

«Γυρίστε το κεφάλι σας προς τ'αριστερά.»

Η Κέσριμιθ το γύρισε.

«Έτσι ακριβώς, Αρχόντισσά μου.» Η χειρούργος τής έτριψε το δεξί μάγουλο μ'ένα νωπό πανί, κι εκείνη το αισθάνθηκε να μουδιάζει. Μετά, η χειρούργος τού έκανε μια επιδερμική ένεση, που πόνεσε αρκετά την Κέσριμιθ – δάκρυα ήρθαν στα μάτια της – αλλά γρήγορα το μάγουλο μούδιασε τελείως.

Η Κέσριμιθ είδε τον Ερευνητή να τραβά, με μια μικρή σύριγγα, λίγη από την παράξενη ύλη που βρισκόταν στο δοχείο στο τραπεζάκι. Ύστερα κάτι γυάλισε δίπλα της· τα μάτια της γύρισαν και αντίκρισε τη λεπίδα του νυστεριού της χειρούργου. Έστρεψε το βλέμμα της αλλού. Δεν αισθάνθηκε κανέναν πόνο στο μάγουλό της αλλά αισθάνθηκε αίμα να κυλά στα χείλη της, στο σαγόνι της, στον λαιμό της. Το γεύτηκε, αλμυρό. Έμεινε όσο πιο ακίνητη μπορούσε παρότι ένιωθε τις τρίχες της ορθωμένες κι ένα ρίγος να τη διατρέχει. Ξεροκατάπιε. Νόμιζε ότι ανέπνεε ξηρό, παγερό αέρα.

Η χειρούργος τώρα σκούπιζε το μάγουλό της, κι έκανε νόημα στον Ερευνητή. Εκείνος πλησίασε τη σύριγγά του στην τομή που είχε δημιουργήσει το νυστέρι. Η Κέσριμιθ την έβλεπε, με την άκρια του ματιού της, πελώρια από πάνω της. Της έμοιαζε με όνειρο.

Η σύριγγα απομακρύνθηκε, και η χειρούργος τώρα άρχισε να στρώνει την ύλη με κάποιο εργαλείο. Ο μάγος ετοίμαζε έναν επίδεσμο με βοτάνια και αλοιφές.

«Σηκωθείτε, Αρχόντισσά μου,» της ζήτησε η χειρούργος. «Καθίστε.»

Η Κέσριμιθ πήρε καθιστή θέση, νιώθοντας ασταθής, αβέβαιη. Τα χέρια της έτρεμαν καθώς στήριζαν το σώμα της.

«Μην ανησυχείτε,» είπε η χειρούργος· «όλα είναι καλά.»

Ο Ερευνητής τής έδωσε τον επίδεσμο κι εκείνη τον τύλιξε γύρω από την κάτω μεριά του κεφαλιού της Κέσριμιθ, παραμερίζοντας τα κόκκινα μαλλιά της. Τον έδεσε σφιχτά στον αυχένα.

«Μπορείτε να μιλήσετε άνετα, Αρχόντισσά μου; Πώς αισθάνεστε;»

«Μουδιασμένη.» Η Κέσριμιθ έβρισκε την ομιλία δύσκολη· άκουγε τη φωνή της περίεργη, πολύ περίεργη.

Η χειρούργους είπε: «Μην κουνιέστε. Καθόλου.» Πήρε ένα νυστέρι κι έκανε ένα μικρό σκίσιμο στον επίδεσμο, για να ελευθερώσει τα χείλη της Κέσριμιθ. «Μιλήστε μου ξανά.»

«Το *μάγουλό* μου δεν μ'αφήνει να μιλήσω καλά,» είπε εκείνη· «δε φταίει ο επίδεσμος.» Ακόμα νόμιζε πως η φωνή της ήταν περίεργη. «Πώς ακούγομαι, Ολέρια;» ρώτησε στρέφοντας το βλέμμα στην Αρωγό της.

Η Ολέρια έδειχνε νευρική· τα δάχτυλά της ήταν πλεγμένα μεταξύ τους καθώς στεκόταν αντίκρυ στην Αρχόντισσα. «Σαν... σαν να είσαι μεθυσμένη, *νιρλίσα*.»

Η Κέσριμιθ προσπάθησε να χαμογελάσει αλλά δεν ήταν σίγουρη αν τα κατάφερε. «*Αισθάνομαι* σαν λιγάκι μεθυσμένη,» αποκρίθηκε.

«Δεν είναι τίποτα αυτό,» είπε ο Ερευνητής· «θα περάσει.»

«Δε μπορείτε να με ξεμουδιάσετε;»

«Καλύτερα να το αφήσουμε να ξεμουδιάσει από μόνο του,» είπε η χειρούργος.

«Το πόδι μου το ξεμουδιάσατε· και το χέρι και τα πλευρά...»

«Το μάγουλο δεν είναι το ίδιο, Αρχόντισσά μου. Καλύτερα να το αφήσετε να ξεμουδιάσει από μόνο του. Σε μερικές ώρες δεν θα είναι καθόλου μουδιασμένο. Εξάλλου, μεσημέρι είναι τώρα· θα σας πρότεινα να ξεκουραστείτε.»

Η Κέσριμιθ κατέβηκε από το κρεβάτι νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν για κάποιο λόγο. *Γιατί το μάγουλο με τρόμαξε περισσότερο απ'ό,τι οι άλλες εγχειρήσεις;* «Βιοσκόπε;»

«Σας έλεγξα ήδη, Αρχόντισσά μου. Όλα φαίνονται εντάξει. Αλλά θα πρότεινα κι εγώ να ξεκουραστείτε τώρα.»

«Έλα μαζί μου, Ολέρια,» είπε η Κέσριμιθ. «Πάμε στα δωμάτιά μου, να καθίσουμε.»

«Ναι, *νιρλίσα,* φυσικά. Μπορείς να φας;»

«Ρώτα τους γιατρούς μου.»

«Ασφαλώς και μπορείτε να φάτε, Αρχόντισσά μου,» είπε η χειρούργος. «Αλλά να μην ανοίγετε το στόμα σας πολύ, και να μην πιέζετε σε καμία περίπτωση το δεξί μάγουλο, ούτε από μέσα ούτε από έξω. Να το αφήσετε να ξεκουραστεί, ώστε η ύλη να γίνει ένα με το δέρμα σας.»

«Να φάμε σούπα, τότε, Ολέρια;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Ό,τι θέλεις εσύ, *νιρλίσα.*»

«Έχω καιρό να φάω σούπα,» είπε η Αρχόντισσα, καθώς εκείνη κι η Αρωγός της έβγαιναν από το δωμάτιο. «Ειδικά με μανιτάρια Χαρνώθιων δασών. Την έχω πεθυμήσει.»

«Με πειράζουν τα μανιτάρια, *νιρλίσα*. Εγώ θα φάω κάτι άλλο.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου, Ολέρια;»

4

Το Σχέδιο του Προμάχου· Πρόταση Προσχώρησης· Διαδρομή Μέσα στην Αέναη Νύχτα· Γνωστοί στις Όχθες του Ποταμού· Αϋπνίες και Ποιήματα

Μπαίνοντας στο σπίτι του Εθέλδιρ, η Ζιρίνα τον βρήκε να μιλά με τη Μάλμεντιρ, τον Νάλντιρ αλ Σάρεθουν (που είχε έρθει από τον Νυκτόκηπο), και μερικούς άλλους εξεγερμένους πολίτες και πρώην επαναστάτες. Από την κουζίνα – ή, μάλλον, πέρα απ'αυτήν: από το γκαράζ – ακουγόταν ένα βούισμα σαν από μηχανή.

Οι συζητήσεις έπαψαν απρόσμενα. «Ζιρίνα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Τι έγινε στο Συνέδριο;»

Η Αιρετή μόρφασε. «Τι να γίνει; Ό,τι ήταν αναμενόμενο. Ο Νέλδουρ και η Σμαράγδα, πάντως, δεν ήρθαν· οι άλλοι ήρθαν, όμως.»

«Σ'έφερε ο Άλφεντουρ τώρα;»

Η Ζιρίνα έβγαλε την κάπα της και την έριξε πάνω σε μια καρέκλα. «Ναι. Και πάει και τους υπόλοιπους στα σπίτια τους. Ο Φέτανιρ λέει πως τώρα μένει στη Μεγάλη Αγορά, αλλά δεν είπε πού ακριβώς. Πρέπει να κρύβεται, Εθέλδιρ· γι'αυτό ήταν δύσκολο να τον εντοπίσω για να του μιλήσω.» Χτες καλούσε τηλεπικοινωνιακά τον έναν και τον άλλο μέχρι να καταφέρει να βρει τον Αιρετό της Συντεχνίας των Ξυλουργών. Και τελικά *εκείνος* ήταν που την είχε καλέσει στον πομπό της. Μάλλον δεν πατούσε πια το πόδι του στον Μεσοπόταμο, και η Ζιρίνα αναρωτιόταν πώς είχε ξεφύγει εκείνη την ημέρα, της εξέγερσης της συνοικίας, από τους μαχητές της Χάρνωθ. Τέλος πάντων· δεν είχε σημασία τώρα. Άλλα πράγματα προείχαν.

Όπως το παράτολμο σχέδιο που είχε μπει στο μυαλό του Εθέλδιρ.

Όχι πως η Ζιρίνα δεν συμφωνούσε, αλλά ήταν τόσο *επικίνδυνο,* γαμώτο! Και ο Εθέλδιρ δεν την άφηνε να πάει και μαζί του· επέμενε να πάει μόνος του, ο τρελός κλέφτης!

«Διαπληκτιστήκατε με την Αρχόντισσα;» ρώτησε ο Νάλντιρ.

«Αναμενόμενα.» Η Ζιρίνα βάδισε ώς την κάβα για να πάρει ένα μπουκάλι μπίρα απ'το μικρό ψυγείο.

«Τι σας είπε για τη Χαρκάνιθ; Τι σας είπε για τους φονιάδες που έστειλε, η δαιμονισμένη λύκαινα;»

«Τίποτα· δεν ανέφερε καν τη Χαρκάνιθ. Δε συζητήσαμε τέτοια πράγματα καθόλου.» Η Ζιρίνα ήπιε μια γουλιά μπίρα. «Ο Άλφεντουρ πρότεινε να κάνουμε κάποια συνεννόηση με τους Χαρνώθιους· φυσικά κανείς δεν δέχτηκε.» Και προς τον Εθέλδιρ: «Ξέρεις τι είπε; Αν και ήταν βιαστικό, είμαι σίγουρη· αποκλείεται να το είχε σκεφτεί καλά.»

«Τι είπε;»

«Πρότεινε να χωρίσουμε την πόλη στα δύο. Το βόρειο τμήμα – πάνω από τον ποταμό – να το πάρει ο Φύλακας, και το νότιο να παραμείνει προτεκτοράτο των Χαρνώθιων.»

«*Κανένα* τμήμα της Φάνρηβ δεν θα παραμείνει προτεκτοράτο αυτών των άτριχων λύκων!» είπε ένθερμα ένας πρώην επαναστάτης.

«Ακριβώς το ίδιο απάντησα κι εγώ,» τον πληροφόρησε η Ζιρίνα. «Αλλά ούτε και η Αρχόντισσα συμφώνησε να γίνει διαίρεση.»

«Δεν υπήρχε περίπτωση να συμφωνήσει,» είπε ο Εθέλδιρ σκεπτικά.

«Τι συζητάτε;» ρώτησε η Ζιρίνα. «Το σχέδιό σου;»

«Ναι. Έλα, κάθισε.»

«Η φασαρία που ακούγεται απ'το γκαράζ;»

«Ο μάγος μού φτιάχνει το δίκυκλο.»

«Τι εννοείς 'σ'το φτιάχνει'; Ποιος μάγος;»

«Ο Ζάρκαθιν'μορ.» Ένας πρώην επαναστάτης που είχε χάσει το αριστερό του χέρι πολεμώντας τους Παντοκρατορικούς και το είχε αντικαταστήσει με ένα τεχνομαγικό εργαλείο δικής του κατασκευής.

«Τι πρόβλημα έχει το δίκυκλο; Το επισκεύασες ύστερα από τη σύγκρουση.»

«Το κάνει ακόμα καλύτερο: πιο γρήγορο, πιο ικανό για απότομες στροφές, πιο ανθεκτικό. Από την ώρα που έφυγες το δουλεύει. Και μου λέει πως θα βάλει κι ένα ειδικό σύστημα στιγμιαίας επιτάχυνσης.»

«Δηλαδή;»

«Με το πάτημα ενός κουμπιού, η ταχύτητα του οχήματος ξαφνικά θα πενταπλασιάζεται για περίπου μισό λεπτό. Αλλά αυτό θα κατα-

ναλώνει τη μισή ενεργειακή φιάλη, και θα πρέπει να προσέχω αν τελικά το χρησιμοποιήσω· είναι πολύ εύκολο να σκοτωθείς με τέτοια ταχύτητα.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε κι έφερε κοντά τους την καρέκλα όπου είχε ρίξει την κάπα της. «Ακόμα δε μ'αρέσει αυτό το σχέδιο. Ή μάλλον, το πρώτο του μέρος, που θα διασχίσεις μόνος σου την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Δεν υπάρχει καλύτερος για να το κάνει, Ζιρίνα· το συζητήσαμε ήδη.»

Όταν οι άλλοι έφυγαν και η Μάλμεντιρ ανέβηκε στο πάνω πάτωμα του σπιτιού, η Ζιρίνα είπε στον Εθέλδιρ: «Γιατί, τουλάχιστον, δε θέλεις νάρθω μαζί σου;»

«Θα κινδυνέψεις άσκοπα, και το ξέρεις ότι δεν μπορείς να μου προσφέρεις καμια ουσιαστική βοήθεια–»

«Γιατί το λες αυτό;» δυνάμωσε απότομα τη φωνή της, αλλά και πάλι της έμοιαζε να χάνεται πίσω από τους μεταλλικούς ήχους (σαν επαναλαμβανόμενα σφυροκοπήματα) που ακούγονταν από το γκαράζ.

«Ζιρίνα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Καλύτερα να μείνεις εδώ. Εντάξει; Οι άλλοι σε χρειάζονται περισσότερο. Σε βλέπουν σαν ηγετική φιγούρα, δεν το καταλαβαίνεις;»

«Μαλακίες. Μου λες *μαλακίες,* γαμώ τη γλώσσα του Ιουράσκε!»

«Δεν είναι αλήθεια ότι σε βλέπουν σαν αρχηγό τους–;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα! Κι εσένα σε βλέπουν σαν αρχηγό τους.»

«Κάποιος όμως πρέπει να πάει στον Φύλακα για να του πει πως σχεδιάζουμε να επιτεθούμε στους Χαρνώθιους στα βορειοανατολικά τείχη. Και ποιος άλλος είναι καλύτερος για να διασχίσει την Πόλη της Αέναης Νύχτας; Εμένα ο Κάλνεντουρ έχει προστάξει να μη με σκοτώσουν κατευθείαν. Αν δουν άλλον, πιθανώς αμέσως ν'αρχίσουν να τον πυροβολούν.»

«Εντάξει,» είπε η Ζιρίνα, «δε διαφωνώ να πας. Αλλά θα ήθελα να έρθω μαζί σου.» Σηκώθηκε από την καρέκλα και πήγε να καθίσει στα γόνατά του, στην πολυθρόνα του, αγκαλιάζοντας δυνατά το κεφάλι του, κρατώντας το κοντά στο στήθος της. «Φοβάμαι ότι μπορεί να σε χάσω,» του ψιθύρισε, φιλώντας τα μενεξεδιά μαλλιά του.

Ο Εθέλδιρ φίλησε το αριστερό της στήθος, νιώθοντας τη θηλή της να σκληραίνει επάνω στο μάγουλό του. «Δεν είναι τόσο εύκολο να σκοτώσεις τον πιο πανούργο κλέφτη της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού.»

«Μην αστειεύεσαι.»

Ο Εθέλδιρ ύψωσε το βλέμμα του για να την κοιτάξει καταπρόσωπο. «Θυμάσαι το σήμα που θα σου στείλω όταν τα έχω συμφωνήσει όλα με τον Φύλακα;»

Η Ζιρίνα κατένευσε.

«Θυμάσαι πώς θα είναι το σήμα αν ο Φύλακας αποφασίσει να επιτεθεί αύριο; πώς θα είναι αν αποφασίσει να επιτεθεί μεθαύριο; πώς θα–;»

«Τα θυμάμαι όλα.» Ήταν, φυσικά, κωδικοποιημένα τα πάντα, ώστε ακόμα κι αν οι πράκτορες της Αρχόντισσας υπέκλεπταν την τηλεπικοινωνία να μη μπορούσαν να καταλάβουν τίποτα.

«Ωραία.» Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα, με τη Ζιρίνα στα χέρια· εκείνη γέλασε και γαντζώθηκε από τον αυχένα του. Φίλησε τα χείλη του.

Ο Εθέλδιρ την πήγε στο υπνοδωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του, με το πόδι, μειώνοντας την ένταση των ήχων που έφταναν ώς εδώ από το γκαράζ. Το παντζούρι του παραθύρου ήταν ήδη κλειστό, για λόγους ασφάλειας. Ένας φωτόλιθος φώτιζε τον χώρο, επάνω σ'έναν λιθοστάτη στο κομοδίνο. Ο Εθέλδιρ απόθεσε τη Ζιρίνα στο κρεβάτι, αρχίζοντας να λύνει και να ξεκουμπώνει τα ρούχα της όπως θα ξετύλιγε ένα τυλιγμένο δώρο ή γλυκό.

«Αγάπη μου,» είπε εκείνη όταν είχαν μείνει επάνω της μόνο τα εσώρουχά της, «να σε ρωτήσω κάτι;»

«Βρίσκεις τις πιο ακατάλληλες ώρες,» την πείραξε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα μειδίασε. «Σοβαρά: να σε ρωτήσω κάτι;»

«Ναι.» Ξάπλωσε πλάι της, στηριζόμενος στον αγκώνα του, ντυμένος ακόμα.

«Θα με παντρευόσουν;»

Η ερώτησή της τον παραξένεψε. Ποτέ δεν το θεωρούσε λογικό να την παντρευτεί. Ο Οίκος των Φέρενερ ήταν ευκατάστατοι άνθρωποι, *σημαντικοί* άνθρωποι της Φάνρηβ· ενώ ο δικός του οίκος, οι Σαρέλκεμ, δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο, δεν είχαν ποτέ πολλά λεφτά: αρ-

κετοί, μάλιστα, απ’αυτούς ήταν τυχοδιώκτες, μπαγαπόντηδες, μισθοφόροι, ακόμα και κλέφτες σαν τον Εθέλδιρ.

«Δε θέλεις να με παντρευτείς…» είπε η Ζιρίνα, κρίνοντας από την έκφρασή του και μόνο, χωρίς εκείνος να έχει μιλήσει. Υπήρχε απογοήτευση, αλλά και απορία, στη φωνή της.

«Σου έχω ξαναπεί, Ζιρίνα: δεν ταιριάζω με τους δικούς σου. Μάλλον θα με σκοτώσουν αν προτείνω να γίνει Τελετή Προσχώρησης–»

«Μην είσαι ανόητος. Θα σεβαστούν την επιλογή μου. Το ξέρουν ότι σ’αγαπώ. Εντάξει, η μητέρα μου είναι σίγουρο πως θα γκρινιάζει, αλλά δε μ’ενδιαφέρει αυτό, Εθέλδιρ. Θέλω να ζήσω μαζί σου. Δεν πρόκειται να ζήσω με κανέναν άλλο· είμαι σίγουρη. Εσύ;»

«Τι εγώ;»

«Δε θέλεις να ζήσεις μαζί μου;»

«Ζω μαζί σου, ούτως ή άλλως.»

«Βλέπεις; Γιατί να μη γίνει Τελετή Προσχώρησης; Κι αν οι δικοί μου δεν θέλουν εγώ να προσχωρήσω στον Οίκο των Σαρέλκεμ, θα διαφωνούσες εσύ να προσχωρήσεις στον Οίκο των Φέρενερ; Χωρίς μονομαχία;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Δεν κάνω όμως εγώ για Φέρενερ, Ζιρίνα.»

«*Γιατί;*»

«Σου φαίνομαι για υαλουργός;»

«Σου φαίνομαι *εγώ* για υαλουργός, μα τον Νούρκας τον ίδιο;» γέλασε η Ζιρίνα.

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Οι δικοί σου είναι ευκατάστατοι, έχουν ολόκληρη βιομηχανία· εγώ είμαι ένας μονόφθαλμος κλέφτης, φίλος του Ιουράσκε στις δύσκολες στιγμές του.»

«Και Πρόμαχος της Επανάστασης, επίσης. Εσύ έσωσες την πόλη μας από τους Παντοκρατορικούς!»

«Η Επανάσταση τελείωσε, και δεν έσωσα μόνος μου την πόλη.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. «Γιατί είσαι τόσο ξεροκέφαλος, γαμώτο;

»Τέλος πάντων,» είπε ύστερα από μια στιγμή, και τον φίλησε δυνατά, τυλίγοντας το ένα της πόδι γύρω από τη μέση του. Δεν ήθελε να είναι δυσαρεστημένος μαζί της, τώρα που θα έφευγε για να κάνει κάτι τόσο επικίνδυνο. Δεν ήθελε να αμφιβάλλει ότι τον αγαπούσε με όλη της την καρδιά.

Τα χέρια του ξύπνησαν το σώμα της και κοίμισαν τις ανήσυχες σκέψεις του μυαλού της...

Η νύχτα έριξε τον μανδύα της πάνω από τη Φάνρηβ και τους κατοίκους της.

Η πολιορκία συνεχιζόταν: τα βόρεια τείχη τραντάζονταν, φλέγονταν, κάπνιζαν· κανόνια πυροβολούσαν, ρουκέτες εκτοξεύονταν· κρότοι και κραυγές αντηχούσαν· ο άνεμος έφερνε σκόνες και καυτές στάχτες.

Ο Εθέλδιρ, στο σπίτι του ακόμα, ντυνόταν με μια πανοπλία από ελαστικές ύλες, βαμμένες μαύρες, και μέταλλα καπνισμένα ώστε κι αυτά να είναι μαύρα. Στη ζώνη του θηκάρωσε ένα πιστόλι κι ένα σπαθί. Σε κάθε μπότα του ήταν περασμένο ένα ξιφίδιο. Στους ώμους του έριξε, τέλος, μια κάπα. Στα μάτια του φόρεσε ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά, τα οποία γενικά βοηθούσαν τη νύχτα. Μέσα στον μικρό σάκο του έβαλε κάποια απαραίτητα πράγματα.

Ο Ζάρκαθιν'μορ τώρα μόλις είχε βγει από το γκαράζ, ερχόμενος στο καθιστικό του σπιτιού, όπου βρίσκονταν ο Εθέλδιρ, η Ζιρίνα, και η Μάλμεντιρ. «Όλα έτοιμα, Πρόμαχε,» είπε. «Αλλά να έχεις υπόψη σου ότι η ειδική επιτάχυνση είναι επικίνδυνη και καταναλώνει τη μισή φιάλη.»

«Τα θυμάμαι, μάγε,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Και σ'ευχαριστώ.» Αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του, σφίγγοντας το δεξί, αληθινό χέρι του Ζάρκαθιν'μορ. Το αριστερό είχε τώρα στο πέρας του ένα σφυρί.

«Να προσέχεις, Πρόμαχε. Δεν εμπιστεύομαι καθόλου τον αδελφό σου, παρότι κάποτε πολέμησε σαν τίγρης των δασών μαζί μας.»

«Σε καταλαβαίνω απόλυτα,» ένευσε ο Εθέλδιρ. Και στρεφόμενος στη Ζιρίνα και τη Μάλμεντιρ: «Όταν σας ξαναδώ, θα είμαι μαζί με τον Φύλακα.»

Η Μάλμεντιρ χαμογέλασε· η Ζιρίνα έσμιξε τα χείλη, ξεροκαταπίνοντας, κάνοντας από μέσα της μια προσευχή στον Νούρκας τον Μαχητή παρότι γενικά δεν ήταν και τόσο θρησκευόμενο άτομο.

Ο Εθέλδιρ, περνώντας από την κουζίνα, πήγε στο γκαράζ και είδε το δίκυκλό του αρκετά αλλαγμένο. Πίσω του είχε έναν προωθητήρα ο οποίος έμοιαζε να ταιριάζει περισσότερο σε αεροσκάφος – και ήταν, προφανώς, για τη χρήση της ειδικής ταχύτητας. Εκτός απ'αυτό, ολόκληρο το όχημα ήταν ενισχυμένο με προστατευτικά μέταλλα και

οι τροχοί του φαινόταν να βρίσκονται σε ελαφρώς διαφορετικές θέσεις – μόνο κάποιος που το γνώριζε τόσο καλά όσο ο Εθέλδιρ θα το πρόσεχε. Γονάτισε για να τους ελέγξει.

«Μην ανησυχείς,» του είπε ο Ζάρκαθιν'μορ, που τον είχε ακολουθήσει ώς εδώ· «απλά είναι καλύτεροι τώρα: πιο σταθεροί, πιο ευέλικτοι.»

Ο Εθέλδιρ ορθώθηκε και καβάλησε το δίκυκλο. Πατώντας ένα κουμπί, το ενεργοποίησε και είδε την ένδειξη της ενέργειας στο 100% – επομένως, είχε μέσα καινούργια ενεργειακή φιάλη. «Ρεζέρβα έχω;» ρώτησε τον μάγο.

«Ναι, από πίσω.» Ο Ζάρκαθιν έδειξε το ατσάλινο κιβώτιο πίσω από τη σέλα.

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Εις το επανιδείν, μάγε.»

Ο Ζάρκαθιν'μορ άνοιξε την πόρτα του γκαράζ, και ο Εθέλδιρ, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση, έφυγε από το σπίτι του.

Οδήγησε ώς τα Λαγούμια – την περιοχή που πολλοί ονόμαζαν Μικρό Λαβύρινθο – και διέσχισε τα σοκάκια με εμπειρία, γνωρίζοντάς τα άψογα, αφού εδώ ήταν περιοχές όπου σύχναζαν πολλοί κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού. Αναρωτήθηκε αν κάποιος γνωστός τον έβλεπε. Κανένας, πάντως, δεν του φώναξε ούτε έκανε να τον πλησιάσει.

Ο Εθέλδιρ σταμάτησε το δίκυκλό του στο δρομάκι όπου ήξερε πως υπήρχε δίοδος για την Πόλη της Αέναης Νύχτας, έβγαλε το Φυλαχτό μέσα από την πανοπλία του, και το κράτησε υψωμένο μπροστά του έτσι ώστε οι αχτίνες των φεγγαριών να χτυπάνε τον λίθο στο κέντρο του αργυρού δίσκου. Ο λίθος φάνηκε να φορτίζεται από το φεγγαρόφωτο και, ξαφνικά, έστειλε μια φωτεινή αντανάκλαση παραδίπλα, στο σχήμα πόρτας, λίγο πιο ψηλή από άνθρωπο. Ο Εθέλδιρ έσκυψε πάνω στη σέλα του δίκυκλου και το οδήγησε μέσα στη δίοδο–

Μια απότομη μετατόπιση στον χώρο, και βρέθηκε σε μια πόλη ίδια αλλά διαφορετική. Πιο σκοτεινή. Με γκριζωπό φως να πέφτει από τους αφέγγαρους ουρανούς.

Η Πόλη της Αέναης Νύχτας.

Ο Εθέλδιρ δεν έχασε καθόλου χρόνο· δεν σταμάτησε ούτε για λίγο τους τροχούς του οχήματός του· αντιθέτως, επιτάχυνε. Τρέχοντας. Ξέροντας πως οι αυτονομιστές δεν θα ήταν μακριά.

Οι ασθενικές ελκτικές δυνάμεις της ενδοδιάστασης έκαναν την οδήγηση πιο επικίνδυνη· δεν αισθανόταν το δίκυκλό του από κάτω του όπως είχε συνηθίσει να το αισθάνεται· δεν αισθανόταν τους ίδιους τους δρόμους όπως είχε συνηθίσει να τους αισθάνεται.

Διέσχισε το Σκοτεινό Παζάρι προς τα βορειοδυτικά. Κάποιοι τού φώναξαν να σταματήσει – αυτονομιστές, αναμφίβολα – πηδώντας από τη μια οροφή στην άλλη. Εκείνος τούς αγνόησε, τρέχοντας. Δύο λυκοκαβαλάρηδες ξεπρόβαλαν για να τον κυνηγήσουν, κάνοντας άλματα που στη Μοργκιάνη θα ήταν εξωπραγματικά. Τους απέφυγε χωρίς δυσκολία· ήταν πιο γρήγορος από αυτούς. Μια έκρηξη έγινε πίσω του. Ή δεν τον είχαν αναγνωρίσει ή δεν τους ένοιαζε αν ήταν ο Εθέλδιρ ο αδελφός του Κάλνεντουρ.

Μπήκε στον Νυκτόκηπο – ή, μάλλον, στη σκοτεινή αντανάκλαση του Νυκτόκηπου – και τον διέσχισε κι αυτόν, περνώντας μέσα από ανθρώπους-σκιές και ζώα-σκιές και οχήματα-σκιές. Αυτονομιστές τού φώναζαν και τον πυροβολούσαν κάπου-κάπου, αλλά εκείνος τούς αγνοούσε. Συνέχιζε να τρέχει· η ταχύτητά του ήταν το μόνο αποτελεσματικό όπλο που είχε εναντίον τους. Δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει κατά μέτωπο· ήταν πάρα πολλοί, και καλά οργανωμένοι εδώ μέσα. Ο Κάλνεντουρ ήξερε τι έκανε, δεν αμφέβαλλε καθόλου ο Εθέλδιρ.

Οι τροχοί του δίκυκλού του έμοιαζαν να πετάνε πάνω στο πλακόστρωτο των δρόμων. Αφήνοντας τον Νυκτόκηπο πίσω του, μπήκε στον Ιππαγωγό, μια μικρότερη συνοικία νοτιοανατολικά της Πύλης των Δασών. Ο Εθέλδιρ τη διέσχισε γρήγορα και πλησίασε την πύλη–

Κλειστή!

Όλες οι πύλες της Φάνρηβ από τη μεριά της Πόλης της Αέναης Νύχτας ήταν αφημένες ανοιχτές από τότε που ο Εθέλδιρ θυμόταν· αλλά τώρα η Πύλη των Δασών ήταν κλειστή!

«Πολύ έξυπνο, Κάλνεντουρ,» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του, «γαμημένε εραστή του Ιουράσκε.» Με την πύλη κλειστή, ήταν δύσκολο κανείς να περάσει τα τείχη, ακόμα και με τις ασθενικές ελκτικές δυνάμεις της ενδοδιάστασης. Οι αυτονομιστές εμπόδιζαν έτσι τους ανθρώπους του Φύλακα και να βγουν από την Πόλη της Αέναης Νύχτας αλλά και να μπουν.

Η Λιμανοπύλη, αναμφίβολα, θα ήταν κλειστή κι αυτή όπως η Πύλη των Δασών, αφού κι οι δύο βρίσκονταν στα βόρεια τείχη. Αλλά θα

ίσχυε το ίδιο και για τις νότιες πύλες; Ο Εθέλδιρ ήλπιζε πως όχι· ήλπιζε πως ο αδελφός του θα το είχε παραβλέψει αυτό.

Δεν έχω πολύ χρόνο.

Παίρνοντας το βλέμμα του από την Πύλη των Δασών και τις επάλξεις των τειχών όπου σκιερές φιγούρες στέκονταν, έστρεψε το δίκυκλό του νότια ενώ αυτονομιστές έρχονταν από γύρω φωνάζοντάς του να σταματήσει, υψώνοντας όπλα.

Ο Εθέλδιρ αύξησε την ταχύτητα στο τέρμα – απότομα. Μ'ένα δυνατό γρύλισμα των ενισχυμένων μηχανών του, το δίκυκλο ήταν σαν να πέταξε. Κυριολεκτικά, οι τροχοί έφυγαν από το πλακόστρωτο για κάμποσα δευτερόλεπτα.

Οι κάννες των όπλων των αυτονομιστών άστραψαν, κρότοι αντήχησαν. Κάποιες σφαίρες χτύπησαν τα προστατευτικά μέταλλα γύρω από το δίκυκλο και γύρω από τα πόδια και τα πλευρά του Εθέλδιρ· κάποιες άλλες πέρασαν επικίνδυνα κοντά από το κεφάλι του.

Καθώς άφηνε τους αυτονομιστές πίσω του, σκέφτηκε ότι ήταν ανοησία πλέον να συνεχίζει να μη φορά κράνος· είτε τον είχαν αναγνωρίσει είτε όχι, τον πυροβολούσαν – τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί; Δίχως να κόψει ταχύτητα, έπιασε το κράνος του και το φόρεσε: ένα ατσάλινο κατασκεύασμα, αρκετά βαρύ αλλά και αρκετά προστατευτικό.

Τρέχοντας πάνω στη Μακριά Λόγχη, περνώντας μέσα από μια σκιώδη περιπολία Χαρνώθιων, έφτασε στη Γέφυρα του Ιχθύος και πέρασε μέσα από περισσότερες σκιές.

Όλοι όσοι φυλούσαν το πέρασμα του ποταμού, όμως, δεν ήταν άυλες μορφές. Είχαν κι οι αυτονομιστές ανθρώπους τους εδώ, από τη μεριά της ενδοδιάστασης. Ευτυχώς, όχι πολλούς· κυρίως τους ενδιέφερε τι γινόταν στη βόρεια μεριά της πόλης, προφανώς. Ο Εθέλδιρ τούς πυροβόλησε με το πιστόλι του και είδε έναν να πέφτει. Χτύπησε έναν άλλο με το δίκυκλό του και πέρασε ανάμεσα απ'τους υπόλοιπους· βγήκε στη νότια μεριά της Φάνρηβ κι έτρεξε σαν να τον καταδίωκε το ίδιο το Παντοβόρο Σκότος, το Πεινασμένο Σκοτάδι, ο δαιμονικός εχθρός του Νούρκας του Μαχητή, το θεϊκό τέρας που ήθελε να σβήσει για πάντα τον ήλιο της Μοργκιάνης.

Ο Εθέλδιρ έστριψε στην Αγκυλωτή, χωρίς να συναντήσει αντίσταση, πέρασε στη Λεωφόρο Ακτοπύλης, κι έτρεξε ολοταχώς προς την Πύλη των Ακτών.

Ήταν ανοιχτή – αλλά έκλεινε.

Οι αυτονομιστές είχαν καταλάβει τι πήγαινε να κάνει ο Εθέλδιρ και, έχοντας επικοινωνήσει τηλεπικοινωνιακά μάλλον, προσπαθούσαν να τον προλάβουν.

«Δε θα με προλάβεις, Κάλνεντουρ.» Ο Εθέλδιρ πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε την ειδική επιτάχυνση–

Θεοί!

Νούρκας και Ιουράσκε!

–τα πάντα έγιναν *ρευστά* γύρω του, σαν να περνούσε μέσα από κάποια διαστασιακή δίοδο που αλλοίωνε την πραγματικότητα για να τον μεταφέρει σε άλλη διάσταση του σύμπαντος.

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο άνοιγμα που ακόμα υπήρχε στην πύλη–

–και μετά το είχε περάσει. Είχε βγει από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Ήταν στους Τόπους της Αέναης Νύχτας, νότια της Φάνρηβ. Ελπίζοντας να μη συναντήσει αυτονομιστές κι εδώ.

Η ταχύτητά του μειώθηκε. Κοιτάζοντας την ένδειξη της ενέργειας ανάμεσα στα χέρια του είδε ότι είχε πέσει στο 36%.

Θεοί…

Αφού δεν σκοτωθήκαμε, τυχεροί είμαστε… Ο μάγος το παραέκανε γρήγορο. Πρέπει να του παραπονεθώ όταν τον ξαναδώ.

Γέλασε καθώς κατευθυνόταν προς τα εκεί όπου ήξερε ότι υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος στους αγρούς νότια της Φάνρηβ.

Αυτονομιστές δεν συνάντησε, όπως το περίμενε, και σύντομα είδε αντίκρυ του την αφύσικη μαύρη κηλίδα επάνω στην πραγματικότητα της ενδοδιάστασης. Βούτηξε μέσα της και βρέθηκε ξανά στη Μοργκιάνη, κάτω από το φως των δύο φεγγαριών.

«Τώρα, να δούμε πώς θα φτάσουμε στον Φύλακα…» μονολόγησε.

Το στρατόπεδο της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών βρισκόταν στην αντίπερα όχθη του ποταμού Τίγρη.

Οι όχθες προς τα ανατολικά δεν ήταν έρημες· είχαν οικισμούς και χωριά. Ψαράδες ζούσαν εκεί, κυρίως, καθώς και βαρκάρηδες, μικροί έμποροι, και ναυπηγοί μικρών σκαφών. Μέσα στα χωριά ή ανάμεσά τους, στην ύπαιθρο, υπήρχαν βωμοί και ναΐσκοι, αφιερωμένοι στον Νούρκας, στη Μαρμόκου, και σε άλλους θεούς. Αυτές οι περιοχές υπάγονταν στη Φάνρηβ, βρίσκονταν υπό την εξουσία της· η πόλη

συγκέντρωνε φόρους από τους ανθρώπους που κατοικούσαν εκεί. Επομένως, αυτές οι περιοχές ήταν, επίσης, προτεκτοράτο των Χαρνώθιων εδώ και χρόνια – από τότε που οι Παντοκρατορικοί τούς έδωσαν τη Φάνρηβ. Ωστόσο, δεν κυκλοφορούσαν παρά ελάχιστες περιπολίες μαχητών του Βασιλείου σε τούτα τα μέρη· δεν υπήρχε σημαντικός λόγος. Και τώρα, καθώς ο Εθέλδιρ διέσχιζε τη νυχτερινή ύπαιθρο πάνω στο δίκυκλό του, δεν έβλεπε καμια περιπολία.

Δεν ανησυχούσε, όμως, για τους Χαρνώθιους· εκείνο που τον απασχολούσε ήταν να βρει βάρκα για να περάσει στη βόρεια όχθη του ποταμού.

Επάνω στα νερά του Τίγρη, προς τα ανατολικά, διέκρινε τα φώτα του στόλου της Κοινοπολιτείας – των ποταμόπλοιων που είχαν έρθει κυρίως από την Όρολκηθ και περίμεναν, επί του παρόντος, διαταγή από τον Φύλακα για να πλεύσουν προς την πόλη. Καμια ναυμαχία δεν είχε ακόμα διεξαχθεί ανάμεσα σ’αυτά και στις δυνάμεις του Βασιλείου. Ο Εθέλδιρ δεν το θεωρούσε εφικτό να τους κάνει σήμα κάπως ώστε να τον μεταφέρουν απέναντι. Δεν ήξερε σε τι σήμα θα ανταποκρίνονταν θετικά, ούτε ήξερε κανέναν τηλεπικοινωνιακό κώδικά τους για να τους καλέσει με τον πομπό του. Επιπλέον, υπήρχε η πιθανότητα να μην τον πιστέψουν πως ήταν αυτός που έλεγε.

Όπως και νάχε, καλύτερα να αναζητούσε κάποια βάρκα εδώ γύρω.

Κι ευτυχώς, οι άνθρωποι στις νότιες όχθες του ποταμού δεν του ήταν όλοι άγνωστοι. Ο Πρόμαχος της Φάνρηβ είχε γνωστούς εδώ από τον καιρό της Επανάστασης.

Σταμάτησε το δίκυκλό του έξω από έναν ναΐσκο του Φορβόκμε, κατέβηκε από τη σέλα, και, πλησιάζοντας τη βαριά ξύλινη πόρτα, χτύπησε με τη γροθιά του, φωνάζοντας το όνομα του ιερέα.

«Θόμαλκιρ! Θόμαλκιρ!»

Η πόρτα ακούστηκε σύντομα να ξεκλειδώνει, και μισάνοιξε για ν’αποκαλύψει τη γηραιά όψη του ιερέα του Φορβόκμε: μαυρόδερμη, ρυτιδωμένη, με πυκνά μούσια και καθόλου μαλλιά.

«Εθέλδιρ,» είπε ο Θόμαλκιρ, ατενίζοντάς τον συλλογισμένα. «Διαισθάνομαι πως δεν είσαι εδώ για να προσευχηθείς στην Κυρά των Μακρινών Ψιθύρων.» Ο Φορβόκμε ήταν συγχρόνως αρσενικός και θηλυκός θεός, κι αρκετοί ιερωμένοι του αναφέρονταν σ’αυτόν μια έτσι μια αλλιώς.

«Θέλω να ζητήσω μια χάρη, Σεβασμιότατε.»

«Ακούω.» Ο Θόμαλκιρ είχε βοηθήσει τους επαναστάτες παλιά, κατά περίσταση· και οι επαναστάτες, κατά περίσταση, είχαν βοηθήσει εκείνον.

«Χρειάζομαι μια βάρκα. Πρέπει να περάσω στην απέναντι όχθη, και καλό θα ήταν αν μπορούσα να πάρω και το δίκυκλό μου μαζί.» Το έδειξε πίσω του, με τον αντίχειρά του.

«Δεν έχω βάρκα, Εθέλδιρ.»

«Το ξέρω αυτό. Αλλά υποθέτω πως θα γνωρίζεις κάποιον που έχει.»

Τη βαρκάρισσα την έλεγαν Δαλνίραθ και ζούσε σ’έναν οικισμό λιγότερο από ένα χιλιόμετρο απόσταση από τον ναΐσκο του Φορβόκμε. Ο Θόμαλκιρ την ειδοποίησε τηλεπικοινωνιακά με τον πομποδέκτη του (τον οποίο θεωρούσε ιερό σκεύος του θεού του των μηνυμάτων και των επικοινωνιών) κι έτσι εκείνη περίμενε τον Εθέλδιρ πλάι στη βάρκα της, μ’έναν αρκετά μεγάλο φωτόλιθο στο χέρι. Μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, μαυρόδερμη, με τόσο σκούρα μπλε μαλλιά που μπορούσες πολύ εύκολα να τα περάσεις για μαύρα· ντυμένη με γαλανή κάπα, γκρίζα πέτσινη τουνίκα, και μαύρο υφασμάτινο παντελόνι, ξυπόλυτη, και μ’ένα πιστόλι θηκαρωμένο στη ζώνη της.

«Ο Εθέλδιρ;» τον ρώτησε καθώς εκείνος σταματούσε το δίκυκλο πλάι της.

«Ο ίδιος. Σταλμένος από τον Θόμαλκιρ τον ιερέα του Φορβόκμε.»

Η Δαλνίραθ χαμογέλασε. «Πάντα ήθελα να γνωρίσω από κοντά τον Πρόμαχο της Επανάστασης.»

«Τον γνώρισες.»

«Δεν ήξερα ότι φορούσες καλύπτρα.» Άγγιξε την άκρη του αριστερού της ματιού.

«Αυτό έγινε πρόσφατα.»

«Α... Συγνώμη, δεν...»

«Θα περάσουμε απέναντι;»

«Ναι, έλα.» Η Δαλνίραθ πήδησε μέσα στη βάρκα της η οποία ήταν, καταφανώς, μηχανοκίνητη.

«Να φέρω και το δίκυκλο ή θα βουλιάξουμε;»

«Φέρ’ το.»

Ο Εθέλδιρ κατέβηκε από τη σέλα και τσούλησε το όχημά του ώς το πλεούμενο. Το ανέβασε εκεί με τη βοήθεια της Δαλνίραθ και, μετά, εκείνη έλυσε τον κάβο και ξεκίνησε τη μηχανή. Μουρμουρίζοντας

σαν να δυσανασχετούσε που την είχαν ξυπνήσει μες στην άγρια νύχτα, η βάρκα κινήθηκε πάνω στον ποταμό διασχίζοντάς τον προς τα βόρεια.

«Τι θέλει εδώ ο Πρόμαχος της Επανάστασης;»

«Δυστυχώς δεν μπορώ να σου πω.»

«Μυστικές δουλειές;»

«Περίπου.»

«Θα διώξετε τους Χαρνώθιους; Είναι αλήθεια; Ο Φύλακας θα τα καταφέρει;»

«Αυτό ελπίζουμε.»

«Εγώ, πάντως, είμαι με το μέρος σας.»

«Ευχαριστούμε.»

Η βάρκα έφτασε στη βόρεια όχθη και η Δαλνίραθ την άραξε στην προβλήτα ενός χωριού.

Ο Εθέλδιρ πήρε ένα χαρτονόμισμα από το πορτοφόλι στον σάκο του και της το έδωσε· εκείνη αρνήθηκε, αλλά ο Εθέλδιρ επέμεινε περνώντας το μέσα στη ζώνη της. «Τη δουλειά σου έκανες· δε μου χρωστάς τίποτα.»

«Όλοι σού χρωστάμε κάτι σε τούτα τα μέρη· εσύ έδιωξες τους Παντοκρατορικούς.»

«Δεν είχα ποτέ τέτοιες δυνάμεις από μόνος μου· απλά βοήθησα. Και τώρα χρειάζομαι τη δική σου βοήθεια πάλι.»

Η Δαλνίραθ τον βοήθησε να βγάλει το δίκυκλό του από τη βάρκα, κι ύστερα ο Εθέλδιρ το καβάλησε, τη χαιρέτησε, κι έφυγε, κατευθυνόμενος προς τα βορειοδυτικά, φωτίζοντας τη σκοτεινή ύπαιθρο με τον προβολέα του οχήματος.

Οι φύλακες του στρατοπέδου τού φώναξαν να σταματήσει, καθώς πλησίαζε, σημαδεύοντάς τον με τουφέκια.

Η πολιορκία είχε πάψει για τη νύχτα αλλά η φύλαξη δεν είχε, φυσικά, χαλαρώσει καθόλου. Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας βρίσκονταν σε ετοιμότητα για πιθανά ύπουλα τεχνάσματα των Χαρνώθιων.

Ο Εθέλδιρ σταμάτησε τους τροχούς του και ύψωσε τα χέρια του, με τα δάχτυλα ανοιχτά. «Φίλος!» φώναξε. «Ο Εθέλδιρ είμαι. Ο Πρόμαχος της Επανάστασης. Πρέπει να μιλήσω στον Φύλακα, τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ.»

«Πλησίασε,» αποκρίθηκε μια αρχηγός των μαχητών κατεβάζοντας το τουφέκι της. «Επάνω στο όχημά σου. Αλλά *αργά*.»

Ο Εθέλδιρ έβαλε ξανά τους τροχούς σε κίνηση, ζυγώνοντας τους φρουρούς. Δε φορούσε πια το κράνος του, φυσικά, ούτε κουκούλα, και ήλπιζε να τον αναγνωρίσουν.

Η γυναίκα τού είπε: «Έλα μαζί μας.»

Τον οδήγησαν στο εσωτερικό του στρατοπέδου και του είπαν ν'αφήσει το δίκυκλό του σ'ένα σημείο. Εκείνος το άφησε και συνέχισε να τους ακολουθεί βαδίζοντας, περιτριγυρισμένος από αυτούς. Η γυναίκα πρόσταξε να ειδοποιήσουν τον Φύλακα, να του πουν ότι τον ζητούσε ο Εθέλδιρ, ο Πρόμαχος της Επανάστασης από τη Φάνρηβ.

Καθώς περίμεναν για την απάντηση του Άσραδλιν, μια γνώριμη φιγούρα πλησίασε ανάμεσα από τις σκηνές. Η Ναλτάμα'χοκ.

«Εθέλδιρ,» είπε δίχως να χαμογελά. «Τι κάνεις εδώ;»

«Ήρθα να μιλήσω με τον αδελφό σου. Δεν μπορούσα να το κάνω τηλεπικοινωνιακά· ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος να μ'ακούσουν οι εχθροί μας.»

Η Ναλτάμα συνοφρυώθηκε. «Τι έχεις να του πεις;»

«Θα του προτείνω ένα σχέδιο που ίσως να δώσει τέλος στην πολιορκία. Ή, τουλάχιστον–»

Ένας μαχητής πλησίασε. «Ο Φύλακας θα τον δεχτεί στη σκηνή του.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η μισθοφόρος που είχε οδηγήσει τον Εθέλδιρ ώς εδώ.

«Πάμε,» είπε η Ναλτάμα'χοκ στον Πρόμαχο· κι εκείνος την ακολούθησε, φτάνοντας λίγο παρακάτω στη σκηνή του Άσραδλιν.

Η μάγισσα παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου και μπήκε πρώτη.

Στο εσωτερικό του πρώτου δωματίου της σκηνής, ο Άσραδλιν στεκόταν ντυμένος με παντελόνι και ρόμπα πρόχειρα δεμένη μπροστά του· τα μακριά πράσινα μαλλιά του έπεφταν λυτά και μπλεγμένα στους ώμους του. Η Καλφίριθ, η πρασινόδερμη, μικρόσωμη υπηρέτρια, βρισκόταν παραδίπλα, σε μια γωνία του χώρου, τυλιγμένη κι αυτή με μια ρόμπα.

«Εθέλδιρ,» είπε ο Άσραδλιν. «Καλωσόρισες, φίλε μου. Συμβαίνει κάτι άσχημο στη Φάνρηβ;»

«Πολλά άσχημα συμβαίνουν στη Φάνρηβ, Φύλακά μου, αλλά ελπίζουμε ότι αξίζουν τον κόπο, ότι θα φέρουν κάτι καλύτερο για την πόλη μας.»

«Κι αυτό ακριβώς θα γίνει. Σε ανησύχησε το γεγονός ότι το πρωί η τηλεοπτική ομιλία μου διακόπηκε; Η επίθεση των Χαρνώθιων μάγων ήταν–»

«Δεν είμαι εδώ γι'αυτό, Εξοχότατε.»

Ο Άσραδλιν τον ατένισε ερωτηματικά.

«Ήρθα για να σας προτείνω ένα σχέδιο δράσης, προκειμένου να περάσετε τα βόρεια τείχη και να μπείτε στην πόλη.»

«Σ'ακούω. Πες μου τι είναι, εν συντομία, και μετά θα καλέσουμε εδώ και τη Μάρναλιθ, που σέβομαι απεριόριστα τη γνώμη της σε θέματα στρατηγικής.»

«Εν συντομία,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «σκεφτόμαστε να επιτεθούμε από το Σκοτεινό Παζάρι και τον Νυκτόκηπο στους Χαρνώθιους στα βορειοανατολικά τείχη, τα οποία είναι άσχημα χτυπημένα, ενώ συγχρόνως κι εσείς θα εφορμάτε εκεί. Κλεισμένοι ανάμεσά μας, οι μαχητές του Βασιλείου θα ηττηθούν εύκολα, και θα εισβάλετε στη Φάνρηβ. Οι μαχητές σας θα βρουν φίλους στον Νυκτόκηπο και στο Σκοτεινό Παζάρι, και από εκεί θ'αρχίσει ο αγώνας για την κατάκτηση και της υπόλοιπης πόλης.»

Ο Άσραδλιν έριξε ένα βλέμμα στη Ναλτάμα, αλλά εκείνη έμεινε σιωπηλή. Ύστερα ο Φύλακας είπε στον Εθέλδιρ: «Μ'αρέσει το σχέδιό σου. Αλλά πρέπει να μιλήσουμε και στη Μάρναλιθ.»

«Ασφαλώς.»

«Κάθισε. Κι εσύ, Ναλτάμα.»

«Να μη φωνάξω και τον αδελφό μας;» είπε εκείνη. «Μπορεί να προσβληθεί.»

«Ναι, σωστά, ο Σάρμαλκιρ είναι περίεργος με κάτι τέτοια. Ειδοποίησέ τον, και πες στους φρουρούς να ειδοποιήσουν τη Μάρναλιθ.»

Η Ναλτάμα'χοκ ένευσε και βγήκε από τη σκηνή, ενώ ο Εθέλδιρ καθόταν σε μια λυόμενη καρέκλα με μαλακό μαξιλάρι.

Ο Άσραδλιν κάθισε αντίκρυ του και είπε: «Καλφίριθ, φέρε μας κάτι να πιούμε.»

«Τι προτιμάτε, Φύλακά μου;»

Ο Άσραδλιν κοίταξε τον Εθέλδιρ ερωτηματικά.

«Δεν έχω καμια ιδιαίτερη προτίμηση, Εξοχότατε.»

«Κρασί με βατόμουρα Δάσους του Ουρανού,» είπε ο Φύλακας, και η Καλφίριθ τούς έφερε δύο μεγάλες κούπες γεμάτες ώς το χείλος.

«Εσύ δεν διψάς;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν, χαϊδεύοντας το πόδι της πάνω από τη ρόμπα. «Πιες αν θέλεις.»

Μετά από λίγο η Μάρναλιθ μπήκε στη σκηνή, και ο Σάρμαλκιρ και η Ναλτάμα'χοκ σύντομα την ακολούθησαν.

«Στρατηγέ,» είπε ο Άσραδλιν στη Μάρναλιθ, «ο Εθέλδιρ ήρθε για να μας προτείνει ένα σχέδιο που θα μας βάλει στην πόλη. Αλλά» – έστρεψε το βλέμμα του στον Πρόμαχο – «πώς κατάφερες, αλήθεια, να φτάσεις εδώ;»

«Μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας.»

«Κι οι αυτονομιστές;»

«Τους απέφυγα. Με κάποιο κίνδυνο, οφείλω να ομολογήσω. Έχουν κλείσει τις βόρειες πύλες, Εξοχότατε. Έτρεξα προς την Πύλη των Ακτών στα νότια, και παραλίγο να με προλάβουν και να την κλείσουν κι αυτήν. Πέρασα την τελευταία στιγμή.»

Ύστερα, τους μίλησε για το σχέδιό του αναλυτικά.

Η Ζιρίνα περίμενε, ξάγρυπνη, καθισμένη στον καναπέ του καθιστικού του σπιτιού του Εθέλδιρ, με τα πόδια της μαζεμένα επάνω, παρακολουθώντας τις βλακείες που έδειχναν τα τηλεοπτικά κανάλια της Φάνρηβ, που και τα δύο ήταν ανέκαθεν ελεγχόμενα από την Αρχόντισσα και τώρα πλέον το είχαν παρακάνει, είχαν γίνει αηδία. Η Ζιρίνα δεν άργησε να κλείσει τον τηλεοπτικό δέκτη, μη μπορώντας ν'ακούει άλλη προπαγάνδα του Βασιλείου της Χάρνωθ από ηλίθιους ευγενείς και ανώμαλους στρατιωτικούς. Άνοιξε ένα βιβλίο ασκητικής ποίησης των λαών του Ψυχροδάσους κι άρχισε να διαβάζει, επικαλούμενη τον Σιλίσβας για να γαληνέψει τη φουρτουνιασμένη θάλασσα των σκέψεών της.

Η νύχτα βάθαινε.

Η Ζιρίνα κάθε τόσο άλλαζε θέση πάνω στον καναπέ.

Τράβηξε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα της, το έβαλε στα χείλη, πάτησε το κουμπί του ενεργειακού αναπτήρα–

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνισε.

Το τσιγάρο έπεσε από το στόμα της καθώς η Ζιρίνα άρπαζε τη μικρή συσκευή από δίπλα και έβλεπε στην οθόνη της το κωδικοποιημένο μήνυμα.

Ήταν ο Εθέλδιρ, και της έλεγε πως ο Φύλακας είχε συμφωνήσει με το σχέδιό τους και θα έκανε επίθεση στα βορειοανατολικά τείχη μεθαύριο.

Η Ζιρίνα χαμογέλασε και έστειλε στον Εθέλδιρ κωδικοποιημένο σήμα ότι είχε δεχτεί το μήνυμά του. *Ο Νούρκας είναι στο πλευρό μας!* σκέφτηκε.

Πετάχτηκε όρθια κι έτρεξε ξυπόλυτη στον επάνω όροφο του σπιτιού, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της εσωτερικής σκάλας δύο-δύο.

«Μάλμεντιρ! Μάλμεντιρ!»

Η δημοσιογράφος βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο συναντώντας την στο καθιστικό. Ούτε εκείνη πρέπει να κοιμόταν, αν έκρινε η Ζιρίνα σωστά από την εγρήγορση στην όψη της. «Ο Εθέλδιρ;»

Η Ζιρίνα ακόμα χαμογελούσε. «*Ναι.*»

«Ο Φύλακας συμφώνησε;»

«Ναι. Για μεθαύριο.»

«Έχουμε, λοιπόν, προετοιμασίες να κάνουμε,» είπε η Μάλμεντιρ.

«Από απόψε;»

«Από την αυγή. Απόψε καλύτερα να ξεκουραστούμε.»

«Σωστά,» ένευσε η Ζιρίνα. «Καληνύχτα, Μάλμεντιρ.»

«Καληνύχτα.»

Η Ζιρίνα κατέβηκε στο καθιστικό του ισόγειου και ξάπλωσε στον καναπέ, αν και η αλήθεια ήταν ότι δεν αισθανόταν πως ήθελε να κοιμηθεί. Η ανησυχία της για τον Εθέλδιρ είχε διαλυθεί, αλλά όχι και η υπερένταση. Επιπλέον, το γεγονός ότι η ώρα πλησίαζε που ο στρατός του Φύλακα θα έμπαινε στη Φάνρηβ έκανε το μυαλό της να τρέχει. Η Ζιρίνα επικαλέστηκε τη σιωπή του Σιλίσβας του Σιγηλού Δαίμονα, προσπαθώντας να ηρεμήσει και, αν τα κατάφερνε, να κοιμηθεί. Ο ύπνος θα της χρειαζόταν.

Πάνω που νόμιζε ότι η μέθοδός της είχε πιάσει, ότι ο Σιλίσβας την είχε ακούσει, στ'αφτιά της ήρθαν τα βήματα της Μάλμεντιρ από τη σκάλα, και η δημοσιογράφος παρουσιάστηκε στο σαλόνι του ισόγειου ντυμένη με το νυχτικό της, και με τα πράσινα μακριά μαλλιά της λυτά αλλά πιασμένα προς τα πίσω με μια χτένα.

«Ούτε εσύ κοιμάσαι, ε;» είπε.

«Προσπαθούσα αλλά...»

Η Μάλμεντιρ αναστέναξε και κάθισε στην άκρη του καναπέ, πλάι στα πόδια της Ζιρίνα.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε εκείνη.

«Μερικές βραδιές δεν μπορώ να κοιμηθώ, Ζιρίνα. Τον θυμάμαι... Τον θυμάμαι νάναι δίπλα μου και δεν μπορώ να κοιμηθώ...» Ακούμπησε την πλάτη της στον καναπέ, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της, πιέζοντας τα χείλη της με τη γροθιά της· τα μάτια της είχαν ξαφνικά δακρύσει, γυαλιστερά ρυάκια κυλούσαν στα μάγουλά της.

Η Ζιρίνα καταλάβαινε ότι, φυσικά, αναφερόταν στον Ύρελκουρ'χοκ ο οποίος είχε πεθάνει τόσο άδοξα στην υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών, κάτω από τη Φάνρηβ.

«Μάλμεντιρ... Α... Εε...»

Η δημοσιογράφος την κοίταξε με τις άκριες των δακρυσμένων ματιών της.

«Δεν ξέρω τι να πω,» παραδέχτηκε η Ζιρίνα. «Με συγχωρείς... Λυπάμαι... Ο Ύρελκουρ... ήταν φίλος όλων μας.»

Η Μάλμεντιρ ξεροκατάπιε. Καθάρισε τον λαιμό της. «Ναι... Απλά... δε μπορώ να κοιμηθώ ορισμένες νύχτες. Νομίζω ότι θα γυρίσω και θα τον βρω δίπλα μου...»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. Πήρε καθιστή θέση πάνω στον καναπέ, με τα πόδια διπλωμένα από κάτω της, κι αγκάλιασε τους ώμους της Μάλμεντιρ. «Δε νομίζω ότι θα ήθελε να μην κοιμάσαι,» της ψιθύρισε.

«Ναι, μάλλον... αλλά δε μπορώ να κάνω τίποτα γι'αυτό,» μόρφασε η δημοσιογράφος. «Να έχουμε περάσει από τόσα... τόσα *επικίνδυνα σημεία*... πολεμώντας τους πράκτορες της Παντοκράτειρας και τους μαχητές της... και να σκοτωθεί *τώρα,* από, από αυτή την... την...»

«Είναι νεκρή πια.»

«Ναι, αλλά δεν αισθάνομαι αυτό νάχει καμια διαφορά για μένα. Δεν έχει σημασία ποιος ήταν που τον σκότωσε, Ζιρίνα.»

«Ναι, το καταλαβαίνω,» μουρμούρισε η Ζιρίνα.

«Τέλος πάντων» – η Μάλμεντιρ σκούπισε τα δάκρυα με τα δάχτυλά της – «με συγχωρείς που σε ξύπνησα–»

«Δε με ξύπνησες.»

«Και πρέπει να πάω να κοιμηθώ. Κι εσύ το ίδιο. Αύριο έχουμε πολλά να κάνουμε.»

«Σίγουρα.»

Η Μάλμεντιρ σηκώθηκε από τον καναπέ.

Η Ζιρίνα έτεινε προς το μέρος της το βιβλίο με την ασκητική ποίηση των λαών του Ψυχροδάσους. «Ίσως να σε βοηθήσει.»
«Τι είναι;»
«Ποιήματα.»
«Δε μ’αρέσουν τα ποιήματα.»
«Δοκίμασέ το· ποτέ δεν ξέρεις.»
Η Μάλμεντιρ χαμογέλασε βεβιασμένα. «Εντάξει.» Πήρε το βιβλίο κι ανέβηκε στο επάνω πάτωμα του σπιτιού.
Η Ζιρίνα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά το οποίο δεν είχε καμια σχέση με την ψύχρα του δωματίου. Ο Ύρελκουρ’χοκ ήταν νεκρός, το ίδιο και τόσοι άλλοι, μέσα στις τελευταίες ημέρες. Τι θα γινόταν μέχρι το τέλος; Οι Χαρνώθιοι έπρεπε να φύγουν από την πόλη, αλλά… αλλά μήπως ο Άλφεντουρ είχε κάποιο δίκιο τελικά;
Δεν πρόκειται, όμως, να παραδοθούμε. Ποτέ δεν πρόκειται να παραδοθούμε.

Της Μάρναλιθ τής είχε αρέσει το σχέδιο του Εθέλδιρ. «Είναι ό,τι χρειαζόμαστε,» είπε – «λίγη συγχρονισμένη βοήθεια μέσα από την πόλη. Δεν ωφελεί να καθόμαστε άλλο εδώ και να σφυροκοπούμε τα τείχη. Οι Χαρνώθιοι εξακολουθούν να έχουν ισχυρή άμυνα, και πολύ στρατό· και κάθε τόσο κάνουν εφόδους για να χτυπήσουν τα πολιορκητικά όπλα μας. Χαλάμε εξοπλισμούς και εφόδια περιμένοντας.»
Μετά από κάποια ακόμα συζήτηση με τον Φύλακα και τους δικούς του, ο Εθέλδιρ είχε στείλει μήνυμα στη Ζιρίνα, είχε λάβει το δικό της επιβεβαιωτικό σήμα, και είχε τελικά οδηγηθεί από τους φρουρούς του στρατοπέδου σε μια μικρή σκηνή. Ο ίδιος ο Άσραδλιν τον είχε συνοδέψει ώς εκεί. «Ό,τι θέλεις είναι στη διάθεσή σου, Πρόμαχε,» του είπε· «απλά ζήτησέ το.» Ο Εθέλδιρ τον ευχαρίστησε αλλά, πέρα από λίγο φαγητό και κρασί, δεν ζήτησε τίποτε άλλο.
Ξαπλωμένος τώρα ανάσκελα μέσα στη σκηνή, έχοντας φάει και πιει, κάπνιζε ένα τσιγάρο υπό την ακτινοβολία ενός μικρού φωτόλιθου. Και σκεφτόταν την όλη κατάσταση στη Φάνρηβ. Και τη Ζιρίνα. Και τον αδελφό του, τον Κάλνεντουρ. Τι θα έκανε αυτός ο τρελός εραστής του Ιουράσκε όταν οι μαχητές της Κοινοπολιτείας εισέβαλαν στην πόλη; *Ελπίζω μόνο να μην έχει μαντέψει το σχέδιό μου, γιατί, αν το έχει μαντέψει, πιθανώς να προσπαθήσει να μας σταμα-*

τήσει· και τότε… πολύ αίμα θα χυθεί. Περισσότερο απ'ό,τι θα χυνόταν ούτως ή άλλως.

Δε μπορεί, όμως, ο Κάλνεντουρ να ήξερε γιατί ο Εθέλδιρ είχε φύγει απόψε από τη Φάνρηβ μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας. Θα είχε υποθέσει, φυσικά, ότι ήθελε να επισκεφτεί τον Φύλακα, αλλά πέραν τούτου αποκλείεται να μπορούσε να μαντέψει τίποτ' άλλο. Σωστά;

Εκτός αν ο Μέμντουρ, ο νοοχορευτής του, κατάφερνε να προδεί κάτι. Οι νοοχορευτές ήταν πολύ παράξενοι άνθρωποι. Από τον Μέμντουρ, άλλωστε, ο Κάλνεντουρ είχε μάθει (περίπου) για την επίθεση των Εκτελεστών του Ιερού Δέους εναντίον του Εθέλδιρ και είχε έρθει για να του σώσει τη ζωή.

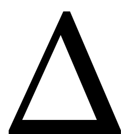
Αλλά μπορεί ο Μέμντουρ να κάνει μια μαντεία τέτοιας ακρίβειας; Μπορεί να προβλέψει ότι θα επιτεθούμε στα βορειοανατολικά τείχη;

Από την άλλη, ίσως ο Κάλνεντουρ να το μάθαινε από τους κατασκόπους του μέσα στην πόλη, όταν ο Νυκτόκηπος και το Σκοτεινό Παζάρι άρχιζαν να προετοιμάζονται–

Ο Εθέλδιρ έσβησε το τσιγάρο του τσαντισμένος. *Αρκετά!* πρόσταξε τον εαυτό του. *Όχι άλλες υποθέσεις.* Όσο περισσότερες υποθέσεις κάνεις, τόσο λιγότερες είναι οι πιθανότητες να δράσεις· και τώρα δεν ήταν καιρός για παραλυτικούς συλλογισμούς.

Αν ο Κάλνεντουρ προσπαθήσει να μας σταματήσει, θα πρέπει να τον νικήσουμε μαζί με τους Χαρνώθιους.

5
Τα Αινιγματικά Σχέδια του Αδελφού του· τα Λόγια του Νοοχορευτή· η Αρχόντισσα και ο Αρχικατάσκοπός της· Μαντεία Πέρα από τα Τείχη· Διπλωματία με τον Στρατηγό· Προς Αναζήτηση Όπλων και Εξοπλισμών· Επιχείρηση Δολιοφθοράς

εν υπήρχε αμφιβολία ότι ο αδελφός του ήταν ο άντρας επάνω στο δίκυκλο. Κάποιοι, μάλιστα, είχαν δει και το πρόσωπό του· στην αρχή, τίποτα δεν κάλυπτε το κεφάλι του· μετά μόνο είχε φορέσει κράνος. Ναι, ο Εθέλδιρ ήταν, και προσπαθούσε να περάσει γρήγορα μέσα από την Πόλη της Αέναης Νύχτας για να αποφύγει τους αυτονομιστές. Μάλλον δεν είχε υπολογίσει ότι οι βόρειες πύλες θα ήταν κλειστές... *και ήταν παράβλεψή μας που δεν είχαμε κλείσει και τις νότιες,* σκεφτόταν τώρα ο Κάλνεντουρ. *Αν ήταν κλειστές εξαρχής, ο Εθέλδιρ δεν θα προλάβαινε να βγει από την Πύλη των Ακτών! Δεν είχα φανταστεί ότι θα έκανε κάτι τέτοιο, και το δίκυκλό του ήταν ασυνήθιστα γρήγορο...* Οι αυτονομιστές στην Πύλη των Ακτών είχαν πει στον Κάλνεντουρ ότι είδαν τον Εθέλδιρ να *εξαφανίζεται* ουσιαστικά – τόσο μεγάλη ταχύτητα είχε αναπτύξει. Τη μια στιγμή ήταν μέσα στα τείχη, την άλλη έξω από αυτά – λίγο προτού η πύλη κλείσει!

Το δίκυκλο, σίγουρα, το είχε σκαλίσει κάποιος που ήξερε από μηχανές.

Και μόνο *ένας* λόγος μπορεί να υπήρχε που ο Εθέλδιρ ήθελε απεγνωσμένα να βγει από τη Φάνρηβ – ή, τουλάχιστον, αυτός ήταν ο πιθανότερος λόγος. Έπρεπε να μιλήσει στον Φύλακα από κοντά, για να μη ρισκάρει να υποκλαπεί η τηλεπικοινωνία τους. Σχεδίαζε κάτι; Δεν μπορεί να είχε επιχειρήσει να διασχίσει έτσι την Πόλη της Αέναης Νύχτας χωρίς κάποια πολύ καλή αιτία.

Ο Κάλνεντουρ αναρωτιόταν πώς μπορούσε να μάθει. Οι κατάσκοποί του μέσα στη Φάνρηβ δεν είχαν καμια πληροφορία να του δώ-

σουν, και οι άνθρωποι που τώρα ήταν γύρω του, στο άντρο των αυτονομιστών, δεν είχαν καμια αξιοσημείωτη ιδέα.

Η Έρνελιθ είπε: «Ίσως να σκοπεύουν να εισβάλουν.»

«Αυτό το σκόπευαν έτσι κι αλλιώς.»

«Ίσως να ήθελε να ειδοποιήσει τον Φύλακα για κάποια παγίδα των Χαρνώθιων,» είπε ο Ζόρελνιρ, ο εκπαιδευτής γιγαντόλυκων.

«Δε μπορώ να φανταστώ τι παγίδα, όμως. Ούτε ξέρουμε κάτι.»

«Ίσως όλ' αυτά,» υπέθεσε ο Μέμντουρ, ο νοοχορευτής, «να έχουν σχέση με την άφιξη του Άλφεντουρ, του διπλωμάτη της Νάζρηβ. Ίσως να θέλουν να κάνουν κάποια συμφωνία με τον Φύλακα.»

Ο Κάλνεντουρ αποφάσισε, τελικά, να ρίξει μια ματιά μόνος του – προς τα βόρεια, επάνω στον γιγαντόλυκο του αδελφού του, τον Χορευτή, τον οποίο οι αυτονομιστές είχαν κλέψει εδώ και μέρες, όταν οι Χαρνώθιοι είχαν επιτεθεί στο παλιό τους άντρο στη Λυκοφωλιά.

Ο Άνφιρ, ο γιος του Κάλνεντουρ, πρότεινε να έρθει κι εκείνος.

Ο Κάλνεντουρ σέλωνε τον γιγαντόλυκο και στράφηκε να κοιτάξει το εντεκάχρονο αγόρι. «Όχι. Θα μείνεις εδώ.»

«*Γιατί;*» διαμαρτυρήθηκε ο Άνφιρ. «Η Έρνελιθ μού έχει μάθει πολλά κόλπα! Ξέρω πολλά τώρα!»

Ο Κάλνεντουρ ήταν σιωπηλός για λίγο, τελειώνοντας με το σέλωμα του θηρίου. Ο Χορευτής γρύλισε, και ο αυτονομιστής τον χάιδεψε ανάμεσα στ'αφτιά.

«Θα έρθω!» επέμεινε ο Άνφιρ.

«Εντάξει, έλα,» είπε ο Κάλνεντουρ ανεβαίνοντας στη ράχη του γιγαντόλυκου. Ο γιος του πλησίασε κι ανέβηκε πίσω του.

«Κι εγώ.» Η Έρνελιθ είχε ξαφνικά παρουσιαστεί στον στάβλο. «Για ασφάλεια.»

«Δεν πρόκειται να κινδυνέψουμε.»

«Ποτέ δεν ξέρεις.» Η κυνηγός των Σκιερών Κοιλάδων είχε ήδη αρχίσει να σελώνει έναν γιγαντόλυκο.

Όταν βγήκαν από το άντρο τους χρειάστηκε ν'αποφύγουν μια περιπολία Χαρνώθιων, γιατί υπήρχε πιθανότητα – μεγάλη πιθανότητα – να τους σταματήσουν. Σταματούσαν περαστικούς κατά το δοκούν τις νύχτες πλέον σε τούτη τη συνοικία. Δεν υπήρχε καν λόγος να κάνεις κάτι ύποπτο· η ίδια η παρουσία σου θεωρείτο ύποπτη.

Ο Κάλνεντουρ οδήγησε τον Χορευτή σ'έναν μικρό δρόμο πίσω από μια αποθήκη του λιμανιού, με την Έρνελιθ να έρχεται στο κατόπι

του επάνω στον δικό της γιγαντόλυκο, διαρκώς παρατηρητική. Ο Άνφιρ ήταν γαντζωμένος στην πλάτη του πατέρα του, σιωπηλός.

Ο Κάλνεντουρ σταμάτησε τραβώντας τα ηνία του θηρίου που καβαλούσε. Έβγαλε από τα ρούχα του ένα Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας κι άφησε το φεγγαρόφωτο να πέσει πάνω στον λίθο του. Η Έρνελιθ πήδησε πρώτη μέσα στη φωτεινή θύρα που δημιουργήθηκε σαν οπτασία, και ο Κάλνεντουρ την ακολούθησε.

Διέσχισαν την Πόλη της Αέναης Νύχτας κάνοντας νοήματα στους αυτονομιστές ότι ήταν φίλοι, ενώ δεν έκρυβαν τα κεφάλια τους. Τα μακριά ξανθά μαλλιά του Κάλνεντουρ κυμάτιζαν πίσω του καθώς ο γιγαντόλυκός του έτρεχε. Η Έρνελιθ δεν είχε καθόλου μαλλιά για να κυματίζουν· το ξυρισμένο, σκούρο γαλανό κεφάλι της γυάλιζε στη γκριζωπή ακτινοβολία που κατερχόταν από τον ουρανό της Αέναης Νύχτας.

Οι αυτονομιστές τούς άνοιξαν την Πύλη των Δασών, και οι τρεις τους βγήκαν από την πόλη κατευθυνόμενοι προς το στρατόπεδο της Κοινοπολιτείας. Κανένας απ' αυτούς που βρίσκονταν στη Μοργκιάνη δεν μπορούσε να αντιληφτεί την παρουσία τους, ενώ εκείνοι έβλεπαν αυτούς που βρίσκονταν στη Μοργκιάνη σαν θολές μορφές, σκιές, φαντάσματα. Ο Κάλνεντουρ οδήγησε την Έρνελιθ μέσα από το στρατόπεδο, ώστε να βρεθεί βόρειά του, στο Χαμηλό Δάσος. Εκεί πλησίασε μια αφύσικη μαυρίλα, το αντίθετο της φωτεινής θύρας που είχε πριν δημιουργήσει το Φυλαχτό, και πήδησε μέσα της. Ήταν και πάλι στη Μοργκιάνη. Και η κυνηγός τον ακολούθησε.

Ζύγωσαν το στρατόπεδο από τα βόρεια, διατηρώντας απόσταση ασφαλείας, μη θέλοντας να τους δουν οι φρουροί. Περίμεναν για κάποια ώρα, παρατηρώντας.

«Ο αδελφός μου πρέπει να έχει ήδη μπει στον καταυλισμό,» είπε τελικά ο Κάλνεντουρ. «Δε μπορεί ακόμα νάναι στις νότιες όχθες. Πρέπει να βρήκε κάποια βάρκα, να πέρασε απέναντι, και να ήρθε.»

«Ο θείος Εθέλδιρ;» ρώτησε ο Άνφιρ.

«Ναι, ο κακός σου θείος, μικρέ, που είναι παραπλανημένος και δεν είναι με το μέρος μας.»

«Γιατί δεν του λες, μπαμπά, να έρθει μαζί μας;»

«Του το έχω πει, ξανά και ξανά. Δε βάζει μυαλό. Είναι χειρότερος από εσένα.»

Ο Άνφιρ κρατούσε σφιχτά την κάπα του πατέρα του μέσα στις γροθιές του, και δεν μίλησε.

Ο Κάλνεντουρ περίμενε για περισσότερη ώρα, παρατηρώντας το στρατόπεδο, θέλοντας να δει αν θα γινόταν καμια ύποπτη κίνηση, ή κάποια κίνηση που θα πρόδιδε τον λόγο για τον οποίο ο αδελφός του είχε έρθει εδώ. Τίποτα, όμως, δεν πρόσεξε. Ούτε είδε τον Εθέλδιρ να φεύγει. Θα έμενε στον καταυλισμό, λοιπόν, όπως ο Κάλνεντουρ το περίμενε· γιατί δεν μπορεί να σκεφτόταν να ξαναδιασχίσει την Πόλη της Αέναης Νύχτας: αυτή τη φορά οι αυτονομιστές θα τον σταματούσαν.

«Δε νομίζω ότι έχει νόημα να καθόμαστε άλλο εδώ,» είπε η Έρνελιθ. «Ό,τι κι αν είναι να γίνει, δεν θα γίνει απόψε.»

Ο Κάλνεντουρ κατένευσε. «Πάμε πίσω.»

Το επόμενο πρωί, ζήτησε από τον Μέμντουρ να χορέψει τον χορό της νόησης, να του πει τι μπορούσε να προδεί για το μέλλον. Και ο Μέμντουρ χόρεψε στα υπόγεια του άντρου των αυτονομιστών, στον παλιό ναό του Παντοβόρου Σκότους, όπως κι άλλες φορές πριν. Ο Κάλνεντουρ στεκόταν και τον παρατηρούσε, μόνος, χωρίς κανένας άλλος νάναι στο δωμάτιο. Ο Μέμντουρ ήταν αρχικά σαν άγαλμα, ακίνητος, όπως ένα έλασμα που το έχεις συσπειρώσει και το κρατάς σταθερό· μετά, κινήθηκε τόσο απότομα αλλά και φυσικά που ξάφνιασε τον Κάλνεντουρ παρά τις τόσες φορές που τον είχε δει να χορεύει. Ήταν σαν ποτέ ο Μέμντουρ να μην ήταν ακίνητος: σαν ανέκαθεν να χόρευε, απλά ο παρατηρητής – κάπως – να μην το είχε προσέξει. Το σώμα του στροβιλιζόταν και κύρτωνε, κι έμοιαζε με πολλά σώματα μπλεγμένα μεταξύ τους, ένας άνθρωπος αποτελούμενος από πολλούς ανθρώπους, ή ένας άνθρωπος διαιρεμένος μέσα στον χρόνο, ο παρελθοντικός κι ο μελλοντικός εαυτός του να χορεύουν αέναα γύρω από τον παροντικό του εαυτό, αψηφώντας την έννοια της λογικής διαδοχής των γεγονότων, αψηφώντας την ίδια τη Μοργκιάνη τη μητέρα όλων τους... Κι όταν ο Μέμντουρ έπαψε να χορεύει κατέληξε στην αρχική, ακίνητη, γονατιστή θέση του, κι ο χορός που είχε προηγηθεί ήταν σαν όνειρο για τον Κάλνεντουρ, σαν να μην είχε γίνει ποτέ, ή σαν να είχε συμβεί κάπου πέρα από τη συμβατική πραγματικότητα, μια οπτασία, ή κάτι που μπορεί να παρατηρηθεί μόνο ύστερα από την κατανάλωση κάποιας παράξενης ουσίας της Συντεχνίας του Ύπνου.

Ο Μέμντουρ έπιασε από δίπλα τον χιτώνα του και τον έριξε πάνω στο γυμνό, κατάμαυρο σώμα του που ο Κάλνεντουρ θεωρούσε το πιο ερωτικό σώμα που είχε αντικρίσει ποτέ στη ζωή του, σε άντρα ή σε γυναίκα.

Ο νοοχορευτής κάθισε πάνω στον παλιό βωμό του Παντοβόρου Σκότους, που ήταν σκεπασμένος με ύφασμα, κι άρχισε να μιλά σαν να αφηγείτο ένα όνειρο που είχε μόλις δει:

«Ο φόβος και η οργή είναι αναμιγμένα στους κατοίκους της, ενώ οι λύκοι οι από έξω ερχόμενοι νιώθουν ανυπόμονοι κι ανήσυχοι. Ο ένας άνθρωπος κρύβει μέσα του μίσος για τον συνάνθρωπό του, κι εκείνους που φρουρούν άλλοι τούς βλέπουν ως νόμιμους φύλακες άλλοι ως τυράννους. Ένας άντρας από ξένη πόλη έχει έρθει, σημαντικός για πολλούς, αλλά τώρα κανείς δεν τον εμπιστεύεται, αναρωτιούνται για τις σκέψεις του παρότι όλοι θα τον ήθελαν στο πλευρό τους. Οι εξεγερμένοι, που είναι γεμάτοι οργή για τους νεκρούς τους αλλά επίμονοι, τόσο επίμονοι, ετοιμάζουν τα όπλα τους και στρέφουν τα βλέμματά τους βόρεια και ανατολικά προς την καταστροφή των δυναστών και τις καινούργιες πύλες· έχουν μεγάλη πίστη στον παλιό ήρωα που τους κοιτάζει μέσα από ένα μάτι, και ζητούν εκδίκηση για τη σκοτωμένη αρχηγό τους, πιστεύουν ότι ο άντρας της είναι αντάξιός της και θα τους οδηγήσει στη νίκη. Απεγνωσμένοι αισθάνονται και σπρώχνονται απ'αυτό σε πράξεις παράτολμες που παλιά ποτέ δεν θα φαντάζονταν τους εαυτούς τους να κάνουν. Η αρχόντισσά τους, αυτή που συγκεντρώνει επάνω της πολύ μίσος αλλά και ελπίδες, αυτή που γύρω της υφαίνει δίχτυα από λόγια και σκέψη, αισθάνεται πως ένα βάρος έχει φύγει από την ψυχή της, σημάδια καταστροφής έχουν διαλυθεί από το σώμα της σαν σκόνες, και είναι ικανοποιημένη με τον εαυτό της· θέλει να κλείσει για πάντα το στόμα του νεαρού λύκου που από μακριά μιλά, να καρφώσει την καρδιά της γλώσσας του, να την κάνει να σωπάσει, και σκέφτεται να ξαμολήσει τα όπλα της προς την κατεύθυνση που της έχει αποκαλυφθεί. Κατηγορεί εκείνα τα λόγια για τις ταραγμένες ψυχές της πόλης. Τους θέλει με το μέρος της. Αλλά φοβάται και κάποιον που είναι κοντά της, έχει δει τρομερό σημάδι απ'αυτόν· θα μπορούσε να ήταν εχθρός; προδότης;... Οι κάτοικοι που στηρίζουν την καινούργια κυρά θα πρέπει να δράσουν, ειδικά αν δουν αυτούς τους οποίους τρέμουν

να πλησιάζουν· ποια θα είναι η μοίρα τους αλλιώς; Τρόμος στις καρδιές τους, σκοτεινές σκέψεις τυλίγουν τα μυαλά τους.»

Ο Μέμντουρ σταμάτησε να μιλά, κι ο Κάλνεντουρ ακόμα προσπαθούσε να κατανοήσει, να αποκωδικοποιήσει, τα λόγια του. Τι ακριβώς του έλεγε ο νοοχορευτής; Υπήρχε μέσα σ'όλα αυτά κάποια αποκάλυψη για το τι σχεδίαζε ο Εθέλδιρ; – τον λόγο για τον οποίο είχε επισκεφτεί το στρατόπεδο του Φύλακα;

Ο Κάλνεντουρ είχε ενεργοποιημένο στο χέρι του έναν ηχοσυλλέκτη καθώς ο Μέμντουρ μιλούσε και τώρα τον έβαλε να αναπαραγάγει τα λόγια του νοοχορευτή, ακούγοντας τα από το μικρό ηχείο–

«Σταμάτα!» είπε εκείνος, υψώνοντας το χέρι του και κατεβαίνοντας από τον σκεπασμένο βωμό. «Όταν δεν είμαι μπροστά.»

Ο Κάλνεντουρ έκλεισε τη συσκευή. «Γιατί;»

«Σου έχω ξαναπεί, Κάλνεντουρ, όταν το είχες κάνει και παλιότερα: δεν μπορώ ν'ακούω τον εαυτό μου. Αισθάνομαι... σαν σκιά.»

Ο Μέμντουρ έφυγε απ'το δωμάτιο, αφήνοντάς τον συνοφρυωμένο, παραξενεμένο.

Οι νοοχορευτές είναι περίεργοι, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ, κι ενεργοποίησε πάλι τη συσκευή. Ακούγοντας προσεχτικά.

Τι σήμαιναν αυτά τα τρελά λόγια; Τι;

Την προηγούμενη φορά τον είχαν προειδοποιήσει για την επίθεση εναντίον του ανόητου αδελφού του. Και τώρα ήταν βέβαιος ότι κάπου μέσα τους υπήρχε μια άλλη προειδοποίηση...

Τελικά, έμεινε σε μία φράση: *Οι εξεγερμένοι, που είναι γεμάτοι οργή για τους νεκρούς τους αλλά επίμονοι, τόσο επίμονοι, ετοιμάζουν τα όπλα τους και στρέφουν τα βλέμματά τους βόρεια και ανατολικά προς την καταστροφή των δυναστών και τις καινούργιες πύλες...*

Οι εξεγερμένοι: αυτοί στον Νυκτόκηπο και στο Σκοτεινό Παζάρι, αναμφίβολα. Βόρεια και ανατολικά: προς τα εκεί ήταν τα βορειοανατολικά τείχη της πόλης που είχαν υποστεί μεγάλες ζημιές.

Μεγάλες ζημιές... ανοίγματα... Ανοίγματα που έμοιαζαν με καινούργιες πύλες.

Ετοιμάζονται να επιτεθούν στα βορειοανατολικά τείχη, εκ των έσω, σκέφτηκε ο Κάλνεντουρ. *Γι'αυτό ο Εθέλδιρ πήγε στον Φύλακα! Θέλει να τον ειδοποιήσει για την επίθεση ώστε ο στρατός του να ει-*

σβάλει από τα βορειοανατολικά τείχη. Από τις... καινούργιες πύλες – τα ανοίγματα που έχει προκαλέσει η πολιορκία.

Δεν μπορούσε να είναι απόλυτα βέβαιος – τα λόγια των νοοχορευτών ήταν πάντοτε αινιγματικά – όμως οι πιθανότητες κάτι τέτοιο να συνέβαινε ήταν μεγάλες. Ο Εθέλδιρ σίγουρα είχε σημαντικό λόγο για να διασχίσει έτσι την Πόλη της Αέναης Νύχτας.

Ο Κάλνεντουρ αναρωτήθηκε αν είχε έρθει η ώρα να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του με τους Χαρνώθιους. Το σχέδιο για το οποίο είχε αιχμαλωτίσει εκείνον τον στρατιωτικό διοικητή όταν ανατίναξε τους δρόμους του Μεσοπόταμου και χτύπησε τους μαχητές του Βασιλείου με Γελωτοποιό.

Αν ο Εθέλδιρ δεν βρισκόταν στο στρατόπεδο της Κοινοπολιτείας, ούτε που θα το σκεφτόταν: θα έβαζε το σχέδιο αμέσως σε εφαρμογή. Θα τους έκανε να αλληλοσκοτωθούν. Αλλά τώρα... υπήρχε περίπτωση να σκοτωθεί κι ο ανόητος αδελφός του εκεί όπου ήταν.

«Γαμώ την ουρά του Ιουράσκε,» μουρμούρισε πίσω απ'τα δόντια του. «Όλο προβλήματα μού προκαλείς, Εθέλδιρ. Όλο προβλήματα!»

Η χειρούργος ξετύλιξε τους επιδέσμους από το πόδι της Κέσριμιθ, ενώ ο Ερευνητής και ο Βιοσκόπος ήταν επίσης παρόντες· ο πρώτος απλά κοίταζε, ο δεύτερος μουρμούριζε κάποιο ξόρκι. Η γαλανή σάρκα που αποκαλύφτηκε δεν έφερε κανένα σημάδι από τα εγκαύματα, και ήταν μαλακή και λεία κάτω από τις παλάμες και τα δάχτυλα της Αρχόντισσας.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε πίσω από τον επίδεσμο που σκέπαζε το πρόσωπό της. «Τέλεια,» είπε. «*Τέλεια.*»

«Είστε ικανοποιημένη, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η χειρούργος.

«*Πολύ* ικανοποιημένη,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Θα θέλατε κάτι να ρωτήσετε;»

«Δε νομίζω.»

«Πώς αισθάνεστε; Καμια ενόχληση;»

«Καμία απολύτως.» Η Κέσριμιθ, που ήταν καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού, κατέβηκε, έπιασε τη φούστα της από δίπλα, και τη φόρεσε. «Θα βγάλουμε αύριο και τον επίδεσμο από το μάγουλό μου;»

«Ναι, Αρχόντισσά μου.»

«Σας ευχαριστώ πολύ, και τους δύο,» είπε η Κέσριμιθ, ρίχνοντας μια ματιά και στη χειρούργο και στον Ερευνητή.

«Κάναμε εκείνο για το οποίο πληρωθήκαμε, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο μάγος, «και ήταν ευχαρίστησή μας που σας υπηρετήσαμε ικανοποιητικά.»

«Θα ανταμειφθείτε όπως σας υποσχέθηκα.» Η Κέσριμιθ φόρεσε τα παπούτσια της. «Θα ξανασυναντηθούμε αύριο. Την ίδια ώρα, έτσι;»

«Ό,τι επιθυμείτε εσείς, Αρχόντισσά μου,» είπε η χειρούργος. «Είμαστε στη διάθεσή σας.»

Η Κέσριμιθ τούς χαιρέτησε κι έφυγε από το δωμάτιο, βαδίζοντας μέσα στους διαδρόμους του Μεγάρου των Φυλάκων. *Είμαι ξανά όμορφη! Ξανά όμορφη! Όπως παλιά.* Είχε την εντύπωση – και, όντως, ίσως να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια εντύπωση, καταλάβαινε – ότι οι φρουροί έριχναν λάγνα βλέμματα στο σώμα της καθώς περνούσε από δίπλα τους.

Μπήκε στα δωμάτιά της και μια υπηρέτρια που ήταν εκεί τής είπε ότι ο κύριος Θόρεντιν τη ζητούσε. Η Κέσριμιθ πήγε στο γραφείο της, κάθισε στην πολυθρόνα, και τον κάλεσε μέσω του τηλεπικοινωνιακού διαύλου.

«Νιρλίσα,» άκουσε τη φωνή του απ'το μεγάφωνο.

«Τι είναι, Θόρεντιν;»

«*Θα μπορούσα να σου μιλήσω από κοντά για το θέμα του τηλεοπτικού σταθμού;*»

«Φυσικά. Στα δωμάτιά μου είμαι· έλα.»

Είχαν ήδη μιλήσει για τον τηλεοπτικό σταθμό του Φύλακα χτες το απόγευμα αλλά δεν είχαν πάρει καμια απόφαση σχετικά με το πώς να δράσουν· ο Θόρεντιν τής είχε πει ότι θα το σκεφτόταν και θα της ξαναμιλούσε αύριο.

Η Κέσριμιθ άναψε τσιγάρο καθώς τον περίμενε, αφού ειδοποίησε την υπηρέτρια να τον δεχτεί χωρίς καθυστέρηση όταν ερχόταν.

Ο Θόρεντιν δεν άργησε να την επισκεφτεί. «Πώς είσαι, *νιρλίσα;*» ρώτησε μπαίνοντας στο γραφείο.

Η Κέσριμιθ, αφήνοντας το τσιγάρο της στο τασάκι, σηκώθηκε όρθια και ύψωσε τη φούστα της δείχνοντάς του το θεραπευμένο δεξί πόδι της. «Φαίνεται τίποτα από τα εγκαύματα;»

Το βλέμμα του την ερεύνησε επισταμένα για μερικές στιγμές. «Δε νομίζω,» είπε μ’ένα ελαφρύ κόμπιασμα στη φωνή του. Πλησίασε για ν’αγγίξει τη γαλανή σάρκα της, αρκετά εκατοστά πάνω από το γόνατο.

Η Κέσριμιθ απομάκρυνε το χέρι του. «Αργότερα ίσως,» είπε αφήνοντας τη φούστα της να πέσει πάλι γύρω από τους αστραγάλους της. «Γιατί ήθελες να μου μιλήσεις; Αποφάσισες τι πρέπει να κάνουμε;»

Ο Θόρεντιν καθάρισε τον λαιμό του. «Σκέφτηκα διάφορα πράγματα απλώς· η απόφαση θα είναι δική σου.»

Η Κέσριμιθ κάθισε πάλι στην πολυθρόνα πίσω απ’το γραφείο της, αναρωτούμενη γιατί ο Θόρεντιν ακουγόταν διστακτικός. Πήρε το τσιγάρο της από το τασάκι. «Πες μου.»

Ο Αρχικατάσκοπος κάθισε αντίκρυ της. «Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, ο σταθμός είναι βορειοανατολικά της πόλης, μέσα στο Χαμηλό Δάσος, εκεί όπου υπάρχει μια κεραία επάνω σε κάτι βράχους. Αν στείλουμε ανιχνευτικά αεροσκάφη προς τα εκεί, θα τα κυνηγήσουν αναμφίβολα τα αεροσκάφη της Κοινοπολιτείας· επομένως, δεν συμφέρει. Επιπλέον, ίσως η κεραία να μη φαίνεται από τον αέρα, αν την καλύπτει η βλάστηση. Το καλύτερο, λοιπόν, είναι να στείλουμε κάποιους ανιχνευτές ξηράς. Αν και μπορεί κι αυτούς να τους εντοπίσουν οι άνθρωποι του Φύλακα και να τους επιτεθούν. Αποκλείεται ο Φύλακας να μη φρουρεί κάπως τον τηλεοπτικό σταθμό του...»

«Ποιο είναι το συμπέρασμα, συνεπώς;»

«Τρεις, τέσσερις άνθρωποι ίσως να μπορούν να περάσουν απαρατήρητοι, ειδικά αν δεν είναι πάνω σε οχήματα κι αν δεν καβαλούν άλογα ή γιγαντόλυκους. Ωστόσο, τρεις, τέσσερις άνθρωποι πολύ πιθανόν να μην είναι αρκετοί για να καταστρέψουν τον τηλεοπτικό σταθμό· δεν ξέρουμε τι είδους φρούρηση έχει. Καταλαβαίνεις το πρόβλημα, *νιρλίσα;*»

«Ναι,» είπε η Κέσριμιθ τελειώνοντας το τσιγάρο της και σβήνοντάς το, «καταλαβαίνω. Αλλά τι θα κάνουμε; Δε μπορούμε να τον αφήσουμε να εκπέμπει.»

«Γιατί απλά να μην τον μπλοκάρουν οι μάγοι μας όπως την προηγούμενη φορά;»

«Γιατί δεν είναι βέβαιο ότι πάντα θα τα καταφέρνουν, είναι;»

«Δεν ξέρω· δεν είμαι μάγος. Ίσως και να είναι.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ, «όσο είναι απασχολημένοι μ'αυτό, δεν μπορούν ν'ασχοληθούν μ'άλλα πράγματα· και βρισκόμαστε σε κατάσταση πολιορκίας, Θόρεντιν, αν όχι σε κατάσταση εμφυλίου πολέμου μέσα στην ίδια την πόλη.»

«Ναι...» Ο Αρχικατάσκοπος ήταν σκεπτικός, κοιτάζοντας τα αντικείμενα στο γραφείο της, ενώ οι μύτες των δαχτύλων των χεριών του ήταν ενωμένες.

«Πρέπει να στείλουμε κάποιους να προσπαθήσουν να καταστρέψουν τον τηλεοπτικό σταθμό,» είπε η Κέσριμιθ· «δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι.»

«Ξέρεις τι σκέφτομαι, *νιρλίσα;*»

Τον ατένισε ερωτηματικά.

«Τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους. Αυτοί θα μπορούσαν να το κάνουν. Αν ο Στρατηγός παραδεχόταν ότι τους έχει φέρει εδώ και δεχόταν να τους στείλει–»

«'Δεχόταν'; Ο Σέλιρ παίρνει διαταγές από *εμένα,* Θόρεντιν· δεν είναι αυτοκέφαλος!»

«Έχει αρχίσει, όμως, να γίνεται, σταδιακά, ολοένα και πιο αυτοκέφαλος, *νιρλίσα*... Αν του μιλούσες, αν του ζητούσες να στείλει τους Εκτελεστές–»

«Μα ισχυρίζεται πως *δεν τους έχει φέρει εκείνος*, Θόρεντιν!»

«Νομίζω, ωστόσο, ότι εσύ θα μπορούσες κάπως να το κανονίσεις το θέμα. Γνωρίζω τις ικανότητές σου στη διπλωματία... και σε άλλους τομείς, φυσικά.» Χαρνώθιο χιούμορ.

Η Κέσριμιθ μειδίασε μέσα από το στενό άνοιγμα του επιδέσμου. «Είσαι αναιδής, Αρχικατάσκοπε. Πρέπει να σε πειθαρχήσω.»

«Αυτή είναι και η δική μου επιθυμία.» Κι άλλο Χαρνώθιο χιούμορ.

Η Κέσριμιθ γέλασε, αλλά δεν άργησε να σοβαρέψει. «Δεν έχεις, δηλαδή, καμια πρόταση να κάνεις για τον τηλεοπτικό σταθμό;»

«Σου είπα τι προτείνω: τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους. Δεν υπάρχουν καλύτεροι άνθρωποι για ν'αναλάβουν κάτι τέτοιο. Ακόμα και καταδρομείς αν στέλναμε δεν θα ήμουν καθόλου βέβαιος για την επιτυχία τους.»

«Αλλά οι Εκτελεστές πιστεύεις ότι θα τα καταφέρουν...»

«Αν όχι αυτοί, τότε ποιοι;»

«Χμ.»

Ο Εθέλδιρ ξύπνησε ακούγοντας τους θορύβους των πολιορκητικών μηχανών.

Βγήκε από τη σκηνή του για να δει τα όπλα της Κοινοπολιτείας να χτυπούν τα βόρεια τείχη της Φάνρηβ. Ένιωσε παράξενα προς στιγμή. Σαν κάτι να μην πήγαινε καθόλου καλά. Μια αίσθηση αποπροσανατολισμού. Είχε συνηθίσει να βρίσκεται *πίσω* από αυτά τα τείχη όταν τα όπλα τα χτυπούσαν, όχι έξω από αυτά. Ήταν σαν να είχε βρεθεί ξαφνικά μέσα σε κάποιο παράξενο όνειρο. Βημάτισε ξυπόλυτος επάνω στο υγρό χώμα της υπαίθρου, για να σταματήσει τελικά σ'ένα σημείο ανάμεσα στις σκηνές απ'όπου μπορούσε να δει καλύτερα την πόλη και τους Χαρνώθιους υπερασπιστές στις τσακισμένες επάλξεις της – άνθρωποι και μεγάλα όπλα διαφόρων ειδών.

Η Ναλτάμα'χοκ ήταν απρόσμενα δίπλα του, έχοντας πλησιάσει σιωπηλή σαν φάντασμα των δασών, με το ραβδί της στο χέρι – ένα από αυτά τα ραβδιά που είχαν συνήθως οι Διαλογιστές, γεμάτα κρυστάλλους, κάτοπτρα, κυκλώματα.

«Μοιάζεις παραξενεμένος για κάποιο λόγο,» του είπε.

Ο Εθέλδιρ χαμογέλασε. «Δεν είναι τίποτα... Απλώς μου φαντάζει περίεργο να βλέπω την πολιορκία απ'αυτή τη μεριά. Είναι πιο... είναι σαν θέατρο από εδώ. Λιγότερο αληθινή.»

«Μέσα στην πόλη τα πράγματα είναι χειρότερα.» Δεν ήταν ερώτηση. Άλλωστε, είχε βρεθεί κι εκείνη πίσω από τα τείχη, αν και για λίγο.

«Πολύ χειρότερα.»

Σύντομα, το βλέμμα του προσέλκυσαν δύο γυναίκες: η μία, πρασινόδερμη με κόκκινα μαλλιά μακριά ώς τη μέση· η άλλη, μαυρόδερμη με μαλλιά πράσινα, κομμένα κοντά. Κι οι δύο όμορφες, αλλά με τελείως διαφορετικό τρόπο. Και είχαν κάτι στο βάδισμά τους και στο πώς στέκονταν που τις έκανε να ξεχωρίζουν. Αναμφίβολα *δεν* ήταν μισθοφόροι. Δεν κουβαλούσαν όπλα, κατά πρώτον, ούτε φορούσαν πανοπλίες· τα ρούχα τους ήταν φαρδιά και άνετα.

«Ποιες είν' αυτές;» ρώτησε ο Εθέλδιρ τη Ναλτάμα'χοκ.

«Οι νοοχορεύτριες.»

«Νοοχορεύτριες;»

«Ναι. Γνωρίζεις τι σημαίνει αυτό, σίγουρα...»

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε. «Θα μπορούσαν να κάνουν μια μαντεία για εμένα; Για εμάς; Σχετικά με την εισβολή που θα επιχειρήσουμε;»

«Σ'απασχολεί κάτι συγκεκριμένο; Ή γενικά;»

«Μ'απασχολεί ο αδελφός μου.»

«Ο Κάλνεντουρ...»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Αναρωτιέμαι αν έχει αντιληφτεί κάτι.»

«Για το σχέδιό σου;»

«Ναι. Αν και δεν άφησα τίποτα να διαρρεύσει. Ωστόσο, ο Κάλνεντουρ έχει κατασκόπους μέσα στην πόλη. Και έχει κι αυτός έναν νοοχορευτή.»

«Αν μάθει, ή καταλάβει, για το σχέδιό μας θα προσπαθήσει να μας σταματήσει απ'το να εισβάλουμε;»

«Κατά πάσα πιθανότητα. Εκτός αν έχει τίποτα χειρότερο στο μυαλό του.»

«Δεν τον καταλαβαίνω καθόλου τον αδελφό σου. Τι έχει ενάντια στον αδελφό μου; Τι έχει ενάντια στην Κοινοπολιτεία;»

«Ούτε εγώ τον καταλαβαίνω τον Κάλνεντουρ, Ναλτάμα. Θα μπορούσαν, όμως, οι νοοχορεύτριες να χορέψουν για εμάς;»

«Υποθέτω πως ναι.»

Πήγαν στη σκηνή του Άσραδλιν και τον βρήκαν να στέκεται απέξω συζητώντας με τη Στρατηγό Μάρναλιθ και τον Βάρναλιρ, τον Μαυρόλυκο Αρχικαβαλάρη. Η όψη του τελευταίου έμοιαζε άγρια, πιο άγρια απ'ό,τι συνήθως. Το βλέμμα του στράφηκε στον Εθέλδιρ.

«Πρόμαχε...» είπε.

«Βάρναλιρ,» αποκρίθηκε εκείνος. Και πρόσθεσε: «Λυπάμαι για τον θάνατο του ξαδέλφου σου.» Ήταν βέβαιος πως η άγρια όψη του οφειλόταν στο γεγονός ότι ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ είχε σκοτωθεί· ο Φύλακας πρέπει να του το είχε μόλις πει.

«Πέθανε πολεμώντας για τη Φάνρηβ,» είπε ο Βάρναλιρ σαν αυτό να δικαίωνε τον θάνατο του Ριλάθιρ.

Ο Εθέλδιρ ρώτησε τον Άσραδλιν: «Φύλακά μου, θα μπορούσαν οι νοοχορεύτριες να χορέψουν για εμάς;» Και του εξήγησε ότι φοβόταν για το τι μπορεί να έκανε ο Κάλνεντουρ. «Μέσα από τα λόγια τους, ίσως να διακρίνουμε κάτι που θα μας βοηθήσει.»

Ο Άσραδλιν συμφώνησε· και σύντομα οι μαχητές του στρατοπέδου κάρφωσαν πασσάλους στο έδαφος, σχηματίζοντας έναν κύκλο, μέσα στον οποίο στάθηκαν οι δύο παράξενες γυναίκες ντυμένες μόνο με

κροσσωτές περισκελίδες και κροσσωτούς στηθόδεσμους. Ο ψυχρός αέρας που φυσούσε δεν έμοιαζε να τις ενοχλεί. Τα κόκκινα μαλλιά της Σερφία (η οποία, όπως είπε ο Φύλακας στον Εθέλδιρ, ήταν μονήρης, δεν ανήκε σε οίκο) ανέμιζαν σαν φωτιές γύρω απ'το κεφάλι της.

Οι δύο νοοχορεύτριες έκαναν μια μικρή υπόκλιση προς τη μεριά του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ και, μετά, γονάτισαν αντικριστά στο αριστερό γόνατο, με τον δεξή τους αγκώνα ακουμπισμένο στο δεξί γόνατο και το σαγόνι τους να στηρίζεται στη δεξιά τους γροθιά. Για λίγο έμειναν ακίνητες σ'αυτή τη στάση, μοιάζοντας με τα σώματά τους να συμπληρώνουν ένα ενιαίο σχήμα. Ύστερα, τόσο ξαφνικά που έκαναν τον Εθέλδιρ να σαστίσει, άρχισαν να κινούνται, να χορεύουν, να στροβιλίζονται, να λικνίζονται, και να κυρτώνουν με τρόπους απίστευτους. Η μία ήταν σαν να χανόταν μέσα στην άλλη· ήταν δύσκολο να διακρίνεις πού ξεκινούσε η Σερφία και πού τελείωνε η Ναλτάφιρ. Θα νόμιζε κανείς πως δεν ήταν πλέον δύο γυναίκες αλλά ένα πλάσμα, δικέφαλο και με περισσότερα μέλη απ'ό,τι μπορούσες εύκολα να μετρήσεις. Ο Εθέλδιρ αισθανόταν μαγεμένος από το θέαμα του χορού τους, όμως δεν τις έβλεπε ερωτικά – δεν *μπορούσε* να τις δει ερωτικά – τις έβλεπε σαν οπτασίες, ή σαν νύμφες των ομιχλιασμένων δασών, κόρες μυστηριακών θεών που ξεπροβάλλουν μέσα από τις αφηγήσεις σκοτεινών θρύλων. Και παραπάνω από μια στιγμή νόμισε πως εσκεμμένα η Σερφία ή η Ναλτάφιρ τον ατένισε κατάματα, λες και προσπαθούσε με τα μάτια της να διεισδύσει στο μυαλό του. Ή ίσως απλά να ήταν η εντύπωσή του...

Όταν ο χορός τους τελείωσε, πήραν την αρχική τους στάση, γονατισμένες αντικριστά, και μετά ορθώθηκαν χωρίς βιάση και βάδισαν προς τον Εθέλδιρ, τον Άσραδλιν, τη Ναλτάμα'χοκ, και τους άλλους. Η Καλφίριθ τούς έδωσε τις κάπες τους κι αυτές τις φόρεσαν διαδικαστικά, κρύβοντας τα όμορφα σώματά τους.

«Διαιρεμένη είναι η πόλη,» άρχισε να λέει η Σερφία, «αίμα κυλά στους δρόμους της, οργισμένοι είν' οι κάτοικοί της.» «Η κυρά τους,» συνέχισε η Ναλτάφιρ, «προσπαθεί να τους θέσει υπό την κυριαρχία της και σκέφτεται πώς να χρησιμοποιήσει έναν ξένο που όλοι τους σέβονται.» «Αλλά και πώς να κάνει τον μεγάλο εχθρό της να χάσει για πάντα τη μιλιά του, να μη μπορεί πια ν'αναστατώσει τους πολίτες της.» «Οι επαναστάτες που έχουν φλογισμένη καρδιά περιμέ-

νουν τις ώρες να κυλήσουν, ενώ ετοιμάζουν τα όπλα τους, για να χτυπήσουν τους τυράννους απ'τα νώτα.» «Εκεί όπου οι σύμμαχοί τους έχουν ήδη τραυματίσει την πόλη περισσότερο, ανοίγοντας καινούργιες πύλες.» «Μεγάλη πίστη έχουν σ'έναν παλιό αρχηγό επαναστάτη που μ'ένα μάτι τούς κοιτάζει.» (*Για εμένα μιλάει;* σκέφτηκε ο Εθέλδιρ, νιώθοντας για κάποιο λόγο τις τρίχες του να ορθώνονται και το χαμένο μάτι του να τον ξύνει πίσω από την καλύπτρα.) «Όλες τους οι ελπίδες είναι σ'αυτόν, που θα έρθει μαζί με τους συμμάχους τους από έξω, για να επαναφέρουν την ελευθερία και τη δικαιοσύνη.» «Αλλά και τον άντρα μιας νεκρής αρχηγού κοιτάζουν μ'ελπίδα, χωρίς να ξέρουν ότι οι παλιοί του εχθροί πώς να του δώσουν τέλος συλλογιούνται και να γκρεμίσουν το έργο του.» (*Για τον Νάλντιρ λένε τώρα; Για τον Νάλντιρ αλ Σάρεθουν;* αναρωτήθηκε ο Εθέλδιρ.) «Οι δυνάμεις που τώρα κρατούν την πόλη δεν θα παραδοθούν εύκολα, ούτε θα υποχωρήσουν.» «Μέσα στους ίδιους τους δρόμους θα πολεμήσουν· τους δρόμους τείχη τους θα κάνουν· τα πάντα είναι όπλα γι'αυτούς!» «Κι ένας ανάμεσά τους, τον οποίο η μεγάλη κυρά φοβάται πια, είναι πρόθυμος να μην αφήσει τίποτα να σταθεί ενάντια στον νόμο.» «Μια κρυφή συμμαχία προετοιμάζεται, για να χτυπήσουν αυτούς που κάποιοι ως σωτήρες βλέπουν· και μέσα από σκοτεινά μονοπάτια συλλογιέται πώς να οδηγήσει τους υπερασπιστές της πόλης, τους δυνάστες της, ένας άντρας που μονάχα την ελευθερία αναζητά και πουθενά δεν τη βλέπει.» (*Ο Κάλνεντουρ; Μιλάνε για τον Κάλνεντουρ; Δε μπορεί ο Κάλνεντουρ νάχει συμμαχήσει με τους Χαρνώθιους, μα τον Νούρκας!*) «Όταν οι πιο δυνατοί έχουν ο ένας χύσει το αίμα του άλλου στους δρόμους της πόλης, οι ακούραστοι πολεμιστές που δεν θέλουν κανέναν τους θα υπερισχύσουν.» «Μετά χαράς θα θανατώσουν πολλούς για να πετύχουν το όραμά τους.» «Κι ο άντρας που όλοι θέλουν να πάρουν με το μέρος τους – ο ξένος – παρατηρεί και είναι απεγνωσμένος.» «Σε πολλούς σκέφτεται πώς να μιλήσει, κι έχει πλάι του μια γυναίκα από ακόμα πιο μακρινά μέρη η οποία έχει γνώσεις για τους κατοίκους της πόλης που άλλοι δεν έχουν.» «Ούτε καν οι ακούραστοι μαχητές.» (*Για τον Άλφεντουρ και τη Λαρβάκι λένε τώρα;*)

Οι νοοχορεύτριες έπαψαν να μιλάνε.

«Σας ευχαριστώ,» είπε ο Άσραδλιν.

«Εξοχότατε,» αποκρίθηκε μόνο η Ναλτάφιρ, κι έκαναν κι οι δυο τους μια υπόκλιση.

Ο Φύλακας στράφηκε στον Εθέλδιρ, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά.

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνος. «Είναι... είναι σαν να υπονόησαν ότι ο Κάλνεντουρ θα συμμαχήσει με τους Χαρνώθιους, ή έχει ήδη συμμαχήσει. Αλλά δεν το θεωρώ και πολύ πιθανό. Δε μπορώ να φανταστώ την Αρχόντισσα ποτέ να συμμαχεί με τους αυτονομιστές· πόσω μάλλον τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Κι οι δυο τους μισούν τους αυτονομιστές· τους θεωρούν παράνομους, κακοποιούς.»

Ο Άσραδλιν έστρεψε τώρα το ερωτηματικό βλέμμα του στις νοοχορεύτριες. «Μπορείτε να δώσετε κάποια εξήγηση;»

«Φύλακά μου,» είπε η Ναλτάφιρ, «εμείς μόνο αφουγκραζόμαστε ό,τι ο χορός μάς ψιθυρίζει. Δεν ξέρουμε τίποτα περισσότερο.»

Η Ναλτάμα'χοκ είπε: «Εγώ πρόσεξα κάτι άλλο σ'αυτά που ανέφεραν...» Στράφηκαν άπαντες να την κοιτάξουν. «Σε κάποια στιγμή είπαν ότι η κυρά της πόλης – η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, υποθέτω – σκέφτεται πώς να κάνει τον μεγάλο εχθρό της να πάψει να μιλά. Δηλαδή εσένα, Άσραδλιν.» Κοίταξε τον αδελφό της. «Ίσως να έχει κάποιο σχέδιο για να καταστρέψει τον τηλεοπτικό σταθμό μας.»

«Με σταμάτησε χτες,» είπε εκείνος· «οι μάγοι της μπλόκαραν το σήμα. Αυτό μάλλον εννοούσαν τα λόγια των νοοχορευτριών, Ναλτάμα.»

«Μπορεί· ή ίσως και κάτι περισσότερο.»

«Η Αρχόντισσα δεν ξέρει πού είναι ο σταθμός.»

«Αλλά δεν αποκλείεται να το έχει ανακαλύψει. Υπάρχουν ξόρκια για τέτοιες δουλειές, Άσραδλιν. Θα πρότεινα να στείλεις κάποιους μαχητές μας εκεί, για παν ενδεχόμενο.»

«Υπάρχουν ήδη μαχητές μας εκεί· περισσότεροι απ'αυτούς που συνόδεψε αρχικά ο Εθέλδιρ.»

«Στείλε κι άλλους.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε, σκεπτικός. «Φαίνεται να το έχεις πάρει πολύ σοβαρά, Ναλτάμα. Αλλά ίσως να μην είναι τίποτα.»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, σιωπηλή.

«Το ζητούμενο τώρα είναι αν ο Κάλνεντουρ σχεδιάζει κάτι εναντίον μας. Αν ξέρει για την επίθεση που σκοπεύουμε να κάνουμε. Και η μαντεία δεν νομίζω πως μας αποκαλύπτει ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Ο αδελφός σου,» είπε ο Φύλακας κοιτάζοντας τον Εθέλδιρ, «μάλλον δεν ξέρει τίποτα.»

«Ναι, μάλλον,» συμφώνησε εκείνος, αν και συλλογισμένος.

«Ας στείλουμε, πάντως, μερικούς ακόμα μαχητές στον τηλεοπτικό σταθμό,» είπε ο Άσραδλιν. «Για καλό και για κακό. Δε βλάπτει.» Στράφηκε στη Μάρναλιθ. «Δεν τους χρειαζόμαστε όλους στο στρατόπεδο, έτσι δεν είναι, Στρατηγέ;»

«Μπορείς άνετα να στείλεις καμια ντουζίνα, Φύλακά μου. Δε θα υπάρξει πρόβλημα.»

«Κανόνισέ το. Στείλε κάποιους που είναι αρκετά ικανοί. Και στείλε επίσης έναν μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών, αν είναι εφικτό. Την επόμενη φορά που θα μιλήσω στον λαό μου δεν θέλω οι δυνάστες της Χάρνωθ να με σταματήσουν. Θέλω να φαίνεται ότι είμαστε *ισχυρότεροι* από αυτούς.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ. «Είναι καλό για το ηθικό των πολιτών της Φάνρηβ.»

Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού και του Νυκτόκηπου προετοιμάζονταν με κάθε δυνατή μυστικότητα. Μόνο οι αρχηγοί τους ήξεραν τι ακριβώς θα συνέβαινε· οι άλλοι απλώς γνώριζαν ότι έπρεπε να οπλιστούν και να περιμένουν μέχρι να τους πουν πως είχε έρθει η ώρα να επιτεθούν σ'ένα συγκεκριμένο μέρος όλοι μαζί. Από αυτό, βέβαια, πολλοί έκαναν διάφορες υποθέσεις, αλλά οι αρχηγοί τους τους είχαν ζητήσει να μη μιλάνε, να μη λένε τίποτα, γιατί κατάσκοποι της Αρχόντισσας τριγύριζαν ανάμεσά τους.

Το βασικότερο πρόβλημα ήταν να πάρουν όπλα. Είχαν, ασφαλώς, συγκεντρώσει αρκετά πλέον, όμως είχαν επίσης καταναλώσει και αρκετά πολεμοφόδια από τις συγκρούσεις τους με τους Χαρνώθιους. Και τώρα ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ δεν μπορούσε να τους φέρει τίποτα από τον Ταριχευτή, καθώς ολόκληρη η εν λόγω συνοικία βρισκόταν υπό την επίβλεψη του στρατού του Βασιλείου – καμία ελευθερία κινήσεων δεν υπήρχε. Οι πολίτες του Νυκτόκηπου και του Σκοτεινού Παζαριού έπρεπε, λοιπόν, να στραφούν αλλού για όπλα, πυρομαχικά, και εξοπλισμούς. Στο ίδιο το Σκοτεινό Παζάρι υπήρχαν κάμποσες αποθήκες αλλά αυτές τις είχαν ήδη ανοίξει, και τώρα κανένας έμπορος δεν έφερνε τίποτ' άλλο εδώ. Στον Νυκτόκηπο δεν υπήρχαν αποθήκες με όπλα· υπήρχαν μονάχα όπλα σε σπίτια – σε ντουλάπες,

σε συρτάρια, σε κρυψώνες, σε μπαούλα, κάτω από καθίσματα και καναπέδες.

Η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν, η Μάλμεντιρ αλ Ορένουν, και κάποιοι άλλοι αρχηγοί των εξεγερμένων πολιτών και παλιοί επαναστάτες έκριναν πως τα όπλα και τα πολεμοφόδια δεν επαρκούσαν για μια επίθεση στα βορειοανατολικά τείχη. «Οι μαχητές του Βασιλείου είναι *πολύ* καλύτερα οπλισμένοι από εμάς,» είπε ο Νάλντιρ. «Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι θα αιφνιδιαστούν από την έφοδό μας, η μάχη θα είναι άνιση.»

«Το όλο θέμα,» είπε μια παλιά επαναστάτρια, «είναι ότι θα τους κλείσουμε ανάμεσα σ'εμάς και στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας. Δε θα είμαστε μόνοι. *Εννοείται* πως μόνοι μας δεν έχουμε καμια ελπίδα να τους νικήσουμε – όχι, τουλάχιστον, χωρίς να σκοτωθούν πάρα πολλοί από εμάς.»

«Καλό θα ήταν, όμως, να είχαμε περισσότερα όπλα,» επέμεινε ο Νάλντιρ. «Χρειαζόμαστε σφαίρες, χειροβομβίδες, πανοπλίες, κράνη. Και υπάρχουν κι ορισμένοι πολίτες οπλισμένοι μόνο με σπαθιά ή τσεκούρια – δεν έχουν ούτε ένα πιστόλι.»

«Και πού προτείνεις να βρούμε όπλα;» ρώτησε η Μάλμεντιρ.

«Δεν ξέρω. Αυτό είναι το πρόβλημα.»

Η Ζιρίνα είπε: «Ίσως οι αυτονομιστές... αλλά δεν τους εμπιστεύομαι...»

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Νάλντιρ.

«Ίσως οι αυτονομιστές να μπορούσαν να μας δώσουν όπλα. Αλλά ποιος μας εγγυάται πως, αν μάθουν για το σχέδιό μας, δεν θα προσπαθήσουν να μας σταματήσουν;»

«Γιατί; Είναι κι αυτοί εχθροί των Χαρνώθιων.»

«Κι εχθροί του Φύλακα, επίσης, μην ξεχνάς, Νάλντιρ.»

«Τις προάλλες έσωσαν τον Εθέλδιρ κι εσένα από τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους.»

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Ο Κάλνεντουρ το έκανε επειδή ο Εθέλδιρ είναι αδελφός του, όχι επειδή μας συμπαθεί γενικά.»

Η Μάλμεντιρ είπε: «Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τα υπόγεια περάσματα των Παντοκρατορικών. Βγάζουν στη Μεγάλη Αγορά. Εκεί υπάρχουν πολλές αποθήκες όπλων, και οι Χαρνώθιοι δεν έχουν ακόμα θέσει τη συνοικία υπό στρατιωτική επίβλεψη.»

«Τα περάσματα όμως παρακολουθούνται, Μάλμεντιρ,» είπε η Ζιρίνα.

«Σκοτώσαμε όλους τους παλιούς πράκτορες της Παντοκράτειρας. Ποιος θα είναι εκεί τώρα; Οι μαχητές της Χάρνωθ; Μάλλον όχι. Η Αρχόντισσα δεν ξέρει για τα περάσματα· μόνο ο Στρατηγός ξέρει. Έτσι δεν είπε η Λαρβάκι;»

Η Ζιρίνα κοίταξε τους άλλους. «Τι λέτε;»

«Ας το προσπαθήσουμε,» είπε ο Νάλντιρ. «Αλλιώς θα είναι σαν να τρέχουμε ολόγυμνοι καταπάνω σ'έναν τεράστιο γιγαντόλυκο με πολύ κοφτερά δόντια.»

«Στρατηγέ, μπορώ να σου μιλήσω για λίγο; Ιδιαιτέρως;»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

Βγήκαν από την Αίθουσα του Φύλακα, όπου βρίσκονταν κι άλλοι εκτός από αυτούς (στρατιωτικοί, ευγενείς, κατάσκοποι, σύμβουλοι, υπηρέτες, φρουροί), και πήγαν σ'ένα παράπλευρο, μικρό καθιστικό.

Η Κέσριμιθ έκλεισε την πόρτα πίσω τους. «Στρατηγέ,» είπε, «χρειάζομαι τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους για μια πολύ σημαντική δουλειά.»

Ο Σέλιρ την ατένισε καχύποπτα. *Προσπαθεί να με κάνει να παραδεχτώ πως εγώ τούς έφερα εδώ. Ίσως να έχει ενεργή και καμια συσκευή ηχογράφησης κρυμμένη κάπου μες στα ρούχα της. –Δεν πρόκειται να καταφέρει τίποτα! Νομίζει ότι είμαι ηλίθιος;* «Σου είπα, Αρχόντισσά μου: δεν έχω καμία σχέση με την παρουσία των Εκτελεστών, ή με τον φόνο της Χαρκάνιθ αλ Σάρεθουν.»

«Ας είμαστε ειλικρινείς μεταξύ μας, Στρατηγέ. Δεν προσπαθώ να σε παγιδέψω. Χρειάζομαι πραγματικά τους Εκτελεστές.»

Λες και διαβάζει το μυαλό μου, η καταραμένη! «Δεν έχω επαφή μαζί τους. Αλλά αναρωτιέμαι σε τι σου χρειάζονται...» *Για να δούμε τι θα απαντήσει τώρα!*

«Σκέφτομαι να τους στείλω να καταστρέψουν τον τηλεοπτικό σταθμό του Φύλακα, στο Χαμηλό Δάσος, βορειοανατολικά της πόλης. Εκεί τον εντόπισαν οι μάγοι μας–»

«Το έχω πληροφορηθεί.»

Αναρωτιέμαι από ποιον, Στρατηγέ, σκέφτηκε η Κέσριμιθ. Μ'αυτή του τη φράση ο Σέλιρ ήταν σαν να παραδεχόταν ότι κάποιοι ανέφεραν απευθείας σ'εκείνον και *μόνο* σ'εκείνον. Τι είχε ο Στρατηγός εδώ

πέρα – το προσωπικό του δίκτυο κατασκόπων; Ποιος νόμιζε πως ήταν;

Αλλά η Κέσριμιθ δεν θέλησε να το κάνει θέμα τώρα. «Θα καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι πρέπει να καταστρέψουμε τον σταθμό όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Δε μπορώ ν'αφήσω τον Φύλακα να μιλά ελεύθερα μέσα στην πόλη· ξεσηκώνει τους πολίτες εναντίον μας.»

Ο Σέλιρ όφειλε να παραδεχτεί, σιωπηλά, ότι σ'αυτό η ανόητη Αρχόντισσα είχε δίκιο. «Θα στείλουμε καταδρομείς–»

«Ο Θόρεντιν θεωρεί πως δεν θα κατορθώσουν να φέρουν σε πέρας μια τέτοια αποστολή. Ο Φύλακας θα έχει φρουρούς στον σταθμό. Και δεν μπορούν παρά μόνο *λίγοι* καταδρομείς να πάνε ώς εκεί, αλλιώς θα τους εντοπίσουν προτού καν φτάσουν. Επιπλέον, δεν ξέρουμε πού *ακριβώς* είναι ο σταθμός· θα χρειαστεί να ερευνήσουν για να τον βρουν. Οι Εκτελεστές είναι οι πιο κατάλληλοι για μια τέτοια δουλειά.»

Η καταραμένη έχει δίκιο και πάλι, συλλογίστηκε ο Σέλιρ. Αλλά δεν μπορούσε να της αποκαλύψει ότι εκείνος ήταν που είχε φέρει εδώ τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους.

«Δεν πρόκειται να συμβεί τίποτα,» τον διαβεβαίωσε η Κέσριμιθ βλέποντας τον δισταγμό του, «αν μου πεις ότι εσύ έφερες τους Εκτελεστές, Σέλιρ. Καταλαβαίνω τους λόγους σου.»

Ο Σέλιρ έμεινε σιωπηλός ξανά. *Τι καταλαβαίνει από τους λόγους μου;* Καταλάβαινε ότι, εκτός των άλλων, πολύ θα ήθελε να τη δει νεκρή; Σχεδίαζε, άραγε, πώς *εκείνη* να τον ξεφορτωθεί πρώτη; *Ίσως θα έπρεπε να κινηθώ γρήγορα εναντίον της...*

Η Κέσριμιθ, εξακολουθώντας να τον βλέπει διστακτικό, προβληματισμένο, συνέχισε: «Καταλαβαίνω ότι ενδιαφέρεσαι για το προτεκτοράτο, Στρατηγέ. Θέλεις να βγάλεις από τη μέση εκείνους που είναι οι πιο επικίνδυνοι εχθροί μας. Είναι κατανοητό – αν και εγώ, προσωπικά, θα προτιμούσα να τους κάνω συμμάχους μου, όπως ξέρεις. Ωστόσο, δεν θεωρώ προδοτική την ενέργειά σου. Ίσως κι εγώ η ίδια να καλούσα Εκτελεστές του Ιερού Δέους, αν δεν το είχες ήδη πράξει εσύ. Αν δεχτείς να συνεργαστούμε, δεν πρόκειται ούτε να σε διώξω από το προτεκτοράτο ούτε να αιτήσω να τιμωρηθείς με κανέναν τρόπο.»

Με απειλεί τώρα; σκέφτηκε ο Σέλιρ. *Συγκαλυμμένα;*

«Θα με βοηθήσεις, ή όχι;» τον ρώτησε επίμονα. «Αν μάθω πως οι Εκτελεστές κατέστρεψαν τον τηλεοπτικό σταθμό, θα ξέρω ότι εσύ τούς έστειλες. Και είμαι σίγουρη πως θα τους στείλεις. Ούτε εσύ θέλεις ο Φύλακας να μιλά ελεύθερα μέσα στην πόλη, έτσι δεν είναι;»

«Κάνει, αναμφίβολα, κακό στους πολίτες,» συμφώνησε ο Στρατηγός.

«Λοιπόν;»

Ο Σέλιρ σκέφτηκε: *Ίσως να έχει ήδη βάλει τον Θόρεντιν να με παρακολουθεί στενά.* Αν αρνιόταν να παραδεχτεί τη σχέση του με τους Εκτελεστές και μετά επιχειρούσε να μιλήσει μαζί τους για να τους πει να καταστρέψουν τον τηλεοπτικό σταθμό (ή για κάποιο άλλο λόγο), μπορεί ο Αρχικατάσκοπος να το μάθαινε: και τότε η αντίδραση της ανόητης Αρχόντισσας θα ήταν άσχημη. *Καλύτερα να νομίζει πως μ'έχει του χεριού της.*

«Θα τους ειδοποιήσω,» είπε.

«Εσύ τούς έφερες εδώ, επομένως. Χωρίς να με ρωτήσεις. Γιατί, Σέλιρ;»

«Γιατί ήξερα πως θα αρνιόσουν. Ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος.»

«Το είχες ήδη αρνηθεί μία φορά, όταν σ'το είχα προτείνει.»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Κέσριμιθ. Και ρώτησε: «Ποιους στόχους έχεις κατά νου;»

«Τους έστειλα να σκοτώσουν τον ταραχοποιό Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ προτού τους στείλω να σκοτώσουν τη Χαρκάνιθ...»

«Και;»

«Δεν τα κατάφεραν. Ήταν έξι Εκτελεστές – μία Δίκη – και οι τρεις σκοτώθηκαν. Ο δαιμονισμένος ήταν σαν, κάπως, να τους περίμενε. Αλλά δεν μπορώ να φανταστώ πώς.»

«Παράξενο,» είπε η Κέσριμιθ.

«Τους είχε στήσει παγίδα. Μόλις εισέβαλαν στο σπίτι του, πετάχτηκαν αμέσως οπλισμένοι μαχητές από πίσω τους: καθόλου λίγοι.»

«Ποιος μπορεί να σε πρόδωσε, Στρατηγέ;»

«Δεν έχω ιδέα. Μόνο εγώ και οι Εκτελεστές ξέραμε για την επίθεση. Την ίδια μέρα που ήρθαν στην πόλη τούς έστειλα εναντίον του.»

«Χμ... Κάποιου είδους μαντεία, ίσως.»

«Μαντεία;»

«Δεν ξέρεις από μαντείες, Στρατηγέ;»

«Πολύ αβέβαια πράγματα για να στήσεις μια τέτοια ενέδρα.»
«Τι άλλη εξήγηση δίνεις;»
«Δεν έχω καμια εξήγηση να δώσω. Δυστυχώς.»
«Στην περίπτωση της Χαρκάνιθ, όμως, κανένας δεν περίμενε τους Εκτελεστές, έτσι δεν είναι;» είπε η Κέσριμιθ.
«Ναι,» ένευσε ο Σέλιρ.
«Τέλος πάντων,» είπε η Κέσριμιθ. «Στείλε τους τώρα να καταστρέψουν τον τηλεοπτικό σταθμό. Τρεις έχουν απομείνει, είπες;»
«Τρεις.»
«Θα τα καταφέρουν, νομίζεις;»
«Λογικά, *πρέπει* να τα καταφέρουν.»

Το μεσημέρι, η Κέσριμιθ γευμάτισε με την Αρωγό της, στα δωμάτιά της, ενώ οι θόρυβοι της πολιορκίας αντηχούσαν. Κρότοι, δυνατοί κρότοι, από τα βόρεια τείχη.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε και σηκώθηκε από το τραπέζι για να βάλει μουσική· το κεφάλι της βούιζε πια, δεν μπορούσε ν'ακούει άλλο τα όπλα του καταραμένου Φύλακα να σφυροκοπούν το προτεκτοράτο της. Από τα ηχεία του ηχοσυστήματος ήρθαν οι μελωδίες των Ανυπότακτων Γόνων του Βασιλείου, ενός συγκροτήματος του Βασιλείου της Χάρνωθ: το συγκεκριμένο τραγούδι ονομαζόταν *Και Ποιος Μας Είπε Βασιληάδες;*

Η Ολέρια ρώτησε στην Κέσριμιθ, όταν εκείνη επέστρεψε στο τραπέζι: «*Νιρλίσα*... μπορώ να σου μιλήσω για κάτι το προσωπικό;»

«Φυσικά και μπορείς, Ολέρια. Είμαστε φίλες πλέον, δεν είμαστε;»

«Ναι.» Η Ολέρια άγγιξε το χείλος της κούπας της, συλλογισμένα.

«Τι είναι;» Η Κέσριμιθ έκοψε μια λωρίδα από το φαγητό στο πιάτο της – λαγός Χαρνώθιων δασών, γεμιστός με κρεμμύδια και μουλιασμένος με σάλτσα ντομάτα και πιπεριές – και την έβαλε στο στόμα της, περνώντας την προσεχτικά μέσα από το άνοιγμα του επιδέσμου που έκρυβε την κάτω μεριά του προσώπου της.

«Ορισμένες φορές,» είπε η Ολέρια, αποφεύγοντας το βλέμμα της, «δε νομίζω ότι ο Θόρεντιν με αγαπάει, *νιρλίσα*.» Ήπιε μια γουλιά από το λεμονόνερο στην κούπα της.

«Γιατί το λες αυτό; Έχει κάνει δύο παιδιά μαζί σου, Ολέρια· *προφανώς* και σε αγαπάει.» Βλακείες τής έλεγε, φυσικά, και το ήξερε. Κι εκείνη είχε *τρία* παιδιά με τον σύζυγό της αλλά ήταν βέβαιη πως δεν

την αγαπούσε. Όχι πια, τουλάχιστον. Παλιά, τα πράγματα μεταξύ τους ήταν τόσο διαφορετικά… τόσο *ρομαντικά*.

«Δεν με αγαπάει,» επέμεινε η Ολέρια. «Το διακρίνω στο βλέμμα του. Στις αντιδράσεις του προς εμένα. Δεν με κοιτάζει όπως… όπως άλλες γυναίκες.»

«Φυσικό είναι αυτό. Εσένα σε έχει συνηθίσει· δεν τον εντυπωσιάζεις.»

«Και τι πρέπει να κάνω για να τον εντυπωσιάσω; Να γίνω κάποια άλλη από αυτή που είμαι;»

Η Κέσριμιθ έφαγε λίγο λαγό ακόμα. «Θα μπορούσες να δοκιμάσεις κάτι καινούργιο, ίσως.»

«Όπως;»

«Ρίξε μια ματιά στη ντουλάπα μου με τα ρούχα και στις θήκες με τα κοσμήματα και τα αρώματα. Πάρε ό,τι θέλεις. Αλλά μετά να τα επιστρέψεις, φυσικά.»

«Σ'ευχαριστώ, *νιρλίσα,* αλλά δε νομίζω ότι είναι αυτό.» Και έπειτα από μερικές στιγμές σιωπής: «Ο δικός σου άντρας σε αγαπάει, *νιρλίσα;* Έχω ακούσει ότι ποτέ δεν έρχεται εδώ, στο προτεκτοράτο…»

«Δεν ασχολούμαι πια με το τι κάνει ο Έλκερθιν,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ ενώ πλέον δεν είχε μείνει πολύς λαγός στο πιάτο της. Έπιασε με δύο δάχτυλα ένα κοκαλάκι και το έγλειψε.

«Δε σ'ενδιαφέρει ακόμα κι αν… αν βλέπει άλλες γυναίκες;»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Αφού εκείνον δεν τον νοιάζει και τόσο για εμένα, γιατί εμένα να με νοιάζει γι'αυτόν; Ας κάνει ό,τι θέλει. Κι εγώ το ίδιο κάνω.» Ήπιε μια γουλιά από το κρασί της, και μετά τελείωσε τον λαγό και σκούπισε τα χείλη της με την πετσέτα, βέβαιη πως ο επίδεσμος στο πρόσωπό της είχε λερωθεί από τη σάλτσα.

«Αλλά είσαι μόνη σου εδώ…»

«Είμαι λιγότερη μόνη απ'ό,τι νομίζεις, Ολέρια. Κι όταν η Ηλέκτρα ζούσε, ήμασταν πολύ κοντά.»

Η Ολέρια την ατένισε συνοφρυωμένη για μερικές στιγμές. «Εννοείς ότι…;»

«Ναι, εννοώ ότι.» Η Κέσριμιθ τελείωσε και το κρασί της.

Μετά από λίγο, ήταν μισοξαπλωμένη στον μαλακό καναπέ, καπνίζοντας ένα μακρύ τσιγάρο, ενώ η Ολέρια καθόταν σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας κι εκείνη ένα μακρύ τσιγάρο. Το ηχοσύστημα εξακολουθούσε να παίζει μουσική.

«Τι θα μπορούσα, όμως, να κάνω για να με αγαπήσει πάλι όπως παλιά;» ρώτησε η Αρωγός.

Αν το ήξερα αυτό, σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *θα είχα κάνει κι εγώ τον Έλκερθιν να με αγαπήσει όπως παλιά.* Ήταν ακόμα ερωτευμένη μ'εκείνο τον γοητευτικό νεαρό με το καταπληκτικό Χαρνώθιο χιούμορ. «Σου είπα: δοκίμασε τίποτα καινούργιο. Ρίξε μια ματιά στη ντουλάπα μου, και στις θήκες με τα κοσμήματα.»

«Νομίζεις ότι έτσι θα κατάφερνα κάτι;»

«Μπορεί.»

«Να ρίξω μια ματιά τώρα;»

«Ναι, πήγαινε.»

Η Ολέρια σηκώθηκε από την πολυθρόνα και βάδισε προς το υπνοδωμάτιο της Κέσριμιθ, αφήνοντας το τσιγάρο της στο τασάκι και τα παπούτσια της μπροστά στο κάθισμα.

Ύστερα από κανένα πεντάλεπτο, ενώ η Ολέρια δεν είχε επιστρέψει ακόμα και η Κέσριμιθ είχε σβήσει το δικό της τσιγάρο στο τασάκι που ήταν δίπλα της επάνω στον καναπέ, μια υπηρέτρια μπήκε στο καθιστικό.

«Αρχόντισσά μου;»

«Τι είναι;»

«Ο κύριος Σέλιρ αλ Σίριλναθ είναι εδώ, ο Στρατηγός. Θα τον δείτε, ή να του πω ότι ξεκουράζεστε;»

«Θα τον δω· πες του να έρθει μέσα.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

Η υπηρέτρια έφυγε και ο Στρατηγός ήρθε, ντυμένος με τη στολή του. Το βλέμμα του πήγε πρώτα στα απλωμένα πόδια της μισοξαπλωμένης Αρχόντισσας και μετά στο πρόσωπό της, παρατήρησε η ίδια και μειδίασε αχνά.

«Στρατηγέ... Κάθισε.»

«Ελπίζω να μην ενοχλώ, Αρχόντισσά μου.»

«Καθόλου. Κάθισε.» Έδειξε την πολυθρόνα πλάι στην πολυθρόνα της Ολέρια.

Ο Σέλιρ έριξε μια ματιά στα παπούτσια εκεί και στο καμένο τσιγάρο στο τασάκι. «Έχεις παρέα;» ρώτησε καθώς καθόταν στην άλλη πολυθρόνα.

«Η Αρωγός μου· τώρα είναι μέσα. Πες μου, γιατί ήρθες;»

«Οι Εκτελεστές αρνούνται να πάνε στον τηλεοπτικό σταθμό.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς ‘αρνούνται’;»

«Μου αποκρίθηκαν ότι δεν είναι η δουλειά τους να κάνουν δολιοφθορές αλλά δολοφονίες. Και η αλήθεια είναι πως έπρεπε να το είχα σκεφτεί.»

«Η δουλειά τους είναι να κάνουν ό,τι τους προστάξουμε!»

Ο Σέλιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Τι ‘όχι’;»

«Μάλλον δεν γνωρίζεις καλά τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ τον περίμενε να συνεχίσει, και ο Στρατηγός είπε: «Θεωρούν τη δουλειά τους ιερή. Θεωρούν ότι εκπληρώνουν το θέλημα του Χάρλαεθ Βοκ–»

«Ποιο θέλημα του Χάρλαεθ Βοκ; Δεν τους λέει ο Χάρλαεθ Βοκ να–»

«Σου εξηγώ τι *πιστεύουν*. Είναι θρησκευτικό θέμα γι’αυτούς. Η αποστολή τους είναι να σκοτώνουν – και μόνο. Τους δείχνεις έναν στόχο και φροντίζουν αυτός να ταξιδέψει στον Μεταθανάτιο Κήπο. Δεν κάνουν άλλες δουλειές. Ακόμα κι αν τους ζητήσεις να κλέψουν κάτι από το θύμα και να σ’το φέρουν, αμφίβολο είναι αν θα συμφωνήσουν.»

«Σοβαρολογείς;»

«Φυσικά και σοβαρολογώ.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. *Γιατί έχω να κάνω όλο με τρελούς, μα τα παπάρια του Χάρλαεθ Βοκ;* «Δεν υπάρχει, λοιπόν, περίπτωση να πάνε στον τηλεοπτικό σταθμό...»

«Καμία απολύτως.»

«Ποιους προτείνεις να στείλουμε;»

«Καταδρομείς· είναι η μόνη λύση.»

«Και νομίζεις ότι θα τα καταφέρουν να πλησιάσουν χωρίς να τους δουν; Να εντοπίσουν τον σταθμό μες στο δάσος; Να αντιμετωπίσουν τους μαχητές που θα τον φρουρούν;»

«Δεν έχουμε παρά να το ανακαλύψουμε. Θα στείλω δώδεκα.»

«Δώδεκα; Δεν είναι πολλοί; Ο Θόρεντιν μού έλεγε για τρεις ή τέσσερις.»

«Ο Αρχικατάσκοπος καλά θα κάνει να ασχολείται με τις κατασκοπευτικές δουλειές του και ν’αφήσει τα στρατιωτικά θέματα σε ανθρώπους ικανότερους από εκείνον.»

«Εντάξει, Στρατηγέ,» είπε η Κέσριμιθ· «το αναλαμβάνεις εσύ. Αν καταστρέψεις τον τηλεοπτικό σταθμό του Φύλακα – με όποιον τρόπο κι αν το κάνεις – για εμένα είναι αρκετό.»

Ο Σέλιρ ένευσε και σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Καλό μεσημέρι, Αρχόντισσά μου,» είπε και έφυγε από τα δωμάτιά της.

Η Ολέρια ξεπρόβαλε διστακτικά από την άλλη πόρτα. «Ο Στρατηγός ήταν;»

«Ναι. Βρήκες τίποτα που να σ'ενδιαφέρει, Ολέρια;»

Η Ζιρίνα και η Μάλμεντιρ θυμόνταν πού βρισκόταν το θηριοτροφείο όπου τους είχε οδηγήσει, την προηγούμενη φορά, η Λαρβάκι, και τώρα οι δυο τους οδήγησαν εκεί τους συντρόφους τους: μερικούς εξεγερμένους πολίτες, μερικούς παλιούς επαναστάτες, κι ανάμεσά σ'αυτούς τον Νάλντιρ αλ Σάρεθουν και τον Ζάρκαθιν'μορ. Η Ζιρίνα πίστευε ότι ο μάγος πιθανώς να φαινόταν χρήσιμος στα υπόγεια, αφού υπήρχαν αισθητήρες κρυμμένοι στους τοίχους των περασμάτων.

Το θηριοτροφείο ήταν στα όρια Σκοτεινού Παζαριού και Νυκτόκηπου, και δεν χρειαζόταν να εισβάλουν σαν κλέφτες εκεί· είχαν, φυσικά, ελεύθερη πρόσβαση καθότι αρχηγοί των δύο εξεγερμένων συνοικιών.

Η καταπακτή που ήταν κρυμμένη κάτω από τα σανίδια είχε μια στρόφιγγα η οποία την έκλεινε και την κλείδωνε· έπρεπε να ξέρεις τον κωδικό για να την ανοίξεις. Τώρα, όμως, ήταν ξεκλείδωτη. Την προηγούμενη φορά, όταν είχαν βγει από τις σήραγγες, δεν την είχαν κλειδώσει· απλά την είχαν κλείσει και κρύψει πάλι κάτω απ'τα σανίδια. Η Ζιρίνα και η Μάλμεντιρ την άνοιξαν εύκολα, και κατέβηκαν πρώτες, με προσοχή και με τα πιστόλια τους έτοιμα. Η Ζιρίνα φώτιζε μ'έναν φακό.

Τα τέσσερα δίκυκλα που είχαν πάρει από την υπόγεια βάση βρίσκονταν ακόμα εδώ, στη σήραγγα· κανείς δεν τα είχε πειράξει: σημάδι ότι, μάλλον, τα πράγματα ήταν ήσυχα, ότι δεν θα συναντούσαν καμία αντίσταση. Η Ζιρίνα ανέβηκε σ'ένα δίκυκλο και η Μάλμεντιρ σ'ένα άλλο, και ενεργοποίησαν τις μηχανές τους, ενώ κι οι υπόλοιποι κατέβαιναν από την καταπακτή.

«Τι θέλουν τα δίκυκλα εδώ;» ρώτησε ο Νάλντιρ.

Η Ζιρίνα τού εξήγησε ότι οι Παντοκρατορικοί τα είχαν στη βάση για να κινούνται γρήγορα μέσα στις σήραγγες. Τα είχαν, για την ακρίβεια, *συναρμολογήσει* στη βάση· δεν μπορούσες να τα βγάλεις από εδώ εκτός αν τα διέλυες στα κομμάτια τους.

Ο Νάλντιρ ανέβηκε σ'ένα από τα δίκυκλα, λέγοντας: «Θα μας χρειαστούν για να μεταφέρουμε τους εξοπλισμούς.»

Ο Ζάρκαθιν'μορ καβάλησε το τελευταίο όχημα· το τεχνομαγικό εργαλείο που αντικαθιστούσε το αριστερό του χέρι είχε τώρα στο πέρας του έναν γάντζο που ανοιγόκλεινε. «Δεν πρέπει, πάντως, να κινούμαστε γρήγορα αν θέλετε να ελέγχω τον χώρο για αισθητήρες κι άλλες συσκευές ανίχνευσης.»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος τελικά, Ζάρκαθιν,» είπε η Μάλμεντιρ. «Αν κάποιος είχε έρθει εδώ, θα είχε πάρει τα δίκυκλα· αποκλείεται να τα είχε αφήσει.»

«Ναι, συμφωνώ,» είπε η Ζιρίνα.

Έτσι κινήθηκαν κατά μήκος του περάσματος χωρίς καθυστέρηση, ενώ οι υπόλοιποι τούς ακολουθούσαν με τα πόδια. Η Μάλμεντιρ είχε στο χέρι της τον χάρτη της Λαρβάκι για τις σήραγγες, ώστε να μη χαθούν – αν και υπήρχαν κατευθύνσεις εκεί όπου οι δρόμοι χωρίζονταν. Ύστερα από λίγη ώρα έφτασαν στο σημείο Α7 του χάρτη και είδαν μια μεταλλική σκάλα στον τοίχο δίπλα τους.

«Εδώ είμαστε,» είπε η Μάλμεντιρ, «αν δεν κάνω λάθος. Από πάνω μας είναι η Μεγάλη Αγορά.»

«Ας ελπίσουμε ότι η καταπακτή δεν είναι κλειδωμένη,» είπε η Ζιρίνα κατεβαίνοντας από το δίκυκλό της· «γιατί, αν είναι, το ταξίδι μας τελειώνει εδώ. Εκτός αν ο μάγος μπορεί κάπως να την ανοίξει.»

«Ας δούμε, πρώτα,» αποκρίθηκε η Μάλμεντιρ, και πιάστηκε στη μεταλλική σκάλα, σκαρφαλώνοντας.

«Με προσοχή,» της είπε η Ζιρίνα, ακολουθώντας. «Δεν ξέρεις σε τι μέρος θ'ανοίξεις.»

«Το έχω υπόψη μου.»

Η Μάλμεντιρ έφτασε πάνω και σήκωσε, επιφυλακτικά, την καταπακτή με το ένα χέρι, ενώ το άλλο της χέρι ήταν πιασμένο στη σκάλα. Η Ζιρίνα αναρωτιόταν αν την πονούσε ακόμα ο ώμος της που είχε τραυματιστεί στην υπόγεια βάση πριν από... καμια δεκαριά μέρες δεν ήταν; Η Μάλμεντιρ, πάντως, κουνούσε πλέον το αριστερό της χέρι πολύ πιο άνετα.

Η Ζιρίνα, κοιτάζοντας προς τα πάνω, διέκρινε την καταπακτή ν'ανοίγει λίγο και είδε τη Μάλμεντιρ να κοιτάζει από τη χαραμάδα. Ύστερα, η Μάλμεντιρ έκλεισε πάλι την καταπακτή και, πιασμένη στη σκάλα, έγειρε προς τη Ζιρίνα και είπε: «Σκοτάδι μόνο βλέπω· κι από τις μυρωδιές που έρχονται, κάποιο κελάρι πρέπει μάλλον να είναι. Θα το φωτίσω.»

Η Ζιρίνα ένευσε. «Εντάξει.»

Η Μάλμεντιρ άναψε τον φακό της και σήκωσε λίγο την καταπακτή, φωτίζοντας. «Ναι,» είπε. «Κελάρι.» Άνοιξε τελείως την καταπακτή και σκαρφάλωσε επάνω.

Η Ζιρίνα την ακολούθησε, φωτίζοντας κι εκείνη με τον δικό της φακό. Γύρω τους υπήρχαν βαρέλια, κυρίως, καθώς και μερικά άλλα πράγματα. Οι οσμές ήταν από ποτά και τυριά, νόμιζε η Ζιρίνα.

«Πρέπει να είμαστε κάτω από κάποιο εστιατόριο ή πανδοχείο,» είπε.

«Έτσι πιστεύω κι εγώ.»

Περίμεναν μέχρι να ανεβούν κι οι άλλοι, και μετά βάδισαν προς τη σκάλα του υπογείου. Στην κορυφή της ήταν μια πόρτα, την οποία η Μάλμεντιρ μισάνοιξε, κρυφοκοιτάζοντας. Την έκλεισε και είπε στη Ζιρίνα και τον Νάλντιρ που ήταν πίσω της: «Σε πανδοχείο είμαστε. Από δω είναι η τραπεζαρία του, και δεν είναι τελείως άδεια.» (Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν είχαν κατεβεί από την καταπακτή του θηριοτροφείου· τα περισσότερα καταστήματα ήταν κλειστά, όχι μόνο λόγω της ώρας αλλά και λόγω της κατάστασης πολιορκίας στην οποία βρισκόταν η πόλη.) «Δυο γυναίκες κάθονται σ'ένα τραπέζι παίζοντας χαρτιά, κι ένας άντρας είναι κοιμισμένος σ'ένα άλλο τραπέζι, μοιάζοντας μεθυσμένος. Οι γυναίκες μπορεί και νάχουν σχέση με την ιδιοκτησία του πανδοχείου.»

«Δε νομίζω ότι συμφέρει να τις περιμένουμε να τελειώσουν το παιχνίδι τους και να φύγουν,» είπε ο Νάλντιρ.

«Σίγουρα όχι,» συμφώνησε η Ζιρίνα.

Εκπόνησαν ένα σχέδιο που δεν χρειαζόταν και πολλή σκέψη, και μετά άνοιξαν την πόρτα του κελαριού και όρμησαν μέσα στην τραπεζαρία. Οι δύο γυναίκες τούς κοίταξαν σαστισμένες, αλλά δεν είχαν χρόνο να κινηθούν, ούτε καν να φωνάξουν. Μονάχα «Ε! τι κάνετε εσείς;» πρόλαβε να πει η μία, και η άλλη: «Ποιοι είστε; Από πού–;

Εεε!» Ύστερα βρίσκονταν κι οι δυο τους ξαπλωμένες στο πάτωμα, χτυπημένες στα κεφάλια και στις κοιλιές από κοντά ρόπαλα.

Η Ζιρίνα είδε μια κίνηση με την άκρια του ματιού της. Ο μεθυσμένος! Είχε σηκωθεί και, βαστώντας ένα μαχαίρι υψωμένο, πήγαινε προς την πλάτη του Νάλντιρ. Η Ζιρίνα πετάχτηκε και τον κλότσησε στα παπάρια. Εκείνος διπλώθηκε, παραπατώντας· και, καθώς έπεφτε, χτύπησε το κεφάλι του στην άκρη ενός τραπεζιού κι έμεινε ακίνητος.

«Ευχαριστώ,» είπε ο Νάλντιρ. «Την προηγούμενη φορά έσωσες τη Χαρκάνιθ και τώρα εμένα.»

«Δε νομίζω να κατάφερνε να σε σκοτώσει, έτσι όπως παραπατούσε,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. «Και μακάρι να είχα καταφέρει να σώσω τη Χαρκάνιθ κι από την τελευταία απόπειρα δολοφονίας εναντίον της.»

«Αυτό,» είπε ο Νάλντιρ θλιμμένα, «είμαι βέβαιος ότι δεν θα ήταν καθόλου εύκολο, Ζιρίνα.»

Η Μάλμεντιρ, εν τω μεταξύ, είχε κοιτάξει έξω από την εξώπορτα και πλησιάζοντάς τους τους είπε: «Ξέρετε πού είμαστε; Στον *Γρήγορο Λύκο*.»

Το πανδοχείο κοντά στον τηλεοπτικό σταθμό *Ανοιχτός Δίαυλος*. Γι'αυτό η τραπεζαρία του είχε φανεί γνώριμη στη Ζιρίνα… «Ο Στρατηγός έχει, λοιπόν, ανθρώπους του εδώ,» είπε.

«Ή, τουλάχιστον, είχε. Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία τώρα.

»Αυτούς καλύτερα να τους δέσουμε και να τους πάμε στο κελάρι· δε θέλουμε κανένας να τους βρει, ή να ξυπνήσουν, γιατί από εδώ θα επιστρέψουμε πάλι.»

Οι εξεγερμένοι πολίτες και οι παλιοί επαναστάτες έδεσαν και φίμωσαν τις δυο γυναίκες και τον μεθυσμένο και τους κατέβασαν στο υπόγειο. Ύστερα βγήκαν όλοι τους από την εξώπορτα του πανδοχείου και βάδισαν στους δρόμους της Μεγάλης Αγοράς, αλλά με προσοχή, θέλοντας να αποφεύγουν τις περιπολίες των μαχητών της Χάρνωθ. Η κατάσταση εδώ δεν ήταν όπως στον Μεσοπόταμο ή στον Ταριχευτή· μπορούσες να βαδίζεις με σχετική άνεση, αλλά μπορεί επίσης και να σε σταματούσαν χωρίς καλό λόγο. Ειδικά κάτι τέτοιες άγριες ώρες που πιθανώς να νόμιζαν ότι οι δουλειές σου ήταν ύποπτες.

Η Μάλμεντιρ, καθότι δαιμόνια δημοσιογράφος της Φάνρηβ, γνώριζε πού να πάνε για να βρουν τρεις αποθήκες όπλων, και προς τα εκεί κατευθύνθηκαν. Δεν ήταν αφύλαχτες, φυσικά. Μπροστά στη μία στεκόταν ένας νυχτοφύλακας, οπλισμένος· μπροστά στην άλλη, δύο γυναίκες, επίσης οπλισμένες· και κοντά σ'όλες περιφερόταν μια περιπολία Χαρνώθιων λυκοκαβαλάρηδων που ποτέ δεν απομακρυνόταν πολύ από την περιοχή.

«Αυτοί,» είπε η Μάλμεντιρ αναφερόμενη στους μαχητές του Βασιλείου, «πρέπει να φύγουν απ'τη μέση. Οπωσδήποτε.»

Εκπόνησαν ακόμα ένα σχέδιο, λιγάκι πιο έξυπνο από το προηγούμενο, και το έβαλαν αμέσως σε εφαρμογή.

Η περιπολία – έξι λυκοκαβαλάρηδες – περνούσε δίπλα από ένα σοκάκι όταν άκουσε φωνές από μέσα. Μια γυναίκα απειλούσε κάποιον, του έλεγε να φύγει, ενώ εκείνος την προειδοποιούσε να μείνει στη θέση της και να μη μιλά. Οι Χαρνώθιοι σταμάτησαν τους γιγαντόλυκούς τους προς στιγμή, κι ο λύκαρχος έδειξε το σοκάκι. Βγαίνοντας από την κανονική τους πορεία, το πλησίασαν, μπήκαν στο στενό εσωτερικό του.

Η Μάλμεντιρ κι ένας από τους παλιούς επαναστάτες, που παρίσταναν ότι τσακώνονταν, στράφηκαν να κοιτάξουν τους μαχητές του Βασιλείου, δήθεν ξαφνιασμένοι.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε ο λύκαρχος.

Οι άλλοι – εξεγερμένοι πολίτες και παλιοί επαναστάτες – τους επιτέθηκαν τότε από πίσω, ερχόμενοι από την αρχή του στενού δρόμου, ενώ ορισμένοι απ'αυτούς πηδούσαν από ένα δώμα και κάποιοι από ένα χαμηλό μπαλκόνι γεμάτο βλάστηση (το οποίο ήταν μέρος ένας εγκαταλειμμένου σπιτιού).

Η Ζιρίνα ήταν μαζί με τους δύο που πηδούσαν απ'το μπαλκόνι. Έπεσε πάνω σ'έναν λυκοκαβαλάρη ρίχνοντάς τον από τον γιγαντόλυκό του ενώ συγχρόνως τον κάρφωνε στον λαιμό με το ξιφίδιό της. Οι υπόλοιποι έδρασαν με παρόμοιους τρόπους, χτυπώντας τους Χαρνώθιους με αγχέμαχα όπλα, μη χρησιμοποιώντας πυροβόλα που οι κρότοι τους θα αντηχούσαν σ'όλους τους τριγυρινούς δρόμους ειδοποιώντας κι άλλες περιπολίες.

Η Μάλμεντιρ, συγχρόνως, έβγαλε τη φωτογραφική μηχανή της και τράβηξε μια φωτογραφία με *πολύ* έντονο φλας, τυφλώνοντας προς

στιγμή τους λυκοκαβαλάρηδες για να δώσει κάποιο πλεονέκτημα στους συντρόφους της.

Οι γιγαντόλυκοι αποδείχτηκαν πιο επικίνδυνοι από τους καβαλάρηδές τους. Όταν οι Χαρνώθιοι ήταν νεκροί ή αναίσθητοι, τα θηρία ακόμα αποτελούσαν κίνδυνο. Τρία είχαν φύγει, τρέχοντας, αλλά τα άλλα τρία είχαν αγριέψει· το ένα δάγκωσε το πόδι ενός παλιού επαναστάτη.

Απρόσμενα, βοήθεια ήρθε. Σκοτεινές φιγούρες μέσα στη νύχτα. Χτύπησαν τους γιγαντόλυκους με ρόπαλα κι ένα μακρύ μαστίγιο, υποτάσσοντάς τους τελικά και καβαλώντας τους, κάνοντάς τους δικούς τους.

Η Ζιρίνα δεν αμφέβαλλε ποιοι ήταν οι απρόσμενοι αρωγοί τους. *Αυτονομιστές.* Ωστόσο ρώτησε: «Ποιοι είστε;»

«*Εσείς* ποιοι είστε.»

«Δε μοιάζετε, πάντως, για φίλοι των Χαρνώθιων...»

«Ούτε εσείς!» γέλασε ο άγνωστος άντρας, που καβαλούσε έναν απ'τους γιγαντόλυκους. «Ο Ιουράσκε στο πλευρό σας, τέλος πάντω, *όποιοι* κι αν είστε! Κι ευχαριστούμε για τους λύκους!» Και οι αυτονομιστές εξαφανίστηκαν μες στους δρόμους της Μεγάλης Αγοράς.

«Πάω στοίχημα ότι έπιασαν και τους άλλους γιγαντόλυκους,» είπε ο Νάλντιρ. «Ή, αν δεν τους έχουν πιάσει ακόμα, θα τους πιάσουν.»

«Αυτονομιστές,» είπε η Μάλμεντιρ.

Η Ζιρίνα ένευσε. «Δίχως αμφιβολία.»

Και μετά πήγαν στην αποθήκη που δεν είχε φύλακα. Ο Ζάρκαθιν'μορ διέρρηξε τις τρεις κλειδαριές της με τη μαγεία του (λέγοντας ότι η δουλειά δεν ήταν καθόλου εύκολη· οι μηχανισμοί ήταν καλοί και καλά προστατευμένοι) και μπήκαν για να πάρουν ό,τι χρειάζονταν. Ύστερα επιτέθηκαν στον μοναδικό φύλακα της άλλης αποθήκης, αναισθητοποιώντας τον· άνοιξαν την πελώρια κλειδαριά (που ήταν πολύ κατώτερης ποιότητας από τις προηγούμενες), μπήκαν, και πήραν μερικούς ακόμα εξοπλισμούς.

«Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος να πάμε και στην τρίτη αποθήκη,» είπε η Μάλμεντιρ. Ήταν όλοι τους φορτωμένοι, και συμφώνησαν μαζί της.

Επέστρεψαν γρήγορα στον *Γρήγορο Λύκο,* προτού η εξαφάνιση της περιπολίας γίνει αντιληπτή και χαμός αρχίσει εδώ πέρα. Βρήκαν το πανδοχείο ήσυχο όπως το είχαν αφήσει· κατέβηκαν στο κελάρι

και είδαν ότι η μία από τις δύο γυναίκες είχε ξυπνήσει και πάλευε με τα δεσμά της, μουγκρίζοντας αγριεμένα. Η Μάλμεντιρ την κλότσησε στο κεφάλι, αναισθητοποιώντας την ξανά. Άνοιξαν την καταπακτή και κατέβηκαν στις σήραγγες, κατεβάζοντας μαζί τους – με προσοχή και με κόπο – τα πολεμοφόδια, τα οποία ήταν *πολύ* βαριά. «Σαν κοτρόνες από τα Οδοντωτά Όρη!» μούγκρισε η Ζιρίνα, νιώθοντας τη μέση της πιασμένη.

«Έτσι είναι τα πυρομαχικά, συνήθως,» της είπε η Μάλμεντιρ. «Ξέχασες τόσο σύντομα την Επανάσταση;»

«Δεν κουβαλούσα πυρομαχικά στην Επανάσταση.»

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τώρα πώς νιώθαμε εμείς που τα κουβαλούσαμε.»

Η επιστροφή προς το Σκοτεινό Παζάρι ήταν κουραστική, παρότι είχαν και τα δίκυκλα. Τα οχήματα δυστυχώς δεν διέθεταν και πολύ χώρο επάνω τους για κιβώτια γεμάτα όπλα και εξοπλισμούς. Στο Σκοτεινό Παζάρι ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά κι άλλους για να τους βοηθήσουν.

Όταν μπήκαν τελικά στο σπίτι του Εθέλδιρ, η Μάλμεντιρ και η Ζιρίνα ήταν καταϊδρωμένες και πιασμένες. Αφού πλύθηκαν, κάθισαν στο καθιστικό του ισόγειου για να φάνε, να πιουν κρασί, και να συζητήσουν για την επίθεση που θα γινόταν αύριο.

«Νομίζεις ότι τώρα έχουμε αρκετά πολεμοφόδια;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Αρκετά ή μη, αυτά είναι. Σίγουρα είμαστε καλύτερα εξοπλισμένοι από πριν.»

«Οι Χαρνώθιοι, βέβαια, έχουν μεγάλα πυροβόλα στα βορειοανατολικά τείχη, που εμείς δεν έχουμε...»

«Δε θα μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν όταν είμαστε κοντά τους, και τα έχουν ούτως ή άλλως στραμμένα προς τα έξω, προς τα βόρεια· μέχρι να τα γυρίσουν προς τα μέσα, θα τους έχουμε ορμήσει.»

«Έχουν και οχήματα,» είπε η Ζιρίνα. «Θωρακισμένα, οπλισμένα οχήματα.»

«Κι εμείς έχουμε το ενεργειακό κανόνι που κλέψαμε από τον Στρατηγό. Ο Ζάρκαθιν το έχει επισκευάσει· λειτουργεί τώρα, κανονικά. Θα τα καταφέρουμε, Ζιρίνα· μην ανησυχείς. Εξάλλου, δεν πάμε για να νικήσουμε μόνοι μας τους μαχητές της Χάρνωθ· πάμε για να υποβοηθήσουμε τον Φύλακα να εισβάλει. Ουσιαστικά, αντιπερι-

σπασμό θα κάνουμε, τίποτα περισσότερο.» Ανασήκωσε τους ώμους της και ήπιε ακόμα μια γουλιά κρασί. «Καλύτερα να ξεκουραστούμε τώρα. Πονάνε τα *κόκαλά* μου.»

Η Ζιρίνα έτριψε τη ράχη της. «Τολμώ να πω ότι σε νιώθω απόλυτα.»

Γέλασαν. Κουρασμένα.

Οι καταδρομείς του Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ κατόρθωσαν να περάσουν από τις γραμμές της Κοινοπολιτείας απαρατήρητοι και να αρχίσουν να ερευνούν μέσα στο Χαμηλό Δάσος, αναζητώντας την τοποθεσία όπου μια κεραία ήταν επάνω σε κάτι βράχους, βορειοανατολικά της Φάνρηβ. Όταν τη βρήκαν, όμως, συνάντησαν περισσότερη αντίσταση απ'ό,τι μπορούσαν να αντιμετωπίσουν. Οι μαχητές του Φύλακα σκότωσαν έξι από αυτούς, αιχμαλώτισαν δύο, και μόνο οι τέσσερις κατόρθωσαν να φύγουν και να επιστρέψουν στην πόλη – οι δύο από τους οποίους τραυματισμένοι.

Ανέφεραν στον Στρατηγό ότι η φύλαξη της περιοχής ήταν πολύ καλύτερη απ'ό,τι περίμεναν· οι εχθροί ήταν τουλάχιστον διπλάσιοι από εκείνους. Ο Σέλιρ τούς ρώτησε πώς ακριβώς ήταν ο σταθμός: υπήρχε κάποιο οίκημα εκεί, κοντά στην κεραία; Όχι, απάντησαν οι καταδρομείς, μόνο η κεραία ήταν.

«Πώς είναι δυνατόν νάναι μόνο η κεραία; Υπάρχει κάποιο άνοιγμα στους βράχους; Κάποια σπηλιά;»

«Δεν είδαμε τίποτα.» «Τίποτα εκτός από τους βράχους.»

«Αποκλείεται! Κάπου πρέπει να είναι τα μηχανήματα που συνδέονται με την κεραία.»

«Πρέπει νάναι κρυμμένα, κύριε Στρατηγέ, αν και δεν ξέρουμε πού.» «Ίσως οι βράχοι να τα καλύπτουν κάπως· δεν είχαμε χρόνο να ερευνήσουμε: αμέσως μας επιτέθηκαν.»

Ο Σέλιρ τούς είπε να πάνε να ξεκουραστούν, και κάθισε μόνος του μέσα στη νύχτα για να σκεφτεί.

6

Το Φιλί του Θανάτου· η Προπαγάνδα του Φύλακα· Μαχητές του Βασιλείου στα Υπόγεια· η Πόλη Μαίνεται από την Πνοή της Θορμάνκου

Η Κέσριμιθ αισθανόταν πιο αγχωμένη από οποιαδήποτε άλλη φορά τις τελευταίες ημέρες, καθώς καθόταν στην άκρη του κρεβατιού.

Η χειρούργος στάθηκε μπροστά της και, με σταθερές, επιδέξιες κινήσεις, ξετύλιξε τον επίδεσμο από την κάτω μεριά του προσώπου της Αρχόντισσας. Κοίταξε το δεξί της μάγουλο, συνοφρυωμένη. Και ο μάγος του τάγματος των Ερευνητών ήταν το ίδιο συνοφρυωμένος καθώς στεκόταν δίπλα της.

Τι βλέπουν; «Τι είναι;» τους ρώτησε η Κέσριμιθ, ακούγοντας τη φωνή της πνιχτή, νιώθοντας τον λαιμό της σφιγμένο.

«Πώς αισθάνεστε, Αρχόντισσά μου;» είπε η χειρούργος.

«Κανονικά. Δηλαδή, τίποτα. Τίποτα το ιδιαίτερο. Δεν πονάω. Φέρτε μου έναν καθρέφτη!»

Η χειρούργος και ο μάγος αλληλοκοιτάχτηκαν.

Ο Βιοσκόπος, που στεκόταν πίσω της, έκανε τον κύκλο ώστε να έρθει κι εκείνος μπροστά της και να κοιτάξει· κι από το βλέμμα του, η Κέσριμιθ κατάλαβε ότι σίγουρα κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Τι είναι;» απαίτησε ξανά. «Υπάρχει σημάδι;»

«Ναι, ένα μικρό σημάδι, Αρχόντισσά μου,» είπε η χειρούργος. Τράβηξε ένα καθρεφτάκι από μια τσέπη της και το έδωσε στην Κέσριμιθ.

Εκείνη το πήρε στο δεξί χέρι και κοίταξε το μάγουλό της. Το έγκαυμα είχε εξαφανιστεί, αλλά επάνω στο γαλανό δέρμα υπήρχε, όντως, ένα σημάδι: μια σπαστή γραμμή, σαν αστραπή. Δεν ήταν πολύ μεγάλη: μερικά εκατοστά.

Η Κέσριμιθ κατέβασε τον καθρέφτη από μπροστά της. «Γιατί;» ρώτησε, με τη φωνή της πιο σταθερή τώρα.

Ο Ερευνητής είπε: «Το δέρμα στο μάγουλο, Αρχόντισσά μου… δεν είναι όπως το δέρμα στο χέρι ή στο πόδι. Είναι πιο λεπτό, πιο ευαίσθητο. Αυτό που βλέπετε δεν είναι από το έγκαυμα–»
«Το κατάλαβα.»
«Από τη θεραπευτική ύλη είναι. Καθώς ενωνόταν με το δέρμα σας, άφησε αυτό το σημάδι.»
«Και δεν μπορείς να το κάνεις να εξαφανιστεί;»
«Του βάλαμε ό,τι φάρμακα ήταν να του βάλουμε. Δε νομίζω ότι θα είχε νόημα να βάλουμε κι άλλα.» Άπλωσε το χέρι του προς το μάγουλό της. «Μου επιτρέπετε, Αρχόντισσά μου;»
«Ναι.»
Ο μάγος την άγγιξε με δύο δάχτυλά του. «Το δέρμα είναι λείο,» είπε. «Η θεραπεία έχει τελειώσει. Μόνο με έναν τρόπο θα μπορούσε – ίσως – να εξαφανιστεί αυτό το σημάδι: αν θέλετε να σας κάνουμε καινούργια τομή στο μάγουλο και να την κλείσουμε πάλι με την ύλη. Αλλά δεν θα το πρότεινα, δεν θα το πρότεινα *καθόλου,* γιατί υπάρχει και η περίπτωση τα πράγματα να χειροτερέψουν. Επιπλέον, αν μου επιτρέπετε να εκφέρω γνώμη, Αρχόντισσά μου, το σημάδι δεν είναι άσχημο.»
Η Κέσριμιθ ύψωσε πάλι το καθρεφτάκι μπροστά της, κοιτάζοντας το θεραπευμένο μάγουλο. Πράγματι· ο μάγος είχε κάποιο δίκιο. Το σημάδι δεν ήταν άσχημο. Με δερματοστιξία έμοιαζε. Απλώς… η Κέσριμιθ δεν είχε ποτέ υπόψη της να κάνει δερματοστιξία στο δεξί μάγουλο.
«Ναι,» συμφώνησε η χειρούργος, «δεν είναι άσχημο, Αρχόντισσά μου.»
Η Κέσριμιθ χαμογέλασε, κατεβάζοντας το καθρεφτάκι κι επιστρέφοντάς το στη χειρούργο. «Μ'αρέσει,» είπε, και τους είδε και τους δύο να χαλαρώνουν. *Τι νόμιζαν, ότι θα τους εκτελούσα; Ότι δεν θα τους πλήρωνα;* Τη δουλειά τους την είχαν κάνει όσο καλύτερα μπορούσαν· ήταν βέβαιη γι'αυτό.

Ήταν, επιτέλους, ελεύθερη από τα καταραμένα εγκαύματα και η μέρα τής έμοιαζε όμορφη και φωτεινή, παρότι στην πραγματικότητα ήταν συννεφιασμένη, οι δυσοίωνοι κρότοι της πολιορκίας αντηχούσαν από τα βόρεια τείχη, κι ο άνεμος έφερνε στάχτη, σκόνη, και την οσμή του θανάτου ώς το Μέγαρο των Φυλάκων.

Συναντώντας την Αρωγό της στα προσωπικά της δωμάτια, όπου εκείνη την περίμενε, ρώτησε: «Πώς σου φαίνεται, Ολέρια;» δείχνοντάς της το δεξί μάγουλο.

«Τι είναι αυτό, *νιρλίσα;* Επίτηδες το έκανες;»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Ναι,» είπε ψέματα, «επίτηδες το έκανα.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι· δε σ'αρέσει;»

«Εε, ναι, ωραίο είναι. Περίεργο. Αλλά *γιατί;*»

«Το φιλί του θανάτου, Ολέρια,» είπε η Κέσριμιθ. «Το φιλί του θανάτου. Μερικά εκατοστά πιο δίπλα αν είχε πέσει εκείνη η ενεργειακή ριπή, ή μερικά εκατοστά πιο δίπλα αν καθόμουν εγώ, τώρα δεν θα ήμουν εδώ αλλά στον Μεταθανάτιο Κήπο.»

«Ο Χάρλαεθ Βοκ σ'ευνοεί, *νιρλίσα.*»

«Το ελπίζω.» Η Κέσριμιθ κοίταξε τον εαυτό της σ'έναν καθρέφτη των δωματίων της, άγγιξε το μάγουλό της, το φιλί του θανάτου επάνω του – ναι, *φιλί του θανάτου* ήταν πολύ καλή ονομασία γι'αυτό. Κάτω από τα δάχτυλά της δεν αισθανόταν τίποτα διαφορετικό· το σημάδι ήταν ένα με το δέρμα της. Τελείως.

Μια υπηρέτρια πλησίασε. «Υψηλοτάτη;»

Η Κέσριμιθ την είδε από τον καθρέφτη· δεν γύριζε να την κοιτάξει. «Τι είναι;»

«Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ σάς κάλεσε πριν από λίγο.»

«Ναι,» είπε η Ολέρια αμέσως. «Το ξέχασα να σ'το αναφέρω. Χτύπησε ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος όσο έλειπες.»

«Θα επικοινωνήσω μαζί του,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, και πήγε στο γραφείο της, ακολουθούμενη από την Αρωγό.

Πατώντας ένα κουμπί στον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο κάλεσε τον πομπό του Στρατηγού, αφήνοντας το σύστημα ανοιχτό έτσι ώστε ν'ακούνε και εκείνη και η Ολέρια.

«*Μάλιστα;*» αντήχησε η φωνή του Σέλιρ.

«Στρατηγέ,» είπε η Κέσριμιθ, «εγώ είμαι. Μου είπαν ότι με ζητούσες.»

«*Ναι, Αρχόντισσά μου. Πρέπει να σου αναφέρω ότι οι καταδρομείς που έστειλα χτες στον τηλεοπτικό σταθμό, δυστυχώς, δεν κατάφεραν να τον καταστρέψουν.*»

«Γιατί;»

«Ο Φύλακας είχε εκεί μεγαλύτερη φρούρηση απ'ό,τι περίμενα. Πολύ μεγαλύτερη.»

Η Κέσριμιθ χτύπησε την παλάμη της οργισμένα στο γραφείο, κάνοντας τα δαχτυλίδια της να αντηχήσουν δυνατά πάνω στο ξύλο. Ο καταραμένος Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ! Είχε την τύχη του Ιουράσκε.

Ο Άσραδλιν καθόταν στο ψηλό μαύρο άτι του, φορώντας στο κεφάλι του το Διάδημα των Φυλάκων. Ο άντρας αντίκρυ του ενεργοποίησε τον τηλεοπτικό πομπό που βρισκόταν επάνω στο τρίποδο. Παραδίπλα, πίσω από το τρίποδο, ήταν η Ναλτάμα'χοκ και ο Έρανκουρ'μορ, έτοιμοι να αποκρούσουν με τη μαγεία τους οποιαδήποτε προσπάθεια των Χαρνώθιων να μπλοκάρουν την εκπομπή. Ο Άσραδλιν, άσχετος από μαγεία γαρ, δεν είχε ιδέα τι έκαναν αλλά τους εμπιστευόταν απόλυτα.

Ο άντρας που ρύθμιζε τον τηλεοπτικό πομπό τού έκανε νόημα ότι ήταν στον αέρα, και ο Φύλακας άρχισε να μιλά γι'ακόμα μια φορά στους πολίτες της Φάνρηβ, στον λαό του, λέγοντας πως πολύ σύντομα θα βρισκόταν κοντά τους, μέσα στην πόλη.

«Η ώρα ζυγώνει. Ο Νούρκας ο Μαχητής είναι στο πλευρό μας· οι τύραννοι της Φάνρηβ και το τέρας ο Χάρλαεθ Βοκ δεν μπορούν να μας σταματήσουν. Η πόλη δεν θ'αργήσει να ελευθερωθεί από τα δεσμά που ύφαναν γύρω της, πριν από χρόνια, οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας!

»Ευχαριστώ όσους από εσάς πολεμήσατε γενναία ώς τώρα για την απελευθέρωση της πόλης. Θρηνώ για κάθε νεκρό σας, για κάθε τραυματία. Αλλά επικροτώ το θάρρος σας, το ψυχικό σας σθένος, και τη φωτιά στην καρδιά σας που δεν αποδέχεται τίποτα λιγότερο από την ελευθερία για τη Φάνρηβ! Κι εσείς που δεν έχετε μέχρι στιγμής πολεμήσει στο πλευρό μου, που δεν μ'έχετε υποστηρίξει, να ξέρετε πως δεν είμαι εναντίον σας. Για εμένα, είστε όλοι, ισότιμα, πολίτες της Φάνρηβ. Και προτρέπω τώρα ακόμα περισσότερους από εσάς να υψώσετε τις γροθιές σας κατά των τυράννων. Όσο περισσότεροι πολεμήσετε τόσο λιγότεροι θα πεθάνουν, τόσο πιο γρήγορα η πόλη μας θα είναι και πάλι ελεύθερη!

»Πολύ σύντομα θα είμαι κοντά σας, μέσα στα τείχη της Φάνρηβ, για να δώσουμε μαζί το τελειωτικό χτύπημα στους προσκυνητές του

Χάρλαεθ Βοκ και να τους στείλουμε πίσω στο Βασίλειό τους απ'όπου ήρθαν, πέρα από τη θάλασσα!

»Στο πλευρό μου» – έκανε νόημα στον Εθέλδιρ να πλησιάσει – «βρίσκεται ένας άνθρωπος που, πριν από μερικά χρόνια, αγωνίστηκε για εσάς. Ρίσκαρε τη ζωή του για εσάς. Ο Πρόμαχος της Επανάστασης!» Ο Εθέλδιρ ήρθε πλάι στον Φύλακα, καβάλα σ'ένα καφετί άλογο, ντυμένος με πανοπλία κι έχοντας όπλα θηκαρωμένα επάνω του. Τα μενεξεδιά μαλλιά του αναδεύονταν στον φθινοπωρινό άνεμο. «Και τώρα,» συνέχισε ο Άσραδλιν, «αγωνίζεται και πάλι για εσάς! Αγωνίζεται για να διώξει τους ανθρώπους που έβαλαν οι Παντοκρατορικοί στην πόλη μας!»

«Αυτό που σύντομα θα συμβεί,» είπε ο Εθέλδιρ, «κανένας Χαρνώθιος δεν το περιμένει. Χρειαζόμαστε την υποστήριξη ολόκληρης της Φάνρηβ. Πολεμήστε μαζί μας! Προκαλέστε όσα περισσότερα προβλήματα μπορείτε στους τυράννους. Η Φάνρηβ θα είναι ξανά ελεύθερη, διοικούμενη μόνο από τους Αιρετούς και τον Φύλακα, όπως ανέκαθεν ήταν!»

Ο Κάλνεντουρ γελούσε, παρακολουθώντας την εκπομπή από έναν τηλεοπτικό δέκτη μέσα στο άντρο των αυτονομιστών. «Θα το δούμε αυτό, αδελφέ... Θα το δούμε αυτό... Είναι εύκολο να βγαίνεις στον αέρα και να λες μαλακίες και ψευτιές του Ιουράσκε, αλλά υπολογίζεις χωρίς εμένα κι όλους όσους δεν θέλουν τους γαμημένους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας μέσα στην πόλη μας!»

Ο Φάλερβιν, που καθόταν παραδίπλα, είπε: «Ίσως θα έπρεπε να βάλουμε απόψε κιόλας το σχέδιό μας σε δράση, Κάλνεντουρ.»

«Δεν προλαβαίνουμε, ούτως ή άλλως.»

«Αν μιλήσεις στην Αρχόντισσα τώρα, το πρωί–»

«Δε γίνονται αυτά τα πράγματα βιαστικά, Φάλερβιν. Επιπλέον, ακόμα κι αν μπορούσα να το κάνω... είμαι ένας ανόητος που δεν θα ήθελε να δει τον αδελφό του νεκρό.»

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Ζόρελνιρ, «αν ο Εθέλδιρ αισθάνεται το ίδιο για σένα.»

«Είμαι σίγουρος γι'αυτό, Ζόρελνιρ.»

Ο Άνφιρ είπε, πολύ σοβαρά, στους άλλους αυτονομιστές: «Ο πατέρας μου ξέρει τι κάνει.»

«Δε χρειάζομαι την προπαγάνδα σου, μικρέ,» του είπε ο Κάλνεντουρ λοξοκοιτάζοντάς τον.

Οι πάντες, εκτός από τον Κάλνεντουρ και τον γιο του, μειδίασαν.

«Γιατί κανένας δεν τον σταματά;» γρύλισε η Αρχόντισσα, παρακολουθώντας την εκπομπή του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ μέσω του τηλεοπτικού δέκτη της Αίθουσας του Φύλακα. «Τι κάνουν οι μάγοι; *Τι κάνουν, γαμώ τα μούσια του Χάρλαεθ Βοκ!*» Ήταν καθισμένη στον Θρόνο του Φύλακα καθώς κοίταζε την οθόνη, τα χέρια της γαντζωμένα στους βραχίονές του, οργισμένα.

Πολλοί από τους άλλους παρευρισκόμενους στην αίθουσα την κοίταξαν με κάποια αμηχανία ακούγοντάς την να βλασφημά έτσι στο όνομα του Ιερού Δέους. Θεωρούσαν πως δεν ήταν πρέπον η Βασιλική Αντιπρόσωπος ενός προτεκτοράτου να εκφράζεται με τέτοιο τρόπο. Κι ένας ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ, που βρισκόταν ανάμεσά τους, δάγκωσε φανερά το χείλος του σαν να πάλευε ενάντια στην παρόρμηση να την επιπλήξει.

«Τι θέλει αυτός ο καταραμένος ταραχοποιός εκεί;» φώναξε η Κέσριμιθ, βλέποντας τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ να παρουσιάζεται πλάι στον Φύλακα, έφιππος και πάνοπλος. «Πώς βρέθηκε εκεί;»

Και, ύστερα από λίγο, η εκπομπή τελείωσε κανονικά, χωρίς καμια παρεμβολή από τους μάγους της.

«Προσπαθούν να ξεσηκώσουν τους πολίτες, οι καταραμένοι!» σύριξε η Κέσριμιθ, χτυπώντας το χέρι της πάνω στον βραχίονα του θρόνου.

«Σ'το είχα πει, Αρχόντισσά μου, ότι έπρεπε να είχαμε ξεπαστρέψει τον Εθέλδιρ από νωρίς,» είπε ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ.

«Μη μου κάνεις υποδείξεις πώς πρέπει να διοικήσω το προτεκτοράτο μου, Στρατηγέ!» αποκρίθηκε απότομα, εκνευρισμένα, η Κέσριμιθ, πολύ πιο αντιδιπλωματικά απ'ό,τι μιλούσε συνήθως. Κατέβηκε από τον θρόνο και βάδισε ώς το τραπέζι, ενώ οι άλλοι τής έκαναν χώρο για να περάσει σαν να τραβούσε γύρω της θανατηφόρα κύματα ενέργειας. Έπιασε το ακουστικό του διαύλου στο τραπέζι και, πατώντας δυο κουμπιά, κάλεσε το δωμάτιο όπου βρίσκονταν ο Φέτανιρ'μορ και οι άλλοι μάγοι – αυτοί του Μεγάρου κι αυτοί που είχαν έρθει από τη Μαγική Ακαδημία.

«*Μάλιστα,*» ακούστηκε η φωνή του Φέτανιρ μέσα από το ακουστικό.

«Μπορώ να μάθω τι κάνετε εκεί πέρα;» ρώτησε η Κέσριμιθ. «Δεν είναι η δουλειά σας να μπλοκάρετε τον Φύλακα;»

«*Το προσπαθήσαμε–*»

«Δεν προσπαθήσατε *αρκετά,* προφανώς!»

«*Συναντήσαμε αντίσταση. Περισσότερη από την προηγούμενη φορά–*»

«Δε μ'ενδιαφέρει ν'ακούσω δικαιολογίες, Φέτανιρ!»

«*Αν είχαμε λίγο περισσότερο χρόνο–*»

«Το θέμα είναι ότι ο Φύλακας είχε ακριβώς όσο χρόνο χρειαζόταν για να κάνει την προπαγάνδα του!»

«*Την επόμενη φορά, Αρχόντισσά μου–*»

«Ναι, την επόμενη φορά. Την επόμενη φορά,» τον διέκοψε η Κέσριμιθ και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, οργισμένη μαζί τους. Ήταν δυνατόν τόσοι μάγοι να μη μπορούσαν να προστατέψουν την πόλη της; Ήταν τελείως παλιάτσοι, γαμώ τα παπάρια του Χάρλαεθ Βοκ;

Η Στρατηγός Υράλνα ωλ Βάντερεκ – η οποία είχε έρθει τελευταία στο προτεκτοράτο, μαζί με τον στρατό που ήταν σταλμένος από το Βασίλειο για υποστήριξη – είπε: «Δε νομίζω, πάντως, ότι ο Φύλακας μιλούσε τυχαία, Αρχόντισσά μου.»

Η Κέσριμιθ στράφηκε ν'αντικρίσει την κοντή, γαλανόδερμη, καστανομάλλα γυναίκα. «Τι εννοείς, Στρατηγέ;»

«Είπε ότι σύντομα θα βρίσκεται μέσα στα τείχη μας–»

«Προπαγάνδα, αναμφίβολα,» πετάχτηκε ένας ευγενής.

«Για να κάνει περισσότερους πολίτες να ξεσηκωθούν,» πρόσθεσε μια άλλη αριστοκράτισσα.

«Δεν το νομίζω,» τους είπε η Υράλνα ωλ Βάντερεκ. «Το ανέφερε ξανά και ξανά. Και ούτε η παρουσία του Προμάχου της Επανάστασης μπορεί να ήταν τυχαία. Επιπλέον, χτες βράδυ, κάποιοι λήστεψαν αποθήκες όπλων στη Μεγάλη Αγορά.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Είσαι σίγουρη;»

«Φυσικά, Αρχόντισσά μου. Διέλυσαν και μια ολόκληρη περιπολία λυκοκαβαλάρηδων.»

«Πράγματι, έτσι είναι,» είπε ο Θόρεντιν, και τώρα όλοι στράφηκαν στον Βασιλικό Αρχικατάσκοπο. «Σκότωσαν τους περισσότερους μαχητές της περιπολίας και πήραν όλους τους γιγαντόλυκούς τους. Δύο

αποθήκες λήστεψαν. Και την ίδια νυχτερινή ώρα, επίσης, κάποιοι επιτέθηκαν στους πελάτες που βρίσκονταν στην τραπεζαρία του πανδοχείου *'Ο Γρήγορος Λύκος'* στη Μεγάλη Αγορά. Δεν ήταν πολλοί, βέβαια, γιατί ήταν αργά, αλλά τους αναισθητοποίησαν, τους έδεσαν και τους φίμωσαν, και τους έριξαν στο κελάρι–»

«Δε μπορώ να καταλάβω τι σχέση έχει αυτό με τη ληστεία στις αποθήκες όπλων, Θόρεντιν,» είπε η Κέσριμιθ.

«Στο κελάρι του *Γρήγορου Λύκου* υπάρχει μια καταπακτή, Αρχόντισσά μου, η οποία οδηγεί στα παλιά υπόγεια περάσματα των Παντοκρατορικών κάτω από την πόλη.»

«Τα έχουμε σφραγίσει αυτά!»

«Δεν έχουμε σφραγίσει *όλες* τις εισόδους, και τώρα σκέφτομαι ότι οι εχθροί μας μπορεί να τα χρησιμοποιούν.»

«Οι ιδιοκτήτες του *Γρήγορου Λύκου* είναι σύμμαχοί τους;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» είπε ο Θόρεντιν· «πρέπει να το ερευνήσω. Αλλά δεν το νομίζω, για νάμαι ειλικρινής· γιατί, αν *ήταν* σύμμαχοί τους, δεν θα χρειαζόταν χτες βράδυ να επιτεθούν στους τρεις θαμώνες. Τα πάντα θα ήταν κανονισμένα έτσι ώστε να περάσουν ήσυχα από το πανδοχείο.»

Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ είπε: «Ας καταλάβουμε τις σήραγγες. Είναι η καλύτερη λύση.»

«Έχουμε αρκετούς μαχητές για μια τέτοια δουλειά;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο, Αρχόντισσά μου. Δε χρειάζονται τόσοι πολλοί άνθρωποι.»

«Κι αν οι εχθροί μας έχουν οχυρωθεί εκεί μέσα, Στρατηγέ;» έθεσε το ερώτημα ο Θόρεντιν.

«Δεν πιστεύω ότι ισχύει κάτι τέτοιο. Απλά περνάνε. Αλλά, αν όντως ισχύει, τότε θα δούμε τι θα κάνουμε.» Και προς την Κέσριμιθ: «Άφησέ το σ'εμένα, Αρχόντισσά μου· θα το αναλάβω μόνος μου και θα σου αναφέρω.»

«Όπως νομίζεις, Στρατηγέ.»

Τα περάσματα αποδείχτηκαν αφύλαχτα, όπως είχε προβλέψει ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Μαχητές του Βασιλείου τοποθετήθηκαν μέσα στην υπόγεια βάση καθώς και σε διάφορα σημεία των σηράγγων.

Ο Σέλιρ, φυσικά, ήξερε ακριβώς τι έκανε· γνώριζε όλες τις εισόδους των περασμάτων και είχε ήδη ανθρώπους του κοντά τους. Στον *Γρήγορο Λύκο* είχε επίσης άνθρωπό του· ήταν η μία από τις δύο γυναίκες που οι επαναστάτες είχαν δέσει στο κελάρι: μια παλιά πληροφοριοδότρια των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Με τον άνθρωπο που φυλούσε την καταπακτή στο Σκοτεινό Παζάρι, ωστόσο, ο Στρατηγός είχε χάσει κάθε επαφή· οι εξεγερμένοι πρέπει να τον είχαν αιχμαλωτίσει ή σκοτώσει. Αυτή ήταν η μοναδική είσοδος που ο Σέλιρ δεν έλεγχε, όμως έβαλε φρουρούς κάτω από την καταπακτή, στις σήραγγες. Αναρωτιόταν αν θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το άνοιγμα για να κάνει από εκεί επίθεση στο Σκοτεινό Παζάρι ή στον Νυκτόκηπο (ήταν στα όρια των δύο συνοικιών), αλλά το έκρινε ριψοκίνδυνο αφού οι υποστηρικτές του Φύλακα ήξεραν γι'αυτό. Κατά πάσα πιθανότητα θα είχαν παρατηρητές τους κάπου εκεί κοντά. Μόλις έβλεπαν Χαρνώθιους μαχητές να βγαίνουν από το θηριοτροφείο, θα τους χτυπούσαν. Τέτοιου είδους τακτικές είναι χρήσιμες μόνο όταν ο εχθρός *δεν* ξέρει για την κρυφή είσοδο, ή όταν δεν υποπτεύεται ότι θα έρθεις από εκεί.

Όλη την υπόλοιπη ημέρα, γίνονταν ταραχές μέσα στην πόλη. Από τη μια άκρη ώς την άλλη, όχι μόνο στις ξεσηκωμένες συνοικίες. Για την ακρίβεια, στις ξεσηκωμένες συνοικίες δεν έγινε τίποτα· οι πολίτες εκεί απλώς κρατούσαν σταθερά τις περιοχές τους. Σ'όλες τις *υπόλοιπες* συνοικίες της Φάνρηβ, όμως, θα νόμιζε κανείς ότι η Θορμάνκου είχε στείλει την πνοή της. Επιθέσεις εναντίον Χαρνώθιων περιπολιών· συγκεντρώσεις σε δρόμους και πλατείες, όπου αντηχούσαν συνθήματα υπέρ του Φύλακα και της ελευθερίας που έφερνε για την πόλη· δημόσιες βρισιές κατά της Αρχόντισσας, κατά των δύο τηλεοπτικών καναλιών της Φάνρηβ, κατά διάφορων ευγενών του Βασιλείου, κατά πολιτικών που υπερασπίζονταν τους Χαρνώθιους· συγκρούσεις ανάμεσα σε πολίτες που ήταν ιδεολογικά με το μέρος του Φύλακα και πολίτες που ήταν ιδεολογικά με το μέρος της Βασιλικής Αντιπροσώπου· απρόοπτα ξυλοκοπήματα ανθρώπων που ήταν σημαντικοί (από πολιτικής άποψης) σε κάποιες συνοικίες· φωτιές σε δρόμους, σε καταστήματα εμπόρων προσκείμενων στο Βασίλειο, σε πλεούμενα, σε οικίες ευγενών στην Αστροφώτιστη. Κανείς δεν ήξερε αν για όλ' αυτά ευθύνονταν πολίτες που είχε καταφέρει να εξεγείρει ο Φύλακας με τα λόγια του ή αυτονομιστές που είχαν βρει την ευ-

καιρία να δράσουν. Οι μαχητές της Χάρνωθ κατάφεραν να συλλάβουν κάποιους και να τους ρίξουν στις φυλακές στην Εκβολή ή στις φυλακές στη Λυκοφωλιά, αλλά δεν υπήρχε χρόνος για διεξοδικές ανακρίσεις.

Τίποτα, όμως, το πολύ οργανωμένο δεν έγινε. Καμια συνοικία δεν εξεγέρθηκε σύσσωμη, όπως είχε συμβεί στο Σκοτεινό Παζάρι και στον Νυκτόκηπο. Απλώς ταραχές· πολλές, πολλές ταραχές.

Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ είχε πετύχει εκείνο που ήθελε, σκεφτόταν η Κέσριμιθ: να προκαλέσει αναστάτωση. Αλλά, πέραν τούτου, και παρά τις υποθέσεις της Στρατηγού Υράλνα, δεν φαινόταν να κάνει τίποτ' άλλο. Όλο λόγια ήταν ο νεαρός...

Η Αρχόντισσα, όμως, δεν είχε δίκιο.

Ο νεαρός δεν ήταν όλο λόγια.

Όταν νύχτωσε, όταν το σκοτάδι μπορούσε να αποτελέσει σύμμαχο για τους επιτιθέμενους και πρόβλημα για τους υπερασπιστές των τειχών, ο στρατός της Κοινοπολιτείας εφόρμησε προς την πόλη. Εφόρμησε όχι απλωτά, από τη μια άκρη των τειχών ώς την άλλη, αλλά επικεντρωμένος στη βορειοανατολική μεριά, σαν καταστροφικό βέλος.

Και, συγχρόνως, το ίδιο έκαναν οι εξεγερμένοι πολίτες.

7
Η Επίθεση· Διακοπή Τηλεπικοινωνίας· οι Τύραννοι Περικυκλωμένοι· Αιχμαλωσία

Σουρούπωνε.

Η ώρα της επίθεσης είχε έρθει.

Η Ζιρίνα φόρεσε την πανοπλία της που αποτελείτο από ελαστικά και μεταλλικά κομμάτια, παρότι ποτέ δεν της άρεσαν οι πανοπλίες και η συγκεκριμένη την ενοχλούσε σε διάφορα σημεία, την έξυνε και την πίεζε. Αλλά ήταν απαραίτητη τώρα. Η Ζιρίνα ήταν βέβαιη πως, αν ο Εθέλδιρ τη συναντούσε μέσα στη μάχη χωρίς πανοπλία, θα την πλάκωνε στο ξύλο. Πήρε τα όπλα της – ένα πιστόλι που θηκάρωσε στον γοφό της, ένα σπαθί που θηκάρωσε στη μέση της, δύο ξιφίδια στις μπότες, ένα τουφέκι κρεμασμένο στον ώμο – φόρεσε το κράνος της, και έβγαλε τη Μαύρη Γούνα από το γκαράζ του σπιτιού του Εθέλδιρ. Την είχε ήδη σελώσει και χαλινώσει, και τώρα την καβάλησε.

Γύρω της άκουγε φωνές κι έβλεπε φιγούρες να κινούνται μέσα στο σούρουπο. Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού κινητοποιούνταν υπό την καθοδήγηση των αρχηγών τους, πολλοί από τους οποίους ήταν παλιοί επαναστάτες, άνθρωποι που είχαν αντιμετωπίσει, πριν από μερικά χρόνια, τις δυνάμεις της Συμπαντικής Παντοκρατορίας προκειμένου να ελευθερώσουν την πόλη και τη διάσταση της Μοργκιάνης. *Αλλά ακόμα πρέπει ν'αγωνιζόμαστε για την ελευθερία μας,* σκέφτηκε η Ζιρίνα.

Και μετά, είδε τη Μάλμεντιρ να έρχεται προς το μέρος της, καβάλα στο άλογό της, φορώντας πανοπλία κι εκείνη και κουβαλώντας όπλα.

«Σου έστειλε σήμα;» ρώτησε.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. «Περιμένω.»

Έμειναν κι οι δυο τους ακίνητες, μέσα στον δρόμο, μπροστά στο σπίτι του Εθέλδιρ, χαιρετώντας κάπου-κάπου κανέναν γνωστό που

περνούσε: με νοήματα, τίποτα περισσότερα. Κινήσεις των χεριών ή του κεφαλιού, που ρωτούσαν *Όλα καλά;* και απαντούσαν *Όλα καλά*.

Ύστερα, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Ζιρίνα κουδούνισε. Εκείνη τον τράβηξε από τη θήκη στη ζώνη της και κοίταξε τη μικρή οθόνη. Ήταν το σήμα που περίμεναν. Του Εθέλδιρ. Το οποίο έλεγε πως ο Φύλακας θα ξεκινούσε τώρα την επίθεση.

«Αυτός είναι;» ρώτησε η Μάλμεντιρ.

«Ναι,» είπε η Ζιρίνα, κι απάντησε στον Εθέλδιρ με δικό της κωδικοποιημένο σήμα, το οποίο έλεγε *ξεκινάμε την επίθεση*.

Έπειτα, εκείνη κι η δημοσιογράφος απομακρύνθηκαν από το σπίτι σφυρίζοντας στους αρχηγούς του Σκοτεινού Παζαριού ότι είχε έρθει η ώρα – η ώρα να κινηθούν.

Και οι αρχηγοί του Σκοτεινού Παζαριού οδήγησαν τους οπλισμένους πολίτες προς τα βορειοανατολικά τείχη της πόλης.

Συγχρόνως, η Ζιρίνα έστελνε σήμα στον Νάλντιρ αλ Σάρεθουν, και έλαβε μετά το δικό του σήμα. Ο Νυκτόκηπος είχε επίσης αρχίσει να κινείται.

Κάθε μυστικότητα είχε πάψει. Τώρα οι Χαρνώθιοι θα μάθαιναν *ακριβώς* τι γινόταν.

Οι πολιορκητικές μηχανές της Κοινοπολιτείας εξακολουθούσαν να σφυροκοπούν τα βόρεια τείχη της Φάνρηβ σαν τίποτα να μην είχε αλλάξει, σαν να μη σχεδίαζαν να εφορμήσουν απόψε. Όταν όμως σουρούπωσε και οι πυκνές σκιές είχαν τυλίξει το στρατόπεδο του φουσάτου, άρχισαν όλοι να ετοιμάζονται για την έφοδο: πεζοί, ιππείς, λυκοκαβαλάρηδες· θωρακισμένα άρματα μάχης έβγαιναν από τους χώρους στάθμευσης· μαχητές πηδούσαν πάνω σε οχήματα και τα έβαζαν σε κίνηση.

Ο Εθέλδιρ είχε ντυθεί με την πανοπλία του, αλλά αυτή τη φορά όχι για λόγους εντυπωσιασμού, όχι για να παρουσιαστεί στους τηλεοπτικούς δέκτες. Καβάλησε το δίκυκλό του και ενεργοποίησε τη μηχανή, ακούγοντάς τη να γρυλίζει από κάτω του.

Η Στρατηγός Μάρναλιθ τον πλησίασε πάνω στο γκρίζο άλογό της, γνέφοντάς του να ειδοποιήσει τους εξεγερμένους πολίτες· και ο Εθέλδιρ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του κι έστειλε κωδικοποιημένο σήμα στη Ζιρίνα, λαμβάνοντας αμέσως ως απάντηση το δικό της κωδικοποιημένο σήμα. *Όλα έτοιμα,* σκέφτηκε.

Έγνεψε στη Μάρναλιθ πως η επίθεση μπορούσε να ξεκινήσει· και η Στρατηγός έγνεψε στους υποστράτηγους του φουσάτου της Κοινοπολιτείας.

Μαχητές – έφιπποι, λυκοκαβαλάρηδες, πεζοί – κλειστά άρματα μάχης με πυροβόλα, ανοιχτά οχήματα με ανθρώπους επάνω, δίκυκλα με δύο αναβάτες: το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματος εγκατέλειψε τον καταυλισμό μέσα σ'ένα πελώριο σύννεφο σκόνης, κατευθυνόμενο προς τα βορειοανατολικά τείχη.

Ο Εθέλδιρ ήταν, φυσικά, μαζί τους, αν και όχι στην πρώτη γραμμή. Οδηγούσε το δίκυκλό του πλάι στον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ που καθόταν καβάλα στο μαύρο άτι του, ντυμένος με την πανοπλία του κι έχοντας το Διάδημα των Φυλάκων περασμένο πάνω από το κράνος του. Παραδίπλα ερχόταν ένα θωρακισμένο όχημα, κλειστό και χαμηλό, με τέσσερις μεγάλους ατρακτοειδείς τροχούς κι ένα κανόνι να ξεπροβάλλει από την οροφή του. Ο Σάρμαλκιρ ωλ Χέρκανεκ το οδηγούσε, ο αδελφός του Φύλακα, που, όπως ο Εθέλδιρ είχε πρόσφατα μάθει, ήταν εξαίρετος οδηγός οχημάτων. Μέσα στο όχημα βρίσκονταν επίσης η Ναλτάμα'χοκ, ο Έρανκουρ'μορ, και μερικοί μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας. Ο Τεχνομαθής μάγος ρύθμιζε τη ροή της ισχύος του κανονιού, το οποίο δεν ήταν ένα απλό όπλο αλλά ενεργειακό.

Οι Χαρνώθιοι δεν άργησαν, ασφαλώς, να καταλάβουν τι συνέβαινε, κι έστρεψαν τα πυρά τους προς το φουσάτο που ερχόταν καταπάνω στα βορειοανατολικά τείχη. Μαχητές έτρεχαν πάνω στις καταχτυπημένες επάλξεις, ενώ άλλοι προσπαθούσαν να μεταφέρουν, γρήγορα, μεγάλα όπλα – κανόνια και ρουκετοβόλα – προς τα ανατολικά, για να βρίσκονται εντός εμβέλειας.

Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας απάντησαν με παρόμοιο τρόπο. Εκατοντάδες – χιλιάδες – κάννες άστραψαν συγχρονισμένα, σηκώνοντας τρομερό θόρυβο: λυκοκαβαλάρηδες πυροβολούσαν με τα τουφέκια τους, ιππείς, πεζοί· άρματα μάχης έβαλλαν με τα μεγάλα τους πυροβόλα· ρουκέτες εκτοξεύονταν· ενεργειακές ριπές έσκιζαν τη νύχτα σαν λόγχες φωτός, καταστρέφοντας τα πάντα στο πέρασμά τους.

Ελικόπτερα και αεροπλάνα της Κοινοπολιτείας πέταξαν προς τα τείχη, βομβαρδίζοντας άγρια, για να καλύψουν την έφοδο του στρατού ξηράς. Και, στιγμιαία, αεροσκάφη του Βασιλείου της Χάρνωθ

ήρθαν για να τα αναχαιτίσουν, ενώ αντιαεροπορικά όπλα στρέφονταν εναντίον τους. Ο ουρανός γέμισε εκρήξεις και καπνούς.

Και μέσα από το πολεμικό χάος, μέσα από τη λυσσαλέα οργή της Θορμάνκου, οι πρώτες γραμμές του φουσάτου της Κοινοπολιτείας έφτασαν στα βορειοανατολικά τείχη: ή, μάλλον, εκεί όπου κάποτε *βρίσκονταν* τα βορειοανατολικά τείχη, γιατί τώρα ολόκληρη εκείνη η περιοχή ήταν γεμάτη με *τμήματα* και *θραύσματα* τειχών. Οι ριπές του ερχόμενου στρατεύματος, ενεργειακές και μη, τα είχαν σμπαραλιάσει τελείως. Πιο πολλά ήταν τα ανοίγματα παρά τα τείχη.

Οι μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ, όμως, περίμεναν πίσω από τα πέτρινα κομμάτια, πεζοί ή επάνω στους γιγαντόλυκούς τους κι επάνω στα οχήματά τους. Δέχτηκαν την έφοδο των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας όπως τα βράχια δέχονται ένα άγριο κύμα της θάλασσας.

Οι εξεγερμένοι πολίτες του Νυκτόκηπου και του Σκοτεινού Παζαριού επιτέθηκαν στους Χαρνώθιους στα βορειοανατολικά τείχη προτού το στράτευμα της Κοινοπολιτείας φτάσει εκεί αλλά αφότου η έφοδός του είχε καταφανώς ξεκινήσει. Οι μαχητές του Βασιλείου είχαν την προσοχή τους στραμμένη πλήρως προς τα βόρεια, χρησιμοποιώντας κάθε όπλο στη διάθεσή τους. Όταν αντιλήφτηκαν τους ερχόμενους πολίτες ήταν αργά, αλλά όχι *πολύ* αργά. Αρκετοί απ'αυτούς πρόλαβαν να γυρίσουν και να τους επιτεθούν με τουφέκια και οπλολόγχες, και με κανόνια που ήταν προσαρτημένα σε οχήματα ή τοποθετημένα σε στρατηγικά σημεία επάνω σε οικοδομήματα ή στις γωνίες δρόμων. Τα χτυπήματα που δέχτηκαν οι εξεγερμένοι πολίτες τούς κλόνισαν άσχημα. Η δύναμη πυρός των Χαρνώθιων ήταν σαφώς μεγαλύτερη από τη δική τους. Η έφοδός τους ανακόπηκε καθώς προσπαθούσαν να βρουν κάλυψη: άνθρωποι σκοτώθηκαν ουρλιάζοντας, καβαλάρηδες έπεσαν από γιγαντόλυκους και άλογα, τροχοί οχημάτων έσπασαν, μέταλλα οχημάτων γέμισαν τρύπες, κι ορισμένες ενεργειακές φιάλες τους έσκασαν προκαλώντας δυνατές εκρήξεις.

Η Ζιρίνα οδήγησε τη Μαύρη Γούνα σ'έναν μικρό δρόμο για να καλυφτεί, παρά τρίχα αποφεύγοντας μια απ'αυτές τις εκρήξεις. Το τετράκυκλο όχημα που βρισκόταν μερικές δεκάδες μέτρα αντίκρυ της είχε ανατιναχτεί μέσα σε εκτυφλωτική λάμψη και καπνούς· κομμά-

τια από τα μέταλλά του και τροχοί είχαν εκτοξευτεί ολόγυρα· οι επιβάτες του είχαν όλοι σκοτωθεί, οι φωνές τους αναμιγμένες σε μια συλλογική κραυγή τρόμου.

Η Ζιρίνα είδε ότι η Μάλμεντιρ είχε τρέξει, πάνω στο άλογό της, προς έναν δρόμο απέναντι, μαζί με μερικούς άλλους.

Ο Νάλντιρ είχε δίκιο, σκέφτηκε η Ζιρίνα. *Μοιάζουμε σχεδόν ξεβράκωτοι μπροστά τους. Αν δεν είχαμε πάρει εκείνα τα επιπλέον όπλα και πολεμοφόδια θα ήμασταν τελείως καταδικασμένοι.*

Το ενεργειακό κανόνι που είχαν κλέψει από τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήρθε από το βάθος του δρόμου που κοίταζε η Ζιρίνα, στημένο πάνω σ'ένα τετράκυκλο φορτηγό, με τον Ζάρκαθιν'μορ να ελέγχει την ενεργειακή ροή του με Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως κι έναν παλιό επαναστάτη να το χειρίζεται. Η κάννη του εξαπέλυσε φωτεινές ριπές, χτυπώντας ένα μικρό, θωρακισμένο άρμα των Χαρνώθιων στην αντικρινή άκρη του δρόμου – το άρμα που, με τα δύο πυροβόλα του, είχε ανατινάξει το όχημα που παραλίγο να σκοτώσει τη Ζιρίνα. Οι ενεργειακές ριπές τρύπησαν τα μέταλλά του σαν να ήταν χαρτί, το διέλυσαν τελείως, και οι ενεργειακές του φιάλες έσκασαν – μια δυνατή έκρηξη έγινε, παρόμοια με την προηγούμενη. Οι μαχητές της Χάρνωθ και οι γιγαντόλυκοι που βρίσκονταν γύρω του κομματιάστηκαν.

Και μετά, ο σαματάς που έφτασε στ'αφτιά της Ζιρίνα ήταν σαν μια πανίσχυρη καταιγίδα να είχε ξαφνικά ξεσπάσει, βρυχούμενη μ'όλη την οργή της Θορμάνκου και μ'όλους τους ανέμους του Σολκάρκας. Προς στιγμή, η Ζιρίνα αναρωτήθηκε τι συνέβαινε. Η εμπειρία της, όμως, από τον μεγάλο πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς την είχε μάθει ότι μονάχα ένα πράγμα μπορούσε να σημαίνει αυτός ο θόρυβος: ο στρατός της Κοινοπολιτείας ήταν εδώ, και συγκρουόταν με τους μαχητές της Χάρνωθ.

«Περιμένετε, Φύλακά μου!» είπε ο Εθέλδιρ βλέποντας τον Άσραδλιν να είναι έτοιμος να οδηγήσει το άλογό του προς τις άγριες συγκρούσεις στα διαλυμένα τείχη. «Περιμένετε! Ν'ανοίξει λίγο το πεδίο, πρώτα.» Μέσα στη θολούρα δεν μπορούσε να διακριθεί σχεδόν τίποτα: έβλεπες μια μάζα από σώματα ανθρώπων και θηρίων, τυλιγμένα σε καπνούς, ενώ φωτιές χόρευαν ολόγυρά τους· έβλεπες τροχούς και ερπύστριες και το γυάλισμα μετάλλων και τζαμιών από ο-

χήματα· έβλεπες κάννες να φωτίζουν και λεπίδες να στραφταλίζουν ξαφνικά και μετά να χάνονται πάλι. Τα ενεργειακά κανόνια, φυσικά, δεν έριχναν μέσα στη συμπλοκή – ούτε αυτά των Χαρνώθιων ούτε αυτά της Κοινοπολιτείας – γιατί ήταν πολύ επικίνδυνο να σκοτώσουν τους πάντες, φίλους και εχθρούς.

Ο Άσραδλιν, θεωρώντας την προειδοποίηση του Εθέλδιρ σωστή, κράτησε γερά τα ηνία του αλόγου μέσα στη γαντοφορεμένη γροθιά του και το σταμάτησε. «Είμαι τόσο κοντά!» είπε. «Τόσο κοντά στην πόλη μου!»

«Δεν είναι η πρώτη φορά, Φύλακά μου· πριν από μερικές μέρες ήσασταν *μέσα* στη Φάνρηβ, μαζί μας.»

«Ως αιχμάλωτος, όμως, και μετά ως κυνηγημένος. Τώρα έρχομαι όπως αρμόζει. Έρχομαι για να ελευθερώσω τον λαό μου!»

«Υπομονή,» είπε μόνο ο Εθέλδιρ. «Να καθαρίσει το πεδίο, να σκορπιστεί ο εχθρός.» Προσπαθούσε με το βλέμμα του να διακρίνει τι γινόταν από την άλλη μεριά, τι γινόταν με την επίθεση των εξεγερμένων πολιτών, αλλά δεν μπορούσε να δει τίποτα, δεν μπορούσε να καταλάβει το παραμικρό. Είτε η Ζιρίνα και οι άλλοι βρίσκονταν εκεί είτε όχι, ήταν αδύνατον να το ξέρει.

Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τη Ζιρίνα, φέρνοντας τη συσκευή στο αφτί του.

«*Ναι;*» ακούστηκε η φωνή της.

«Πού είσαι, Ζιρίνα;»

«*Εθέλδιρ!*» Έμοιαζε να χαίρεται που τον άκουγε. «*Πίσω από τα τείχη είμαστε. Είσαι μέσα;*»

«Όχι ακόμα–»

Δυνατοί κρότοι ήρθαν από το μεγάφωνο του πομπού, καθώς και μια κραυγή – της Ζιρίνα, αναμφίβολα.

«Ζιρίνα; Ζιρίνα!»

Καμία απάντηση· μονάχα σαματάς ακουγόταν.

«Είσαι καλά; Ζιρίνα! Μ'ακούς;»

Καμία απάντηση.

Ο Εθέλδιρ καταράστηκε, κλείνοντας τον πομπό του. Τι γινόταν πίσω από τα τείχη; Το βλέμμα του στράφηκε ξανά στη θολούρα της συμπλοκής, νιώθοντας *εκείνος* τώρα μια έντονη παρόρμηση να ορμήσει εκεί, να περάσει μέσα από το θανατερό χάος και να μπει στην πόλη πρώτος απ'όλους. Αλλά συγκράτησε τον εαυτό του, καταλα-

βαίνοντας πως θα ήταν αυτοκτονικό, και έτσι δεν θα βοηθούσε κανέναν.

Αερώνυχες πέταξαν πάνω από τους εξεγερμένους πολίτες, με τους μικρούς τους έλικες να στροβιλίζονται και εκτοξεύοντας βόμβες προς το έδαφος. Εκρήξεις γίνονταν από δω κι από κει: το πλακόστρωτο ανατιναζόταν, κομμάτια από οικοδομήματα έπεφταν σαν βροχή – πέτρες, γυαλιά, καλώδια, σωλήνες.

Η Ζιρίνα μιλούσε, εκείνη τη στιγμή, με τον Εθέλδιρ, και καθώς μια έκρηξη συνέβαινε κάπου κοντά της και η Μαύρη Γούνα πηδούσε απότομα και γρήγορα για να την αποφύγει, ο πομπός έφυγε από το χέρι της. Η Ζιρίνα γαντζώθηκε γερά πάνω στη ράχη της γιγαντολύκαινας για να μην πέσει, καταλαβαίνοντας πως το κατάμαυρο θηρίο τής είχε σώσει τη ζωή. Είχε αισθανθεί τη θερμότητα να γλείφει τη δεξιά μεριά του προσώπου της και την πλάτη της, παρά το κράνος και την πανοπλία που φορούσε. Η έκρηξη είχε γίνει πραγματικά *κοντά* της.

Η Ζιρίνα στράφηκε πίσω της και είδε κομμάτια πέτρας να έχουν πέσει από τον τοίχο μιας χαμηλής πολυκατοικίας, μαζί με γυαλιά, κρύσταλλα, και άλλα διάφορα θραύσματα. Ανάμεσά τους νεκροί βρίσκονταν, ή άνθρωποι που με το ζόρι κουνιόνταν, ουρλιάζοντας – όλοι τους οπλισμένοι πολίτες του Νυκτόκηπου ή του Σκοτεινού Παζαριού. Δεν υπήρχαν άλλοι πολίτες σε τούτες τις περιοχές της πόλης, τόσο κοντά στα τείχη· οι πάντες είχαν εγκαταλείψει τα σπίτια τους όταν η πολιορκία άρχισε, πηγαίνοντας νότια.

Ακόμα μια έκρηξη έγινε, καθώς ένας αερώνυχας περνούσε, και η Ζιρίνα οδήγησε τη Μαύρη Γούνα μακριά, ενώ κάποιοι εξεγερμένοι πολίτες έστρεφαν τα τουφέκια τους προς τον ουρανό πυροβολώντας.

Η Ζιρίνα κοίταξε ψηλά και είδε τον αερώνυχα να πέφτει–

(πυροβολισμός)

Η Μαύρη Γούνα ούρλιαξε και παραπάτησε. Αίμα είχε ξαφνικά μουλιάσει το τρίχωμά της κοντά στον λαιμό. Η Ζιρίνα προσπάθησε να κρατηθεί επάνω της, αλλά σύντομα διαπίστωσε ότι αυτό δεν είχε κανένα νόημα, γιατί η γιγαντολύκαινα έπεφτε.

Η Ζιρίνα βρέθηκε στο πλακόστρωτο, γλιστρώντας από τη σέλα. Και γύρω της είδε ανθρώπους να συγκεντρώνονται, οπλισμένοι όλοι

τους. Μέσα από την κουκούλα ενός διέκρινε το πρόσωπο του Κάλνε-ντουρ.

«*Βοήθεια!*» κραύγασε τραβώντας συγχρόνως το πιστόλι απ'τον γοφό της. «*ΒΟΗΘΕΙΑ!*»

«ΑΣ' ΤΟ ΚΑΤΩ!» πρόσταξε ο Κάλνεντουρ, σημαδεύοντάς την με το δικό του πιστόλι.

Η Ζιρίνα καταλάβαινε ότι δεν είχε άλλη επιλογή, καθώς όλοι όσοι την περιτριγύριζαν ήταν αυτονομιστές. Αν και διστακτικά, άφησε το όπλο της στο πλακόστρωτο του δρόμου. «Είσαι με τους Χαρνώθιους τώρα, Κάλνεντουρ;»

«Με κανέναν δεν είμαι. Αλλά εσύ θα έρθεις μαζί μας–»

Εξεγερμένοι πολίτες (που, μάλλον, είχαν ακούσει την κραυγή της Ζιρίνα) επιτέθηκαν ξαφνικά στους αυτονομιστές, πυροβολώντας τους από τα νώτα, και στιγμιαία χαλασμός αρχίνησε. Οι κάννες που σημάδευαν τη Ζιρίνα δεν τη σημάδευαν πλέον. Ούτε καν το πιστόλι του Κάλνεντουρ, ο οποίος φώναζε: «Πίσω σας!» στρεφόμενος και πυροβολώντας.

Η Ζιρίνα έκανε να πιάσει το όπλο της από κάτω, αλλά ένα μποτοφορεμένο πόδι το πάτησε, κολλώντας το στο πλακόστρωτο. Ο Κάλ-νεντουρ! Ο καταραμένος είχε πάλι στραφεί σ'εκείνη: δε σκόπευε να την αφήσει να φύγει. «Είπαμε ότι θάρθεις μαζί μας, Εντιμότατη.» Πιάνοντας με το ένα χέρι το κράνος της, το τράβηξε απ'το κεφάλι της και την άρπαξε από τα μαλλιά, για να τη σηκώσει όρθια. Η Ζιρί-να γρύλισε και ξεθηκάρωσε το ξιφίδιο από τη δεξιά της μπότα, στρέφοντας τη λεπίδα προς την κοιλιά του Κάλνεντουρ. Ο οποίος της γράπωσε τον καρπό με το άλλο του χέρι και της τον έστριψε, α-ναγκάζοντάς την να ρίξει το όπλο. Για να το κάνει αυτό, όμως, είχε αναγκαστεί κι εκείνος να πετάξει το πιστόλι του, συνειδητοποίησε η Ζιρίνα.

«Τι σκατά θέλεις τώρα;» τον ρώτησε.

«Σου είπα, δεν σου είπα;» Κι επιχείρησε να τη σηκώσει στον ώμο του, όπως τότε στον Λαβύρινθο. Αλλά η Ζιρίνα δεν σκόπευε ν'αφήσει τα ίδια να συμβούν ξανά – *Δε θα με πάρουν αιχμάλωτή τους, οι καταραμένοι αυτονομιστές, γαμώ τις λύκαινες τις μάνες τους!* Βλέποντας ένα λουρί γύρω από τον λαιμό του Κάλνεντουρ, το άρπαξε και το τράβηξε–

–και το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας βγήκε μέσα από τη λαιμόκοψη της ενδυμασίας του.

Το Φυλαχτό μου!

Ο Κάλνεντουρ μούγκρισε καθώς το λουρί τον έπνιγε. Τα πόδια της Ζιρίνα κλοτσούσαν τον αέρα, κι εκείνη έσπρωξε το σώμα της μπροστά, πάνω απ'τον ώμο του Κάλνεντουρ, πέφτοντας πίσω από την πλάτη του και τραβώντας τον μαζί της, από τον λαιμό. Κατέληξαν κι οι δυο τους στο πλακόστρωτο.

Γύρω τους αυτονομιστές συγκρούονταν με εξεγερμένους πολίτες – πυροβολισμοί αντηχούσαν, λεπίδες άστραφταν, πόδια κινούνταν προς κάθε κατεύθυνση, αίμα τιναζόταν, σώματα έπεφταν, σώματα σηκώνονταν.

Η Ζιρίνα άρπαξε και με τα δύο χέρια τώρα το λουρί του Φυλαχτού της Αέναης Νύχτας, στρίβοντάς το βίαια, προσπαθώντας να το σπάσει, ενώ έριχνε το ένα της γόνατο πάνω στο στήθος του Κάλνεντουρ για να τον κρατήσει κάτω. «*Αυτό, νομίζω, γαμιόλη, είναι δικό μου,*» είπε τρίζοντας τα δόντια.

Ο αυτονομιστής έμοιαζε σαστισμένος, ζαλισμένος, αποπροσανατολισμένος – μια σπάνια περίπτωση, αναμφίβολα. Η Ζιρίνα αναρωτήθηκε μήπως αυτή ήταν η ευκαιρία *εκείνη* να τον πάρει αιχμάλωτο. Χωρίς τον αρχηγό τους, οι αυτονομιστές σίγουρα θα έχαναν τη συνηθισμένη τους συγκρότηση, έτσι δεν ήταν;

Το χέρι του Κάλνεντουρ πήγε προς τα κάτω, προσπαθώντας να πιάσει το ξιφίδιο στη μπότα της – τη μπότα του ποδιού που το γόνατό του ήταν πάνω στο στήθος του Κάλνεντουρ, ακινητοποιώντας τον. Η Ζιρίνα είδε την κίνησή του εγκαίρως, παρότι ο καταραμένος ήταν σίγουρα γρήγορος, και, αφήνοντας από το ένα της χέρι το Φυλαχτό, έπιασε *εκείνη* το ξιφίδιο πρώτη, ξεθηκαρώνοντάς το. Με μια ξαφνική κίνηση, έφερε τη λεπίδα επάνω, κόβοντας το τεντωμένο λουρί και παίρνοντας πίσω το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας.

Ο Κάλνεντουρ έβηξε σπασμωδικά καθώς ο λαιμό του ελευθερώθηκε. Αλλά η Ζιρίνα δεν σκόπευε να τον αφήσει να φύγει· η λεπίδα της πήγε στο πλάι του λαιμού του. «Μείνε ακίνητος γιατί, μα τον Νούρκας, θα σε σκοτώσω και δε με νοιάζει ό,τι κι αν νομίζει ο Εθέλδιρ γι'αυτό!»

Μια σκιά από δίπλα της – μια σκιά που ερχόταν καταπάνω της–

Η Ζιρίνα στράφηκε, την τελευταία στιγμή, και κάτι σαν αγρίμι των δασών τής χίμησε ρίχνοντάς την στο πλάι, ελευθερώνοντας τον Κάλνεντουρ. Η Αιρετή συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν θηρίο αλλά άνθρωπος: ένα αγόρι, μαυρόδερμο και ξανθό, που θύμιζε στην όψη τον πατέρα του. Η Ζιρίνα δεν τον είχε δει πολλές φορές αλλά πρέπει να ήταν ο Άνφιρ, ο γιος του Κάλνεντουρ. Και τώρα κρατούσε στο χέρι του ένα ξιφίδιο, με τη λεπίδα στραμμένη προς το πρόσωπό της.

Η Ζιρίνα τη σταμάτησε με τη δική της λεπίδα, και τα όπλα διασταυρώθηκαν προς στιγμή. Ύστερα χτύπησε το αγόρι καταπρόσωπο με την παλάμη της, τινάζοντάς το από πάνω της, ρίχνοντας το στο πλάι, με αίματα να τρέχουν από τη μύτη του και τα μάτια του δακρυσμένα αλλά γεμάτα οργή.

Ο Κάλνεντουρ, έχοντας καταφέρει να ανασηκωθεί, έκρωξε πνιχτά: «...Τι κάνεις εδώ, μικρέ; Φύγε! –*Φύγε!*» Έπιασε ένα πιστόλι από κάτω (το δικό του ή της Ζιρίνα;) και πυροβόλησε κάποιον που πλησίαζε. «ΦΥΓΕ, λέω, όσο έχεις καιρό!» Ο Κάλνεντουρ πυροβόλησε άλλον έναν εξεγερμένο πολίτη, ενώ ο Άνφιρ, υπακούοντας τον πατέρα του, πεταγόταν όρθιος κι έτρεχε.

Η Ζιρίνα τινάχτηκε ξανά επάνω στον Κάλνεντουρ προτού εκείνος σηκωθεί, αρπάζοντας το πιστόλι του και με τα δύο χέρια, στρέφοντας την κάννη προς τον ουρανό. Και μετά, τρεις εξεγερμένοι πολίτες βρίσκονταν γύρω τους, με όπλα υψωμένα.

«Μη!» φώναξε η Ζιρίνα. «Μην του ρίξετε! Είναι αιχμάλωτός μας! Είναι ο αρχηγός των αυτονομιστών, ο αδελφός του Εθέλδιρ.»

«Δεν είμαι αιχμάλωτος κανενός, λυσσασμένη λύκαινα!» γρύλισε ο Κάλνεντουρ, και η γροθιά του τη χτύπησε στο πλάι του κεφαλιού. Η Ζιρίνα, ζαλισμένη, έπεσε από πάνω του, στο πλακόστρωτο. Τα πάντα, για μερικές στιγμές, στροβιλίζονταν γύρω της. Ύστερα συνήλθε και είδε ότι οι εξεγερμένοι πολίτες κρατούσαν τον Κάλνεντουρ κάτω, κοπανώντας τον με την πίσω μεριά ενός τουφεκιού, την πίσω μεριά μιας οπλολόγχης (την οποία είχαν, προφανώς, αρπάξει από Χαρνώθιους), και ένα ρόπαλο.

Είναι δικός μας, σκέφτηκε η Ζιρίνα, και γέλασε άθελά της. *Έπιασα τον αδελφό του Εθέλδιρ!*

Οι μαχητές του Βασιλείου, κλεισμένοι ανάμεσα στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας και στο φουσάτο των εξεγερμένων πολιτών, διαλύ-

θηκαν· αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν προς τα δυτικά, εγκαταλείποντας τις θέσεις τους στα σμπαραλιασμένα τείχη. Ο στρατός του Φύλακα μπήκε στην πόλη, καταδιώκοντάς τους, πυροβολώντας τους μανιασμένα. Αλλά η Στρατηγός Μάρναλιθ, μιλώντας μέσω του πομπού της, πρόσταξε τους διοικητές να μην κυνηγήσουν τους Χαρνώθιους περισσότερο μέσα στην πόλη, να μείνουν εδώ, στη βορειοανατολική μεριά. Και εκείνοι υπάκουσαν τη διαταγή της, συγκρατώντας τους μαχητές τους απ'το να προχωρήσουν παραπέρα μέσα στη Φάνρηβ. Άφησαν τους Χαρνώθιους να φύγουν.

Ο Εθέλδιρ πέρασε με το δίκυκλό του ανάμεσα από τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας, τις φωτιές, τους νεκρούς, τα σμπαράλια των τειχών, τα συντρίμμια οχημάτων και όπλων, τους καπνούς. Αναζητώντας τη Ζιρίνα. Οι εξεγερμένοι πολίτες ζητωκραύγαζαν βλέποντάς τον, φώναζαν το όνομά του· και φώναζαν επίσης: *Ζήτω ο Φύλακας! Ζήτω ο Φύλακας! Ελευθερία για την πόλη! Ελευθερία! Ο Φύλακας της Φάνρηβ ξανά στη Φάνρηβ!*

Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, που καβάλα στο μαύρο άτι του δεν ήταν μακριά από τον Εθέλδιρ, ύψωσε το τουφέκι του στον αέρα, χαιρετώντας τους ανθρώπους που είχαν αγωνιστεί για τον Οίκο των Φυλάκων και για την πόλη. «ΘΡΙΑΜΒΟΣ!» φώναξε. «ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΝΡΗΒ!» Και οι ζητωκραυγές των εξεγερμένων πολιτών δυνάμωσαν, έγιναν σαν κεραυνός, σαν θύελλα.

Ο Εθέλδιρ ακόμα έψαχνε για τη Ζιρίνα μέσα στο πλήθος, οδηγώντας το δίκυκλό του αργά, ενώ διάφοροι τον πλησίαζαν για να του σφίξουν το χέρι, για να τον χτυπήσουν συντροφικά στον ώμο, αποκαλώντας τον Πρόμαχο. «Πού είναι η Ζιρίνα;» ρωτούσε εκείνος. «Είδατε τη Ζιρίνα;» Και του απαντούσαν ότι κάπου εδώ ήταν η Αιρετή, δεν μπορεί να ήταν μακριά.

Ύστερα την είδε. Να ξεπροβάλλει μέσα από τον κόσμο. Να έρχεται προς το μέρος του. Χαμογελώντας. Με το μάγουλό της γαλανισμένο, έχοντας προφανώς δεχτεί κάποιο δυνατό χτύπημα. Τον πλησίασε και τον αγκάλιασε ενώ εκείνος ήταν ακόμα επάνω στο δίκυκλο· φίλησε τα χείλη του.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε. «Τι έγινε εκείνη την ώρα που σου μιλούσα;»

«Μας βομβάρδισαν με αερώνυχες· ο πομπός μού έπεσε, και η Μαύρη Γούνα ήταν που μ'έσωσε απ'το να σκοτωθώ. Και τελικά σκοτώθηκε εκείνη – χάρη στον αδελφό σου.»

«Ο Κάλνεντουρ; Τι έκανε; Ήταν εδώ; Προσπάθησε να–;»

«Έλα μαζί μου. Σου έχω μια έκπληξη.»

Ο Εθέλδιρ την ακολούθησε καβάλα στο δίκυκλό του ενώ εκείνη περνούσε πεζή μέσα από τα συγκεντρωμένα πλήθη που ζητωκραύγαζαν και έσειαν τα όπλα τους στον αέρα. Κάποιος είχε υψώσει μια μεγάλη σημαία πάνω σε μια ταράτσα – τη σημαία του Φύλακα, αφήνοντάς τη να κυματίζει στον φθινοπωρινό άνεμο.

Ο Κάλνεντουρ ήταν καθισμένος σε μια πέτρινη πεζούλα, με τα χέρια του δεμένα πίσω από την πλάτη και τρεις οπλισμένους πολίτες κοντά του, για να τον φρουρούν.

«Συγχαρητήρια, Εθέλδιρ,» είπε. «Ο μικρός Φύλακας είναι μέσα στην πόλη. Αναρωτιέμαι για πόσο θα καταφέρει να κρατήσει τις κτήσεις του.»

Ο Εθέλδιρ τον κοίταζε σαν να μην καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Ήταν πράγματι ο Κάλνεντουρ *αιχμάλωτος* ή κάποιος τού έκανε πλάκα;

Η Ζιρίνα στράφηκε να τον αντικρίσει, χαμογελώντας. «Αυτή είναι η έκπληξη, αν αναρωτιέσαι.»

«Βλέπεις πώς χαίρεται η λύκαινά σου που μ'έχετε στα χέρια σας;» είπε ο Κάλνεντουρ στον αδελφό του. «Νομίζει πως, επειδή είμαι αιχμάλωτό σας, αυτό θα σταματήσει τους αυτονομιστές. Κάνει λάθος. Τώρα οι αυτονομιστές δεν πρόκειται να ησυχάσουν ώσπου να με ελευθερώσουν ή να σας εξοντώσουν όλους.»

«Δε μας τρομάζουν οι απειλές σου, Κάλνεντουρ,» δήλωσε η Ζιρίνα.

«Δεν είναι απειλές, σκύλα.»

8

Το Ένα Τέταρτο της Πόλης· Τόποι Διαμονής· οι Προτάσεις (και οι Αρνήσεις) του Κάλνεντουρ

Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών απλώθηκαν στον Νυκτόκηπο και στο Σκοτεινό Παζάρι, σε όλες τις περιοχές που μέχρι στιγμής είχαν καταλάβει οι εξεγερμένοι πολίτες, ορίζοντάς τες ως κτήσεις τους. Επίσης, κατέλαβαν ολόκληρα τα βορειοανατολικά τείχη, από τη μια άκρη ώς την άλλη· ή, τουλάχιστον, ό,τι είχε απομείνει από αυτά. Οι μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ εξακολουθούσαν να έχουν στην κατοχή τους ολόκληρη την υπόλοιπη πόλη, φυσικά, και τοποθέτησαν αμέσως φρουρούς τους, άρματα μάχης, και κανόνια στα όρια ανάμεσα στο Σκοτεινό Παζάρι και στον Μεσοπόταμο, ανάμεσα στον Νυκτόκηπο και στον Μεσοπόταμο, στον Νυκτόκηπο και στον Φιλόξενο, στον Νυκτόκηπο και στον Ιππαγωγό. Η Οδός των Ξένων γέμισε γρήγορα με πολεμιστές, οχήματα, κάρα, και θηρία. Στις επάλξεις των βόρειων τειχών οι μαχητές της Χάρνωθ ατένιζαν αντίκρυ τους τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας προς τα ανατολικά. Ο ποταμός Τίγρης γέμισε με ποταμόπλοια και βάρκες του Βασιλείου, ειδικά οι αποβάθρες στον Μεσοπόταμο, στη Μεγάλη Αγορά, και στον Ταριχευτή. Στον ουρανό πάνω από την πόλη, αερώνυχες και ελικόπτερα πετούσαν μέσα στη νύχτα, τραγουδώντας το μοναδικό τραγούδι που ήξεραν να παίζουν οι έλικές τους.

Στον Νυκτόκηπο, ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν προθυμοποιήθηκε να φιλοξενήσει τον Φύλακα και τα αδέλφια του στο σπίτι του – το σπίτι που, μέχρι στιγμής, μοιραζόταν με τη Χαρκάνιθ και ήταν αρκετά μεγάλο, μονώροφο, με αυλή. Σκόπευαν να κάνουν οικογένεια οι δυο τους. Πράγμα που, τελικά, ποτέ δεν θα συνέβαινε, και γέμιζε τον Νάλντιρ με θλίψη και οργή. Ο Άσραδλιν τον ευχαρίστησε για την προσφορά του και δέχτηκε να μείνει στην οικία του μαζί με τη Ναλτάμα’χοκ και τον Σάρμαλκιρ. Το σπίτι ήταν αρκετά ευρύχωρο για όλους τους, καθώς και για την Καλφίριθ και άλλους υπηρέτες.

Φρουροί, ασφαλώς, στήθηκαν ολόγυρά του, και μάγοι ύφαναν μαγγανείες για επιπλέον προφύλαξη. Ο Νάλντιρ και ο Εθέλδιρ είχαν προειδοποιήσει τον Φύλακα για την παρουσία Εκτελεστών του Ιερού Δέους στην πόλη, και του είχαν πει ότι εκείνος πιθανώς να ήταν τώρα ο επόμενός τους στόχος.

Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες και ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ έπιασαν σπίτια κοντά στην οικία του Νάλντιρ, τα οποία τους παραχώρησαν οι πολίτες του Νυκτόκηπου. Άλλοι αξιωματικοί και πολεμιστές του στρατεύματος της Κοινοπολιτείας βρήκαν καταλύματα είτε στον Νυκτόκηπο είτε στο Σκοτεινό Παζάρι. Τα ξενοδοχεία και τα πανδοχεία γέμισαν, και πολλές σκηνές επίσης στήθηκαν στους δρόμους, που ήταν ήδη πλημμυρισμένοι από ανθρώπους, οχήματα, και θηρία.

Η Στρατηγός Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν έπιασε δωμάτιο στον πέμπτο, και τελευταίο όροφο, του ξενοδοχείου *Νυκτοδόχος* στην Πλατεία Νυκτόκηπου – το μοναδικό ξενοδοχείο εκεί. Ο μάγος Έρανκουρ’μορ έκλεισε δωμάτιο δίπλα της, στο ίδιο ξενοδοχείο, και το έκανε σαν αποθήκη φέρνοντας ένα σωρό μηχανικούς εξοπλισμούς και άλλα πράγματά του.

Οι νοοχορεύτριες Σερφία και Ναλτάφιρ αλ Σορέθαβ φιλοξενήθηκαν στο σπίτι του Εθέλδιρ, στον επάνω όροφο, όπου έμενε και η Μάλμεντιρ, μόνη της πλέον, ύστερα από τον θάνατο του Ύρελκουρ’χοκ. Ο Γάρταλιν ο Ιεροκήρυκας πήγε στον Ναό του Νούρκας του Σωτήρα, στον Νυκτόκηπο, για να κατοικήσει εκεί μαζί με το ιερό ζεύγος – έναν ιερέα του Νούρκας και μια ιέρεια – και τους δόκιμούς τους. Η Δαλνίραθ ωλ Λάταθεμ ρώτησε τον Εθέλδιρ αν υπήρχε Ναός της Θορμάνκου στον Νυκτόκηπο ή στο Σκοτεινό Παζάρι και έλαβε αρνητική απάντηση, έτσι αποφάσισε να στήσει τον *δικό της* ναό σε μια από τις μεγαλύτερες πλατείες του Σκοτεινού Παζαριού – μια ψηλή σκηνή, ουσιαστικά, διακοσμημένη με σύμβολα της θεάς της – καλώντας τους ντόπιους να έρθουν να προσευχηθούν στη Θορμάνκου ώστε να τους προσφέρει το ψυχικό μένος που σύντομα θα χρειάζονταν για να αντιμετωπίσουν τους τυράννους.

Οι τρεις εκπαιδευμένοι, πολεμικοί δενδρογίγαντες που είχε μαζί του το στράτευμα της Κοινοπολιτείας κάθισαν στην Πλατεία Νυκτόκηπου, στηρίζοντας πλάι τους τα μεγάλα τους όπλα – βαριά, ξύλινα ρόπαλα με μεταλλικές λεπίδες και καρφιά προσαρτημένα. Οι κάτοικοι της περιοχής τούς κοίταζαν με δέος και περιέργεια, καθώς τους

άκουγαν να σιγομουρμουρίζουν ένα τραγούδι που θύμιζε το θρόισμα των φύλλων στα βαθιά δάση.

Τα ελικόπτερα της Κοινοπολιτείας έκαναν εναέριες περιπολίες πάνω από τον Νυκτόκηπο και το Σκοτεινό Παζάρι.

Η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ στεκόταν σ'ένα μπαλκόνι του Μεγάρου των Φυλάκων, στην άλλη άκρη της πόλης, και κοίταζε προς τα ανατολικά μ'ένα ζευγάρι μαγικά ενισχυμένα κιάλια, διακρίνοντας ό,τι μπορούσε από τις κινήσεις στις δύο πρώην εξεγερμένες και νυν κατεχόμενες συνοικίες της Φάνρηβ.

«Περιστοιχίζομαι από ηλίθιους, Ολέρια,» είπε, πιο ήρεμα απ'ό,τι υποδείκνυε η κατάσταση, χωρίς να στραφεί να κοιτάξει την Αρωγό που στεκόταν δίπλα της. «Μόλις χάσαμε το ένα τέταρτο της πόλης.»

«Μη λες ποτέ 'περιστοιχίζομαι από ηλίθιους', *νιρλίσα*· ακούγεσαι σαν τον Λευκό Ζάρκαθιν από το *Αρχέγονο Βασίλειο*.» Μια γνωστή τηλεοπτική σειρά που παιζόταν εδώ και χρόνια στην Πρωτεύουσα και τελειωμό δεν είχε. Διαδραματιζόταν στην ιστορική περίοδο λίγο πριν από την εγκαθίδρυση του Βασιλείου της Χάρνωθ, όταν διάφοροι λήσταρχοι και άρχοντες αντιμάχονταν για εξουσία, πλούτο, και πολιτική επιρροή, σε μια χώρα μαστιζόμενη από πόλεμο, επιδημίες, άγρια θηρία, τέρατα, και μοχθηρά πνεύματα. Ο Λευκός Ζάρκαθιν ήταν ένας από τους πιο κλασικούς «κακούς» της σειράς.

Η Κέσριμιθ κοίταξε την Αρωγό υπομειδιώντας καθώς κατέβαζε τα κιάλια της. «Μη μου πεις ότι έχεις πλακέτες του *Αρχέγονου Βασιλείου* στο σπίτι σου, Ολέρια...»

«Φυσικά και έχω, *νιρλίσα*. Τα πρώτα επεισόδια, που ήταν και τα καλύτερα, τα έχω δει πολλές φορές.»

«Αναρωτιέμαι,» είπε η Κέσριμιθ, φέρνοντας ξανά τα κιάλια της στα μάτια και κοιτάζοντας προς τα ανατολικά, «ποιος θα μας κάνει *εμάς* τηλεοπτική σειρά... Πώς θα μας ονόμαζες, Ολέρια; Καμια ιδέα;»

«Δεν ξέρω, *νιρλίσα*.»

«'*Η Διαφιλονικούμενη Πόλη*', ίσως;»

«Δεν ακούγεται άσχημο σαν τίτλος,» παραδέχτηκε η Αρωγός.

«Αλλά είμαι σίγουρη,» είπε η Κέσριμιθ, «ότι δεν θα έβρισκαν αρκετά ικανοποιητική ηθοποιό για να παίξει τον ρόλο μου.»

Τον Κάλνεντουρ τον έκλεισαν στο μικρό υπόγειο του σπιτιού του Εθέλδιρ, χωρίς να του λύσουν τα χέρια και χωρίς να του δώσουν κανένα φως. Περίμενε μες στο σκοτάδι για κάποια ώρα, μέχρι που ο αδελφός του άνοιξε την καταπακτή και του είπε να ανεβεί.

Ο Κάλνεντουρ ανέβηκε, και ο Εθέλδιρ τού έκοψε τα δεσμά των χεριών του μ'ένα ξιφίδιο. Η Ζιρίνα δεν στεκόταν μακριά, σημαδεύοντάς τον μ'ένα πιστόλι. «Δεν είναι πυροβόλο,» του είπε· «ενεργειακό είναι. Αλλά θα πονέσει, αν προσπαθήσεις να μας επιτεθείς.» Είχε βγάλει την πανοπλία της πλέον, γιατί την ενοχλούσε, και τώρα ήταν ντυμένη μ'ένα υφασμάτινο παντελόνι και μια μάλλινη μπλούζα.

Ο Κάλνεντουρ δεν της μίλησε. Ο Εθέλδιρ τού είπε να καθίσει στον καναπέ του καθιστικού, κι εκείνος υπάκουσε.

«Θέλεις κάτι να πιεις;» ρώτησε ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης.

«Ποτίζεις καλά τους αιχμαλώτους σου, αδελφέ;»

«Φυσικά. Αλλά δεν σε βλέπω ακριβώς ως αιχμάλωτό μου, Κάλνεντουρ. Θεώρησε ότι είσαι φιλοξενούμενός μου.»

«Τα λόγια σου μου ακούγονται σαν αυτά που θα έλεγε ένας Χαρνώθιος δυνάστης.»

«Μη με προσβάλλεις μέσα στο ίδιο μου το σπίτι.» Ο Εθέλδιρ γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και το πήγε στον αδελφό του.

Εκείνος ήπιε μια μεγάλη γουλιά, παρατηρώντας τον.

Η Ζιρίνα είχε ήδη καθίσει σε μια πολυθρόνα, εξακολουθώντας να σημαδεύει τον αυτονομιστή με το ενεργειακό πιστόλι της.

Ο Εθέλδιρ κάθισε σε μια καρέκλα. «Δεν είναι ανάγκη να είμαστε αντίπαλοι, Κάλνεντουρ...»

«Δε φαίνεται, όμως, να υπάρχει άλλη λύση αφού είσαι με τους εχθρούς μου.»

«Ποιους εχθρούς σου; Τον Φύλακα; Δεν πρόκειται να σε κυνηγήσει αν τώρα δηλώσεις ότι–»

«Δε ζητάω τη συγχώρεσή του, και ξέρεις πολύ καλά ότι δεν μιλάω μόνο για τον μικρό Φύλακα αλλά και για τους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας. Αυτοί οι άνθρωποι είναι πεινασμένοι λύκοι. Γιατί νομίζεις ότι έρχονται στη Φάνρηβ; Επειδή τους ενδιαφέρει για την ελευθερία μας από το Βασίλειο; Για τα δικά τους συμφέροντα έρχονται! Για να εκμεταλλευτούν την πόλη. Τη βλέπουν σαν ένα θησαυρό στις εκβολές του Τίγρη.»

«Μπορεί και να έχεις δίκιο ώς ένα σημείο. Αλλά τους χρειαζόμαστε τώρα. Είναι οι μόνοι που μπορούν να μας βοηθήσουν να διώξουμε τους Χαρνώθιους, και ο Φύλακας είναι σύζυγος της Πριγκίπισσας του Μαύρου Δάσους–»

«Δεν έχουμε ανάγκη ούτε αυτούς ούτε τον γαμημένο Φύλακα, Εθέλδιρ! Μπορούμε να αυτοδιοικηθούμε, μα τους θεούς! Οι Αιρετοί είναι αρκετοί–»

«Οι Αιρετοί δεν είναι για τη φύλαξη της πόλης, Κάλνεντουρ,» τον διέκοψε η Ζιρίνα.

Ο αυτονομιστής την αγριοκοίταξε. «Μπορούν, εύκολα, να γίνουν κάποιες... τροποποιήσεις. Μπορούμε να ορίσουμε έναν ‘Αιρετό των Πολιτοφυλάκων’. Ή μπορούμε να αναγορεύσουμε έναν καινούργιο Φύλακα – δικό μας.»

«Δικό μας Φύλακα;» γέλασε η Ζιρίνα. «Προτείνεις να δημιουργήσουμε και δικό μας Οίκο των Φυλάκων, Κάλνεντουρ; Και ποιοι θ’ανήκουν σ’αυτόν;»

«Θα μπορούσα να το αναλάβω, αν συμφωνείτε.»

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Είσαι, τελικά, πιο τρελός απ’ό,τι νόμιζα, μα τα μούσια του Νούρκας! Προτείνεις τώρα να γίνεις *Φύλακας της Φάνρηβ;*»

«Ας γίνει ο Εθέλδιρ, αν δεν συμφωνείτε να γίνω εγώ· δεν έχω πρόβλημα. Ίσως, μάλιστα, ο αδελφός μου να ήταν καλύτερη επιλογή· είναι πιο αγαπητός σε μεγαλύτερη μερίδα των πολιτών. Είναι πιο... ήρωας απ’ό,τι εγώ.»

«Μη λες ανοησίες, Κάλνεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ. «Δεν είμαι πιο ‘ήρωας’ από εσένα· πολεμήσαμε το ίδιο εναντίον των Παντοκρατορικών· απλώς εγώ έτυχε – και ίσως να μην ήταν τίποτα περισσότερο από σύμπτωση – να είμαι Πρόμαχος. Θα μπορούσες να ήσουν εσύ στη θέση μου.

»Όπως και νάχει, όμως, ποτέ δεν θα δεχόμουν να κάνω αυτό που προτείνεις. Δεν είμαι Φύλακας της Φάνρηβ, ούτε αποσκοπώ να γίνω. Για την ακρίβεια, αυτό που προτείνεις είναι παράνομο. Είναι εσχάτη προδοσία εναντίον της πόλης–»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε. «*Μαλακίες,* μα τα παπάρια του Ιουράσκε! Η πόλη βρίσκεται υπό την κυριαρχία τυράννων και, τώρα, σε *εμπόλεμη κατάσταση*. Ό,τι ίσχυε παλιά, δεν ισχύει πλέον. Τα πάντα έχουν αλλάξει. Ας κάνουμε, λοιπόν, *μια καινούργια αρχή*.»

«Δεν πρόκειται να βγω και να δηλώσω ότι είμαι ο νέος Φύλακας, σε καμία περίπτωση· δεν είναι–»

«Τότε, άσε με να το κάνω εγώ.»

«Κανείς δεν πρόκειται να σε δεχτεί για Φύλακα!» του είπε η Ζιρίνα. «Σφετεριστή θα σε αποκαλέσουν, και θάχουμε κι άλλες συγκρούσεις.»

«Αυτή η κουβέντα είναι άσκοπη,» τους διέκοψε ο Εθέλδιρ. «Ο *νόμιμος* Φύλακας της Φάνρηβ είναι εδώ, μαζί μας· δεν έχουμε ανάγκη από κανέναν άλλο.»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε και ήπιε μια γουλιά κρασί. «Αυτός ο νεαρός δεν ξέρει τι του γίνεται.»

«Δική σου άποψη–»

«*Αντικειμενική* άποψη, γαμώ τις πατούσες του Νούρκας!»

«Όπως και νάχει, *αυτός* είναι ο Φύλακάς μας τώρα, και μπορεί να φέρει την ελευθερία στη Φάνρηβ.»

«Όχι: μπορεί απλά να παραδώσει την πόλη στους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας και στη γυναίκα του του Μαύρου Δάσους – κι αυτό κάνει, ο καταραμένος!»

«Δε μπορούμε να συζητήσουμε λογικά, αδελφέ;» ρώτησε ο Εθέλδιρ χτυπώντας τη γροθιά του στο γόνατο.

«Έτσι φαίνεται, ότι *δεν* μπορούμε,» μούγκρισε ο Κάλνεντουρ.

«Οι αυτονομιστές πρέπει να μας υποστηρίξουν,» του είπε ο Εθέλδιρ. «Πρέπει να υποστηρίξουν τον Φύλακα, για να διώξουμε πιο γρήγορα τους–»

Ο Κάλνεντουρ γελούσε.

«Τι σκατά γελάς;» είπε η Ζιρίνα. «Σου γαργαλά ο Ιουράσκε τα παπάρια;»

«Γελάω επειδή ο αδελφός μου λέει αστεία, προφανώς. Δεν υπάρχει περίπτωση οι αυτονομιστές να υποστηρίξουν τον Φύλακα.» Τελείωσε το κρασί του κι άφησε το ποτήρι στο τραπεζάκι.

«Θα *μπορούσαν*, όμως, να τον υποστηρίξουν,» είπε ο Εθέλδιρ, «αν εσύ τους προέτρεπες.»

«Μόνο αν είχα χάσει το μυαλό μου θα έκανα κάτι τέτοιο.»

«Πες μας, τότε,» του ζήτησε η Ζιρίνα, «πού έχετε το άντρο σας. Πες μας πού βρίσκονται οι κατάσκοποί σας μέσα στην πόλη.» Το πιστόλι της εξακολουθούσε να τον σημαδεύει.

«Ονειρέψου κι άλλο, σκύλα.»

Τα μάτια της στένεψαν, αγριεμένα. «Μάλλον δεν έχεις καταλάβει ότι *βρίσκεσαι στο έλεός μας*, Κάλνεντουρ!»

«Θα βασανίσετε, λοιπόν, τον άνθρωπο που πριν από μερικές μέρες *έσωσε τα άχρηστα τομάρια σας* από τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους;» γρύλισε ο Κάλνεντουρ.

«Μας βάζεις σε πειρασμό,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, την ίδια στιγμή που ο Εθέλδιρ έλεγε: «Το ξέρεις ότι δεν πρόκειται να το κάναμε αυτό *ούτως ή άλλως,* Κάλνεντουρ»· και συνέχισε: «Δεν είσαι εχθρός μας· είσαι, ουσιαστικά, συμπολεμιστής μας αν και παραπλανημένος.»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε ξανά. «Υπάρχει κανένα τσιγάρο εδώ πέρα;» ρώτησε.

Η Ζιρίνα τού άφησε την ταμπακιέρα και τον αναπτήρα της επάνω στο τραπεζάκι και ξανακάθισε στην πολυθρόνα της. (Φυσικά, δεν έπαψε καθόλου να τον σημαδεύει με το ενεργειακό πιστόλι.)

Ο Κάλνεντουρ άναψε ένα τσιγάρο, ρούφηξε καπνό, και τον φύσηξε από τα ρουθούνια. «Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να μ’αφήσετε να φύγω. Αλλιώς οι επιθέσεις των αυτονομιστών θα είναι τρομερές εναντίον σας.»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορούμε να σ’αφήσουμε να φύγεις, Κάλνεντουρ. Αυτό αποκλείεται.»

Ο Κάλνεντουρ ανασήκωσε τους ώμους. «Εγώ σάς προειδοποίησα.»

Όταν τελείωσε το τσιγάρο του, ο Εθέλδιρ τού έφερε φαγητό από την κουζίνα και νερό, καθώς κι έναν φωτόλιθο. «Αν αποφασίσεις να συνεργαστείς μαζί μας, δεν έχεις παρά να μας το πεις.»

«Συνεργαστείτε *εσείς* μαζί μου· εγώ δεν συνεργάζομαι με τους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας.»

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα τον οδήγησαν ξανά στο υπόγειο του σπιτιού (ενώ εκείνος κουβαλούσε στα χέρια το φαγητό, το νερό, και τον φωτόλιθο) και κατέβασαν την καταπακτή από πάνω του. Ο Εθέλδιρ την κλείδωσε μ’ένα μεγάλο λουκέτο.

«Αν δεν είναι πρόθυμος να συνεργαστεί,» είπε η Ζιρίνα καθώς επέστρεφαν στο καθιστικό, «τι να τον κάνουμε να τον κρατάμε εδώ; Είναι κι επικίνδυνος – μπορεί να δραπετεύσει και να προκαλέσει κανένα πρόβλημα.»

«Θα μας χρειαστεί για ν'αντιμετωπίσουμε τους αυτονομιστές,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Έχοντάς τον αιχμάλωτο, θα έχουμε καλύτερες πιθανότητες να διαπραγματευτούμε μαζί τους.»

«Ο Κάλνεντουρ φαίνεται να νομίζει το αντίθετο...»

«Θα είναι οργισμένοι, αναμφίβολα. Αλλά δε νομίζω να θέλουν να μείνουν χωρίς τον αρχηγό τους, ή να τον αφήσουν να πεθάνει.»

«Το ξέρουν ότι δεν πρόκειται να τον σκοτώσεις, Εθέλδιρ. Ποτέ δεν θα σκότωνες τον αδελφό σου, ειδικά εν ψυχρώ.»

«Ναι, μπορεί εγώ να μην τον σκότωνα, αλλά ο Κάλνεντουρ είναι τώρα, ουσιαστικά, αιχμάλωτος του Φύλακα, όχι δικός μου.»

«Ο Φύλακας, πάντως, δεν εξέφρασε καμια άποψη επί του θέματος...»

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα· μόλις μπήκε στην πόλη. Όμως, ούτως ή άλλως, αυτό δεν έχει μεγάλη σημασία. Σημασία έχει τι θα νομίζουν οι αυτονομιστές.»

Η Ζιρίνα το σκέφτηκε καθώς καθόταν ξανά στην πολυθρόνα. Μετά είπε: «Αν μου πεις ξανά ότι είσαι ένας απλός κλέφτης, θα σε δείρω.»

Ο Εθέλδιρ μειδίασε μέσα από τα μούσια του, ενώ είχε ήδη καθίσει στον καναπέ, αντίκρυ της, εκεί όπου πριν από λίγο καθόταν ο αδελφός του.

«Γιατί δεν χαμογελάς τώρα, Ναλτάμα;» ρώτησε ο Άσραδλιν. «Επιστρέψαμε στη Φάνρηβ!» Τα τρία αδέλφια, έχοντας πλυθεί και φορέσει πιο άνετα ρούχα, κάθονταν στο επάνω καθιστικό του σπιτιού του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν.

«Η πόλη,» αποκρίθηκε η Ναλτάμα'χοκ, καθισμένη οκλαδόν στον σοφά πλάι στο μεγάλο λουλούδι, «δεν είναι ακόμα δική μας.»

«Η αδελφή μας είναι πάντα αισιόδοξη με τέτοια θέματα, Άσραδλιν!» γέλασε ο Σάρμαλκιρ και ήπιε μια μεγάλη γουλιά από τον ψυχοχυμό στην κούπα του.

«Έχει δίκιο, όμως,» είπε ο Φύλακας ύστερα από μια στιγμή σιωπής. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του και πλησίασε το παράθυρο του καθιστικού, για να κοιτάξει έξω και πέρα, τους δρόμους του Νυκτόκηπου. Μπορούσε να διακρίνει κάποιους να πανηγυρίζουν. Αλλά ήταν ακόμα καιρός για πανηγύρια;

Σίγουρα όχι.

9

Οι Σκέψεις των Αυτονομιστών· ο Ερχομός του Στόλου της Όρολκηθ· τα Παιχνίδια των Θάρναθ

Χόρευε...

Χόρευε έχοντας χάσει το σώμα του μέσα στον χορό.

Χόρευε έχοντας χάσει το μυαλό του μέσα στον χώρο.

Δεν όριζε τις κινήσεις του: αυτές απλά διαδέχονταν η μία την άλλη, σαν κάποιος ή κάτι έξω από τον εαυτό του να του τις υποδείκνυε διαισθητικά.

Και απλωνόταν... απλωνόταν ολοένα και περισσότερο... Η ψυχή του *φούσκωνε* και άνοιγε, εκτεινόταν πέρα από τον ίδιο, αγκάλιαζε την πόλη, και η πόλη αγκάλιαζε αυτήν. Και, όπως το δίχτυ που ρίχνει ο ψαράς μέσα στη θάλασσα, η ψυχή έπιανε διάφορα, τα οποία το μυαλό προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει:

Η έκσταση της νίκης των εξεγερμένων· ο τρόμος της υποχώρησης εκείνων που τράπηκαν σε φυγή· οι αμφιβολίες των αρχηγών· η σθεναρή αποφασιστικότητα, αλλά και ο φόβος, όσων τώρα φρουρούσαν τα όρια των περιοχών τους· οι κάτοικοι της πόλης παντού ήταν διχασμένοι, φόβος και ενθουσιασμός ανάμικτα εντός τους· η μεγάλη κυρά ήταν οργισμένη αλλά δεν την είχε κυριεύσει πανικός, ο νους της ήταν τόσο οργανωμένος· κι ένας από τους ανθρώπους της που της ήταν πολύ πιστός, και αρκετά συμπαθητικός, είχε βάλει σχέδιο ήδη σε δράση, ξέροντας πως δεν θα ωφελούσε ν'αργεί· ενώ ένας άλλος, επικίνδυνος άντρας αναλογιζόταν μονάχα την καταστροφή και κάποιες σκέψεις του ήταν στραμμένες σε προδοσία· εκείνος που οι πολίτες έβλεπαν ως παλιό ήρωα είχε φυλακίσει έναν εχθρό που του ήταν αγαπητός, και κάποιοι νόμιζαν ότι τώρα η ανεξαρτησία τους βρισκόταν ακόμα πιο κοντά, αλλά οι αρχηγοί των απελευθερωτών/εισβολέων έβλεπαν πως ακόμα είχαν πολλή δουλειά μπροστά τους· και μια τρομερή προδοσία και φονικό προετοιμαζόταν πίσω από τις πλάτες τους, που μπορούσε εξίσου τρομερή και παράλογη οργή να γεννήσει...

Ο Μέμντουρ έπαψε να χορεύει. Το σώμα του, σαν με δική του θέληση, ή σαν με θέληση τελείως εξωτερική, *σταμάτησε*.

Ο νοοχορευτής έμεινε για λίγο ακίνητος, γονατισμένος. Μετά σηκώθηκε όρθιος, φόρεσε τα ρούχα του, και βγήκε από τον παλιό υπόγειο ναό του Παντοβόρου Σκότους, ανεβαίνοντας στο ισόγειο του άντρου των αυτονομιστών, όπου τον περίμεναν η Έρνελιθ η κυνηγός από τις Σκιερές Κοιλάδες, η Σερκίσναθ'χοκ η μάγισσα, ο Άνφιρ ο γιος του Κάλνεντουρ, ο Φάλερβιν ο μηχανικός, ο Ζόρελνιρ ο εκπαιδευτής γιγαντόλυκων, ο Σέλιρ'νιρ ο Βιοσκόπος, ο Φόρναλιν ο αλχημιστής, η Υράλνα, και μερικοί ακόμα. Στα πρόσωπα όλων τους ο Μέμντουρ διέκρινε καθαρή την ανησυχία για τον αιχμάλωτο αρχηγό τους, κι ο ίδιος αισθανόταν ένα παγερό χέρι να σφίγγει την καρδιά του για ό,τι είχε συμβεί στον Κάλνεντουρ. Φοβόταν πολύ γι'αυτόν, αν και από την αρχή δεν πίστευε ότι θα τον σκότωναν. Ο Εθέλδιρ αποκλείεται να σκότωνε τον αδελφό του.

«Είναι ζωντανός;» ρώτησε η Έρνελιθ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μέμντουρ.

«Είσαι σίγουρος;» είπε ο Φάλερβιν. «Οι μαντείες είναι πάντα αμφίβολες.»

«Σίγουρος είμαι.» Και τους μετέφερε, με όσο καλύτερα λόγια μπορούσε, αυτά που το δίχτυ της ψυχής του είχε ψαρέψει από την πόλη και το μυαλό του είχε αποκωδικοποιήσει. «Ο Κάλνεντουρ είναι ζωντανός,» επανέλαβε μετά. «Το καταλαβαίνετε, έτσι;»

Αρκετοί ένευσαν, άλλοι καθισμένοι, άλλοι όρθιοι. Ο Μέμντουρ, που ήταν όρθιος ώς τώρα, κάθισε πλάι στην Έρνελιθ, στο βραχίονα της πολυθρόνα της, ευέλικτος σαν πελώριος αίλουρος.

«Πού τον έχουν, Μέμντουρ;» ρώτησε εκείνη. «Πού τον κρατάνε;»

«Αυτό δεν το ξέρω. Εκτός αν *εσείς* καταλαβαίνετε κάτι απ'όσα σάς είπα.»

«Πώς είναι δυνατόν,» γρύλισε ο Ζόρελνιρ, «να περιμένεις *εμείς* να καταλάβουμε τα δικά σου λόγια καλύτερα από εσένα, νοοχορευτή;»

Ο Μέμντουρ ανασήκωσε τους ώμους. «Έτσι είναι ο χορός της νόησης, Ζόρελνιρ.»

Η Σερκίσναθ'χοκ είπε: «Στο σπίτι του Εθέλδιρ είναι. Οι κατάσκοποί μας είδαν ένα όχημα να σταματά μπροστά από εκεί, και από μέσα του βγήκαν έξι άνθρωποι. Οι τρεις απ'αυτούς φορούσαν κάπες με τις κουκούλες σηκωμένες στα κεφάλια. Οι άλλοι ήταν ο Εθέλδιρ, η

Ζιρίνα, και η Μάλμεντιρ. Ο ένας από τους τρεις κουκουλωμένους έμοιαζε με αιχμάλωτος· πρέπει να ήταν ο Κάλνεντουρ.»
«Κι οι άλλοι δύο;» είπε ο Φάλερβιν.
«Δε μπορώ να κάνω καμια υπόθεση.»
«Αν είναι να επιτεθούμε στο σπίτι του Εθέλδιρ, πρέπει να βεβαιωθούμε για την παρουσία του Κάλνεντουρ εκεί, μάγισσα. Μπορείς να τον εντοπίσεις;»
«Αν δεν φορά το δαχτυλίδι που του έχω φτιάξει.» Και εξήγησε, για όσους δεν το ήξεραν ή το είχαν ξεχάσει: «Έχω υφάνει επάνω του Μαγγανεία Προκαλύψεως για ν'αποτρέπει προσπάθειες εντοπισμού.»
«Αφού εσύ την έχεις υφάνει, δεν μπορείς να την προσπεράσεις;» απόρησε η Έρνελιθ.
«Όταν φτιάξεις μια καλή κλειδαριά και την κλειδώσεις, μετά μπορείς να την ανοίξεις χωρίς το κλειδί;» αποκρίθηκε η μάγισσα, κάνοντας την κυνηγό να συνοφρυωθεί συλλογισμένα. Η Σερκίσναθ'χοκ συνέχισε: «Δύο πράγματα μπορούν μονάχα να με βοηθήσουν: αν ο Εθέλδιρ έχει πάρει από τον αδελφό του το δαχτυλίδι· και ο χρόνος. Το πρώτο δεν νομίζω να έχει γίνει, για να είμαι ειλικρινής· ο Κάλνεντουρ μάλλον ακόμα φορά το δαχτυλίδι, ή το έχει κάπου επάνω του. Επομένως, μόνο ο χρόνος...»
«Τι εννοείς 'ο χρόνος', μάγισσα;» ρώτησε ο Ζόρελνιρ.
«Εννοεί,» είπε ο Φάλερβιν, «ότι η μαγγανεία κάποια στιγμή θα διαλυθεί. Έτσι δεν είναι;» Κοίταξε τη Σερκίσναθ'χοκ.
Εκείνη κατένευσε.
«Σε πόσο καιρό;» ρώτησε ο Φάλερβιν. «Ώρες; Μέρες;»
«Δύο ημέρες ακόμα. Κατά περιόδους φόρτιζα το δαχτυλίδι του Κάλνεντουρ προκειμένου η μαγγανεία να παραμένει ενεργή επάνω του.»
«Δε μπορούμε να περιμένουμε δύο μέρες!» πετάχτηκε ο Άνφιρ. «Πρέπει να πάμε να σώσουμε τον πατέρα μου *τώρα!*»
«Δεν ξέρουμε καν πού είναι, μικρέ,» του είπε ο Φάλερβιν. «Πρέπει να βεβαιωθούμε πρώτα.»
«Ας τους σκοτώσουμε όλους, τότε!»
«Αυτό δεν γίνεται.»
«Ο Κάλνεντουρ,» τους θύμισε ο Μέμντουρ, «είχε ένα σχέδιο...»
«Μιλάς για τον αιχμάλωτο διοικητή;» είπε ο Φάλερβιν.

«Ναι.»

Σιγή έπεσε για λίγο ανάμεσά τους.

«Ποιος από εμάς είναι πρόθυμος να μιλήσει μαζί της;» είπε ο Ζόρελνιρ. «Μόνο ο Κάλνεντουρ νομίζω πως ήταν ικανός για τέτοιο πράγμα.»

«Το σχέδιο αυτό, επιπλέον,» είπε ο Φάλερβιν, «δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσε να μας εξυπηρετήσει τώρα. Είναι σχέδιο καταστροφής· *επιθετικό* σχέδιο. Δε μπορώ να φανταστώ πώς θα το τροποποιούσαμε προκειμένου να σώσουμε τον Κάλνεντουρ. Αν μη τι άλλο, ο Κάλνεντουρ ίσως να κινδύνευε αν το βάζαμε σε εφαρμογή.»

«Ναι,» συμφώνησε η Έρνελιθ, «είναι πιθανό. Οι Χαρνώθιοι, αν τύχει να τον βρουν, δε θα τον κρατήσουν ζωντανό όπως ο Εθέλδιρ. Ο Εθέλδιρ δεν υπάρχει περίπτωση να τον σκοτώσει. Ποτέ.»

«Αλλά η Αρχόντισσα,» πρόσθεσε ο Μέμντουρ, «*σίγουρα* θα τον σκότωνε. Αφού τον βασάνιζε, πιθανώς.» Η φωνή του φανέρωνε τον φόβο του για τον Κάλνεντουρ. «Δε μπορούμε να βάλουμε αυτό το σχέδιο σε εφαρμογή. Πρέπει *πρώτα* να σώσουμε τον Κάλνεντουρ, και μετά εκείνος θ'αποφασίσει.»

Η Σερκίσναθ'χοκ είπε: «Θα πάω στο Σκοτεινό Παζάρι και στον Νυκτόκηπο, για να ερευνήσω με τη μαγεία μου, μήπως παρ'ελπίδα έχουν όντως πάρει το δαχτυλίδι από τον Κάλνεντουρ – πράγμα που δεν νομίζω. Θα πρέπει, μάλλον, να περιμένουμε δυο μέρες προτού δράσουμε, εκτός αν εν τω μεταξύ πάρουμε καμια άλλη πληροφορία.»

Ο Άλφεντουρ είχε μάθει για την εισβολή από χτες το βράδυ. Οι θόρυβοι από την επίθεση στα βορειοανατολικά έφταναν ώς εδώ, στη Μεγάλη Αγορά, στον *Ανθό του Ήλιου*· αλλά επίσης τα τηλεοπτικά κανάλια και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί δεν άργησαν καθόλου να αναφέρουν τι συνέβαινε.

Τώρα, που είχε ξημερώσει, η Ζέρκιλιθ έφερε τις τελευταίες εφημερίδες στον Άλφεντουρ, ο οποίος καθόταν στο σαλόνι κι έπαιρνε πρωινό μαζί με τη Λαρβάκι, τον Θάλβακιρ, και την Αζουρίτα. Η Ζέρκιλιθ κάθισε κι εκείνη στο τραπέζι, αφού έβγαλε την κάπα και τα παπούτσια της. Ο Άλφεντουρ κοίταξε τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Ο *Κήρυκας της Φάνρηβ* έγραφε: ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΕΠΕΣΑΝ. Τα *Νέα της Φάνρηβ*: ΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ! Η *Σαΐτα*: Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΕΙΣΒΑΛΕΙ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΤΟΥ. Η *Αγγελία:* ΘΑΝΑΤΟΙ ΚΑΙ ΥΛΙΚΕΣ ΖΗΜΙΕΣ ΣΤΟΝ ΝΥΚΤΟΚΗΠΟ.

«Το θεωρείς ακόμα εφικτό να επιτευχθεί ειρήνη;» ρώτησε η Λαρβάκι.

«Ναι...» μουρμούρισε ο Άλφεντουρ κοιτάζοντας τι έγραφε ο *Κήρυκας* κάτω από τις επικεφαλίδες.

«Σου έδωσα κάποια ιδέα;» Η Λαρβάκι τού μιλούσε, τις τελευταίες ημέρες, για διάφορους ανθρώπους που γνώριζε στη Φάνρηβ: πληροφορίες που είχε από τον καιρό που δρούσε ως πράκτορας της Παντοκράτειρας και, μετά, ως πράκτορας του Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ.

«Δυστυχώς όχι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. Δεν μπορούσε, για την ώρα, να φανταστεί πώς να χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες της Λαρβάκι για να φέρει την ειρήνη στην πόλη. Μονάχα ένα σχέδιο ήταν στο μυαλό του – να συνεννοηθεί με ορισμένους εμπόρους και άλλους που ενδιαφέρονταν για το εμπόριο στη Φάνρηβ ώστε αυτοί να ασκήσουν πιέσεις στον Φύλακα και στην Αρχόντισσα να έρθουν σε κάποιο συμβιβασμό – αλλά δεν ήξερε κατά πόσο αυτό θα έπιανε. Δεν του έδινε καθόλου καλές πιθανότητες επιτυχίας. Όμως μπορεί και να το προσπαθούσε, αν δεν είχε κάτι καλύτερο.

«Θα μιλήσεις στον Φύλακα, τώρα που εισέβαλε στην πόλη;» τον ρώτησε η Λαρβάκι.

«Δεν ξέρω αν αυτό θα είχε κανένα νόημα. Τι μπορεί να έχουμε να πούμε; Τις προτάσεις του μου τις έχει κάνει – δεν νομίζω να έχουν αλλάξει – και αποκλείεται να του αρέσει ο εμπορικός αποκλεισμός της πόλης· αλλά αποκλείεται και να συμφωνήσει (ακόμα, τουλάχιστον) να γίνει συμβιβασμός με τους Χαρνώθιους.»

«Δηλαδή, συνεχίζουμε να περιμένουμε;»

«Και να παρατηρούμε.»

Οι εχθροπραξίες είχαν ήδη αρχίσει, λίγο μετά την αυγή. Οι Χαρνώθιοι πυροβολούσαν τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας από τα όρια των περιοχών τους, και οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας πυροβολούσαν τους Χαρνώθιους από τα όρια των δικών τους περιοχών. Κανένας πολίτης δεν πλησίαζε στην Οδό των Ξένων από τα μέσα του Μεσοπόταμου και προς τα ανατολικά μέχρι τη Γέφυρα του Τίγρη. Η μεγάλη λεωφόρος είχε γεμίσει τρύπες, λάκκους, σφαίρες,

και διάφορα θραύσματα· το πλακόστρωτό της είχε διαλυθεί, και συνέχιζε να διαλύεται.

Ο Άσραδλιν πρότεινε στη Στρατηγό Μάρναλιθ να έρθει ο στόλος τους από τον ποταμό. «Δεν είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή;» Οι δυο τους στέκονταν στην οροφή του *Νυκτοδόχου,* μαζί με τον Έρανκουρ'μορ και τη Ναλτάμα'χοκ. Ο Σάρμαλκιρ ήταν κάτω, στους δρόμους, μαζί με τους πολεμιστές της Κοινοπολιτείας, αν και ο Άσραδλιν τού είχε πει να προσέχει. («Αν εγώ τύχει να σκοτωθώ, αδελφέ, εσύ θα είσαι ο επόμενος Φύλακας· η ζωή σου είναι σημαντική.» – «Ο Νούρκας σε ευνοεί, Άσραδλιν, δε σ'αφήνει να πεθάνεις· αποδείχτηκε όταν σε είχαν αιχμάλωτο οι αυτονομιστές.» – «Το ίδιο νομίζαμε κάποτε και για τον πατέρα. Να προσέχεις, κι άσε τις ανοησίες!» Οπότε το βλέμμα του Σάρμαλκιρ αγρίεψε, γιατί ποτέ δεν του άρεσε ο αδελφός του να του δίνει συμβουλές, ειδικά με πιεστικό τρόπο.)

«Ναι,» συμφώνησε η Μάρναλιθ, «είναι όντως η κατάλληλη στιγμή.» Και τραβώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη της κάλεσε έναν από τους διοικητές της, προστάζοντάς τον να σταλεί σήμα στον στόλο του ποταμού ώστε να έρθει στην πόλη.

«*Να εισβάλει, Στρατηγέ;*» ρώτησε ο άντρας μέσα από τον πομπό.

«Ακριβώς. Να εισβάλει. Οι αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού – οι πρώτες που θα συναντήσει – βρίσκονται υπό τον έλεγχό μας. Οι αποβάθρες του Ταριχευτή, απέναντι, στη νότια όχθη, που είναι πολύ μικρότερες, *δεν* βρίσκονται υπό τον έλεγχό μας. Φρόντισε να μεταβιβάσετε αυτή την πληροφορία στον Ναύαρχο.»

«*Μάλιστα, Στρατηγέ.*»

«Θα πάω στο Σκοτεινό Παζάρι,» δήλωσε ο Άσραδλιν, καθώς η Μάρναλιθ έκλεινε τον πομπό, «να περιμένω την άφιξη του στόλου. Θα έρθεις;»

«Για την ώρα, νομίζω πως καλύτερα να βρίσκομαι εδώ,» αποκρίθηκε εκείνη, και ύψωσε τα κιάλια της μπροστά της, κοιτάζοντας προς την Οδό των Ξένων, στα όρια Νυκτόκηπου και Μεσοπόταμου.

Ο Άσραδλιν και η Ναλτάμα'χοκ έφυγαν από το ξενοδοχείο, παίρνοντας μαζί τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες για να τους προστατεύουν από τυχόν δολοφόνους σταλμένους από την Αρχόντισσα ή τον Στρατηγό της – ο Φύλακας καβάλα στο μαύρο άτι του, η μάγισσα καβάλα σ'έναν γκρίζο γιγαντόλυκο. Διέσχισαν το εσωτερικό του Νυκτόκηπου, όπου δεν γίνονταν συγκρούσεις και τα πράγματα ήταν

ήσυχα, διέσχισαν το εσωτερικό του Σκοτεινού Παζαριού, όπου η ίδια ησυχία επικρατούσε, κι έφτασαν στις αποβάθρες. Καθοδόν, ο Άσραδλιν ειδοποίησε με τον πομπό του τον Εθέλδιρ, γιατί πίστευε ότι κι αυτός, ως Πρόμαχος της Επανάστασης, όφειλε να βρίσκεται εδώ.

Ο στόλος του ποταμού Τίγρη, ο στόλος που ήταν σταλμένος από την Όρολκηθ, μια από τις πόλεις της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών, δεν είχε έρθει ακόμα, φυσικά. Ο Άσραδλιν δεν μπορούσε ούτε καν να διακρίνει πλοία στο βάθος του ποταμού.

Τα τείχη της Φάνρηβ περνούσαν πάνω από τον Τίγρη, σχηματίζοντας μια πελώρια αψίδα, όπου βρίσκονταν πολεμιστές του Βασιλείου της Χάρνωθ καθώς και δύο κανόνια. Κοιτάζοντάς τα με τα κιάλια του, ο Άσραδλιν δεν νόμιζε ότι κανένα τους ήταν ενεργειακό. Η αψίδα, όμως, μπορούμε να αποτελέσει πελώρια πύλη. Υπήρχαν αλυσίδες απλωμένες από τη μια της άκρη ώς την άλλη, χαλαρές τώρα ώστε να πέφτουν βαθιά κάτω από το νερό· αλλά, με τη χρήση μηχανισμών, μπορούσαν εύκολα να τραβηχτούν επάνω για να εμποδίσουν τη διέλευση σκαφών. Κι αυτό ήταν κάτι που οι Χαρνώθιοι σίγουρα θα έκαναν μόλις έβλεπαν τον στόλο να έρχεται.

Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας είχαν καλό λόγο, λοιπόν, να θέλουν να τους διώξουν από την πελώρια αψίδα. Πλησίαζαν από τις βορειοανατολικές επάλξεις και τους επιτίθονταν, πυροβολώντας τους με τουφέκια. Ο Άσραδλιν τούς έβλεπε με τα κιάλια του.

Ο Εθέλδιρ ήρθε σύντομα κοντά του, επάνω στο δίκυκλό του, και η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ ήταν καθισμένη πίσω του.

«Τι συμβαίνει, Φύλακά μου;» ρώτησε ο Πρόμαχος· ο Άσραδλιν δεν του είχε πει γιατί του ζητούσε να έρθει στις αποβάθρες, φοβούμενος μήπως οι κατάσκοποι της Αρχόντισσας υπέκλεπταν την τηλεπικοινωνία. Αν και με τις επιθέσεις των μισθοφόρων από τις βορειοανατολικές επάλξεις, οι Χαρνώθιοι μάλλον θα είχαν μαντέψει τι θα ακολουθούσε.

«Ο στόλος μας έρχεται από τον ποταμό,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν.

«Σε πόση ώρα;»

«Από στιγμή σε στιγμή.»

Η Ζιρίνα είπε, κατεβαίνοντας από το δίκυκλο: «Ο ποταμός είναι γεμάτος Χαρνώθιους.»

Και ήταν αλήθεια: τα νερά ανάμεσα στο λιμάνι του Σκοτεινού Παζαριού και στο μικρό λιμάνι του Ταριχευτή ήταν, όντως, γεμάτα με σκάφη του Βασιλείου.

«Μπορούμε να τα χτυπήσουμε από εδώ;» ρώτησε ο Άσραδλιν, που δεν έβλεπε κανένα αξιόμαχο πλεούμενο στις αποβάθρες. Ή ίσως μερικά μόνο να μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για πόλεμο· τα άλλα ήταν άχρηστα.

«Με τη χρήση του ενεργειακού κανονιού, υποθέτω,» είπε ο Εθέλδιρ. «Αλλά, αν τους επιτεθούμε από τώρα, αυτό θα προκαλέσει άμεσα αντίποινα προς εμάς.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Άσραδλιν. «Θα τους χτυπήσουμε μόλις ο στόλος πλησιάσει. Φρόντισε το ενεργειακό κανόνι να είναι σε ετοιμότητα, Εθέλδιρ.»

Ο Εθέλδιρ κατένευσε και, στρέφοντας το δίκυκλό του, απομακρύνθηκε, έφυγε από τις αποβάθρες. Η Ζιρίνα έμεινε πίσω, σιωπηλή.

Ο Άσραδλιν τη ρώτησε: «Μιλήσατε με τον Κάλνεντουρ;»

«Μιλήσαμε, Εξοχότατε.»

«Σας αποκάλυψε τίποτα χρήσιμο για τους αυτονομιστές;»

«Τίποτα απολύτως.»

«Του προτείνατε να έρθει στο πλευρό μου; Αν συμμαχήσει τώρα μαζί μου, δεν πρόκειται να θυμάμαι πλέον το παραμικρό απ'όσα έκανε προτού μπω στην πόλη.»

«Του το είπαμε, Φύλακά μου, αλλά δεν είναι πρόθυμος ν'αλλάξει γνώμη.»

«Εξακολουθεί να είναι εχθρός μου; *Γιατί,* μα τους θεούς;»

«Δεν είναι το πρόβλημά του μαζί σας, ακριβώς. Με την Κοινοπολιτεία είναι, κυρίως.»

«Η Κοινοπολιτεία είναι σύμμαχός μας, Ζιρίνα!»

«Ο Κάλνεντουρ δεν το βλέπει έτσι. Πιστεύει ότι θέλουν να εκμεταλλευτούν την πόλη.»

«Πρέπει να του μιλήσω κάποια στιγμή.»

«Αμφιβάλλω ότι θα του αλλάξετε μυαλά, Φύλακά μου.»

Ο Άσραδλιν θυμήθηκε τη συζήτησή του με τον Κάλνεντουρ όταν εκείνος τον είχε αιχμάλωτο. «Ίσως,» αποκρίθηκε. «Αλλά, παρ'όλ' αυτά, θα ήθελα να του μιλήσω.»

Τα ποταμόπλοια δεν άργησαν να φανούν πέρα από την αψίδα του ποταμού· δεν βρίσκονταν και πολύ μακριά από την πόλη, άλλωστε. Στο σύνολό τους ήταν τριάντα, όπως ήξερε ο Άσραδλιν, παρότι μέχρι στιγμής δεν τα είχε αντικρίσει. Τα δεκαπέντε ήταν μηχανοκίνητα· τα υπόλοιπα πήγαιναν με τα πανιά και τα κουπιά. Ο λόγος γι'αυτό ήταν οικονομικός, κυρίως, και θέμα πόρων. Για να κινήσει κανείς τόσο μεγάλα σκάφη με μηχανές, μάγοι έπρεπε να ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή τους, αλλιώς οι μηχανές θα καταστρέφονταν· και η Όρολκηθ δεν μπορούσε να βρει και να πληρώσει περισσότερους από δεκαπέντε μάγους για να κάνουν αυτή τη δουλειά. Τα άλλα δεκαπέντε ποταμόπλοια έπρεπε, επομένως, να *μην* είναι μηχανοκίνητα. Αλλά αυτό δεν είχε και καμια μεγάλη διαφορά τώρα· δεν έπαιζε και τόσο μεγάλο ρόλο η ταχύτητα. Εκείνο που είχε σημασία ήταν πόσους μαχητές χωρούσε το κάθε σκάφος, πόσο καλά θωρακισμένο ήταν, και τι δύναμη πυρός είχε.

Οι αλυσίδες της αψίδας αμέσως σηκώθηκαν, κλείνοντας την είσοδο προς τη Φάνρηβ. Οι συγκρούσεις στις επάλξεις δεν είχαν πάψει ακόμα· οι μαχητές της Κοινοπολιτείας δεν είχαν διώξει τους μαχητές της Χάρνωθ από την αψίδα. Και τα σκάφη του Βασιλείου που γέμιζαν τον ποταμό είχαν ήδη αρχίσει να κινούνται, ετοιμάζοντας τα κανόνια τους.

Ο Εθέλδιρ σταμάτησε ξανά το δίκυκλό του δίπλα στον Άσραδλιν, περνώντας ανάμεσα από τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες. «Το ενεργειακό κανόνι είναι εδώ, Φύλακά μου. Περιμένουμε τη διαταγή σας.»

Ο Άσραδλιν ένευσε, έχοντας το βλέμμα του στραμμένο στην πελώρια αψίδα, στις αλυσίδες, στις συγκρούσεις στις επάλξεις, και στον ερχόμενο στόλο.

Τα κανόνια της αψίδας άρχισαν να βάλλουν εναντίον των πλοίων της Κοινοπολιτείας, καθώς επίσης κι άλλα κανόνια και ρουκετοβόλα που βρίσκονταν προς τα νότια, στις επάλξεις. Αυτά τα τελευταία ήταν πιο μακριά, βέβαια, και η γωνία δεν τα ευνοούσε, αλλά οι επιθέσεις τους δεν ήταν και αμελητέες.

Τα πλοία της Κοινοπολιτείας απάντησαν με παρόμοιο τρόπο. Και αεροσκάφη ήρθαν για να τα υποστηρίξουν, λίγο προτού έρθουν αεροσκάφη των Χαρνώθιων για να τα βυθίσουν. Ο ουρανός, γι'ακόμα μια φορά, γέμισε φωτιά και καπνούς.

Τα σκάφη της Κοινοπολιτείας πλησίασαν την αψίδα περνώντας μέσα από τα πυρά των εχθρών τους, χτυπώντας τις επάλξεις με τα κανόνια και τα ρουκετοβόλα τους – πέτρινα θραύσματα και άνθρωποι έπεφταν στον ποταμό. Δεν είχαν έρθει, όμως, όλα τα πλοία άθικτα· τα περισσότερα είχαν φωτιές επάνω τους και η θωράκισή τους ήταν χτυπημένη, ενώ τουλάχιστον δύο ο Άσραδλιν ήταν βέβαιος ότι είχαν βουλιάξει. Καθώς κοίταζε με τα κιάλια του, είδε τώρα ανθρώπους να πηδάνε από δύο σκάφη, όχι όμως για να τα εγκαταλείψουν επειδή βυθίζονταν. Δύτες ήταν. Πέφτοντας στο νερό εξαφανίστηκαν, και πρέπει μάλλον να πήγαιναν για να καταστρέψουν τις πελώριες αλυσίδες.

«Εξοχότατε,» είπε ο Εθέλδιρ, «τα πλοία του Βασιλείου κινούνται.»

Ο Άσραδλιν κατέβασε τα κιάλια του για να δει ότι, όντως, τα σκάφη πήγαιναν προς την αψίδα, αρχίζοντας να βάλλουν.

«Χτυπήστε τα,» πρόσταξε.

Ο Εθέλδιρ έκανε νόημα με το χέρι του, και το ενεργειακό κανόνι ξεκίνησε να ρίχνει, καθώς κι άλλα όπλα στημένα στις αποβάθρες. Μεγάλοι πίδακες νερού σηκώνονταν στον ποταμό, και τα Χαρνώθια σκάφη αναγκάστηκαν να ανακόψουν την πορεία τους για να στρέψουν τα πυρά τους προς το Σκοτεινό Παζάρι.

«Πάμε μακριά, Φύλακά μου!» είπε ο Εθέλδιρ. «Είναι επικίνδυνα εδώ τώρα.»

Ο Άσραδλιν δεν έφερε αντίρρηση. Μαζί με τους υπόλοιπους απομακρύνθηκε από τις αποβάθρες, καθώς οβίδες και ρουκέτες έπεφταν, καταστρέφοντας και πυρπολώντας.

Ο Εθέλδιρ, με τη Ζιρίνα καθισμένη ξανά πίσω του, οδήγησε τον Φύλακα και τους συντρόφους του σ'ένα άλλο σημείο του Σκοτεινού Παζαριού απ'όπου μπορούσαν να εποπτεύουν με άνεση τα δρώμενα στον ποταμό χωρίς να βρίσκονται εκεί που ήταν επικίνδυνο να χτυπηθούν από τα πυρά των Χαρνώθιων.

Εκρήξεις γίνονταν στις πλευρές της αψίδας τώρα, και οι αλυσίδες της φαίνονταν να πέφτουν, γυαλίζοντας στο φως του πρωινού ήλιου και χτυπώντας τα νερά του Τίγρη σαν γιγάντια μεταλλικά μαστίγια. Τα πλοία της Κοινοπολιτείας άρχισαν να μπαίνουν στο τμήμα του ποταμού που ανήκε στην πόλη, ενώ οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας έμοιαζε να νικάνε επάνω στις επάλξεις. Ύστερα, όμως, μια τρομερή επίθεση έγινε εναντίον της αψίδας. Κάποια αεροπλάνα πρέπει

να εξαπέλυσαν πυραύλους μεγάλης ισχύος. Ολόκληρο το οικοδόμημα γκρεμίστηκε, μαζί με τα κανόνια του και όσους βρίσκονταν επάνω. Οι πέτρες πλάκωσαν σκάφη από κάτω τους, ενώ άλλες βούτηξαν στον ποταμό σηκώνοντας πίδακες, στέλνοντας νερά στις όχθες.

Οι Χαρνώθιοι ίσως να προσπαθούσαν να δημιουργήσουν κάποιο φράγμα έτσι, σκέφτηκε ο Άσραδλιν, αλλά ο ποταμός ήταν πολύ βαθύς· οι πέτρες της γκρεμισμένης αψίδας δεν ήταν αρκετές για να γίνει τέτοιο φράγμα. Ωστόσο, είχε προκληθεί αναμφίβολα σημαντική καταστροφή στα σκάφη της Κοινοπολιτείας. Και όσα από αυτά είχαν ήδη καταφέρει να περάσουν από την αψίδα βρέθηκαν σε άμεση σύγκρουση με τα σκάφη του Βασιλείου, ενώ από τον Ταριχευτή οι Χαρνώθιοι τα χτυπούσαν με ρουκέτες και κανόνια.

Ο Άσραδλιν αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει, ορθώνοντας τις τρίχες του. Είχε μια πολύ άσχημη αίσθηση ότι ο στόλος δεν θα κατάφερνε τελικά να αράξει· ή, αν τα κατάφερνε, δεν θα είχε μείνει ούτε το ένα τέταρτο απ’αυτόν. *Πανωλεθρία...* σκέφτηκε. Αλλά τι μπορούσε να κάνει για να την αποτρέψει; Τι διαταγή μπορούσε να δώσει που θα άλλαζε την κατάσταση; *Γαμώτο! Η Μάρναλιθ έπρεπε να ήταν εδώ! Η Μάρναλιθ θα ήξερε τι να κάνει.* Ή, τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε...

«Εθέλδιρ... τι... τι προτείνεις;» ρώτησε, νιώθοντας τον λαιμό του ξερό, κολλημένο.

Αλλά ο Πρόμαχος της Επανάστασης έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας κι εκείνος την καταστροφή στον ποταμό.

Μετά από λίγο, οι επιθέσεις από τον Ταριχευτή έπαψαν, ξαφνικά, τόσο ξαφνικά... «Τι συμβαίνει;» είπε ο Άσραδλιν. «Κάτι συμβαίνει στον Ταριχευτή!» Κοιτούσε με τα κιάλια του αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει πολλά πράγματα πίσω από τους καπνούς και τις φωτιές που είχαν γεμίσει τον ποταμό.

Η Ναλτάμα’χοκ τού είπε: «Δώσε μου τα κιάλια σου, Άσραδλιν.» Εκείνος τής τα έδωσε και η μάγισσα ύφανε κάποιο ξόρκι επάνω τους, μουρμουρίζοντας μαγικά λόγια. Ύστερα, του τα επέστρεψε. «Θα μπορείς να δεις καλύτερα τώρα.»

Και ο Άσραδλιν πράγματι *μπορούσε* να δει καλύτερα. Οι μαγεμένοι φακοί έσκιζαν σαν λεπίδες τους καπνούς και τις φωτιές.

«Οι πολίτες επιτίθενται στους μαχητές του Βασιλείου!» είπε. «Οι πολίτες του Ταριχευτή επαναστάτησαν!»

«Αυτό είχα φανταστεί κι εγώ, Φύλακά μου,» είπε ο Εθέλδιρ, και στο μυαλό του ήταν ένα συγκεκριμένο πρόσωπο που άκουγε στο όνομα Νέλδουρ αλ Θάρναθ. Ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών. Οι Θάρναθ θα ήθελαν, αναμφίβολα, εκδίκηση για τον θάνατο του Ριλάθιρ, και είχαν μεγάλη επιρροή στον Ταριχευτή. Μπορούσαν να προκαλέσουν ξεσηκωμό εκεί, ακόμα κι όταν η συνοικία βρισκόταν υπό τη στρατιωτική επίβλεψη των Χαρνώθιων δυναστών. *Το πρόβλημα, βέβαια,* σκέφτηκε ο Εθέλδιρ, *είναι πως ο Νέλδουρ είναι αυτονομιστής, όχι δικός μας άνθρωπος...*

«Πάλι τα ίδια!» αναφώνησε η Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, κοιτάζοντας από το μπαλκόνι του Μεγάρου των Φυλάκων με τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια της. «*Πάλι τα ίδια,* γαμώ τα παπάρια του Χάρλαεθ Βοκ!»

«Μη βλασφημάς, *νιρλίσα...*»

«Σκασμός, Ολέρια!» Η Ολέρια ποτέ άλλοτε δεν την είχε ακούσει τόσο εκνευρισμένη, τόσο... αντιδιπλωματική. «Περιστοιχίζομαι από *ηλίθιους!* Από διανοητικά καθυστερημένους! Και μη μου πεις ότι μιλάω σαν τον γαμημένο τον Λευκό Ζάρκαθιν από το *Αρχέγονο Βασίλειο* γιατί θα σε μπατσίσω! Κοίτα τι έχει γίνει! Κοίτα τι στα κωλομέρια του Χάρλαεθ Βοκ έχει γίνει εκεί πέρα!»

Η Ολέρια δεν μπορούσε να διακρίνει και πολλά μέσα από τους καπνούς και τις φωτιές που τύλιγαν το ανατολικότερο τμήμα του ποταμού, παρότι κι εκείνη είχε ένα ζευγάρι κιάλια υψωμένα μπροστά της. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι τα δικά της κιάλια δεν τα είχε μαγέψει κανένας πιο πριν. «Τα πλοία της Κοινοπολιτείας κατάφεραν να μπουν...» είπε.

«Μόνο αυτό βλέπεις; Δε βλέπεις τι γίνεται στον Ταριχευτή; Δες τι γίνεται στον Ταριχευτή! Οι πολίτες φαίνεται κι εκεί νάχουν εξεγερθεί!»

Η Ολέρια έστρεψε τα κιάλια της λιγάκι προς τα νότια. «Γίνονται, όντως, κάποιες συγκρούσεις...»

«Σ'όλους τους δρόμους μέσα στη συνοικία! Θα τους τσακίσω τους καταραμένους τους Θάρναθ! Αυτοί φταίνε, σίγουρα. *Αυτοί!*»

Τα πλοία του Βασιλείου αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν πίσω από τη Γέφυρα του Τίγρη, επάνω στην οποία είχαν ήδη στηθεί πολλά με-

γάλα όπλα και πολλοί μαχητές της Χάρνωθ. Στον Ταριχευτή, εν τω μεταξύ, ήταν καταφανές από το Σκοτεινό Παζάρι ότι μακελειό επικρατούσε καθώς οι εξεγερμένοι πολίτες προσπαθούσαν να διώξουν τους μαχητές του Βασιλείου. Ο Φύλακας, χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, πρόσταξε τον Ναύαρχο του στόλου να στείλει πολεμιστές του στον Ταριχευτή για να βοηθήσουν τους πολίτες. Ο Ναύαρχος δεν έφερε αντίρρηση, και ο Φύλακας πρόσταξε επίσης αρκετούς από τους μισθοφόρους που βρίσκονταν στο Σκοτεινό Παζάρι να μπουν σε βάρκες και σε πλοία και να περάσουν απέναντι, στον Ταριχευτή, για να προσφέρουν ακόμα περισσότερη βοήθεια στους πολίτες.

«Συμφωνείς, Πρόμαχε;» ρώτησε, μην έχοντας ακόμα ακούσει τη γνώμη του Εθέλδιρ για όλα τούτα.

«Δεν διαφωνώ, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε εκείνος, εξακολουθώντας να είναι προβληματισμένος σχετικά με τις προθέσεις του Νέλδουρ αλ Θάρναθ αλλά μην κρίνοντάς το σκόπιμο να πει τίποτα τώρα στον Άσραδλιν.

Η Ζιρίνα ψιθύρισε στο αφτί του Εθέλδιρ, καθισμένη πίσω του πάνω στο δίκυκλο: «Ο Νέλδουρ δεν είναι μαζί μας.» Εννοείται πως κι εκείνη αμέσως αυτόν είχε σκεφτεί βλέποντας το μακελειό στον Ταριχευτή.

«Ναι,» της είπε ο Εθέλδιρ. «Αλλά, για την ώρα, πρακτικά, είναι σύμμαχός μας, δεν είναι;»

Η Ζιρίνα αναστέναξε. «Τα πράγματα έχουν αρχίσει να γίνονται πολύ μπερδεμένα.»

«Από την αρχή μπερδεμένα ήταν, απλώς τώρα φαίνεται πεντακάθαρα.»

Ο Άσραδλιν δεν άκουγε τι ψιθύριζαν ο Πρόμαχος και η Αιρετή, και δεν περνούσε απ'το μυαλό του ότι μπορεί να είχε άμεση σχέση με ό,τι συνέβαινε στον Ταριχευτή. Ήταν, επιπλέον, ενθουσιασμένος που κι άλλοι από τους πολίτες του είχαν αποφασίσει να ξεσηκωθούν για να τον υποστηρίξουν, για να διώξουν τους τυράννους.

Μέχρι ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης να σκαρφαλώσει στο ψηλότερο σημείο του φθινοπωρινού στερεώματος οι μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ είχαν διωχτεί από τον Ταριχευτή και η συνοικία βρισκόταν πλήρως υπό τον έλεγχο των εξεγερμένων πολιτών της και

των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών. Συγχρόνως, όμως, η Μεγάλη Αγορά και το Υαλουργείο – που συνόρευαν με τον Ταριχευτή – είχαν τεθεί υπό στρατιωτική επίβλεψη των Χαρνώθιων· οι δρόμοι τους είχαν πλημμυρίσει από μαχητές – καβαλάρηδες και πεζούς – μηχανοκίνητα οχήματα, κάρα, και μεγάλα όπλα. Οι πολίτες είχαν κλειδαμπαρωθεί στα σπίτια τους· οι έμποροι είχαν κλείσει βιαστικά τα καταστήματά τους.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα, έχοντας περάσει τον ποταμό πάνω σ'ένα από τα ποταμόπλοια της Όρολκηθ, συνάντησαν τον Νέλδουρ αλ Θάρναθ στο σπίτι του. Ο Αιρετός δεν ήταν μόνος: κι άλλοι Θάρναθ ήταν εδώ, καθώς και διάφοροι ακόμα εξεγερμένοι πολίτες του Ταριχευτή. Αλλά ούτε και ο Εθέλδιρ κι η Ζιρίνα είχαν έρθει μόνοι: μαζί τους ήταν ο Φύλακας, η Ναλτάμα'χοκ, και ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ, ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης. Οι άλλοι Θάρναθ τον χαιρέτησαν ένθερμα, σφίγγοντάς του το χέρι, αγκαλιάζοντάς τον, φιλώντας τον, χτυπώντας τον στους ώμους και στην πλάτη· τον θεωρούσαν ηρωική μορφή, ήταν καταφανές. «Η ελευθερία της πόλης μας είναι κοντά!» τους είπε εκείνος. «Πολύ κοντά! Ο Φύλακάς μας είναι εδώ, μαζί μας. Οι τύραννοι τρέμουν!»

Όταν οι φωνές και τα καλωσορίσματα είχαν τελειώσει, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ μίλησε σε όλους, ευχαριστώντας τους για τη συμβολή τους στον αγώνα, λέγοντας πως χωρίς αυτούς ίσως τα πλοία της Κοινοπολιτείας να μην είχαν καταφέρει να αράξουν στα λιμάνια του Σκοτεινού Παζαριού και του Ταριχευτή. «Ή μάλλον, του Σκοτεινού Παζαριού μόνο· στον Ταριχευτή δεν θα μπορούσαμε να έρθουμε καθόλου αν δεν είχατε ξεσηκωθεί εναντίον των τυράννων.»

Οι Θάρναθ και οι άλλοι εξεγερμένοι πολίτες ζητωκραύγασαν γι'ακόμα μια φορά, υψώνοντας γυαλιστερές λεπίδες και κούπες με ποτά μέσα στο μεγάλο σαλόνι της οικίας του Αιρετού της Συντεχνίας των Οπλουργών.

«Έχω, όμως, ακούσει ότι ο Νέλδουρ δεν ήταν μέχρι στιγμής με το μέρος μου. Ούτε με τους Χαρνώθιους, φυσικά, αλλά ούτε και μ'εμένα,» είπε ο Άσραδλιν, όταν οι φωνές είχαν πάψει, στρέφοντας το βλέμμα του στον Αιρετό. Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα τού είχαν μιλήσει για τις πεποιθήσεις του Νέλδουρ αλ Θάρναθ προτού έρθουν στον Ταριχευτή. Του είχαν πει και παλιότερα, ασφαλώς, για τον συγκεκριμένο Αιρετό, όταν ο Φύλακας βρισκόταν έξω από την πόλη, αλλά

τότε δεν ήταν βέβαιοι αν είχε δώσει την πρέπουσα σημασία· έτσι τώρα είχαν φροντίσει να του το τονίσουν ιδιαίτερα: Ο Νέλδουρ ήταν αμφιλεγόμενο πρόσωπο.

«Θα ήθελα,» συνέχισε ο Άσραδλιν, καθώς μουρμουρητά αντηχούσαν ολόγυρά του στο σαλόνι, «να τον ρωτήσω *γιατί*. Προφανώς τον ενδιαφέρει η ελευθερία της πόλης. Κι εμένα το ίδιο!»

«Φύλακά μου,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ, με τη φωνή του ν'ακούγεται βαριά μέσα στην ησυχία που ξαφνικά απλώθηκε. «Είμαι πλήρως με το μέρος σου.»

«Τι ήταν, τότε, αυτά που είχα μάθει για εσένα; Όταν οι Αιρετοί συνεδρίαζαν μιλούσες εναντίον μου. Πρότεινες ανεξαρτησία για την πόλη – αλλά χωρίς εμένα, και χωρίς τους συμμάχους μας της Κοινοπολιτείας.»

«Δεν πίστευα ότι θα κατορθώνατε όσα έχετε τώρα κατορθώσει,» αποκρίθηκε σταθερά ο Νέλδουρ. «Δεν πίστευα ότι θα περνούσατε τα τείχη και θα διώχνατε τους Χαρνώθιους στο πέρασμά σας σαν κυνηγημένα σκυλιά. Τώρα, η κατάσταση έχει αλλάξει. Και η άποψή μου για εσάς το ίδιο.»

Η Ζιρίνα ψιθύρισε στον Εθέλδιρ: «Δε μπορεί να λέει αλήθεια. *Αποκλείεται* να λέει αλήθεια.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Αποκλείεται,» συμφώνησε.

«Τότε,» είπε ο Φύλακας στον Αιρετό της Συντεχνίας των Οπλουργών, «δεν υπάρχει διένεξη μεταξύ μας...»

«Ασφαλώς και όχι, Εξοχότατε. Οι Θάρναθ θα πολεμήσουν για εσάς, όπως γενναία έχει πολεμήσει μέχρι στιγμής ο Βάρναλιρ – τον οποίο και χαιρετίζω ως ήρωα.» Ο Νέλδουρ ύψωσε την κούπα του προς τη μεριά του Μαυρόλυκου Αρχικαβαλάρη, και πολλοί άλλοι Θάρναθ επιδοκίμασαν τα λόγια του με φωνές.

«Έληξε τότε!» είπε ο Φύλακας. «Ο εχθρός μας είναι *ένας,* οι τύραννοι του Βασιλείου της Χάρνωθ – και είμαστε ενωμένοι εναντίον τους!»

Οι φωνές δυνάμωσαν, και λεπίδες υψώθηκαν ξανά στον φορτισμένο αέρα του σαλονιού. Οι Θάρναθ και οι άλλοι εξεγερμένοι πολίτες φώναζαν: *Ο Φύλακας της Φάνρηβ ξανά στη Φάνρηβ! Ο Φύλακας ξανά στη Φάνρηβ! Άσραδλιν! Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ!*

10

Ορκισμένοι Εχθροί· Μεγάλα Αιτήματα, Μεγάλες Ανταμοιβές

Ο Αρχικατάσκοπος περίμενε να νυχτώσει, και μετά κινήθηκε, μαζί με δύο πιστούς του πράκτορες μόνο. Μέχρι τον Φιλόξενο έφτασε χωρίς το παραμικρό πρόβλημα, αφού αυτές οι γειτονιές ήταν ελεγχόμενες από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Εκεί, σταμάτησε το τρίκυκλο όχημά του και εκείνος κι οι άλλοι δύο βγήκαν για να συνεχίσουν το αστικό ταξίδι τους βαδίζοντας, όχι πάνω στους δρόμους αλλά *κάτω* από αυτούς. Μπαίνοντας στους υπονόμους της Φάνρηβ και ακολουθώντας μια πορεία την οποία ο Θόρεντιν ήξερε καλά, πέρασαν από τις γραμμές των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας και έφτασαν στον Νυκτόκηπο. Σήκωσαν μια σχάρα και βγήκαν επάνω. Σ’ένα μέρος σκοτεινιασμένο από τα δέντρα, πλάι σε μια μονοκατοικία, άλλαξαν τα ρούχα τους, γιατί βρομούσαν από τον υπόνομο, κι έριξαν διακριτικό άρωμα επάνω τους. Εκεί όπου πήγαινε ο Θόρεντιν δεν έπρεπε να βρομά.

Κινούμενοι μέσα στα σκοτάδια, από πυκνή σκιά σε πυκνή σκιά, έφτασαν σε μια παλιά τριώροφη βίλα με αρκετά μεγάλο κήπο. Οι αιχμηρές γωνίες της έμοιαζαν να θέλουν να καρφώσουν τον ουρανό.

Η οικία του μητριαρχικού Οίκου των Κερέσναθ.

Ο Θόρεντιν, εδώ και καιρό, έκανε πολύ καλές δουλειές μαζί τους. Οι Κερέσναθ βοηθούσαν τους Χαρνώθιους, και οι Χαρνώθιοι φρόντιζαν οι Κερέσναθ να έχουν κάποια... πλεονεκτήματα μέσα στην πόλη. Μια δίκαιη ανταλλαγή.

Απόψε, ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος του προτεκτοράτου είχε ειδοποιήσει τη Ζαφειρία αλ Κερέσναθ με το γνωστό κωδικοποιημένο τηλεπικοινωνιακό σήμα τους, κι εκείνη είχε απαντήσει μ’ένα επίσης κωδικοποιημένο σήμα. Τώρα, λογικά, θα τον περίμενε.

Ο Θόρεντιν δεν πλησίασε τη μυτερή πύλη του κήπου της βίλας· πήγε σε μια από τις πλαϊνές μεριές, ακολουθούμενος από τους κατασκόπους του, όλοι τους σε εγρήγορση για τυχόν παγίδες. Δεν έπρεπε

να ξεχνάνε ότι οι άνθρωποι της Κοινοπολιτείας είχαν απλωμένη τώρα την επιρροή τους στον Νυκτόκηπο.

Πίσω από τα κάγκελα του κήπου και τα αναρριχώμενα φυτά που σκαρφάλωναν επάνω τους και τυλίγονταν γύρω τους σαν φίδια, ο Θόρεντιν διέκρινε μια σκιερή φιγούρα να στέκεται. Οποιοσδήποτε άλλος ίσως να την είχε περάσει για δέντρο ή κάποιο άλλο στοιχείο του κήπου, αλλά τα μάτια του Αρχικατάσκοπου ήταν εκπαιδευμένα να βλέπουν στο σκοτάδι και δεν έκανε τέτοια λάθη. Ορισμένοι, αστειευόμενοι, έλεγαν μάλιστα ότι ο Θόρεντιν είχε μάτια νυχτερινής όρασης, παρόμοια με γυαλιά νυχτερινής όρασης. *Τα μάτια μου, πάντως, δεν χρειάζονται μπαταρίες για να λειτουργήσουν,* τους απαντούσε συνήθως εκείνος.

Έκανε τώρα νόημα στους κατασκόπους του να μείνουν πίσω, φρουροί, κι ο ίδιος ζύγωσε τα κάγκελα, λέγοντας: «Ζαφειρία...» – ένας ψίθυρος πάνω στον νυχτερινό αέρα.

Ένα γυναικείο γέλιο ήχησε πίσω από τα κάγκελα. «Αναρωτιέμαι πώς με είδες, Θόρεντιν.» Και μετά, η καγκελωτή πόρτα – που μόνο για πόρτα δεν φαινόταν· ήταν κρυφή, κρυμμένη από τα φυτά κυρίως – άνοιξε.

Ο Θόρεντιν μπήκε στον κήπο, και η Ζαφειρία αλ Κερέσναθ έκλεισε πίσω του. Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, όπως εκείνος· τα γαλανά μάτια της (από τα οποία έλεγαν πως της είχε δοθεί το όνομά της) στραφτάλιζαν μέσα απ'το σκοτάδι.

«Το περίμενα ότι θα ήθελες να μιλήσουμε,» του είπε. «Έλα μαζί μου.»

Τον οδήγησε σ'ένα δωμάτιο πλάι στον στάβλο των γιγαντόλυκων, ένα δωμάτιο όπου είχαν μιλήσει και παλιότερα, ένα μικρό σαλόνι.

Η Ζαφειρία κατέβασε την κουκούλα της, αποκαλύπτοντας μαυρόδερμο πρόσωπο και πρασινόγκριζα μαλλιά πιασμένα προς τα πίσω με τσιμπίδια – ένα χτένισμα που αποτελούσε σχετικά παλιά μόδα της Φάνρηβ. Τα χείλη της ήταν βαμμένα πράσινα. Δεν ήταν άσχημη γυναίκα αλλά, προφανώς, αρκετά μεγάλης ηλικίας, όφειλε να παρατηρήσει ο Θόρεντιν για πολλοστή φορά. Όχι πως δεν του άρεσαν και οι μεγάλες γυναίκες, ειδικά αν ήταν καλοβαλμένες.

«Λυπάμαι για τον θάνατο του γιου σου, *νιρλίσα,*» της είπε, ήπια, αναφερόμενος στον άντρα που είχε σκοτώσει ο Νάλντιρ αλ Σάρε-

θουν, τον άντρα που είχε επιχειρήσει να δολοφονήσει την Αιρετή Χαρκάνιθ.

Η Ζαφειρία βλεφάρισε. «Σ'ευχαριστώ, Θόρεντιν,» αποκρίθηκε με ελαφρώς πιο βαριά φωνή από πριν. «Αλλά είμαι σίγουρη πως δεν ήρθες για να με συλλυπηθείς.»

«Όχι μόνο,» παραδέχτηκε εκείνος.

«Κάθισε.»

Ο Θόρεντιν κάθισε σε μια γωνιακή πολυθρόνα και η Ζαφειρία γέμισε δυο ποτήρια κρασί και του πρόσφερε το ένα. Ύστερα κάθισε κι εκείνη, σε μια καρέκλα που έφερε κοντά του.

«Σε απασχολεί το θέμα του Φύλακα, είμαι σίγουρη,» είπε.

«Προφανώς. Και νομίζω πως οι Κερέσναθ μπορούν να με βοηθήσουν – αν μη τι άλλο για λόγους εκδίκησης εναντίον του Νάλντιρ.»

«Ευχαρίστως θα τον κρεμούσα η ίδια, αν είχα την ευκαιρία,» είπε η Ζαφειρία σαν να μιλούσε για ένα ζευγάρι γάντια που είχε κατά νου να αγοράσει από τη Μεγάλη Αγορά της Φάνρηβ.

«Θέλω να οργανώσουμε μια εξέγερση στον Νυκτόκηπο εναντίον του Φύλακα, και πιστεύω ότι οι Κερέσναθ μπορούν να συμβάλλουν αξιοσημείωτα σ'αυτό. Η επιρροή σας εδώ δεν είναι μικρή. Υπάρχουν άλλοι οίκοι που σας ακούνε. Σας *υπακούνε*, ουσιαστικά.»

«Αυτό που προτείνεις, όμως, θα είναι επικίνδυνο. Πολύ.»

«Και η ανταμοιβή μεγάλη.»

«Τι είδους ανταμοιβή;»

«Η ολική εξόντωση του Οίκου των Σάρεθουν, καθώς και αφορολόγητη διακίνηση δέρματος και γούνας. Επίσης–»

«Εννοείς ότι δεν θα φορολογούμαστε *καθόλου* για τα δέρματα και τις γούνες που φέρνουμε στην πόλη;»

«Ακριβώς. Όλα τα κέρδη θα είναι δικά σας.»

«Έχει συμφωνήσει η Αρχόντισσα μ'αυτό;»

«Φυσικά. Θα τολμούσα αλλιώς να το αναφέρω; Επίσης,» πρόσθεσε ο Θόρεντιν, «αν επιθυμείτε να γίνουν κάποιες Τελετές Προσχώρησης ανάμεσα σε μέλη του οίκου σας και σε μέλη αριστοκρατικών οίκων της Χάρνωθ, θα φροντίσουμε – εγώ και η Αρχόντισσα – να κανονιστεί. Και *εσείς* θα αποφασίσετε ποιος θα προσχωρήσει σε ποιον οίκο.»

«Για να προσφέρεις τόσα, θα ζητάς και πολλά...»

«Σου εξήγησα τι ζητάω, *νιρλίσα,*» είπε ο Θόρεντιν πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Να οργανώσετε εξέγερση εναντίον του Φύλακα και των κατακτητών της Κοινοπολιτείας, να ελευθερώσετε τον Νυκτόκηπο από τα νύχια τους. Θα έχετε, ασφαλώς, και τη δική μου υποστήριξη – κατασκόπους μου, δηλαδή. Και όχι μόνο. Θα σας βοηθήσουν και Εκτελεστές του Ιερού Δέους.»

Η Ζαφειρία έμεινε σιωπηλή για λίγο, σαν η αναφορά των δολοφόνων του Χάρλαεθ Βοκ να την είχε παγώσει.

Ο Θόρεντιν είπε: «Θέλω, πριν απ'όλα, να επιτεθείτε στο σπίτι του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν, όπου τώρα φιλοξενούνται ο Φύλακας και τ'αδέλφια του. Θέλω να σκοτώσετε ολόκληρο τον Οίκο των Φυλάκων. Και μαζί σας θα είναι οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους γι'αυτή τη δουλειά–»

«Γιατί να μην το αναλάβουν μόνοι τους;»

«Γιατί δεν πιστεύω ότι μόνοι τους θα τα καταφέρουν. Απ'ό,τι έχω μάθει, το σπίτι του Νάλντιρ έχει γύρω του μεγάλη φύλαξη, και είμαι βέβαιος πως θα έχουν υφανθεί και προστατευτικές μαγγανείες. Χρειάζονται περισσότερα άτομα από τρεις δολοφόνους – οσοδήποτε καλά εκπαιδευμένους – για να καταφέρουν να εισβάλουν εκεί και να σκοτώσουν όλους τους Χέρκανεκ. Θα πρέπει, μάλλον, να πολιορκήσετε το σπίτι κανονικά. Αλλά ξέρω πως το μίσος σας για τους Σάρεθουν είναι μεγάλο, *νιρλίσα,* όπως μεγάλα είναι και τα κακά που σας έχουν κατά καιρούς κάνει.»

Η Ζαφειρία έμεινε ξανά σιωπηλή για μερικές στιγμές, κοιτάζοντας το ποτήρι στα χέρια της. «Η απόφαση δεν μπορεί να είναι μόνο δική μου, Θόρεντιν.»

«Συμφωνείς, όμως, με το σχέδιό μου;»

Τα γαλανά μάτια της ήταν όλο οργή. «Ορκίστηκα πως αυτός ο καταραμένος γιος των Σάρεθουν θα πληρώσει για τον θάνατο του γιου μου.» Αναστέναξε. Ήπιε μια γουλιά από το κρασί της. «Θόρεντιν,» ρώτησε, «βιάζεσαι να φύγεις;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Για να φέρω κι άλλους να μιλήσουμε.»

«Της οικογένειάς σου;»

«Φυσικά.»

«Θα μείνω,» είπε ο Θόρεντιν, γιατί ήταν πολύ σημαντικό να πείσει τους Κερέσναθ να στραφούν εναντίον του Φύλακα και της Κοινοπολιτείας· αυτό θα έδινε αξιοσημείωτο πλεονέκτημα στο Βασίλειο.

Η Ζαφειρία σηκώθηκε από την καρέκλα της και του έκανε νόημα να την ακολουθήσει. Ο Θόρεντιν υπάκουσε, αφήνοντας το ποτήρι του στο τραπεζάκι όπου άφησε κι εκείνη το δικό της. Ανέβηκαν σκάλες στρωμένες με χαλιά, πέρασαν μέσα από το φως φωτόλιθων και ενεργειακών λαμπών, κι έφτασαν σ'ένα σαλόνι στον τρίτο όροφο της οικίας, όπου η Ζαφειρία τού ζήτησε να καθίσει και να περιμένει.

Ύστερα από λίγο συγκεντρώθηκαν εκεί πέντε Κερέσναθ εκτός από τη Ζαφειρία: ο σύζυγός της, μικρότερος από εκείνη κατά εφτά χρόνια· η μοναχοκόρη της, είκοσι-τριών χρονών· ένας αδελφός της, ένα χρόνο μεγαλύτερος από τη Ζαφειρία· η σύζυγος του, ένα χρόνο μικρότερη από τη Ζαφειρία· και μια θεία της Ζαφειρίας, μια τριετία μόνο μεγαλύτερή της. Ο Θόρεντιν, φυσικά, γνώριζε τις ηλικίες όλων τους γιατί τους είχε μελετήσει: ήταν σημαντικοί Κερέσναθ· και για τους συμμάχους σου πρέπει πάντα να έχεις όσο το δυνατόν πιο αναλυτικές πληροφορίες, νόμιζε.

Η συζήτησή τους κράτησε δύο ώρες, κι όταν τελικά ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος της Φάνρηβ έφυγε από την παλιά βίλα των Κερέσναθ ήταν ευχαριστημένος. Από αύριο το πρωί κιόλας, το τέλος του Οίκου των Φυλάκων θα προετοιμαζόταν: και τη νύχτα οι Χέρκανεκ θα μάθαιναν πώς αντιμετώπιζε το Βασίλειο της Χάρνωθ τους εισβολείς στα προτεκτοράτα του.

Ο δίαυλος δίπλα στο μεγάλο κρεβάτι της κουδούνιζε. Η Κέσριμιθ άνοιξε τα μάτια της μέσα στο ασθενικό φως του φωτόλιθου στο κομοδίνο και, δίπλα από τον λιθοστάτη, είδε ότι το λαμπάκι που είχε ανάψει επάνω στον δίαυλο υποδήλωνε πως κάποιος από τους φρουρούς των δωματίων της την καλούσε.

Άπλωσε το χέρι της και πάτησε το κουμπί της αποδοχής. «Ναι;»

«*Συγνώμη για την ενόχληση, Αρχόντισσά μου,*» ακούστηκε μια γνώριμη γυναικεία φωνή, «*αλλά ο Αρχικατάσκοπος είναι εδώ και λέει πως του είχατε πει να έρθει να σας μιλήσει αμέσως, ό,τι ώρα κι αν είναι.*»

Η Κέσριμιθ έτριψε τα μάτια της. «Ναι. Ας περάσει· αφήστε τον να περάσει.»

«*Μάλιστα, Υψηλοτάτη,*» και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Η Κέσριμιθ δεν σηκώθηκε από το κρεβάτι· χασμουρήθηκε και τεντώθηκε κάτω από την κουβέρτα· πήρε καθιστή θέση, αφήνοντας τη ρόμπα να πέσει, επιτηδευμένα, από τον δεξή της ώμο, αποκαλύπτοντας τον στηθόδεσμό της.

«*Νιρλίσα;*» άκουσε τη φωνή του Θόρεντιν από τ'άλλα δωμάτια.

«Εδώ,» του φώναξε. «Προς τα εδώ. Στην κρεβατοκάμαρα.»

Ο Αρχικατάσκοπος πέρασε το κατώφλι. «Κοιμόσουν... Συγνώμη· αν το ήξερα.... Αλλά μου είχες πει να–»

«Δεν κοιμόμουν και *τόσο* πολύ,» είπε η Κέσριμιθ. «Καλά έκανες και με ξύπνησες.» Παρατήρησε ότι το βλέμμα του είχε πάει στον εκτεθειμένο ώμο της, ή στο στήθος της ίσως, καθώς πλησίαζε το κρεβάτι. «Αλλά γιατί άργησες τόσο; Είχα αρχίσει ν'ανησυχώ· κι όταν αρχίζω ν'ανησυχώ με πιάνει *τρομερή* υπνηλία.»

Ο Θόρεντιν μειδίασε με το Χαρνώθιο χιούμορ της. «Να καθίσω;» ρώτησε δείχνοντας την άκρη του κρεβατιού.

«Το ενθαρρύνω ανεπιφύλαχτα.»

Ο Θόρεντιν, εξακολουθώντας να χαμογελά, κάθισε. «Οι Κερέσναθ συμφώνησαν. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να αναζωπυρώσω το παλιό τους μίσος για τους Σάρεθουν· είχε, όπως το περιμέναμε, αναζωπυρωθεί από μόνο του όταν ο Νάλντιρ σκότωσε εκείνο τον επίδοξο δολοφόνο της Χαρκάνιθ, τον γιο της Ζαφειρίας.»

«Θα επιτεθούν στον Φύλακα, λοιπόν;»

«Ναι. Μαζί μ'άλλους οίκους που ανέκαθεν τους υπάκουγαν–»

«Είναι αξιόπιστοι αυτοί οι οίκοι, Θόρεντιν; Αν τους προδώσουν;»

«Η εμπειρία μου με τους Κερέσναθ μού έχει δείξει ότι είναι πολύ ύπουλοι· δεν θα επιλέξουν τυχαία τους συμμάχους τους. Σ'αυτό τούς εμπιστεύομαι. Αλλά, αν κάνουν λάθος, η ζημιά δική τους θα είναι...» Ανασήκωσε τους ώμους του.

«Όχι μόνο. Θα ζητήσω από τον Στρατηγό να στείλει τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους εκεί.»

«Εγώ δεν θα φοβόμουν για τους Εκτελεστές, *νιρλίσα*· ξέρουν πώς να επιβιώνουν.»

«Την άλλη φορά, όμως, όταν πήγαν να σκοτώσουν τον Εθέλδιρ–»

«Εκεί τούς περίμεναν. Ήταν παγίδα... Πράγμα περίεργο, βέβαια,» πρόσθεσε συλλογισμένα.

«Ναι, ήταν όντως περίεργο. Όπως σου είπα, ούτε ο Στρατηγός δεν μπορεί να το εξηγήσει. Εσύ μπορείς, με κάποιο τρόπο;»

«Σύμφωνα μ'ό,τι ξέρουμε, μόνο *ένας* τρόπος υπάρχει, *νιρλίσα*: αυτός που είπες κι εσύ. Μαντεία.»

«Νοοχορευτής, νομίζεις;»

«Είναι πιθανό. Καμια φορά, μέσα από τα παράξενα λόγια τους, μπορεί κανείς να βγάλει άκρη και να μάθει κάτι χρήσιμο.»

«Το αποκλείεις να γίνει το ίδιο και με τους Κερέσναθ;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται, ποτέ, στον πόλεμο. Όμως κάθε νύχτα δεν είναι νύχτα του Ιουράσκε, *νιρλίσα*. Μαντείες που να εξυπηρετούν μ'ακριβώς τον ίδιο τρόπο σε σταθερή βάση δεν υπάρχουν.»

«Ναι, σωστά,» συμφώνησε η Κέσριμιθ, σουφρώνοντας τα χείλη. «Συμφώνησαν, λοιπόν, να επιτεθούν πρώτα στον Οίκο των Φυλάκων, να τους σκοτώσουν όλους, και μετά να κάνουν εξέγερση στον Νυκτόκηπο εναντίον των ανθρώπων της Κοινοπολιτείας. Έτσι;»

«Ακριβώς,» είπε ο Θόρεντιν· και ρώτησε: «Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες από εμένα απόψε, *νιρλίσα;*»

Η Κέσριμιθ μειδίασε. «Η γυναίκα σου ταξιδεύει σε κάποιον μακρινό ονειρόκοσμο, και το δικό μου κρεβάτι χωρά δύο, ή και περισσότερους.» Άφησε τη ρόμπα της να γλιστρήσει κι από τους δύο ώμους.

Ο Θόρεντιν έβγαλε όλα του τα ρούχα και μπήκε κάτω από την κουβέρτα. Ήταν έτοιμος για εκείνη από προτού κατεβάσει την περισκελίδα του, δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει η Κέσριμιθ. Και καθώς ερχόταν κοντά της, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της, εκείνη τον κράτησε σταθερά, σαν να ήταν θηρίο που ήθελε να την καταβροχθίσει ή κύμα που ήθελε να την παρασύρει. Γελώντας, του δάγκωσε ήπια το αφτί. Τον καβάλησε αργά, διατρέχοντας τις παλάμες της πάνω στο μαύρο δέρμα του, σκύβοντας κάθε τόσο για να ρουφήξει τα χείλη του. Και όταν τον χόρτασε κατέβηκε από πάνω του και κύλησε στο πλάι, τραβώντας την κουβέρτα μαζί της, αφήνοντάς τον γυμνό.

«Δεν είναι ώρα να πας στη γυναίκα σου;» του είπε.

Ο Θόρεντιν γέλασε με το χιούμορ της, καθώς γύριζε στο πλάι για να την αντικρίσει μέσα στο ασθενικό φως. «*Εσύ* θα έπρεπε να ήσουν γυναίκα μου, *νιρλίσα*.»

Μιλούσε σοβαρά; αναρωτήθηκε η Κέσριμιθ. Υψώνοντας το δάχτυλό της, του είπε: «*Μία* φορά κάνεις τέτοιο λάθος στη ζωή σου, Θόρεντιν. Μία. Κι εγώ είμαι ήδη παντρεμένη.»

Ύστερα από μια κούπα κρασί Χαρνώθιων δασών, ο Αρχικατάσκοπος ντύθηκε κι έφυγε από τα δωμάτιά της χωρίς να δείχνει στο ελάχιστο προσβεβλημένος. *Αναμφίβολα δεν μιλούσε σοβαρά,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ. *Η Ολέρια τού ταιριάζει. Αν ήταν δικός μου σύζυγος, θα τον είχα σκοτώσει.*

11

Τα Μηνύματα στους Τοίχους· Φόβος για την Οικογένειά της· Αντιστροφή Ρόλων· οι Προδότες

Στην αρχή υπήρχε πρόβλημα επαφής ανάμεσα στο Σκοτεινό Παζάρι και στον Ταριχευτή, γιατί τη Γέφυρα του Τίγρη την έλεγχαν ακόμα οι Χαρνώθιοι και, φυσικά, οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας δεν μπορούσαν να περάσουν από εκεί. Ήταν υποχρεωμένοι να περνάνε τον ποταμό με βάρκες και πλοία για να πάνε απέναντι. Σήμερα, όμως, η Στρατηγός Μάρναλιθ είχε μια ιδέα. Ενώ οι εχθροπραξίες είχαν ξεκινήσει από το πρωί, πρόσταξε τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας να βάλουν αρκετές βάρκες στη σειρά έτσι ώστε να συνδέουν το Σκοτεινό Παζάρι με τον Ταριχευτή· κι επάνω στις βάρκες έριξαν μεγάλα μεταλλικά παραλληλόγραμμα, σχηματίζοντας μια δική τους, πλωτή γέφυρα που μπορούσε να σηκώσει ακόμα και οχήματα. Η γέφυρα αυτή ήταν έτοιμη πριν από το μεσημέρι, και βοήθησε πολύ τον Ταριχευτή, ο οποίος ήταν πολιορκημένος ανάμεσα στο Υαλουργείο και στη Μεγάλη Αγορά.

Η Ζιρίνα, βρισκόμενη στις αποβάθρες του Σκοτεινού Παζαριού μαζί με τον Εθέλδιρ, ανησυχούσε για τους δικούς της στο Υαλουργείο. Οι Χαρνώθιοι είχαν θέσει ολόκληρη τη συνοικία υπό στρατιωτική εποπτεία, και ίσως – ίσως – να είχαν φτάσει ακόμα και στο σημείο να αιχμαλωτίσουν τους Φέρενερ... «εξαιτίας μου,» είπε.

«Δε φταις εσύ, Ζιρίνα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Επιπλέον, δεν το ξέρεις ότι όντως έχει συμβεί αυτό. Γιατί δεν τους καλείς τηλεπικοινωνιακά, να μάθεις;»

«Φοβάμαι ότι πιθανώς να παρακολουθούν τις τηλεπικοινωνίες στο σπίτι, και δε θέλω αυτό να αποτελέσει αφορμή για να–»

«Στείλ' τους, τότε, ένα *σίρκι'θ,*» πρότεινε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα το σκέφτηκε. Ένευσε. «Ναι, μάλλον αυτό θα κάνω.»

Ανέβηκαν στο δίκυκλο του Εθέλδιρ κι εκείνος οδήγησε προς το σπίτι του.

Καθοδόν άκουσαν δυνατές εκρήξεις και αναστάτωση.

«Οι Χαρνώθιοι μπήκαν στις περιοχές μας,» είπε η Ζιρίνα, και τράβηξε το πιστόλι της.

Ο Εθέλδιρ έστριψε και σταμάτησε το δίκυκλο σε μια γωνία. Αντίκρυ τους φωτιές φαίνονταν και άνθρωποι έτρεχαν από δω κι από κει· κάποιοι πυροβολούσαν. Κανένας, όμως, δεν έμοιαζε με μαχητή της Χάρνωθ. Και σ’έναν από τους τοίχους ήταν γραμμένο, με μεγάλα κόκκινα γράμματα: ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΟΝ ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ. Η σύγκρουση έπαψε γρήγορα· οι επιτιθέμενοι εξαφανίστηκαν μέσα στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού, έχοντας αφήσει πίσω τους μερικούς νεκρούς πολεμιστές της Κοινοπολιτείας αλλά όχι πολλούς.

«Οι αυτονομιστές,» είπε ο Εθέλδιρ, «όχι οι Χαρνώθιοι.» Κι οδήγησε το δίκυκλό του πέρα από τούτη την περιοχή, προς τα εκεί απ’όπου ακούγονταν άλλες φασαρίες. Όταν έφτασε, όμως, είδε ότι η σύγκρουση είχε μόλις διαλυθεί· οι επιτιθέμενοι είχαν φύγει. Και, ναι, ήταν ξανά, αναμφίβολα, οι αυτονομιστές. Φωτιές χόρευαν μέσα στο κατάστημα ενός εμπόρου κι επάνω σ’ένα κάρο, ενώ σ’έναν τοίχο τα μεγάλα κόκκινα γράμματα φώναζαν: ΠΡΟΔΟΤΗ ΕΘΕΛΔΙΡ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΤΟΝ ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ.

«Δε νομίζω ότι με συμπαθούν πια,» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ, κι έστριψε, φεύγοντας.

«Σε συμπαθούσαν παλιότερα;» είπε η Ζιρίνα.

«Μην ξεχνάς πως πολλοί απ’αυτούς ήταν κάποτε στην Επανάσταση.»

Ο Εθέλδιρ φοβόταν ότι, φτάνοντας στο σπίτι του, ίσως να έβρισκε αυτονομιστές να επιτίθενται στους φρουρούς που το περιτριγύριζαν. Αλλά, όταν ήταν εκεί, είδε πως κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε. Τα πάντα ήταν ήσυχα. Ρώτησε έναν από τους μαχητές της Κοινοπολιτείας αν είχαν δεχτεί καμια επίθεση, κι εκείνος έδωσε αρνητική απάντηση.

Ο Εθέλδιρ έβαλε το δίκυκλό του στο γκαράζ, και η Ζιρίνα πήγε στο γραφείο, για να γράψει ένα μήνυμα στην οικογένειά της και να το δώσει στο στόμα του *σίρκι’θ* αφού το βγάλει από τη γυάλα. Ο Εθέλδιρ ανέβηκε στο επάνω πάτωμα του σπιτιού, για να δει τι γίνονταν οι νοοχορεύτριες, και τις βρήκε να κάνουν χορευτικές ασκήσεις στο καθιστικό, έχοντας παραμερίσει όλα τα έπιπλα, τοποθετώντας τα γύρω-γύρω.

Βλέποντάς τον σταμάτησαν. «Πρόμαχε,» είπε η Ναλτάφιρ. «Ελπίζω να μη σε πειράζει που...» Έδειξε τα παραμερισμένα έπιπλα.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνος, «αν δεν ενοχλεί τη Μάλμεντιρ.»

«Τη ρωτήσαμε και είπε εντάξει.»

«Εντάξει, τότε. Πού είναι; Δεν είν' εδώ;»

«Έχει βγει· δε μας είπε πού πήγε.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε, κι έριξε ένα βλέμμα στη Σερφία. Η παράξενη πρασινόδερμη κοκκινομάλλα ακόμα δεν του είχε πει παραπάνω από πέντε κουβέντες από τότε που ήρθε στο σπίτι του. Και ούτε τώρα μίλησε.

Ο Εθέλδιρ κατέβηκε στο ισόγειο κι άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη για ν'ακούσει τι ψέματα έλεγαν τα τηλεοπτικά κανάλια, που ελέγχονταν από την Αρχόντισσα. Δε μπορούσαν, φυσικά, να κρύψουν τον ερχομό του Φύλακα στην πόλη, αλλά μπορούσαν να διαστρεβλώσουν αρκετά την αλήθεια.

Η Ζιρίνα ήρθε σύντομα κοντά του. «Το έστειλα,» είπε. «Στον πατέρα μου.» Αισθανόταν αγχωμένη.

«Δε νομίζω ν'αργήσει ν'απαντήσει.»

«Εκτός αν κάτι κακό τού έχει συμβεί.»

«Μη βάζεις στο μυαλό σου τέτοια από τώρα.»

Μετά από καμια ώρα, γευμάτιζαν μαζί με τον Κάλνεντουρ στο καθιστικό του σπιτιού. Ο Εθέλδιρ δεν ήθελε να τον κρατά συνέχεια κλειδαμπαρωμένο στο υπόγειο σαν να ήταν εγκληματίας. Προτιμούσε να τρώει *μαζί* με τον αδελφό του, όταν μπορούσε, παρά να του δίνει φαγητό και να τον κλείνει μες στο σκοτάδι. Η Ζιρίνα διαφωνούσε, βέβαια· δεν αισθανόταν καθόλου καλά να γευματίζει με τον αυτονομιστή· αλλά τι να έλεγε στον Εθέλδιρ; Ήταν αδελφός του ο Κάλνεντουρ. Δυστυχώς.

Το ενεργειακό πιστόλι της, πάντως, το είχε συνεχώς κοντά της και έτοιμο. «Οι φίλοι σου αποκαλούν τον Εθέλδιρ προδότη,» είπε. «Το έχουν γράψει στους δρόμους. Δε ντρέπονται;»

«Σας είχα προειδοποιήσει, δεν σας είχα προειδοποιήσει; Ελευθερώστε με και όλα θα τελειώσουν.»

«Ο Φύλακας θέλει να σου μιλήσει, κάποια στιγμή. Έτσι μου είπε.»

«Αισθάνομαι ξαφνικά τρομερό ενθουσιασμό που θέλει να μου μιλήσει ο μικρός Φύλακας,» είπε ο Κάλνεντουρ, μασώντας.

Η Ζιρίνα, προτού αποκριθεί, αισθάνθηκε ένα τσίμπημα στο αριστερό ξυπόλυτο πόδι της. Έστρεψε το βλέμμα της και είδε ένα *σίρκι'θ* μ'ένα χαρτί στο στόμα. Ο πατέρας της είχε απαντήσει! Οι χτύποι της καρδιάς της απρόσμενα δυνάμωσαν. Πήρε το μήνυμα από το μικρό πλάσμα, κι εκείνο αμέσως έφυγε.

Η Ζιρίνα ξετύλιξε το χαρτί.

«Ερωτικό σημείωμα;» είπε ο Κάλνεντουρ.

Η Ζιρίνα διάβασε... και ηρέμησε. Χαμογέλασε.

«Όλα καλά;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και τσάκισε το χαρτί μέσα στη γροθιά της.

«Υποθέτω ότι δεν θα μου πείτε τι συμβαίνει, ακόμα κι αν ρωτήσω,» σχολίασε ο Κάλνεντουρ.

«Σωστή η υπόθεσή σου, αδελφέ.»

«Γιατί συνεχίζεις να με κρατάς εδώ, Εθέλδιρ; Τι νομίζεις ότι θα κερδίσεις από αυτό; Ή σκότωσέ με ή άσε με να φύγω.»

«Ούτε το ένα πρόκειται να συμβεί ούτε το άλλο. Ελπίζω πως στο τέλος θα λογικευτείς.»

«Με την ελπίδα θα μείνεις. Οι λογικές μας δεν είναι ίδιες.»

Τι θα μπορούσε να τον κάνει να έρθει με το μέρος μας; αναρωτήθηκε ο Εθέλδιρ – και δεν ήταν η πρώτη φορά που το αναρωτιόταν. *Τι θα μπορούσε να τον κάνει να συμμαχήσει με τον Φύλακα;*

Το απόγευμα, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ ήρθε να μιλήσει στον Κάλνεντουρ. Η Ναλτάμα'χοκ ήταν μαζί του.

Ο Εθέλδιρ άνοιξε την καταπακτή και είπε στον αδελφό του να ανεβεί. Ο Κάλνεντουρ ανέβηκε, συναντώντας στο καθιστικό, εκτός από τον Φύλακα και την αδελφή του, τη Ζιρίνα, τη Μάλμεντιρ, και τέσσερις μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας που βρίσκονταν εδώ, προφανώς, για να φρουρούν τον Άσραδλιν.

«Ο μικρός Φύλακας...» παρατήρησε ο Κάλνεντουρ. «*Εξοχότατε,*» είπε ειρωνικά, «την προηγούμενη φορά οι θέσεις μας ήταν αντεστραμμένες.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, καθισμένος σε μια πολυθρόνα ανάμεσα στην αδελφή του και στη Ζιρίνα, οι οποίες κάθονταν σε καρέκλες. «Και τότε, αν θυμάμαι καλά, μου πρότεινες να συμμαχήσουμε...»

«Μόνο υπό συγκεκριμένες συνθήκες,» τόνισε ο Κάλνεντουρ, και κάθισε στον καναπέ. Ο Εθέλδιρ παρέμεινε όρθιος, παραδίπλα, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

«Τι συνθήκες;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Σου είχα πει πως ίσως να φτάσουμε στο σημείο που οι Χαρνώθιοι και οι καιροσκόποι της Κοινοπολιτείας θα έχουν αλληλοσκοτωθεί και η πόλη θα βρίσκεται σε κατάσταση χάους, πλήρους αναρχίας. Σε μια *τέτοια* περίπτωση, ναι, νομίζω πως το αίμα του Οίκου των Φυλάκων θα με βοηθούσε να επαναφέρω την ειρήνη στη Φάνρηβ.»

«Και δε θέλεις τώρα να επαναφέρεις την ειρήνη στη Φάνρηβ;»

«Με τους λύκους της Κοινοπολιτείας εδώ;» Λοξοκοίταξε τους μισθοφόρους που στέκονταν στα άκρα του δωματίου με τους αντίχειρές τους περασμένους στις ζώνες τους από τις οποίες κρέμονταν θηκαρωμένα όπλα. «Να εκμεταλλεύονται την πόλη μου; Δεν είναι 'ειρήνη' αυτό… *Εξοχότατε.*»

«Η Κοινοπολιτεία είναι σύμμαχός μας, Κάλνεντουρ–»

«Είναι *δική σου* σύμμαχος, μικρέ – ή ίσως έτσι να νομίζεις – όχι και *δική μου!*»

«Πρόσεχε πώς μιλάς στον Φύλακα της Φάνρηβ, σκυλί,» του είπε ένας από τους μισθοφόρους.

Ο Κάλνεντουρ στράφηκε να τον αντικρίσει ευθέως. «Δώσε μου μια λεπίδα στο χέρι και τότε *ξαναπές* με σκυλί, πολεμοκάπηλο αγρίμι.»

«Δε θέλω να ξανακούσω κανέναν να μας διακόπτει!» είπε ο Άσραδλιν στον μισθοφόρο που είχε μιλήσει. «Η δουλειά σας δεν είναι αυτή.»

«Με συγχωρείτε, Εξοχότατε. Απλώς θεώρησα τα λόγια του απαράδεκτα.»

«Αυτό θα το κρίνω εγώ,» είπε ο Άσραδλιν, κι έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Κάλνεντουρ. «Τα λόγια σου είναι, όντως, απαράδεκτα, αυτονομιστή. Αλλά ξέρω ότι έχεις πολεμήσει γενναία τους Παντοκρατορικούς και το σέβομαι. Επίσης–»

«Μη μου λες τέτοιες μαλακίες,» τον διέκοψε ο Κάλνεντουρ. «Όχι όταν φέρνεις πολεμοκάπηλους καιροσκόπους μέσα στην πατρίδα μου επειδή μπορούν να σε βοηθήσουν να καθίσεις στον θρόνο σου πιο γρήγορα.»

«Κάλνεντουρ!» φώναξε ο Εθέλδιρ. «Έχεις παρεκτραπεί. Ο Φύλακας μιλά φιλικά μαζί σου.»

«Με συγχωρείς που δεν μπορώ να κάνω κι εγώ το ίδιο μαζί του.»
«Δεν περιμένω να μου μιλάς φιλικά,» του είπε ο Άσραδλιν. «Σου ζητώ να συμμαχήσουμε για το καλό της πόλης. Δε θέλω να έχω να αντιμετωπίσω και τους αυτονομιστές ενώ αντιμετωπίζω τους Χαρνώθιους. Και οι δύο επιθυμούμε την ελευθερία της Φάνρηβ, Κάλνεντουρ.»
«Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά μόνο ο ένας από τους δυο μας ξέρει πώς πραγματικά να ελευθερώσει την πόλη από τα δεσμά της.»
«Οι άνθρωποί σου προκάλεσαν σήμερα καταστροφές στους δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού και του Νυκτόκηπου, σε τρία σημεία, κι έγραψαν στους τοίχους συνθήματα σχετικά μ'εσένα.»
«Να περιμένεις και χειρότερα.»
«Θα μπορούσες να τους σταματήσεις...»
«Κι εσύ το ίδιο. Πρόσταξε τον αδελφό μου να μ'ελευθερώσει. Είμαι σίγουρος ότι, σαν καλό σκυλάκι σου, θα σε υπακούσει.»
«Ο Πρόμαχος της Επανάστασης είναι *σύμμαχός* μου και τον σέβομαι· δεν είναι 'σκυλάκι' μου. Και δε νομίζω ότι έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε, Κάλνεντουρ. Δυστυχώς.»
Ο Εθέλδιρ, σημαδεύοντας τον αδελφό του μ'ένα ενεργειακό πιστόλι, του έκανε νόημα να σηκωθεί. Ο Κάλνεντουρ δεν έφερε αντίρρηση· σηκώθηκε και βάδισε ώς την καταπακτή· κατέβηκε στο υπόγειο, και ο Εθέλδιρ έκλεισε και κλείδωσε από πάνω του.
«Με συγχωρείτε γι'αυτό, Φύλακά μου,» είπε στον Άσραδλιν επιστρέφοντας στο καθιστικό.
«Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από τον Κάλνεντουρ,» αποκρίθηκε εκείνος, δείχνοντας προβληματισμένος.
Η Ναλτάμα'χοκ είπε: «Θα μπορούσα να τον τρομοκρατήσω με μαγεία, για να γίνει πιο συνεργάσιμος. Για να μας αποκαλύψει, τουλάχιστον, πού είναι το άντρο των αυτονομιστών. Ίσως νάναι ακόμα και μέσα στον Νυκτόκηπο, ή στο Σκοτεινό Παζάρι. Πώς αλλιώς οι αυτονομιστές του θα ξεπετάγονταν έτσι;»
«Οι αυτονομιστές ξεπετάγονται παντού, Κυρά μου,» της είπε ο Εθέλδιρ· «δεν είναι παράξενο αυτό.»
Ο Άσραδλιν είπε στην αδελφή του: «Δε θα τον βασανίσω ακόμα.»
«Δεν είναι ακριβώς βασανιστήριο. Απλώς θα αισθάνεται πιεσμένος, ψυχικά. Τίποτα περισσότερο.»
Ο Άσραδλιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι ακόμα.»

Η Ζιρίνα, αναλογιζόμενη την κατάσταση, δεν ήξερε κατά πόσο η απόφαση του Άσραδλιν ήταν συνετή. Ίσως θα τους ωφελούσε όλους αν η Ναλτάμα εξασκούσε τη μαγεία της επάνω στον Κάλνεντουρ. Ο Εθέλδιρ σίγουρα θα αρνιόταν να βασανίσει τον αδελφό του σωματικά, αλλά πιθανώς να μην αρνιόταν να του ασκηθεί λίγη ψυχική πίεση. Επιπλέον, ο Φύλακας μπορούσε πάντα να το *προστάξει*, είτε άρεσε στον Εθέλδιρ είτε όχι· ο Κάλνεντουρ ήταν, ουσιαστικά, *δικός του* αιχμάλωτος.

Ο Άσραδλιν, σκέφτηκε η Ζιρίνα, εξακολουθούσε να είναι αρκετά αφελής. Τι νόμιζε, ότι θα κατόρθωνε να κάνει τον Κάλνεντουρ να τον αγαπήσει; Δεν της φαινόταν και πολύ πιθανό αυτό.

Ενώ οι δυνάμεις του Φύλακα ήταν απασχολημένες με τους Χαρνώθιους εχθρούς τους και τους αυτονομιστές που παρουσιάζονταν απρόσμενα μέσα στις κατακτημένες περιοχές, ο Οίκος των Κερέσναθ μπορούσε να κινηθεί χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας είχαν κάνει δικό τους τον Νυκτόκηπο αλλά δεν τον είχαν υπό στρατιωτική επίβλεψη· οι πολίτες διέσχιζαν ελεύθερα τους δρόμους του. Οι Κερέσναθ έκαναν τις συμφωνίες που θεωρούσαν απαραίτητες και ετοίμασαν τα πάντα σύμφωνα με την αρέσκειά τους, ενώ κατάσκοποι του Θόρεντιν βρίσκονταν από κοντά.

Όταν η νύχτα έπεσε, οι τρεις Εκτελεστές του Ιερού Δέους συνάντησαν τη Ζαφειρία αλ Κερέσναθ μέσα στον κήπο της παλιάς βίλας, ξαφνιάζοντάς την με την αιφνίδια εμφάνισή τους. Γκριζοντυμένοι όλοι, με κουκούλες να κρύβουν τα κεφάλια και την κάτω μεριά του προσώπου τους· τα μάτια τους γυάλιζαν σαν κρύσταλλα.

«Η κυρία Ζαφειρία αλ Κερέσναθ;» ρώτησε ο ένας.

«...Ναι.» Η παρουσία τους έκανε ένα ρίγος να τη διατρέχει από τον αυχένα ώς τη βάση της ράχης, σαν ο Βορέσας ο Θανατοδότης να την είχε ακραγγίξει με το παγερό του δάχτυλο.

«Βρισκόμαστε στις υπηρεσίες σας, κυρία μου.» Οι τρεις Εκτελεστές λύγισαν το δεξί γόνατο ακουμπώντας τον δεξή τους πήχη επάνω του. «Για τον θάνατο του Οίκου των Φυλάκων, του Οίκου των Χέρκανεκ.»

«Ναι,» είπε ξανά η Ζαφειρία. «Θα έρθετε μαζί μας; Μέσα στα οχήματά μας;»

«Θα είμαστε κοντά,» αποκρίθηκε ο άντρας, και οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους εξαφανίστηκαν μες στη βλάστηση του κήπου.

Οι Κερέσναθ επικοινώνησαν με τους συμμάχους τους, τα κατάλληλα σήματα δόθηκαν, και μέσα στη νύχτα αρκετά οχήματα ξεκίνησαν από χώρους στάθμευσης, υπόγειους και μη, ενώ αρκετοί καβαλάρηδες αλόγων και γιγαντόλυκων βγήκαν από στάβλους. Δεν ανήκαν όλες αυτές οι αστικές δυνάμεις στον Οίκο των Κερέσναθ, φυσικά, αλλά και σε άλλους, μικρότερους οίκους που ανέκαθεν άκουγαν τους Κερέσναθ, ενώ ορισμένοι ήταν απλώς μισθοφόροι.

Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας, αρχικά, δεν πρόσεξαν την ξαφνική παράξενη κίνηση. Δεν τους τράβηξε την περιέργεια παρά μόνο όταν τα οχήματα και οι καβαλάρηδες ήρθαν, συγκεντρωμένα, καταπάνω στην οικία του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Οι φρουροί που στέκονταν γύρω της – ορισμένοι από τους οποίους ήταν Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες – αμέσως ύψωσαν τα όπλα τους.

Οι Κερέσναθ και οι σύμμαχοί τους, χωρίς καμία προειδοποίηση πέρα από αυτήν που αποτελούσε η ίδια η παρουσία τους, άρχισαν να πυροβολούν από το εσωτερικό των κλειστών οχημάτων, από τις καρότσες των ανοιχτών οχημάτων, από τις σέλες των δικύκλων, κι από τις ράχες των θηρίων. Οι φρουροί του σπιτιού απάντησαν με παρόμοιο τρόπο. Κρότοι και λάμψεις έσκισαν τη νύχτα.

Η Ναλτάμα'χοκ, που κοιμόταν σ'ένα από τα δωμάτια του επάνω πατώματος της οικίας, ξύπνησε και δίχως καθυστέρηση παραμέρισε την κουβέρτα της, σηκώθηκε από το κρεβάτι, και κοίταξε από το παράθυρο, βλέποντας τις λάμψεις και το μακελειό έξω από το σπίτι. Οι αυτονομιστές; Ήταν πάλι οι αυτονομιστές;

Με βιάση – αλλά χωρίς να χάσει καθόλου την ψυχραιμία της (χρησιμοποιώντας μια από τις τεχνικές ελέγχου της αναπνοής των Διαλογιστών) – έβγαλε το νυχτικό της, φόρεσε το φόρεμά της, έπιασε τις μπότες της–

Ένας ήχος θραύσης και, συγχρόνως, μια ειδοποίηση μέσα στο μυαλό της σαν γιγάντιο κουδούνι: η Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως που είχε υφάνει γύρω απ'ολόκληρο τον μοναδικό όροφο της οικίας.

Κάποιοι έμπαιναν από την πόρτα του μπαλκονιού!

Η Ναλτάμα'χοκ άφησε τις μπότες της κι έδεσε αμέσως τη ζώνη της, από την οποία κρέμονταν ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε–

Η μάγισσα τράβηξε το πιστόλι της. Αλλά ήταν μόνο ο Σάρμαλκιρ, ο αδελφός της, μ'ένα δικό του πιστόλι στο ένα χέρι κι ένα σπαθί στο άλλο. «Ναλτάμα,» είπε. «Εισβολείς!»

«Το ξέρω.» Άρπαξε το ραβδί της με τους κρυστάλλους, τα κρύσταλλα, και τα κάτοπτρα από εκεί όπου ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο.

Ένας πυροβολισμός αντήχησε από το σαλόνι του ορόφου, και ο Σάρμαλκιρ στράφηκε, πυροβολώντας κι εκείνος.

Η Ναλτάμα'χοκ κοίταξε πέρα απ'το κατώφλι και είδε τον Άσραδλιν να πλησιάζει γρήγορα την πόρτα της, με την Καλφίριθ πίσω του, ενώ στο καθιστικό τρεις γκριζοντυμένες μορφές κινούνταν σαν να χόρευαν· ήταν δύσκολο να καταλάβεις αν προχωρούσαν με τα χέρια ή με τα πόδια. Κι απέφευγαν τις ριπές των δύο αδελφών της Ναλτάμα με φανερή ευκολία, σα να μην ήταν σφαίρες που τις εκτόξευαν πυροβόλα όπλα αλλά χάρτινες σαΐτες.

Εκτελεστές του Ιερού Δέους!

Ένας άντρας ήταν πεσμένος στο πάτωμα του σαλονιού, τυλιγμένος με μπλε αίμα – ένας από τους υπηρέτες – νεκρός πιθανώς.

Ένας Εκτελεστής ύψωσε μια χειροβαλλίστρα, και ο Σάρμαλκιρ κραύγασε καθώς το μικρό βέλος της τον κάρφωσε στον πήχη, αναγκάζοντάς τον να ρίξει το πιστόλι του.

Η Ναλτάμα δεν ήξερε τι να κάνει για να βοηθήσει–

Ο Άσραδλιν σήκωσε το ξίφος του με τη λεπίδα κάθετα, φώναξε «*Ζέκβεκ!*» και το σαλόνι φάνηκε προς στιγμή να φωτίζεται λίγο περισσότερο ενώ οι γκριζοντυμένοι φονιάδες σταματούσαν, ζαλισμένοι, αποπροσανατολισμένοι.

(Το σπαθί ήταν μια από τις τελευταίες κατασκευές του Έρανκουρ'μορ. Το ονόμαζε «λεπίδα κατευθυνόμενου φωτός». Η λάμα, από τη μια μεριά, ήταν κατοπτρική, κι όταν την έστρεφες προς κάποιους και έλεγες *ζέκβεκ!* δυνατά, εκτόξευε κατευθυνόμενο φως, εκτυφλωτικό γι'αυτούς αλλά όχι για εσένα. Το ξίφος λειτουργούσε με μια μεγάλη μπαταρία κρυμμένη μέσα στη λαβή του, η οποία τελείωνε ύστερα από μία χρήση του κατευθυνόμενου φωτός. Ο Άσραδλιν είχε θεωρήσει το σπαθί ως μια από τις πολλές οριακά άχρηστες κατασκευές του Έρανκουρ'μορ, αλλά είχε επίσης σκεφτεί ότι ίσως να του φαινόταν χρήσιμο σε μια δύσκολη στιγμή· ποτέ δεν ήξερες. Έτσι το είχε κρατήσει. Αναρωτιόταν, όμως, γιατί ο μάγος είχε

κάνει να πρέπει να πεις *ζέκβεκ!* αντί να πατήσεις ένα κουμπί για να εκτοξεύσεις το κατευθυνόμενο φως. Για θεατρικούς λόγους;)

«Τι σκατά ήταν αυτό;» γρύλισε ο Σάρμαλκιρ, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο στο τραυματισμένο χέρι του, ενώ η Ναλτάμα'χοκ τον τραβούσε προς το δωμάτιο της.

«Μια συσκευή του Έρανκουρ,» είπε η μάγισσα.

Ο Άσραδλιν τούς ακολούθησε μέσα στο δωμάτιο μαζί με την Καλφίριθ· έκλεισε και, πετώντας τη λεπίδα κατευθυνόμενου φωτός παραδίπλα, κλείδωσε την πόρτα.

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους πρέπει να είναι,» είπε.

«Τέτοιοι είναι,» τον διαβεβαίωσε η Ναλτάμα.

«Κι αυτοί απέξω είναι Χαρνώθιοι;» μούγκρισε ο Σάρμαλκιρ. «Νόμιζα ότι ήταν αυτονομιστές.»

«Κι εγώ.»

Ο Άσραδλιν άνοιξε το παράθυρο. «Πρέπει να κατεβούμε από εδώ, όσο είναι ακόμα τυφλωμένοι.»

Χτυπήματα επάνω στην ξύλινη πόρτα, η οποία τραντάχτηκε ολόκληρη.

«Είσαι σίγουρος ότι είναι τυφλωμένοι;» ρώτησε ο Σάρμαλκιρ.

«Έτσι είπε ο Έρανκουρ – ότι το φως του σπαθιού τυφλώνει.»

«Ακόμα και τυφλωμένοι,» είπε η Ναλτάμα'χοκ, «είμαι σίγουρη πως μπορούν να πολεμήσουν.»

Ο Άσραδλιν ύψωσε το πιστόλι του, πυροβολώντας την πόρτα, ελπίζοντας να πετύχει τους δολοφόνους πίσω από το ξύλο. Τα χτυπήματά τους όμως συνεχίστηκαν, δεν έπαψαν. «Κατεβείτε!» είπε στ'αδέλφια του. «Καλφίριθ, βοήθησέ τους.»

«...Δε, δεν ξέρω τι...» ψέλλισε η μικρόσωμη, πρασινόδερμη υπηρέτρια.

Η Ναλτάμα'χοκ κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Έχουν μπει στην αυλή, Άσραδλιν!» Έβλεπε ανθρώπους να χτυπιούνται με ανθρώπους εκεί. «Και πρέπει νάχουν μπει και στο ισόγειο, νομίζω!» Συγχρόνως, όμως, συγκρούσεις συνεχίζονταν και γύρω από το σπίτι.

«Κατεβείτε!» είπε ο Φύλακας. «Πηδήξτε. Αλλιώς είμαστε νεκροί όλοι.»

Ο Σάρμαλκιρ, γρυλίζοντας, είχε τραβήξει το μικρό βέλος από τον πήχη του και τώρα το πέταξε παραδίπλα, βρίζοντας. «Κάνε σχοινί με τα σεντόνια, Καλφίριθ – γρήγορα!»

Η υπηρέτρια υπάκουσε, τραβώντας τα σεντόνια από το κρεβάτι της Ναλτάμα'χοκ, στρίβοντάς τα και δένοντάς τα.

Ο Άσραδλιν, εν τω μεταξύ, συνέχιζε να πυροβολεί τους Εκτελεστές πίσω από την πόρτα, η οποία τρανταζόταν άγρια κι έμοιαζε έτοιμη να σπάσει.

Η Ναλτάμα θηκάρωσε το πιστόλι της κι άγγιξε με το ένα χέρι το πλάι του κεφαλιού του Σάρμαλκιρ, λέγοντάς του «Μην κουνηθείς,» και υποτονθορύζοντας εσπευσμένα τα λόγια για ένα Ξόρκι Προσωρινής Αναλγησίας.

«Το χέρι μου...» είπε ο Σάρμαλκιρ καθώς η Ναλτάμα απομάκρυνε την παλάμη της από το κεφάλι του κι ο Άσραδλιν άλλαζε γεμιστήρα στο πιστόλι του. «Δεν πονά πια.»

«Το τραύμα, όμως, υφίσταται,» τόνισε η μάγισσα· «απλώς απέκλεισα τον πόνο απ'το μυαλό σου.»

Η Καλφίριθ έριξε τα στριμμένα και ενωμένα σεντόνια από το παράθυρο. «Ελάτε!» είπε. «Ελάτε!»

«Κατέβα πρώτος,» είπε η Ναλτάμα στον Άσραδλιν.

«Όχι· ο Σάρμαλκιρ που–»

«Κατέβα πρώτος, αδελφέ!» είπε ο Σάρμαλκιρ παίρνοντας το πιστόλι από τη ζώνη της Ναλτάμα.

Η πόρτα τραντάχτηκε άγρια· ήταν έτοιμη να φύγει από τη θέση της.

«*Πήγαινε!*» φώναξε ο Σάρμαλκιρ, πυροβολώντας το ξύλο, ελπίζοντας να πετύχει κάποιον από τους εχθρούς τους από πίσω. Χρησιμοποιούσε το πιστόλι με το δεξί του χέρι παρότι ήταν τραυματισμένο, ενώ στο αριστερό βαστούσε το σπαθί του.

«Πήγαινε, Άσραδλιν, μα τον Νούρκας!» είπε η Ναλτάμα'χοκ, και ο Φύλακας δεν δίστασε άλλο. Της έδωσε το πιστόλι του, πάτησε στο περβάζι του παραθύρου, πιάστηκε από το πάνινο σχοινί, και άρχισε να κατεβαίνει.

«Μόλις είναι κάτω, πες μας, Καλφίριθ,» είπε ο Σάρμαλκιρ, πυροβολώντας την πόρτα. Και τώρα την πυροβολούσε και η Ναλτάμα'χοκ.

Τα τραντάγματα από την άλλη μεριά είχαν ελαττωθεί. Είχε μήπως τραυματιστεί, ή παρ'ελπίδα σκοτωθεί, κάποιος από τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους; Ή απλώς είχαν κάνει στο πλάι, περιμένοντας;

Τα δύο αδέλφια συνέχισαν να πυροβολούν. Και οι γεμιστήρες τους τελείωσαν.

«Έφτασε!» είπε η Καλφίριθ.

Ο Σάρμαλκιρ, έχοντας θηκαρώσει το σπαθί του, τράβηξε έναν γεμιστήρα από το παντελόνι του αλλάζοντας τον τελειωμένο στο πιστόλι του. «Κατέβα, Ναλτάμα.»

Η πόρτα τραντάχτηκε άγρια.

Η Ναλτάμα πήγε προς τον σάκο της, γιατί μόνο εκεί είχε γεμιστήρες. «Όχι· εσύ κατέβα· εσύ είσαι–»

«*Κατέβα!*» φώναξε ο Σάρμαλκιρ. «Δεν κατεβαίνω πριν από σένα!»

Η κλειδαριά της πόρτας έσπασε, αποκαλύπτοντας τρεις γκριζοντυμένους ανθρώπους πίσω της – και κανένας τους δεν έμοιαζε τραυματισμένος!

«Πηδήξτε!» είπε η Ναλτάμα'χοκ, και πατώντας στο περβάζι πήδησε πρώτη από το παράθυρο.

Το ύψος από τον πρώτο όροφο του σπιτιού του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν δεν ήταν μεγάλο, αλλά ούτε και μικρό ήταν. Μπορούσες, άνετα, να σπάσεις τα κόκαλά σου. Όμως η μάγισσα ήταν βέβαιη πως θα πάθαινε χειρότερα πράγματα αν έμενε στο δωμάτιο μαζί με τους Εκτελεστές – και ήλπιζε ο αδελφός της και η Καλφίριθ να είχαν αρκετή σύνεση για να κάνουν το ίδιο μ'εκείνη.

Το έδαφος ήρθε γρήγορα προς το μέρος της–

Χέρια την έπιασαν.

«Μπήκαν;» ρώτησε ο Άσραδλιν, που την είχε μόλις αρπάξει στην αγκαλιά του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ναλτάμα, ξέπνοα.

Η Καλφίριθ πήδησε από το παράθυρο–

Ο Άσραδλιν άφησε, απότομα, τη Ναλτάμα από τα χέρια του προσπαθώντας να προλάβει την υπηρέτρια. Και την πρόλαβε παρατρίχα, πέφτοντας στο έδαφος μαζί της.

Η Ναλτάμα είδε, με τις άκριες των ματιών της, κάποιον να τους πλησιάζει και να υψώνει πιστόλι προς τον Άσραδλιν. Ίσως να τον είχε αναγνωρίσει, παρά το σκοτάδι. Μια γυναίκα, ντυμένη με πέτσινο παντελόνι και θώρακα αποτελούμενο από ελαστικά και μεταλλικά τμήματα. Στο κεφάλι της φορούσε ένα μικρό κράνος, από τις άκριες του οποίου έβγαιναν μακριά πράσινα μαλλιά.

Έχοντας όμως το βλέμμα της στον Φύλακα, έκανε το λάθος να αγνοήσει την αδελφή του: και να βρίσκεται αρκετά κοντά στη Ναλτάμα ώστε εκείνη να μπορεί να χρησιμοποιήσει το πεσμένο ραβδί της. Το ύψωσε απότομα, χτυπώντας την άγνωστη γυναίκα στο υπογάστριο, κάνοντάς την να διπλωθεί με μια κραυγή. Η ριπή του πιστολιού πέτυχε μονάχα το χώμα.

Ο Σάρμαλκιρ, τότε, έπεσε από το παράθυρο, κραυγάζοντας, και κοπάνησε στη γη τσακίζοντας έναν θάμνο από κάτω του.

Ένας Εκτελεστής του Ιερού Δέους φάνηκε στο περβάζι, αλλά αμέσως πετάχτηκε πίσω καθώς κάποιοι τον πυροβολούσαν. Η Ναλτάμα'χοκ στράφηκε και είδε δύο Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες να σημαδεύουν το παράθυρο με τουφέκια.

Η γυναίκα που είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τον Άσραδλιν προσπάθησε να υποχωρήσει, να απομακρυνθεί, αλλά ο Φύλακας είχε ήδη σηκωθεί στο ένα γόνατο και, τραβώντας ένα ξιφίδιο από τη μπότα του, το εκτόξευσε καταπάνω της. Τη βρήκε ανάμεσα στα στήθη, διαπερνώντας τον θώρακά της, και η γυναίκα κατέρρευσε.

Ένας κατάμαυρος λυκοκαβαλάρης επάνω σε κατάμαυρο γιγαντόλυκο πήδησε ξαφνικά πλάι στον Άσραδλιν, την Καλφίριθ, και τη Ναλτάμα'χοκ. Ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ. «Φύλακά μου, ελάτε μαζί μου – ανεβείτε.»

Ένας Εκτελεστής πήδησε από το παράθυρο, κάνοντας στον αέρα μια εκπληκτική τούμπα. Οι άλλοι δύο τον ακολούθησαν. Περνώντας όλοι τους ανάμεσα από τις ριπές των τουφεκιών σαν να μην ήταν τίποτα. Προσγειώθηκαν μέσα στην αυλή του σπιτιού, κλοτσώντας, γρονθοκοπώντας, και καρφώνοντας με ξιφίδια τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας και τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες. Ένας Εκτελεστής έκανε να πηδήσει κοντά στη Ναλτάμα'χοκ καθώς εκείνη σηκωνόταν από το έδαφος, αλλά ένας Μαυρόλυκος Καβαλάρης τον πρόλαβε· βρέθηκε μπροστά της σαν ανθρώπινη ασπίδα και τον πυροβόλησε με το πιστόλι του. Ο Εκτελεστής είχε ήδη κάνει στο πλάι και, πηδώντας στον αέρα, ανάποδα, κλότσησε τον καβαλάρη στο κεφάλι, ρίχνοντάς τον από τον γιγαντόλυκο, ενώ με το άλλο πόδι κλοτσούσε το κεφάλι του γιγαντόλυκου. Το θηρίο γρύλισε αγριεμένα.

Η Ναλτάμα'χοκ πλησίασε τον Άσραδλιν, ο οποίος ήταν κοντά σ'έναν τοίχο του σπιτιού μαζί με την Καλφίριθ. Ο Σάρμαλκιρ δεν

φαινόταν να έχει σηκωθεί, δεν φαινόταν να κινείται· η Ναλτάμα ευχόταν να μην ήταν νεκρός.

Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες μάχονταν για μερικές φρενήρεις στιγμές με τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους και, μετά, οι τελευταίοι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, να φύγουν μακριά από το σπίτι, να χαθούν μες στους δρόμους του Νυκτόκηπου.

Ο Βάρναλιρ ήταν τραυματισμένος στον αριστερό μηρό αλλά το τραύμα του δεν φαινόταν και πολύ σοβαρό.

«Πώς μας πλησίασαν;» τον ρώτησε ο Άσραδλιν. «Πώς βρέθηκαν όλοι αυτοί οι Χαρνώθιοι γύρω απ'το σπίτι;» Οι περισσότερες συμπλοκές είχαν πάψει πια· οι υπερασπιστές του Φύλακα, ερχόμενοι κι από άλλους δρόμους τριγύρω, είχαν καταφέρει να νικήσουν τους εχθρούς.

«Δεν ήταν Χαρνώθιοι, Φύλακά μου, όχι ακριβώς.»

«Μα, αν ήταν αυτονομιστές–»

«Ούτε αυτονομιστές ήταν. Σύμμαχοι των Χαρνώθιων ήταν. Προδότες.»

Ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν πλησίασε ανάμεσα από τους μισθοφόρους και τα πτώματα. «Οι Κερέσναθ,» είπε. «Ο Οίκος των Κερέσναθ, Φύλακά μου. Αυτά τα καθάρματα! Πρέπει να τους δώσουμε ένα τέλος – τώρα – απόψε!» Και μετά, βλέποντας τη γυναίκα που είχε σκοτώσει ο Άσραδλιν με το ξιφίδιο, την κλότσησε στα πλευρά. «Όσοι απ'αυτούς είν' ακόμα ζωντανοί. Τα καθάρματα!»

«Ποιοι είναι οι Κερέσναθ;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Φίλοι των Χαρνώθιων. Και παλιοί εχθροί του οίκου μου των Σάρεθουν.»

«Αυτή ήταν Κερέσναθ;» Ο Άσραδλιν έδειξε τη νεκρή.

«Ναι. Η μοναχοκόρη της Ζαφειρίας αλ Κερέσναθ.»

Η Ναλτάμα'χοκ πλησίασε τον Σάρμαλκιρ, που δεν είχε σηκωθεί ακόμα. Γονάτισε δίπλα στον αδελφό της και είδε ότι δύο μικρά βέλη ήταν καρφωμένα επάνω του – ένα στο στήθος, ένα στα πλευρά. «Νούρκας,» μουρμούρισε, «σε παρακαλώ...» Κι έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Ύστερα έκλαψε, σιωπηλά.

Ο Άσραδλιν γονάτισε δίπλα της, αγκαλιάζοντας τους ώμους της. «Είναι...;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, καταπίνοντας δάκρυα. «Τον σκότωσαν, τα Χαρνώθια τέρατα!»

«Θα πληρώσουν γι'αυτό,» είπε ο Άσραδλιν καθώς ορθωνόταν. «Θα πληρώσουν πολύ ακριβά. Και οι Χαρνώθιοι και όλοι οι σύμμαχοί τους! *Κανένας προδότης δεν θα γνωρίσει έλεος μέσα στη Φάνρηβ!*» φώναξε.

Και στα μάτια του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν είδε να καθρεπτίζεται μια οργή που αντανακλούσε αυτή στη δική του ψυχή.

12

Η Συγκέντρωση των Προδοτών· η Δικαιοσύνη του Φύλακα· οι Κλήροι του Θανάτου

Ο Εθέλδιρ ξύπνησε από τον ήχο του τηλεπικοινωνιακού πομπού. Πήρε καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού του και τον έπιασε από το κομοδίνο, ανοίγοντάς τον.

«Ναι;»

«*Πρόμαχε, κάτι συνέβη στον Νυκτόκηπο... Πήγαν να σκοτώσουν τον Φύλακα.*» Ήταν ένας από τους παλιούς επαναστάτες, και του διηγήθηκε εν συντομία τι είχε διαδραματιστεί. Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους είχαν επιτεθεί στους Χέρκανεκ, καθώς και προδότες από τον Νυκτόκηπο: οι Κερέσναθ και άλλοι, μικρότεροι οίκοι. Ο Σάρμαλκιρ ωλ Χέρκανεκ σκοτώθηκε. Ο Φύλακας ήταν εξοργισμένος· είχε προστάξει να πιάσουν όλους τους Κερέσναθ που ήταν από είκοσι χρονών και πάνω και να τους φέρουν στην Πλατεία Νυκτόκηπου για να εκτελεστούν· και είχε επίσης προστάξει να συλλάβουν όλα τα μέλη των οίκων που είχαν συμμαχήσει με τους Κερέσναθ – τα μέλη που ήταν από είκοσι χρονών και πάνω.

«Θα τους εκτελέσει κι αυτούς;»

«*Θα τους φυλακίσει, απ'ό,τι καταλαβαίνω.*»

«Πού;» Δεν υπήρχαν φυλακές στον Νυκτόκηπο, στο Σκοτεινό Παζάρι, ή στον Ταριχευτή.

«*Δεν ξέρω, Πρόμαχε, αλλά νομίζω πως θα ήταν καλύτερα νάρθεις από δω.*»

«Θα έρθω,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

Η Ζιρίνα, που ήταν ξαπλωμένη δίπλα του στο κρεβάτι, είχε ακούσει ολόκληρη τη συζήτηση καθώς ο Εθέλδιρ είχε το μεγάφωνο του πομπού σε πλήρη ένταση· τον κρατούσε μπροστά του ενόσω μιλούσε, δεν τον είχε στ'αφτί του. «Μα τους θεούς...» μουρμούρισε τώρα η Ζιρίνα. «Ο Νάλντιρ είχε πει ότι τους φοβόταν, ότι φοβόταν πως θα

έκαναν κάτι τέτοιο... αλλά, μα τους θεούς, δε νόμιζα ότι... τώρα ειδικά που ήρθε ο Φύλακας μέσα στην πόλη...»

«Για τους Κερέσναθ λες;»

«Ναι.»

Ο Εθέλδιρ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι κι άρχισε να ντύνεται. «Αν τους σκοτώσει όλους, θα δημιουργηθεί κακό προηγούμενο.»

«Και τι θα πρότεινες να κάνει;» Και η Ζιρίνα σηκώθηκε κι άρχισε να ντύνεται.

«Δεν ξέρω.»

«Οι πράξεις τους αποτελούν, σύμφωνα με τον Νόμο της Φάνρηβ, εσχάτη προδοσία ενάντια στην πόλη.»

«Όπως όμως είπε κι ο αδελφός μου τις προάλλες, αυτά δεν ισχύουν τώρα· είμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση.»

«Ο Άσραδλιν κάνει τα πάντα σύμφωνα με τον Νόμο της Φάνρηβ, Εθέλδιρ – όπως ήταν *προτού* αναγκαστεί να εγκαταλείψει την πόλη.»

Ετοιμάστηκαν γρήγορα και βγήκαν από το δωμάτιο. Ανέβηκαν στον επάνω όροφο, για να ειδοποιήσουν τη Μάλμεντιρ ότι θα έφευγαν και να της πουν τι συνέβαινε. Άθελά τους, ξύπνησαν και τις νοοχορεύτριες που κοιμόνταν στο καθιστικό.

«Θάρθω μαζί σας,» είπε η Μάλμεντιρ.

Αλλά ο Εθέλδιρ διαφώνησε: «Όχι. Μείνε εδώ. Κάποιος πρέπει νάναι μαζί με τον αδελφό μου.»

Η Μάλμεντιρ, καθισμένη στο κρεβάτι, φάνηκε να το σκέφτεται προς στιγμή. Αλλά δεν έφερε αντίρρηση. «Εντάξει,» είπε και σηκώθηκε, πιάνοντας μια ρόμπα από το πάτωμα και τυλίγοντάς την γύρω της.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα κατέβηκαν ξανά στο ισόγειο από την εσωτερική σκάλα, πέρασαν από την κουζίνα, και μπήκαν στο γκαράζ. Εκείνος καβάλησε το δίκυκλο και το ενεργοποίησε, ενώ εκείνη άνοιξε την εξωτερική πόρτα. Ο Εθέλδιρ έβγαλε το όχημα από το σπίτι και η Ζιρίνα ανέβηκε πίσω του στη σέλα. Η πόρτα έκλεινε αυτόματα καθώς έφευγαν, διασχίζοντας τους νυχτερινούς δρόμους του Σκοτεινού Παζαριού.

Όταν έφτασαν στην Πλατεία Νυκτόκηπου, βρήκαν πολύ κόσμο συγκεντρωμένο εκεί. Μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας, κυρίως, αλλά και παλιούς επαναστάτες και εξεγερμένους πολίτες. Οι τρεις πο-

λεμικοί δενδρογίγαντες ξεχώριζαν αμέσως ανάμεσα στο πλήθος. Στο κέντρο της πλατείας στέκονταν ο Άσραδλιν, με το Διάδημα των Φυλάκων στο κεφάλι του, η Ναλτάμα'χοκ, με το ραβδί της στο χέρι, και ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Παραδίπλα, κάποιοι μαχητές της Κοινοπολιτείας είχαν σχηματίσει κλοιό γύρω από ανθρώπους οι οποίοι ήταν φανερά αιχμάλωτοι και φώναζαν, διαμαρτύρονταν.

Ο Εθέλδιρ πλησίασε με το δίκυκλό του τον Φύλακα και, αναγνωρίζοντάς τον, κανένας δεν τον σταμάτησε.

«Εξοχότατε,» είπε, «έμαθα τι συνέβη. Λυπάμαι για τον αδελφό σας.»

Τα μάτια του Άσραδλιν ήταν όλο οργή. «Πολλοί άλλοι θα λυπηθούν περισσότερο απόψε, Εθέλδιρ.»

Ο Πρόμαχος κατέβηκε από το δίκυκλο, και η Ζιρίνα επίσης. «Θα ήθελα να ζητήσω να το ξανασκεφτείτε, Φύλακά μου,» είπε ο Εθέλδιρ, χαμηλόφωνα, για να μην τον ακούσει κανείς άλλος πέρα από τον Άσραδλιν, τη Ναλτάμα'χοκ, τον Νάλντιρ, και τη Ζιρίνα. «Θανατώστε μόνο όσους συμμετείχαν στην επίθεση εναντίον σας, όχι όλους τους Κερέσναθ από είκοσι και πάνω.»

«Δεν είναι βέβαιο ποιοι ακριβώς συμμετείχαν στην επίθεση. Αλλά, όπως και νάχει, έχω πάρει την απόφασή μου. Στράφηκαν, ως οίκος, εναντίον του νόμιμου Φύλακα της Φάνρηβ· εξαιτίας τους, οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους κατάφεραν να σκοτώσουν τον αδελφό μου· είναι όλοι τους προδότες!»

Ο Εθέλδιρ έβλεπε στην έκφραση του Άσραδλιν ότι μάλλον δεν θα μπορούσε να του αλλάξει γνώμη, και ούτε η Ναλτάμα ή ο Νάλντιρ έμοιαζαν πρόθυμοι να το προσπαθήσουν. Έδειχναν, αν μη τι άλλο, να διακατέχονται από την ίδια οργή που διακατεχόταν και ο Φύλακας. Αν και η μάγισσα προσπαθούσε να το κρύβει πίσω από μια στωική έκφραση.

«Τρομοκρατείτε, όμως, τους πολίτες έτσι,» είπε ο Εθέλδιρ.

«Προτείνεις ν'αφήσω τους προδότες να ζήσουν; Δε θα είναι αυτό σαν να προτρέπω *κι άλλους* να με προδώσουν;»

«Απλώς αναρωτιέμαι αν, με την ενέργειά σας, στρέψετε εναντίον σας ανθρώπους που δεν σκόπευαν να στραφούν εναντίον σας.»

«Είμαι ο Φύλακας της Φάνρηβ, Εθέλδιρ. Ο Οίκος των Κερέσναθ μού επιτέθηκε ανοιχτά, συμμαχώντας με τους εχθρούς της πόλης. Είναι προδότες, και θα τους αντιμετωπίσω ανάλογα.»

«Ο Φύλακας έχει δίκιο, Πρόμαχε, και το ξέρεις,» είπε ο Νάλντιρ.

Μιλά, όμως, η λογική σου, Νάλντιρ, ή το παλιό μίσος των Σάρεθουν για τους Κερέσναθ; σκέφτηκε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα άγγιξε τον ώμο του. «Ήταν προδοσία. Κι επιπλέον, θα ήταν επικίνδυνο αν ο Φύλακας δεν τους αντιμετώπιζε όπως όφειλε. Μπορεί να έκαναν πάλι τα ίδια.»

«*Σίγουρα* θα έκαναν πάλι τα ίδια,» τόνισε ο Νάλντιρ. «Εδώ και καιρό συνεργάζονταν με τους Χαρνώθιους. Είχαν πλουτίσει απ'αυτό, τα καθάρματα!»

Ο Εθέλδιρ ρώτησε: «Και τους ανθρώπους των οίκων που βοήθησαν τους Κερέσναθ πού σκοπεύετε να τους φυλακίσετε, Φύλακά μου; Στον Νυκτόκηπο, στο Σκοτεινό Παζάρι, και στον Ταριχευτή δεν υπάρχουν φυλακές.»

«Το έμαθα πριν από λίγο,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν. «Ήλπιζα εσύ να είχες κάτι να προτείνεις, Πρόμαχε. Δεν έχεις υπόψη σου κάποιον κατάλληλο χώρο;»

«Δυστυχώς όχι.»

«Θα πρέπει τότε να βρούμε – ή να φτιάξουμε – έναν χώρο.»

Ορισμένοι από τους Κερέσναθ διέφυγαν, εξαφανίστηκαν μέσα στον Νυκτόκηπο (και ίσως να απομακρύνθηκαν από αυτόν), οι μαχητές της Κοινοπολιτείας δεν κατάφεραν να τους πιάσουν· αλλά τους περισσότερους τούς αιχμαλώτισαν και τους έφεραν στην Πλατεία Νυκτόκηπου. Ανάμεσα στους αιχμαλώτους ήταν και η Ζαφειρία αλ Κερέσναθ, την οποία συνέλαβαν λίγο προτού προλάβει να περάσει στον Φιλόξενο μαζί με τον σύζυγό της και μια ανιψιά της.

Η Ζαφειρία φώναζε, τώρα, και απαιτούσε να μιλήσει στον Φύλακα, ενώ οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας είχαν κλεισμένη εκείνη και τους υπόλοιπους Κερέσναθ ανάμεσά τους, σχηματίζοντας κλοιό γύρω τους και σημαδεύοντάς τους με τουφέκια.

Ο Άσραδλιν, ακούγοντάς την, πρόσταξε: «Αφήστε τη να έρθει.»

Δύο μαχητές της Κοινοπολιτείας παραμέρισαν αρκετά ώστε να περάσει η Κερέσναθ και να πλησιάσει τον Φύλακα και τους δικούς του. Τα γαλανά μάτια της ήταν δακρυσμένα.

Γονάτισε και στα δύο γόνατα μπροστά στον Άσραδλιν. «Φύλακά μου,» είπε, «ζητώ το έλεός σας–»

«Πριν από καμια ώρα προσπαθούσατε να *σκοτώσετε* τον Φύλακα!» τη διέκοψε ο Νάλντιρ.

Εκείνη τον αγνόησε σαν να μην είχε μιλήσει. «Μας εκβίαζαν οι Χαρνώθιοι. Ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος της Αρχόντισσας, ο Θόρεντιν. Με απειλούσε πως, αν δεν δρούσαμε σύμφωνα με τις υποδείξεις του, θα έστελνε τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους εναντίον μας.»

«Δε λέει αλήθεια, Φύλακά μου,» είπε ο Νάλντιρ.

«Αυτή είναι η αλήθεια, Φύλακά μου!» επέμεινε η Ζαφειρία.

«Γιατί δεν ήρθες να μου μιλήσεις νωρίτερα;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Φοβόμουν–»

«Αυτές οι περιοχές ελέγχονται τώρα από εμένα, όχι από τον Αρχικατάσκοπο της Αρχόντισσας!»

«Θα έστελνε τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους να μας εξοντώσουν, Εξοχότατε. Σας ικετεύω, δείξτε μας έλεος!» Τα δακρυσμένα μάτια της τον ατένιζαν καταπρόσωπο.

«Ψεύδεται, Φύλακά μου,» επανέλαβε ο Νάλντιρ· «μην την ακούτε.»

«Οι Σάρεθουν ανέκαθεν ήταν εχθροί μας, Εξοχότατε· ήθελαν από παλιά το κακό μας,» είπε η Ζαφειρία· «γι'αυτό ο Νάλντιρ προσπαθεί να σας στρέψει εναντίον μας. Ήμασταν θύματα του Αρχικατασκόπου της Αρχόντισσας· σας εκλιπαρώ, δείξτε μας έλεος!»

«Αυτό που κάνατε ήταν εσχάτη προδοσία κατά της πόλης. Ο αδελφός μου είναι νεκρός εξαιτίας σας!»

«Λυπούμαστε όλοι, Φύλακά μου. Ορκιζόμαστε ότι θα πολεμήσουμε σαν άγριοι λύκοι στο πλευρό σας, από εδώ και στο εξής, όποιο κι αν είναι το κόστος για τον οίκο μας!»

Ο Εθέλδιρ άγγιξε τον ώμο του Άσραδλιν. «Εξοχότατε, θα μπορούσα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως;»

Ο Φύλακας τον κοίταξε συνοφρυωμένος προς στιγμή. *Θα μου ζητήσεις πάλι να τους λυπηθώ, Εθέλδιρ; Τι έχεις στο μυαλό σου; Σκότωσαν τον αδελφό μου, μα τον Νούρκας! Εσύ θα σκότωνες τον αδελφό σου που έχεις αιχμάλωτο στο σπίτι σου;*

«Για λίγο μόνο,» επέμεινε ο Εθέλδιρ.

Ο Άσραδλιν ένευσε και τον ακολούθησε. Απομακρύνθηκαν από τους άλλους.

Η Ζιρίνα ήρθε πίσω τους.

Ο Εθέλδιρ τής έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα.

«Δεν είμαι καλεσμένη;» είπε εκείνη, ενοχλημένη από το ενοχλημένο βλέμμα του.

«Αφού ήρθες, μάλλον είσαι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, υπομειδιώντας.

«Τι θέλεις να μου πεις;» τον ρώτησε ο Άσραδλιν.

Ο Εθέλδιρ έστρεψε τη ματιά του προς τον τηλεοπτικό πομπό που ήταν στημένος σε μια άκρη της Πλατείας Νυκτόκηπου, εστιασμένος στον κύκλο των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας που κρατούσαν ανάμεσά τους τους αιχμάλωτους Κερέσναθ. Η εκτέλεση θα μεταδιδόταν από την *Ελεύθερη Πόλη,* τον τηλεοπτικό σταθμό του Φύλακα.

«Ολόκληρη η Φάνρηβ θα δει τι θα συμβεί εδώ, Φύλακά μου· ή, τουλάχιστον, όσοι είναι ξύπνιοι τέτοια ώρα. Θέλετε μόνο να τους τρομοκρατήσετε;»

«Μη μου πεις πάλι να δείξω έλεος στους προδότες, Εθέλδιρ! Σκότωσαν τον αδελφό μου, μα τον Νούρκας τον ίδιο! Ο δικός σου αδελφός είναι εχθρός μας αλλά, παρ'όλ' αυτά, δεν θέλεις να τον δεις νεκρό–»

«Καταλαβαίνω τον θυμό σας, και δεν ζητώ να μην αποδώσετε δικαιοσύνη. Μάλιστα, συμφωνώ με τον Νάλντιρ· πιστεύω ότι, κατά πάσα πιθανότητα, η Ζαφειρία ψεύδεται. Ωστόσο, ίσως όντως να κάνετε τους Κερέσναθ συμμάχους σας αν τους δείξετε *κάποιο* έλεος. Εν μέρει.»

«Εν μέρει;»

«Μην τους σκοτώσετε όλους. Σκοτώστε τους μισούς. Με κλήρους.»

Ο Άσραδλιν έμεινε σιωπηλός, αναλογιζόμενος την πρόταση του Προμάχου.

Η Ζιρίνα είπε: «Συμφωνώ με την ιδέα του Εθέλδιρ, Εξοχότατε. Είναι διπλωματική και δίκαιη συγχρόνως.» Όφειλε να παραδεχτεί ότι την είχε εκπλήξει λιγάκι που ο Εθέλδιρ σκέφτηκε κάτι τέτοιο. Αν και δεν ήταν η πρώτη φορά που σκεφτόταν πράγματα τα οποία την εξέπλητταν. Δεν ήταν πολιτικός αλλά, πολλές φορές, αποδείκνυε ότι είχε το *μυαλό* πολιτικού. Του ψιθύρισε στ'αφτί, όσο ο Φύλακας φαινόταν συλλογισμένος πάλι: «Μη μου ξαναπείς ότι είσαι μονάχα ένας απλός κλέφτης. Ποτέ.»

Ο Άσραδλιν αποκρίθηκε τελικά: «Εντάξει. Έτσι θα γίνει.»

«Είμαι σίγουρος,» είπε ο Εθέλδιρ, «πως οι πολίτες της Φάνρηβ θα επικροτήσουν την απόφασή σας, Φύλακά μου.»

«Ελπίζω μόνο να μην ενθαρρύνω έτσι κι άλλες προδοσίες.»

«Αποκλείεται,» είπε η Ζιρίνα. «Αν μη τι άλλο, θα κάνετε περισσότερους φίλους, νομίζω.»

Ο Άσραδλιν επέστρεψε στη Ζαφειρία και τους υπόλοιπους με τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα στο κατόπι του. Ο Νάλντιρ κοίταζε τους δύο τελευταίους συνοφρυωμένος σαν ν'αναρωτιόταν αν είχαν πει τίποτα ύπουλο στον Φύλακα, τίποτα για να διαστρεβλώσουν την άποψή του.

«Κυρία μου,» είπε ο Άσραδλιν στη Ζαφειρία, που ήταν ακόμα στα γόνατα, «σηκωθείτε. Σηκωθείτε.» Και της έδωσε το χέρι του.

Η Ζαφειρία αλ Κερέσναθ έπιασε τον καρπό του και, με κάποια δυσκολία, μάλλον λόγω της ηλικίας της, ορθώθηκε.

«Δεν μπορώ να μην απαντήσω σε μια τέτοια προδοσία από τον οίκο σας,» της είπε ο Άσραδλιν. «Αλλά θα δείξω έλεος. Οι μισοί Κερέσναθ θα θανατωθούν, οι άλλοι μισοί θα ζήσουν. Η επιλογή θα γίνει με κλήρους, τους οποίους θα τραβήξετε οι ίδιοι.»

Η έκφρασή της μαρτυρούσε ότι τα είχε χαμένα· δεν ήξερε τι ν'αποκριθεί. Τελικά, έκανε μια σύντομη υπόκλιση, μουρμουρίζοντας: «Ευχαριστούμε, Εξοχότατε.»

«Δε συμφωνώ, Φύλακά μου,» δήλωσε ο Νάλντιρ, όταν η Ζαφειρία είχε επιστρέψει μέσα στον κλοιό των μαχητών της Κοινοπολιτείας. «Οι εναπομείναντες θα θέλουν εκδίκηση.»

«Ο Φύλακας δεν θα εκτελούσε *ολόκληρο* τον οίκο τους, ούτως ή άλλως, Νάλντιρ,» του είπε ο Εθέλδιρ· «μόνο όσους ήταν από είκοσι χρονών και πάνω. Οι μικρότεροι δεν θα αποζητούσαν εκδίκηση;»

«Τι πάει να πει αυτό; ότι πρέπει να έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε *περισσότερους* εχθρούς αντί για λιγότερους;»

«Η απόφαση του Φύλακα είναι διπλωματική,» είπε η Ζιρίνα. «Είναι προτιμότερο να μην τρομοκρατήσει την πόλη. Χρειαζόμαστε *συμμάχους* τώρα, Νάλντιρ.»

Ο Νάλντιρ αλ Σάρεθουν δεν αποκρίθηκε, αλλά ήταν προφανές ότι δεν είχε αλλάξει γνώμη. Η Ζιρίνα αναρωτήθηκε αν πίστευε πως με την εκτέλεση των Κερέσναθ εκδικιόταν για τον θάνατο της Χαρκάνιθ. *Δε σκότωσαν, όμως, οι Κερέσναθ τη Χαρκάνιθ. Οι Εκτελεστές*

του Ιερού Δέους τη σκότωσαν. Σταλμένοι από τον Στρατηγό, κατά πάσα πιθανότητα.

Ο Άσραδλιν ετοίμασε τους κλήρους ιδιοχείρως. Διπλωμένα κομμάτια χαρτί που επάνω τους είχαν γραμμένο είτε ένα μεγάλο Χ είτε ένα μεγάλο Ο. Όποιος ξεδίπλωνε Χ, θα πέθαινε.

Ένας από τους παλιούς επαναστάτες, μιλώντας στον τηλεοπτικό πομπό, ανακοίνωσε τι συνέβαινε, ενώ ένας από τους μαχητές της Κοινοπολιτείας πλησίαζε τους αιχμάλωτους κρατώντας ένα κουτί γεμάτο με τα διπλωμένα χαρτιά που είχε ετοιμάσει ο Φύλακας. Ο ένας μετά τον άλλο, οι Κερέσναθ τραβούσαν τους κλήρους του θανάτου.

Μια ιέρεια της Λωράθλου είχε έρθει στην πλατεία μαζί με τέσσερις δόκιμους. Ο Γάρταλιν, ο Πλανιερέας του Νούρκας, ήταν επίσης εδώ, συνοδευόμενος από το ιερό ζεύγος του Ναού του Νούρκας του Σωτήρα στον Νυκτόκηπο.

Οι Κερέσναθ ξεδίπλωναν τα χαρτιά που τους είχαν δοθεί, και κραυγές και θρήνοι άρχισαν ν'αντηχούν μέσα από τον κλοιό των μισθοφόρων. Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας απομάκρυναν αυτούς που ήταν να ζήσουν από αυτούς που ήταν να θανατωθούν, και όλοι είδαν ότι η Ζαφειρία ήταν ανάμεσα τους δεύτερους, αλλά όχι και ο σύζυγός της, ο οποίος φώναζε στον Φύλακα να πάρει τη θέση της, να πεθάνει εκείνος αντί για τη Ζαφειρία. Η Ζαφειρία, όμως, στρεφόμενη στον Άσραδλιν τού έκανε νόημα να μη δεχτεί· και προς τον σύζυγό της έστειλε ένα τελευταίο φιλί με το χέρι της και του έγνεψε σε αποχαιρετισμό. Δεν ήταν δακρυσμένη τώρα.

«Το μόνο που ζητώ,» είπε στον Φύλακα, «είναι να πεθάνω πρώτη.»

«Όπως επιθυμείτε, κυρία μου.»

Η Ζαφειρία πήγε στον χώρο της πλατείας που είχε προετοιμαστεί για την εκτέλεση. Γονάτισε μπροστά Αμόνι του Βορέσας, όπως ονομαζόταν η σιδερένια πλάκα όπου γίνονταν οι αποκεφαλισμοί.

Ο Γάρταλιν ο Πλανιερέας στάθηκε αντίκρυ της, υψώνοντας το χέρι του και κάνοντας μια σύντομη επίκληση στον Νούρκας τον Σωτήρα που έδιωξε το Παντοβόρο Σκότος και έσωσε τον ήλιο της Μοργκιάνης. Ρώτησε, ύστερα, τη Ζαφειρία αν είχε τίποτα να πει προτού πεθάνει. Εκείνη έμεινε σιωπηλή.

Ο Άσραδλιν έγνεψε, κι ένας από τους δενδρογίγαντες ήρθε και στάθηκε πλάι στη γονατισμένη Κερέσναθ. Η Ζαφειρία, σκύβοντας, ακούμπησε το κεφάλι της επάνω στο Αμόνι του Βορέσας κι έκλεισε τα μάτια. Ο δενδρογίγαντας ύψωσε ένα πελώριο τσεκούρι στον αέρα.

Η λεπίδα γυάλισε στο φως των φεγγαριών.

Η λεπίδα κατέβηκε – αίμα τινάχτηκε – ένα κεφάλι έπεσε μέσα στο καλάθι μπροστά στο Αμόνι. Φωνές αντήχησαν από τους μελλοθάνατους Κερέσναθ και από τους Κερέσναθ που θα ζούσαν: θρήνοι, κατάρες, βρισιές, ουρλιαχτά.

Οι εξεγερμένοι πολίτες μάζεψαν το πτώμα της Ζαφειρίας και έφεραν έναν άλλο Κερέσναθ μπροστά στο Αμόνι του Βορέσας, τραβώντας τον καθώς εκείνος αντιστεκόταν με μεγάλη δύναμη. Στο τέλος αναγκάστηκαν να τον γρονθοκοπήσουν για να τον κάνουν να γονατίσει. Όταν ο Γάρταλιν ο Πλανιερέας επικαλέστηκε τον Νούρκας και, μετά, ρώτησε τον Κερέσναθ αν είχε τίποτα τελευταίο να πει, εκείνος καταράστηκε τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ και ολόκληρο τον Οίκο των Φυλάκων – να πεθάνουν όπως είχαν θανατώσει τους Κερέσναθ και οι θεοί να μην τους δείξουν κανένα έλεος. «*Καλώ το χέρι του Βορέσας του Θανατοδότη,*» ούρλιαξε, «*και την οργισμένη πνοή της Θορμάνκου!*»

Ύστερα, οι εξεγερμένοι πολίτες έδεσαν το κεφάλι του επάνω στο Αμόνι και ο δενδρογίγαντας τον καρατόμησε με μια γρήγορη κίνηση του πελώριου τσεκουριού του.

Οι υπόλοιποι Κερέσναθ είχαν παρόμοιες αντιδράσεις. Ελάχιστοι δέχτηκαν τον θάνατό τους τόσο γενναία και στωικά όσο τον είχε δεχτεί η Ζαφειρία.

Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ είχε ήδη πληροφορηθεί για την αποτυχία των Εκτελεστών του Ιερού Δέους να αφανίσουν τον Οίκο των Φυλάκων, και δεν είχε πέσει για ύπνο μετά· περίμενε να μάθει κι άλλα. Όταν την ειδοποίησαν για την τηλεοπτική εκπομπή, δεν εξεπλάγη καθόλου. Την παρακολούθησε από τη μεγάλη οθόνη του δέκτη των δωματίων της, προστάζοντας τηλεπικοινωνιακά τους μάγους της να μην επιχειρήσουν να τη διακόψουν – κυρίως επειδή η ίδια ήθελε να δει τι ακριβώς συνέβαινε στην Πλατεία Νυκτόκηπου.

Το τσεκούρι του ψηλού δενδρογίγαντα ήταν, ομολογουμένως, τρομακτικό θέαμα καθώς ανεβοκατέβαινε, αιματοβαμμένο, επάνω στο Αμόνι του Βορέσας και κεφάλια έπεφταν. Ποτέ δεν χρειαζόταν δεύτερο χτύπημα. Το όπλο ήταν βαρύ και η δύναμη των δενδρογιγάντων μεγάλη.

Ο Θόρεντιν και η Ολέρια ήρθαν στα δωμάτια της Κέσριμιθ για να τη συναντήσουν προτού οι εκτελέσεις τελειώσουν.

«Τι φρικτό θέαμα, *νιρλίσα!*» σχολίασε η Αρωγός. «Τι *φρικτό* θέαμα!»

«Ο Άσραδλιν παίζει έξυπνο παιχνίδι,» είπε η Κέσριμιθ σαν να μην την είχε ακούσει. «Δεν τον είχα για τόσο έξυπνο.» Τουλάχιστον, δεν της είχε δώσει αυτή την εντύπωση όταν του είχε μιλήσει μέσα στη σουίτα του Άλφεντουρ στο *Καταφύγιο*.

«Ποιο έξυπνο παιχνίδι;» ρώτησε η Ολέρια. «Τους σκοτώνει όλους!»

«Όχι, Ολέρια, δεν τους σκοτώνει όλους. Σκοτώνει μόνο τους μισούς. Με κλήρο, μάλιστα· δεν αποφασίζει ο ίδιος για τους θανάτους. Οι πολίτες της Φάνρηβ θα δουν την ενέργειά του ως δίκαιη και ευσπλαχνική συγχρόνως.»

«Ευσπλαχνική;»

«Οι Κερέσναθ προσπάθησαν να τον σκοτώσουν, και ο αδελφός του είναι νεκρός–»

(«Ναι,» είπε ο Θόρεντιν, «τελικά σκοτώθηκε ο Σάρμαλκιρ, όπως φαίνεται.»)

«–Τι περίμενες εσύ να κάνει, Ολέρια; Να δώσει στους Κερέσναθ χρήματα και προνόμια; Κι εγώ το ίδιο θα είχα κάνει.»

Όταν, με την εκτέλεση του τελευταίου μελλοθάνατου, η εκπομπή τελείωσε, η Κέσριμιθ στράφηκε στον Θόρεντιν. «Νομίζεις ότι τώρα θα συνεχίσουμε να έχουμε επαφές με τους Κερέσναθ;»

«Το αποκλείω,» αποκρίθηκε εκείνος, μην εκπλήσσοντάς την καθόλου. «Μάλιστα, θεωρώ πως θα ήταν επικίνδυνη η οποιαδήποτε επαφή μαζί τους. Μπορεί να επιχειρήσουν να μας παγιδέψουν για να κερδίσουν την εύνοια του Φύλακα.»

«Μα ο Φύλακας σκότωσε τόσους από αυτούς!» έκανε η Ολέρια. «Δε θα θέλουν εκδίκηση;»

«Ίσως οι υπόλοιποι απλά να θέλουν να επιβιώσουν, αγάπη μου,» της είπε ο Θόρεντιν.

13

Πρόχειρες Φυλακές· τα Προβλήματα που Προκαλούν οι Αυτονομιστές· οι Απόψεις της Στρατηγού· Μεταφορά Αιχμαλώτου

Την επόμενη μέρα, έφτιαξαν μια φυλακή στην ίδια πλατεία του Νυκτόκηπου όπου η Δαλνίραθ, η ιέρεια της Θορμάνκου, είχε στήσει τον αυτοσχέδιο ναό της. Η φυλακή αποτελείτο από ξύλινα τμήματα και μεταλλικά κιγκλιδώματα, κι έμοιαζε με μεγάλο μαντρί. Εξεγερμένοι πολίτες (τους οποίους σύντομα πολλοί άρχισαν να αποκαλούν, σκωπτικά, *μαντράρχες*) φρουρούσαν συνεχώς τη φυλακή γιατί, χωρίς φρούρηση, δεν ήταν δυνατόν να κρατήσει κανέναν μέσα. Ο Φύλακας της Φάνρηβ δήλωσε, φυσικά, ότι αυτό δεν ήταν παρά προσωρινό μέχρι να βρεθεί κάτι καλύτερο.

Εν τω μεταξύ, υπήρχαν σημαντικότερα προβλήματα, καθώς οι συγκρούσεις με τους μαχητές της Χάρνωθ είχαν ενταθεί στα όρια των κατακτημένων περιοχών, στις επάλξεις των τειχών, στον ποταμό, και στη θάλασσα. Τα πλοία της Κοινοπολιτείας που βρίσκονταν ανοιχτά των ακτών προσπαθούσαν να πλησιάσουν τα λιμάνια, αλλά οι δυνάμεις του Βασιλείου δεν τα άφηναν. Σφοδρές αερομαχίες και ναυμαχίες διεξάγονταν. Και η κατάσταση ήταν τέτοια που ο στόλος της Κοινοπολιτείας φαινόταν να τα πηγαίνει πολύ άσχημα· δεν μπορούσε να διαπεράσει την άμυνα των Χαρνώθιων.

Μερικά επιπλέον πλοία και αεροσκάφη ήρθαν, επίσης, από το Βασίλειο της Χάρνωθ κατά το απόγευμα και κατάφεραν να αράξουν και να προσγειωθούν χωρίς κανένα πρόβλημα, φέρνοντας μαζί τους καινούργιους μαχητές και εξοπλισμούς.

Ο Φύλακας, όταν το πληροφορήθηκε αυτό, πρόσταξε τη Στρατηγό Μάρναλιθ να ζητήσει κι εκείνη να τους στείλουν κι άλλες δυνάμεις από την Κοινοπολιτεία, γιατί είχαν χάσει αρκετούς ανθρώπους κατά την εισβολή, και σίγουρα οι εξοπλισμοί τους μειώνονταν με κάθε μέ-

ρα που περνούσε. Η Μάρναλιθ, συμφωνώντας μαζί του, είπε ότι θα το φρόντιζε αύριο κιόλας.

Όταν ξημέρωσε έστειλε μαντατοφόρο προς τη Σάλθενρηζ για να παραδώσει μήνυμα στην αδελφή της, τη Φαέλθανιρ, την Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους. Ύστερα, καβάλα στο γκρίζο άλογό της, πλησίασε μια από τις περιοχές στα άκρα του Νυκτόκηπου όπου οι συμπλοκές με τους Χαρνώθιους ήταν πιο έντονες. Τα οικοδομήματα είχαν γίνει σμπαράλια, φωτιές και καπνοί χόρευαν παντού, ενώ το έδαφος ήταν γεμάτο διάφορα θραύσματα, κάλυκες, και σφαίρες.

«Ποια είναι η κατάσταση, κύριε Υποστράτηγε;» ρώτησε τον Χάνκαθιρ, ο οποίος ήταν σταλμένος ως αρχηγός των δυνάμεων από Κάρενρηζ: ένας άντρας μονήρης, μεγαλωμένος στο Δάσος του Ουρανού, και παλιός επαναστάτης εναντίον της Παντοκράτειρας. «Μπορούμε να προχωρήσουμε; Να επεκτείνουμε τις κτήσεις μας;»

«Δε μου μοιάζει εφικτό, Στρατηγέ. Οι Χαρνώθιοι–»

Δυνατές εκρήξεις από διάφορα σημεία, αλλά όχι από τη μεριά όπου γίνονταν οι συγκρούσεις με τους μαχητές του Βασιλείου, παρατήρησε η Μάρναλιθ. Και προσπάθησε να συγκρατήσει το αναστατωμένο της άλογο που είχε σηκωθεί στα πίσω πόδια και κλοτσούσε τον αέρα με τα μπροστινά, χρεμετίζοντας. Οι λάμψεις ήταν εκτυφλωτικές και οι κρότοι τρομαχτικοί. Η Μάρναλιθ, με μια κραυγή και μια κατάρα, έπεσε από τη σέλα καθώς τα χαλινάρια γλιστρούσαν από τα γαντοφορεμένα χέρια της. Κύλησε πάνω στα θραύσματα στο ραγισμένο πλακόστρωτο του δρόμου και γρήγορα σηκώθηκε όρθια, τραβώντας το πιστόλι από τη ζώνη της. Το παλιό τραύμα στον αριστερό της γοφό τής έριξε έναν έντονο λογχισμό τον οποίο εκείνη αγνόησε όπως είχε μάθει να τον αγνοεί.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε. «*Τι συμβαίνει;*» βλέποντας γύρω της μαχητές της Κοινοπολιτείας να τρέχουν από δω κι από κει, πυροβολώντας.

Ο Χάνκαθιρ, που δεν ήταν έφιππος όταν οι εκρήξεις έγιναν, την πλησίασε. «Κάποιοι μάς επιτίθενται, Στρατηγέ, αλλά όχι από εκεί» – έδειξε τη μεριά όπου βρίσκονταν οι Χαρνώθιοι.

Το έχω καταλάβει κι εγώ αυτό, Υποστράτηγε, σκέφτηκε η Μάρναλιθ· κι έτρεξαν μαζί να καλυφτούν πίσω από έναν μισογκρεμισμένο τοίχο. Κοιτάζοντας από την άκρη του, η Στρατηγός είδε τους μαχητές της Κοινοπολιτείας να πυροβολούν κουκουλοφόρους, οι οποίοι

γρήγορα εξαφανίστηκαν αφού αντάλλαξαν μερικές ριπές μαζί τους. Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας τούς καταδίωξαν αλλά δεν άργησαν να επιστρέψουν, μοιάζοντας μπερδεμένοι.

Η Μάρναλιθ τούς πλησίασε. «Αυτονομιστές;» ρώτησε.

«Μάλλον, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ένας μισθοφόρος.

«Πού πήγαν;»

«Από κει. Αλλά μετά... δεν ξέρουμε. Πρέπει να μπήκαν σε κάποιο χτίριο.» «Ή ν'ανέβηκαν στις οροφές,» είπε μια άλλη μισθοφόρος· κι ένας τρίτος: «Ή να χώθηκαν στους υπονόμους ή σε κάποιο άλλο υπόγειο.»

Η Μάρναλιθ καταράστηκε και, μαζί με τον Χάνκαθιρ, βάδισε προς μια άλλη μεριά όπου πυροβολισμοί ακούγονταν. Οι μισθοφόροι την ακολούθησαν. Όταν έφτασαν εκεί, όμως, οι αυτονομιστές είχαν πάλι εξαφανιστεί και στον τοίχο μιας πολυκατοικίας ήταν γραμμένο, με μεγάλα κόκκινα γράμματα: ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΟΝ ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ ΠΡΟΔΟΤΕΣ.

«Στρατηγέ!» φώναξε, τότε, μια διοικήτρια καθώς πλησίαζε καβάλα σ'ένα μικρό, ευκίνητο δίκυκλο. «Στρατηγέ! Οι Χαρνώθιοι πέρασαν τα όρια της περιοχής μας! Έρχονται! Έρχονται!»

«Μην τους αφήσετε να προχωρήσουν!» πρόσταξε αμέσως η Μάρναλιθ. «*Μην τους αφήσετε να προχωρήσουν!* Απωθήστε τους!» Και τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη της, καλώντας κι άλλες δυνάμεις να συγκεντρωθούν εδώ – πάραυτα.

Η υπόλοιπη ημέρα, μέχρι το απόγευμα, πήγε να συγκρούονται με τους μαχητές του Βασιλείου προσπαθώντας να τους διώξουν από τις περιοχές τους. Οι συγκρούσεις ήταν σκληρές και επικίνδυνες μέσα στους δρόμους και στα οικοδομήματα του Νυκτόκηπου που είχαν εγκαταλειφθεί από τους πολίτες – εκτός αν ήταν οπλισμένοι, εξεγερμένοι πολίτες που πολεμούσαν μαζί με τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας.

Όταν σουρούπωνε κατάφεραν τελικά να απομακρύνουν τους μαχητές της Χάρνωθ και να επανακτήσουν τα εδάφη που είχαν χάσει. *Τα εδάφη που χάσαμε εξαιτίας των καταραμένων αυτονομιστών!* σκεφτόταν η Μάρναλιθ.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι *αυτοί* έφταιγαν, Άσραδλιν,» είπε στον Φύλακα, συναντώντας τον στο σπίτι του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Στεκόταν όρθια μπροστά στο τραπέζι, έχοντας τις παλάμες της ακου-

μπισμένες στην επιφάνειά του. Ο Άσραδλιν, η Ναλτάμα’χοκ, και ο Νάλντιρ κάθονταν αντίκρυ της. Ανάμεσά τους ήταν απλωμένος ένας χάρτης της Φάνρηβ, με σημειωμένες τις θέσεις των δυνάμεων της Κοινοπολιτείας και του Βασιλείου. «Αν δεν είχαν παρουσιαστεί οι αυτονομιστές για να μας προκαλέσουν πρόβλημα, οι Χαρνώθιοι ποτέ δεν θα κατάφερναν να σπάσουν τις γραμμές μας και να καταλάβουν τα εδάφη μας. Οι αυτονομιστές είναι επικίνδυνοι· πρέπει να βρούμε έναν αποτελεσματικό τρόπο για να τους αντιμετωπίσουμε. Και νομίζω πως αυτό μπορεί να γίνει μόνο χρησιμοποιώντας τον Κάλνεντουρ.»

«Προτείνεις να τους απειλήσουμε ότι θα τον σκοτώσουμε;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Δε νομίζω κάτι τέτοιο να τους σταματήσει. Το βασικό είναι να *μάθουμε* πράγματα γι’αυτούς. Δεν έχουμε καμια πληροφορία για τους δρόμους που ακολουθούν, για το πού κρύβονται – δεν ξέρουμε τίποτα. Αλλά *ο Κάλνεντουρ ξέρει*. Και ο Εθέλδιρ τι κάνει; Απλά τον κρατά στο σπίτι του και τον *ταΐζει!* Ο Κάλνεντουρ είναι αιχμάλωτός μας, Άσραδλιν, και σημαντικός αιχμάλωτος: πρέπει να πάρουμε *πληροφορίες* από αυτόν, για ν’αντιμετωπίσουμε τους αυτονομιστές. Αλλιώς μπορεί να χάσουμε την πόλη εξαιτίας τους.»

«Προσπάθησα να συνεννοηθώ μαζί του…»

«Δεν πρόκειται να το καταφέρεις αυτό – είναι φανατικός, προφανώς, όπως κι όλοι οι αυτονομιστές. Με φανατικούς δεν μπορείς να ‘συνεννοηθείς’. Επιπλέον, δεν είναι αξιόπιστοι. Ακόμα κι αν σου πουν κάτι, δεν ξέρεις αν οφείλεις να το πιστέψεις. Πρέπει να τον *αναγκάσουμε* να μας δώσει πληροφορίες.»

«Να τον βασανίσουμε; Δε θέλω να βασ–»

«Τι άλλος τρόπος υπάρχει;» Η Μάρναλιθ κάθισε στην καρέκλα της. «Υπάρχει άλλος τρόπος;»

Ο Άσραδλιν αναστέναξε. «Ο Εθέλδιρ δεν θα συμφωνήσει–»

«Δε χρειάζεται να ρωτήσεις τον Εθέλδιρ για το πώς να φερθείς σ’έναν σημαντικό αιχμάλωτό σου–»

«Είναι αδελφός του, Μάρναλιθ!»

«Και λοιπόν; Είναι *εχθρός* μας. Πρέπει να τον κάνουμε να μας πει ό,τι ξέρει για τους αυτονομιστές. Τα πάντα. Αν ο Εθέλδιρ δεν συμφωνεί μ’αυτό… κρίμα· ας μη συμφωνεί.»

Ο Φύλακας δυσανασχετούσε φανερά. Άναψε τσιγάρο.

«Άσραδλιν,» είπε η Μάρναλιθ, «η Κοινοπολιτεία έχει αφιερώσει τόσες δυνάμεις της εδώ, για να πάρουμε την πόλη. Θέλεις να χάσουμε τη Φάνρηβ επειδή σκεφτήκαμε ότι θα δυσαρεστήσουμε τον Εθέλδιρ;»

«Μας έχει βοηθήσει πολύ, Μάρναλιθ.»

«Αυτός, ναι· ο αδελφός του, όχι. Είναι εναντίον μας. Από την αρχή ήταν. *Μα τους θεούς,* Άσραδλιν, χρειαζόμαστε τις γνώσεις του. Αν δεν κάνουμε κάτι για να πάψουν οι αυτονομιστές να πετάγονται σε τυχαία σημεία και να μας χτυπάνε, θα έχουμε μεγάλο πρόβλημα. Θα είναι πολύ δύσκολο να επεκτείνουμε τις κτήσεις μας μέσα στην πόλη.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, «θα το σκεφτώ.»

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο,» τόνισε η Μάρναλιθ.

Ο Άσραδλιν φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, θυμίζοντας οργισμένο μυθικό ήρωα που εκπνέει φλόγες. «Εντάξει, Μάρναλιθ· το πρωί θα μιλήσω στον Εθέλδιρ, ενώ θα έχω μαζί μου μαχητές μας για να πάρουν τον Κάλνεντουρ από τη φύλαξή του.»

«*Είσαι σπίτι σου, Εθέλδιρ;*» τον ρώτησε ο Φύλακας μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του.

«Ναι–»

«*Μείνε εκεί. Σε λίγο θα έρθω.*»

«Συμβαίνει κάτι;»

«*Θα μάθεις σύντομα.*» Και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Εθέλδιρ συνοφρυώθηκε, στεκόμενος μέσα στο καθιστικό του ισόγειου. Ήταν πρωί· εκείνος και η Ζιρίνα είχαν μόλις ξυπνήσει και φτιάξει τσάι – δύο αχνιστές κούπες βρίσκονταν επάνω στο τραπεζάκι.

«Ταραγμένος ακουγόταν,» είπε η Αιρετή, καθισμένη στον καναπέ, με τα πόδια της διπλωμένα από κάτω της. «Αν και, βέβαια, ύστερα από τον θάνατο του αδελφού του, συνέχεια ταραγμένος ακούγεται...»

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

Η εξώπορτα του σπιτιού του δεν άργησε να χτυπήσει, κι εκείνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα όπου τώρα καθόταν και την πλησίασε. «Ποιος είναι;»

«Εγώ είμαι, Εθέλδιρ,» είπε η φωνή του Φύλακα.

Ο Εθέλδιρ τού άνοιξε, και ο Άσραδλιν μπήκε στο σπίτι, ακολουθούμενος από τη Ναλτάμα'χοκ, τη Στρατηγό Μάρναλιθ, και οκτώ μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας.

Ο Εθέλδιρ παραξενεύτηκε. «Τι συμβαίνει;»

Η Ζιρίνα σηκώθηκε από τον καναπέ, κοιτάζοντας τους επισκέπτες ερευνητικά. Οι εκφράσεις όλων τους έμοιαζαν τόσο... *αποφασισμένες. Δεν καταλαβαίνω...* σκέφτηκε. *Τι...;*

«Εθέλδιρ,» είπε ο Άσραδλιν. «Ήρθαμε για να πάρουμε τον Κάλνεντουρ.»

Ο Εθέλδιρ το φοβόταν πως για κακό σκοπό ήταν εδώ ο Φύλακας· το είχε διαισθανθεί από όταν μίλησαν τηλεπικοινωνιακά. «Γιατί;» ρώτησε.

«Για να τον μεταφέρουμε σ'ένα πιο ασφαλές μέρος–»

«Το υπόγειο του σπιτιού μου είναι αρκετά ασφαλές, Φύλακά μου· και, μέχρι στιγμής, κανένας δεν–»

«Θα τον πάρουμε, ωστόσο,» είπε ο Άσραδλιν. «Είναι απαραίτητο. Άνοιξέ μας την καταπακτή, σε παρακαλώ.»

«Σκοπεύετε να τον βασανίσετε.» Δεν ήταν ερώτηση. Δεν μπορεί να υπήρχε άλλος λόγος, νόμιζε ο Εθέλδιρ, για να θέλουν να πάρουν τον Κάλνεντουρ από τη φύλαξή του.

«Είναι αιχμάλωτος πολέμου, Εθέλδιρ–»

Κατακριτικά: «Σκοπεύετε να τον βασανίσετε.»

«Πρέπει να πάρουμε κάποιες πληροφορίες–»

«Δε μπορώ να το επιτρέψω αυτό, Φύλακά μου.»

Η Μάρναλιθ παρενέβη: «Δεν αποφασίζεις εσύ τι θα κάνουμε με τους αιχμαλώτους μας, Εθέλδιρ.»

Το βλέμμα του στράφηκε επάνω της, και το μοναδικό του μάτι έμοιαζε ξαφνικά νάχει αρπάξει φωτιά. «Ο Κάλνεντουρ είναι αδελφός μου.»

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Έχουμε πόλεμο. Και θα ηττηθούμε εξαιτίας των αυτονομιστών, αν συνεχίσουν τον κλεφτοπόλεμό τους μέσα στον Νυκτόκηπο και στο Σκοτεινό Παζάρι. Χτες χάσαμε μια ολόκληρη περιοχή: την πήραν οι Χαρνώθιοι και δυσκολευτήκαμε πολύ να την ανακτήσουμε–»

«Και φταίει ο Κάλνεντουρ γι'αυτό;»

«Φταίνε οι *αυτονομιστές*. Επειδή μας επιτέθηκαν, κατάφεραν οι μαχητές του Βασιλείου να περάσουν από τις γραμμές μας! Ο αδελ-

φός σου έχει πληροφορίες για να σταματήσουμε τους αυτονομιστές μια και καλή, είμαι σίγουρη. Πρέπει να τον ανακρίνουμε.»

«Θα του μιλήσω.»

«Του έχεις ήδη μιλήσει, και του έχει μιλήσει κι ο Φύλακας. Τίποτα δεν έχει γίνει· ούτε πρόκειται ποτέ να γίνει, και το ξέρεις. Ο Κάλνεντουρ είναι φανατικός. Θα τον ανακρίνουμε όπως οφείλουμε, και θα μας δώσει τις πληροφορίες που χρειαζόμαστε. Τώρα, άνοιξέ μας την καταπακτή για να τον πάρουμε από το υπόγειο, αλλιώς θα την ανατινάξουμε.»

Ο Εθέλδιρ στράφηκε στον Άσραδλιν. «Αυτό που λέει η Μάρναλιθ θα γίνει,» τον διαβεβαίωσε εκείνος. «Άνοιξέ μας την καταπακτή. Σε παρακαλώ.»

Η Ζιρίνα πλησίασε τον Εθέλδιρ από πίσω, αγγίζοντας τον ώμο του. Ένα άγγιγμα που αμέσως μεταβίβασε στο μυαλό του τη γνώμη της: *Μην τους κοντράρεις. Μην τους κοντράρεις.*

Ο Εθέλδιρ έκλεισε το μοναδικό του μάτι. *Θεοί...* σκέφτηκε. *Ο Κάλνεντουρ... Ο Κάλνεντουρ...* Δεν μπορούσε να διαγράψει ξαφνικά τα όσα είχαν περάσει μαζί πολεμώντας τους Παντοκρατορικούς. Δεν ήταν απλά αδελφός του· ήταν συμπολεμιστής του, σύντροφός του. Δεν είχαν μονάχα το ίδιο αίμα στις φλέβες τους· είχαν *χύσει* το αίμα τους μαζί, σε πολλές, πολλές περιπτώσεις, αντιμετωπίζοντας δυνάμεις μεγαλύτερες από τους ίδιους, δυνάμεις που προσπαθούσαν να τους υποδουλώσουν ή να τους αφανίσουν.

Τώρα, όμως, αν ο Εθέλδιρ έφερνε αντίρρηση στον Φύλακα και στη Στρατηγό του, αυτοί θα τον απομάκρυναν με τους μισθοφόρους τους και θα έπαιρναν τον Κάλνεντουρ με τη βία. Δεν μπορούσε να τους σταματήσει.

Άνοιξε πάλι το μάτι του. Τράβηξε το κλειδί του λουκέτου από την τσέπη του και το πέταξε στη Μάρναλιθ, η οποία το έπιασε στον αέρα. «Αυτό είναι,» της είπε. «Άνοιξε την καταπακτή μόνη σου. Εγώ δε θα συμμετέχω σε τούτη την προδοσία.» Και βγήκε από την εξώπορτα του σπιτιού.

Η Ζιρίνα αμέσως τον ακολούθησε.

Ο Άσραδλιν, βλέποντάς τους να φεύγουν, αισθανόταν ένα μαχαίρι να στρίβει μέσα στα σωθικά του. Καταλάβαινε τον Εθέλδιρ. Θα τον καταλάβαινε ούτως ή άλλως, αλλά τώρα τον καταλάβαινε *ακόμα* περισσότερο επειδή κι εκείνος είχε πρόσφατα χάσει τον αδελφό του.

Δεν είναι δίκαιο αυτό που κάνω στον Εθέλδιρ, σκέφτηκε. Αλλά ύστερα προσπάθησε να δικαιολογήσει τις πράξεις του στον εαυτό του: *Δε θα σκοτώσω, όμως, τον Κάλνεντουρ. Και η Ναλτάμα θα μας βοηθήσει, με τη μαγεία της, να πάρουμε πληροφορίες από αυτόν χωρίς να του κάνουμε μεγάλο κακό, είμαι σίγουρος.* Είχε εμπιστοσύνη στην τέχνη της αδελφής του. Ήταν ισχυρή μάγισσα.

«Ανοίξτε την καταπακτή,» διέταξε. «Πάρτε τον αυτονομιστή από μέσα.»

Η Μάρναλιθ πλησίασε την εσωτερική σκάλα μαζί με τους μισθοφόρους. Γονάτισε στο ένα γόνατο και ξεκλείδωσε το λουκέτο. Σήκωσε την καταπακτή ενώ συγχρόνως τραβούσε το πιστόλι από τη ζώνη της. Κοιτάζοντας κάτω, μέσα στο υπόγειο, είδε το φως ένος φωτόλιθου κι έναν άντρα καθισμένο δίπλα του, στο πάτωμα, οκλαδόν, επάνω σ'ένα χαλί.

«Ανέβα!» τον πρόσταξε.

Τα μάτια του Κάλνεντουρ άνοιξαν καθώς στρέφονταν να την αντικρίσουν. «Ποια είσαι συ;»

Η Μάρναλιθ τον σημάδεψε με το πιστόλι της. «Ανέβα, αυτονομιστή. Τώρα.»

«Με πούλησε τόσο γρήγορα ο αδελφός μου στα σκυλιά της Κοινοπολιτείας;»

«Ανέβα!»

Ο Κάλνεντουρ σηκώθηκε, αφήνοντας τον φωτόλιθο κάτω. Ανέβηκε τη σκάλα και στάθηκε μπροστά στη Μάρναλιθ, που τώρα είχε ορθωθεί. Όλοι τους – εκείνη και οι μισθοφόροι – κρατούσαν πιστόλια στα χέρια.

«Πού είναι ο Εθέλδιρ;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ.

«Θα έρθεις μαζί μας,» του είπε η Μάρναλιθ, κι ένας μισθοφόρος έκανε ν'αρπάξει τους καρπούς του για να τους περάσει χειροπέδες–

Ο Κάλνεντουρ τον έσπρωξε ρίχνοντάς τον πάνω σ'έναν άλλο, και μετά το πόδι του κλότσησε προς τη μεριά της Μάρναλιθ, η οποία τινάχτηκε πίσω, αποφεύγοντας παρατρίχα να χτυπηθεί στην κοιλιά. Υψώνοντας το πιστόλι της πάτησε τη σκανδάλη και μια ενεργειακή ριπή βρήκε τον Κάλνεντουρ στο στήθος. Ο αρχηγός των αυτονομιστών κραύγασε καθώς το σώμα του τρανταζόταν κι έπεφτε στο πάτωμα. Ακίνητος. Λιπόθυμος.

«Δέστε του τα χέρια και πάρτε τον,» πρόσταξε η Μάρναλιθ.

«Τι γίνεται εκεί;» ακούστηκε η φωνή της Μάλμεντιρ από τη σκάλα. Η δημοσιογράφος είχε κατεβεί ώς τη μέση, μ’ένα πιστόλι στο χέρι. «Τι κάνετε εκεί;»

«Συνεννοηθήκαμε με τον Εθέλδιρ,» της είπε η Μάρναλιθ. «Πήγαινε πάλι επάνω.»

«Τι κάνετε εκεί; Παίρνετε τον Κάλνεντουρ;» Οι μισθοφόροι τού είχαν ήδη περάσει χειροπέδες και δύο απ’αυτούς τον σήκωναν ανάμεσά τους.

«Σου είπα: συνεννοηθήκαμε με τον Εθέλδιρ.»

Απομακρύνθηκαν από την καταπακτή και βγήκαν από το σπίτι μαζί με τον Φύλακα και την αδελφή του.

Η Μάλμεντιρ κατέβηκε τη σκάλα σαστισμένη. «Εθέλδιρ;» φώναξε. «Εθέλδιρ;» Αλλά κανείς δεν της απάντησε.

Η Ζιρίνα είχε προλάβει τον Εθέλδιρ σ’έναν δρόμο δίπλα από το σπίτι του. Τρέχοντας βρέθηκε μπροστά του, σταματώντας τον· και στάθηκαν κι οι δυο τους ξυπόλυτοι επάνω στο πλακόστρωτο, αμίλητοι για μερικές στιγμές, αντικρίζοντας ο ένας τον άλλο.

«Συγνώμη,» είπε τελικά η Ζιρίνα.

«Δε φταις εσύ,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Αν δεν είχα πιάσει τον Κάλνεντουρ…»

«Θα είχε πιάσει αυτός *εσένα*. Και δεν θα ήθελα τώρα να ήσουν αιχμάλωτή του.»

«Ο Φύλακας είμαι σίγουρη πως θα προσπαθήσει να μην… να μην του κάνει κακό. Όχι πολύ.»

«Μη μου λες ανοησίες σαν να είμαι παιδάκι, Ζιρίνα. Τα βασανιστήρια είναι βασανιστήρια. Και ο Κάλνεντουρ δεν θ’αποκαλύψει εύκολα *τίποτα* για τους αυτονομιστές· κι οι δύο το ξέρουμε.»

Η Ζιρίνα έσμιξε τα χείλη. *Ναι, ακριβώς έτσι,* σκέφτηκε. Αναστέναξε. «Αν ήταν πιο συνεργάσιμος… Γενικά…»

«Δεν είναι, όμως. Αλλά εξακολουθεί νάναι αδελφός μου, ο καταραμένος.» Ο Εθέλδιρ βάδισε πάλι προς το σπίτι του.

«Τι πας να κάνεις;»

«Τίποτα το σπουδαίο.»

Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα του γκαράζ, έβγαλε ένα κλειδί και την ξεκλείδωσε. Την άνοιξε και μπήκε. Καβάλησε το δίκυκλό του και το ενεργοποίησε.

Η Ζιρίνα κάθισε, αμέσως, πίσω του. «Πού πηγαίνουμε;»

«Θα τους ακολουθήσω. Θέλω να ξέρω πού θα τον βάλουν.»

«Μπορείς να ρωτήσεις· ο Φύλακας θα σου πει.»

«Η Μάρναλιθ, όμως, ίσως να με υποπτεύεται.» Έβαλε τους τροχούς του δίκυκλου σε κίνηση, βγάζοντάς το από το γκαράζ κι αφήνοντας την πόρτα να κλείσει αυτόματα πίσω του.

«Κανένας δεν σε υποπτεύεται. Το ξέρουν ότι δεν είσαι εχθρός τους.»

Δεν έχουν δίκιο, σκέφτηκε ο Εθέλδιρ. *Όχι πια. Τώρα πλέον δεν είμαι βέβαιος αν είμαι εχθρός τους ή όχι.* Απομακρύνθηκε από το σπίτι του, αλλά όχι πολύ. Σταμάτησε σ'έναν δρόμο απ'όπου μπορούσε να κοιτάζει την είσοδό του.

«Τι τρέχει, Πρόμαχε;» τον ρώτησε μια οπλισμένη πολίτις. Εκείνος τής έκανε νόημα πως όλα ήταν καλά, και η γυναίκα δεν είπε τίποτ' άλλο.

Έξω από το σπίτι του ήταν σταθμευμένο ένα τετράκυκλο, θωρακισμένο όχημα, καθώς και δύο άλογα (ένα γκρίζο κι ένα μαύρο) και έξι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες. Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας βγήκαν σύντομα από την εξώπορτα σηκώνοντας τον Κάλνεντουρ ανάμεσά τους, λιπόθυμο προφανώς. Τον έβαλαν στο τετράκυκλο και μπήκαν εκεί μαζί του. Ο Άσραδλιν ανέβηκε στο μαύρο άτι, και η Ναλτάμα'χοκ πίσω του. Η Μάρναλιθ καβάλησε το γκρίζο άλογο. Και έφυγαν μπροστά από το σπίτι του Εθέλδιρ.

Ο οποίος, επάνω στο δίκυκλό του, μαζί με τη Ζιρίνα, τους ακολούθησε από απόσταση.

Βγαίνοντας από το Σκοτεινό Παζάρι, μπαίνοντας στον Νυκτόκηπο, ο Άσραδλιν και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδές του χωρίστηκαν από το τετράκυκλο όχημα και τη Στρατηγό Μάρναλιθ. Ο Φύλακας και οι λυκοκαβαλάρηδες συνέχισαν ευθεία· οι άλλοι έστριψαν.

Και ο Εθέλδιρ έστριψε στο κατόπι τους.

«Δε μ'αρέσει που είναι σαν να τους κατασκοπεύουμε,» του είπε η Ζιρίνα, πιασμένη πίσω του. «Αν μας καταλάβουν θα μας παρεξηγήσουν.»

«Δε θα μας παρεξηγήσουν: όντως τους κατασκοπεύουμε.»

Η Ζιρίνα δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Δεν είμαστε πια στην Επανάσταση, Εθέλδιρ.»

«Παράξενο,» είπε εκείνος: «κάθε μέρα οι θεοί προσπαθούν να με πείσουν, με ολοένα και πιο καλά επιχειρήματα, ότι *είμαστε* πάλι στην Επανάσταση.»

«Μη μου πεις ότι σκοπεύεις να επιχειρήσεις να τον σώσεις...»

Ο Εθέλδιρ δεν της το είπε.

Το άλογο της Μάρναλιθ και το τετράκυκλο όχημα σταμάτησαν μπροστά σ'ένα μικρό, ισόγειο σπίτι που έμοιαζε εγκαταλειμμένο. Βρισκόταν αρκετά κοντά στα βορειοανατολικά τείχη της πόλης, τα οποία ήταν κομμάτια και θρύψαλα. Όποιοι κι αν έμεναν παλιά εδώ δεν ήθελαν πλέον να πλησιάζουν. Η Στρατηγός αφίππευσε, και μια πόρτα του τετράκυκλου άνοιξε, από την οποία μισθοφόροι βγήκαν μεταφέροντας τον Κάλνεντουρ.

Ο Εθέλδιρ παρακολουθούσε από τη γωνία ενός δρόμου, μαζί με τη Ζιρίνα, έχοντας κατεβεί κι οι δύο από το δίκυκλο. Ο αδελφός του εξακολουθούσε να φαίνεται λιπόθυμος – πρέπει να τον είχαν χτυπήσει με ενεργειακή ριπή – αλλά τα χέρια του ήταν δεμένα με χειροπέδες. Τον έβαλαν στο μικρό σπίτι και μπήκαν εκεί μαζί του, όλοι οι μισθοφόροι και η Μάρναλιθ.

Ο Εθέλδιρ αποφάσισε να περιμένει λίγο, μήπως τους δει να βγαίνουν.

Σύντομα η Ζιρίνα τού είπε: «Πάμε.» Και πιο έντονα: «*Πάμε*. Μπορεί κανένας να μας δει εδώ και νάχουμε ιστορίες.»

«Μερικά λεπτά ακόμα,» επέμεινε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα κοίταζε γύρω-γύρω. Ο δρόμος όπου βρίσκονταν ήταν μικρός, παράπλευρος, ανάμεσα σε δυο πολυκατοικίες τραυματισμένες από τον πόλεμο, κι ευτυχώς μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας δεν στέκονταν ούτε βάδιζαν εδώ. Αλλά δεν ήταν και τόσο μακριά. Κάπουκάπου, η Ζιρίνα τούς έβλεπε να περνάνε από απόσταση.

Η Μάρναλιθ και οι μισθοφόροι δεν βγήκαν από το σπίτι, και ο Εθέλδιρ είπε: «Πάμε.»

«Καιρός ήταν.»

Ανέβηκαν στο δίκυκλό του και έφυγαν.

«Σκοπεύεις να προσπαθήσεις να τον σώσεις; Γι'αυτό ήθελες να ξέρεις πού τον έχουν;»

«Δε μπορώ να τον σώσω, Ζιρίνα. Αλλά, ναι, ήθελα να ξέρω πού τον έχουν. Ίσως, για κάποιο λόγο, να μου χρειαστεί.»

Κι αισθανόταν χάλια που της έλεγε ψέματα.

Αλλά του χρωστάω τη ζωή μου – όχι μόνο μία, πολλές φορές. Αν της πω την αλήθεια, εκείνη μπορεί να επιχειρήσει να με σταματήσει· ή, ακόμα χειρότερα, μπορεί να θέλει νάρθει μαζί μου.

Ούτε το ένα είναι καλή ιδέα ούτε το άλλο.

14

Σαν Γάτες της Πόλης· Επιχείρηση Διάσωσης

Νύχτα. Οι εχθροπραξίες είχαν σταματήσει προσωρινά· τ'αφτιά της πόλης ησύχαζαν από τις εκρήξεις, τους κρότους, και τις κραυγές.

Ο Εθέλδιρ έσκυβε ξανά πάνω από τη Ζιρίνα για να φιλήσει για μια τελευταία φορά τα μισάνοιχτα χείλη της· ύστερα έγειρε στο πλάι, ξαπλώνοντας, προς στιγμή εξαντλημένος. Η Ζιρίνα γύρισε, έριξε το πόδι της επάνω στα γόνατά του, φίλησε τα μενεξεδιά μούσια στο μάγουλό του, κι ακούμπησε το πρόσωπό της μέσα στη γωνία που σχημάτιζαν ο ώμος και ο λαιμός του. Ο Εθέλδιρ περίμενε ν'ακούσει την αναπνοή της να γίνεται ήρεμη. Περίμενε μέχρι να βεβαιωθεί πως η φίλη του κοιμόταν. Γνώριζε καλά πώς ήταν όταν κοιμόταν· το καταλάβαινε από την ίδια της την *αίσθηση* πλάι του.

Και μετά από λίγο, νόμιζε πως είχε έρθει η στιγμή. Η Ζιρίνα είχε ταξιδέψει στην επικράτεια του Σιλίσβας. Ο Εθέλδιρ γλίστρησε από την αγκαλιά της και σηκώθηκε από το κρεβάτι, σίγουρος πως εκείνη εξακολουθούσε να κοιμάται. Στο φως του φωτόλιθου του κομοδίνου την είδε να κουλουριάζεται γύρω από τον εαυτό της.

Ο Εθέλδιρ ντύθηκε και εξοπλίστηκε. Απενεργοποίησε τον συναγερμό για λίγο και πήγε στο γκαράζ. Με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του κάλεσε τον μάγο που είχε υφάνει Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως γύρω από το σπίτι, για να τον ειδοποιήσει ότι θα έβγαινε και να μην ανησυχούσε αν καταλάβαινε κάτι. «*Εντάξει, Πρόμαχε,*» αποκρίθηκε εκείνος, αγουροξυπνημένος, «*θα το έχω υπόψη.*» Ο Εθέλδιρ τού είπε συγνώμη που τον είχε ξυπνήσει τέτοια ώρα και έκλεισε τον πομπό. Άνοιξε την πόρτα του γκαράζ, ανέβηκε στο δίκυκλό του, και έφυγε.

Μέσα στα Λαγούμια, την περιοχή του Σκοτεινού Παζαριού που ήταν γνωστή και ως *ο Μικρός Λαβύρινθος,* ο Εθέλδιρ σταμάτησε το όχημά του και σφύριξε δυνατά.

Το κάλεσμα των κλεφτών.

Σύντομα, άνθρωποι της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού ξεπρόβαλαν από τα σκοτάδια των δρόμων και των οικοδομημάτων γύρω από τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ένας. «Τι θέλεις;»

«Την Ήλναϊθ την Αλαφροπόδαρη, ή τον Θάρβελιν τον Γρήγορο. Ή και τους δύο, καλύτερα.»

«Ποιος είσαι;» επανέλαβε ο κλέφτης, πλησιάζοντάς τον για να κοιτάξει το μονόφθαλμο πρόσωπο του Εθέλδιρ μέσα από την κουκούλα του. Τα μάτια του γούρλωσαν προς στιγμή. «Εσύ...» είπε, αναγνωρίζοντάς τον.

«Ναι, εγώ. Αλλά εσένα δεν σε θυμάμαι από παλιά.»

«Δεν ήμουν στη συντεχνία τότε,» αποκρίθηκε ο κλέφτης, και μετά εξαφανίστηκε μέσα στους δρόμους του Μικρού Λαβυρίνθου, σφυρίζοντας συνθηματικά και κάνοντας και τους υπόλοιπους να εξαφανιστούν, σαν θαυματοποιός.

Ο Εθέλδιρ περίμενε.

Αλλά όχι πολλή ώρα. Μια σβέλτη φιγούρα πήδησε από ένα μπαλκόνι, καταλήγοντας πλάι στο δίκυκλό του.

«Το ήξερα ότι δεν θα μπορούσες να κρατηθείς μακριά μου,» είπε η Ήλναϊθ χαμογελώντας.

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σας,» εξήγησε ο Εθέλδιρ.

«Ξανά;»

«Ναι. Έχουν τον αδελφό μου, και πρέπει να τον πάρω από τα χέρια τους.»

Η Ήλναϊθ συνοφρυώθηκε μέσα απ'την κουκούλα της. «Ποιοι τον έχουν; Άκουσα να λένε ότι *εσύ* τον έχεις.»

«Ναι, ώς τώρα, εγώ τον είχα. Αλλά όχι πια. Τον πήραν ο Φύλακας και η Στρατηγός του, για να τον κάνουν να τους πει ό,τι ξέρει για τους αυτονομιστές. Θα τον βασανίσουν, δεν υπάρχει αμφιβολία. Και δεν μπορώ να το επιτρέψω αυτό, Ήλναϊθ.»

«Και τι θέλεις εμείς να κάνουμε; Κλέφτες είμαστε, μόνο.»

Ο Θάρβελιν πλησίασε, τότε, ξεπροβάλλοντας από τα σκοτάδια της νύχτας – τίποτα περισσότερο από μια σκοτεινή μορφή, αλλά ο Εθέλδιρ το καταλάβαινε πως ήταν αυτός. Του έκανε νόημα νάρθει κοντά, κι εκείνος ήρθε.

«Πρόμαχε,» είπε. «Νυχτερινή βόλτα;»

«Περίπου,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, και εξήγησε και στους δυο τους ακριβώς γιατί χρειαζόταν τη βοήθεια των κλεφτών.

Η Ήλναϊθ και ο Θάρβελιν αλληλοκοιτάχτηκαν. Μετά ο δεύτερος είπε: «Είναι, βέβαια, επικίνδυνο.»

«Απλώς τις γνώσεις σας χρειάζομαι, και φιλοξενία για λίγο, αν είναι άσχημα τραυματισμένος.»

«Και να φυλάμε τσίλιες,» του θύμισε η Ήλναϊθ.

«Δεν το θεωρώ τόσο σπουδαίο για εσάς. Θα με βοηθήσετε, ή όχι;»

Οι δυο κλέφτες αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά, με τα μάτια τους να γυαλίζουν μες στο σκοτάδι. Μετά η Ήλναϊθ είπε: «Ποτέ δεν μπορούσαμε να σου αρνηθούμε τίποτα.»

Το οίκημα δεν έμοιαζε με κάτι πιο ύποπτο από ένα εγκαταλειμμένο ισόγειο σπίτι. Ούτε φρουροί δεν ήταν στημένοι απέξω, αλλά ο Εθέλδιρ ήταν βέβαιος ότι είχε φρουρούς *μέσα*. Κι επίσης, φοβόταν ότι πιθανώς τριγύρω να υπήρχαν άνθρωποι της Στρατηγού οι οποίοι παρακολουθούσαν.

Πλησίασε χωρίς το δίκυκλό του, μέσα από τα σκοτάδια, και με έξι άτομα της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού απλωμένους γύρω του (ανάμεσα στους οποίους ήταν, φυσικά, η Ήλναϊθ και ο Θάρβελιν).

Οι κλέφτες, κινούμενοι σαν γάτες, ερεύνησαν την περιοχή για παρατηρητές, και δεν δυσκολεύτηκαν να τους βρουν. Δεν ήταν καν καλά κρυμμένοι. Ένας άντρας (*μάλλον* άντρας – δεν φαινόταν καθαρά) καθόταν επάνω σ’ένα δώμα με το τουφέκι του αγκαλιά, και δυο γυναίκες βρίσκονταν σ’ένα σκοτεινό μπαλκόνι, καπνίζοντας τσιγάρα – μεγάλο λάθος, καθώς οι καύτρες διακρίνονταν άνετα μες στη νύχτα.

«Πρέπει να τους βγάλουμε απ’τη μέση,» είπε ο Εθέλδιρ. «Κατά προτίμηση, χωρίς να τους σκοτώσουμε.»

«Αυτό,» παρατήρησε η Ήλναϊθ, «είναι κάτι *πολύ* περισσότερο απ’το να φυλάμε τσίλιες και να ερευνούμε το μέρος.»

«Μη μου πείτε ότι έχετε αρχίσει να φοβάστε.»

«Εγώ απλώς αναρωτιέμαι το εξής, Πρόμαχε,» είπε ο Θάρβελιν: «Αν τώρα δεν είμαστε με τον Φύλακα, με ποιον είμαστε;»

«Με τον Φύλακα εξακολουθούμε να είμαστε–»

«Ο Φύλακας, όμως, θα βάζει κλέφτες στη φυλακή όταν ξανακάτσει στο θρόνο του!» είπε ένας άλλος, ο Κασλάριν.

«Θα μπορούσαμε νάμασταν με τους αυτονομιστές,» πρόσθεσε μια κλέφτρα, η Άνφιρ.

«Οι αυτονομιστές,» τους πληροφόρησε ο Εθέλδιρ, «θα πάψουν να είναι αυτονομιστές αν καταφέρουν να διώξουν τους Χαρνώθιους: και πάλι θα κυνηγάνε κλέφτες. Βασικά, όποιος κι αν είναι στην εξουσία θα κυνηγά κλέφτες – αυτό δεν αλλάζει.»

Οι κλέφτες γύρω του σιγογέλασαν. «Κάποιες αξίες είναι σταθερές, γαμώ τα φρύδια του Ιουράσκε,» σχολίασε ο Κασλάριν.

«Ποτέ δεν μπορούσες να κάνεις μια έντιμη δουλειά σε τούτη την πόλη,» είπε η Άνφιρ, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Τέρμα τα λόγια,» είπε ο Εθέλδιρ. Και τους εξήγησε πώς ακριβώς θα κινούνταν.

Πολύ σύντομα, τέσσερις κλέφτες – ανάμεσα στους οποίους κι ο ίδιος – βρίσκονταν στην οροφή της τετραώροφης πολυκατοικίας, πάνω απ'το μπαλκόνι όπου κάθονταν οι δύο καπνίστριες. Αντίκρυ τους, οι άλλοι τρεις κλέφτες σκαρφάλωναν στο δώμα όπου ήταν ο παρατηρητής που είχε το τουφέκι του αγκαλιά.

Ο Εθέλδιρ πήδησε πρώτος στο μπαλκόνι, κι οι υπόλοιποι ευθύς τον ακολούθησαν. Οι δυο γυναίκες ξαφνιάστηκαν και, προτού προλάβουν να τραβήξουν τα πιστόλια τους, οι κλέφτες τούς φόρεσαν κουκούλες στα κεφάλια και τις αναισθητοποίησαν κοπανώντας τες με ρόπαλα.

Στο αντικρινό δώμα, τα ίδια είχε πάθει κι ο παρατηρητής με το τουφέκι, είδε ο Εθέλδιρ. Κι έκανε νόημα στους τρεις κλέφτες εκεί ότι όλα ήταν καλά.

«Το υπόλοιπο, τώρα, είναι δικό μου,» είπε στην Ήλναϊθ, η οποία ψαχούλευε τις τσέπες μιας λιπόθυμης γυναίκας κι έπαιρνε το πορτοφόλι της.

«Να προσέχεις,» αποκρίθηκε η κλέφτρα, κι αρπάζοντας τη μπροστινή μεριά της κάπας του τον φίλησε στα χείλη.

«Γιατί έχω εσάς, τότε;» είπε εκείνος μειδιώντας.

Ενώ οι κλέφτες λήστευαν τις αναισθητοποιημένες γυναίκες, ο Εθέλδιρ σκαρφάλωσε πάλι στην ταράτσα της πολυκατοικίας και, στη συνέχεια, πήδησε σε μια άλλη, χαμηλότερη ταράτσα που απείχε περίπου μισό μέτρο. Από εκεί μπορούσε να δει άνετα την οροφή του ισόγειου σπιτιού όπου κρατούσαν τον αδελφό του. Ήταν δίπλα και από κάτω του. Έδεσε ένα σχοινί στην άκρη της ταράτσας και κατέ-

βηκε, ευέλικτα. Θα μπορούσε και να είχε πηδήσει, αλλά δεν ήθελε να κάνει θόρυβο που θα ειδοποιούσε τους φρουρούς στο εσωτερικό του σπιτιού.

Πήδησε από το πλάι της οροφής και, με προσοχή, κοίταξε από την άκρη ενός παραθύρου που το παντζούρι του ήταν μισάνοιχτο. Μέσα είδε ένα δωμάτιο με τραπέζι, και γύρω απ'το τραπέζι κάθονταν τρεις άντρες παίζοντας χαρτιά. Μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας όλοι τους.

Ο Εθέλδιρ έκανε τον γύρο του σπιτιού, ψάχνοντας και γι'άλλα παράθυρα. Το παντζούρι ενός απ'αυτά ήταν κλειστό· ένα άλλο ήταν *χτισμένο*. Και μάλιστα, πρόσφατα. Το είχαν κλείσει με πέτρες και λάσπη. Αναμφίβολα εδώ κρατούσαν τον αδελφό του. Αλλά ήταν αδύνατον ο Εθέλδιρ να ανοίξει το παράθυρο χωρίς να το ανατινάξει. Και δεν ήθελε να κάνει τόση φασαρία.

Χρειάζομαι πάλι μια μικρή βοήθεια, συμπέρανε. Και, πηγαίνοντας σ'ένα σοκάκι, σφύριξε στους κλέφτες.

Η Ήλναϊθ παρουσιάστηκε δίπλα του. «Τι είναι; Προβλήματα;»

Της είπε τι ήθελε από εκείνη ή κάποιον άλλο.

«Ολοένα και περισσότερες δουλειές μάς βρίσκεις,» αποκρίθηκε η κλέφτρα, κι έφυγε τρέχοντας.

Ο Εθέλδιρ πήγε πάλι δίπλα στο παράθυρο με το μισάνοιχτο παντζούρι. Δυστυχώς δεν ήταν και το τζάμι μισάνοιχτο, αλλά δεν μπορείς να τα έχεις όλα δικά σου.

Κάποιος από τους κλέφτες – η Ήλναϊθ, ίσως – πλησίασε γρήγορα την εξώπορτα του σπιτιού και χτύπησε δυνατά. Ο Εθέλδιρ είδε, από το παράθυρο, τους τρεις μισθοφόρους να στρέφουν τα βλέμματά τους προς τα εκεί, παύοντας το παιχνίδι τους. Η πόρτα ξαναχτύπησε, πιο δυνατά τώρα. Οι μισθοφόροι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, τραβώντας πιστόλια. Ο ένας απ'αυτούς πλησίασε την πόρτα.

Ο Εθέλδιρ σφύριξε – ένα σφύριγμα στο οποίο ήταν βέβαιος πως μόνο οι κλέφτες θα έδιναν σημασία – ένα σφύριγμα που σήμαινε *Έρχονται*.

Ο μισθοφόρος που είχε ζυγώσει την πόρτα είπε κάτι. Μάλλον *Ποιος είναι;* Ο Εθέλδιρ δεν μπορούσε ν'ακούσει καλά πίσω από το τζάμι του παραθύρου.

Ακόμα ένα χτύπημα ήρθε από την πόρτα.

«Ποιος είναι, λέω!» φώναξε ο μισθοφόρος (κι αυτή τη φορά ο Εθέλδιρ τον άκουσε).

Καμια απάντηση.

Ο μισθοφόρος άνοιξε την πόρτα και κοίταξε έξω. Φυσικά, δεν είδε κανέναν – ο κλέφτης είχε ήδη εξαφανιστεί. Ο μισθοφόρος, λέγοντας κάτι, πέρασε το κατώφλι και κοίταξε ολόγυρα, με το πιστόλι του έτοιμο.

Ένας από τους άλλους δύο τον πλησίασε από πίσω, λέγοντας *Πρόσεχε* ή κάτι τέτοιο.

Ο τρίτος βρισκόταν ακόμα κοντά στο τραπέζι. Μίλησε, αλλά ούτε αυτόν μπορούσε ο Εθέλδιρ να τον ακούσει.

Και τώρα ήταν ώρα να κινηθεί. Δε νόμιζε ότι θα παρουσιαζόταν καλύτερη στιγμή. Έχοντας ήδη τραβήξει το πιστόλι του, πυροβόλησε τον μισθοφόρο που στεκόταν πλάι στο τραπέζι. Το τζάμι του παραθύρου θρυμματίστηκε· ο άντρας, με μια κραυγή, παραπάτησε κι έπεσε πάνω στο τραπέζι, ανατρέποντάς το, ενώ μπλε αίμα είχε βάψει τα πράσινα μαλλιά του.

Ο Εθέλδιρ, παραμερίζοντας το παραθυρόφυλλο, πυροβόλησε ξανά. Ο μισθοφόρος που στεκόταν κοντά στο κατώφλι της πόρτας στρεφόταν ξαφνιασμένος, και η σφαίρα τον βρήκε στα πλευρά, κάνοντάς τον να σκοντάψει και να πέσει. Ο Εθέλδιρ δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι η ριπή είχε διαπεράσει τον αλεξίσφαιρο θώρακα του άντρα, αλλά τώρα πήδησε μέσα στο δωμάτιο, περνώντας εύκολα από το σπασμένο παράθυρο. Και, συγχρόνως, πυροβολούσε αυτόν που είχε βγει από την πόρτα, που ήταν απέξω. Ο μισθοφόρος καλύφτηκε στο πλάι, αποφεύγοντας τη ριπή.

Ο Εθέλδιρ, γονατίζοντας πίσω από το αναποδογυρισμένο τραπέζι, πυροβόλησε εκείνον που ήταν στο πάτωμα κι έκανε να σηκωθεί. Τον βρήκε ξανά στα πλευρά, κι ετούτη τη φορά ο θώρακάς του δεν τον προστάτεψε: πορφυρό αίμα πετάχτηκε (ο άντρας δεν ήταν μαυρόδερμος αλλά γαλανόδερμος).

Αυτός που είχε κρυφτεί στο πλάι της πόρτας πυροβόλησε τον Εθέλδιρ, κάνοντας μια άκρη του ξύλινου τραπεζιού να σπάσει αλλά αστοχώντας τον. Ο Εθέλδιρ ανταπέδωσε τη ριπή μα αστόχησε κι εκείνος, χτυπώντας τον τοίχο και τινάζοντας σοβάδες. *Γαμώτο! Δεν έχω χρόνο!*

Μια κραυγή έξω από την εξώπορτα του σπιτιού, κι ακόμα μία. Ο μισθοφόρος φάνηκε να πέφτει, αιμόφυρτος.

«Μη ρίχνεις – εγώ είμαι!» είπε η Ήλναϊθ μπαίνοντας στο σπίτι, ακολουθούμενη από τον Θάρβελιν.

«Δε χρειαζόταν να το κάνετε αυτό,» τους είπε ο Εθέλδιρ, «αλλά ευχαριστώ· ήταν *πολύ* χρήσιμο.»

Η Ήλναϊθ απλά ένευσε. «Βιάσου.»

Ο Εθέλδιρ πήγε στο δωμάτιο που υπολόγιζε ότι είχαν τον Κάλνεντουρ. Η κλειδαριά της πόρτας ήταν κλειδωμένη. Την πυροβόλησε δυο φορές, σπάζοντάς την, και άνοιξε.

Σκοτάδι μέσα· και μια φωνή απ'το σκοτάδι: «Γιατί αργήσατε τόσο;»

Ο Εθέλδιρ έψαξε για διακόπτη στον τοίχο· τον βρήκε και τον κατέβασε, ανάβοντας τη λάμπα στο ταβάνι. «Μάλλον δεν περίμενες εμένα, αδελφέ.»

Τα μάτια του Κάλνεντουρ στένεψαν, καθώς ήταν καθισμένος στο πάτωμα με τα χέρια του δεμένα πίσω από την πλάτη. Εκτός από το παντελόνι του δεν φορούσε τίποτ' άλλο, και υπήρχαν γαλανισμοί και τραύματα επάνω στο σώμα του. Τραύματα που πρέπει να είχαν προκληθεί από μαστίγιο.

«Τι κάνεις εσύ εδώ, προδότη;» μούγκρισε.

«Κι εγώ σ'αγαπώ, Κάλνεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ πλησιάζοντάς τον. «Γύρνα να δω τα χέρια σου.»

Ο Κάλνεντουρ γύρισε. Είχαν δεμένους τους καρπούς του με σχοινί· ο Εθέλδιρ τράβηξε ένα ξιφίδιο και το έκοψε. «Σήκω, πάμε.»

«Σταμάτησες να γουστάρεις τον μικρό Φύλακα, αδελφέ;» ρώτησε ο Κάλνεντουρ καθώς έφευγαν απ'το δωμάτιο· και μετά, βλέποντας τους νεκρούς στο καθιστικό: «Μόνος σου τάκανες όλ' αυτά;»

«Είχα και λίγη βοήθεια από παλιούς φίλους.» Ο Εθέλδιρ βγήκε απ'το παράθυρο – πάντα καλύτερο απ'το να βγαίνεις από την εξώπορτα.

Ο Κάλνεντουρ τον ακολούθησε, γρυλίζοντας καθώς πάτησε ξυπόλυτος πάνω στα σπασμένα γυαλιά και κόπηκε. «Τι φίλους; Οι φίλοι σου είναι εχθροί μου.»

«Όχι όλοι.» Ενώ απομακρύνονταν βιαστικά από το σπίτι, ο Εθέλδιρ έβγαλε ένα σφύριγμα.

«Α, κατάλαβα,» είπε ο Κάλνεντουρ· «αναφέρεσαι σε *τόσο* παλιούς φίλους.»

Οι κλέφτες συγκεντρώθηκαν γύρω τους.

«Δεν κρυώνεις, Κάλνεντουρ;» ρώτησε η Ήλναϊθ. «Ή προσπαθείς να μας ξεσηκώσεις;»

«Αν έχετε καμια κλεμμένη κάπα, δε θάλεγα όχι.»

Ο Θάρβελιν, γελώντας, του έδωσε τη δική του. «Δεν είναι κλεμμένη, παρεμπιπτόντως,» είπε καθώς βάδιζαν.

«Την πλήρωσες κανονικά;»

«Και μ'έκλεψαν και λίγο, μπορώ να σου πω.»

«Αυτή η κοινωνία είναι χάλια, το ξέρω.»

«Εδώ αποκλείεται κανένας να σας βρει ώσπου να πεθάνει ο ήλιος,» τους είπε η Ήλναϊθ, όταν τους οδήγησαν στην πίσω μεριά μιας πολυκατοικίας στα Λαγούμια, μέσα σ'έναν χώρο αποτελούμενο από δύο δωμάτια που δεν ήταν εύκολο ν'αποφασίσεις αν ήταν μικρό σπίτι ή αποθήκη.

«Δε θα μείνουμε σ'ετούτη την τρύπα μέχρι να πεθάνει ο ήλιος, νάσαι σίγουρη,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ, καθίζοντας σ'ένα σκαμνί και κοιτάζοντας τις πατούσες του που είχαν κοπεί από τα σπασμένα γυαλιά του παραθύρου. «Μήπως σας βρίσκεται κανένα αντισηπτικό;»

«Θα σου φέρουμε,» του είπε ο Θάρβελιν. Μονάχα εκείνος κι η Ήλναϊθ ήταν εδώ· οι άλλοι κλέφτες, χαιρετώντας τον Πρόμαχο, λέγοντάς του πως η συνεργασία μαζί του ήταν χαρά γι'αυτούς, είχαν φύγει.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ. Και προς τον Εθέλδιρ: «Θα μου πεις τώρα τι έγινε μ'εσένα; Τσακώθηκες με τον μικρό Φύλακα;»

«Όχι ακριβώς. Ήρθε στο σπίτι μου και σε ζητούσε–»

«Κάτι άκουσα από το υπόγειο. Όταν όμως μ'έφεραν επάνω, δεν σε είδα πουθενά.»

«Είχα φύγει από το σπίτι. Δεν ήθελα να σε παραδώσω αλλά δεν μπορούσα και να τους το αρνηθώ.» Αναστέναξε. «Το καλύτερο που μπορούσα να κάνω ήταν να τους παρακολουθήσω, να δω πού θα σε πήγαιναν.»

«Η Αιρετή συμφώνησε με τη διάσωσή μου;»

«Η Ζιρίνα δεν ξέρει τίποτα.»

«Δεν της το είπες;»

«Όχι.»

«Πού νομίζει ότι είσαι τώρα; Ή κοιμάται;»

«Κοιμάται.»

«Θα το υποπτευθούν ότι εσύ με έσωσες. Ή ότι βοήθησες τους αυτονομιστές να με σώσουν,» είπε ο Κάλνεντουρ, ενώ ο Θάρβελιν έφευγε – μάλλον για να φέρει το αντισηπτικό.

«Δε νομίζω όμως να μπορούν να το αποδείξουν,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ καθίζοντας σ'ένα κιβώτιο. «Αλλά καλύτερα να μη μείνουμε για πολύ εδώ. Θα έχουν ήδη αρχίσει να σε ψάχνουν, και πιθανώς να έχουν και μάγους μαζί τους.» Και προς την Ήλναϊθ: «Φέρε του ρούχα και υποδήματα.» Εκείνη ένευσε κι έφυγε, τρέχοντας.

Όταν επέστρεψε, ήταν μαζί της κι ο Θάρβελιν. Είχαν κι οι δύο από έναν σάκο στον ώμο, κι έδειχναν ανήσυχοι.

«Οι άνθρωποι του Φύλακα είναι στα Λαγούμια,» είπε η Ήλναϊθ.

«Πάμε,» είπε ο Εθέλδιρ· «δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Ο Κάλνεντουρ δεν έβαλε αντισηπτικό στα πόδια του· φόρεσε τις μπότες που πήρε από τον σάκο της Ήλναϊθ, την τουνίκα, και την κάπα, κι έδεσε στη μέση του τη ζώνη με το ξιφίδιο και το πιστόλι. «Θα σας ξεπληρώσω γι'αυτά,» υποσχέθηκε.

«Δε χρειάζεται,» του είπε ο Θάρβελιν· «κλεμμένα είναι.»

«Αλλά δεν μου τα χρωστούσατε.»

Βγήκαν από το μικρό οίκημα και ο Εθέλδιρ πλησίασε το δίκυκλό του που ήταν σκεπασμένο για λόγους ασφάλειας. Τράβηξε τώρα το πανί και ανέβηκε στη σέλα. Ο Κάλνεντουρ κάθισε πίσω του.

«Περίμενε!» είπε η Ήλναϊθ. «Θα σας σταματήσουν έτσι, Εθέλδιρ. Έχεις ξεχάσει πώς κινούμαστε εμείς;»

«Δε θα πάω μακριά· μέχρι μια δίοδο της Πόλης της Αέναης Νύχτας, μέσα στα Λαγούμια.»

«Ίσως κάπου να τους συναντήσεις, και θα σε καταδιώξουν αν δεν σταματήσεις. Είδα μισθοφόρους πάνω σε άλογα, σε γιγαντόλυκους, σε δίκυκλα. Μπορεί, κάπως, να έχουν καταλάβει ότι φέραμε τον Κάλνεντουρ εδώ – αν και δεν ξέρω πώς.»

«Με μαγεία πιθανώς,» είπε ο Εθέλδιρ, και κατέβηκε από το δίκυκλο. «Έχεις δίκιο: καλύτερα με τα πόδια.» Σκέπασε πάλι το όχημα με το πανί, καθώς κι ο Κάλνεντουρ κατέβαινε. «Θα επιστρέψω γι'αυτό αργότερα.»

Με την καθοδήγηση των δύο κλεφτών κινήθηκαν σαν γάτες μέσα στον Μικρό Λαβύρινθο, που ούτε για τον Εθέλδιρ ήταν άγνωστος

αλλά δεν τον ήξερε και τόσο καλά όσο η Ήλναϊθ και ο Θάρβελιν· τα τελευταία χρόνια, σπάνια, πολύ σπάνια, ερχόταν εδώ. Οι μέρες του ως κλέφτης είχαν προ πολλού τελειώσει. Από τότε που έγινε Πρόμαχος της Επανάστασης.

Δεν άργησε να δει τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας για τους οποίους είχε μιλήσει η Ήλναϊθ. Κινούνταν μέσα στους στενούς δρόμους των Λαγουμιών, επάνω σε δίκυκλα, άλογα, και γιγαντόλυκους. Κι ένας ανάμεσά τους ήταν, αναμφίβολα, μάγος· κρατούσε ένα ραβδί μπροστά του και κοίταζε τα μικροσκοπικά κάτοπτρα εκεί. Πρέπει να προσπαθούσε να εντοπίσει τον Κάλνεντουρ.

Επί του παρόντος, ύψωσε το χέρι του προς τη μεριά από την οποία περνούσαν ο Εθέλδιρ κι οι σύντροφοί του.

«Μας κατάλαβαν!» σύριξε η Ήλναϊθ ανάμεσα από τα δόντια της.

«Ο μάγος τους,» είπε ο Εθέλδιρ. «Αλλά δεν είμαστε μακριά τώρα.»

Πίσω τους αντήχησαν οι οπλές αλόγων και οι μεταλλικοί τροχοί δίκυκλων.

«Από δω!» Ο Θάρβελιν έτρεξε μέσα σ'ένα σοκάκι. Τελείωνε σε τοίχο, αλλά μπροστά στον τοίχο υπήρχε ένα παλιό, μεταλλικό δοχείο· ο κλέφτης πήδησε πάνω του κι από κει ξαναπήδησε και πιάστηκε στην κορυφή του τοίχου. «Ελάτε!»

Η Ήλναϊθ τον ακολούθησε χωρίς δυσκολία, και ο Εθέλδιρ το ίδιο. Αλλά ο Κάλνεντουρ χρειάστηκε τη βοήθεια του αδελφού του, σίγουρα λόγω του ότι τον είχαν βασανίσει πριν από μερικές ώρες.

Από την άλλη μεριά του τοίχου υπήρχε μια μικρή αυλή ανάμεσα σε τρεις πολυκατοικίες. Ο Θάρβελιν άνοιξε ένα παράθυρο και μπήκε· οι άλλοι τον ακολούθησαν, για να βρεθούν μέσα σ'ένα διάδρομο. Τον διέσχισαν κι έφτασαν στην είσοδο της πολυκατοικίας, απ'όπου και βγήκαν σ'ένα δρόμο που στους τοίχους του σκαρφάλωναν όλο αναρριχώμενα φυτά.

«Από την άλλη είναι η δίοδος,» είπε ο Εθέλδιρ, δείχνοντας. «Πρέπει να πάμε προς τα *κει*.»

«Ναι,» ένευσε ο Θάρβελιν, «το έχω καταλάβει.»

Έστριψαν σ'ένα σοκάκι και σ'άλλο ένα–

«Πάλι λάθος πάμε!» είπε ο Εθέλδιρ.

«Όχι, Πρόμαχε,» διαφώνησε ο Θάρβελιν, «σωστά πάμε.» Ανέβηκε μια σκάλα και βρέθηκε πάνω σ'ένα δώμα. Οι άλλοι τον ακολούθησαν

γι’ακόμα μια φορά. Από κάτω τους ήταν το σοκάκι που ενδιέφερε τον Εθέλδιρ. «Εδώ δεν είναι;» είπε ο Θάρβελιν.

«Ναι.»

«Είδες που σε οδήγησα καλά;»

«Υπάρχει δίοδος εδώ;» απόρησε ο Κάλνεντουρ.

«Δεν το ήξερες, ε, αδελφέ;»

«Όχι.»

Ο Εθέλδιρ πήδησε μέσα στο σοκάκι. «Έλα!»

Ο Κάλνεντουρ πήδησε επίσης και παραλίγο να πέσει καθώς τα τραυματισμένα πόδια του συνάντησαν το πλακόστρωτο· ο αδελφός του τον έπιασε αμέσως, τον στήριξε.

«Ε! εσείς εκεί! Σταθείτε!» αντήχησε μια φωνή από την άλλη άκρη του σοκακιού. Ένας ιππέας – μισθοφόρος της Κοινοπολιτείας. «Σταθείτε!»

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το πιστόλι του και τον πυροβόλησε· το άλογο χρεμέτισε καθώς σηκωνόταν στα πίσω πόδια, παρότι η ριπή φάνηκε να αστοχεί.

Ο Εθέλδιρ έβγαλε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας, αφήνοντας το φεγγαρόφωτο να πέσει πάνω στον λίθο στο κέντρο του. Η διαστασιακή δίοδος δημιουργήθηκε σαν φωτεινή οφθαλμαπάτη.

«Μείνετ’ εκεί πού είστε!» Κι άλλοι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας είχαν συγκεντρωθεί στην αντικρινή μεριά του σοκακιού, πλησιάζοντας ενώ πυροβολούσαν προειδοποιητικά.

Ο Κάλνεντουρ τούς πυροβόλησε επίσης καθώς πηδούσε μέσα στη φωτεινή θύρα. Ο Εθέλδιρ τον μιμήθηκε, αλλά χωρίς να πυροβολεί – και η διαστασιακή δίοδος εξαφανίστηκε πίσω του.

Οι μισθοφόροι έμειναν σαστισμένοι μες στο σοκάκι.

«Πού πήγαν;» φώναξε ένας. «Πού πήγαν, μάγε; Πού είναι;»

Ένας άντρας πλησίασε, έφιππος. Μουρμούριζε ακατανόητα λόγια και κοίταζε τα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ραβδί του. «Δεν ξέρω,» είπε τελικά. «Δεν τον βρίσκω πια. Αυτό το πράγμα πρέπει να ήταν κάποιου είδους διαστασιακή δίοδος. Πρέπει να πήγαν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, που λένε. Καλέστε τη Στρατηγό!»

Ο Εθέλδιρ και ο Κάλνεντουρ, διασχίζοντας την Πόλη της Αέναης Νύχτας με μεγάλα άλματα, σύντομα συνάντησαν αυτονομιστές που φρουρούσαν το μέρος.

«Σταματήστε!» φώναξε ένας απ'αυτούς, καθώς τρεις τούς σημάδευαν με τουφέκια από οροφές.

Ο Κάλνεντουρ κατέβασε την κουκούλα του. «Έτσι με καλωσορίζετε;»

Κάλνεντουρ! αναφώνησαν. *Κάλνεντουρ!* Και πήδησαν από τις οροφές για να τον πλησιάσουν, κατεβάζοντας τα όπλα τους. «Ξέφυγες από τα χέρια του προδότη, Κάλνεντουρ;»

«Ο προδότης τον βοήθησε να ξεφύγει,» είπε ο Εθέλδιρ, και οι αυτονομιστές ξαφνιάστηκαν, αναγνωρίζοντάς τον τώρα, παρότι ακόμα φορούσε την κουκούλα της κάπας του.

Ένας απ'αυτούς γέλασε. «Το ήξερα πως τελικά θαρχόσουν μαζί μας, Πρόμαχε!»

«Δεν έχω έρθει μαζί σας, αλλά ο Κάλνεντουρ είναι αδελφός μου. Τώρα πρέπει να φύγω.»

«Ίσως νάναι επικίνδυνο να επιστρέψεις,» του είπε ο Κάλνεντουρ.

«Θα το ρισκάρω.»

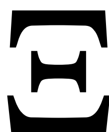
«Όπως νομίζεις.»

Ο Εθέλδιρ απομακρύνθηκε, με μεγάλα άλματα, κατευθυνόμενος προς μια άλλη δίοδο.

Ο Κάλνεντουρ μίλησε στους τρεις αυτονομιστές, εσπευσμένα.

15

Η Ζιρίνα Αναστατωμένη· οι Αμφιβολίες του Φύλακα· Επίθεση Μέσα στην Αέναη Νύχτα· οι Προσταγές και τα Συμπεράσματα του Κάλλεντουρ· Μυστικά και Υποψίες

ύπνησε έχοντας μια παράξενη ανησυχία εντός της, κι αμέσως κατάλαβε ότι ήταν μόνη στο κρεβάτι. Ανασηκώθηκε, κοιτάζοντας τριγύρω μέσα στο φως του φωτόλιθου.

«Εθέλδιρ;»

Καμια απάντηση.

Φώναξε πιο δυνατά: «Εθέλδιρ;»

Πάλι, καμια απάντηση.

Η Ζιρίνα φόρεσε τα εσώρουχά της, το παντελόνι της, και το πουκάμισο και βγήκε στο καθιστικό του σπιτιού, ανάβοντας τις λάμπες στο ταβάνι. «Εθέλδιρ;»

Κοίταξε μέσα στο γραφείο του, αλλά είδε μονάχα σκοτάδι. Πήγε στην κουζίνα κι άνοιξε την εσωτερική πόρτα του γκαράζ, άναψε το φως. Το δίκυκλο έλειπε.

Όχι, σκέφτηκε η Ζιρίνα. *Όχι, αποκλείεται να πήγε να σώσει τον Κάλλεντουρ. Αποκλείεται.*

Γιατί, τότε, αυτό τής φαινόταν το πιο πιθανό; Τι άλλη δουλειά μπορεί να είχε ο Εθέλδιρ μες στην άγρια νύχτα;

Όχι. Αποκλείεται. Κάτι άλλο θα είναι.

Η Ζιρίνα επέστρεψε στο καθιστικό. Ανέβηκε την εσωτερική σκάλα και κοίταξε πάνω, στο καθιστικό του ορόφου. Σκοτάδι, εκτός από το φεγγαρόφωτο που γλιστρούσε από ένα μισάνοιχτο παράθυρο. Οι νοοχορεύτριες κοιμόνταν.

Η Ζιρίνα κατέβηκε πάλι στο ισόγειο. Κάθισε στον καναπέ κι άναψε ένα τσιγάρο. *Δε μπορεί, θα επιστρέψει όπου νάναι. Θα μου πει γιατί έφυγε.* Είχε μήπως κουδουνίσει ο πομπός του κι εκείνη, ενώ κοιμόταν, δεν το είχε καταλάβει; Ναι, αυτό πρέπει να ήταν.

Μετά από λίγη ώρα άκουσε τροχούς στο πλακόστρωτο έξω από το σπίτι και, προτού προλάβει να σηκωθεί από τον καναπέ, κάποιος χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Η Ζιρίνα την πλησίασε, αφού έπιασε το πιστόλι που ο Εθέλδιρ πάντα έκρυβε κάτω από τον καναπέ. «Ποιος είναι;»

«Ο Φύλακας είμαι, Ζιρίνα. Άνοιξέ μου.»

Η Ζιρίνα, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει, απενεργοποίησε τον συναγερμό και του άνοιξε.

Ο Άσραδλιν μπήκε ακολουθούμενος από τη Ναλτάμα’χοκ, τον Βάρναλιρ τον Μαυρόλυκο Αρχικαβαλάρη, και μερικούς μισθοφόρους. «Δεν είν’ εδώ;» ρώτησε.

«Ποιος;»

«Ο Εθέλδιρ.»

«Όχι.»

Ο Άσραδλιν έριξε ένα βλέμμα στη Ναλτάμα’χοκ, η οποία έμεινε σιωπηλή. Μάλλον είχε προσπαθήσει να εντοπίσει τον Εθέλδιρ με τη μαγεία της και δεν τον είχε βρει.

«Πού είναι, Ζιρίνα;» ρώτησε ο Φύλακας.

«Δεν ξέρω.»

«Μη μου λες ψέματα· ήσουν ξύπνια.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αιρετή, «ξύπνησα – δεν ξέρω τι με ξύπνησε – και ο Εθέλδιρ έλειπε. Ούτε το δίκυκλό του δεν είναι εδώ. Μάλλον είχε κάποια δουλειά.»

«Σχετική με τον αδελφό του;»

«Τι εννοείτε, Φύλακά μου;»

«Κάποιοι βοήθησαν τον Κάλνεντουρ να δραπετεύσει,» της είπε ο Άσραδλιν, με έκδηλη οργή στο βλέμμα του.

«Δεν ήταν ο Εθέλδιρ! Αποκλείεται να ήταν ο Εθέλδιρ!»

«Πριν από λίγο έγινε, μα τον Νούρκας τον ίδιο. Και τώρα μου λες πως ο Εθέλδιρ *λείπει.*»

«Κάπου άλλου είναι, Φύλακά μου. Ποτέ δεν θα σας πρόδιδε. Ποτέ.»

«Δεν έδειξε να συμφωνεί όταν ήρθαμε να πάρουμε από εδώ τον αυτονομιστή.»

«Είναι αδελφός του· φοβόταν γι’αυτόν…» Η Ζιρίνα κόμπιασε, νιώθοντας ένα σφίξιμο βαθιά μέσα της. Ήταν δυνατόν ο Εθέλδιρ να τον είχε βοηθήσει να δραπετεύσει; *Τι το σκέφτεσαι, ανόητη; Το ξέρεις*

ότι εκείνος το έκανε – εκείνος το έκανε! Γι'αυτό ήθελε να μάθει πού θα κρατούσαν τον Κάλνεντουρ.

«Οι αυτονομιστές τον έσωσαν, Φύλακά μου,» είπε. «Σίγουρα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

«Πώς ήταν δυνατόν οι αυτονομιστές να ξέρουν πού τον είχαμε, Ζιρίνα;»

«Πολύ πιθανόν να τον εντόπισαν με μαγεία.»

Η Ναλτάμα'χοκ είπε: «Είχα σκεπάσει ολόκληρο τον χώρο με Μαγγανεία Προκαλύψεως· δεν μπορούσαν να τον βρουν με μαγεία, Ζιρίνα.»

Η Ζιρίνα ξεροκατάπιε. «Έχουν κατασκόπους. Παντού έχουν κατασκόπους.»

Φωνές ακούστηκαν από έξω, και μία ξεχώρισε: «Το σπίτι μου δεν είναι αυτό, ή κάνω λάθος;»

Ένας μισθοφόρος μπήκε από την εξώπορτα. «Φύλακά μου. Ο Πρόμαχος είναι εδώ.»

«Φέρτε τον μέσα! Τι κάνετε, μα τους θεούς;»

Οι μισθοφόροι παραμέρισαν και ο Εθέλδιρ μπήκε. «Καλησπέρα σας, Εξοχότατε. Κυρά μου. Βάρναλιρ.»

«Πού ήσουν, Εθέλδιρ;» απαίτησε ο Άσραδλιν.

«Είχα πάει να μιλήσω σε κάτι παλιούς φίλους.»

«Τι παλιούς φίλους;»

«Με το συμπάθιο, Φύλακά μου, αλλά πρέπει να δώσω εξηγήσεις;»

«Πριν από λίγη ώρα, κάποιοι βοήθησαν τον αδελφό σου να δραπετεύσει,» είπε ο Άσραδλιν ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο σαν να τον προκαλούσε να του πει ψέματα αν τολμούσε.

Ο Εθέλδιρ πήρε μια σαστισμένη έκφραση. «Ο... ο Κάλνεντουρ δραπέτευσε;»

«Υποθέτω ότι αυτό ίσως να σε ευχαριστεί. Ειδικά αν συμμετείχες στην απόδρασή του.»

«Είχα πάει να μιλήσω σε κάτι παλιούς φίλους, όπως είπα.»

«Τι φίλους; Μπορώ να τους βρω για να τους μιλήσω κι εγώ;»

Ο Εθέλδιρ μόρφασε. «Αυτό... ίσως νάναι λίγο δύσκολο–»

«Το φανταζόμουν.»

«–επειδή είναι κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού, Εξοχότατε, και δεν νομίζω πως θα ήθελαν να σας συναντήσουν από τόσο κοντά. Σας διαβεβαιώνω, όμως, ότι μας έχουν βοηθήσει πολύ

στον αγώνα μας. Μπορεί νάναι παράνομοι αλλά είναι, σίγουρα, περισσότερο εναντίον των Χαρνώθιων παρά εναντίον σας.»

Ο Άσραδλιν κοίταξε τη Ναλτάμα'χοκ σαν να περίμενε ν'ακούσει τη γνώμη της. Εκείνη, ξανά, έμεινε σιωπηλή.

Ο Φύλακας στράφηκε στον Πρόμαχο. «Αν μου λες ψέματα, Εθέλδιρ....» Δεν υπήρχε αμφιβολία για τον απειλητικό τόνο στη φωνή του.

«Λογικό είναι να με υποπτεύεστε,» είπε ο Εθέλδιρ, «αλλά–»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Άσραδλιν κουδούνισε. Εκείνος τον τράβηξε από τη ζώνη του και αποδέχτηκε την κλήση.

«*Άσραδλιν, μ'ακούς;*» ήρθε η φωνή της Στρατηγού Μάρναλιθ από το μεγάφωνο.

«Ναι.»

«*Μου ανέφεραν ότι εντόπισαν τον Κάλνεντουρ σε μια μπλεγμένη περιοχή του Σκοτεινού Παζαριού η οποία ονομάζεται 'τα Λαγούμια'. Τον κυνήγησαν εκεί, αλλά αυτός κι άλλος ένας που ήταν μαζί του πήδησαν μέσα σε μια φωτεινή θύρα η οποία κατόπιν εξαφανίστηκε. Πρέπει να μπήκαν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Ο άλλος άντρας πιθανώς να ήταν ο Εθέλδιρ, ο οποίος έχει–*»

«Δεν ήμουν εγώ,» είπε ο Πρόμαχος, «αλλιώς δεν θα βρισκόμουν τώρα εδώ.»

«*Πού είσαι, Άσραδλιν;*»

«Στο σπίτι του Εθέλδιρ. Μαζί του. Αλλά έλειπε όταν ήρθα. Μόλις τώρα μπήκε.»

«*Μπορεί, επομένως, να ήταν αυτός που άνοιξε τη δίοδο για την Πόλη της Αέναης Νύχτας!*»

«Δεν ήμουν εγώ.»

«Δεν έχεις το Φυλαχτό επάνω σου;» τον ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Το έχω. Σχεδόν πάντα το κουβαλάω μαζί μου, αλλά δεν ήμουν εγώ. Δεν είμαι ο μόνος με Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας, όπως ξέρετε.»

Ο Άσραδλιν μίλησε στον πομπό: «Μάρναλιθ. Νομίζεις ότι θα ήταν καλή ιδέα να κυνηγήσουμε τον Κάλνεντουρ μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας; και να φέρουμε μαζί μας αρκετούς μισθοφόρους εκεί για να διαλύσουμε τον έλεγχο των αυτονομιστών στην ενδοδιάσταση;»

«*Συμφωνώ.*»

Ο Άσραδλιν είπε στον Εθέλδιρ: «Θα μας ανοίξεις μια από τις διόδους με το Φυλαχτό σου, Πρόμαχε.» Στράφηκε στη Ζιρίνα. «Έχεις κι εσύ Φυλαχτό, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνη, αν και με κάποιο δισταγμό, «αυτό που πήρα από τον Κάλνεντουρ – το οποίο ήταν δικό μου εξαρχής· εκείνος μού το είχε κλέψει.»

«Ωραία,» είπε ο Φύλακας. «Θα τα χρειαστούμε και τα δύο. Θα μπούμε στην ενδοδιάσταση από δύο διόδους συγχρόνως. Ο έλεγχος των αυτονομιστών εκεί θα τελειώσει απόψε.»

Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας κινητοποιήθηκαν μέσα στη νύχτα, φορώντας τις πανοπλίες τους και παίρνοντας τα όπλα τους. Η Ζιρίνα εξοπλίστηκε επίσης – αν και *απεχθανόταν* τις πανοπλίες – για καλό και κακό, προκειμένου να οδηγήσει τη μερίδα των μαχητών του Φύλακα που θα έμπαιναν στην Αέναη Νύχτα από μια δίοδο στον Νυκτόκηπο η οποία δεν βρισκόταν και τόσο μακριά από το σπίτι του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, που είχε σκοτωθεί ενώ κυνηγούσε ένα όνειρο – να γίνει συμβιβασμός ανάμεσα στους Χαρνώθιους και στον Φύλακα. Το ίδιο όνειρο που τώρα κυνηγούσε ο Άλφεντουρ της Νάζρηβ. Ανέφικτα πράγματα, νόμιζε η Ζιρίνα. Και καθόλου δίκαια, επιπλέον. Γιατί να έμεναν εδώ οι Χαρνώθιοι δυνάστες; Δεν είχαν *καμία* θέση στη Φάνρηβ!

Καθώς πήγαινε προς τα βόρεια καβάλα σ'έναν καφετί γιγαντόλυκο, συνειδητοποιούσε πόσο της έλειπε η Μαύρη Γούνα. Αυτός ο καταραμένος ο Κάλνεντουρ όλο άσχημα πράγματα έφερνε! Εξαιτίας του η Μαύρη Γούνα είχε σκοτωθεί. Κι εξαιτίας του ο Εθέλδιρ είχε αναγκαστεί να προδώσει τον Φύλακα. Γιατί, αν και ο ίδιος δεν το είχε παραδεχτεί, η Ζιρίνα ήταν βέβαιη πως εκείνος είχε ελευθερώσει τον Κάλνεντουρ. Γι'αυτό ήθελε, το πρωί, να ξέρει πού θα τον κρατούσαν. *Ελπίζω, τουλάχιστον, ο Φύλακας να πίστεψε το ψέμα του.* Θα ήταν τραγικό αν ο Φύλακας και ο Εθέλδιρ κατέληγαν σε ρήξη λόγω του Κάλνεντουρ. *Ο καταραμένος αυτονομιστής!*

Γύρω από τη Ζιρίνα καβαλούσαν γιγαντόλυκους και άλογα έξι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας, κατευθυνόμενοι όλοι προς τα εκεί όπου τους περίμενε η Στρατηγός Μάρναλιθ. Ο Φύλακας, η Ναλτάμα'χοκ, ο Βάρναλιρ, και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες είχαν πάει μαζί με τον Εθέλδιρ προς μια δίοδο της Αέναης Νύχτας στο Σκοτεινό

Παζάρι, όπου θα περίμεναν κι άλλους μαχητές να έρθουν προτού εισβάλουν.

Η Ζιρίνα συνάντησε τη Μάρναλιθ σ'έναν από τους κεντρικούς δρόμους του Νυκτόκηπου, γεμάτο με μισθοφόρους που ή στέκονταν στις θέσεις τους ή πηγαινοέρχονταν.

«Εντιμότατη,» είπε η Στρατηγός. «Θα μας οδηγήσετε στη δίοδο;»

«Γι'αυτό είμαι εδώ,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα έχοντας σταματήσει τον γιγαντόλυκό της πλάι στο γκρίζο άλογο της Μάρναλιθ. «Όποτε είστε έτοιμοι, πείτε μου.»

«Υπάρχει δίοδος που να χωρά οχήματα;»

«Όχι μεγαλύτερα από δίκυκλα.»

«Τι γίνεται όταν ένα μεγαλύτερο όχημα προσπαθήσει να περάσει;»

«Δεν είμαι σίγουρη, πάντως δεν μεταφέρεται στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, Στρατηγέ.»

«Εντάξει,» είπε η Μάρναλιθ. «Οδηγήστε μας, Εντιμότατη.» Και, υψώνοντας το γαντοφορεμένο χέρι της, έκανε νόημα στους μισθοφόρους ολόγυρά τους να τις ακολουθήσουν.

Η Ζιρίνα έβαλε τον γιγαντόλυκό της να κινηθεί και τους πήγε στον δρόμο όπου βρισκόταν η διαστασιακή δίοδος. Τραβώντας τα ηνία έκανε το θηρίο να σταματήσει. Έβγαλε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας μέσα από την πανοπλία της και το ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι της. Οι αχτίνες των δύο φεγγαριών της Μοργκιάνης χτύπησαν τον διαφανή λίθο στο κέντρο του αργυρού, λαξευτού δίσκου. Ο λίθος άστραψε σαν φορτισμένος φωτόλιθος, και πέταξε μια μεγάλη, όρθια, φωτεινή αντανάκλαση παραδίπλα.

«Περάστε,» είπε η Ζιρίνα. «Και να προσέχετε· οι αυτονομιστές φρουρούν καλά το μέρος. Εγώ θα έρθω όταν κι ο τελευταίος πολεμιστής σας έχει μπει, γιατί πίσω μου η δίοδος θα κλείσει.»

«Το ξέρουμε,» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ, κι έγνεψε στους μισθοφόρους της να προχωρήσουν. Ο ένας μετά τον άλλο (καθώς ήταν αδύνατον να μπουν δύο μαζί) άρχισαν να περνάνε τη φωτεινή θύρα, επάνω σε άλογα, επάνω σε γιγαντόλυκους, ή πεζοί. Όταν καβαλούσαν έπρεπε να σκύβουν προκειμένου να χωρέσουν.

«Αν κάποιος δεν σκύψει,» ρώτησε η Μάρναλιθ τη Ζιρίνα, «τι θα γίνει;»

«Δεν έχω δει ποτέ κανέναν να το δοκιμάζει, Στρατηγέ.»

«Υπάρχει περίπτωση να σκοτωθεί; Νομίζω πως ο Ριλάθιρ αλ Θάρναθ μάς είχε πει ότι, αν δεν σκύψεις, πέφτεις σαν να κουτούλησες σε τοίχο.»

«Ίσως ο Ριλάθιρ να το είχε πάθει – δεν ξέρω.» Εξακολουθούσε να κρατά το Φυλαχτό της υψωμένο, έτσι ώστε να το χτυπάνε οι αχτίνες των φεγγαριών.

Η Μάρναλιθ πέρασε τη διαστασιακή δίοδο πολύ προτού οι τελευταίοι μισθοφόροι την περάσουν. Η Ζιρίνα, όμως, έπρεπε να περιμένει, ενώ αναρωτιόταν αν μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας είχαν ήδη αρχίσει οι συμπλοκές. Κατά πάσα πιθανότητα, θα είχαν αρχίσει· οι αυτονομιστές δεν ήταν ντροπαλοί.

Όταν η τελευταία μισθοφόρος μπήκε στη φωτεινή θύρα καβάλα στον γιγαντόλυκό της, τότε μόνο η Ζιρίνα πέρασε μέσα στην Αέναη Νύχτα και βρέθηκε σ'έναν δρόμο παρόμοιο μ'αυτόν όπου βρισκόταν πριν αλλά πιο σκοτεινό, ενώ ένα γκριζωπό φως έπεφτε από τον ουρανό και οι ελκτικές δυνάμεις ήταν πολύ πιο ασθενικές απ'ό,τι στη Μοργκιάνη. Ολόγυρά της οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας μάχονταν με τους αυτονομιστές, ανταλλάσσοντας ριπές.

Οι αυτονομιστές ήταν επάνω σε οροφές και σε μπαλκόνια, και πηδούσαν απ'το ένα ψηλό μέρος στο άλλο, με καταφανή άνεση, έχοντας συνηθίσει την κίνηση μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Πράγμα που δεν ίσχυε και για τους μαχητές της Κοινοπολιτείας, οι οποίοι πρώτη φορά βρίσκονταν σε τέτοιο περιβάλλον όπου μπορούσαν να γίνουν τόσο μεγάλα άλματα· δυσκολεύονταν στις κινήσεις τους, και τα ζώα τους, επιπλέον, ήταν αγριεμένα. Ωστόσο, ήταν περισσότεροι από τους αυτονομιστές σε τούτο το σημείο της Πόλης και δεν άργησαν να τρέψουν σε φυγή όσους δεν σκότωσαν. Ακόμα και στην Πόλη της Αέναης Νύχτας το ποιος είχε περισσότερα πυροβόλα μετρούσε ως μεγάλο πλεονέκτημα υπέρ του.

Η Μάρναλιθ πλησίασε τη Ζιρίνα. «Τι γνωρίζετε για την οργάνωσή τους, Εντιμότατη; Γνωρίζετε κάποιες από τις θέσεις που φρουρούν;»

«Τίποτα δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν μπορώ να σας βοηθήσω σ'αυτό.»

Η Μάρναλιθ ένευσε, μοιάζοντας να περίμενε τέτοια απάντηση, κι έκανε νόημα στους μισθοφόρους της να προχωρήσουν.

Πολύ σύντομα βρέθηκαν ξανά σε συμπλοκή με τους αυτονομιστές, οι οποίοι πηδούσαν επάνω στις οροφές και στα μπαλκόνια με χαρακτηριστική σβελτάδα και ταχύτητα.

Ο Εθέλδιρ, χρησιμοποιώντας το Φυλαχτό του, άφησε τον Φύλακα, τη Ναλτάμα'χοκ, τον Βάρναλιρ, τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, και πολλούς μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας να περάσουν τη φωτεινή δίοδο πριν από εκείνον, και μετά μπήκε εκεί κι ο ίδιος, καβάλα στο δίκυκλό του. Είχε πάει και το είχε πάρει από τα Λαγούμια, κι ευτυχώς ο Φύλακας δεν του είχε κάνει πολλές ερωτήσεις γι'αυτό· είχε δεχτεί την εξήγηση ότι ο Εθέλδιρ το είχε αφήσει σε κάποιους παλιούς φίλους για λίγο. Ο Πρόμαχος, όμως, ήταν βέβαιος πως ο Άσραδλιν τον υποπτευόταν, και το ίδιο κι η Ναλτάμα. *Αλλά κανένας από τους μισθοφόρους τους δεν είδε το πρόσωπό μου, και δεν μπορεί να τους πει ότι όντως εγώ ήμουν μαζί με τον Κάλνεντουρ.*

Καθώς οι τελευταίοι πολεμιστές περνούσαν τη φωτεινή θύρα, σκέφτηκε: *Ελπίζω να μην κάνεις τώρα καμια από τις γνωστές, τεράστιες ανοησίες σου, αδελφέ. Καλύτερα να υποχωρήσεις από την Πόλη όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.* Οι αυτονομιστές είχαν πολλούς ανθρώπους τους εκεί, σίγουρα, αλλά όχι τόσους όσους ο Φύλακας έφερνε τώρα μαζί του.

Ο Εθέλδιρ μπήκε στη διαστασιακή δίοδο και βρήκε τους μισθοφόρους να *μην* μάχονται με κανέναν. Αμέσως μετά, όμως, συνειδητοποίησε ότι μια συμπλοκή είχε μόλις τελειώσει. Πτώματα υπήρχαν στο πλακόστρωτο της Πόλης, καθώς και πάνω σε οροφές και σε μπαλκόνια. Και ορισμένοι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες βρίσκονταν σε ταράτσες, έχοντας προφανώς πηδήσει εκεί βοηθημένοι από τις ασθενικές ελκτικές δυνάμεις της ενδοδιάστασης.

«Προς τα πού προτείνεις να πάμε τώρα, Εθέλδιρ;» ρώτησε ο Άσραδλιν, καβάλα στο μαύρο άτι του, ατενίζοντας τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης με κάποια καχυποψία.

Προσπαθεί να με δοκιμάσει; Να δει αν θα επιχειρήσω να τους οδηγήσω σε παγίδα; «Δεν προτείνω καμία κατεύθυνση, Εξοχότατε. Δε γνωρίζω τις θέσεις των αυτονομιστών μέσα στην Πόλη. Το μόνο που έχω καταλάβει είναι ότι πρέπει να φρουρούν όλες τις βασικές αρτηρίες.»

«Αυτό,» είπε ο Βάρναλιρ, «ήταν αναμενόμενο, ούτως ή άλλως.»

Ο Εθέλδιρ ανασήκωσε τους ώμους του, σιωπηλά, κάτω από την πανοπλία του.

Ο Φύλακας και οι πολεμιστές του κινήθηκαν προς τη σκοτεινή αντανάκλαση της Οδού των Ξένων και, προτού φτάσουν εκεί, άκουσαν κραυγές και κρότους. «Βιαστείτε!» πρόσταξε ο Άσραδλιν, και επιτάχυναν την πορεία τους, φτάνοντας στη μεγάλη λεωφόρο και βρίσκοντας εκεί τους αυτονομιστές να μάχονται με τους πολεμιστές που είχαν φέρει μαζί τους η Μάρναλιθ και η Ζιρίνα. Εκρήξεις γίνονταν από δω κι από κει και κάννες στραφτάλιζαν.

Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες πάραυτα μπήκαν σε δράση, κάνοντας πελώρια άλματα επάνω στους κατάμαυρους γιγαντόλυκούς τους, εκτοξεύοντας χειροβομβίδες εναντίον των αυτονομιστών, και πυροβολώντας προς κάθε κατεύθυνση. Οι μισθοφόροι που τους ακολούθησαν έμοιαζαν με ήμερα αρνιά μπροστά τους.

Ο Εθέλδιρ, φυσικά, δεν θέλησε να συμμετάσχει στη συμπλοκή, και πρότεινε και στον Φύλακα να μείνει πίσω. «Είναι πολύ ριψοκίνδυνο, Εξοχότατε. Το θυμάστε από την προηγούμενη φορά, έτσι δεν είναι;»

Ο Άσραδλιν δεν αποκρίθηκε, αλλά έμεινε κοντά του· το ίδιο και η Ναλτάμα'χοκ, η οποία καβαλούσε έναν γιγαντόλυκο. Βαστώντας το ραβδί της μπροστά της μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι.

«Αναζητάς τον Κάλνεντουρ;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Ναι, αλλά δεν φαίνεται να είναι εδώ. Εκτός αν η ενδοδιάσταση αλλοιώνει κάπως τη μαγεία μου.»

«Ο Κάλνεντουρ,» είπε ο Εθέλδιρ, «μάλλον θα είναι στο άντρο τους.»

«Πού είναι το άντρο τους, Εθέλδιρ;»

«Δεν ξέρω, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε, και στα μάτια του Άσραδλιν διέκρινε καχυποψία ξανά. «Ο αδελφός μου δεν θα μου αποκάλυπτε ποτέ κάτι τέτοιο,» πρόσθεσε, «γνωρίζοντας ότι είμαι σύμμαχός σας.»

Η συμπλοκή δεν άργησε να τελειώσει, και τότε ο Φύλακας, η Ναλτάμα'χοκ, και ο Άσραδλιν συνάντησαν τη Μάρναλιθ και τη Ζιρίνα.

«Τι παρατηρήσεις έχεις να κάνεις, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Μέχρι στιγμής, η αντίσταση που έχουν προβάλλει είναι σθεναρή, αλλά όχι κάτι που θα μας εμποδίσει απ'το να τους διώξουμε από εδώ,» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ. «Εμείς θα πάμε βόρεια, τώρα, προς

την Πύλη των Δασών και τη Λιμανοπύλη. Εσείς πηγαίνετε νότια, για ν'αντιμετωπίσετε τους αυτονομιστές στην άλλη όχθη του ποταμού.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Άσραδλιν, και χωρίστηκαν. Εκείνος και οι μαχητές του – συμπεριλαμβανομένου του Εθέλδιρ – κινήθηκαν προς τη Γέφυρα του Τίγρη, όπου είδαν θολές φιγούρες να τους περιμένουν – οι Χαρνώθιοι φρουροί που φαίνονταν από τη Μοργκιάνη – αλλά όχι μόνο. Αυτονομιστές ήταν συγκεντρωμένοι εδώ, οι οποίοι άρχισαν αμέσως να τους πυροβολούν.

«Διώξτε τους από τη γέφυρα!» φώναξε ο Φύλακας, αν και οι πολεμιστές του είχαν ήδη αρχίσει ν'ανταποδίδουν τα πύρα.

«Οι ζημιές που γίνονται στην Πόλη της Αέναης Νύχτας συμβαίνουν και στη Φάνρηβ;» ρώτησε τον Εθέλδιρ, ενώ πυροβολισμοί αντηχούσαν μαζί με εκρήξεις, και δυνατές λάμψεις έσχιζαν προς στιγμή τα αιώνια σκοτάδια της ενδοδιάστασης.

«Το αντίθετο ισχύει, Φύλακά μου. Οι ζημιές που συμβαίνουν στη Φάνρηβ αντανακλώνται, μετά από κάποιο καιρό, στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Κι αν γκρεμίσουμε ένα χτίριο εδώ αλλά αυτό υπάρχει στη Φάνρηβ;»

«Το χτίριο θα ξαναπαρουσιαστεί εδώ, τελικά.»

«Θα *ξαναπαρουσιαστεί;*» Ο Άσραδλιν τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Η ενδοδιάσταση τρέφεται από την αντανάκλαση της Μοργκιάνης, Εξοχότατε. Αν το χτίριο εξακολουθεί να υπάρχει στη Μοργκιάνη, στο τέλος θα παρουσιαστεί κι εδώ. Έτσι είναι η φύση της Αέναης Νύχτας.»

Όταν οι αυτονομιστές είχαν διωχτεί από τη Γέφυρα του Τίγρη, οι μαχητές του Φύλακα πέρασαν από εκεί ενώ ο Άσραδλιν κοίταζε κάτω, τον ποταμό. «Τα νερά του μοιάζουν με *φως,*» παρατήρησε.

«Δε 'μοιάζουν', Εξοχότατε· *είναι* φως,» τον πληροφόρησε ο Εθέλδιρ.

«Τι εννοείς;»

«Ακριβώς αυτό. Δεν είναι νερό· είναι φως. Ένα παράξενο, ομιχλώδες φως, όπως βλέπετε.»

«Αν πέσεις μέσα, δεν κολυμπάς;»

«Αιωρείσαι. Οι ομίχλες σε σηκώνουν στην αγκαλιά τους. Δε νομίζω ότι θα μπορούσε να υπάρξει κανονικός ποταμός εδώ, Φύλακά μου.

Από πού θα ερχόταν το νερό; Η ενδοδιάσταση τελειώνει μερικά χιλιόμετρα πέρα από τα τείχη της Φάνρηβ.»

Φτάνοντας στην αντίπερα όχθη του ομιχλώδη Τίγρη, βρισκόμενοι στη σκοτεινή αντανάκλαση της Ευδιάβατου, ανάμεσα στον Ταριχευτή και στη Μεγάλη Αγορά, είδαν θολές φιγούρες ανθρώπων, θηρίων, και οχημάτων. Οι δυνάμεις του Βασιλείου της Χάρνωθ που φρουρούσαν ετούτα τα μέρη. Δεν έμοιαζε, φυσικά, να έχουν καταλάβει τίποτα απ'όσα γίνονταν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.

«Προς τη Μεγάλη Αγορά!» πρόσταξε ο Φύλακας τους μαχητές του· και προς τα εκεί κατευθύνθηκαν, μην αργώντας ξανά να συναντήσουν αντίσταση από τους αυτονομιστές, και τώρα πολύ μεγαλύτερη από πριν. Αρκετοί απ'αυτούς είχαν συγκεντρωθεί εδώ. Αλλά, και πάλι, ο Εθέλδιρ δεν νόμιζε ότι ήταν περισσότεροι από τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας· ο Φύλακας είχε φέρει τριακόσιους μαχητές μαζί του. Χωρίς να περιλαμβάνει κανείς τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, που ο ένας έκανε για δέκα.

Ο Εθέλδιρ αμφέβαλλε αν ποτέ άλλοτε τέτοιες μεγάλες συγκρούσεις είχαν συμβεί μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Θα έμεναν χαραγμένες για πάντα στη σκοτεινή μνήμη της ενδοδιάστασης.

Οι τετρακόσιοι μισθοφόροι που είχε φέρει μαζί της η Στρατηγός Μάρναλιθ μάχονταν διαρκώς μέχρι να φτάσουν στην Πύλη των Δασών. Πυροβολούσαν αυτονομιστές που πηδούσαν από στέγη σε στέγη, που κρύβονταν πίσω τοιχώματα μπαλκονιών, που ξεπετάγονταν από δρομάκια, άλλοι καβάλα σε γιγαντόλυκους άλλοι πεζοί. Η Ζιρίνα δεν χρειάστηκε ούτε στιγμή να χρησιμοποιήσει τα όπλα της, αλλά η Μάρναλιθ ύψωνε ένα τουφέκι και πυροβολούσε κάπου-κάπου.

Όταν βρέθηκαν κοντά στην Πύλη των Δασών, είδαν ότι ήταν κλειστή και οι αυτονομιστές βρίσκονταν στις επάλξεις των τειχών, ανάμεσα σε θολές, άυλες φιγούρες, πυροβολώντας αμέσως εναντίον των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας. Αλλά, γι'ακόμα μια φορά, η Ζιρίνα νόμιζε πως η παράταξη του Φύλακα φανερά υπεραριθμούσε. Οι ριπές των μαχητών της Κοινοπολιτείας γέμισαν τον αέρα, αναγκάζοντας τους αριθμητικά λιγότερους αυτονομιστές να καλυφτούν πίσω από τις επάλξεις για να προστατευτούν από τον καταιγισμό.

Η Ζιρίνα είχε οδηγήσει τον γιγαντόλυκό της πίσω από τη γωνία ενός δρόμου, για κάλυψη, και η Μάρναλιθ ήταν δίπλα της, κρατώ-

ντας γερά τα ηνία του γκρίζου αλόγου της μέσα στη γαντοφορεμένη της γροθιά. Μιλώντας στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, πρόσταξε τους μαχητές της: «Ανεβείτε στα τείχη. Πλησιάστε τις σκάλες και ανεβείτε στις επάλξεις. Ή πηδήστε εκεί από τις οροφές των οικημάτων.»

Και η Ζιρίνα τούς είδε να επιχειρούν και τα δύο. Μια μερίδα έτρεχε προς τις σκάλες, ενώ άλλοι τούς κάλυπταν με τα πυρά τους· και μια δεύτερη μερίδα ανέβαινε στις οροφές οικημάτων και από εκεί πηδούσαν στις επάλξεις των τειχών, πραγματοποιώντας άλματα που στη Μοργκιάνη θα ήταν ανέφικτα.

Ο Κάλνεντουρ καθόταν μέσα στο άντρο των αυτονομιστών, ενώ ένας από τους συντρόφους του είχε δέσει τα τραύματά του και ο Σέλιρ'νιρ τον είχε ελέγξει με τη βιοσκοπική μαγεία του και είχε πει ότι ήταν εντάξει, απλώς λιγάκι στραπατσαρισμένος.

«Μου είχαν υποσχεθεί ότι θα μου έκαναν και χειρότερα αύριο,» είπε ο Κάλνεντουρ στους αυτονομιστές που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω του – ανάμεσά στους οποίους ήταν ο γιος του ο Άνφιρ, η Έρνελιθ, και ο Μέμντουρ. «Μου είχαν δώσει απλώς χρόνο για να σκεφτώ. Γιατί, φυσικά, δεν είχα πει τίποτα για εσάς όσο με είχαν στα χέρια τους.» Ήπιε μια γουλιά από το κρασί που του είχαν προσφέρει, νιώθοντας εξαντλημένος, έτοιμος να κοιμηθεί επάνω στην πολυθρόνα του. «Και ποτέ δεν θα τους έλεγα τίποτα,» πρόσθεσε. «Ακόμα κι αν με σκότωναν.»

«Το ίδιο θα κάναμε κι εμείς, Κάλνεντουρ,» τον διαβεβαίωσε ο Ζόρελνιρ.

«Γι'αυτό είστε σύμμαχοι και σύντροφοί μου.»

«Με τον Εθέλδιρ τι προτείνεις να γίνει;» ρώτησε ο Φάλερβιν.

«Τι εννοείς;»

«Θα είναι εχθρός μας, την επόμενη φορά που θα τον συναντήσουμε, ή όχι;»

«Από εκείνον θα εξαρτηθεί. Αν είναι με το μέρος των εχθρών μας, τότε ναι, φυσικά και θα είναι εχθρός μας. Αλλά ένας εχθρός που προτιμώ να *παραμεριστεί*, όχι να σκοτωθεί. Με καταλαβαίνετε;» ρώτησε απευθυνόμενος προς όλους.

Οι αυτονομιστές κατένευσαν.

«Καταλαβαίνουμε, Κάλνεντουρ,» είπε ο Φάλερβιν. «Του χρωστάς. Αλλά κι εκείνος χρωστά σ'εμάς. Τον σώσαμε, την άλλη φορά, από τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους.»

«Είναι *αδελφός μου,* Φάλερβιν. Και ήταν, επίσης, Πρόμαχος της Επανάστασης. Πολεμήσαμε μαζί εναντίον των Παντοκρατορικών–»

Ένας αυτονομιστής μπήκε στο δωμάτιο. «Κάλνεντουρ! Μας επιτίθενται. Στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Τι;»

«Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας έχουν εισβάλλει και μας επιτίθενται. Και είναι *πολλοί.* Δε νομίζω ότι μπορούμε να τους κρατήσουμε μακριά.»

Ο Κάλνεντουρ καταράστηκε.

«Για να μπήκαν στην πόλη,» είπε η Σερκίσναθ'χοκ, «πρέπει να έχουν Φυλαχτά. Και ο αδελφός σου έχει ένα Φυλαχτό· το ίδιο και η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ...»

Ο Κάλνεντουρ καταράστηκε ξανά στο όνομα του Ιουράσκε και της Θορμάνκου. «Προσπαθήστε να τους απωθήσετε,» πρόσταξε τον αυτονομιστή που είχε μόλις έρθει στο δωμάτιο. «Κι αν δείτε ότι δεν μπορείτε, υποχωρήστε. Βγείτε από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Να την εγκαταλείψουμε, Κάλνεντουρ;»

«Προσωρινά. Προτιμώ να χάσω για την ώρα την ενδοδιάσταση παρά τόσους καλούς και πιστούς μαχητές. Με καταλαβαίνεις; Μη με κάνετε να έρθω ο ίδιος τώρα εκεί.»

«Δε θα σ'αφήναμε ούτως ή άλλως,» του είπε ο Μέμντουρ ο νοοχορευτής.

Ο αυτονομιστής που είχε έρθει να αναφέρει είπε: «Δεν έχω Φυλαχτό μαζί μου...»

Η Έρνελιθ σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Εγώ το έχω.» Και βαδίζοντας προς το μέρος του: «Πάμε.»

«Μην κάνετε άσκοπους ηρωισμούς,» τους προειδοποίησε ο Κάλνεντουρ. «Δείτε αν μπορείτε να τους απωθήσετε· κι αν δεν μπορείτε, υποχωρήστε!»

Η Έρνελιθ κατένευσε προς τη μεριά του και μετά έφυγε απ'το δωμάτιο μαζί με τον αυτονομιστή που είχε έρθει για ν'αναφέρει την κατάσταση στην Πόλη.

Ύστερα από την αρχική, άγρια συμπλοκή στη Μεγάλη Αγορά, οι αυτονομιστές υποχώρησαν, έχοντας προκαλέσει αρκετές απώλειες στους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας αλλά όχι τόσες που να τους αναγκάζουν να εγκαταλείψουν την ενδοδιάσταση. Ο Φύλακας πρόσταξε να ερευνηθούν όλες οι βασικές οδοί της Μεγάλης Αγοράς, απ'άκρη σ'άκρη: και αυτό δεν άργησε να γίνει. Χωρίς να συναντήσουν άλλους αυτονομιστές.

Πήγαν, έπειτα, στο Υαλουργείο και στη Λυκοφωλιά, μα ούτε εκεί συνάντησαν κανέναν. Η Πόλη της Αέναης Νύχτας έμοιαζε να έχει εγκαταλειφθεί.

Πλησίασαν την Πύλη των Δρόμων, στα νοτιοανατολικά, και τη βρήκαν κλειστή. Ο Φύλακας διέταξε να την ανοίξουν, και οι μισθοφόροι του πήγαν στο φυλάκιο όπου βρίσκονταν οι μοχλοί – οι ίδιοι μηχανισμοί που υπήρχαν στη Μοργκιάνη, υπήρχαν κι εδώ: ή, τουλάχιστον, οι σκοτεινές αντανακλάσεις τους. Δυνατές εκρήξεις έγιναν και οι μαχητές της Κοινοπολιτείας ακούστηκαν να κραυγάζουν· ένα φλεγόμενο πτώμα πετάχτηκε έξω από το φυλάκιο.

«Παγίδα!» γρύλισε ο Άσραδλιν, και πρόσταξε να περικυκλώσουν το πέτρινο οίκημα. Αλλά δεν είδαν κανέναν αυτονομιστή· όποιος κι αν είχε βάλει τα εκρηκτικά είχε ήδη εξαφανιστεί χωρίς να τον προσέξουν. Περίμεναν μέχρι οι φωτιές να καταλαγιάσουν και, μετά, μερικοί απ'αυτούς εισέβαλαν στο φυλάκιο και κοίταξαν μέσα στα συντρίμμια. Επιστρέφοντας κοντά στον Φύλακα και στον Εθέλδιρ, ανέφεραν ότι οι μοχλοί είχαν καταστραφεί· δεν ήταν δυνατόν να σηκώσουν την πύλη τώρα – όχι χωρίς να γίνουν επισκευές.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Δε χρειάζονται επισκευές· η ενδοδιάσταση, σε κάποιο χρονικό διάστημα, θα επισκευάσει τον εαυτό της.» Και πρόσθεσε: «Θα πρότεινα ν'αφήσετε κάποιους από τους μαχητές σας σε σημεία κλειδιά της Πόλης, Εξοχότατε, και να φύγουμε από εδώ. Έχουμε ήδη περάσει πολλή ώρα μέσα στην Αέναη Νύχτα, κι όταν ξημερώσει στη Μοργκιάνη οι δίοδοι θα εξαφανιστούν και δεν θα μπορούμε πια να επιστρέψουμε. Θα πρέπει να περιμένουμε ώς το επόμενο βράδυ.»

Ο Άσραδλιν συμφώνησε, και ρώτησε τον Βάρναλιρ πού πρότεινε να τοποθετήσουν φρουρές μέσα στην Πόλη.

«Στις βασικές αρτηρίες και διασταυρώσεις, Φύλακά μου. Εκτός αν ο Πρόμαχος έχει να προτείνει κάτι άλλο.» Και στο βλέμμα του Μαυ-

ρόλυκου Αρχικαβαλάρη ο Εθέλδιρ είδε καχυποψία, όπως είχε δει, πολλές φορές ώς τώρα, στο βλέμμα του Άσραδλιν.

Δε μ'εμπιστεύονται πια. Κανένας τους. «Δεν έχω τίποτ' άλλο να προτείνω, Βάρναλιρ. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να ελέγχεις την Πόλη, υποθέτω. Αλλά φροντίστε οι μαχητές που θ'αφήσετε εδώ να εξοικειωθούν με τις ασθενικές ελκτικές δυνάμεις της ενδοδιάστασης.»

«Δεν είναι και τόσο δύσκολο αυτό,» αποκρίθηκε ο Βάρναλιρ, που φαινόταν να καβαλά με άνεση τον κατάμαυρο γιγαντόλυκό του.

Οι αυτονομιστές δεν μπορούσαν να κρατήσουν τις επάλξεις γύρω από την Πύλη των Δασών. Κατάφεραν να σκοτώσουν και να τραυματίσουν αρκετούς μαχητές της Κοινοπολιτείας αλλά, στο τέλος, έπρεπε ή να υποχωρήσουν ή να πεθάνουν: και τράπηκαν σε φυγή κάνοντας μεγάλα άλματα για να ξεφύγουν ανάμεσα από τους λιγότερο έμπειρους με τις ελκτικές δυνάμεις της ενδοδιάστασης εχθρούς τους. Και πράγματι, οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας δεν μπορούσαν εύκολα να τους σταματήσουν ή να τους αποκλείσουν· μπερδεύονταν έτσι όπως οι αυτονομιστές πηδούσαν και τινάζονταν.

Η Μάρναλιθ, όμως, βάζοντας το γκρίζο άλογό της να τρέξει, καταδίωξε έναν απ'αυτούς που είχε βρεθεί στη Μακριά Λόγχη και κατευθυνόταν προς τα νότια με μεγάλα πηδήματα. Τραβώντας το πιστόλι της, του έριξε, αλλά αστόχησε, χτυπώντας το πλακόστρωτο, τον αέρα, τους τοίχους οικημάτων. Και ξαφνικά ένας στροβιλιζόμενος δίσκος ήρθε προς το μέρος της. Η Μάρναλιθ πρόλαβε να κάνει πίσω την τελευταία στιγμή, για να μην της σκίσει τον λαιμό, και, εξαιτίας των ασθενικών ελκτικών δυνάμεων, έφυγε από τη σέλα του αλόγου της και κατέληξε στο πλακόστρωτο.

Η Ζιρίνα, που την είχε ακολουθήσει, αν και χωρίς να τρέχει τόσο γρήγορα όσο εκείνη, είδε τον περιστρεφόμενο δίσκο – την *άσραθ* – να επιστρέφει στο χέρι μιας γυναίκας που στεκόταν πάνω σ'ένα μπαλκόνι. Η Έρνελιθ!

Η Ζιρίνα ύψωσε το πιστόλι της και την πυροβόλησε προτού η κυνηγός των Σκιερών Κοιλάδων προλάβει να εκτοξεύει ξανά το όπλο της για να χτυπήσει την πεσμένη Στρατηγό. Η Έρνελιθ κρύφτηκε πίσω από το τοίχωμα του μπαλκονιού, κι ύστερα πήδησε, καταλήγοντας σε μια χαμηλότερη ταράτσα – πετώντας συγχρόνως την *άσραθ*

της προς τη Ζιρίνα. Εκείνη έσκυψε πάνω στη ράχη του γιγαντόλυκού της, και ο στροβιλιζόμενος δίσκος έγδαρε μονάχα το κράνος της προτού επιστρέψει στο χέρι της Έρνελιθ.

Μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας συγκεντρώθηκαν ξαφνικά γύρω από την Αιρετή και τη Στρατηγό, στρέφοντας τα όπλα τους προς την κυνηγό των Σκιερών Κοιλάδων, η οποία πήδησε πίσω από την ταράτσα του οικήματος όπου βρισκόταν καθώς οι ριπές τους την καταδίωκαν.

Όταν η Μάρναλιθ είχε καβαλήσει ξανά το άλογό της, διαβεβαιώνοντας τους διοικητές της πως δεν είχε πάθει τίποτα από το πέσιμο, ένας λυκοκαβαλάρης πλησίασε για να της αναφέρει ότι είχαν ανοίξει την Πύλη των Δασών και κανένας αυτονομιστής δεν ήταν εκεί κοντά.

«Θα πάμε τώρα για τη Λιμανοπύλη, Στρατηγέ;» ρώτησε ένας διοικητής.

«Θέλω πρώτα να δούμε πόσες απώλειες είχαμε μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε εκείνη. Κι ύστερα ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Τον τράβηξε από τη ζώνη της και δέχτηκε την κλήση. Ήταν ο Φύλακας, και η φωνή του ακούστηκε να λέει από το μεγάφωνο ότι ο Εθέλδιρ και ο Βάρναλιρ πρότειναν να βάλουν φρουρές στην ενδοδιάσταση και να φύγουν. «*Και συμφωνώ μαζί τους, Μάρναλιθ. Τι λες εσύ;*»

«Νομίζω πως αυτό είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε,» αποκρίθηκε η Στρατηγός, «αλλιώς σύντομα οι αυτονομιστές θα ξανάρθουν εδώ.»

«*Μέχρι πού έχετε φτάσει εσείς;*»

«Μόλις καταλάβαμε την Πύλη των Δασών. Συναντήσαμε αρκετή αντίσταση, και δε νομίζω ότι καταφέραμε να πιάσουμε αιχμαλώτους, δυστυχώς.» Και προς τους διοικητές της: «Πιάσαμε κανέναν;» Της έδωσαν αρνητικές απαντήσεις, και η Μάρναλιθ είπε στον Φύλακα: «Κανέναν δεν έχουμε πιάσει. Ή σκοτώθηκαν ή έφυγαν. Γνώριζαν την περιοχή καλύτερα από εμάς, και ήταν συνηθισμένοι να πηδάνε από δω κι από κει.»

«*Το ίδιο παρατήρησα κι εγώ,*» είπε ο Άσραδλιν. «*Ούτε εμείς πιάσαμε αιχμαλώτους. Αξιοπερίεργο, θα έλεγα.*»

«*Όχι και τόσο, Εξοχότατε,*» ακούστηκε η φωνή του Εθέλδιρ από τον πομπό. «*Οι αυτονομιστές είναι πιο ικανοί στο να ξεγλιστράνε*

απ'το να σκοτώνουν, αλλιώς δεν θα είχαν επιβιώσει από τους Χαρνώθιους ώς τώρα.»

«*Τέλος πάντων,*» είπε ο Άσραδλιν. «*Προτείνω να τοποθετήσεις φρουρές σε σημεία-κλειδιά της Πόλης, Μάρναλιθ: στις βασικές αρτηρίες και στις βασικές διασταυρώσεις. Συμφωνείς;*»

«Αυτές είναι οι λογικότερες θέσεις...»

«*Και μην καθυστερείς. Όταν ξημερώσει στη Μοργκιάνη, δεν θα μπορείτε πια να βγείτε από την ενδοδιάσταση· οι δίοδοι εξαφανίζονται τότε.*»

«Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας τοποθετούν φρουρές σε διάφορα σημεία της Πόλης, Κάλνεντουρ,» είπε η Υράλνα, μπαίνοντας στο δωμάτιο όπου ήταν καθισμένος ο αρχηγός τους μαζί με τον Μέμντουρ, τον Άνφιρ, τη Σερκίσναθ'χοκ, την Έρνελιθ, και μερικούς άλλους. Η κυνηγός των Σκιερών Κοιλάδων είχε επιστρέψει λίγο πιο πριν από την ενδοδιάσταση, αναφέροντας πως ήταν αδύνατον να κρατήσουν την Πόλη και είχαν προτιμήσει να υποχωρήσουν. Ελάχιστοι αυτονομιστές είχαν μείνει πίσω, για να παρακολουθήσουν τι θα έκαναν οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας: και μία απ'αυτούς τους κατασκόπους ήταν η Υράλνα.

«Ο μικρός Φύλακας, λοιπόν, σκοπεύει να κρατήσει την Πόλη της Αέναης Νύχτας υπό τον έλεγχό του,» παρατήρησε ο Κάλνεντουρ καπνίζοντας ένα τσιγάρο· «δεν ήταν απλώς μια επίθεση οργής εναντίον μου. Ας τον αφήσουμε να απολαύσει τη νίκη του όσο μπορεί. Πολύ σύντομα θα το μετανιώσει. Θα ρίξουμε τον έναν λύκο πάνω στον άλλο, και θα χορέψουμε πατώντας τα πτώματα και των *δυο* τους!»

Όταν η Ζιρίνα και ο Εθέλδιρ επέστρεψαν στο σπίτι του, ήταν περίπου δυο ώρες πριν από την αυγή και βρήκαν τη Μάλμεντιρ να τους περιμένει εκεί, στο καθιστικό του ισόγειου. Οι δύο νοοχορεύτριες πρέπει να ήταν επάνω.

«Τι έγινε;» ρώτησε η δημοσιογράφος, αφήνοντας το τσιγάρο της στο τασάκι καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ.

«Τους διώξαμε από την Πόλη της Αέναης Νύχτας,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «και βάλαμε μισθοφόρους εκεί, για να φρουρούν.»

«Δηλαδή, τώρα την ενδοδιάσταση την ελέγχουμε εμείς;»

«Έτσι δείχνει.» Ο Εθέλδιρ γέμισε ένα ποτήρι με νερό από την κάβα και το ήπιε μονοκοπανιά.

«Καλό αυτό. Σωστά;»

«Νομίζω.»

Η Ζιρίνα ήταν σιωπηλή, καθώς είχε ήδη βγάλει το κράνος της κι άρχιζε να λύνει την πανοπλία της.

Η Μάλμεντιρ ρώτησε τον Εθέλδιρ: «Εσύ το έκανες, τελικά;»

Εκείνος δεν είχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στη διάσωση του Κάλλεντουρ. «Έχει σημασία, τώρα;»

«Φοβάσαι ότι θα σε προδώσω; Δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα, και το ξέρεις, Εθέλδιρ.»

«Δεν είπα αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ήμασταν ανέκαθεν καλοί φίλοι, Μάλμεντιρ. Και μ'εσένα και με τον Ύρελκουρ.»

«...Ναι,» είπε η δημοσιογράφος, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό της καθώς άκουσε το όνομα του νεκρού αγαπημένου της.

Ο Εθέλδιρ γέμισε ξανά το ποτήρι του με νερό. «Εγώ το έκανα.»

Η Ζιρίνα – που έβγαζε την πανοπλία της κομμάτι-κομμάτι, αφήνοντάς τη να πέφτει στο πάτωμα – έκλεισε προς στιγμή τα βλέφαρά της. *Γιατί;* σκέφτηκε. *Γιατί!* Όσο ο Εθέλδιρ μιλούσε με τον Φύλακα, εκείνη ήλπιζε ότι του έλεγε αλήθεια, αν και κατά βάθος το ήξερε πως δεν ήταν έτσι. Ο Εθέλδιρ δεν θα μπορούσε ποτέ να εγκαταλείψει τον αδελφό του. Τον αγαπούσε πολύ, παρά τις διαφορές τους. Και το ίδιο φαινόταν να ίσχυε και για τον Κάλνεντουρ. Ήταν ίσως το μόνο προτέρημα που μπορούσε να του βρει η Ζιρίνα. Κατά τα άλλα, τον αντιπαθούσε.

«Ανοησία σου ήταν,» είπε η Μάλμεντιρ.

«Ορισμένες ανοησίες είναι αναπόφευκτες,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

Η Μάλμεντιρ κάθισε ξανά στον καναπέ. «Ναι, όντως είναι,» είπε συλλογισμένα.

Η Ζιρίνα τελείωσε με την πανοπλία της κι αφήνοντάς την στο πάτωμα κάθισε κουρασμένα σε μια πολυθρόνα. Αναστενάζοντας.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε η Μάλμεντιρ.

Εκείνη έτριψε τα μάτια της. Μετά τόνισε: «Αυτό δεν πρέπει να ξαναειπωθεί.»

«Ποιο;»

«Ξέρεις πολύ καλά ποιο, Μάλμεντιρ,» είπε ήπια η Ζιρίνα. «Και για σένα το ίδιο ισχύει,» πρόσθεσε στρεφόμενη στον Εθέλδιρ. «Αν ο Φύλακας μάθει.... Δε χρειάζονται διαμάχες ανάμεσά μας. Όχι *τώρα,* μα τον Νούρκας! Μπορεί να μας διαλύσουν. Έχουμε τόσους εχθρούς γύρω μας.»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Δεν πρόκειται να μάθει τίποτα. Κανένας δεν με είδε. Είμαι σίγουρος.»

Από το μυαλό της Ζιρίνα πέρασαν ξαφνικά οι νοοχορεύτριες που φιλοξενούνταν επάνω. Θα μπορούσαν να κρυφακούνε τώρα; Πετάχτηκε όρθια κι έτρεξε στην εσωτερική σκάλα, μα δεν είδε καμια τους εκεί.

«Ζιρίνα;» άκουσε τη φωνή της Μάλμεντιρ πίσω της, αλλά δεν αποκρίθηκε. Κάνοντας νόημα στη δημοσιογράφο να μείνει μακριά, ανέβηκε τα σκαλοπάτια με προσοχή, κοίταξε πάνω. Το καθιστικό ήταν σκοτεινό· οι νοοχορεύτριες μάλλον κοιμόνταν.

Η Ζιρίνα επέστρεψε στο ισόγειο.

«Άκουσες κάτι;» τη ρώτησε ο Εθέλδιρ, συνοφρυωμένος.

«Φοβήθηκα μήπως οι *νοοχορεύτριες* άκουσαν κάτι.»

«Δε μιλούσαμε τόσο δυνατά, Ζιρίνα.»

«Κοιμούνται, εξάλλου,» πρόσθεσε η Μάλμεντιρ. «Τις είδες όρθιες;»

Η Ζιρίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι· όντως κοιμούνται.»

«Και καλύτερα να κοιμηθούμε κι εμείς μερικές ώρες,» είπε ο Εθέλδιρ. «Μας χρειάζεται. Σε λίγο ξημερώνει.»

ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ
Τα Περάσματα της Αέναης Νύχτας

1

Αλλαγή Σχεδίου· οι Πράκτορες του Διπλωμάτη· Αόρατες Δίοδοι· τα Βιβλία της Αέναης Νύχτας

Το σχέδιο που είχε στο μυαλό του ο Κάλνεντουρ ήταν, αρχικά, το εξής: Θα επικοινωνούσε με την Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ προκειμένου να κάνουν μια συμφωνία. Θα της έλεγε ότι θα χρησιμοποιούσε ένα από τα Φυλαχτά του για να επιτρέψει στους Χαρνώθιους μαχητές να περάσουν από την Πόλη της Αέναης Νύχτας και να επιτεθούν στο στρατόπεδο του Φύλακα έξω από τη Φάνρηβ. Για να επιτευχθεί αυτή η επικοινωνία με την Αρχόντισσα, είχε αιχμάλωτο έναν Χαρνώθιο διοικητή από τότε που οι αυτονομιστές έριξαν Γελωτοποιό στους μαχητές του Βασιλείου στον Μεσοπόταμο. Σκόπευε να ελευθερώσει τον διοικητή ώστε εκείνος να κανονίσει τη συνάντηση με την Αρχόντισσα στο μέρος που επιθυμούσε ο Κάλνεντουρ.

Μετά, όμως, το πράγμα είχε στραβώσει: Ο Εθέλδιρ είχε πάει στο στρατόπεδο του Φύλακα και οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας είχαν εισβάλει στη Φάνρηβ. Και τώρα, ακόμα χειρότερα, ο Φύλακας είχε πάρει υπό τον έλεγχό του την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Ο Κάλνεντουρ αδυνατούσε πλέον να διαπραγματευτεί με την Αρχόντισσα λέγοντάς της ότι μπορούσε να την οδηγήσει μέσα από ένα «κρυφό πέρασμα», γιατί το κρυφό πέρασμα δεν ήταν πια δικό του.

Μπορούσε, ωστόσο, να διαπραγματευτεί λέγοντάς της πως ήταν πρόθυμος να της ανοίξει τον δρόμο για την ενδοδιάσταση ώστε οι μαχητές της να εισβάλουν εκεί και να διώξουν τους μαχητές της Κοινοπολιτείας, σταματώντας τους απ'το να παρουσιάζονται σε τυχαία σημεία της Φάνρηβ και να κάνουν δολιοφθορές. Πράγμα που, αναμφίβολα, πολύ σύντομα θα γινόταν. Ο Φύλακας δεν θα άφηνε την Αέναη Νύχτα ανεκμετάλλευτη· δεν μπορεί να την είχε καταλάβει απλώς για να τη φρουρεί.

Ο Κάλνεντουρ, όμως, αναρωτιόταν ποια θα ήταν η κατάλληλη στιγμή για να βάλει αυτό, το δεύτερο σχέδιο σε εφαρμογή. Γιατί δεν

ήθελε να δώσει κανένα σημαντικό πλεονέκτημα στους Χαρνώθιους. Ήθελε απλά να τους κάνει να αλληλοσκοτωθούν μέχρις εσχάτων με τους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας, ώστε τελικά να τους ξεφορτωθεί και τους δύο.

Ο Κάλνεντουρ θα περίμενε, για λίγο, και θα παρατηρούσε πολύ, πολύ προσεχτικά. Ό,τι ήταν να γίνει δεν έπρεπε να γίνει βιαστικά. Έπρεπε να είναι ένα άσχημο χτύπημα και για τις *δύο* εχθρικές παρατάξεις συγχρόνως.

Ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ, ακολουθούσε μια παρόμοια τακτική υπομονής και παρατήρησης, αλλά για τελείως διαφορετικούς λόγους. Συγκέντρωνε όλες τις εφημερίδες που κυκλοφορούσαν στην πόλη, παρακολουθούσε και κατέγραφε (ή κατέγραφε και παρακολουθούσε) τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές εκπομπές, και είχε βάλει τους πράκτορές του να ακούνε τι λεγόταν στους δρόμους της Μεγάλης Αγοράς.

«Πράκτορές» του ήταν, φυσικά, η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα (το τραύμα στα πλευρά της δεύτερης είχε πλέον σχεδόν θεραπευτεί και λίγο την ενοχλούσε), η Λαρβάκι (που γνώριζε καλά την πόλη), η Χάνκαθιρ (η αρχηγός των μισθοφόρων που τον συνόδευαν), και ο Γάρταλιν'μορ (ο μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών που είχε έρθει μαζί του από τη Νάζρηβ για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του μεταβαλλόμενου σκάφους και όχι μόνο).

Ο Άλφεντουρ είχε κάνει μια λίστα (η οποία διαρκώς ανανεωνόταν) με ονόματα ανθρώπων που πιθανώς να υποστήριζαν μια επιχείρηση ειρήνευσης στην πόλη. Τα ονόματα αυτά ανήκαν, κυρίως, σε εμπόρους που έδειχναν πολύ δυσαρεστημένοι από τον εμπορικό αποκλεισμό καθώς είχαν άμεσες επαφές με τη Νάζρηβ. Αλλά η λίστα περιλάμβανε και άλλα ονόματα – ανθρώπων από οίκους που τα συμφέροντά τους θίγονταν από όλα όσα συνέβαιναν. Ακόμα και ορισμένοι Χαρνώθιοι αριστοκράτες ήταν στη λίστα του. Και υπήρχαν και ονόματα με ερωτηματικό δίπλα – άτομα που δεν ήταν καθόλου βέβαιο αν θα υποστήριζαν μια επιχείρηση ειρήνευσης· άτομα που η όλη τους δράση ήταν διφορούμενη.

Ένα από αυτά τα άτομα ήταν η γυναίκα που τώρα καθόταν δίπλα στον Άλφεντουρ, στο ποτοπωλείο «*Ποτά των Θεών!*», αντίκρυ στο

Νότιο Πάνθεο. Ήταν απόγευμα, και οι κρότοι από τα βορειοανατολικά ακούγονταν έντονα, καθώς οι συγκρούσεις συνεχίζονταν ανάμεσα στην Κοινοπολιτεία και στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Η γυναίκα ήταν μαυρόδερμη, καστανή, σαραντάρα, με τα μαλλιά της δικέφαλο φίδι (μια μόδα της Φάνρηβ, και του Θαλασσοδάσους γενικά, σύμφωνα με την οποία η γυναικεία κόμη χωριζόταν σε δύο κοτσίδες). Φορούσε ασημόχρωμα γυαλιά και κάπνιζε τσιγάρο. Η Σμαράγδα ωλ Τάρεκ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών, που παλιά υποστήριζε το σχέδιο του Κασλάριν ωλ Μάρατεκ για ειρήνευση.

«Τι σ'έκανε ν'αλλάξεις γνώμη;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ. «Δεν ήρθες ούτε καν στο τελευταίο Γενικό Συνέδριο...»

«Τι να έρθω να κάνω, Άλφεντουρ; Δεν ήταν Συνέδριο· κωμωδία ήταν.» Τίναξε στάχτη στο τασάκι της. Το αριστερό της χέρι δεν ήταν πια σε νάρθηκα· είχε θεραπευτεί από το χτύπημα που είχε υποστεί κατά την επίθεση εναντίον του Μεγάρου των Αιρετών.

«Ήθελα να μάθω, όμως, τις απόψεις όλων σας.»

«Τη δική μου την ξέρεις, υποθέτω. Κι απ'τους άλλους...» γέλασε κοφτά, «τι συμπέρασμα έβγαλες;»

«Ότι θα είναι πολύ δύσκολο να τους ειρηνεύσω.»

«*Δύσκολο;*» Ακόμα ένα γέλιο. «Άλφεντουρ, *δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα*. Είναι αδύνατον. Οι μισοί θέλουν να εξολοθρεύσουν τους άλλους μισούς.»

«Κι εσύ τι νομίζεις, Σμαράγδα;» Ο Άλφεντουρ γέμισε την πίπα του με καπνό.

«Ότι η πόλη καλύτερα να είναι ελεύθερη. Από όλους.»

«Τι σ'έκανε ν'αλλάξεις γνώμη;» τη ρώτησε ξανά. «Κάποτε πίστευες ό,τι πίστευε κι ο Κασλάριν.» Άναψε την πίπα με τον ενεργειακό αναπτήρα του και ρούφηξε καπνό.

«Αποφάσισα πως δεν έχει νόημα να κυνηγάς σκιές.»

«Η ειρήνη μπορεί να επιτευχθεί αν αρκετοί άνθρωποι πιστέψουν σ'αυτήν· δεν είναι ανέφικτη.»

«Με το συμπάθιο, Άλφεντουρ, αλλά, σε παρακαλώ, *σοβαρέψου*. Ύστερα από τόσο αίμα που έχει χυθεί; Περιμένεις να κατεβάσουν τα όπλα; Να συμφιλιωθούν;»

«Να έρθουν σε μια συμφωνία, ναι. Αν εσύ *ήξερες* ότι αυτό μπορούσε να γίνει, θα το υποστήριζες;»

Κούνησε το κεφάλι της και ήπιε μια γουλιά απ'τον ψυχοχυμό της. «Δεν μπορεί να γίνει.»

«Αν όμως μπορούσε;»

Η Σμαράγδα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές. Έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι. «Ναι, αν *όντως* μπορούσε να γίνει, θα το υποστήριζα. Αλλά ώσπου να βεβαιωθώ απόλυτα για κάτι τέτοιο θα είμαι με το μέρος του Νέλδουρ αλ Θάρναθ.»

«Ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ άκουσα πως δήλωσε ότι είναι με τον Φύλακα τώρα. Το έγραψαν όλες οι εφημερίδες· δεν μπορεί να σου έχει διαφύγει.»

Η Σμαράγδα χαμογέλασε. «Μη μου πεις ότι δεν καταλαβαίνεις γιατί δήλωσε κάτι τέτοιο, Άλφεντουρ.»

«Για να ελευθερώσει τον Ταριχευτή από τη στρατιωτική επίβλεψη των Χαρνώθιων;»

«Φυσικά· τι άλλος λόγος μπορούσε να υπάρχει;»

«Εσύ βρίσκεσαι τώρα σε επαφή μαζί του;»

Η Σμαράγδα κούνησε το κεφάλι. «Έχω να του μιλήσω από τότε που οι Χαρνώθιοι έθεσαν τον Ταριχευτή υπό στρατιωτική επίβλεψη. Δεν ήταν ασφαλές να μιλάμε ούτε καν τηλεπικοινωνιακά. Κι ακόμα δεν είναι. Και δεν αισθάνθηκα την ανάγκη να του στείλω *σίρκι'θ,* ούτε εκείνος να στείλει σ'εμένα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Μάλλον δεν είχαμε τίποτα σημαντικό να πούμε.»

«Κρίμα,» είπε ο Άλφεντουρ. «Θα ήθελα να τον συναντήσω.»

«Ο Νέλδουρ αποκλείεται ποτέ να υποστηρίξει προσπάθεια συμφιλίωσης με τους Χαρνώθιους· σ'το λέω από τώρα για να μη χάνεις τον χρόνο σου.»

«Εσύ όμως θα την υποστήριζες αν τη θεωρούσες εφικτή...»

«Εξαρτάται από την περίπτωση. Αν όντως γινόταν μια *συμφέρουσα* συμφωνία για την πόλη, ναι, θα την υποστήριζα. Διότι, έτσι όπως πηγαίνει το πράγμα... μόνο καταστροφή φαίνεται να έρχεται, Άλφεντουρ.»

«Σας είχα προειδοποιήσει όλους. Και ο Κασλάριν επίσης.»

Μετά από λίγη κουβέντα ακόμα με την Αιρετή της Συντεχνίας των Οδηγών, ο Άλφεντουρ έφυγε πρώτος από τα *Ποτά των Θεών*· σηκώθηκε από το τραπεζάκι και βάδισε προς την έξοδο. Ο Θάλβακιρ και δύο μισθοφόροι της Χάνκαθιρ, που κάθονταν σ'ένα άλλο τραπεζάκι, σηκώθηκαν επίσης και τον ακολούθησαν. Συναντήθηκαν έξω από το

κατάστημα και μπήκαν στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα, τον *Ιπτάμενο Πάνθηρα,* όπου τους περίμεναν ο Γάρταλιν'μορ, η οδηγός, ένας ακόμα μισθοφόρος, και η Λαρβάκι.

«Τι λέει η Αιρετή;» ρώτησε η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, καθώς ο μάγος ύφαινε τη Μαγγανεία Κινήσεως και η οδηγός έβαζε τους έξι τροχούς σε κίνηση.

«Αρκετά ενθαρρυντικές μού φάνηκαν οι απόψεις της,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

«Σοβαρά;»

«Ναι. Το συζητάει, αν όντως είναι εφικτό.»

«Αλλά μάλλον δεν της φαίνεται εφικτό...»

«Αναμενόμενα.»

Δεν είχαν απομακρυνθεί πολύ από τα *Ποτά των Θεών,* όταν μια περιπολία Χαρνώθιων λυκοκαβαλάρηδων τούς σταμάτησε για έλεγχο, θεωρώντας μάλλον το όχημά τους πιθανώς ύποπτο. Ο Άλφεντουρ είπε στη λύκαρχο ποιος ήταν και της έδειξε και την ταυτότητά του, οπότε η περιπολία έφυγε χωρίς να τους προκαλέσει άλλα προβλήματα. Από τότε που ο στρατός του Βασιλείου είχε θέσει τη Μεγάλη Αγορά υπό την επίβλεψή του, σταματούσαν όποιον τούς κατέβαινε, όποτε τους κατέβαινε, για τον παραμικρό λόγο.

«Αισθάνομαι άσχημα, πάντως, που είμαι ακόμα εδώ,» είπε η Λαρβάκι όταν επέστρεψαν στον *Ανθό του Ήλιου* κι ανέβηκαν στη σουίτα τους.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Θα έπρεπε να ήμουν μαζί με τον Εθέλδιρ· του χρωστάω τη ζωή μου... Και δεν λέω να είμαι μαζί του *συνέχεια·* αλλά θα έπρεπε να τον βοηθήσω κάπως, όσο μπορώ, στον αγώνα του.»

«Έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι.»

Κάθονταν στο καθιστικό της σουίτας μαζί με τον Θάλβακιρ, τη Ζέρκιλιθ, και την Αζουρίτα.

«Τέλος πάντων,» είπε η Λαρβάκι μετά από μερικές στιγμές σιωπής. «Η κατάσταση είναι μπλεγμένη, ούτως ή άλλως.»

Ο Άλφεντουρ, καπνίζοντας την πίπα του, άλλαξε θέμα: «Αναρωτιέμαι αν θα ήταν, με κάποιον τρόπο, εφικτό να συναντήσω τον Νέλδουρ αλ Θάρναθ...»

«Αν οι Χαρνώθιοι σε δουν να πηγαίνεις στον Ταριχευτή, πιθανώς νάχεις προβλήματα, διπλωματική ουδετερότητα ή μη,» τον προειδοποίησε η Λαρβάκι.

«Επιπλέον,» είπε ο Θάλβακιρ, «ίσως να μην είναι *εύκολο* να πάμε στον Ταριχευτή. Συγκρούσεις διεξάγονται συνεχώς στις παρυφές του, και φρουροί υπάρχουν παντού ανάμεσα σ'αυτόν και τις άλλες συνοικίες – και Χαρνώθιοι και της Κοινοπολιτείας. Αν σκοπεύεις να συναντήσεις κρυφά τον Αιρετό, δεν νομίζω ότι θα τα καταφέρεις.»

«Και ο Νέλδουρ μάλλον δεν θα συμφωνήσει με καμια προσπάθεια ειρήνευσης,» είπε η Λαρβάκι.

«Δε θα μπορούσαμε να πάμε στον Ταριχευτή μέσω των παλιών Παντοκρατορικών υπογείων;» τη ρώτησε ο Άλφεντουρ.

Η Λαρβάκι έγνεψε αρνητικά. «Δεν υπάρχει έξοδος στον Ταριχευτή.»

«Ποια είναι η κοντινότερη έξοδος;»

«Στο Υαλουργείο, και εδώ, στη Μεγάλη Αγορά. Τίποτα από τα δύο δεν μας βολεύει.»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ, μασώντας την άκρη της πίπας του.

«Εγώ σού προτείνω, πάντως, να τον αφήσεις τον Νέλδουρ· ανέκαθεν ήταν με τους αυτονομιστές, αν και παλιά δεν το δήλωνε ανοιχτά. Ο Στρατηγός τον είχε στη λίστα του με τους χειρότερους εχθρούς του Βασιλείου μέσα στο προτεκτοράτο.»

«Σκεφτόταν να τον εξοντώσει;»

«Αν γινόταν πολύ επικίνδυνος.»

«Χμμ...» Ο Άλφεντουρ ρούφηξε καπνό και τον έβγαλε από τα ρουθούνια, συλλογισμένα.

«Να παραγγείλω φαγητό;» ρώτησε η Αζουρίτα. Νύχτωνε πια.

Ο Άλφεντουρ κοίταξε το ρολόι του. «Ναι, παράγγειλε, Αζουρίτα.»

Πολύ αργότερα, ενώ βρισκόταν στο υπνοδωμάτιό του μαζί με τη Λαρβάκι, σκύβοντας για να φιλήσει το αριστερό της στήθος, κρότοι και φωνές άρχισαν ξαφνικά ν'ακούγονται έξω από το ξενοδοχείο, από τους δρόμους της Μεγάλης Αγοράς. Η Λαρβάκι και ο Άλφεντουρ σηκώθηκαν από το κρεβάτι και πήγαν στο παράθυρο, παραμερίζοντας τις κουρτίνες για να δουν τι συνέβαινε. Κοιτάζοντας κάτω, είδαν κάννες πυροβόλων ν'αστράφτουν μες στη νύχτα, ανθρώπους να τρέχουν, λυκοκαβαλάρηδες να πηδάνε από δω κι από κει,

ιππείς να καλπάζουν, οχήματα να κυλάνε με τους προβολείς τους αναμμένους, αερώνυχες να πετάνε πάνω από τους μαχόμενους ή να είναι γαντζωμένοι στις άκριες ταρατσών. Εκρήξεις γίνονταν κάθε τόσο. Και δεν ήταν καμια μικρή συμπλοκή αυτή, κάτι που συνέβαινε μόνο έξω από τον *Ανθό του Ήλιου·* ήταν γενικευμένη μάχη. Ο Άλφεντουρ και η Λαρβάκι μπορούσαν να δουν συγκρούσεις ώς εκεί όπου τους επέτρεπε το πεδίο της όρασής τους ανάμεσα από τα οικοδομήματα της Μεγάλης Αγοράς.

«Δε μπορεί νάναι οι αυτονομιστές...» είπε ο διπλωμάτης.

«Όχι,» συμφώνησε εκείνη, «ούτε εγώ νομίζω πως είναι οι αυτονομιστές.»

«Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας – δεν υπάρχει άλλη εξήγηση... Εισέβαλαν στη Μεγάλη Αγορά. Από τον Ταριχευτή, μάλλον.»

Η πόρτα του υπνοδωματίου χτύπησε. «Άλφεντουρ;» ακούστηκε η φωνή του Θάλβακιρ.

«Ναι,» είπε δυνατά ο διπλωμάτης. «Βλέπουμε τι γίνεται· δεν κοιμόμαστε.»

«Εντάξει.»

Ο Άλφεντουρ φόρεσε τα ρούχα του και η Λαρβάκι τον μιμήθηκε. «Πηγαίνεις κάπου;» τον ρώτησε.

«Πώς το κατάλαβες;»

«Έχω αρχίσει να διαισθάνομαι τις διαθέσεις σου,» μειδίασε εκείνη, και τον φίλησε στην άκρη του στόματος σφίγγοντας το πουκάμισό του μέσα στις γροθιές της.

«Θ’ανεβώ στην ταράτσα, για να κοιτάξω καλύτερα με τα κιάλια μου.»

«Μην κάνεις τέτοια ανοησία, μα τους θεούς! Αερώνυχες πετάνε από δω κι από κει· μπορεί να σε δουν, να σε θεωρήσουν επικίνδυνο, και να σε πυροβολήσουν. Κοίτα από το μπαλκόνι, καλύτερα. Πες και στον Γάρταλιν νάρθει να ενισχύσει τα κιάλια σου με μαγεία, αν μπορεί.»

Ο Άλφεντουρ θεώρησε συνετή τη γνώμη της. Βγήκε στο καθιστικό της σουίτας, όπου ήδη βρίσκονταν ο Θάλβακιρ και οι δίδυμες, και ζήτησε να καλέσουν τον μάγο. Ύστερα άνοιξε την πόρτα του μπαλκονιού και ύψωσε τα κιάλια του στα μάτια, κοιτάζοντας. Πολύ σύντομα, παρατήρησε δύο πράγματα: πρώτον, ο εχθρός των Χαρνώθιων ήταν *σίγουρα* οι μαχητές της Κοινοπολιτείας· δεύτερον, δεν φαι-

νόταν να έχουν έρθει από καμια συγκεκριμένη κατεύθυνση αλλά διάσπαρτα. *Παράξενο…* σκέφτηκε.

«Κύριε Άλφεντουρ…»

Ο διπλωμάτης γύρισε για ν’αντικρίσει τον Γάρταλιν’μορ. «Μπορείς να ενισχύσεις τα κιάλια μου;» Τα έτεινε προς το μέρος του.

«Δυστυχώς, κύριε Άλφεντουρ, δεν γνωρίζω το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως.»

«Κρίμα,» είπε ο Άλφεντουρ και στράφηκε πάλι στους δρόμους της Μεγάλης Αγοράς, παρακολουθώντας. Ο Θάλβακιρ βρισκόταν ήδη δίπλα του, αν και χωρίς να κρατά κιάλια, και τώρα ήρθε και η Λαρβάκι.

Οι συγκρούσεις δεν έπαψαν γρήγορα· κράτησαν κανένα δίωρο, κατά το οποίο άρχισε να ψιλοβρέχει και να φυσά σαν η ίδια η Μοργκιάνη να είχε αναστατωθεί από αυτό που συνέβαινε. Όταν οι λάμψεις και οι κρότοι σταμάτησαν στη Μεγάλη Αγορά, η βροχή δυνάμωσε· οι αστραπές ήταν εκτυφλωτικές και οι βροντές τράνταζαν τους ουρανούς. Ο Άλφεντουρ μπορούσε, με τα κιάλια του, να δει πλέον μόνο Χαρνώθιους στους δρόμους. Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας δεν είχαν καταφέρει να πάρουν τη συνοικία υπό τον έλεγχό τους. Αλλά το παράξενο ήταν ότι ο διπλωμάτης δεν τους είχε παρατηρήσει να υποχωρούν προς καμια συγκεκριμένη κατεύθυνση· απλώς, σε κάποια στιγμή, είχε πάψει πια να τους βλέπει, λες κι είχαν εξαφανιστεί κάπου ανάμεσα στα οικοδομήματα της πόλης.

Το είπε αυτό στους άλλους, και ο Θάλβακιρ συμφώνησε. «Ναι, είναι σαν να εξαφανίστηκαν. Μπορεί να χρησιμοποιούν τις παλιές σήραγγες…»

«*Μία* έξοδος μόνο υπάρχει εδώ στο Μεγάλο Παζάρι,» είπε η Λαρβάκι, «και δεν είμαστε καθόλου κοντά της. Επιπλέον, ο Στρατηγός γνωρίζει καλά τη θέση της.»

«Εκτός αν ήρθαν από την Πόλη της Αέναης Νύχτας…» μουρμούρισε ο Άλφεντουρ.

«Την ενδοδιάσταση δεν την ελέγχουν οι αυτονομιστές;» είπε η Λαρβάκι.

«Μπορεί τα πράγματα να άλλαξαν.»

Το πρωί, τα τηλεοπτικά κανάλια έλεγαν ότι είχε γίνει αιφνίδια επίθεση στη Μεγάλη Αγορά από τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας, αλλά τίποτα περισσότερο. Και οι τρεις από τις τέσσερις εφημερίδες

έγραφαν τα ίδια· η *Σαΐτα*, όμως, έκανε την υπόθεση ότι ίσως οι άνθρωποι του Φύλακα να είχαν έρθει από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Ήταν γνωστό πως πολλοί πρώην επαναστάτες υποστήριζαν τον Φύλακα, και κατά την Επανάσταση η Πόλη της Αέναης Νύχτας είχε χρησιμοποιηθεί εναντίον των Παντοκρατορικών. Δεν ήταν απλά ένας μύθος. Υπήρχαν άτομα που είχαν στην κατοχή τους Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας και, μάλλον, τα χρησιμοποιούσαν ξανά – για στρατιωτικούς λόγους, όπως φαινόταν.

Οι μαχητές του Βασιλείου που περιπολούσαν τη Μεγάλη Αγορά είχαν γίνει πιο παρανοϊκοί απ'ό,τι συνήθως· όταν η Ζέρκιλιθ είχε πάει ν'αγοράσει τον τελευταίο Τύπο, τη σταμάτησαν για να την ελέγξουν παρά τις διαμαρτυρίες της και παρότι τους είπε ότι ήταν βοηθός του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου της Νάζρηβ. Ο Άλφεντουρ είχε υπόψη του σήμερα να επιχειρήσει να μιλήσει με τον Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ, τον Αιρετό της Συντεχνίας των Ξυλουργών, αλλά αποφάσισε να το αναβάλει για αύριο, γιατί ετούτη δεν έμοιαζε για μέρα που ήταν κανείς να βγαίνει από το σπίτι του, ή από το ξενοδοχείο του.

Η Κέσριμιθ ήταν εξοργισμένη.

«Πώς είναι δυνατόν, Θόρεντιν, ύστερα από τόσα χρόνια σε τούτη την πόλη, να μην έχεις καταφέρει να πάρεις στην κατοχή σου ούτε ένα – *ένα!* – απ'αυτά τα Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας;»

«Η συγκεκριμένη ενδοδιάσταση είναι από τα πιο καλά φυλαγμένα μυστικά της πόλης...» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Αμφιβάλλω αν, μάλιστα, τα Φυλαχτά είναι πάνω από δέκα. Ίσως και λιγότερα.» Κάθονταν αντικριστά, με το γραφείο της Κέσριμιθ ανάμεσά τους.

«Ο Εθέλδιρ πρέπει όμως να έχει ένα, έτσι δεν είναι; Η Πόλη της Αέναης Νύχτας χρησιμοποιήθηκε κατά την Επανάσταση.»

«Ναι, ο Εθέλδιρ πιθανώς να έχει ένα· και οι αυτονομιστές πρέπει να έχουν άλλο ένα τουλάχιστον.»

«Δε μπορούμε να το κλέψουμε, κάπως, από τον Εθέλδιρ;»

«Παλιότερα, ίσως αυτό να ήταν πιο εφικτό, *νιρλίσα* – αν και, αναμφίβολα, θα το φυλάει καλά. Τώρα, όμως... τώρα είναι αδύνατον. Το σπίτι του είναι στο Σκοτεινό Παζάρι...»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. «Και δεν ξέρεις πού άλλου μπορούμε να βρούμε Φυλαχτά;»

«Υπάρχουν φήμες ότι μπορείς να βρεις Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας σε ύποπτα μέρη της Μεγάλης Αγοράς–»

«Στείλε, λοιπόν, ανθρώπους σου σ'αυτά τα 'ύποπτα μέρη'. Θέλω να έχω τουλάχιστον ένα Φυλαχτό – *περισσότερα*, κατά προτίμηση.»

«–και του Λαβυρίνθου,» τελείωσε τα λόγια του ο Θόρεντιν.

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Πού στον Λαβύρινθο;»

«Εκεί είναι το πρόβλημα· δεν ξέρω ακριβώς. Είναι σαν να κυνηγάς μύθους και σκιές όταν ψάχνεις οτιδήποτε σχετιζόμενο με την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Ο Φύλακας, όμως, χρησιμοποιεί την ενδοδιάσταση για να μας επιτίθεται· επομένως, πρέπει να βρούμε τρόπο να τον σταματήσουμε· αλλιώς... αλλιώς, ώς *πού* μπορούν να παρουσιαστούν οι μαχητές του, Θόρεντιν; Ακόμα κι εδώ μέσα, στο Μέγαρο των Φυλάκων;»

«Δε νομίζω ότι εδώ υπάρχουν διαστασιακές δίοδοι για την Πόλη της Αέναης Νύχτας, *νιρλίσα*. Λένε πως ο Οίκος των Φυλάκων είχε χτίσει, πριν από αιώνες, το σπίτι του σε σημείο που δεν θα κινδύνευε από εισβολείς που μπορεί να έρχονταν από την ενδοδιάσταση. Λογικό δεν είναι, εξάλλου;»

Η Κέσριμιθ χτυπούσε νευρικά τα βαμμένα νύχια της πάνω στο ξύλο του γραφείου. «Ναι, μάλλον...» παραδέχτηκε συλλογισμένα. «Ωστόσο, θα προστάξω τους μάγους να το ελέγξουν. Και πρέπει, επίσης, να εντοπίσουν κάθε άλλη διαστασιακή δίοδο μέσα στην πόλη. Πρέπει να ξέρουμε πού *ακριβώς* βρίσκονται ώστε να βάλουμε φρουρές εκεί.»

«Συμφωνώ μ'αυτό. Αν μπορούν να εντοπιστούν, οφείλουν να εντοπιστούν.»

«Δεν είναι δυνατόν οι μάγοι να μη μπορούν να τις εντοπίσουν!»

Όταν μίλησε όμως στον Φέτανιρ'μορ και στον Μάλμεντιρ'χοκ, τους δύο πιο έμπειρους μάγους που είχε στο Μέγαρο, εκείνοι αποκρίθηκαν ότι αυτό δεν ήταν εύκολο. Ίσως, μάλιστα, να μη γινόταν *καθόλου*.

«Γιατί;» απαίτησε η Κέσριμιθ, που τώρα στεκόταν στην Αίθουσα του Φύλακα με τους δύο μάγους κοντά της. Κανένας τους δεν καθόταν. «Δεν έχετε ανιχνευτικά ξόρκια;»

«Κατά πρώτον,» είπε ο Μάλμεντιρ'χοκ, «αυτή είναι περισσότερο δουλειά για το τάγμα των Ερευνητών. Αλλά ακόμα κι ένας Ερευνη-

τής νομίζω πως θα έλεγε ότι ο εντοπισμός των διόδων εξαρτάται από... διάφορους παράγοντες.»

«Τι παράγοντες;»

«Αρχόντισσά μου, οι συγκεκριμένες δίοδοι είναι αόρατες. Σύμφωνα με τους μύθους της πόλης, ανοίγουν μόνο όταν το φεγγαρόφωτο χτυπήσει το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας–»

«Και λοιπόν;»

«Δεν ξέρω κανένα ξόρκι που να εντοπίζει αόρατες διαστασιακές διόδους,» είπε ο Μάλμεντιρ'χοκ. «Οι διαστασιακές δίοδοι είναι συνήθως κάτι το φανερό: μια αλλοίωση επάνω στη διάσταση. Τη βλέπεις, ή την αισθάνεσαι κάπως.»

«Υπάρχει, βέβαια, το Ξόρκι Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως,» πρόσθεσε ο Φέτανιρ'μορ· «αλλά αν μπορούσαν οι δίοδοι προς την ενδοδιάσταση να εντοπιστούν μ'αυτό, τότε θα είχαν ήδη εντοπιστεί από διάφορους μάγους, αφού υποτίθεται πως είναι πολλές μέσα στη Φάνρηβ, όχι μία και δύο.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Μάλμεντιρ'χοκ. «Δεν είναι συνηθισμένες διαστασιακές αλλοιώσεις. Ίσως να μην είναι *καθόλου* αλλοιώσεις, αλλά κάτι άλλο.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε· όλες αυτές οι κουβέντες για ξόρκια και μαλακίες τη μπέρδευαν. «Εν ολίγοις, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα· αυτό μου λέτε, έτσι;»

«Δυστυχώς, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Μάλμεντιρ'χοκ.

Η Κέσριμιθ τούς εγκατέλειψε και πρόσταξε έναν φρουρό να ετοιμαστεί ένα θωρακισμένο όχημα και μια συνοδία από λυκοκαβαλάρηδες και μαχητές επάνω σε δίκυκλα. Ύστερα πλησίασε την Ολέρια εκεί όπου εκείνη καθόταν μέσα στην Αίθουσα του Φύλακα, πλάι στο μεγάλο τζάκι, και είπε: «Θα έρθεις για μια βόλτα;»

«Πού;»

«Να επισκεφτούμε τη φίλη μας την Αρχιμάγισσα της Ακαδημίας.»

Οι δρόμοι από τη δυτική μεριά της Φάνρηβ δεν ήταν επικίνδυνοι, ή, τουλάχιστον, όχι τόσο επικίνδυνοι όσο από την ανατολική μεριά· δεν γινόταν ανοιχτός πόλεμος, αλλά, βέβαια, ποτέ δεν ήξερες τι μπορούσαν να κάνουν οι αυτονομιστές... Όπως και νάχε, η Κέσριμιθ και η Ολέρια, μέσα στο θωρακισμένο όχημά τους, περιτριγυρισμένες από λυκοκαβαλάρηδες και μαχητές πάνω σε δίκυκλα, έφτασαν στη Μεγάλη Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ χωρίς δυσάρεστο επεισόδιο,

βλέποντας γύρω από το ψηλό οικοδόμημα πολλά θραύσματα που ήταν ακόμα αφημένα στους δρόμους ύστερα από τις χτεσινοβραδινές συμπλοκές στη Μεγάλη Αγορά.

Η Ζιρίνα'χοκ, η Αρχιμάγισσα της Φάνρηβ, υποδέχτηκε την Αρχόντισσα και την Αρωγό της στο σαλονάκι στον τρίτο όροφο της Ακαδημίας, ντυμένη επίσημα, με το ραβδί της στο χέρι και το Διάδημα της Μαγείας στους κροτάφους της, ο φωτόλιθος του οποίου φεγγοβολούσε στο μέτωπό της.

«Οι καιροί είναι δύσκολοι, Κέσριμιθ,» είπε, ύστερα από τους πρώτους χαιρετισμούς, όταν οι τρεις τους είχαν καθίσει στα αναπαυτικά καθίσματα κι ένας υπηρέτης τούς είχε φέρει ποτά.

«Ελπίζω να μη σκέφτεσαι ν'αλλάξεις στρατόπεδο, Ζιρίνα...»

«Δεν επιλέγω 'στρατόπεδα', όπως σου έχω ξαναπεί. Και πάντα εξυπηρετώ όποιον διοικεί την πόλη. Χρειάζεσαι τη βοήθειά μου για κάτι;»

«Ναι. Χτες βράδυ, οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας επιτέθηκαν στη Μεγάλη Αγορά ερχόμενοι από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Αναμφίβολα το ξέρεις.»

Η Ζιρίνα'χοκ κατένευσε. «Αν και δεν ήμουν απόλυτα βέβαιη ότι είχαν όντως έρθει από την ενδοδιάσταση.»

«Οι κατάσκοποί μου τους είδαν, Ζιρίνα. Τους είδαν να μπαίνουν μέσα σε μια φωτεινή θύρα που εμφανίστηκε από το πουθενά ενώ κάποιος κρατούσε ένα αργυρό φυλαχτό στον αέρα.»

Η Ζιρίνα'χοκ δεν μίλησε, περιμένοντας την Αρχόντισσα να συνεχίσει.

Η Κέσριμιθ ρώτησε: «Έχεις στην κατοχή σου Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας;»

«Όχι.»

«Ολόκληρη η Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ – η σημαντικότερη Μαγική Ακαδημία στη Μοργκιάνη – δεν έχει *ούτε ένα* τέτοιο Φυλαχτό;»

«Δεν έχουμε Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας, Κέσριμιθ. Όσοι τα έχουν τα κρατάνε για τον εαυτό τους. Και δεν είναι πολλά.»

Μου λέει αλήθεια; αναρωτήθηκε η Κέσριμιθ. *Είναι δυνατόν να μην έχουν εδώ μέσα* κανένα *Φυλαχτό;* Όπως και να ήταν, όμως, τώρα δεν θα την ωφελούσε ν'αποκαλέσει την Αρχιμάγισσα ψεύτρα, ειδικά

χωρίς κανένα στοιχείο που να το αποδεικνύει αυτό. «Ξέρεις πόσα είναι;»

«Σύμφωνα με κάποιους μύθους, είναι δώδεκα. Αλλά τα περισσότερα είναι χαμένα. Και πολύ δύσκολο να τα βρεις.»

«Οι άνθρωποι του Φύλακα, όμως, πρέπει να έχουν αρκετά στην κατοχή τους.»

«Δεν γνωρίζω τι κάνουν οι άνθρωποι του Φύλακα,» είπε η Ζιρίνα'χοκ με τον συνηθισμένο γαλήνιο τρόπο της, «αλλά προφανώς έτσι είναι.»

«Αν δεν έχω Φυλαχτά, τότε πρέπει τουλάχιστον να μάθω πού βρίσκονται οι διαστασιακές δίοδοι. Ρώτησα τους μάγους μου αν γίνεται να τις εντοπίσουν και πήρα αρνητικές απαντήσεις...»

«Οι μάγοι σου έχουν δίκιο: οι δίοδοι δεν μπορούν να εντοπιστούν–»

«Μα πώς είναι δυνατόν;» είπε η Κέσριμιθ. «Υπάρχουν, δεν υπάρχουν; Είναι *εκεί,* απλά τα Φυλαχτά τις κάνουν να ενεργοποιηθούν!»

«Δεν είναι ακριβώς 'εκεί', Κέσριμιθ. Και ούτε τα Φυλαχτά τις ενεργοποιούν· τα Φυλαχτά, ουσιαστικά, τις *δημιουργούν.*»

Η Αρχόντισσα συνοφρυώθηκε. «Τι σημαίνει αυτό;»

«Τα Φυλαχτά, σε ορισμένα σημεία της πόλης, έχουν τη δυνατότητα να δημιουργήσουν διόδους προς την ενδοδιάσταση.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Έχω διαβάσει μελέτες για το θέμα, φυσικά.»

Και επιμένεις ότι δεν έχεις Φυλαχτό στην κατοχή σου; Ότι δεν υπάρχει ούτε ένα Φυλαχτό μέσα στην Ακαδημία; Δεν σε πιστεύω, Ζιρίνα. «Υπάρχουν βιβλία για την Πόλη της Αέναης Νύχτας, δηλαδή; Τα έχει η Ακαδημία;» *Αν πάλι μου πεις ψέματα....*

«Υπάρχουν, και, ναι, η Ακαδημία έχει κάποια από αυτά.»

«Περιλαμβάνουν και χάρτη με τις διαστασιακές διόδους;»

«Ναι–»

«Τα θέλω. Γιατί δεν μου είπες γι'αυτά;»

«Δε με ρώτησες, Κέσριμιθ. Μη με κοιτάζεις σαν είμαι αντίπαλός σου, μα τον Νούρκας! Δεν είχα σκοπό να σε παραπλανήσω.»

«Θέλω να μου δώσεις αυτά τα βιβλία,» της είπε η Αρχόντισσα. «Τα θέλω όλα.»

«Η Ακαδημία δεν χαρίζει τα βιβλία της, αλλά μπορώ να σ'τα δανείσω. Πρέπει, ωστόσο, να σε προειδοποιήσω ότι όλοι οι χάρτες που

έχουν επάνω τους σημαδεμένες τις διόδους δεν συμφωνούν μεταξύ τους· υπάρχουν διαφορές. Δεν είμαι απόλυτα βέβαιη γι'αυτό, αλλά ίσως οι δίοδοι ν'αλλάζουν θέσεις μέσα στα χρόνια. Σ'το λέω για να το έχεις υπόψη σου.»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Εντάξει. Σ'ευχαριστώ, Ζιρίνα. Και συγνώμη αν... συγνώμη αν είμαι λίγο καχύποπτη, όμως καταλαβαίνεις ότι η κατάσταση είναι πολύ έκρυθμη.»

«Το καταλαβαίνω. Δεν υφίσταται παρεξήγηση μεταξύ μας, Κέσριμιθ.»

«Να σου κάνω άλλη μια ερώτηση;»

«Φυσικά.» Ήπιε μια γουλιά από το ποτό της.

«Από τι είναι φτιαγμένα τα Φυλαχτά; Θα μπορούσα να κατασκευάσω κι εγώ ένα, ή περισσότερα;»

«Τα Φυλαχτά είναι φτιαγμένα από γηρασμένο άργυρο και λαξεμένα με την κρυφή γλώσσα της αντίστροφης πόλης, ενώ στο κέντρο τους έχουν έναν διαφανή λίθο που ονομάζεται, από κάποιους, φεγγαροφάγος.»

«Τι είναι ο γηρασμένος άργυρος, και πού μπορώ να βρω φεγγαροφάγους;»

«Ο γηρασμένος άργυρος είναι ένα πολύ σπάνιο μετάλλευμα,» είπε η Ζιρίνα'χοκ, «και φεγγαροφάγοι δεν ξέρει πλέον κανείς πού μπορούν να βρεθούν. Παλιότερα, λεγόταν πως υπήρχαν στα Οδοντωτά Όρη.»

«Δηλαδή, είναι αδύνατον να φτιαχτούν *καινούργια* Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας;»

«Αν συγκεντρωθούν τα υλικά, ίσως και να γίνεται. Αλλά είναι και η κρυφή γλώσσα της αντίστροφης πόλης, μην ξεχνάς...»

«Τι είναι αυτή η γλώσσα;»

«Ακόμα ένας μύθος. Μπορεί να μην είναι καν αληθινή γλώσσα. Θα δεις όμως στα βιβλία που θα σου δώσω τα διαγράμματα για το πώς ακριβώς είναι ένα Φυλαχτό. Τα λαξεύματα επάνω του, γύρω από τον φεγγαροφάγο, είναι, υποτίθεται, ιδεογράμματα της κρυφής γλώσσας της αντίστροφης πόλης. Σύμφωνα με μια παράδοση, πρόκειται για μια γλώσσα που γέννησε η Φορβόκμε ύστερα από ερωτική συνεύρεση με τον Ιουράσκε. Τη δημιούργησαν επάνω στον Βωμό των *Σίρκι'θ*.»

Στον Βωμό των Σίρκι’θ; Δεν είχε ξανακούσει πρόσφατα η Κέσριμιθ γι’αυτό τον αστικό μύθο; Ναι, βέβαια! Ο Άλφεντουρ τής είχε πει ότι οι αυτονομιστές είχαν φυλακίσει τις βοηθούς του σε μια υπόγεια σπηλιά όπου βρισκόταν ένας βωμός γεμάτος *σίρκι’θ*.

«Γνωρίζεις πού είναι ο Βωμός των *Σίρκι’θ,* Ζιρίνα;»

«Δεν είμαι σίγουρη αν υπάρχει καν. Είναι αστικός μύθος.»

Δεν είναι μύθος. Υπάρχει. Τέλος πάντων... «Όπως μου τα λες, είναι πρακτικά αδύνατον να φτιάξω καινούργια Φυλαχτά.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αρχιμάγισσα, «είναι, όντως, πρακτικά αδύνατον. Μόνο ύστερα από πολύ μεγάλη έρευνα ίσως να κατάφερνες κάτι.»

«Δεν έχω χρόνο για πολύ μεγάλη έρευνα, δυστυχώς. Θα μου δώσεις, τουλάχιστον, τα βιβλία;»

«Ασφαλώς. Έλα μαζί μου.»

Η Ζιρίνα’χοκ οδήγησε την Κέσριμιθ και την Ολέρια σε μια βιβλιοθήκη μέσα στην Ακαδημία, λαβυρινθώδη και φαινομενικά αχανή, γεμάτη σκάλες, εξώστες, γωνίες, και διαδρόμους. Σ’ορισμένα σημεία υπήρχαν, μάλιστα, πεδία αιώρησης όπου οι ελκτικές δυνάμεις της Μοργκιάνης έχαναν μεγάλο μέρος της δύναμής τους· η Κέσριμιθ και η Ολέρια είδαν έναν μάγο να αιωρείται μπροστά σε κάτι ράφια που ήταν αδύνατον να τα φτάσεις χωρίς σκάλα. Πρέπει να καταναλωνόταν πολλή ενέργεια γι’αυτά τα πεδία, σκέφτηκε η Κέσριμιθ.

Η Ζιρίνα’χοκ πήγε, πρώτα, μπροστά σ’ένα πληροφοριακό σύστημα· πάτησε μερικά κουμπιά στην κονσόλα, κοίταξε για λίγο μια λίστα που παρουσιάστηκε στην οθόνη, και μετά οδήγησε την Αρχόντισσα και την Αρωγό μέσα από τους στριφτούς διαδρόμους της βιβλιοθήκης. Κάνοντάς τους νόημα να μείνουν πίσω, μπήκε σ’ένα πεδίο αιώρησης και τα πόδια της υψώθηκαν από το πάτωμα. Λίγο προτού φτάσει στο ψηλό ταβάνι, η Αρχιμάγισσα έπιασε μια χειρολαβή στο πλάι ενός ραφιού για να σταματήσει την άνοδό της. Τράβηξε ένα βιβλίο και πάτησε ένα κουμπί δίπλα στη χειρολαβή. Η ένταση του πεδίου αιώρησης μειώθηκε σταδιακά, κατεβάζοντας τη Ζιρίνα’χοκ πάλι στο πάτωμα.

«Ορίστε το ένα,» είπε στην Κέσριμιθ, δίνοντάς της τον παχύ τόμο.

«Τόσο μεγάλο; Τι λέει πια;» Ο τίτλος έγραφε *Μύθοι και Εικασίες: Ένας Οδηγός των Μυστηρίων της Φάνρηβ*.

«Δεν είναι μόνο για την Πόλη της Αέναης Νύχτας, αλλά μπορείς να βρεις τις αναφορές γι'αυτήν από τα περιεχόμενα.»

Ύστερα, η Ζιρίνα'χοκ τούς βρήκε άλλα τρία βιβλία, σε ράφια που δεν ήταν μακριά από το πεδίο αιώρησης. Τα δύο βιβλία η Αρχιμάγισσα μπορούσε εύκολα να τα φτάσει. Το τρίτο ήταν σ'ένα ράφι αρκετά ψηλά, και η Ζιρίνα'χοκ ύψωσε το χέρι της, μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, και το βιβλίο κινήθηκε: σταδιακά τραβήχτηκε από μόνο του ανάμεσα από τα υπόλοιπα και κατέβηκε, αιωρούμενο, στη χούφτα της. «Ορίστε και το τελευταίο,» είπε, δίνοντάς το στην Κέσριμιθ.

«Πεδίο αιώρησης ήταν κι αυτό;» ρώτησε η Ολέρια, που την είχαν εντυπωσιάσει τα πεδία αιώρησης.

Η Ζιρίνα'χοκ χαμογέλασε. «Τίποτα περισσότερο από ένα απλό Ξόρκι Τηλεκινήσεως.»

Η Κέσριμιθ κοίταζε τους τίτλους των βιβλίων:

Μια Μελέτη της Πόλης της Αέναης Νύχτας.

Το Ταξίδι του Μάρναλουρ Μέσα στην Αέναη Νύχτα: Ένα Οδοιπορικό.

Η Κρυφή Σχέση της Φάνρηβ με τη Σκοτεινή Αντανάκλασή της.

«Σ'ευχαριστώ, Ζιρίνα. Αυτά είναι όλα;»

«Ναι.»

Όταν η Κέσριμιθ και η Ολέρια έφυγαν από τη Μαγική Ακαδημία, η Αρχιμάγισσα Ζιρίνα'χοκ, βρισκόμενη στα δωμάτιά της, τράβηξε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας που ήταν κρυμμένο κάτω από τον ψεύτικο πάτο ενός συρταριού του γραφείου της. Το είχε εδώ και χρόνια στην κατοχή της και το θεωρούσε πολύτιμο. Δεν μπορούσε να το δώσει ώστε να χρησιμοποιηθεί για πόλεμο, και φυσικά δεν σκόπευε η ίδια ν'ανοίξει κάποια από τις διόδους για να περάσουν στην Πόλη οι μαχητές της Χάρνωθ· κάτι τέτοιο θα δημιουργούσε πολύ άσχημες εντυπώσεις. Θ'άρχιζαν όλοι να λένε πως η Αρχιμάγισσα και, άρα, η Μαγική Ακαδημία ήταν με το μέρος του Βασιλείου της Χάρνωθ. Πράγμα που *δεν* ίσχυε. Η Ακαδημία ήταν μονάχα με το μέρος της Φάνρηβ, και πάντοτε έτσι θα ήταν.

Τα βιβλία που η Ζιρίνα είχε δώσει στην Κέσριμιθ ήταν υπεραρκετά για να αμυνθεί η Αρχόντισσα εναντίον των επιθέσεων από την Πόλη

της Αέναης Νύχτας. Αν ήθελε και Φυλαχτό, ας έψαχνε να βρει ένα. Ήταν πολύ, *πολύ* δύσκολο, αλλά δεν ήταν αδύνατο.

Η Ζιρίνα'χοκ έκρυψε πάλι το δικό της κάτω από τον ψεύτικο πάτο του συρταριού, έκλεισε το συρτάρι, και το κλείδωσε.

2
Αντίγραφα Χαρτών· Επιβεβαιωτικό Όραμα· οι Φρουροί των Νυχτερινών Περασμάτων

Πήρε τα βιβλία στα δωμάτιά της στο Μέγαρο των Φυλάκων κι άρχισε να τα ξεφυλλίζει, ψάχνοντας για τους χάρτες που έδειχναν πού βρίσκονταν οι διαστασιακές δίοδοι προς την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Τα κουρασμένα φύλλα θρόιζαν, μουρμούριζαν, και έτριζαν κάτω από το άγγιγμα των δαχτύλων της. Η φυτική οσμή του παλιού χαρτιού πλημμύρισε τα ρουθούνια της, όχι δυσάρεστα, αν και φταρνίστηκε κάμποσες φορές.

Δεν άργησε να βρει τα σχεδιαγράμματα που αναζητούσε. Δεν ήταν κρυμμένα, άλλωστε: στο *Μύθοι και Εικασίες: Ένας Οδηγός των Μυστηρίων της Φάνρηβ,* ο ημιτελής χάρτης της πόλης έπιανε ολόκληρη σελίδα· στο *Μια Μελέτη της Πόλης της Αέναης Νύχτας,* ο (όχι ημιτελής) χάρτης της πόλης έπιανε ένα δισέλιδο· και στο *Ταξίδι του Μάρναλουρ Μέσα στην Αέναη Νύχτα: Ένα Οδοιπορικό* υπήρχαν διάφοροι χάρτες σε διάφορα σημεία, που οι περισσότεροι έπιαναν μισή σελίδα ή το ένα τέταρτο της σελίδας, κι έμοιαζαν στην Κέσριμιθ πολύ κομματιαστοί και μπερδεμένοι, αλλά σημείωσε όλα τα μέρη όπου βρίσκονταν τσακίζοντας τις άκριες των σελίδων. Το *Η Κρυφή Σχέση της Φάνρηβ με τη Σκοτεινή Αντανάκλασή της* δεν φαινόταν να περιλαμβάνει χάρτες.

Η Ολέρια καθόταν στην πολυθρόνα και κοίταζε την Αρχόντισσα να ξεφυλλίζει τα βιβλία καθισμένη στον καναπέ με τα πόδια της διπλωμένα από κάτω της και τα παπούτσια της αφημένα παραδίπλα. Η Αρωγός έδειχνε να βαριέται καθώς είχε το μάγουλό της ακουμπισμένο στη γροθιά της και τα μάτια μισόκλειστα.

Η Κέσριμιθ, τελικά, είπε: «Νομίζω πως αυτά θα μας βοηθήσουν, Ολέρια. Αν και...» κοίταξε τον χάρτη στο *Μια Μελέτη της Πόλης της Αέναης Νύχτας* και τον χάρτη στο *Μύθοι και Εικασίες: Ένας Οδηγός των Μυστηρίων της Φάνρηβ,* «δε νομίζω ότι είναι ίδιοι μεταξύ τους.

Όχι ακριβώς. Όπως μας προειδοποίησε η Αρχιμάγισσα. Ετούτος εδώ, όμως, φαίνεται νάναι ο καλύτερος.» Έδειξε τον δισέλιδο χάρτη στο *Μια Μελέτη της Πόλης της Αέναης Νύχτας*. «Φώναξε τον Στρατηγό, Ολέρια. Πες του ότι θέλω να του μιλήσω.»

«Είναι μεσημέρι, *νιρλίσα,*» αποκρίθηκε η Αρωγός ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι στον καρπό της.

«Δε μ'ενδιαφέρει. Ειδοποίησέ τον.»

«Εντάξει.» Η Ολέρια σηκώθηκε από την πολυθρόνα, πήρε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που η Κέσριμιθ είχε αφήσει επάνω στο τραπεζάκι, και κάλεσε τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ ζητώντας του συγνώμη για την ώρα αλλά λέγοντας πως η Αρχόντισσα ήθελε να του μιλήσει επειγόντως. Μπορούσε να έρθει τώρα στα δωμάτιά της; Ο Στρατηγός αποδείχτηκε ότι μπορούσε, έτσι οι δυο τους κάθισαν και τον περίμεναν. Η Κέσριμιθ, εν τω μεταξύ, διάβαζε ένα κομμάτι από την *Κρυφή Σχέση της Φάνρηβ με τη Σκοτεινή Αντανάκλασή της*.

«Υψηλοτάτη,» ρώτησε μια υπηρέτρια πλησιάζοντας, «θα θέλατε να σερβίρω φαγητό;»

«Όχι τώρα· μετά.»

«Μετά από πόση ώρα, Αρχόντισσά μου;»

«Θα σου πω εγώ· πήγαινε.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Μια στιγμή – στάσου! Όταν χτυπήσει η εξώπορτα θα ανοίξουμε εμείς, έχε υπόψη σου.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.» Η υπηρέτρια αποχώρησε.

Η εξώπορτα χτύπησε μετά από λίγο, και η Ολέρια σηκώθηκε και πήγε ν'ανοίξει. Ήταν ο Στρατηγός, φυσικά. Τα μαβιά μάτια του ατένισαν την Αρωγό διαπεραστικά, κάνοντας τις τρίχες της να σηκωθούν προς στιγμή, δίνοντάς της την αίσθηση ότι ένα επικίνδυνο θηρίο την κοίταζε υπολογιστικά.

«Να περάσω;» τη ρώτησε το επικίνδυνο θηρίο, όχι και τόσο άγρια.

«...Ναι, ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Ολέρια, παραμερίζοντας.

Ο Σέλιρ μπήκε, κι εκείνη τον οδήγησε μπροστά στην Κέσριμιθ η οποία εξακολουθούσε να κάθεται στον καναπέ με τα βιβλία κοντά της.

«Στρατηγέ,» είπε. «Θα ήθελες να ξέρεις πού μπορεί να εμφανιστούν οι εχθροί μας τις επόμενες νύχτες;»

«Αυτό, ναι, σίγουρα θα *ήθελα* να το ξέρω, Αρχόντισσά μου. Έχετε κάποια πληροφόρηση;»

«Έχω έναν χάρτη με διαστασιακές διόδους.» Η Κέσριμιθ έστρεψε προς το μέρος του το δισέλιδο του *Μια Μελέτη της Πόλης της Αέναης Νύχτας*. «Είναι οι είσοδοι από τις οποίες μπορεί κάποιος να έρθει από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

Ο Σέλιρ πλησίασε και πήρε το βιβλίο στα χέρια του, κοιτάζοντας τον χάρτη συνοφρυωμένος. «Είναι έγκυρος;»

«Όχι απόλυτα, ίσως. Υπάρχουν κι άλλοι χάρτες όπου ορισμένες δίοδοι είναι σημειωμένες σε διαφορετικά μέρη.»

«Δεν τους έχετε, Αρχόντισσά μου;»

«Τους έχω.» Η Κέσριμιθ άγγιξε τα βιβλία πλάι της. «Αλλά αυτός μού φαίνεται ο καλύτερος. Περιλαμβάνει ολόκληρη την πόλη, κατά πρώτον, και είναι ο πιο αναλυτικός.»

«Χμμ.» Ο Σέλιρ εξακολουθούσε να τον κοιτάζει.

«Νομίζεις ότι θα φανεί χρήσιμος;»

«Αναμφίβολα.»

«Θα πρότεινα να τοποθετηθούν μαχητές μας σε όλες τις διόδους,» είπε η Κέσριμιθ.

«Είναι πολλές, απ'ό,τι βλέπω... αλλά κάποιες είναι αρκετά κοντά η μία στην άλλη. Θα κανονίσω έτσι ώστε οι περιπολίες να περνάνε από δίπλα τους. Και θα βάλω και κάποιους σταθερούς φρουρούς. Μέσα στην πόλη υπάρχει καμια... ένδειξη για το πού είναι μια δίοδος; Φαίνεται κάτι;»

«Όχι· είναι τελείως αόρατες. Μόνο τα Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας μπορούν να τις ανοίξουν, όταν ο ήλιος έχει δύσει. Και, δυστυχώς, δεν έχουμε κανένα στην κατοχή μας.»

«Χμμ.» Ο Σέλιρ κοίταζε ερευνητικά τον χάρτη. Μετά έκλεισε το βιβλίο. «Να το πάρω μαζί μου;»

«Όχι,» είπε η Κέσριμιθ· «θέλω να το διαβάσω. Αλλά μπορούμε να κάνουμε ένα αντίγραφο του χάρτη με τον σαρωτή στο γραφείο μου.»

«Εντάξει. Όμως θα ήθελα αντίγραφα και των άλλων χαρτών, αν είναι δυνατόν.»

«Φυσικά.» Η Κέσριμιθ σηκώθηκε από τον καναπέ με τα βιβλία στην αγκαλιά της και, χωρίς να φορέσει τα παπούτσια της, βάδισε προς το γραφείο. Ο Σέλιρ και η Ολέρια την ακολούθησαν.

Ο σαρωτής ήταν ένα μηχάνημα στη γωνία του γραφείου. Η Κέσριμιθ έβαλε, έναν-έναν, τους χάρτες επάνω στην κρυστάλλινη επιφάνειά του, το μηχάνημα ακούστηκε να τρίζει και να μουγκρίζει, κι ένα άλλο μηχάνημα παραδίπλα άρχισε να τυπώνει. Τα αντίγραφα τα πήρε ο Στρατηγός και τα τύλιξε κυλινδρικά.

Χαιρέτησε την Αρχόντισσα και έφυγε από τα δωμάτιά της· την Ολέρια την αγνόησε τελείως, πράγμα που δεν έμοιαζε να την απασχολεί στο ελάχιστο.

«Θα φάμε, *νιρλίσα;*» ρώτησε.

«Πεινάς;»

«Ναι.»

«Ας φάμε,» ανασήκωσε τους ώμους η Κέσριμιθ.

Καθώς έτρωγαν, η υπηρέτρια που τους είχε σερβίρει πλησίασε ξανά, λέγοντας: «Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου, αλλά το ξέχασα πριν.» Έτεινε μια σφραγισμένη επιστολή.

«Τι είναι αυτό;» Η Κέσριμιθ ύψωσε το κρασοπότηρό της προς τα χείλη της.

«Το έφεραν όσο λείπατε. Είναι από τον σύζυγό σας.»

Η Κέσριμιθ παραλίγο να πνιγεί.

«Αρχόντισσά μου;»

«Εντάξει, άσ' το εδώ δίπλα.»

Η υπηρέτρια το άφησε και έφυγε.

«Βλέπεις κάτι *τελείως* παράξενα πράγματα που συμβαίνουν, Ολέρια;» είπε η Κέσριμιθ.

«Δεν επικοινωνεί συχνά μαζί σου;»

«*Συχνά;* Θεωρείται *αξιοσημείωτο γεγονός* όταν επικοινωνήσει μαζί μου.»

Η Κέσριμιθ έπιασε το μήνυμα και έσπασε τη σφραγίδα. Το ξεδίπλωσε. Ήταν άδειο, εκτός από το σύμβολο του Οίκου των Ζαλτάρεμ στην επάνω μεριά. *Ευαίσθητο χαρτί,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ, και πίεσε το σύμβολο με τον αντίχειρά της. Το ευαίσθητο χαρτί αναγνώρισε το αποτύπωμά της και γράμματα εμφανίστηκαν στην επιφάνειά του. Συγχρόνως–

Ο Έλκερθιν ήταν ξαπλωμένος δίπλα της, μεθυσμένος και όμορφος, καπνίζοντας ανάσκελα. Δαχτυλίδια καπνού υψώνονταν από το στόμα του, διαγράφοντας παράξενα ιδεογράμματα στον αέρα. Και χαμογελούσε σαγηνευτικά προς το μέρος της.

Η Κέσριμιθ άπλωσε το χέρι της, διατρέχοντάς το πάνω στο δυνατό, νεανικό στέρνο του, μπήγοντας τα νύχια της στη μαύρη, σφριγηλή σάρκα του–

Το επιβεβαιωτικό όραμα διαλύθηκε από το μυαλό της.

Τι είχε πιάσει τον Έλκερθιν να ασφαλίσει έτσι το μήνυμα; αναρωτήθηκε. Επιβεβαιωτικά οράματα προκαλούσαν μόνο τα μηνύματα που ήθελες οπωσδήποτε να ξέρεις ότι έρχονται από μια συγκεκριμένη πηγή – ώστε να μην έχεις αμφιβολίες για την προέλευσή τους και να αποτρέπονται οι πλαστογραφίες. Υπήρχαν μαγικές σφραγίδες στο νοητικό επίπεδο, τις οποίες έφτιαχναν μάγοι, προκειμένου να παρουσιάζονται τα επιβεβαιωτικά οράματα. Οι σφραγίδες ήταν πάντα ίδιες αλλά τα οράματα δεν ήταν ίδια για τον καθένα. Ο Έλκερθιν δεν ήξερε τι θα έβλεπε η Κέσριμιθ, όμως ήξερε ότι θα έβλεπε κάτι που θα της επιβεβαίωνε ότι το μήνυμα όντως ερχόταν από εκείνον.

Τα μάτια της εστιάστηκαν στα γράμματα. Διάβασε την επιστολή από την αρχή μέχρι το τέλος. Ο Έλκερθιν τής έλεγε πως είχε ακούσει για όσα συνέβαιναν στο Προτεκτοράτο της Φάνρηβ και πως ανησυχούσε για εκείνη και ήλπιζε να ήταν καλά. Της έστελνε την αγάπη του και ευχόταν η εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ να ήταν πάντα μαζί της. Προς το τέλος ανέφερε ότι ο Θάλβακιρ, ο γιος τους, σκεφτόταν να έρθει στη Φάνρηβ σύντομα, και καλό θα ήταν η Κέσριμιθ να το είχε υπόψη της και να μην τον άφηνε να μπλέξει σε καμια άσχημη ιστορία στο προτεκτοράτο, έτσι παρορμητικός όπως ήταν. *Ανησυχεί για εσένα πολύ, αγάπη μου, και θέλει να σε δει από κοντά,* της έγραφε ο Έλκερθιν. (*Αλλά εσύ, προφανώς,* δεν *θέλεις να με δεις από κοντά,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ, δυσαρεστημένα. *Βαριέσαι να έρθεις. Αλήτη.*) Στο υστερόγραφο έλεγε: *Δεν υπήρχε κανένας σοβαρός λόγος για επιβεβαιωτικό όραμα σ'αυτό το μήνυμα, όπως καταλαβαίνεις, αλλά – αν και ποτέ δεν μου έχεις πει τι βλέπεις – το ξέρω ότι πάντα βλέπεις κάτι που σ'αρέσει, γιατί χαμογελάς όποτε αγγίζεις κάτι σημαδεμένο με την προσωπική μας μαγική σφραγίδα…* (*Είσαι λεχρίτης,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *και παλιάνθρωπος.*)

Αναστενάζοντας, δίπλωσε ξανά το μήνυμα και το άφησε δίπλα της, κάτω από μια πετσέτα.

«Ήταν σημαντικό;» ρώτησε ο Ολέρια, παρατηρώντας την.

«Τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ με θεατρική αδιαφορία καθώς έκοβε ακόμα ένα κομμάτι από τον ψητό λαγό της.

«Σαχλαμάρες του Έλκερθιν. Δήθεν ανησυχεί για εμένα, λόγω του πολέμου με τον Φύλακα.» *Ο Θάλβακιρ, όμως, δεν έπρεπε να σκέφτεται να έρθει,* πρόσθεσε νοερά. *Δεν τον χρειάζομαι εδώ. Τον χρειάζομαι* μακριά *από εδώ. Είναι επικίνδυνα στη Φάνρηβ.* Αν και ήθελε να δει τον γιο της· τον αγαπούσε πολύ. Περισσότερο από τις κόρες της, που ήταν κι οι δυο τους αχάριστες.

Όταν νύχτωσε, οι μαχητές της Κοινοπολιτείας κινήθηκαν μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, με αρχηγούς τους τη Στρατηγό Μάρναλιθ, τη Ναλτάμα'χοκ, τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, και τον Μαυρόλυκο Αρχικαβαλάρη Βάρναλιρ. Μαζί τους, επίσης, ήταν και κάποιοι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες, αλλά όχι όλοι· οι περισσότεροι βρίσκονταν στον Νυκτόκηπο της Μοργκιάνης για να φρουρούν τον Φύλακα. Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ έλεγε πως κι εκείνος έπρεπε κανονικά να έρθει σε τούτη την επίθεση, όμως όλοι ήταν ενάντιοι σ'αυτή την ιδέα, έτσι αποφάσισε να μείνει πίσω.

Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας, ύστερα από την αποτυχημένη προσπάθεια χτες βράδυ να καταλάβουν τη Μεγάλη Αγορά, κατευθύνονταν τώρα προς το Υαλουργείο. Δεν είχαν κανένα πρόβλημα, ασφαλώς, να φτάσουν εκεί μέσω της Αέναης Νύχτας· οι θολές, άυλες μορφές που βρίσκονταν στον δρόμο τους δεν μπορούσαν να τους σταματήσουν: δεν μπορούσαν καν να τους δουν. Πλησιάζοντας όμως μια από τις διαστασιακές διόδους του Υαλουργείου, μια κατάμαυρη κηλίδα επάνω στην πραγματικότητα της ενδοδιάστασης, είδαν ότι εκεί γύρω, από τη μεριά της Μοργκιάνης, στέκονταν κάμποσοι Χαρνώθιοι μαχητές σαν να περίμεναν κάτι.

«Καλύτερα να μπούμε από αλλού,» πρότεινε ο Εθέλδιρ, σταματώντας το δίκυκλό του.

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση. «Εσύ μας οδηγείς, Πρόμαχε,» είπε η Μάρναλιθ, που ήταν έφιππη πάνω στο γκρίζο άλογό της, ως συνήθως.

Και ο Εθέλδιρ τούς οδήγησε σε μια άλλη δίοδο. Αλλά κι εκεί η κατάσταση ήταν ίδια. Μαχητές του Βασιλείου – θολές, σκοτεινές φιγούρες με οπλολόγχες, άλλες επάνω σε γιγαντόλυκους, άλλες όχι – βρίσκονταν τριγύρω.

«Πώς είναι δυνατόν;...» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ.

«Ίσως να έχουν εντοπίσει κάπως τις διαστασιακές διόδους,» είπε η Ναλτάμα'χοκ.

«Έχω ακούσει μάγους να λένε ότι δεν εντοπίζονται, Ναλτάμα. Όχι από τη μεριά της Μοργκιάνης, τουλάχιστον. Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι οι Χαρνώθιοι βρήκαν κάποιον χάρτη που έχει επάνω του σημειωμένες τις διόδους.»

«Υπάρχουν τέτοιοι χάρτες;» είπε η Μάρναλιθ.

«Υπάρχουν, μέσα σε διάφορα βιβλία με μελέτες για την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Αν και αυτά τα βιβλία είναι σχετικά σπάνια. Τα έχουν μόνο όσοι ασχολούνται επιστημονικά με το θέμα. Αλλά υποθέτω,» πρόσθεσε, «πως αν είσαι η Βασιλική Αντιπρόσωπος του προτεκτοράτου μπορείς να τα βρεις χωρίς μεγάλη δυσκολία.»

«Η Αρχόντισσα...»

«Ποιος άλλος;»

«Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν;»

«Πάμε σε μια άλλη δίοδο, να δούμε.»

«Πόσες υπάρχουν στο Υαλουργείο;»

«Τρεις ξέρω. Αλλά ίσως να υπάρχουν κι άλλες· δεν αποκλείεται.»

Ο Εθέλδιρ τούς οδήγησε στην τελευταία δίοδο που γνώριζε, και εκεί κοντά είδαν μόνο δύο φρουρούς να στέκονται, αλλά περιπολίες περνούσαν κάθε τόσο.

«Ή βγαίνουμε από εδώ,» είπε ο Εθέλδιρ, «ή υποχωρούμε.»

Η Μάρναλιθ τράβηξε το πιστόλι της. «Βγαίνουμε.» Και προς τους μαχητές της: «Θα περάσετε γρήγορα, ώστε να μην έχουν την ευκαιρία να σας επιτεθούν ενώ είστε ακόμα λίγοι στην άλλη μεριά. *Γρήγορα!*»

«Μάλιστα, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ένας διοικητής.

Και η διαταγή της Μάρναλιθ εκτελέστηκε πρώτα από τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες, που ήταν οι πιο αξιόμαχοι απ'όλους. Πήδησαν μέσα στη μαύρη κηλίδα, ο ένας κατόπιν του άλλου, και για τους ανθρώπους μέσα στην Αέναη Νύχτα έγιναν σκιές, θολές μορφές, που ορμούσαν πάνω σε άλλες σκιές, πρώτα σπαθίζοντάς τες και μετά πυροβολώντας τες.

Προτού, όμως, όλες οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας περάσουν στη Μοργκιάνη, πολλοί μαχητές του Βασιλείου είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τη διαστασιακή δίοδο, βάλλοντας με οπλολόγχες και με τουφέκια, ενώ αερώνυχες πετούσαν στον ουρανό. Η επίθεση που η

Μάρναλιθ ήλπιζε να ήταν αιφνιδιαστική, απρόσμενη, δεν είχε τελικά ξαφνιάσει καθόλου τους Χαρνώθιους· ήταν πανέτοιμοι για τους εχθρούς τους, κι έρχονταν από κάθε μεριά του Υαλουργείου για να τους συνθλίψουν ανάμεσά τους, χωρίς καθυστέρηση.

Η Μάρναλιθ αναγκάστηκε να προστάξει υποχώρηση, για να μην καταλήξει η όλη επιχείρηση σε πανωλεθρία. Ο Εθέλδιρ ύψωσε το Φυλαχτό του και μια φωτεινή θύρα δημιουργήθηκε εκεί όπου στην ενδοδιάσταση βρισκόταν συνεχώς η κατάμαυρη κηλίδα. Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας άρχισαν να πηδάνε μέσα, να φεύγουν. Οι Χαρνώθιοι προσπάθησαν να πυροβολήσουν τον Εθέλδιρ, ενώ εκείνος στεκόταν κοντά στη δίοδο με το Φυλαχτό του υψωμένο, αλλά οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες τον προστάτεψαν.

Το πρόβλημα, όμως, ήταν πως ο Πρόμαχος έπρεπε να φύγει τελευταίος από εδώ γιατί η δίοδος θα έκλεινε πίσω του. Αλλά αν περίμενε όλοι οι άλλοι να έχουν υποχωρήσει, αφήνοντάς τον μόνο, τότε μάλλον δεν θα κατάφερνε να φύγει καθόλου. Οι Χαρνώθιοι ήταν παντού γύρω. Αναμφίβολα θα τον σκότωναν καθώς η υποστήριξή του θα λιγόστευε.

Η Μάρναλιθ το καταλάβαινε αυτό πολύ καλά και, πλησιάζοντάς τον, του είπε: «Πρέπει ν'αφήσουμε πίσω κάποιους μαχητές μας. Είναι αναγκαίο. Δυστυχώς. Δε μ'αρέσει αλλά είναι αναγκαίο. Αλλιώς θα σκοτωθείς και θα χάσουμε και το Φυλαχτό σου. Ούτε το ένα μπορούμε να επιτρέψουμε να συμβεί ούτε το άλλο.»

«Το ξέρω,» έτριξε τα δόντια ο Εθέλδιρ, «το ξέρω.» Αισθανόταν σαν φλεγόμενες σφαίρες να τον είχαν ήδη καρφώσει στο στήθος. Η εμπειρία του από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς τον είχε διδάξει ότι, ορισμένες φορές, η θυσία συμπολεμιστών μπορεί να είναι απαραίτητη. Πάντα, όμως, έκανε την ψυχή του να πονά, να σφαδάζει, να διαμαρτύρεται. *Γιατί εγώ να ζήσω ενώ αυτοί θα πεθάνουν;*

Η Μάρναλιθ, παρατηρώντας τη μάχη ολόγυρά τους, είπε σύντομα στον Βάρναλιρ: «Πάρε τους καβαλάρηδές σου και φύγε–»

«Μετά, καλύτερα...»

«*Τώρα!* Ο Εθέλδιρ θα σ'ακολουθήσει, κι εγώ μαζί του.»

Ο Βάρναλιρ, καταλαβαίνοντας κι εκείνος τι συνέβαινε, ένευσε. Φώναξε στους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες να έρθουν πίσω του και μπήκαν στη φωτεινή θύρα.

«Πάμε!» είπε η Μάρναλιθ στον Εθέλδιρ, και σκύβοντας πάνω στη ράχη του αλόγου της πέρασε μέσα από τη δίοδο και εξαφανίστηκε.

Νούρκας, γιατί; σκέφτηκε ο Εθέλδιρ. *ΓΙΑΤΙ;* Αλλά δεν υπήρχε άλλη λύση. Βάζοντας σε κίνηση τους τροχούς του δίκυκλού του, ακολούθησε τη Στρατηγό, αφήνοντας τουλάχιστον δυο ντουζίνες μισθοφόρους πίσω του.

Μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας, τους έβλεπε πλέον σαν σκιερές μορφές, αλλά αυτές οι σκιερές μορφές δεν ήταν οφθαλμαπάτες, ήταν ζωντανοί άνθρωποι που τώρα έμοιαζαν να κατανοούν τι είχε συμβεί και να πανικοβάλλονται, ενώ οι Χαρνώθιοι πλησίαζαν από παντού γύρω τους πυροβολώντας αδιάκοπα. Οι κρότοι έφταναν απόμακρα μέσα στην Αέναη Νύχτα, σαν κάποιο υγρό στοιχείο να τους εμπόδιζε, ενώ οι λάμψεις φαίνονταν πολύ θολά, σαν πίσω από καπνισμένο γυαλί.

«Θα το πληρώσουν αυτό, τα Χαρνώθια καθάρματα!» γρύλισε ο Εθέλδιρ, εξοργισμένος από τους άσκοπους θανάτους. «Δεν έπρεπε να τους είχαμε εγκαταλείψει, Μάρναλιθ!»

«Και τι άλλο να κάναμε;» αποκρίθηκε εκείνη, με τη φωνή της σταθερή. Τα μάτια της, όμως, ήταν σκιασμένα, και γι'αυτό μάλλον δεν έφταιγε κάποια επίδραση της σκοτεινής ενδοδιάστασης. «Πάμε πίσω στον Νυκτόκηπο. Κι από δω και στο εξής πρέπει να σχεδιάζουμε πολύ καλά τις νυχτερινές επιθέσεις μας, αν όχι να τις σταματήσουμε τελείως.»

3
Ο Απρόθυμος Αιρετός· η Επίθεση στο Υαλουργείο

Την επόμενη μέρα, ο Άλφεντουρ συνάντησε τον Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ, τον Αιρετό της Συντεχνίας των Ξυλουργών. Το είχε κανονίσει από χτες, με *σίρκι'θ*· είχε στείλει ένα μήνυμα ζητώντας να μιλήσουν, και ο Αιρετός είχε (επίσης μέσω *σίρκι'θ*) απαντήσει θετικά. Τώρα ο Άλφεντουρ μπήκε στο καινούργιο σπίτι του Φέτανιρ στη Μεγάλη Αγορά από την πίσω πόρτα. Και μαζί του ήταν ο Θάλβακιρ, ο οποίος αρνιόταν να τον αφήσει να πάει μόνος. («Δεν ξέρω τι μπορεί να κάνει αυτός ο Αιρετός, και δεν με νοιάζει αν μια απόπειρα δολοφονίας εναντίον σου απ'αυτόν σού φαίνεται παράλογη, Άλφεντουρ. Η δουλειά μου είναι να σε προστατεύω.»)

Ο Φέτανιρ τούς υποδέχτηκε σ'ένα μικρό σαλόνι, όπου εκτός από εκείνον ήταν και η σύζυγός του, μια γαλανόδερμη, ξανθιά γυναίκα με στενά γυαλιά οράσεως. Ο Φέτανιρ τη σύστησε ως Ρουάμιθ, κι εκείνη πρόσφερε σε όλους ποτά, καθώς κάθονταν γύρω από ένα τραπεζάκι.

Ο Άλφεντουρ δεν έχασε πολύ χρόνο με προλόγους· είπε στον Αιρετό ότι πίστευε πως, αν αρκετοί άνθρωποι συνεργάζονταν, μπορούσαν να φέρουν σε πέρας έναν συμβιβασμό μεταξύ των δυνάμεων που διεκδικούσαν την πόλη, ώστε η περιοχή να ειρηνεύσει. Και υπήρχαν ήδη κάποιοι που συμφωνούσαν μ'αυτό. «Τους έχω μιλήσει· δεν το λέω θεωρητικά.»

«Αποκλείεται να σας έχει διαφύγει, κύριε Άλφεντουρ, ότι είμαι με το μέρος του Φύλακα...» αποκρίθηκε ο Φέτανιρ, ατενίζοντας τον παρατηρητικά πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του, μαυρόδερμος και μαυρομάλλης, λιγνός σαν μπαστούνι και νευρώδης· νόμιζες ότι είχε ελατήρια κάτω από το δέρμα του. Τα μάτια του έμοιαζαν πολύ μεγάλα για το μακρόστενο πρόσωπό του· το σαγόνι του ήταν μυτερό σαν ξιφίδιο, τ'αφτιά του πεταχτά σαν φύλλα θάμνου. Δε θα μπορούσε ποτέ κανένας να τον αποκαλέσει όμορφο.

«Γνωρίζω, όμως, ότι η όλη κατάσταση σάς έχει προκαλέσει προβλήματα. Ύστερα απ’ό,τι έγινε στον Μεσοπόταμο, αποφεύγετε να επιστρέψετε εκεί· μένετε εδώ, στη Μεγάλη Αγορά, και προσπαθείτε να είστε όσο το δυνατόν πιο αθέατος. Υποθέτω πως φοβάστε αντίποινα από τους Χαρνώθιους.»

«Κι αυτό σημαίνει ότι *δεν* θα έπρεπε να είμαι με τον Φύλακα; Μάλλον το αντίθετο, κύριε Άλφεντουρ!»

«Σημαίνει πως δεν έχετε ωφεληθεί καθόλου από όσα συμβαίνουν, πως πρέπει να έχετε καταλάβει την καταστροφή που μέλλεται αν οι συγκρούσεις συνεχιστούν…»

«Αν ο Φύλακας νικήσει, θα είμαστε πάλι ελεύθεροι· αυτό ξέρω εγώ.»

«Εγώ έχω ακούσει και κάτι άλλο,» είπε ο Άλφεντουρ. «Σχετικά με την… εξαφάνισή σας από τον Μεσοπόταμο.»

«Τι εννοείτε;»

«Φήμες λένε ότι εξαφανιστήκατε περιέργως από τον Οίκο των Ξυλουργών στον Μεσοπόταμο, λίγο προτού οι μαχητές της Χάρνωθ εισβάλουν εκεί.»

«Περιμένατε να μείνω για να με πιάσουν;» γέλασε κοφτά ο Φέτανιρ, κι έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι.

«Φήμες επίσης λένε ότι υπάρχει καταπακτή στον Οίκο των Ξυλουργών η οποία βγάζει στους υπονόμους και την οποία χρησιμοποιήσατε για να φύγετε μαζί με μερικούς άλλους.»

«Και λοιπόν;»

«Στους υπονόμους έχω ακούσει ότι συναντήσατε αυτονομιστές και μιλήσατε μαζί τους.»

«Ποιος διαδίδει τέτοιες ανοησίες;» Η όψη του Φέτανιρ είχε αμέσως αγριέψει.

Η Λαρβάκι ήταν που είχε μεταφέρει αυτή την πληροφορία στον Άλφεντουρ. Το είχε ακούσει στους δρόμους της Μεγάλης Αγοράς: ότι ένας από τους ανθρώπους που ήταν μαζί με τον Φέτανιρ σ’εκείνη την υπόγεια έξοδο είχε αναφέρει πως συνάντησαν αυτονομιστές στους υπονόμους – τον ίδιο τον Κάλνεντουρ, τον αρχηγό των αυτονομιστών – και πως ο Αιρετός μίλησε με τον Κάλνεντουρ.

«Δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ· «και δεν ξέρω, για να είμαι ειλικρινής: απλώς έτυχε να το πάρει τ’αφτί μου.»

Ο Φέτανιρ τον κοίταξε με μεγάλη καχυποψία. «Ό,τι κι αν νομίζετε για εμένα, κύριε Άλφεντουρ, δεν είναι αυτό.»

«Δεν νομίζω τίποτα. Αναρωτιέμαι μόνο αν θα ήσασταν πρόθυμος να βοηθήσετε σε μια προσπάθεια ειρήνευσης. Έχετε μια κάποια επιρροή στην πόλη. Και η Συντεχνία των Ξυλουργών της Φάνρηβ ανέκαθεν επωφελείτο από το εμπόριο με τη Νάζρηβ, οπότε γιατί να μη θέλετε οι διαμάχες να λάβουν τέλος όσο το δυνατόν πιο γρήγορα;»

Ο Φέτανιρ έμοιαζε να έχει αρχίσει να χάνει την υπομονή του με τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο. «Σας εξήγησα ότι είμαι με το μέρος του Φύλακα – όπως ήδη γνωρίζετε, άλλωστε. Θα σκεφτόμουν αυτό που προτείνετε μόνο ως *εναλλακτική λύση,* αν όλα φαινόταν να πηγαίνουν στραβά.»

«Τώρα νομίζετε ότι πηγαίνουν ίσια;»

«Ο Φύλακας έχει κατακτήσει τον Νυκτόκηπο, το Σκοτεινό Παζάρι, τον Ταριχευτή. Πολύ σύντομα θα κατακτήσει και την υπόλοιπη πόλη. Γιατί όχι;»

«Προχτές βράδυ επιτέθηκε στη Μεγάλη Αγορά και δεν κατάφερε να διώξει τους Χαρνώθιους,» του θύμισε ο Άλφεντουρ.

«Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, κύριε Άλφεντουρ.»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης· «όπως νομίζετε. Θα μπορούσα, όμως, να κάνω μια... αρκετά προσωπική ερώτηση; Υποσχόμενος πλήρη εχεμύθεια, πάντα.»

Ο Φέτανιρ δεν αποκρίθηκε αμέσως, ούτε η καχυποψία είχε εγκαταλείψει την έκφρασή του. «Σας ακούω,» είπε τελικά.

«Μιλήσατε πράγματι με τους αυτονομιστές;»

«Φυσικά και *όχι.*»

Ο Άλφεντουρ το θεωρούσε πολύ πιθανό να του έλεγε ψέματα, αλλά δεν τον πίεσε άλλο. Ο Φέτανιρ, δυστυχώς, δεν έμοιαζε καθόλου συνεργάσιμος. Σε αντίθεση με τη Σμαράγδα ωλ Τάρεκ.

Μετά από λίγο, ο διπλωμάτης χαιρέτησε τον Αιρετό και έφυγε από το σπίτι του χωρίς να πιστεύει ότι είχε καταφέρει τίποτα. Το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα δεν ήταν μακριά από το σπίτι του Φέτανιρ· τον περίμενε σταματημένο σε μια γωνία. Ο Άλφεντουρ και ο Θάλβακιρ μπήκαν και έκλεισαν τις πόρτες.

«Μας παρακολουθούν,» τους πληροφόρησε η Λαρβάκι.

«Φαίνονται από εδώ;» ρώτησε ο διπλωμάτης.

«Ναι. Μια γυναίκα πάνω σε δίκυκλο. Αυτή εκεί· τη βλέπεις;» Έδειξε έξω από το φιμέ παράθυρο.

«Τη βλέπω.»

Η κατάσκοπος ήταν μισοκρυμμένη πίσω από ένα δέντρο στη γωνία του δρόμου, ο κορμός του οποίου δεν ήταν αρκετά μεγάλος, ασφαλώς, για να καλύπτει ολόκληρο το δίκυκλό της.

«Της Αρχόντισσας, κατά πάσα πιθανότητα,» είπε η Λαρβάκι.

Εκτός από εκείνη, στο όχημα ήταν η οδηγός, ο Γάρταλιν'μορ, και τρεις μισθοφόροι της Χάνκαθιρ. Ο διπλωμάτης είπε: «Πάμε πίσω στο ξενοδοχείο.»

Ο μάγος, καθισμένος στο κέντρο ισχύος, ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως και η οδηγός ξεκίνησε τους έξι τροχούς.

Η κατάσκοπος επάνω στο δίκυκλο τούς ακολούθησε, φυσικά. Αλλά ο Άλφεντουρ είπε να μην κάνουν καμια προσπάθεια να της ξεφύγουν· οι ενέργειές τους δεν χρειαζόταν να ήταν κρυφές.

Όταν έφτασαν στον *Ανθό του Ήλιου,* η Ζέρκιλιθ και η Αζουρίτα, που τους περίμεναν στη σουίτα, τους είπαν ότι οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας είχαν επιτεθεί στο Υαλουργείο: μάχες διεξάγονταν οι οποίες φαίνονταν από εδώ.

Ο Άλφεντουρ βγήκε στο μπαλκόνι και είδε φωτιές και καπνούς προς τα ανατολικά, ενώ αερώνυχες και μεγαλύτερα ελικόπτερα πετούσαν πάνω από τα οικοδομήματα.

Ο Άσραδλιν, έχοντας πληροφορηθεί ότι η νυχτερινή επίθεση στο Υαλουργείο απέτυχε επειδή οι Χαρνώθιοι φρουρούσαν τις διόδους της Αέναης Νύχτας, πρόσταξε να επιτεθούν εκεί σήμερα, και όχι από την ενδοδιάσταση – τώρα πια αυτό δεν τους συνέφερε. Η Μάρναλιθ συμφώνησε. Το ίδιο κι ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα αισθανόταν αγχωμένη και φοβισμένη. Ανησυχούσε για τους δικούς της. Τι θα γίνονταν αν οδομαχίες ξεκινούσαν στο Υαλουργείου; Θα προσπαθούσαν, ίσως, οι Χαρνώθιοι να τους αιχμαλωτίσουν για να την εκβιάσουν;

«Θεωρείς τον εαυτό σου τόσο σημαντικό;» της είπε ο Εθέλδιρ προτού ξεκινήσει η επίθεση. «Νομίζεις ότι, ακόμα κι αν εκβιάσουν εσένα, αυτό θα σταματήσει τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας απ'το να χτυπήσουν τη συνοικία; Η Αρχόντισσα δεν είναι ανόητη· δεν πρόκειται να κάνει κάτι τέτοιο. *Εναντίον της* θα μετρήσει αν το κάνει·

θα είναι σαν να δείχνει ότι βλέπει τους κατοίκους της πόλης ως πιόνια της.»

«Ο Στρατηγός, όμως;»

«Ο Στρατηγός δεν υπάρχει περίπτωση καν να το σκεφτεί.»

Και τώρα που οι συγκρούσεις είχαν ξεκινήσει μέσα στους δρόμους του Υαλουργείου, καθώς οι μαχητές της Κοινοπολιτείας επιτέθηκαν από τον Ταριχευτή, η Ζιρίνα σκεφτόταν ότι ο Εθέλδιρ μάλλον είχε δίκιο. Μέχρι στιγμής δεν είχε δει κανέναν να έρχεται για να την ειδοποιήσει ότι οι Φέρενερ ήταν αιχμάλωτοι, ούτε κάποιος Χαρνώθιος αξιωματικός είχε επιχειρήσει να απειλήσει τον Φύλακα ότι αν δεν υποχωρούσε οι Φέρενερ, ή άλλος οίκος, θα το πλήρωναν ακριβά.

Η Ζιρίνα καβαλούσε έναν γιγαντόλυκο (νιώθοντας να της λείπει η Μαύρη Γούνα) και δεν ήταν μακριά από τον Πρόμαχο, τον Φύλακα, τη Ναλτάμα'χοκ, και τον Νέλδουρ αλ Θάρναθ, που είχε έρθει από τον Ταριχευτή για να τους υποστηρίξει μαζί με κάμποσους εξεγερμένους κατοίκους της εν λόγω συνοικίας. Αντίκρυ τους έβλεπαν μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας και οπλισμένους πολίτες να μάχονται εναντίον των πολεμιστών του Βασιλείου. Τουφέκια και οπλοπολυβόλα κροτάλιζαν· πιστόλια και οπλολόγχες κροτούσαν. Μεγάλες και μικρές λεπίδες συγκρούονταν όταν οι μαχόμενοι τύχαινε να βρεθούν ο ένας κοντά στον άλλο. Βαριά, θωρακισμένα οχήματα κυλούσαν μέσα στους δρόμους, κάνοντας το πλακόστρωτο να τρίζει και να ραγίζει κάτω από ψηλούς μεταλλικούς τροχούς και ερπύστριες. Κανόνια πυροβολούσαν, και δεν ήταν όλα συμβατικά: ακόμα και μερικά ενεργειακά όπλα έβαλλαν, παρότι αυτό ήταν *πολύ* επικίνδυνο μέσα στην πόλη.

Η Ζιρίνα έβλεπε τη συνοικία της να γεμίζει συντρίμμια και θραύσματα, κι αισθανόταν μια βαθιά λύπη εντός της. Τζάμια θρυμματίζονταν, τοίχοι άνοιγαν τρύπες ή γκρεμίζονταν, κολόνες έπεφταν, σωλήνες έσπαγαν τινάζοντας νερό, καλώδια παρουσιάζονταν σε τυχαία σημεία· δέντρα, θάμνοι, και χορτάρι άρπαζαν φωτιά· ξύλινες οροφές φλέγονταν επίσης· καπνός στροβιλιζόταν προς τον ουρανό και ανάμεσα από τα οικοδομήματα, μέσα στις οδούς. Οι απλοί πολίτες κρύβονταν στα πιο ασφαλή μέρη που μπορούσαν να βρουν· μόνο ένοπλοι βρίσκονταν έξω.

Οι τρεις πολεμικοί δενδρογίγαντες της Κοινοπολιτείας ήταν επίσης εδώ, κραδαίνοντας τα πελώρια ξύλινα ρόπαλά τους με τις μεταλλικές

λεπίδες και τα καρφιά, προκαλώντας τρόμο στους Χαρνώθιους με την ίδια την παρουσία τους και τις κραυγές τους. Κι όταν τα όπλα τους χτυπούσαν τους πολεμιστές του Βασιλείου τούς τσάκιζαν σαν έντομα ή τους θέριζαν όπως το δρεπάνι του θεριστή θερίζει τα στάχια. Οι σφαίρες των Χαρνώθιων έβρισκαν εμπόδιο επάνω στον σκληρό φλοιό που σκέπαζε τα σώματα των δενδρογιγάντων· αν και, ύστερα από κάποια ώρα, όλοι είχαν τραύματα επάνω τους, κανένας δεν φαινόταν σοβαρά πληγωμένος ούτε ετοιμοθάνατος· αν μη τι άλλο, μάχονταν με περισσότερο ζήλο, σαν να είχαν φρενιάσει.

Αλλά μετά, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε και η μάχη είχε φτάσει στην καρδιά του Υαλουργείου (εκεί όπου βρισκόταν και η οικία των Φέρενερ), οι τρεις Εκτελεστές του Ιερού Δέους όρμησαν στους δενδρογίγαντες. Πήδησαν καταπάνω τους από οροφές και περβάζια οικοδομημάτων. Η Ζιρίνα ξαφνιάστηκε βλέποντάς τους να πετάγονται σαν ακροβάτες, και προς στιγμή, προτού τους αναγνωρίσει, δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Οι γκριζοντυμένοι φονιάδες καβάλησαν τους ώμους και τις ράχες των ψηλών δενδρογιγάντων κι άρχισαν να τους χτυπάνε με τα κοφτερά ξιφίδιά τους, επίμονα, με δύναμη και ακρίβεια, ξανά και ξανά και ξανά, βρίσκοντας αδύνατα σημεία και ανοίγματα στον φλοιό τους, ή καρφώνοντάς τους στα μάτια και στη μύτη. Πίδακες λευκού αίματος τινάζονταν. Οι δενδρογίγαντες μούγκριζαν και κραύγαζαν, πετώντας κάτω τα ρόπαλά τους, προσπαθώντας να αποτινάξουν τους φονιάδες που είχαν πιαστεί σαν θανατηφόρα έντομα επάνω τους. Αλλά συνεχώς αποτύχαιναν.

«Βοηθήστε τους!» πρόσταξε ο Άσραδλιν δείχνοντας, καθώς καθόταν επάνω στο μαύρο άτι του. «Βάρναλιρ – βοηθήστε τους!»

Ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ έγνεψε στους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες να τον ακολουθήσουν, και εφόρμησαν προς τους δενδρογίγαντες κραδαίνοντας σπαθιά και βάζοντας τους λύκους τους να κάνουν ψηλά άλματα για να φτάσουν τους δολοφόνους και να τους σκοτώσουν. Αλλά οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους τούς είχαν ήδη αντιληφτεί, προτού πλησιάσουν, και κινήθηκαν ευέλικτα και γρήγορα όπως πάντα· πολλοί Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες σπάθισαν κατά λάθος τούς δενδρογίγαντες αντί για τους εχθρούς – κάποιες λεπίδες απλά έγδαραν σκληρό φλοιό, κάποιες όμως έκαναν αίμα να τιναχτεί. Οι Εκτελεστές εκτόξευαν στροβιλιζόμενα ξιφίδια καταπάνω στους Καβαλάρηδες καθώς και μικρά βέλη από χειροβαλλίστρες, ενώ εξακολου-

θούσαν να κρατιούνται επάνω στους βασικούς τους στόχους που αιμορραγούσαν άσχημα.

Ο ένας δενδρογίγαντας γονάτισε και σωριάστηκε μπρούμυτα· ο Εκτελεστής που τον καβαλούσε τινάχτηκε μακριά, κάνοντας τούμπα στον αέρα κι αποφεύγοντας τις πιστολιές δύο Μαυρόλυκων Καβαλάρηδων. Ένας άλλος δενδρογίγαντας κουτούλησε πάνω στον τοίχο μιας πολυκατοικίας, πιάστηκε από ένα μπαλκόνι, αιμορραγώντας, και άθελά του το γκρέμισε, πέφτοντας μαζί του, μέσα σε μια βροχή από πέτρες και σίδερα – ενώ ο γκριζοντυμένος φονιάς του πεταγόταν πέρα, άρπαζε μια προεξοχή στους τοίχους, και πηδούσε σε μια χαμηλή οροφή. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες τον πυροβόλησαν, αστοχώντας. Εκείνος εκτόξευσε ένα βέλος από τη χειροβαλλίστρα του και – απίστευτα – κάρφωσε έναν Καβαλάρη μέσα από ένα άνοιγμα του κράνους του.

Ο τελευταίος δενδρογίγαντας, όμως, στεκόταν ακόμα, και κατάφερε να τινάξει τον Εκτελεστή από τη ράχη του, ρίχνοντάς τον πάνω σ'ένα διαλυμένο τετράκυκλο όχημα. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες συγκεντρώθηκαν γύρω από τον γκριζοντυμένο δολοφόνο, με μεγάλα άλματα, πετώντας χειροβομβίδες – και ο εχθρός εξαφανίστηκε μέσα στις εκρήξεις, αφήνοντας πίσω του τελικά ένα μαυρισμένο κουφάρι, περισσότερο στάχτη παρά οτιδήποτε άλλο.

Ο δενδρογίγαντας γονάτισε στο ένα γόνατο, κατάκοπος, ενώ λευκό αίμα κυλούσε από δεκάδες πληγές επάνω του.

Ο Άσραδλιν πρόσταξε: «Πάρτε τους δενδρογίγαντες από εδώ! Πάρτε τους από εδώ!»

Κι ένας από τους διοικητές του έβγαλε παράξενα σφυρίγματα που θύμιζαν τα τραγούδια των δενδρογιγάντων. Ο δενδρογίγαντας που ήταν ακόμα όρθιος απομακρύνθηκε από τη μάχη, υποχωρώντας· οι άλλοι δύο δεν σηκώθηκαν.

«Πάρτε τους από εκεί!» διέταξε ο Άσραδλιν. «Μην τους αφήνετε· μπορεί να ζουν ακόμα!» Και, καθώς συγκρούσεις διεξάγονταν ολόγυρα και ο Βορέσας ο Θανατοδότης χόρευε στους δρόμους του Υαλουργείου, δυο ομάδες μαχητών της Κοινοπολιτείας πλησίασαν τους πεσμένους γίγαντες, τους έδεσαν με σχοινιά, και τους τράβηξαν με τη βοήθεια οχημάτων, απομακρύνοντάς τους.

Ένας Βιοσκόπος είπε ύστερα από λίγο στον Φύλακα: «Ο ένας είναι σίγουρα νεκρός, Εξοχότατε. Ο άλλος, όμως, ζει και ίσως καταφέρουμε να τον σώσουμε.»

«Μην τον αφήσετε να πεθάνει. Κάντε το παν.» Ο Άσραδλιν συμπαθούσε πολύ τους δενδρογίγαντες.

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Οι Χαρνώθιοι δεν θα άφηναν εύκολα το Υαλουργείο από τα χέρια τους, όπως φαινόταν. Στην καρδιά της συνοικίας είχαν οχυρωθεί καλά και πολεμούσαν σθεναρά εναντίον των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας, προσπαθώντας με κάθε μέσο να τους απωθήσουν.

Η Ζιρίνα μπήκε παραπάνω από μια φορά στον πειρασμό να καλέσει τηλεπικοινωνιακά τους δικούς της, αλλά συγκρατήθηκε, φοβούμενη μήπως τους έκανε κακό έτσι, μήπως – κάπως – έστρεφε την προσοχή των Χαρνώθιων επάνω τους. Περίμενε ο δρόμος να ανοίξει προς την οικία των Φέρενερ ώστε να τους συναντήσει πρόσωπο με πρόσωπο.

Κι όταν αυτό τελικά έγινε ήταν απόγευμα. Καθώς οι σκιές πλήθαιναν κι ένας ψυχρός άνεμος είχε σηκωθεί, σφυρίζοντας μέσα στους δρόμους και απειλώντας να εξαπλώσει τις φωτιές παντού στο Υαλουργείο ενώ τραβούσε τους καπνούς σαν μανδύα μαζί του, οι Χαρνώθιοι υποχώρησαν. Αφήνοντας τις οχυρωμένες θέσεις τους – που πολλές ήταν άσχημα σφυροκοπημένες – έφυγαν από το Υαλουργείο και κατευθύνθηκαν προς τη Μεγάλη Αγορά και τη Λυκοφωλιά.

Της Μάρναλιθ τής φάνηκε παράξενο αυτό. «Μπορούσαν να είχαν κρατήσει περισσότερο,» είπε στον Άσραδλιν πλησιάζοντάς τον καβάλα στο άλογό της. «Ειδικά αν έρχονταν ενισχύσεις.»

«Θες να πεις ότι θεωρείς ύποπτη την υποχώρησή τους;» ρώτησε ο Εθέλδιρ, που δεν ήταν μακριά από τον Φύλακα, μαζί με τη Ζιρίνα.

Η Στρατηγός κατένευσε κι έβγαλε το κράνος της. «Ναι.» Τα μαύρα μαλλιά της ήταν νοτισμένα από τον ιδρώτα· τα έλυσε, ελευθερώνοντας τα, αφήνοντάς τα να πέσουν στους αρματωμένους ώμους της. «Ίσως νάχουν κάποιο σχέδιο. Καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί.»

Η Ζιρίνα, όμως, σκεφτόταν τώρα μόνο να βρει τους δικούς της, και είπε στον Εθέλδιρ: «Πηγαίνω στο σπίτι μου.»

«Περίμενε. Όχι μόνη σου. Δεν άκουσες τι είπε η Μάρναλιθ;»

«Ναι, αλλά για την ώρα οι Χαρνώθιοι δεν είν' εδώ, σωστά;» Η Ζιρίνα κοίταξε τη Στρατηγό.

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνη, προβληματισμένα. «Μοιάζει νάχουν υποχωρήσει, αλλά... ίσως νάχουν αφήσει κάποιους πίσω. Πρόσεχε, Ζιρίνα.» Και πρόσταξε μερικούς μισθοφόρους να συνοδέψουν την Αιρετή.

Ο Εθέλδιρ πήγε επίσης μαζί της, καβάλα στο δίκυκλό του, μ'ένα τουφέκι στο χέρι, οπλισμένο και με καινούργιο γεμιστήρα.

Η μονοκατοικία των Φέρενερ δεν ήταν μακριά, αλλά η Ζιρίνα ανησυχούσε μέχρι που να φτάσουν, με κάθε μέτρο που διέσχιζαν. Όταν όμως ήταν τελικά εκεί, είδε πως το σπίτι της δεν φαινόταν χτυπημένο. Οι τοίχοι δεν ήταν σπασμένοι, ούτε τα παράθυρα. Μονάχα ο κήπος ήταν λιγάκι καψαλισμένος, μάλλον από κάποιες φωτιές που είχαν ξεφύγει από τον έλεγχο λόγω του ανέμου που είχε σηκωθεί.

Πηδώντας από τη ράχη του γιγαντόλυκού της και μπαίνοντας στην οικία των Φέρενερ – με τον Εθέλδιρ και τους μαχητές της Μάρναλιθ στο κατόπι της – βρήκε την οικογένειά της ανέγγιχτη από τον πόλεμο. Ούτε καν οι μισθοφόροι που η Ζιρίνα είχε κανονίσει να προφυλάσσουν το σπίτι δεν είχαν τραυματιστεί. Και της είπαν πως δεν χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους: κανένας δεν επιχείρησε να επιτεθεί εδώ, αν και χαλασμός γινόταν ολόγυρα.

«Σε μια στιγμή μόνο αρπάξαμε φωτιά,» είπε ο αδελφός της Ζιρίνα, ο Ναλτάφιρ, «αλλά τη σβήσαμε γρήγορα.»

«Ήταν δυνατή, όμως,» πρόσθεσε η μητέρα της. «Ευτυχώς την προλάβαμε. Αν δεν την είχαμε προλάβει, δεν θα είχαν καεί μονάχα μερικά φυτά στον κήπο· θα είχε μπει στο σπίτι.» Φαινόταν τρομαγμένη, και δικαιολογημένα· αυτή ήταν μια από τις σπάνιες φορές που η Ζιρίνα έβρισκε την αντίδραση της μητέρας της λογική.

Την αγκάλιασε σφιχτά και τη φίλησε δυνατά στο μάγουλο.

«Να προσέχεις,» της είπε εκείνη. «Φοβόμασταν όλοι για σένα, συνεχώς, όσο ήσουν μακριά μας.» Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα της Καλφίριθ, και η Ζιρίνα την ξαναφίλησε.

Ο πατέρας της, ο Παρνάλθιρ ωλ Φέρενερ, ρώτησε: «Τι γίνεται τώρα, Ζιρίνα; Η συνοικία μας βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Φύλακα; Εξολοκλήρου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά...»

«Τι 'αλλά';»

Ο Εθέλδιρ πήρε τον λόγο: «Υπάρχει η υποψία, κύριε Παρνάλθιρ, ότι μπορεί οι Χαρνώθιοι να προσπαθούν να μας ξεγελάσουν.»

«Με τι τρόπο;» ρώτησε ο πατέρας της Ζιρίνα, ενώ η μητέρα της ατένιζε τον Πρόμαχο με φανερή δυσαρέσκεια· δεν τον συμπαθούσε: ή, μάλλον, δεν της άρεσε το γεγονός ότι η κόρη της είχε σχέση μαζί του.

«Η Στρατηγός μας πιστεύει ότι ίσως να υποχώρησαν βιαστικά επειδή έχουν κάτι άλλο στο μυαλό τους,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Δεν ξέρουμε τι ακριβώς ακόμα.»

«Μπορεί να μας επιτεθούν, δηλαδή,» είπε ο Παρνάλθιρ.

«Αυτό ήταν βέβαιο, ούτως ή άλλως, κύριε. Το θέμα είναι αν έχουν κάποιο ύπουλο κόλπο κατά νου, κάτι που δεν μπορούμε να προβλέψουμε.»

«Καταλαβαίνω. Αν χρειάζεστε την οποιαδήποτε βοήθεια... πείτε στον Φύλακα ότι είμαστε πρόθυμοι να του προσφέρουμε ό,τι βοήθεια χρειάζεται για να κρατήσει την περιοχή.»

Η Καλφίριθ ατένισε τον άντρα της με δυσφορία φανερή στην όψη της. Τα χείλη της, ωστόσο, ήταν σμιγμένα και δεν μίλησε. Μάλλον φοβόταν, σκέφτηκε η Ζιρίνα, ποια θα ήταν η αντίδραση των Χαρνώθιων προς τους Φέρενερ αν μάθαιναν ότι είχαν βοηθήσει τον Φύλακα. *Έχουμε πόλεμο, όμως, μαμά, και δεν μπορεί κανένας πια να είναι αμέτοχος. Αν δεν αγωνιστούμε θα παραμείνουμε υπόδουλοι του Βασιλείου της Χάρνωθ.*

Ο Εθέλδιρ, σαν να είχε ακούσει τις σκέψεις της Ζιρίνα, αποκρίθηκε στον πατέρα της: «Οι κάτοικοι του Υαλουργείου πρέπει να ξεσηκωθούν, κύριε Παρνάλθιρ. Πρέπει να οπλιστούν και να αγωνιστούν στο πλευρό μας. Αυτή είναι η πιο σημαντική βοήθεια που μπορούν να μας προσφέρουν. Η ελευθερία της Φάνρηβ δεν είναι μακριά, αλλά οφείλουμε να πολεμήσουμε όλοι μαζί. Το Υαλουργείο πρέπει να εξεγερθεί, όπως και οι συνοικίες στα βόρειά του.»

4

Ο Γυάλινος Οίκος· *το Ύπουλο Κόλπο των Χαρνώθιων· Μια Αποθήκη Μηχανημάτων Υαλουργίας· «Νομίζεις ότι όντως τελείωσε;»*

Ακόμα και τώρα που βρίσκονταν μέσα σε πόλεμο, που τα πράγματα δεν ήταν *καθόλου* όπως παλιά, ο Εθέλδιρ αρνιόταν να κοιμηθεί στην οικία των Φέρενερ. Και την είχε θυμώσει με την ανόητη επιμονή του! «Τι θα κάνεις;» τον ρώτησε η Ζιρίνα, εκεί όπου δεν μπορούσαν άλλοι να τους ακούσουν, σ’έναν δρόμο δίπλα από το σπίτι της. «Θα επιστρέψεις στο Σκοτεινό Παζάρι; δεν θα μείνεις εδώ απόψε; Ή θα κοιμηθείς στο δρόμο;»

«Υποθέτω πως κάποιος δρόμος πρέπει νάχει χώρο για μένα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Γιατί δεν έρχεσαι στο σπίτι;» διαμαρτυρήθηκε η Ζιρίνα. «Ο πατέρας μου σε συμπαθεί – το καταλαβαίνω πως σε συμπαθεί! Κανένας δεν έχει πρόβλημα να έρθεις!»

Ο Εθέλδιρ, όμως, κούνησε το κεφάλι καθώς ήταν καθισμένος στη σέλα του δίκυκλού του. «Δεν μπορώ νάρθω να κοιμηθώ στο σπίτι των Φέρενερ· δεν είναι πανδοχείο–»

«Τι πανδοχείο, γαμώτο! Το *σπίτι μου* είναι! Δεν είσαι ξένος στο σπίτι μου!»

«Δεν μπορώ να έρθω,» επέμεινε ο Εθέλδιρ· «αποκλείεται.»

«Μην περιμένεις ότι θα κοιμηθώ κι εγώ στο δρόμο, όταν το σπίτι μου είναι πίσω από την άλλη γωνία!» είπε η Ζιρίνα δείχνοντάς τον θυμωμένα με το δάχτυλό της.

«Δεν πρότεινα τέτοιο πράγμα,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, υπομειδιώντας.

Η Ζιρίνα αναστέναξε. «Είναι αδύνατον να συνεννοηθεί κανείς μαζί σου!»

«Ξεκουράσου,» της είπε ο Εθέλδιρ. «Δε θα είμαι μακριά. Και τον κώδικα του πομπού μου τον ξέρεις.» Της έκανε νόημα να πλησιάσει. «Έλα πιο κοντά, να δω κάτι που έχεις στο μάτι σου.»

Η Ζιρίνα καταλάβαινε ότι δεν είχε *τίποτα* στο μάτι της, αλλά πλησίασε, κι ο Εθέλδιρ, βάζοντας το χέρι του πίσω απ'τον λαιμό της, τη φίλησε.

Εκείνη μειδίασε. «Δε νομίζω ότι έφυγε ακόμα από το μάτι μου, ό,τι κι αν είναι.»

«Θα φύγει ώς το πρωί, είμαι σίγουρος.» Τη φίλησε ξανά, κι ενεργοποίησε τη μηχανή του δίκυκλου με το πάτημα ενός διακόπτη.

«Κάνει κρύο απόψε,» του είπε η Ζιρίνα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της: «να προσέχεις να μην κρυώσεις.» Και πράγματι, ο αέρας που σφύριζε μέσα στους ταλαιπωρημένους δρόμους του Υαλουργείου ήταν ψυχρός.

Ο Εθέλδιρ γέλασε. «Θα τόχω υπόψη.» Βάζοντας τους τροχούς του σε κίνηση, έφυγε.

Η Ζιρίνα, στρίβοντας τη γωνία του δρόμου, έκανε νόημα στους μαχητές της Μάρναλιθ να τον ακολουθήσουν, κι εκείνοι υπάκουσαν. Η ίδια μπήκε στη μονοκατοικία των Φέρενερ, πηγαίνοντας να βρει ξανά τους δικούς της.

Ο Εθέλδιρ απομακρύνθηκε από το σπίτι της Ζιρίνα, επιστρέφοντας εκεί όπου θυμόταν πως είχε αφήσει τον Φύλακα, τη Ναλτάμα'χοκ, και τη Στρατηγό Μάρναλιθ. Οι μισθοφόροι που η τελευταία είχε στείλει μαζί μ'εκείνον και τη Ζιρίνα τον είχαν πάρει στο κατόπι, πάνω σε άλογα και γιγαντόλυκους.

Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ και οι άλλοι δεν ήταν πια στο ίδιο μέρος με πριν, αλλά δεν δυσκολεύτηκε να τους εντοπίσει. Είχαν πάει σ'ένα πανδοχείο του Υαλουργείου το οποίο βρισκόταν στη νοτιοανατολική του μεριά, όχι και πολύ μακριά από την Πύλη των Δρόμων (η οποία ελεγχόταν ακόμα από τους Χαρνώθιους και δεν υπαγόταν στο Υαλουργείο αλλά στον Ξενοπρεπή, μια μικρότερη συνοικία). Το πανδοχείο ονομαζόταν «*Ο Γυάλινος Οίκος*», και πράγματι πολλοί από τους τοίχους του ήταν εξολοκλήρου από γυαλί. Ο Φύλακας και αρκετοί από τους ανθρώπους του κάθονταν στην τραπεζαρία. Ο πανδοχέας, όπως σύντομα έμαθε ο Εθέλδιρ, είχε προθυμοποιηθεί να τους κεράσει ό,τι ζητούσαν, αλλά ο Άσραδλιν είχε αρνηθεί, δίνοντας προκαταβολικά μια αρκετά μεγάλη ποσότητα χρημάτων.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε η Μάρναλιθ τον Εθέλδιρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθίζοντας κοντά τους. «Κανένας δεν είχε πειράξει τους Φέρενερ, και μοιάζουν πρόθυμοι να μας υποστηρίξουν στον αγώνα μας. Δεν διαφώνησαν όταν τους είπα πως το Υαλουργείο πρέπει να πάρει τα όπλα όπως οι άλλες συνοικίες. Ωστόσο δεν ξέρω κατά πόσο θα μπορούσαν οι ίδιοι να οργανώσουν κάτι τέτοιο· δεν είναι σαν τους Θάρναθ.

»Πού είναι ο Νέλδουρ, αλήθεια; Έφυγε;»

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Πήγε στον Ταριχευτή.»

«Εσείς θα διανυκτερεύσετε εδώ απόψε, Φύλακά μου;»

«Ασφαλώς – ειδικά αφού η Μάρναλιθ νομίζει ότι οι Χαρνώθιοι ίσως να επιχειρήσουν κάποιο κόλπο. Δε μπορώ να φύγω από την περιοχή.»

Μια σερβιτόρα έφερε μια κούπα μπίρα στον Εθέλδιρ κι εκείνος ήπιε βαθιά, δροσίζοντας τον λαιμό του.

Η Μάρναλιθ είχε απλωμένο έναν χάρτη του Υαλουργείου επάνω στο τραπέζι και, για λίγο, όλοι τους συζητούσαν πώς να υπερασπιστούν καλύτερα τη συνοικία, καθώς και από πού ήταν πιο πιθανό να επιτεθούν οι Χαρνώθιοι, ή τι είδους κόλπο μπορεί να είχαν κατά νου. Ορισμένοι υπέθεσαν ότι ίσως να σκόπευαν να έρθουν από τις επάλξεις των τειχών στα ανατολικά, οι οποίες δεν ήταν ακόμα κατακτημένες από τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας. Ορισμένοι έλεγαν ότι μπορεί να έστελναν ελικόπτερα από τον Αερολιμένα στα νοτιοδυτικά για να βομβαρδίσουν το Υαλουργείο. Ορισμένοι φοβόνταν ότι πιθανώς οι Χαρνώθιοι να είχαν κάνει κάποια συμφωνία με υποστηρικτές τους μέσα στο Υαλουργείο, ώστε να δημιουργηθεί παρόμοια κατάσταση όπως στον Νυκτόκηπο με τους Κερέσναθ. Τίποτα απ'αυτά, όμως, δεν ήταν βέβαιο: και ο Εθέλδιρ διαισθανόταν ότι *καμία* σωστή υπόθεση δεν είχε γίνει ακόμα. Κάτι διαφορετικό θα επιχειρούσαν οι Χαρνώθιοι, αλλά τι;

Ή μήπως είμαστε απλά υπερβολικά καχύποπτοι, ύστερα από τόσα που έχουμε δει; Ούτε αυτό αποκλειόταν, όφειλε να ομολογήσει. Αλλά δεν είπε τίποτα στους άλλους, γιατί δεν ήθελε να εφησυχάσει κανέναν. Καλύτερα να βρίσκονταν σε επιφυλακή.

Στον *Γυάλινο Οίκο* τού παραχώρησαν ένα δωμάτιο στον δεύτερο όροφο, όπου ο ένας τοίχος ήταν γυάλινος κι έκλεινε με βαριά κουρτίνα. Ο Εθέλδιρ πλύθηκε και ξάπλωσε ανάσκελα, ελαφριά ντυμένος,

με τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι, προσπαθώντας να ηρεμήσει. Δύσκολο πράγμα ύστερα από τόση υπερένταση. Ονειρεύτηκε δολιοφθορείς να προσπαθούν να γκρεμίσουν μια πύλη πάνω στην οποία ήταν καθισμένος κάποιος άντρας που το πρόσωπό του δεν φαινόταν αλλά το Διάδημα των Φυλάκων ήταν στο κεφάλι του – γυάλιζε σαν να ήταν καμωμένο από φως.

Ο Άσραδλιν βρισκόταν σ'ένα άλλο από τα δωμάτια του *Γυάλινου Οίκου,* και ούτε εκείνος αισθανόταν πως μπορούσε να κοιμηθεί απόψε. Τα νεύρα του ήταν τσιτωμένα. Αλλά η Καλφίριθ – η υπηρέτρια που είχε στείλει μαζί του η Φαέλθανιρ – ήταν εδώ και προσπάθησε να τον χαλαρώσει. Όταν ο Άσραδλιν βγήκε από το μπάνιο, γυμνός, στάζοντας πάνω στα σανίδια του δωματίου, εκείνη σηκώθηκε από το κρεβάτι και, γονατίζοντας, πιάστηκε γύρω από τη μέση του, τρίβοντας το πρόσωπό της επάνω του. Ο Άσραδλιν αισθάνθηκε όλη την υπερένταση της ημέρας να μεταφέρεται σε μία και μόνο περιοχή του σώματός του, φλογίζοντάς την. Το ορθωμένο του όργανο μπλέχτηκε μέσα στα μαύρα μαλλιά της μικρόσωμης, πρασινόδερμης υπηρέτριας, και εκείνη έσυρε τη γλώσσα της επιδέξια επάνω του, κάνοντας ένα ρίγος να διατρέξει τον Άσραδλιν από τη βάση της ράχης ώς την κορυφή του κεφαλιού. «Η Φαέλθανιρ δεν έπρεπε να σε είχε στείλει μαζί μου, γλυκιά μου Καλφίριθ,» της είπε· «εξαφανίζεις όλα μου τα προβλήματα σαν όπιο του Μαύρου Δάσους.»

«Γι'αυτό μ'έστειλε μαζί σου, Φύλακά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, γαργαλώντας τους όρχεις του με τα δάχτυλά της.

Ο Άσραδλιν την άρπαξε από τους ώμους και την έριξε στο κρεβάτι, μπρούμυτα. Οι μηροί της άνοιξαν πρόθυμα για εκείνον, και ο Άσραδλιν έσπρωξε το χιτώνιό της προς τα πάνω, ώς το στήθος της· η Καλφίριθ το έβγαλε περνώντας το από το κεφάλι. Ο Άσραδλιν τράβηξε την περισκελίδα της και κάρφωσε το ξαναμμένο του όργανο βαθιά μέσα της· η Καλφίριθ μούγκρισε ηδονικά κι έσφιξε τα σεντόνια του κρεβατιού μέσα στις γροθιές της. Ο Άσραδλιν κράτησε γερά τους γοφούς της, κι εκείνη πέρασε το χέρι της ανάμεσα από τους μηρούς της και χάιδεψε ξανά τους όρχεις του – κάτι που έκανε συχνά κι όταν βρίσκονταν στο ίδιο κρεβάτι οι τρεις τους, ο Άσραδλιν, εκείνη, και η Φαέλθανιρ. Πολλές φορές η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους και ο καινούργιος σύζυγός της είχαν την Καλφίριθ ανάμεσά

τους· κι οι δύο τη συμπαθούσαν πολύ, κι εκείνη ήταν πάντοτε παραπάνω από πρόθυμη.

Τώρα, ο Άσραδλιν έπιασε το χέρι της και το απομάκρυνε από πάνω του. Άρπαξε και το άλλο της χέρι και τα κράτησε και τα δύο από τους καρπούς, γυρίζοντάς τα πίσω από την πλάτη της. Η Καλφίριθ γέλασε και λίκνισε επίμονα τους γοφούς της, τρίβοντάς τους επάνω του. Μετά έβγαλε απ'τον λαιμό της εκείνη τη φωνή που έμοιαζε με τραγούδι δενδρογιγάντων και που σήμαινε ότι η ευχαρίστησή της είχε κορυφωθεί.

Καθώς κι ο Άσραδλιν τρανταζόταν από έναν δυνατό οργασμό και κρατούσε τους μηρούς της Καλφίριθ σαν να φοβόταν ότι κάτι θα τον παρέσερνε μακριά της, πυροβολισμοί άρχισαν ν'αντηχούν έξω από το πανδοχείο, μέσα στους δρόμους του Υαλουργείου.

Οι Χαρνώθιοι!

Ξέπνοος, ο Άσραδλιν αποτραβήχτηκε από την πρασινόδερμη υπηρέτρια και, με ασταθή βήματα, πήγε ώς την κουρτίνα του γυάλινου τοίχου. Την παραμέρισε λίγο και κοίταξε.

Λάμψεις μέσα στη νύχτα.

Ναι, οι Χαρνώθιοι επιτίθονταν.

«Αλλά τους περιμένουμε,» μουρμούρισε ο Άσραδλιν. Και στράφηκε στο εσωτερικό του δωματίου, αφήνοντας την κουρτίνα.

«Τι είναι, Φύλακά μου;» ρώτησε η Καλφίριθ, που είχε ρίξει ξανά το χιτώνιο επάνω της.

«Αυτοί που περιμέναμε.»

Οι μαχητές του Βασιλείου δεν είχαν έρθει από τη Μεγάλη Αγορά, ούτε από τη Λυκοφωλιά, ούτε από τον Ξενοπρεπή, ούτε από τα ανατολικά τείχη. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει από *πού* ακριβώς είχαν έρθει, και ο Άσραδλιν ρωτούσε τον Εθέλδιρ μήπως είχαν βγει από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.

«Δεν το θεωρώ πιθανό, Φύλακά μου. Απ'ό,τι ξέρω, δεν έχουν Φυλαχτά· μόνο εμείς έχουμε.»

Βρίσκονταν στους δρόμους του Υαλουργείου ξανά, ντυμένοι με πανοπλίες κι έχοντας όπλα στα χέρια.

«Εμείς και οι αυτονομιστές,» διόρθωσε η Μάρναλιθ, που ακόμα έμοιαζε να υποπτεύεται τον Εθέλδιρ για την απόδραση του Κάλνεντουρ και δεν έκρυβε τη δυσαρέσκειά της.

«Οι αυτονομιστές δεν είναι φίλοι των Χαρνώθιων,» της είπε ο Εθέλδιρ· «αυτό είναι το μόνο για το οποίο μπορείς νάσαι βέβαιη.»

Οι συμπλοκές μέσα στους νυχτερινούς δρόμους ήταν τόσο άγριες όσο εκείνες που είχαν γίνει το πρωί, και οι Χαρνώθιοι αναμφίβολα θα νικούσαν αν οι μαχητές της Κοινοπολιτείας δεν ήταν προετοιμασμένοι για κάποιο ύπουλο κόλπο, αν δεν περίμεναν κρυμμένοι σε διάφορα σημεία της συνοικίας.

Ο Εθέλδιρ, ο Άσραδλιν, και οι άλλοι συνάντησαν τη Ζιρίνα σ'έναν δρόμο προς το κέντρο του Υαλουργείου. Η Αιρετή είχε έρθει μόνη της, καβάλα στον γιγαντόλυκό της – *ευτυχώς φορώντας την πανοπλία της,* παρατήρησε ο Πρόμαχος, που ήξερε ότι αντιπαθούσε τις πανοπλίες. Μαζί της ήταν μόνο τέσσερις από τους μισθοφόρους που φρουρούσαν το σπίτι της, κι αυτοί επάνω σε γιγαντόλυκους.

Και πίσω τους έρχονταν καμια ντουζίνα (τουλάχιστον) Χαρνώθιοι λυκοκαβαλάρηδες, καταδιώκοντάς τους.

«Επάνω τους!» πρόσταξε ο Φύλακας τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδές του, κι εκείνοι επιτέθηκαν στους μαχητές του Βασιλείου με μεγάλα άλματα, πυροβολώντας και εκτοξεύοντας χειροβομβίδες κατά το συνήθειό τους. Οι μισοί εχθροί κομματιάστηκαν, οι άλλοι μισοί τράπηκαν σε φυγή.

Η Ζιρίνα σταμάτησε κοντά στον Εθέλδιρ. «Σε ποιο δρόμο κοιμόσουν όταν σε ξύπνησαν;» τον ρώτησε.

Εκείνος μειδίασε μέσα από το κράνος του. «Σ'ένα δωμάτιο με γυάλινο τοίχο.»

«Στον *Γυάλινο Οίκο;*» Η Ζιρίνα γνώριζε, φυσικά, το πανδοχείο.

Ο Εθέλδιρ κατένευσε. «Τι έγινε; Επιτέθηκαν στο σπίτι σας;»

«Όχι. Αλλά ήθελα νάρθω να σας βρω και, καθοδόν, αυτοί άρχισαν να με καταδιώκουν–»

«Το φοβόμουν ότι θα έκανες τέτοια ανοησία. Έπρεπε να είχες μείνει–»

«Έχω μια σημαντική πληροφορία, νομίζω.»

«Τι πληροφορία;» ρώτησε η Μάρναλιθ, που δεν ήταν μακριά και άκουγε τι έλεγαν. «Για τους Χαρνώθιους;»

«Ναι. Κανένας δεν ξέρει από πού *ακριβώς* ήρθαν αλλά κάποιοι μού είπαν ότι τους είδαν να έρχονται από μια μεριά νοτιοανατολικά του σπιτιού μου.»

«Κάποιοι; Ποιοι;»

«Εξεγερμένοι πολίτες.»
«Υπάρχουν εξεγερμένοι πολίτες στο Υαλουργείο;»
Η Ζιρίνα χαμογέλασε. «Ύστερα από τη νίκη μας, αρκετοί πήραν θάρρος, Μάρναλιθ. Με καλούσαν τηλεπικοινωνιακά στο σπίτι μου για να μου μιλήσουν.» Η όψη της σοβάρεψε. «Αλλά δεν είν' αυτό το θέμα τώρα. Νομίζω πως ξέρω από πού ήρθαν οι Χαρνώθιοι.» Και προς τον Εθέλδιρ: «Θυμάσαι τον χάρτη της Λαρβάκι; Υπάρχει μια έξοδος των Παντοκρατορικών υπογείων στο Υαλουργείο.»
«Ναι αλλά η Αρχόντισσα δεν ξέρει για τα περάσματα...» είπε ο Πρόμαχος.
«Δεν ήξερε *μέχρι στιγμής*. Νομίζεις ότι ο Στρατηγός θα δίσταζε να τα χρησιμοποιήσει σε μια κατάσταση σαν ετούτη;»
«Μάλλον όχι,» παραδέχτηκε ο Εθέλδιρ. «Δε γνωρίζουμε, όμως, πού *ακριβώς* είναι αυτή η έξοδος· η Λαρβάκι δεν μας είπε.»
«Μου είπε εμένα. Την κάλεσα τώρα, πριν από λίγο, στο ξενοδοχείο του Άλφεντουρ. Η καταπακτή βρίσκεται μέσα σε μια αποθήκη που ανήκει εν μέρει στην οικογένειά μου.»
«Τι εννοείς;» ρώτησε ανυπόμονα ο Άσραδλιν. «Υπάρχουν προδότες;»
«Από τους Φέρενερ; Όχι, Φύλακά μου, αλλά ο Στρατηγός είχε ανθρώπους του κοντά. Η αποθήκη αυτή είναι μεγάλη, και αποθηκεύει μηχανήματα για υαλουργία. Δεν ανήκει αποκλειστικά σ'εμάς· ανήκει και σ'άλλους υαλουργούς. Κατά πάσα πιθανότητα από εκεί ήρθαν οι Χαρνώθιοι.»

Όταν έφτασαν στην αποθήκη, βρήκαν την πύλη της ανοιχτή και μαχητές της Χάρνωθ να βγαίνουν από εκεί βαστώντας οπλολόγχες. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες αμέσως τους επιτέθηκαν, πηδώντας και εκτοξεύοντας χειροβομβίδες καταπάνω τους. Οι προσπάθειες των Χαρνώθιων να τους πυροβολήσουν έμοιαζαν μάταιες. Όσοι δεν υποχώρησαν στο εσωτερικό της αποθήκης σκοτώθηκαν.
Ο Άσραδλιν ρώτησε τη Ζιρίνα: «Μπορεί κανείς να φέρει γιγαντόλυκους από τα υπόγεια περάσματα;»
«Δε νομίζω, Εξοχότατε.»
«Από πού ήρθαν, τότε, οι λυκοκαβαλάρηδες που σε κυνηγούσαν, καθώς κι άλλοι λυκοκαβαλάρηδες που είδαμε; Και είδαμε, επίσης, και μαχητές πάνω σε δίκυκλα και τετράκυκλα οχήματα!»

Η Μάρναλιθ είπε: «Αυτοί πρέπει να ήρθαν από τη Μεγάλη Αγορά, όταν η αναστάτωση είχε ήδη ξεκινήσει μέσα στο Υαλουργείο· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Πάμε τώρα μέσα, να μάθουμε τι γίνεται μ'αυτή την καταπακτή και να την κλείσουμε. Μόνιμα, κατά προτίμηση.»

Η πύλη της αποθήκης ήταν αρκετά μεγάλη για να χωρά μηχανοκίνητα φορτηγά και κάρα. Πρώτοι μπήκαν οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες, με σπαθιά στο ένα χέρι και πιστόλια στο άλλο, καθοδηγώντας τους γιγαντόλυκούς τους μόνο με τους μηρούς τους και το σώμα τους. Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας τούς ακολούθησαν έχοντας τουφέκια υψωμένα. Τελευταίοι ήρθαν ο Άσραδλιν, η Ναλτάμα'χοκ, η Μάρναλιθ, ο Εθέλδιρ, και η Ζιρίνα. Στο εσωτερικό της αποθήκης είχαν ήδη αρχίσει ν'αντηχούν κάποιοι πυροβολισμοί, οι οποίοι σύντομα έπαψαν. Οι Χαρνώθιοι δεν είχαν οργανωμένη καμια σπουδαία άμυνα εδώ· καλυμμένοι πίσω από μηχανήματα υαλουργίας, προσπαθούσαν να απωθήσουν τους εχθρούς τους, αλλά γρήγορα αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Πολλά από τα μηχανήματα υαλουργίας, βέβαια, έγιναν κομμάτια και θρύψαλα. Η Ζιρίνα, που γνώριζε τι έκαναν και πώς λειτουργούσαν, καταλάβαινε ότι οι ζημιές ήταν σοβαρές. Αυτά τα μηχανήματα ήταν πανάκριβα. Ακόμα κι όταν βρίσκονταν αποθηκευμένα εδώ επειδή, για παράδειγμα, ήταν ξεπερασμένης τεχνολογίας ή ήθελαν επισκευές, πάλι είχαν μεγάλη αξία.

«Από κει πρέπει νάναι η καταπακτή,» είπε ο Βάρναλιρ, δείχνοντας μια μεριά της γιγάντιας αποθήκης. «Προς τα κει υποχώρησαν.»

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Πλησιάζουμε.» Μπορούσε νάναι έφιππος εδώ μέσα, άνετα· υπήρχε άπλετος χώρος. Ακόμα και ο Εθέλδιρ δεν είχε κανένα πρόβλημα να οδηγεί το δίκυκλό του.

Διασχίζοντας διαδρόμους που σχηματίζονταν ανάμεσα από μεγαλύτερα και μικρότερα μηχανήματα – φούρνους, υαλοκόπτες, φόρμες – προσέχοντας μήπως οι Χαρνώθιοι τούς είχαν στήσει ενέδρα πουθενά πίσω από τα μεταλλικά κατασκευάσματα, προσπάθησαν να βρουν την καταπακτή. Αλλά δεν την έβλεπαν πουθενά.

«Η Λαρβάκι μού είπε ότι είναι κρυμμένη κάτω από μια πέτρινη πλάκα,» τους πληροφόρησε η Ζιρίνα, «στη βορειοδυτική μεριά της αποθήκης. Κι εκεί πρέπει να είμαστε τώρα.»

«Αν υποχώρησαν όλοι,» ρώτησε ο Άσραδλιν, «πώς είναι δυνατόν να τράβηξαν την πλάκα από πάνω τους; Ή μήπως αποτελεί σκέπασμα της καταπακτής κι όχι απλώς κάλυμμα;»

«Μάλλον σκέπασμα είναι,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα.

Ο Φύλακας πρόσταξε τους μισθοφόρους του να ερευνήσουν τον χώρο εξονυχιστικά, και τελικά βρήκαν μια πλάκα που μπορούσε να σηκωθεί. Τη σήκωσε ένας ενώ τέσσερις άλλοι σημάδευαν κάτω με τα τουφέκια τους, φωτίζοντας με φακούς.

«Υπάρχει σκάλα,» ανέφερε μια μισθοφόρος, «αλλά κανένας δεν φαίνεται μέσα.»

«Αν έχουν καταλάβει τις σήραγγες,» είπε ο Εθέλδιρ, «δεν συμφέρει να κατεβούμε. Θα μας περιμένουν. Καλύτερα απλά να σφραγίσουμε ετούτη την καταπακτή.»

Ο Άσραδλιν συμφώνησε, και ούτε η Μάρναλιθ έφερε αντίρρηση. «Κλείστε την καταπακτή,» πρόσταξε τους μισθοφόρους, «και σπρώξτε από πάνω της ένα απ'αυτά τα μηχανήματα.» Έδειξε. «Πρέπει νάναι βαρύ αυτό, έτσι;» ρώτησε τη Ζιρίνα.

Εκείνη γέλασε. «Φυσικά και είναι βαρύ. Κλίβανος είναι.»

Οι μισθοφόροι ταλαιπωρήθηκαν για να τον σπρώξουν ώς την καταπακτή, αλλά τελικά την έκρυψαν από κάτω του. Η Μάρναλιθ δεν τους λυπήθηκε· πρόσταξε να βάλουν κι άλλα μηχανήματα πάνω από τον κλίβανο – όχι κλίβανους, φυσικά· ήταν αδύνατον να τους σηκώσουν παρά μόνο με βαρούλκο.

Όταν οι μισθοφόροι το έκαναν κι αυτό, η Στρατηγός είπε: «Τώρα δεν νομίζω ότι θα μπορεί κανένας να έρθει από κάτω, εκτός αν χτυπήσουν την καταπακτή με ενεργειακό κανόνι. Έχουν ενεργειακά όπλα στα υπόγεια;»

«Έχουν,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, «σε κομμάτια.»

«Θα πρέπει να φρουρούμε αυτή την αποθήκη, τότε.»

«Δε νομίζω να ξανάρθουν από εδώ, Μάρναλιθ, τώρα που τους καταλάβαμε» είπε ο Φύλακας. «Αλλά μάλλον έχεις δίκιο. Πρέπει να τη φρουρούμε, για καλό και για κακό.»

Η καταπακτή είχε κλείσει και φρουροί είχαν τοποθετηθεί γύρω της, αλλά οι συγκρούσεις στο Υαλουργείο δεν έπαψαν αμέσως. Είχαν ήδη έρθει πολλοί μαχητές του Βασιλείου από τα υπόγεια, καθώς και από τη Μεγάλη Αγορά, επωφελούμενοι από το χάος μέσα στο Υαλουρ-

γείο για να περάσουν τις παρυφές του χωρίς να καταφέρουν να τους εμποδίσουν οι φρουροί της Κοινοπολιτείας. Πυροβολισμοί και εκρήξεις αντηχούσαν μέχρι τα ξημερώματα, όταν ο ετοιμοθάνατος ήλιος της Μοργκιάνης άρχισε να δωρίζει δειλά το ασθενικό φως του στην πόλη.

Ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα βρίσκονταν μέσα στο δωμάτιό του στον *Γυάλινο Οίκο* και παρακολουθούσαν από τον γυάλινο τοίχο. Δεν μπορούσαν να κοιμηθούν αλλά δεν μπορούσαν και να τρέχουν άλλο μέσα στους δρόμους πυροβολώντας Χαρνώθιους· ήταν κι οι δυο τους πολύ κουρασμένοι: δεν είχαν προλάβει να ξεκουραστούν αρκετά προτού οι νυχτερινές συγκρούσεις τούς ξυπνήσουν.

Η ταμπακιέρα της Ζιρίνα είχε πια αδειάσει από τσιγάρα όταν οι μάχες έπαψαν και το Υαλουργείο εξακολουθούσε να βρίσκεται υπό τον έλεγχο των δυνάμεων της Κοινοπολιτείας. Ο Εθέλδιρ δεν είχε τσιγάρα μαζί του· τα είχε αφήσει στο σπίτι του στο Σκοτεινό Παζάρι.

Κλείνοντας την κουρτίνα του γυάλινου τοίχου, κάλεσε με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του τη Μάρναλιθ για να τη ρωτήσει αν είχαν όντως λάβει τέλος οι συγκρούσεις στο Υαλουργείο. «Έτσι δείχνει,» αποκρίθηκε μόνο η Στρατηγός, κι ακουγόταν κουρασμένη: πολύ κουρασμένη. Ούτε εκείνη ήταν έξω· βρισκόταν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, μαζί με τον Άσραδλιν και τη Ναλτάμα'χοκ, δίνοντας διαταγές από εκεί όταν χρειαζόταν. Ο Εθέλδιρ δεν αμφέβαλλε ότι θα είχε μείνει ξάγρυπνη όλη νύχτα, όπως και ο Φύλακας κι η αδελφή του.

Έκλεισε τον πομπό και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, αναστενάζοντας.

Η Ζιρίνα στεκόταν όρθια ακόμα. «Νομίζεις ότι όντως τελείωσε;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Τι άλλο να υποθέσει κανείς;»

Η Ζιρίνα ξάπλωσε στο κρεβάτι σαν να ήταν νεκρή, κι ο ύπνος δεν άργησε καθόλου να την πάρει. Ο Εθέλδιρ ήθελε ακόμα ένα τσιγάρο, αλλά τσιγάρα δεν υπήρχαν. Ξάπλωσε κι αυτός δίπλα της και κοιμήθηκε. Τούτη τη φορά, χωρίς όνειρα.

5

Πέντε Ημέρες Αίματος και Καταστροφής· ο Γιος της Αρχόντισσας· οι Πολιτοφύλακες του Προτεκτοράτου· ο Στρατηγός Εντοπίζει έναν Πολύ Επικίνδυνο Άνθρωπο· και η Έκτη Ημέρα Έρχεται...

Επί πέντε ημέρες, ύστερα από την κατάκτηση του Υαλουργείου, οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας μάχονταν για να επεκτείνουν τις κτήσεις τους μέσα στη Φάνρηβ, αλλά μπορούσαν να κάνουν πολύ μικρή πρόοδο. Κατάφεραν να καταλάβουν τις επάλξεις των τειχών ανατολικά του Υαλουργείου, όμως συνεχώς αποτύχαιναν να πάρουν τον Ξενοπρεπή ώστε, μαζί του, να πάρουν και την Πύλη των Δρόμων. Ούτε μπορούσαν να προχωρήσουν δυτικά του Νυκτόκηπου, στον Ιππαγωγό, στον Φιλόξενο, ή στον Μεσοπόταμο. Και το ίδιο συνέβαινε και στη Λυκοφωλιά και στη Μεγάλη Αγορά: το έβρισκαν αδύνατον να εισβάλουν. Αν και οι περισσότερες συγκρούσεις διεξάγονταν πλέον στις παρυφές της τελευταίας. Η Μεγάλη Αγορά ήταν από τις σημαντικότερες συνοικίες στη Φάνρηβ: αν κατόρθωναν να την καταλάβουν, θα είχαν κατορθώσει πολλά.

Στον ποταμό και στη θάλασσα, η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη για τον Φύλακα και τους συμμάχους του. Τα ποταμόπλοια δεν μπορούσαν να περάσουν τη Γέφυρα του Τίγρη· οι Χαρνώθιοι τη φρουρούσαν με κανόνια, μαχητές, και σκάφη, κι επιπλέον είχαν κατεβάσει ένα γιγάντιο κιγκλίδωμα που έφραζε όλη την αψίδα κάτω από τη γέφυρα και τα μέταλλά του ήταν ενεργειακά φορτισμένα: κάποιοι δύτες που το πλησίασαν και το άγγιξαν σκοτώθηκαν από το τράνταγμα. Στη θάλασσα, ναυμαχίες διεξάγονταν ανοιχτά του λιμανιού, και οι Χαρνώθιοι έμοιαζαν συνεχώς να έχουν το πάνω χέρι· τα πλοία της Κοινοπολιτείας δεν μπορούσαν να πλησιάσουν την πόλη.

Ενισχύσεις είχαν έρθει σταλμένες από την Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους για να υποστηρίξουν τον Φύλακα, αλλά επίσης ενισχύ-

σεις είχαν έρθει και από το Βασίλειο της Χάρνωθ για να υποστηρίξουν τη Βασιλική Αντιπρόσωπο.

Αίμα κυλούσε στους δρόμους της Φάνρηβ, σχηματίζοντας μικρούς καταρράκτες καθώς έπεφτε στους υπονόμους της. Άνθρωποι και θηρία έχαναν τις ζωές τους· η Λωράθλου, η Κυρά των Νεκρών, ήταν υπεραπασχολημένη με τη μεταφορά των ψυχών στον Μεταθανάτιο Κήπο· ο Βορέσας ο Θανατοδότης τριγύριζε ανεξέλεγκτα οπουδήποτε, και η παράνομη θρησκεία του είχε, μάλιστα, ανθίσει μέσα στη Φάνρηβ – σκότωσε προτού σε σκοτώσουν, και καλύτερα νάχεις τον θεό των φονιάδων στο πλευρό σου παρά εχθρό σου.

Οικοδομήματα που είχαν πρόσφατα επισκευαστεί, ύστερα από τον τελευταίο πόλεμο εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, τραυματίζονταν ξανά και, σε πολλές περιπτώσεις, χειρότερα από πριν. Μηχανήματα και οχήματα διαφόρων ειδών καταστρέφονταν. Το πλακόστρωτο των δρόμων διαλυόταν. Κήποι και αυλές άρπαζαν φωτιά: δέντρα, άνθη, και φυτά πυρπολούνταν.

Το πνεύμα της Θορμάνκου φλόγιζε τις καρδιές των μαχόμενων, παρότι οι περισσότεροι στον Νούρκας τον Μαχητή, τον Νούρκας τον Σωτήρα, προσεύχονταν για δύναμη, αντοχή, και εξιλέωση.

Οι πολίτες ξεσηκώνονταν ο ένας μετά τον άλλο. Μεγάλο μέρος του Υαλουργείου είχε πάρει τα όπλα, όπως ο Ταριχευτής, το Σκοτεινό Παζάρι, και ο Νυκτόκηπος. Αλλά και οι εχθροί του Φύλακα είχαν οργανωθεί. Ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών, η Σαρκάλα αλ Πέρντεκαβ, η Αιρετή της Συντεχνίας των Υπαλλήλων, και ο Νάλντιρ ωλ Σέραντεμ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οικοδόμων, είχαν φροντίσει αρκετοί πολίτες να στραφούν, οπλισμένοι, εναντίον του εξόριστου Φύλακα που απρόσκλητα ερχόταν για να καταπατήσει την πόλη τους και να την παραδώσει στους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας. Πολλοί κάτοικοι στη Λυκοφωλιά, στη Μεγάλη Αγορά, και στον Μεσοπόταμο είχαν μετατραπεί σε πολιτοφυλακή του προτεκτοράτου, με σκοπό να βοηθήσουν τους μαχητές της Χάρνωθ να διώξουν από τη Φάνρηβ τους παρείσακτους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας, τον Φύλακα που δεν είχε πια καμια θέση εδώ, και όλους όσους ενεργά τον υποστήριζαν.

Ο δεύτερος μήνας του φθινοπώρου, που άκουγε στο όνομα η Σιωπή του Ψύχους (στα περισσότερα ημερολόγια της Μοργκιάνης) και ήταν αφιερωμένος στον Σιλίσβας, είχε περάσει· είχε μπει ο τρίτος

και τελευταίος μήνας του φθινοπώρου, που, σύμφωνα με το γενικό ημερολόγιο της Μοργκιάνης, ονομαζόταν η Κίνηση της Γνώσης και ήταν αφιερωμένος στον Φορβόκμε, αλλά σύμφωνα με το ημερολόγιο του Βασιλείου της Χάρνωθ ονομαζόταν το Δέος του Φθινοπώρου και ήταν αφιερωμένος στον Χάρλαεθ Βοκ (όπως κι άλλοι μήνες στο συγκεκριμένο ημερολόγιο).

Τη δεύτερη από αυτές τις πέντε ημέρες, όταν τα πράγματα είχαν αρχίσει να αγριεύουν αλλά το μένος της Θορμάνκου δεν είχε φτάσει ακόμα στην κορύφωσή του, ο εικοσιπεντάχρονος γιος της Κέσριμιθ ήρθε στη Φάνρηβ επάνω σ'ένα από τα πλοία που έφερναν προμήθειες. Λόγω του πολέμου και του εμπορικού αποκλεισμού από τη Νάζρηβ, οι περισσότερες προμήθειες έρχονταν κατευθείαν από το Βασίλειο της Χάρνωθ· το εμπόριο ήταν διαλυμένο στη Φάνρηβ.

Το μηχανοκίνητο πλοίο στο οποίο επέβαινε ο Θάλβακιρ ωλ Ζαλτάρεμ αγκυροβόλησε στο Λιμάνι των Φυλάκων, στη σκιά του Μεγάρου των Φυλάκων, και ο γιος της Κέσριμιθ αποβιβάστηκε μαζί με το άλογό του που ήταν της ράτσας των Ανέμων του Βασιλείου – η καλύτερη ράτσα στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Ο Θάλβακιρ το ονόμαζε *ο Ανήμερος*. Το καβάλησε, επί του παρόντος, και τρόχασε ώς την πύλη που συνέδεε το Λιμάνι των Φυλάκων με το Μέγαρο των Φυλάκων. Ύστερα από σύντομη κουβέντα με τους φρουρούς εκεί, οδηγήθηκε στο εσωτερικό του Μεγάρου και στην Αίθουσα του Φύλακα.

Ήταν πρωί, δύο ώρες πριν από τη μεσημβρία, και η Κέσριμιθ καθόταν στον Θρόνο του Φύλακα (πράγμα που, γενικά, σπάνια έκανε), με το σαγόνι της ακουμπισμένο στη γροθιά της και τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, αναλογιζόμενη την άθλια κατάσταση στην οποία βρισκόταν η πόλη. Στο μεγάλο τραπέζι της αίθουσας, αξιωματικοί, συμβουλάτορες, και εμπειρογνώμονες συζητούσαν – έντονα, κάπου-κάπου. Ανόητοι, όλοι τους! νόμιζε η Κέσριμιθ. *Κανένας* δεν μπορούσε να βρει μια ουσιαστική λύση για να πάψει το αιματοκύλισμα στο προτεκτοράτο της. Ο Βασιληάς θα δυσαρεστείτο πολύ απ'όλα τούτα· η φήμη της Κέσριμιθ ως πολιτικός θα κατρακυλούσε. *Αλλά δεν έφταιγα εγώ, γαμώ τα μούσια του Χάρλαεθ Βοκ!* σκεφτόταν, όταν μια γνώριμη μορφή πέρασε την πύλη της αίθουσας βαδίζοντας ανάμεσα από τους φρουρούς.

Ένας ψηλός νεαρός, μαυρόδερμος, πρασινομάλλης, φρεσκοξυρισμένος· μοιάζοντας τόσο στον πατέρα του – όταν ο πατέρας του ήταν ακόμα πολύ συμπαθής για την Κέσριμιθ. Φορούσε μανδύα αράχνης, λευκό πουκάμισο με ψηλό γιακά, μαύρο πέτσινο γιλέκο σαύρας, παντελόνι γκρίζων κυμάτων, και κοντές γυριστές μαύρες μπότες. Από τη ζώνη του κρέμονταν ένα πιστόλι κι ένα σπαθί.

Ο γιος της, ο Θάλβακιρ.

Η Κέσριμιθ, αν και πίστευε ότι ο μικρός *δεν* θα έπρεπε να βρισκόταν εδώ, χαμογέλασε πλατιά καθώς σηκωνόταν από τον θρόνο της, χαρούμενη που τον έβλεπε. Ήταν το μόνο ευχάριστο πράγμα που είχε συμβεί τις τελευταίες ημέρες.

Ο Θάλβακιρ την πλησίασε με γρήγορα βήματα, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Αρχόντισσά μου, μητέρα.»

Η Κέσριμιθ γελώντας είπε: «Έλα πιο κοντά κι άσε τις σαχλαμάρες,» και πηγαίνοντας *εκείνη* πρώτη κοντά του τον αγκάλιασε σφιχτά και τον φίλησε και στα δύο μάγουλα. «Πώς είσαι, Θάλβακιρ αγαπημένε μου;»

«Στο Βασίλειο τα πράγματα είναι γενικά ήσυχα, μητέρα,» αποκρίθηκε ο Θάλβακιρ. «Αλλά πολλά λέγονται για το Προτεκτοράτο της Φάνρηβ, και δεν μπορούσα άλλο να περιμένω. Ανησυχούσα για σένα.»

«Δεν έπρεπε· ξέρεις πόσο... προνοητική είμαι.»

«Ήρθα για να πολεμήσω στο πλευρό σου,» δήλωσε ο Θάλβακιρ, αποφασιστικά.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. «Αυτή η πόλη... είναι πολύ επικίνδυνη πια.» Αισθανόταν έναν κόμπο στον λαιμό της. «Μοιάζει να καταβροχθίζει τους ανθρώπους... Θα προτιμούσα να επιστρέψεις στο Βασίλειο ύστερα από δυο, τρεις μέρες.»

«Σε καμία περίπτωση, μητέρα! Αν η πόλη αυτή είναι τόσο επικίνδυνη όσο λες, τότε αναμφίβολα χρειάζεσαι τη βοήθειά μου.»

Τα λόγια του, αν και η Κέσριμιθ νόμιζε πως θα έπρεπε να την κάνουν να αισθανθεί καλύτερα, τη στεναχωρούσαν. Τόσοι τρελοί βρίσκονταν στη Φάνρηβ... Ακόμα και την ίδια παραλίγο να τη σκοτώσουν... Αν ο Θάλβακιρ πάθαινε κακό εδώ... Αν πάθαινε κακό εδώ, η Κέσριμιθ θα ανατίναζε όλη τη γαμημένη πόλη, θα την έκαιγε απ'άκρη σ'άκρη!

«Τι είναι, μητέρα; Δε χαίρεσαι που θα μείνω;»

«Δεν είναι αυτό, αγάπη μου. Ξέρεις πόσο σ’αγαπώ. Απλώς... εδώ... τα πράγματα είναι δύσκολα.»

«Σίγουρα όχι τόσο όσο έλεγαν κάποιες κακές γλώσσες στο Βασίλειο.»

«Τι έλεγαν οι κακές γλώσσες;»

«Ότι είχες καεί, και ήσουν σημαδεμένη.»

«Δεν είναι ψέμα,» είπε η Κέσριμιθ. «Πράγματι, είχα καεί.» Του έδειξε το σημάδι στο μάγουλό της. «Αλλά το φιλί του θανάτου έμεινε μόνο.»

Ο Θάλβακιρ συνοφρυώθηκε.

«Προσέλαβα μια καλή χειρούργο,» εξήγησε η Κέσριμιθ, «κι έναν καλό μάγο.»

«Ποιος σ’το έκανε αυτό, μητέρα;»

«Οι αυτονομιστές χτύπησαν το Μέγαρο των Αιρετών με ενεργειακό κανόνι, ενώ γινόταν συνεδρίαση εκεί, πριν από κανένα μήνα περίπου.»

«Απόδειξη, λοιπόν, ότι όντως με χρειάζεσαι πλάι σου.»

Όχι, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, σκέφτηκε η Κέσριμιθ· *απόδειξη ότι* δεν *πρέπει να είσαι εδώ.*

Η Ολέρια πλησίασε, ερχόμενη από το μεγάλο τραπέζι της αίθουσας. «*Νιρλίσα,*» είπε, «ποιος είναι ο κύριος;»

Η Κέσριμιθ μειδίασε. «Αυτός είναι ο γιος μου, ο Θάλβακιρ, Ολέρια· δεν τον έχεις ξαναδεί;»

Η Ολέρια συνοφρυώθηκε. «Τώρα που τον κοιτάζω από πιο κοντά... ναι. Τον είχα δει, αλλά από μακριά μόνο.»

«Κι εμένα από μακριά μόνο με είχες δει μέχρι να γίνεις Αρωγός μου.»

Ο Θάλβακιρ είπε: «Αρωγός; Η Ηλέκτρα είναι, δηλαδή, νεκρή, όπως λένε, μητέρα;»

«Ναι, δυστυχώς.» Ο θάνατός της ακόμα την πονούσε. «Όταν εγώ ήμουν τυχερή και έζησα, αν και τραυματισμένη, εκείνη σκοτώθηκε.»

«Έχεις την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ, μητέρα.»

«Το ελπίζω.» Καθάρισε τον λαιμό της. «Από εδώ η Ολέρια αλ Τορκάνουν,» είπε επίσημα, «η νέα μου Αρωγός. Ολέρια, από εδώ ο Θάλβακιρ ωλ Ζαλτάρεμ, ο γιος μου.»

Η Ολέρια έτεινε το χέρι της προς τον Θάλβακιρ, με την παλάμη προς τα πάνω, κι εκείνος τη χάιδεψε με τη δική του παλάμη – ο επί-

σημος χαιρετισμός ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα του Βασιλείου. «Χαίρω πολύ, κυρία μου.»

«Παρομοίως.»

Την τέταρτη από τις πέντε ημέρες, όταν οι πολιτοφυλακές του προτεκτοράτου είχαν οργανωθεί πια από τους Αιρετούς που υποστήριζαν το Βασίλειο της Χάρνωθ, ο Άλφεντουρ, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ, συνάντησε έναν απ'αυτούς τους Αιρετούς στη Μεγάλη Αγορά: τον Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ, της Συντεχνίας των Μηχανικών. Μίλησαν μέσα στον *Ανθό του Ήλιου* οι δυο τους, στη σουίτα του Άλφεντουρ, και ο Ύρελκουρ τού είπε, χωρίς περιστροφές, ότι κανονικά θα φοβόταν να συζητήσει μαζί του.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο διπλωμάτης. «Έχω ξαφνικά αποκτήσει τη φήμη ότι δολοφονώ πολιτικούς;»

«Έχετε αποκτήσει τη φήμη, κύριε Άλφεντουρ, ότι πήρατε τον Φύλακα μέσα από τα χέρια της Αρχόντισσάς μας. Αν δεν το είχατε κάνει αυτό, ίσως τώρα να μην είχαμε όλα τούτα τα προβλήματα.»

«Έτσι νομίζετε, κύριε Ύρελκουρ; Νομίζετε ότι η Κοινοπολιτεία, ύστερα από τόσες δυνάμεις που έχει κινητοποιήσει, θα σταματούσε την πολιορκία επειδή αιχμαλωτίσατε τον Φύλακα; Σε *καμία* περίπτωση δεν θα συνέβαινε αυτό, σας διαβεβαιώνω.»

«Όπως και νάχει,» αποκρίθηκε ο Ύρελκουρ, «τώρα δεν φοβάμαι ότι θα χαρακτηριστώ προδότης εξαιτίας της συζήτησής μου μαζί σας γιατί όλοι γνωρίζουν πόσο έχω βοηθήσει στην οργάνωση της πολιτοφυλακής του προτεκτοράτου.»

«Το ερώτημα είναι κατά πόσο η πολιτοφυλακή βοηθά *πραγματικά* το προτεκτοράτο,» είπε ο Άλφεντουρ, καπνίζοντας την πίπα του καθώς ήταν καθισμένος σε μια από τις πολυθρόνες.

Ο Ύρελκουρ, καθισμένος αντίκρυ του, έχοντας στα χέρια ένα ποτήρι κρασί Χαρνώθιων δασών που του είχε προσφέρει η Αζουρίτα, αποκρίθηκε: «Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε...»

«Δεν βοηθά ώστε να επιτευχθεί ειρήνευση.»

«Μα δεν μπορούμε να έχουμε ειρήνη, έτσι όπως η Κοινοπολιτεία μάς επιτίθεται.»

«Δείτε, όμως, πού έχει καταλήξει η πόλη. Εκατοντάδες άνθρωποι νεκροί. Τόσες υλικές ζημιές. Και η καταστροφή συνεχίζεται. Μόνο ο

Βορέσας πλέον μπορεί να ικανοποιείται από ό,τι συμβαίνει, κύριε Ύρελκουρ.»

Το βλέμμα του Αιρετού αγρίεψε. «Προτείνετε να παραδοθούμε στην Κοινοπολιτεία;»

«Προτείνω εκείνο που πρότεινα εξαρχής: να κάνετε έναν συμβιβασμό με τον Φύλακα–»

«Δεν πρόκειται να συμβεί, εκτός αν η Κοινοπολιτεία και ο Φύλακας αποχωρήσουν από την πόλη.»

«Ούτε αυτό πρόκειται να συμβεί. Τι θα κάνετε, λοιπόν; Θα εξακολουθήσετε να αλληλοσκοτώνεστε μέχρι να έχετε ισοπεδώσει μια από τις σημαντικότερες πόλεις σ'ολάκερη τη διάσταση; Η Κοινοπολιτεία δεν θα παραιτηθεί εύκολα, κύριε Ύρελκουρ. Και ο Φύλακας δεν θα παραιτηθεί *ποτέ*· είναι ένας άνθρωπος που θεωρεί πως του έκλεψαν εκείνο που δικαιωματικά τού ανήκει – και σ'αυτό έχει δίκιο. Το Βασίλειο της Χάρνωθ, επίσης, δεν πρόκειται να παρατήσει ένα από τα προτεκτοράτα του – ειδικά ένα προτεκτοράτο σαν της Φάνρηβ. Αν μη τι άλλο, είναι ζήτημα πολιτικής αίγλης· κι επιπλέον, όπως είπα, η Φάνρηβ είναι από τις σημαντικότερες πόλεις στη Μοργκιάνη.

»Πού θα οδηγήσει μια τέτοια αντιπαλότητα; Όταν δύο δυνάμεις χτυπιούνται χωρίς καμία να μπορεί να υπερισχύσει, το μόνο που κάνουν είναι *και οι δύο* να εξασθενούν και, συγχρόνως, να καταστρέφουν το πεδίο επί του οποίου μάχονται. Το εμπόριο στη Φάνρηβ ήδη έχει διαλυθεί–»

«Εξαιτίας σας!»

«Τι περιμένατε; η Νάζρηβ να συνεχίσει να εμπορεύεται με μια πόλη που βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση;»

«Πού θέλετε να καταλήξετε, κύριε Άλφεντουρ; Προσωπικά δεν πιστεύω ότι θα γίνει αυτό που λέτε· πιστεύω ότι το Βασίλειο θα υπερισχύσει–»

«Γνωρίζετε πόσες δυνάμεις έχει να στρέψει εναντίον του η Κοινοπολιτεία; Περιλαμβάνει όλες τις πόλεις του Θαλασσοδάσους, του Δάσους του Ουρανού, του Μαύρου Δάσους, και της δυτικής μεριάς του Χαμηλού Δάσους. Μπορεί να συγκεντρώνει μισθοφόρους για *χρόνια* και να τους στέλνει εναντίον σας.»

«Και το Βασίλειο μπορεί να–»

«Ακριβώς αυτό σάς λέω. Ο πόλεμος δεν φαίνεται νάχει τέλος. Και πριν από λίγα χρόνια πολεμούσαμε για να ελευθερώσουμε τη Μορ-

γκιάνη από τους Παντοκρατορικούς! Πάνω που η διάσταση έχει αρχίσει να συνέρχεται από εκείνα τα δεινά, θέλουμε πραγματικά κάτι *τέτοιο*, κύριε Ύρελκουρ;»

«Δεν προτείνετε, όμως, καμια ουσιαστική λύση. Υποστηρίξτε το Βασίλειο, αφού δεν θέλετε διαρκή πόλεμο.»

«Ακόμα κι αν η Νάζρηβ υποστήριζε το Βασίλειο – πράγμα που δεν πρόκειται να κάνει· ποτέ δεν παίρνει το μέρος της μιας παράταξης ή της άλλης – αυτό δεν θα αποτελούσε λύση, σας διαβεβαιώνω. Ίσως, μάλιστα, κι εμείς να καταλήγαμε σε διαμάχη με την Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών – το οποίο δεν επιθυμούμε καθόλου.»

«Η συζήτησή μας, επομένως, είναι χωρίς νόημα, κύριε Άλφεντουρ.» Ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ άφησε το κρασοπότηρο στο τραπεζάκι δίπλα του, μοιάζοντας έτοιμος να σηκωθεί για να φύγει.

«Αντιθέτως, επειδή ισχύουν όλ' αυτά, η συζήτησή μας *έχει* νόημα. Υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι μέσα στη Φάνρηβ που είναι πρόθυμοι να ενωθούν και να υποστηρίξουν μια προσπάθεια ειρήνευσης–»

«Ποιοι;»

«Δεν θα ήθελα να αποκαλύψω ονόματα ακόμα, γιατί όλα βρίσκονται σε αρχικό στάδιο. Δεν σας λέω ψέματα, όμως: υπάρχουν *όντως* άνθρωποι που επιθυμούν να γίνει συμβιβασμός, αν αποδειχτεί εφικτός και συμφέρων. Το ερώτημα είναι: εσείς θα υποστηρίζατε κάτι τέτοιο;»

«Αν ήταν... εφικτό και συμφέρον;»

«Ασφαλώς.»

«Δυσκολεύομαι να καταλάβω *πώς* θα μπορούσε να είναι εφικτό και συμφέρον.»

«Εδώ που έχουμε φτάσει, νομίζω ότι και η απλή παύση των εχθροπραξιών θα ήταν–»

Ο Ύρελκουρ κούνησε το κεφάλι του. «Πάλι δεν έχετε *τίποτα* να προτείνετε, κύριε Άλφεντουρ.»

«Δεν ισχυρίζομαι πως μόνο η παύση των εχθροπραξιών φτάνει. Αν όμως αρκετοί άνθρωποι που έχουν επιρροή μέσα στη Φάνρηβ συγκεντρωθούν και *απαιτήσουν* από την Αρχόντισσα και τον Φύλακα να μιλήσουν, τότε πιθανώς οι δυο τους να καταφέρουν να καταλήξουν σε κάποιο συμβιβασμό. Πιθανώς να γίνει μια συμφωνία με αμοιβαίο συμφέρον, και για την Κοινοπολιτεία και για το Βασίλειο.»

Ο Ύρελκουρ ήταν σκεπτικός τώρα, αλλά αμίλητος.

Ο Άλφεντουρ ρώτησε: «Θα υποστηρίζατε μια τέτοια προσπάθεια; Θα πιέζατε την Αρχόντισσα να μιλήσει με τον Φύλακα;»

«Εγώ; Δεν έχω εγώ καμια επιρροή επάνω στην Αρχόντισσα, κύριε Άλφεντουρ!»

«Είστε ένας από τους τρεις Αιρετούς που την υποστηρίζουν· νομίζω πως η γνώμη σας θα έχει κάποια βαρύτητα για εκείνη. Αν συγκεντρωθούν Αιρετοί κι από τις δύο πλευρές οι οποίοι πιστεύουν πως η Αρχόντισσα πρέπει να μιλήσει με τον Φύλακα, τότε νομίζω ότι αυτό θα μπορούσε να επιτευχθεί.»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Ύρελκουρ· «δεν ξέρω, όμως, αν θα είχε κανένα αποτέλεσμα.»

«Η Αρχόντισσα και ο Φύλακας, αναμφίβολα, βλέπουν τις καταστροφές στην πόλη. Και είμαι βέβαιος πως ούτε εκείνη θέλει να διοικεί μια Φάνρηβ ερειπωμένη και αποκλεισμένη από το εμπόριο, ούτε εκείνος επιθυμεί η πατρίδα του να ερημώσει, ο λαός του να αιμορραγεί ασταμάτητα.»

Ο Ύρελκουρ ήταν ξανά συλλογισμένος· έπειτα είπε: «Θα το έχω υπόψη μου... αλλά...» κόμπιασε, «πραγματικά δεν ξέρω. Ίσως και να το υποστήριζα. Ίσως. Αν *όντως* είναι ρεαλιστικό. Δεν θα ήθελα η Αρχόντισσα να με ονομάσει προδότη.»

«Ούτε εγώ θα το ήθελα αυτό. Κι οι δύο γνωρίζουμε ότι έχετε στο μυαλό σας μόνο το καλό της πόλης, κύριε Ύρελκουρ.»

«Ασφαλώς.»

Όταν ο Αιρετός της Συντεχνίας των Μηχανικών έφυγε από τη σουίτα του Άλφεντουρ, η Λαρβάκι ξεπρόβαλε από το υπνοδωμάτιο και κάθισε στην καρέκλα όπου εκείνος καθόταν πριν από λίγο.

«Τι νομίζεις;» τη ρώτησε ο διπλωμάτης.

«Δεν τον θεωρώ αξιόπιστο, Άλφεντουρ· σ'το έχω πει ήδη.»

«Νομίζω, όμως, ότι θα μπορούσε να μεταστραφεί. Δεν είναι φανατικός. Έγινε πρόσφατα Αιρετός, ύστερα από τον φόνο του Φεντάκιρ ωλ Τάρεκ· δεν είχε χρόνο να αναμιχθεί τόσο με τους Χαρνώθιους όσο οι άλλοι που τους υποστηρίζουν.»

«Έχει, όμως, προσφέρει πολλά για την οργάνωση της πολιτοφυλακής, όπως κι ο ίδιος σού είπε.»

«Δεν πιστεύω ότι αυτό είναι τόσο σπουδαίο.»

«Εγώ έχω ακούσει, πάντως, ότι τον θεωρούν από τους πιο πιστούς ανθρώπους της Αρχόντισσας,» είπε η Λαρβάκι. «Καλά θα κάνεις να προσέχεις μαζί του.»

«Δεν σκόπευα ποτέ να του δώσω πληροφορίες που δεν χρειάζεται να έχει. Αν όντως γίνει προσπάθεια ειρήνευσης, στο τέλος μόνο θα μάθει ποιοι είναι οι άλλοι υποστηρικτές της ιδέας.

»Η αλήθεια, όμως, είναι ότι δεν έχω και πολλές ελπίδες, Λαρβάκι,» πρόσθεσε, προβληματισμένος. Κανένας απ'όσους είχε συναντήσει δεν ήταν ένθερμος με το να γίνει συμβιβασμός. Ή ήταν τελείως εχθρικοί ή έλεγαν πως ίσως να υποστήριζαν κάτι τέτοιο αν κι άλλοι το υποστήριζαν. Και το πρόβλημα ήταν πως έτσι δεν μπορούσες να δημιουργήσεις έναν σταθερό πυρήνα. Ποιοι θα δήλωναν *αρχικά* ότι ήθελαν να γίνει συμβιβασμός ώστε να προσελκύσουν και τους αναποφάσιστους;

Ο Ύρελκουρ αλ Πέρντεκαβ δεν έμεινε σιωπηλός σχετικά με τη συζήτησή του με τον Άλφεντουρ· μίλησε γι'αυτήν σε άλλους: κι έτσι, οι κατάσκοποι του Θόρεντιν το έμαθαν, αλλά και κάποιοι που ανέφεραν άμεσα στον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Και του Στρατηγού δεν του άρεσε καθόλου αυτό που άκουσε. Δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν ο διπλωμάτης ήταν ένας ύπουλος πράκτορας της Κοινοπολιτείας ή όχι. Αλλά δεν είχε σημασία. Ήταν επικίνδυνος. Αν αυτό που ήθελε γινόταν πραγματικότητα, το Βασίλειο της Χάρνωθ θα αποδεικνυόταν ανίσχυρο, ανίκανο να κρατήσει τις κτήσεις του. Θα δυσφημιζόταν σ'ολάκερη τη Μοργκιάνη!

Ο Σέλιρ δεν πίστευε ότι η ανόητη Αρχόντισσα θα έκανε ποτέ μια *τόσο* μεγάλη ανοησία. Δεν μπορεί να δεχόταν να συζητήσει και να έρθει σε συμβιβασμό με τους εχθρούς τους! Από την άλλη, όμως, ετούτη δεν θα ήταν η μοναδική βλακεία που είχε κάνει αυτή η φαντασμένη. Θεωρούσε ότι η πολιτική της ήταν *διπλωματική,* ενώ στην πραγματικότητα ήταν *ασύμφορη*. Θίγονταν, ξεκάθαρα, τα συμφέροντα του Βασιλείου από τις πράξεις και τις αποφάσεις της. Για παράδειγμα, αν είχε εξαρχής δολοφονήσει τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, τον Ριλάθιρ αλ Θάρναθ, και άλλους ταραχοποιούς, τώρα το Βασίλειο δεν θα είχε ούτε τα *μισά* προβλήματα. Ίσως, μάλιστα, να είχε ήδη κατορθώσει να διώξει τους επιτιθέμενους.

Ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ έπρεπε να φύγει από την πόλη – όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο. Οι ιδέες του μπορούσαν να μπλέξουν τα πράγματα ακόμα περισσότερο. Αλλά ο Σέλιρ ήταν βέβαιος πως η Αρχόντισσα δεν θα δεχόταν να τον διώξει, επειδή ήταν Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ και το Βασίλειο ήθελε να τα έχει καλά με τη Νάζρηβ. *Η καταραμένη η Νάζρηβ, όμως, δεν ενδιαφέρεται να τα έχει καλά με το Βασίλειο! Αν ενδιαφερόταν, δεν θα μας είχε αποκλείσει εμπορικά· θα είχε αποκλείσει μόνο τον εξόριστο Φύλακα και τους συμμάχους του. Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να είμαστε ευγενικοί και καλοπροαίρετοι μ'εκείνους που δεν είναι με το μέρος μας!*

Ο Σέλιρ θα τον είχε υπόψη του αυτόν τον Άλφεντουρ, γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε κάνει κινήσεις ενάντιες προς το Βασίλειο. Κατά πρώτον, είχε πάει στην παλιά υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών μαζί με ταραχοποιούς. Κατά δεύτερον, είχε πάρει τον Φύλακα μέσα από τα χέρια της Αρχόντισσας! Και τώρα... τώρα ήταν έτοιμος να προκαλέσει *χειρότερα* προβλήματα, ο άθλιος!

Αν η Κέσριμιθ δεν μπορεί να τον βγάλει από τη μέση, εγώ ξέρω ποιοι μπορούν... Και, άνετα, όλα θα φαίνονταν σαν επίθεση των αυτονομιστών. Ο Σέλιρ δεν σκόπευε ν'αφήσει ζωντανό κανέναν από τους ανθρώπους που βρίσκονταν κοντά στον διπλωμάτη – κανέναν που θα είχε τη δυνατότητα να πει τι *αληθινά* συνέβη.

...Δυστυχώς, λόγω των ταραχών στην πόλη – για τις οποίες φταίνε οι δαιμονισμένοι αυτονομιστές και οι άνθρωποι της Κοινοπολιτείας – ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ σκοτώθηκε. Αλλά το Βασίλειο εξακολουθεί να επιθυμεί καλές εμπορικές σχέσεις με τη Νάζρηβ, όπως πάντα...

Ναι, ακριβώς έτσι, σκέφτηκε ο Σέλιρ. *Αυτή η διπλωματία δεν είναι πολύ καλύτερη από τις ανοησίες της Κέσριμιθ;*

Την έκτη ημέρα, λίγο πριν από το μεσημέρι, οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας κατάφεραν να περάσουν από τις παρυφές της Μεγάλης Αγοράς και να εισβάλουν στην εν λόγω συνοικία. Αλλά όχι και να προχωρήσουν πολύ μέσα της. Οι μαχητές του Βασιλείου και η νεοσύστατη πολιτοφυλακή του προτεκτοράτου τούς σταμάτησαν προτού φτάσουν στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου· έτσι οι πολεμιστές του Φύλακα αναγκάστηκαν να περιοριστούν στο ένα τρίτο της Μεγάλης

Αγοράς, το οποίο οι Χαρνώθιοι επί του παρόντος δεν μπορούσαν να ανακαταλάβουν. Το είχαν χάσει τελείως από τον έλεγχό τους, και οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας είχαν οχυρωθεί καλά εκεί.

Το ξενοδοχείο «*Ανθός του Ήλιου*», βρισκόμενο στα νοτιοανατολικά της Μεγάλης Αγοράς, έτυχε τώρα να είναι κοντά στα νέα σύνορα ανάμεσα στους μαχητές του Φύλακα και του Βασιλείου της Χάρνωθ, αλλά από τη μεριά των δρόμων που είχε καταλάβει η Κοινοπολιτεία. Οπότε, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ αποφάσισε να επισκεφτεί τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ στη σουίτα του.

Την ίδια μέρα, και περίπου την ίδια ώρα, ένας στρατιωτικός διοικητής που όλοι θεωρούσαν νεκρό, συγγενής της Αρωγού Ολέρια αλ Τορκάνουν, ήρθε στο Μέγαρο των Φυλάκων ζητώντας να μιλήσει με τη Βασιλική Αντιπρόσωπο, ισχυριζόμενος πως μέχρι στιγμής ήταν αιχμάλωτος των αυτονομιστών...

6

Ο Φύλακας και ο Διπλωμάτης· Ένα Ύποπτο Κάλεσμα· η Αρχόντισσα και ο Αυτονομιστής

Ο Άσραδλιν είχε να μιλήσει στον διπλωμάτη από τότε που εκείνος τον είχε σώσει από τους Χαρνώθιους, και αναρωτιόταν τι θα του έλεγε τώρα ο Άλφεντουρ – τώρα που ήταν πια φανερό ότι ο Άσραδλιν σύντομα θα κατακτούσε ολόκληρη τη Φάνρηβ και θα έδιωχνε τους ανθρώπους του Βασιλείου.

Μαζί με τον Εθέλδιρ, τη Ζιρίνα, τη Ναλτάμα'χοκ, και κάποιους μισθοφόρους του πήγε στον *Ανθό του Ήλιου* και ζήτησε να του μιλήσει. Μπήκε στο ξενοδοχείο όχι ως κατακτητής αλλά ως ένας απλός περαστικός. Ή, τουλάχιστον, αυτή ήταν η πρόθεσή του· οι άνθρωποι του ξενοδοχείου δεν τον έβλεπαν έτσι, πράγμα φανερό από τον τρόπο τους. Ήταν τρομαγμένοι. «Δεν έχετε τίποτα να φοβάστε από εμένα,» τους διαβεβαίωσε ο Άσραδλιν, αλλά και πάλι δεν έμοιαζαν να ξέρουν αν έπρεπε να τον πιστέψουν.

Ειδοποίησαν αμέσως τον Άλφεντουρ, κι εκείνος συμφώνησε να δεχτεί τον Φύλακα στη σουίτα του. Ο Άσραδλιν και κάποιοι από τους συνοδούς του μπήκαν στον έναν ανελκυστήρα του ξενοδοχείου, ενώ οι υπόλοιποι στον άλλο. Και οι δύο θάλαμοι έφτασαν σχεδόν συγχρόνως στον πέμπτο όροφο, και ο Άσραδλιν, βγαίνοντας από τον ανελκυστήρα του, είδε ότι η πόρτα της σουίτας του διπλωμάτη ήταν ανοιχτή και ο Άλφεντουρ στεκόταν μπροστά από το κατώφλι. Παραδίπλα ήταν ο πρασινόδερμος σωματοφύλακάς του, ο Θάλβακιρ, πάντοτε επιφυλακτικός.

Ο Άσραδλιν έκανε νόημα στους μισθοφόρους του να μείνουν πίσω. «Θα με περιμένετε εδώ, στον διάδρομο,» είπε· και προς τον διπλωμάτη: «Χαίρομαι που συναντιόμαστε ξανά, Άλφεντουρ.»

«Παρομοίως, Εξοχότατε. Παρακαλώ, περάστε.»

Ο Άσραδλιν, η Ναλτάμα'χοκ, ο Εθέλδιρ, και η Ζιρίνα μπήκαν στο ευρύχωρο σαλόνι της σουίτας, όπου τους περίμεναν η Λαρβάκι και οι δίδυμες βοηθοί του διπλωμάτη οι οποίες ήταν σαν δύο σταγόνες

νερό και ντύνονταν και σαν δύο σταγόνες νερό. Αδύνατον να πεις ποια ήταν ποια, όπως πάντα.

Η Ζιρίνα χαιρέτησε τη Λαρβάκι με χειραψία, λέγοντας: «Σ'ευχαριστώ ξανά για την πληροφορία σχετικά με τη θέση της καταπακτής.»

«Ήταν το λιγότερο που μπορούσα να κάνω.»

«Φοβόμουν ότι ίσως ν'αρνιόσουν να μου μιλήσεις, τώρα που είσαι με τον Άλφεντουρ, ο οποίος δεν υποστηρίζει ούτε τη μια πλευρά ούτε την άλλη.»

«Ο Άλφεντουρ είναι διπλωμάτης, σταλμένος από τη Νάζρηβ,» είπε η Λαρβάκι, «κι αυτή είναι η τακτική που πάντα ακολουθεί.» (*Έχει ήδη αρχίσει ν'ακούγεται σαν διπλωμάτισσα!* σκέφτηκε η Ζιρίνα, όχι κακοπροαίρετα· αν μη τι άλλο, λιγάκι διασκεδασμένη.) «Αλλά εγώ χρωστάω στον Εθέλδιρ τη ζωή μου, και δεν το έχω ξεχάσει.» Έριξε ένα βλέμμα στον Πρόμαχο.

Εκείνος ένευσε προς το μέρος της. «Εκτιμούμε τη βοήθειά σου, Λαρβάκι. Αλλά δεν μου χρωστάς τίποτα πια. Μην το ξαναναφέρεις αυτό.»

«Καθίστε,» πρότεινε ο Άλφεντουρ· και ο ένας μετά τον άλλο κάθισαν.

Οι δίδυμες τούς έφεραν ποτά, ρωτώντας τον καθένα τι θα προτιμούσε. Επίσης, τους πρόσφεραν διαφόρων ειδών τσιγάρα.

«Έμαθα ότι έκανες εμπορικό αποκλεισμό σε όλους μας, Άλφεντουρ...» είπε ο Άσραδλιν.

«Όχι εγώ, Εξοχότατε· το Συμβούλιο της Νάζρηβ.»

«Δε συμφωνείς, δηλαδή, με την απόφασή του;»

«Η απόφασή του είναι συνετή, δεδομένων των καταστάσεων. Βρίσκομαι εδώ για να προσπαθήσω να φέρω την ειρήνη στην περιοχή. Η Φάνρηβ είναι πολύ σημαντική πόλη, και το Συμβούλιο της Νάζρηβ το γνωρίζει αυτό· θα ήθελε να συνεχίσει να εμπορεύεται μαζί της, αλλά όχι όσο είναι εμπόλεμη.»

«Γιατί δεν μας βοηθάτε, τότε, να διώξουμε τους Χαρνώθιους; Η Φάνρηβ είναι πατρίδα μου, Άλφεντουρ· η θέση μου είναι εδώ!»

«Το ίδιο με ρωτάνε και οι Χαρνώθιοι: γιατί η Νάζρηβ δεν τους βοηθά να διώξουν εσάς. Η απάντηση είναι απλή: Δεν νομίζουμε ότι, αν σας υποστηρίξουμε, θα έχει κανένα αποτέλεσμα. Ο πόλεμος απλά θα συνεχιστεί–»

«Κατακτούμε τη μια συνοικία μετά την άλλη· σύντομα ολόκληρη η πόλη θα είναι δική μας!»

Ο Άλφεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Το Βασίλειο θα φέρει πολλές δυνάμεις εδώ. Ακόμα κι αν καταφέρετε να διώξετε την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ και τους ανθρώπους που είναι γύρω της, ο Βασιληάς της Χάρνωθ απλά θα στείλει περισσότερα στρατεύματα για να ανακαταλάβουν τη Φάνρηβ. Δεν θα εγκαταλείψει εύκολα το προτεκτοράτο.»

«Ούτε εμείς θα εγκαταλείψουμε την πόλη στα χέρια του!»

«Και πού θα οδηγήσει αυτό; Σε συνεχείς συγκρούσεις. Τέτοιο είναι το μέλλον που θέλετε για την πατρίδα σας, Εξοχότατε;»

«Δεν πρόκειται, πάντως, να τη μοιραστώ με τους Χαρνώθιους, όπως μου είπαν ότι προτείνεις εσύ, Άλφεντουρ. Δεν ήρθα για να πάρω πίσω τη μισή Φάνρηβ· ήρθα για να την πάρω πίσω *ολόκληρη*.»

«Κι αν αυτό, τελικά, δεν είναι εφικτό, δεν θα μπορούσε να γίνει κάποιος συμβιβασμός ανάμεσα σ'εσάς και την Αρχόντισσα;»

«Δεν το θεωρώ πιθανό, εκτός αν δεχτεί να μου παραδώσει την πόλη.»

«Πράγμα που αποκλείεται να συμβεί, Φύλακά μου,» παρενέβη η Ζιρίνα. Και προς τον Άλφεντουρ: «Νόμιζα ότι ώς τώρα ίσως να είχες αρχίσει να αναθεωρείς τις απόψεις σου. Δε βλέπεις τι γίνεται παντού γύρω σου;»

«Μα, επειδή *βλέπω* τι γίνεται παντού γύρω μου, πιστεύω ότι θα έπρεπε να έρθετε σε κάποιο συμβιβασμό. Διαφορετικά» – και τώρα έστρεψε τα μάτια του στον Άσραδλιν – «ακόμα κι αν κατακτήσετε ολόκληρη τη Φάνρηβ, Εξοχότατε, θα είναι μια πόλη ερειπωμένη. Θα χρειαστεί πάνω από μια δεκαετία – *τουλάχιστον* – μέχρι να συνέλθει. Κι αυτό *αν* οι Χαρνώθιοι πάψουν να σας επιτίθενται, που δεν πιστεύω να συμβεί.»

Κρίνοντας από το βλέμμα του Άσραδλιν, ο Άλφεντουρ νόμιζε ότι τα λόγια του είχαν προβληματίσει τον Φύλακα, τον είχαν βάλει να σκεφτεί πράγματα που ώς τώρα δεν είχε σκεφτεί. *Κι αυτό είναι καλό. Ίσως να με βοηθήσει.*

«Υπάρχουν άνθρωποι που θα ήθελαν να γίνει ειρήνευση,» συνέχισε, «αλλά διστάζουν να εκφράσουν την άποψή τους.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Ποιοι;»

Η Ζιρίνα ρώτησε: «Με ποιους μιλούσες, Άλφεντουρ;»

«Δυστυχώς, αυτό δεν μπορώ να το αποκαλύψω ακόμα, γιατί υποσχέθηκα να κρατηθεί εχεμύθεια.»

«Υποστηρικτές των Χαρνώθιων;» είπε η Ζιρίνα.

«Όχι όλοι. Υπάρχουν άνθρωποι κι από τις δύο παρατάξεις που νομίζω ότι θα υποστήριζαν έναν συμβιβασμό αν θεωρούσαν ότι τους συνέφερε.»

«Τι είδους συμβιβασμός μπορεί να συμφέρει;»

«Δεν είμαι βέβαιος,» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ, «αλλά θα πρότεινα, Εξοχότατε» – κι έστρεψε ξανά τη ματιά του στον Άσραδλιν – «να επιχειρήσετε να μιλήσετε με την Αρχόντισσα. Πιθανώς μεταξύ σας να βρείτε κάποιο τρόπο να πάψουν οι εχθροπραξίες. Κάποιο τρόπο που εγώ δεν μπορώ, επί του παρόντος, να φανταστώ.»

Ο Άσραδλιν δεν χρειαζόταν να ανοίξει το στόμα του για να φανεί ότι δεν το θεωρούσε αυτό και πολύ πιθανό. Ήταν γραμμένο επάνω στο πρόσωπό του.

Η Ζιρίνα είπε: «Αν δεν σε εμπιστευόμασταν, Άλφεντουρ, θα έπρεπε να θεωρήσουμε ότι έχεις κάνει συμφωνία με την Αρχόντισσα.»

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ήρεμα εκείνος, μη δείχνοντας προσβεβλημένος.

«Διότι προσπαθείς, ουσιαστικά, να μας σαμποτάρεις επάνω που νικάμε.»

«Είσαι βέβαιη, Ζιρίνα, ότι νικάτε; Έχετε κατακτήσει το ένα τρίτο, *περίπου*, της πόλης και δες τι ζημιές έχουν προκληθεί. Τι θάνατοι.»

Τα λόγια του έφεραν στο μυαλό της όσα είχε δει στο Υαλουργείο, και όχι μόνο εκεί, αλλά και στον Νυκτόκηπο (...η εκτέλεση των Κερέσναθ...) και στο Σκοτεινό Παζάρι (...η κατάρρευση του Ναού του Σολκάρκας και ο θάνατος του Ριλάθιρ...), και πολύ πιο πρόσφατα εδώ, στη Μεγάλη Αγορά. Τόσοι άνθρωποι είχαν σκοτωθεί προκειμένου τελικά οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας να κατακτήσουν το ένα τρίτο της Μεγάλης Αγοράς... Καθαρίζοντας τον λαιμό της, είπε: «Δεν ήταν κάτι που δεν το είχαμε υπόψη μας, Άλφεντουρ. Τώρα πλέον, μόνο ένας δρόμος υπάρχει: να φύγουν οι Χαρνώθιοι από την πατρίδα μας. Αν η Αρχόντισσα συμφωνήσει μ’αυτό – που αποκλείεται – τότε είμαστε πρόθυμοι να διαπραγματευτούμε μαζί της.»

Ο Άλφεντουρ κοίταξε ερωτηματικά τον Φύλακα.

«Η Ζιρίνα εκφράζει πλήρως την άποψή μου για το θέμα, Άλφεντουρ,» δήλωσε ο Άσραδλιν.

Η Κέσριμιθ έτρωγε στα δωμάτιά της μαζί με τον γιο της, όταν η υπηρέτρια την πλησίασε λέγοντας: «Αρχόντισσά μου, με συγχωρείτε. Μόλις σας κάλεσαν στον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου. Λένε πως ένας στρατιωτικός διοικητής, ο Νίλερβιν αλ Τορκάνουν, που θεωρείτο νεκρός, επέστρεψε και θέλει να σας μιλήσει επειγόντως. Ήταν αιχμάλωτος των αυτονομιστών.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Των αυτονομιστών;»

«Έτσι μου είπαν, Αρχόντισσά μου.»

«Πού βρίσκεται τώρα;»

«Στην Αίθουσα του Φύλακα.»

«Με ποιον μίλησες; Ποιος ήταν στον δίαυλο;»

«Η Αρωγός· είναι κι αυτή στην αίθουσα.»

Η Κέσριμιθ σκούπισε τα χείλη της με την πετσέτα. «Πες της πως κατεβαίνω.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

Καθώς η υπηρέτρια έφευγε, ο Θάλβακιρ είπε: «Ο διοικητής είναι συγγενής της Αρωγού;»

«Απ'ό,τι φαίνεται.» Η Κέσριμιθ ήπιε μια γουλιά κρασί και σηκώθηκε.

Ο Θάλβακιρ σηκώθηκε επίσης. «Δεν τον ήξερες;»

«Δεν είχα καν ακούσει ότι εξαφανίστηκε και θεωρείτο νεκρός.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Σε κάποια από τις συμπλοκές θα συνέβη, υποθέτω.»

Η Κέσριμιθ φόρεσε ένα ζευγάρι παπούτσια, έριξε στους ώμους της μια εσάρπα αράχνης, και ήταν έτοιμη να φύγει. Ο Θάλβακιρ τη συνόδεψε έξω από τα δωμάτιά της και ώς την Αίθουσα του Φύλακα.

Δε βρίσκονταν πολλοί άνθρωποι εκεί, μια τέτοια ώρα. Η Ολέρια καθόταν πλάι σ'έναν άντρα μαυρόδερμο και γαλανομάλλη, ο οποίος ήταν φανερά ταλαιπωρημένος και ντυμένος με στολή του στρατού του Βασιλείου. Παραδίπλα βρισκόταν ο Μάλμεντιρ'χοκ. Δύο υπηρέτες περιφέρονταν μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, και μερικοί φρουροί στέκονταν στα άκρα του.

Η Κέσριμιθ και ο γιος της πλησίασαν την Αρωγό.

Η Ολέρια ύψωσε το βλέμμα της αλλά δεν σηκώθηκε από τη θέση της. «*Νιρλίσα,*» είπε, «αυτός είναι ο Νίλερβιν αλ Τορκάνουν, ένας ξάδελφός μου. Τον είχαμε για νεκρό.»

«Από πότε;»

«Από τότε που οι αυτονομιστές επιτέθηκαν στον στρατό μας στον Μεσοπόταμο. Τότε που έκαναν το πλακόστρωτο να εκραγεί και έριξαν εκείνο το παραισθησιογόνο αέριο.»

«Τον Γελωτοποιό,» είπε η Κέσριμιθ. «Μάλιστα... Και σε κρατούσαν αιχμάλωτο όλες αυτές τις ημέρες;» ρώτησε τον Νίλερβιν.

«Ναι, Υψηλοτάτη. Σε κάποιο υπόγειο μέρος· δεν ξέρω πού. Ακόμα κι όταν μ'έβγαλαν από εκεί, είχαν τα μάτια μου κλειστά. Ήμουν σ'ένα κελί, και δεν ήξερα γιατί με...» Ήπιε μια γουλιά από το κρασί του. «Με συγχωρείτε. Δεν ήξερα γιατί με κρατούσαν εκεί. Τώρα, όμως, κατάλαβα.»

Η Κέσριμιθ τον ατένισε συνοφρυωμένη. «Τι κατάλαβες;»

«Περίμεναν, μάλλον, την κατάλληλη ώρα για να με στείλουν εδώ, σ'εσάς.»

Το μυαλό του είχε, μήπως, σαλέψει από την αιχμαλωσία του; αναρωτήθηκε η Κέσριμιθ. «Γιατί να θέλουν να σε στείλουν σ'εμένα;» τον ρώτησε, αργά, ενώ καθόταν στην καρέκλα που της έφερνε ένας υπηρέτης. Είχε φέρει κι άλλη μια καρέκλα, για τον Θάλβακιρ, αλλά εκείνος προτίμησε να μείνει όρθιος, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, παρατηρώντας τον ταλαιπωρημένο διοικητή διαπεραστικά.

«Ο Κάλνεντουρ, Αρχόντισσά μου, ο αρχηγός των αυτονομιστών, μου είπε να σας πω ότι ζητά να σας μιλήσει. Σ'ένα συγκεκριμένο μέρος στον Λαβύρινθο. Ορίστε, αυτή είναι η διεύθυνση.» Έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί και το έτεινε προς το μέρος της· το χέρι του έτρεμε. «Ο ίδιος μού το έδωσε.»

Η Κέσριμιθ πήρε το χαρτί και είδε τη διεύθυνση που ήταν γραμμένη επάνω καθώς και τον πρόχειρο χάρτη.

«Παγίδα είναι, προφανώς, μητέρα,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Ναι,» συμφώνησε η Ολέρια· «ακριβώς αυτό είπα κι εγώ πριν από λίγο στον Νίλερβιν.»

«Δεν ξέρω αν είναι παγίδα ή όχι,» είπε ο ξάδελφος της Αρωγού, «αλλά ο Κάλνεντουρ μού είπε ότι θέλει να σας μιλήσει, Αρχόντισσά μου, για να σας... για να σας δείξει έναν δρόμο, ένα 'σκοτεινό μονοπάτι', όπως ο ίδιος το εξέφρασε, που οδηγεί στην καρδιά των εχθρών σας μέσα από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Την Πόλη της Αέναης Νύχτας; Το *είπε* αυτό; Σίγουρα;»

«Το είπε, Αρχόντισσά μου.» Ο Νίλερβιν ήπιε κι άλλο κρασί.

«Παγίδα είναι, όπως και νάχει, *νιρλίσα,*» επέμεινε η Ολέρια.

«Οι αυτονομιστές, όμως, σίγουρα έχουν πρόσβαση στην Πόλη της Αέναης Νύχτας...» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. *Έχουν Φυλαχτά· δεν υπάρχει αμφιβολία.*

«Θέλουν να σε απομονώσουν, μητέρα, για να σε σκοτώσουν!» είπε ο Θάλβακιρ.

«Είναι, όμως, κι εκείνοι εναντίον της Κοινοπολιτείας...»

«Είναι δυνατόν, *νιρλίσα,* να το σκέφτεσαι καν αυτό το πράγμα;» απόρησε η Ολέρια.

Η Κέσριμιθ έριξε μια ματιά στον Μάλμεντιρ'χοκ, για να δει ποια ήταν η αντίδραση του μάγου σ'όλα τούτα. Αλλά η έκφρασή του ήταν στωική ως συνήθως, και δεν εξέφρασε καμία άποψη.

Η Αρχόντισσα ρώτησε τον διοικητή: «Ο Κάλνεντουρ ζήτησε να πάω μόνη μου;»

«Είπε ότι αν φέρετε μαζί σας περισσότερους από δώδεκα ανθρώπους δεν θα παρουσιαστεί για να σας συναντήσει.»

«Οι αυτονομιστές προσπάθησαν να σε σκοτώσουν στο Μέγαρο των Αιρετών!» της θύμισε η Ολέρια. «Δε μπορεί να–»

«Δεν το έχω ξεχάσει, Ολέρια. Αλλά, καμια φορά, δύο εχθροί πρέπει να συνεργαστούν προκειμένου να εξολοθρεύσουν έναν άλλο, χειρότερο εχθρό.»

«Θεωρείς τον Φύλακα χειρότερο εχθρό από τους αυτονομιστές;»

«Είναι, αναμφίβολα, ισχυρότερος· έχει ολόκληρη την Κοινοπολιτεία να τον υποστηρίζει.»

«Δε ρωτάμε και τον Θόρεντιν;» πρότεινε η Ολέρια.

«Ας τον ρωτήσουμε. Ξέρεις πού βρίσκεται τώρα;»

«Μπορούμε να τον καλέσουμε τηλεπικοινωνιακά.» Η Αρωγός έβγαλε έναν πομπό από την τσέπη της. «Να τον καλέσω;»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Κάλεσέ τον.»

Το μέρος όπου ο Κάλνεντουρ ζήτησε να τη συναντήσει ήταν μια παλιά, εγκαταλειμμένη αποθήκη, αλλά όχι τελείως άδεια. Περιείχε ακόμα διάφορες μηχανικές συσκευές, πολλές σπασμένες, και όλες σκουριασμένες και άχρηστες. Οι κατάσκοποι του Θόρεντιν δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να βρουν την αποθήκη, να εισβάλουν (δεν είχε καν κλειδαριά), και να τραβήξουν φωτογραφίες παντού μέσα της, καθώς και στους δρόμους γύρω από αυτήν. Σε καμια από τις

φωτογραφίες δεν φαινόταν τίποτα το ύποπτο (όπως ήταν αναμενόμενο, άλλωστε) και, μετά από κάποια κουβέντα, ο Θόρεντιν και η Κέσριμιθ συμφώνησαν ότι ίσως, τελικά, θα ήταν καλή ιδέα να γίνει η συνάντηση που επιθυμούσε ο Κάλνεντουρ.

Ο Νίλερβιν αλ Τορκάνουν είπε ότι ο αρχηγός των αυτονομιστών είχε δηλώσει πως θα περίμενε την Κέσριμιθ τα μεσάνυχτα· αν εκείνη δεν εμφανιζόταν, δεν θα ξαναεπιχειρούσε να την πλησιάσει.

«Έχει καταλάβει ότι μ'ενδιαφέρει η Πόλη της Αέναης Νύχτας,» είπε η Αρχόντισσα, «κι αναρωτιέμαι πώς...» *Έχει ανθρώπους του μέσα στη Μαγική Ακαδημία της Φάνρηβ; Έχει ανθρώπους του μέσα στο ίδιο το Μέγαρο των Φυλάκων;*

«Από διάφορες ενδείξεις, κατά πάσα πιθανότητα,» υπέθεσε ο Θόρεντιν. «Θα ξέρει, σίγουρα, ότι οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας μάς έχουν κάνει επιθέσεις από την ενδοδιάσταση.»

Ο Θάλβακιρ εξακολουθούσε να διαφωνεί με το να γίνει η συνάντηση, αλλά, αφού δεν μπορούσε να την αποτρέψει, δήλωσε πως θα ήταν κι εκείνος εκεί. Η Κέσριμιθ, φυσικά, *δεν* τον ήθελε εκεί, μα σκεφτόταν ότι το να προσπαθήσει να τον μεταπείσει θα ήταν το ίδιο άσκοπο όσο το να προσπαθήσει αυτός να μεταπείσει εκείνη. Κι ετούτος ο συλλογισμός έφερε ένα μειδίαμα στα χείλη της. *Μου μοιάζει, κατά βάθος. Μου μοιάζει πολύ.* Αν και περισσότερο έμοιαζε στον πατέρα του, δεν υπήρχε αμφιβολία. (Η Κέσριμιθ ήλπιζε να μην *εξελισσόταν*, όμως, και σαν τον πατέρα του· να έμενε πάντα έτσι.)

Όταν νύχτωσε, η Αρχόντισσα της Φάνρηβ έφυγε από το Λιμάνι των Φυλάκων μέσα σ'ένα μηχανοκίνητο πλοιάριο, περιτριγυρισμένη από φρουρούς της. Μαζί της ήταν, επίσης, ο Μάλμεντιρ'χοκ και ο Φέτανιρ'μορ (για να προσέχουν για τυχόν ύπουλα μαγικά τεχνάσματα), ο Θάλβακιρ, και η Ολέρια. Η Κέσριμιθ δεν είχε απαιτήσει από την Αρωγό να έρθει, και είχε εκπλαγεί από το γεγονός ότι *εκείνη* το πρότεινε.

(«Δεν θεωρείς πια τη συνάντηση επικίνδυνη, Ολέρια;» την είχε ρωτήσει.

«Φυσικά και είναι επικίνδυνη, *νιρλίσα*. Πολύ επικίνδυνη.»

«Γιατί τότε δεν κάθεσαι εδώ, στο Μέγαρο, που θα είσαι πιο ασφαλής;»

«Ξέρεις τι σκέφτηκα;...» Δισταγμός.

«Τι; Πες μου – με τρώει η περιέργεια!»

«Δέχτηκα, αρχικά, τη θέση της Αρωγού γιατί ήθελα κάτι το πιο έντονο στη ζωή μου. Ήθελα να ζήσω κάτι το *περιπετειώδες*. Και τι μπορεί να είναι περισσότερο περιπετειώδες απ'αυτό, *νιρλίσα;*»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Υπάρχουν και πιο περιπετειώδη πράγματα, Ολέρια. Αλλά, ναι, η συγκεκριμένη περίπτωση είναι αρκετά περιπετειώδης, αναμφίβολα.»)

Το πλοιάριο έπλευσε προς τα νότια, ενώ ο Φέτανιρ'μορ ήταν στο κέντρο ισχύος του, για να ελέγχει την ενεργειακή ροή των μηχανών, και η πλοηγός το οδηγούσε σταθερά. Τα νερά δεν ήταν και πολύ ταραγμένα εδώ, μέσα στον κόλπο της Φάνρηβ, αλλά ούτε και ήρεμα ήταν. Το σκάφος πέρασε από τις εκβολές του ποταμού Τίγρη και συνέχισε προς το Νότιο Λιμάνι. Η Κέσριμιθ στεκόταν κοντά στην κουπαστή, με τα γαντοφορεμένα χέρια της να σφίγγουν το ξύλο. Ο Θάλβακιρ ήταν αριστερά της, η Ολέρια δεξιά της. Όλοι τους φορούσαν ασημόχρωμα γυαλιά που γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο, μέσα από τις κουκούλες τους.

Το πλοιάριο άραξε σε μια αποβάθρα, όπου τους περίμεναν άνθρωποι του Θόρεντιν. Η Κέσριμιθ αποβιβάστηκε από το σκάφος μαζί με τον γιο της, την Αρωγό, τους δύο μάγους, και μερικούς φρουρούς. Ο αριθμός των συνοδών της δεν υπερέβαινε τους δώδεκα, όπως της είχε ζητήσει ο Κάλνεντουρ.

Αλλά η Αρχόντισσα είχε κι άλλη, κρυφή, υποστήριξη.

Το δεξί σκουλαρίκι της ήταν δέκτης και μικροσκοπικό μεγάφωνο, και μέσα στο λαξευτό περιλαίμιό της υπήρχε ένας πομπός κι ένα μικρόφωνο.

«*Σε βλέπουμε,* νιρλίσα,» της είπε τώρα ο Θόρεντιν μέσα από το σκουλαρίκι. «*Όλα εντάξει;*»

«Ναι.»

«*Δε θα πλησιάσουμε, αλλά αν μας χρειαστείς θα είμαστε κοντά. Να έχεις στο νου σου τα συνθηματικά που συμφωνήσαμε.*»

«Η μνήμη μου είναι καλή, Θόρεντιν· μη μου μιλάς σαν να είμαι κανένα χαζό κοριτσάκι!»

«*Με συγχωρείς,* νιρλίσα.»

Η Αρχόντισσα της Φάνρηβ και η συνοδία της βάδισαν μέσα στους σκοτεινούς δρόμους του Λαβύρινθου που έμοιαζαν βγαλμένοι από λαβυρινθώδη εφιάλτη. Κανένας απ'όσους τύχαινε να τους δουν δεν θα μπορούσε να υποθέσει ότι αυτή ήταν η Βασιλική Αντιπρόσωπος

και οι άνθρωποί της. Κανένας – εκτός αν το ήξερε. Θύμιζαν όλοι τους ταξιδιώτες.

Η αποθήκη δεν ήταν μακριά από το λιμάνι, και μέσα της φαινόταν η ακτινοβολία ενός φωτόλιθου. Τα παλιά μηχανήματα, σκουριασμένα και σπασμένα, ήταν όπως στις φωτογραφίες που είχε δει η Κέσριμιθ. Αλλά τώρα, ανάμεσά τους, μπορούσε να διακρίνει μερικές σκιερές φιγούρες. Τουλάχιστον τέσσερις.

Πλησίασε την ανοιχτή είσοδο της αποθήκης με τον Θάλβακιρ και την Ολέρια στο πλευρό της, ενώ πίσω της άκουγε τους μάγους να υποτονθορύζουν ξόρκια (ψάχνοντας για παγίδες, πιθανώς). Οι φρουροί της είχαν στα χέρια τους οπλολόγχες, οπλισμένες και έτοιμες, αλλά κρατούσαν τις κάννες και τις λεπίδες στραμμένες προς τα πάνω.

Η Κέσριμιθ στάθηκε στο κατώφλι της αποθήκης. «Είναι εδώ ο Κάλνεντουρ;» ρώτησε.

Μια από τις σκιερές φιγούρες κατέβασε την κουκούλα της κάπας της, και η Αρχόντισσα είδε ένα αντρικό, μαυρόδερμο πρόσωπο να την κοιτάζει. Μακριά ξανθά μαλλιά το πλαισίωναν. Ναι, ο Κάλνεντουρ ωλ Σαρέλκεμ. Όμορφος, όπως πάντα. Όμορφος σαν δαιμονικό πνεύμα των Χαρνώθιων δασών που αποσκοπεί να σε σαγηνέψει προτού σε πνίξει.

Η Κέσριμιθ, φυσικά, δεν ήταν η πρώτη φορά που τον αντίκριζε. Και τώρα κατέβασε κι εκείνη την κουκούλα της κι έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά της. Τα πάντα έχασαν τα έντονα περιγράμματά τους, και η δαιμονική ομορφιά του Κάλνεντουρ τής φάνηκε ξαφνικά να φθίνει.

Η Κέσριμιθ πέρασε το κατώφλι της αποθήκης, και οι φύλακές της την ακολούθησαν μέσα.

«Ολόκληρη συνοδία!» γέλασε ο Κάλνεντουρ, που είχε μαζί του μόνο τέσσερις ανθρώπους απ'ό,τι φαινόταν. «Δεν πρέπει να μ'εμπιστεύεσαι καθόλου, Χαρνώθια λύκαινα.»

«Θα μιλάς στη Βασιλική Αντιπρόσωπο στον πληθυντικό,» είπε αμέσως ο Θάλβακιρ, «και θα την αποκαλείς *Αρχόντισσά μου* ή *Υψηλοτάτη*!»

Ο Κάλνεντουρ τον κοίταξε φανερά διασκεδασμένος, μειδιώντας. «Καινούργιο σκυλάκι, Κέσριμιθ;»

Ο Θάλβακιρ έκανε να τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη του, αλλά η μητέρα του, βέβαιη ότι αυτή θα ήταν η αντίδρασή του, τον πρόλαβε βάζοντας το χέρι της πάνω στο δικό του. «Όχι,» του είπε σταθερά. «Δεν είμαστε εδώ για να τσακωθούμε με τον κύριο Κάλνεντουρ.»

«Τα λόγια του είναι προσβλητικά.»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε. «Το γεγονός ότι κρατάτε την πατρίδα μου υπόδουλη είναι προσβλητικό για *εμένα*.»

Η Κέσριμιθ τού είπε: «Εσύ με κάλεσες εδώ. Μίλησες για ένα... σκοτεινό πέρασμα.»

Ο Κάλνεντουρ ένευσε. «Πέρασμα μέσα από την Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Είσαι πρόθυμος να μου πουλήσεις ένα από τα Φυλαχτά που έχεις; Θα πληρώσω καλά, σε διαβεβαιώνω.»

«Δεν πουλάω τα Φυλαχτά μου. 'Τα Φυλαχτά ανήκουν στην πόλη και στους θεούς'· δεν ξέρεις το ρητό;»

«Το έχω ακούσει... Αλλά θα σου έδινα πολλά λεφτά, Κάλνεντουρ.»

«Δε θέλω τα λεφτά σου.»

«Τι θέλεις;»

«Να κάνουμε μια συμφωνία.»

«Εξαίσια,» είπε η Κέσριμιθ· «μ'αρέσουν πολύ οι συμφωνίες.» Χαρνώθιο χιούμορ, αλλά δεν ήταν βέβαιη ότι ο Κάλνεντουρ το κατάλαβε παρότι χαμογέλασε.

«Μη φαντάζεσαι τίποτα το πολύπλοκο...»

Η Κέσριμιθ τον περίμενε να συνεχίσει.

«Θα σου ανοίξω τον δρόμο για την Πόλη της Αέναης Νύχτας, ώστε να περάσουν οι μαχητές σου και να επιτεθούν στους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας. Δεν πρόκειται να το περιμένουν γιατί θεωρούν πως οι Χαρνώθιοι δεν έχετε Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας στην κατοχή σας. Σ'ενδιαφέρει;»

«Τι ζητάς ως αντάλλαγμα;»

«Τίποτα.»

«Τίποτα;»

«Είμαι εχθρός της Κοινοπολιτείας, όπως κι εσύ. Το αντάλλαγμά μου είναι η ζημιά που θα πάθουν.»

Ακριβώς αυτό που είχα σκεφτεί κι εγώ, συλλογίστηκε η Κέσριμιθ. *Αλλά κάτι δεν μου αρέσει...* «Και θέλεις να με πείσεις ότι *δεν* είσαι δικός μου εχθρός;»

«Φυσικά και είμαι εχθρός σου – το ξέρεις αυτό. Αλλά η Κοινοπολιτεία φαίνεται πως κερδίζει ετούτο τον πόλεμο, και θέλω να τη σταματήσω.»

«Την προηγούμενη φορά, ανατίναξες το οδόστρωμα κάτω από τους στρατιώτες μου και τους έριξες παραισθησιογόνο αέριο–»

«Και λοιπόν; Τότε πίστευα ότι *εσείς* νικούσατε και έπρεπε να σας σταματήσω. Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού ήταν απροστάτευτοι μπροστά σας.»

«Όχι και *τόσο* απροστάτευτοι, όπως τελικά αποδείχτηκε. Και, ακόμα πιο πριν, επιτέθηκες στο Μέγαρο των Αιρετών με ενεργειακό κανόνι. Σκότωσες την Αρωγό μου!» Υπήρχε μίσος στη φωνή της – η Κέσριμιθ το αντιλήφτηκε κι αμέσως το έδιωξε σαν κακό πνεύμα. «Παραλίγο να σκοτώσεις κι εμένα την ίδια.»

Ο Κάλνεντουρ έμεινε σιωπηλός προς στιγμή. *Συμφέρει, άραγε, να της το πω;* αναρωτήθηκε. Αν η Κέσριμιθ μάθαινε για την προδοσία του Στρατηγού της, θα δημιουργείτο πιθανώς ρήξη μεταξύ τους. Και τι αποτέλεσμα μπορεί να είχε αυτό; Θα αποδυνάμωνε τους Χαρνώθιους, ίσως, και θα έδινε πλεονέκτημα στην Κοινοπολιτεία. *Δε χρειάζεται τώρα να δώσω τέτοιο πλεονέκτημα στον μικρό Φύλακα.*

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις,» της είπε μόνο.

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη λίγο από την αντίδρασή του. Γιατί ήταν έτσι διστακτικός; Δεν ταίριαζε τούτο στον χαρακτήρα του Κάλνεντουρ. Για να τον προκαλέσει, εσκεμμένα, γέλασε. «Ελπίζεις να μην το έχω πάρει προσωπικά;»

«Δε μ’ενδιαφέρει αν το έχεις πάρει προσωπικά ή όχι.»

«Τι εννοείς, τότε;»

«Δεν επιτεθήκαμε εμείς στο Μέγαρο των Αιρετών. Θα ήταν εναντίον της ιδεολογίας μας.»

Η Κέσριμιθ γέλασε ξανά. «Έχετε και ιδεολογία;»

Τα μάτια του Κάλνεντουρ γυάλισαν οργισμένα, αλλά το μυαλό του δεν θόλωσε. Το καταλάβαινε ότι προσπαθούσε να τον προκαλέσει, κι αναρωτιόταν γιατί. Τι ήθελε να πετύχει; Να πάρει πληροφορίες απ’αυτόν; «Περισσότερο απ’ό,τι οποιοσδήποτε Χαρνώθιος άτριχος λύκος,» της είπε.

Η Κέσριμιθ μειδίασε ψύχραιμα. «Το θέμα είναι ότι μου ζητάς να σε εμπιστευτώ ενώ έχεις, μέχρι στιγμής, σκοτώσει δεκάδες μαχητές μου

και έχεις προσπαθήσει να σκοτώσεις κι εμένα την ίδια. Γιατί όλ' αυτά να μην είναι μια ακόμα από τις παγίδες σου;»

«Επειδή είμαι εχθρός της Κοινοπολιτείας,» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Και δικός μου, επίσης. Και είμαι βέβαιη πως θα ήθελες πολύ να μας ξεπαστρέψεις και τους δύο μ'ένα χτύπημα, αν μπορούσες.»

Η καταραμένη είναι μέσα στο μυαλό μου! «Όχι, όμως, ετούτη τη φορά, Κέσριμιθ. Στο μέλλον, εύχομαι.»

Η Αρχόντισσα γέλασε. «Το Χαρνώθιο χιούμορ σου δεν είναι άσχημο, Κάλνεντουρ.»

«Δεν κάνω αστεία με τους εχθρούς μου. Σ'ενδιαφέρει να δώσεις ένα πολύ άσχημο χτύπημα στους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας, ή όχι; Αν όχι, δεν θα παρεξηγήσω τη δειλία σου· απλά θα φύγω και θα συνεχίσω τον δικό μου αγώνα.»

Η Κέσριμιθ παρατήρησε ότι τώρα ο Κάλνεντουρ προσπαθούσε να προκαλέσει εκείνη. «Χρειάζεται κάποια σκέψη,» του απάντησε νηφάλια. «Δεν μπορώ να σου πω τώρα ναι ή όχι.»

«Δεν έχεις άλλη επιλογή. Θα ξανασυναντηθούμε μόνο όταν είναι να περάσουν οι μαχητές σου μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Εσείς οι αυτονομιστές δεν χρησιμοποιείτε τηλεπικοινωνίες;»

«Όχι όταν μιλάμε με εχθρούς που σίγουρα θα προσπαθήσουν να βρουν τη θέση μας.»

Η Κέσριμιθ σκέφτηκε: *Έπρεπε να είχα συζητήσει και με τον Σέλιρ προτού έρθω εδώ*. Τώρα δεν ήξερε ποια θα ήταν η άποψη του Στρατηγού για όλα τούτα.

«Αν συμφωνήσω,» είπε, «πού και πότε θα σε συναντήσω για να βάλεις τους μαχητές μου στην Πόλη;»

«Στον Λαβύρινθο, σε μια από τις διαστασιακές διόδους. Θα σου πω πού ακριβώς. Και θα σου πω επίσης πού βρίσκονται κάποιες διαστασιακές δίοδοι στη Μεγάλη Αγορά και στο Υαλουργείο. Οι μαχητές σου δεν χρειάζονται Φυλαχτά για να βγουν από την ενδοδιάσταση, μόνο για να μπουν.»

«Το γνωρίζω. Και γνωρίζω και τις διόδους.» Τράβηξε τον χάρτη από την τσέπη της και τον ξεδίπλωσε, στρέφοντάς τον προς τον Κάλνεντουρ. (Είχε βγάλει κι άλλο αντίγραφο πέρα απ'αυτό που είχε δώσει στον Στρατηγό.)

Ο αυτονομιστής κοίταξε παρατηρητικά το χαρτί. Νόμιζε ότι περιλάμβανε διόδους για τις οποίες εκείνος δεν ήξερε. *Η Αρχόντισσα εί-*

ναι πιο ενημερωμένη απ'ό,τι φανταζόμουν. «Το έχεις ψάξει το θέμα, λοιπόν.»

«Ασφαλώς.» Η Κέσριμιθ δίπλωσε τον χάρτη και τον ξανάβαλε στην τσέπη της.

«Τι σε κάνει, επομένως, να διστάζεις να συνεργαστείς μαζί μου;»

«Σου είπα ήδη. Δεν σε εμπιστεύομαι.»

«Για φαντάσου – ούτε εγώ εμπιστεύομαι εσένα και τους δικούς σου. Θα είμαστε ιδανικοί σύμμαχοι, νομίζω.»

«Πραγματικά, το Χαρνώθιο χιούμορ σου δεν είναι καθόλου άσχημο, Κάλνεντουρ–»

«Σου είπα–»

«Ναι, δεν αστειεύεσαι με τους εχθρούς σου.»

«Είμαστε σύμφωνοι να γίνει η επίθεση, ή όχι, Κέσριμιθ;»

Η Κέσριμιθ ξανασκέφτηκε τα πάντα από την αρχή· έπαιξε σχεδόν σαν αποθηκευμένη συνομιλία τη συζήτησή τους μέσα στο μυαλό της, προσπαθώντας να κρίνει τις προθέσεις του Κάλνεντουρ. *Ναι,* συλλογίστηκε τελικά, *αυτό πρέπει να θέλει· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Θέλει να αλληλοσκοτωθούμε, εμείς και οι μαχητές της Κοινοπολιτείας.*

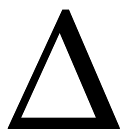
Ωστόσο, η πρότασή του εξακολουθούσε να είναι συμφέρουσα.

Η Κέσριμιθ έτεινε το δεξί της χέρι προς το μέρος του, με την παλάμη προς τα πάνω και τα δύο μεσαία δάχτυλα ελαφρώς λυγισμένα, τα δύο ακριανά τεντωμένα. Ο χαιρετισμός της συμμαχίας.

Αλλά ο Κάλνεντουρ ή δεν ήξερε ποιος ήταν ο σωστός τρόπος για να χαιρετίσει όπως όφειλε ή επίτηδες το αγνόησε. «Είμαστε σύμφωνοι ή όχι, Κέσριμιθ;»

Η Αρχόντισσα κατέβασε το χέρι της. «Σύμφωνοι, Κάλνεντουρ.»

7
Ακόμα Μια Δουλειά για τους Εκτελεστές· ο Άλφεντουρ Παίρνει Μια Απόφαση

εν δυσκολεύτηκαν να περάσουν τις γραμμές των δυνάμεων της Κοινοπολιτείας και να μπουν στο κατακτημένο τμήμα της Μεγάλης Αγοράς. Ούτε δυσκολεύτηκαν να σκαρφαλώσουν επάνω στον πέτρινο όγκο του *Ανθού του Ήλιου*, φτάνοντας σ'ένα από τα μπαλκόνια του πέμπτου, και τελευταίου, ορόφου του ξενοδοχείου. Κανείς δεν τους είδε μέσα στη νύχτα. Ήταν, άλλωστε, μόνο δύο πια: ο Φέτανιρ και η Κορβίκα. Μπορούσαν, άραγε, να εξακολουθούν να θεωρούν τον εαυτό τους Δίκη; Όπως και νάχε, είχαν μια αποστολή να εκτελέσουν και θα την εκτελούσαν: ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ έπρεπε να πεθάνει, καθώς κι όλοι όσοι τύχαινε να τους δουν. Έπρεπε να ελέγξουν ολόκληρη τη σουίτα.

Πατώντας αθόρυβα στο μπαλκόνι, πλησίασαν τα κλειστά θυρόφυλλα της μπαλκονόπορτας και ο Φέτανιρ τα άνοιξε με τη χρήση ενός ξιφιδίου. Δεν είχαν κλειδαριά· έκλειναν με πετούγια, από μέσα. Ο Εκτελεστής πέρασε τη λάμα του όπλου ανάμεσά τους και πάτησε το κουμπί στο πέρας της λαβής το οποίο ενεργοποιούσε την ενεργειακή λειτουργία του ξιφιδίου. Αντλώντας ισχύ από τη μπαταρία στο εσωτερικό της λαβής, η λεπίδα έτριξε, τραντάζοντας άγρια τα θυρόφυλλα.

Η πετούγια έσπασε, και οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους μπήκαν στη σουίτα.

Ο συναγερμός που είχε εγκαταστήσει εδώ ο Γάρταλιν'μορ άρχισε να σφυρίζει σαν λαβωμένη γάτα. Οι πάντες ξύπνησαν: ο Άλφεντουρ και η Λαρβάκι, που κοιμόνταν μαζί· οι δίδυμες που βρίσκονταν στο ίδιο δωμάτιο· ο Θάλβακιρ. Και ο τελευταίος ήταν που πετάχτηκε πάνω πρώτος, με το πιστόλι του στο ένα χέρι κι ένα ξιφίδιο στο άλλο, μισανοίγοντας την πόρτα του και κοιτάζοντας στο σαλόνι, βλέποντας αμέσως τη σπασμένη μπαλκονόπορτα και καταλαβαίνοντας τι είχε συμβεί. Αλλά, παραξενεμένος, δεν είδε κανέναν εισβολέα...

Οι δύο Εκτελεστές του Ιερού Δέους είχαν κρυφτεί μόλις ήχησε ο συναγερμός. Περιμένοντας. Και τώρα – κινήθηκαν.

Η Κορβίκα εξαπέλυσε ένα βέλος από τη χειροβαλλίστρα της προς τη χαραμάδα της πόρτας που είχε μισανοίξει, ενώ ο Φέτανιρ πλησίαζε την πόρτα από την άλλη μεριά, στροβιλιζόμενος με χέρια και με πόδια.

Ο Θάλβακιρ – παρότι *πολύ* γρήγορος – ίσα που πρόλαβε να κλείσει την πόρτα προτού το μικρό βέλος τον καρφώσει. Κι άκουσε κάποιον αμέσως να την κοπανά από έξω – με κλοτσιές, μάλλον.

Ο Θάλβακιρ πυροβόλησε μέσα από το ξύλο, αναγκάζοντας τον Εκτελεστή να πεταχτεί μακριά.

Την ίδια στιγμή, η Λαρβάκι άνοιγε μια αντικρινή πόρτα του σαλονιού, με πιστόλι στο χέρι, και ο Άλφεντουρ ήταν πίσω της.

Η Κορβίκα στράφηκε, εξαπολύοντας ένα βέλος καταπάνω της, βρίσκοντάς την στον ώμο, μερικά εκατοστά δίπλα από τον λαιμό, παραλίγο πετυχαίνοντας βασική αρτηρία. Η Λαρβάκι παραπάτησε, ενώ ο Φέτανιρ ερχόταν στροβιλιζόμενος προς το μέρος της. Η ριπή του πιστολιού της τον αστόχησε τελείως. Αλλά οι δύο απανωτές πιστολιές του Άλφεντουρ, παρότι κι αυτές αστόχησαν, τον ανάγκασαν να χάσει λίγη από την αρχική του ορμή, με αποτέλεσμα το χτύπημά του να μη σκοτώσει ακαριαία τη Λαρβάκι όπως προοριζόταν. Το πόδι του δολοφόνου τη βρήκε στο πλάι του κεφαλιού, ρίχνοντάς την στο πάτωμα, ενώ το πιστόλι έφευγε από το χέρι της.

Και ο Άλφεντουρ βρέθηκε αντίκρυ στον άντρα που φορούσε κουκούλα και η κάτω μεριά του προσώπου του ήταν κρυμμένη. Το σαλόνι φωτιζόταν μόνο από το ασθενικό φως ενός μικρού φωτόλιθου, και η μορφή του δολοφόνου φάνταζε βγαλμένη από εφιάλτη.

Σαν τον ίδιο τον θάνατο ήρθε η γροθιά του προς τον λαιμό του Άλφεντουρ, κι ο διπλωμάτης θα σκοτωνόταν απ'αυτή την επίθεση, γιατί ήταν ένα από τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα των Εκτελεστών του Ιερού Δέους.

Αλλά δεν σκοτώθηκε. Χάρη στον Θάλβακιρ, γι'ακόμα μια φορά.

Ο σωματοφύλακάς του είχε ανοίξει ξανά την πόρτα και πυροβόλησε τον δολοφόνο στη ράχη, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα.

Η Κορβίκα όρμησε καταπάνω στον Θάλβακιρ, στροβιλιζόμενη, κλοτσώντας και τινάζοντας το πιστόλι από το χέρι του, και γρονθοκοπώντας τον στα γεννητικά όργανα. Ο Θάλβακιρ διπλώθηκε αλλά,

συγχρόνως, διέγραψε ένα μεγάλο ημικύκλιο με το ξιφίδιό του μπροστά του. Η Κορβίκα τινάχτηκε πίσω, αποφεύγοντας τη λάμα, και τον κλότσησε δυνατά στη μύτη – ένα από τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα – στέλνοντάς τον πίσω και κάτω, ανάσκελα, με κόκκινο αίμα πάνω στο πρασινόδερμο πρόσωπό του. Και ο Θάλβακιρ έμεινε εκεί, ακίνητος...

Ο Άλφεντουρ πυροβόλησε τη φόνισσα (μην μπορώντας να ξεχωρίσει αν ήταν άντρας ή γυναίκα)· το ίδιο και η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ, που είχαν ανοίξει την πόρτα του δωματίου τους. Καμια από τις ριπές δεν πέτυχε την Κορβίκα, η οποία στροβιλιζόταν μανιασμένα μέσα στο δωμάτιο.

Η εξώπορτα άνοιξε και οι μισθοφόροι της Χάνκαθιρ που βρίσκονταν στα διπλανά δωμάτια όρμησαν μέσα, έχοντας ειδοποιηθεί από τον συναγερμό και τους κρότους. Η Κορβίκα εξαπέλυσε ένα βέλος από τη χειροβαλλίστρα της (την οποία είχε οπλίσει ξανά), πετυχαίνοντας έναν στο μάτι και σωριάζοντάς τον. Και εκτόξευσε ένα ξιφίδιο βρίσκοντας έναν άλλο στον λαιμό. Οι ριπές τους την αστοχούσαν, διαλύοντας έπιπλα, ποτήρια, κι άλλα αντικείμενα.

Ο Φέτανιρ – παραδόξως ίσως, ακόμα ζωντανός – σηκώθηκε από το πάτωμα μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Άλφεντουρ, ενώ η Λαρβάκι εξακολουθούσε νάναι ξαπλωμένη, ζαλισμένη. Ο διπλωμάτης τον σημάδεψε με το πιστόλι του – κι αμέσως έχασε το όπλο καθώς ο δολοφόνος το κλότσησε από το χέρι του – το κλότσησε *ενώ είχε μια σφαίρα μέσα στη ράχη του,* μα τους θεούς! σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. Κι ένα ξιφίδιο τώρα βρισκόταν στη γροθιά του δολοφόνου, και ίσως, αν δεν ήταν τραυματισμένος, να είχε ήδη καρφώσει τον στόχο του–

Η Χάνκαθιρ έτρεξε καταπάνω στον Εκτελεστή του Ιερού Δέους πυροβολώντας με το πιστόλι της, κραυγάζοντας άναρθρα συγχρόνως, μάλλον για να του τραβήξει την προσοχή μακριά από τον Άλφεντουρ. Ο δολοφόνος, κάπως – με θαυματουργικό τρόπο, φάνηκε στον διπλωμάτη – απέφυγε τις σφαίρες της αρχηγού των μισθοφόρων και εκτόξευσε το ξιφίδιό του καταπάνω της. Η στροβιλιζόμενη λεπίδα τη βρήκε στο στήθος, και η Χάνκαθιρ παραπάτησε κι έπεσε στο πάτωμα.

Ένας πυροβολισμός από χαμηλά!

Ο Άλφεντουρ είδε τον Εκτελεστή του Ιερού Δέους (γιατί δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο από τέτοιος – το είχε πια καταλάβει) να παραπατά σαν μαριονέτα που της έχεις κόψει τα σχοινιά. Και η Λαρβάκι ήταν που τον είχε πυροβολήσει· είχε πιάσει το πεσμένο πιστόλι της και είχε ρίξει στον δολοφόνο, πετυχαίνοντάς τον στην κοιλιά.

Η Κορβίκα, εν τω μεταξύ, είχε σωριάσει ακόμα μια μισθοφόρο, αλλά ήταν τραυματισμένη και βρισκόταν αντιμέτωπη με *δύο* μισθοφόρους που την πυροβολούσαν καθώς στροβιλιζόταν μέσα στο δωμάτιο.

Ο Φέτανιρ, καταλαβαίνοντας ότι το τέλος του είχε έρθει, έκανε μια τελευταία προσπάθεια να σκοτώσει τον διπλωμάτη, τραβώντας τη μικρή χειροβαλλίστρα απ'τον μηρό του– Πλησιάζοντας, οι δίδυμες τον γέμισαν με σφαίρες από τα πιστόλια τους. Ωστόσο, το βέλος του πέρασε κανένα-δυο εκατοστά δίπλα απ'τον λαιμό του Άλφεντουρ.

Η Κορβίκα αρπάχτηκε απ'το πολύφωτο και κλότσησε έναν μισθοφόρο στο κεφάλι, τινάζοντάς τον στην άλλη μεριά του σαλονιού. Ο τελευταίος όρθιος μισθοφόρος την αστόχησε γι'ακόμα μια φορά, και δεν έκανε καν τον κόπο ν'αλλάξει τον γεμιστήρα του πιστολιού του καθώς οι σφαίρες του τελείωσαν· τράβηξε το ξιφίδιό του.

Η Κορβίκα προσγειώθηκε στο πάτωμα στροβιλιζόμενη.

Ο Άλφεντουρ, έχοντας πιάσει το πιστόλι του από κάτω, την πυροβόλησε· το ίδιο και οι δίδυμες. Η Λαρβάκι δεν την έβλεπε καθαρά πίσω από τα πόδια των διδύμων, και ζαλιζόταν· τα πάντα στριφογύριζαν για εκείνη.

Η Κορβίκα δεν χτυπήθηκε από τις σφαίρες· τινάζοντας το ξιφίδιό της κάρφωσε τη Ζέρκιλιθ στο πόδι, κάνοντάς τη να κραυγάσει και να γονατίσει. Και η Εκτελέστρια δεν είχε σταματήσει καθόλου να κινείται: πηδούσε καταπάνω στην Αζουρίτα, κλοτσώντας. Τη χτύπησε στο στήθος, πετώντας την πίσω, επάνω στον καναπέ, με την ανάσα κομμένη και το πιστόλι να έχει φύγει από το χέρι της. Καθώς προσγειωνόταν η Κορβίκα πάτησε με το ένα πόδι στην κοιλιά της Λαρβάκι, παραλύοντάς την από τον ξαφνικό πόνο. Έστρεψε το σπινθηροβόλο βλέμμα της στον Άλφεντουρ.

Εκείνος τη σημάδεψε με το πιστόλι του, αλλά η Εκτελέστρια ήδη βρισκόταν σε κίνηση–

Η Ζέρκιλιθ, γονατισμένη πίσω της, τραυματισμένη, κατόρθωσε ν'απλώσει το χέρι της και να της αρπάξει τον αστράγαλο μ'όλη τη

δύναμή της, τρίζοντας τα δόντια, γρυλίζοντας. Η Κορβίκα έχασε προς στιγμή την ισορροπία της· το άλλο της πόδι, που κλοτσούσε προς τον Άλφεντουρ, αστόχησε το πιστόλι του. Κι εκείνος την πυροβόλησε στο στήθος, τινάζοντάς την πίσω και κάτω.

Ο μοναδικός μισθοφόρος που ήταν ακόμα όρθιος όρμησε, με το ξιφίδιό του υψωμένο, για να πέσει πάνω της – και δέχτηκε την κλοτσιά της στην κοιλιά, καταλήγοντας στο δάπεδο.

Δύο απανωτές ριπές χτύπησαν την Εκτελέστρια του Ιερού Δέους, δίνοντας τέλος στις θανατηφόρες κινήσεις της και στη ζωή της.

Ο Άλφεντουρ, στρεφόμενος, είδε τον Γάρταλιν'μορ να στέκεται στο κατώφλι της εξώπορτας μ'ένα πιστόλι στα χέρια.

«Τι σκατά έγινε εδώ μέσα, μα τα παπάρια του Νούρκας;» είπε ο μάγος, σαστισμένος.

«Φέρε έναν Βιοσκόπο κι έναν γιατρό – παραπάνω από έναν γιατρό – αμέσως,» του είπε ο Άλφεντουρ. «*Τώρα!*»

Η Λαρβάκι δεν είχε πάθει τίποτα το σοβαρό: το βέλος ήταν πολύ μικρό για να έχει τραυματίσει άσχημα τον ώμο της, και κανένα από τα άλλα χτυπήματα δεν είχε προκαλέσει εσωτερική αιμορραγία. Απλώς ζαλιζόταν από εκείνη την κλοτσιά στο κεφάλι, πράγμα που σύντομα θα περνούσε.

Η Αζουρίτα πέρα από την αναπνοή της για μερικά λεπτά δεν είχε χάσει τίποτ' άλλο. Η Ζέρκιλιθ είχε ένα τραύμα στον δεξή μηρό από το ξιφίδιο της Εκτελέστριας, αλλά δεν ήταν βαρύ και δεν είχε κοπεί βασική αρτηρία.

Η Χάνκαθιρ, αντιθέτως, ήταν άσχημα τραυματισμένη από το ξιφίδιο που την είχε καρφώσει στο στήθος. Χρειάστηκε να την πάρουν για να την περιθάλψουν· ο πνεύμονάς της είχε τρυπηθεί.

Από τους πέντε μισθοφόρους της, οι δύο ήταν νεκροί, ο ένας ήταν ανέγγιχτος, και οι άλλοι δύο ελαφρά χτυπημένοι.

Ο Θάλβακιρ δεν φαινόταν ότι θα συνερχόταν. Ο εγκέφαλός του αιμορραγούσε, είπε στον Άλφεντουρ η Βιοσκόπος που είχε έρθει από το στράτευμα της Κοινοπολιτείας. «Ακόμα κι αν ζήσει, δεν θα είναι σε κατάσταση να...» Κούνησε το κεφάλι της. «Μάλλον θα βρίσκεται σε κώμα, κύριε Άλφεντουρ. Λυπάμαι.»

Ο Άλφεντουρ αναστέναξε βαριά καθώς καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, πλάι στον Θάλβακιρ. Είχαν πάει σε τόσες διπλωματικές

αποστολές μαζί... Σε ελάχιστες οι κίνδυνοι ήταν τόσο μεγάλοι όσο εδώ. Σε *καμία*, ίσως. Ο Άλφεντουρ τού χρωστούσε τη ζωή του, πολλές φορές. Αισθανόταν σαν να είχε χάσει τον αδελφό του, τον πιο πιστό του σύντροφο. Αισθανόταν όπως υπέθετε ότι θα αισθανόταν ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ όταν οι καταραμένοι Εκτελεστές του Ιερού Δέους σκότωσαν τον Σάρμαλκιρ.

Ξεροκαταπίνοντας, σκούπισε ένα δάκρυ από την άκρια του ματιού του.

Η δουλειά του Θάλβακιρ ήταν επικίνδυνη, ναι, αλλά ο Άλφεντουρ ανέκαθεν τον είχε για αθάνατο. Ήταν πάντα τόσο γρήγορος και αποτελεσματικός. *Απόψε συνάντησε κάποιους σαν εκείνον. Κι αν δεν ήταν εδώ, θα ήμουν νεκρός...*

Αλλά *γιατί* οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους είχαν σταλεί εδώ; *Γιατί;* Αποκλείεται να το είχε κάνει η Αρχόντισσα· ο Στρατηγός πρέπει να δρούσε μόνος του ξανά. Το ελεεινό κάθαρμα! Ο Άλφεντουρ ένιωθε μια οργή εντός του που σπάνια αισθανόταν σε διπλωματική αποστολή. *Το γαμημένο, ελεεινό κάθαρμα!* Αυτός είχε σκοτώσει τον Κασλάριν. Αυτός είχε σκοτώσει τη Χαρκάνιθ, την αδελφή του Κασλάριν. *Και τώρα είχε βάλει στόχο εμένα...* Κι εξαιτίας του πέθανε ο Θάλβακιρ!

Θα το μετανιώσει αυτό, σκέφτηκε αποφασιστικά ο Άλφεντουρ καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού.

«Είναι βέβαιο ότι δεν μπορεί να συνέλθει;» ρώτησε τη Βιοσκόπο.

«Βέβαιο, κύριε Άλφεντουρ. Λυπάμαι. Είθε η Λωράθλου να φερθεί ήπια στην ψυχή του.»

Ο Άλφεντουρ πήρε ένα μαξιλάρι από δίπλα και το πίεσε πάνω στο πρόσωπο του Θάλβακιρ, μη θέλοντας να τον κρατά άλλο εδώ.

Και μα τον Νούρκας τον ίδιο, σ'τ'ορκίζομαι, Θάλβακιρ, ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ θα βρει το τέλος που του ταιριάζει.

Ο Άσραδλιν δεν άργησε να μάθει τι είχε συμβεί στον *Ανθό του Ήλιου* και ήρθε να επισκεφτεί τον Άλφεντουρ μαζί με τη Ναλτάμα'χοκ και μερικούς φρουρούς του. Τον συλλυπήθηκε για τον θάνατο του Θάλβακιρ, αλλά του είπε ότι ήταν ευχαριστημένος που τουλάχιστον εκείνος ήταν ζωντανός, και οι δίδυμες επίσης. Ο Άσραδλιν τις είχε συμπαθήσει πολύ τις δίδυμες από τότε που τον είχαν βοηθήσει να δραπετεύσει από τα χέρια των αυτονομιστών.

«Καταλαβαίνεις τώρα, Άλφεντουρ, γιατί οι Χαρνώθιοι είναι καθάρματα και πρέπει να φύγουν από τούτη την πόλη; Πρέπει να φύγουν *αιμορραγώντας σαν σκυλιά!* Ο αδελφός μου πέθανε ακριβώς όπως κι ο φίλος σου – απ'αυτά τα τέρατα, τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους!»

Ο Άλφεντουρ αναστέναξε, καθώς στεκόταν μέσα στο σαλόνι όπως και ο Φύλακας κι η αδελφή του. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ ήταν καθισμένες, θέλοντας να ξεκουραστούν ύστερα από τα χτυπήματα που είχαν δεχτεί. Η Λαρβάκι ήταν στο υπνοδωμάτιο, ξαπλωμένη, γιατί ακόμα ζαλιζόταν. Οι τρεις ζωντανοί μισθοφόροι της Χάνκαθιρ βρίσκονταν εδώ· το ίδιο κι ο Γάρταλιν'μορ.

«Εξοχότατε,» είπε ο διπλωμάτης, «δεν το θεωρώ καθόλου πιθανό να τους έστειλε η Αρχόντισσα. Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ πρέπει να το έκανε.»

«Ο Στρατηγός,» πετάχτηκε η Ζέρκιλιθ, κλαίγοντας, «πρέπει να πληρώσει γι'αυτό!»

«Ναι,» πρόσθεσε η Αζουρίτα, με δάκρυα κι εκείνη στο πρόσωπό της. Τον αγαπούσαν κι οι δυο τους τον Θάλβακιρ.

«Θα πληρώσει,» τις διαβεβαίωσε ο Άλφεντουρ, ήπια, με τρόπο που τις έκανε αμέσως να καταλάβουν ότι μιλούσε *πολύ* σοβαρά.

«Αυτό σημαίνει πως από δω και στο εξής θα είσαι με το μέρος μας;» τον ρώτησε ο Άσραδλιν.

Ο Άλφεντουρ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ως διπλωμάτης, δεν μπορώ να πάρω το μέρος σας, Εξοχότατε–»

«Οι Χαρνώθιοι δολοφόνησαν τον Θάλβακιρ–»

«Όπως είπα» – σπάνια ο Άλφεντουρ φώναζε αλλά τώρα δεν μπορούσε να τιθασεύσει τα νεύρα του – «δεν νομίζω ότι όλ' αυτά έγιναν με διαταγή της Κέσριμιθ. Νομίζω πως ο Στρατηγός της ευθύνεται, πως η επίθεση συνέβη εν αγνοία της–»

«Τα ίδια έλεγε και για την επίθεση εναντίον της Χαρκάνιθ, έτσι δεν είναι; Πώς μπορείς να την πιστεύεις, μα τον Νούρκας;»

«Τη γνωρίζω εδώ και πολύ καιρό, Εξοχότατε. Περισσότερο απ'ό,τι εσείς. Η Κέσριμιθ δεν θα έβαζε δολοφόνους να επιτεθούν στον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ – είναι τελείως τρελό! Είτε ήμουν *εγώ* Διπλωματικός Αντιπρόσωπος είτε κάποιος άλλος, αποκλείεται ποτέ η Κέσριμιθ να επιχειρούσε να τον δολοφονήσει.»

«Εκτός αν σε θεωρεί επικίνδυνο.»

«Ακόμα κι έτσι, δεν θα το έκανε. Είμαι σίγουρος. Θα έβρισκε άλλο τρόπο για να μ'αντιμετωπίσει. Όλη αυτή η ιστορία μπορεί να χαλάσει τις καλές σχέσεις του Βασιλείου με τη Νάζρηβ· το καταλαβαίνετε αυτό, Εξοχότατε; Όταν αναφέρω στο Συμβούλιο τι έγινε εδώ....»

«Οι σχέσεις σας θα έπρεπε να ήταν χειρότερες με το Βασίλειο, ούτως ή άλλως,» είπε ο Άσραδλιν – όπως πάντα με λίγη γνώση της διπλωματίας, παρατήρησε ο Άλφεντουρ.

«Τέλος πάντων. Είμαι βέβαιος πως ο Στρατηγός ευθύνεται γι'αυτή την επίθεση. Και αύριο θα μιλήσω στην Αρχόντισσα για το περιστατικό.»

«Θα της πεις για τον Στρατηγό;»

«Ναι.»

«Νόμιζα ότι είχες υποσχεθεί να–»

«Τα πράγματα έχουν αλλάξει *πολύ* από τότε, Εξοχότατε. Λυπάμαι αλλά δεν μπορώ, σ'αυτή την περίπτωση, να συνεχίσω να κρατάω κρυφές τις ύπουλες, εγκληματικές ενέργειες του Στρατηγού. Αν ο Εθέλδιρ ή Ζιρίνα διαφωνούν, πείτε τους να έρθουν να μου μιλήσουν.»

Ο Άσραδλιν έμεινε για λίγο σιωπηλός· μετά αποκρίθηκε: «Έχω την αίσθηση πως δεν θα διαφωνήσουν μαζί σου, Άλφεντουρ.»

«Κι εγώ το ίδιο,» είπε ο διπλωμάτης, και γέμισε ένα ποτήρι με κρασί από την κάβα. Μονοκοπανιά, ήπιε το μισό.

«Δεν καταλαβαίνω, όμως,» είπε η Ναλτάμα'χοκ. «Γιατί ο Στρατηγός να θεωρεί τον Άλφεντουρ επικίνδυνο; Είναι, ίσως, ο πιο *ακίνδυνος* άνθρωπος στη Φάνρηβ.»

«Ακριβώς γι'αυτό με θεωρεί επικίνδυνο,» της απάντησε ο Άλφεντουρ.

Η Ναλτάμα'χοκ συνοφρυώθηκε.

Δε μοιάζει νάναι πιο καλή πολιτικός από τον αδελφό της, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. «Ο Στρατηγός δεν θέλει ειρήνευση στην πόλη. Πρέπει να έμαθε ότι μιλάω στους ντόπιους για συμβιβασμό και να σκέφτηκε πως είναι καλύτερα να με βγάλει από τη μέση προτού προκαλέσω προβλήματα. Ο Στρατηγός θέλει να εξολοθρεύσει κάθε αντίσταση και να υποτάξει τους πάντες στον Νόμο του Βασιλείου. Δεν υπάρχει καμια αμφιβολία γι'αυτό. Και, προφανώς, δεν του αρέσουν ούτε οι συμβιβασμοί ούτε οι διαπραγματεύσεις.»

8

Πρωινές Τηλεπικοινωνίες· το Χωριό Όνσαλεκ· ο Κρυμμένος Πρόμαχος· Μεταβαλλόμενα Σκάφη· στο Όνομα του Βορέσας του Θανατοδότη

Οι εχθροπραξίες άρχισαν από τα ξημερώματα, και οι κρότοι ακούγονταν έντονα μέσα στον *Ανθό του Ήλιου,* καθώς το ξενοδοχείο βρισκόταν κοντά στις παρυφές της περιοχής της Μεγάλης Αγοράς που είχαν καταλάβει οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας.

Ο Άλφεντουρ δεν είχε κοιμηθεί παρά ελάχιστα, και τώρα, που ο ασθενικός ήλιος της Μοργκιάνης είχε ξεπροβάλει από τον ανατολικό ορίζοντα, έκρινε πως ήταν η ώρα να κάνει την κίνησή του. Δε θ'άφηνε τον θάνατο του Θάλβακιρ ανεκδίκητο. Ήταν ο δεύτερος φίλος που είχε χάσει σ'αυτή την καταραμένη πόλη, και τον θεωρούσε καλύτερο φίλο από τον πρώτο. Και *ένας* άνθρωπος έφταιγε και για τους δύο φόνους.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ στα προσωπικά της δωμάτια στο Μέγαρο των Φυλάκων. Γνώριζε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα· του τον είχε δώσει η ίδια από καιρό.

Για μερικές στιγμές, κανείς δεν απάντησε. Ύστερα ακούστηκε η φωνή μιας γυναίκας – σίγουρα όχι της Κέσριμιθ: «*Μάλιστα;*»

«Καλημέρα σας,» είπε ο Άλφεντουρ, «και με συγχωρείτε για την πολύ πρωινή ώρα, αλλά πρέπει να μιλήσω επειγόντως με την Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Ονομάζομαι Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ· είμαι ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ. Με γνωρίζει καλά.»

«*Ασφαλώς, κύριε Άλφεντουρ. Περιμένετε, παρακαλώ, να την ειδοποιήσω.*» Και η επικοινωνία διακόπηκε.

Ο Άλφεντουρ περίμενε, καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού του, όπου η Λαρβάκι ήταν ξαπλωμένη κι έμοιαζε να κοιμάται. Αν και δεν

μπορούσε νάναι απόλυτα βέβαιος για το τελευταίο· ίσως νάχε ακούσει τώρα τη φωνή του και να είχε ξυπνήσει. Η πλάτη της ήταν γυρισμένη προς το μέρος του.

Μετά από λίγο, η φωνή της Κέσριμιθ ήρθε από το ακουστικό του πομπού: «*Μάλιστα;*»

«Με συγχωρείς που σε ανησυχώ τέτοια ώρα, *νιρλίσα*. Ο Άλφεντουρ είμαι.»

«*Δεν υπάρχει πρόβλημα. Σου έχω πει ότι μπορείς να με καλείς οποιαδήποτε ώρα, δεν σου έχω πει;*»

«Νομίζω. Θα μπορούσες να με συναντήσεις σήμερα; Τώρα, το πρωί, ει δυνατόν;»

«*Ναι. Έλα στο Μέγαρο όποτε επιθυμείς· εδώ θα είμαι.*»

«Καλύτερα όχι στο Μέγαρο. Θα προτιμούσα έξω από την πόλη. Έχεις υπόψη σου ένα χωριό νότια της Φάνρηβ, ονόματι Όνσαλεκ;»

«*Ναι, φυσικά.*» Το χωριό βρισκόταν μέσα στα όρια του προτεκτοράτου της Φάνρηβ· ήταν στην επικράτεια της πόλης. «*Αλλά δεν καταλαβαίνω. Γιατί εκεί, Άλφεντουρ;*»

«Υπάρχει λόγος. Δε θέλω να μιλήσουμε στο Μέγαρο, και, υποθέτω, ούτε εσύ θα δεχτείς να έρθεις εδώ, στον *Ανθό του Ήλιου,* αφού η περιοχή είναι τώρα κατεχόμενη από τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας.»

«*Ας συναντηθούμε σε κάποιο άλλο μέρος της Μεγάλης Αγοράς, τότε. Ή στην Αστροφώτιστη.*»

«Θα προτιμούσα έξω από την πόλη, *νιρλίσα*.»

«*Μπορώ να μάθω γιατί;*»

Αναμφίβολα υποπτευόταν ότι ίσως να ήθελε να της στήσει κάποια παγίδα. Και δικαιολογημένα, δεδομένης της κατάστασης στην πόλη. *Αλλά θα έπρεπε να με ξέρει καλύτερα.* «Δεν εμπιστεύομαι όλους τους ανθρώπους που είναι κοντά σου, Κέσριμιθ.»

«*Τι εννοείς; Φοβάσαι ότι κάποιος θα σου επιτεθεί;*»

«Κάποιος μού έχει ήδη επιτεθεί–»

«*Χαρνώθιος;*»

«Χαρνώθιος.»

«*Δεν έγινε με δική μου διαταγή, Άλφεντουρ, σε διαβεβαιώνω–*»

«Το ξέρω.»

«*Πού βρισκόσουν; Ήσουν σε κάποια αμφιλεγόμενη περιοχή;*»

«Μες στη σουίτα του ξενοδοχείου μου ήμουν.»

«*Μα τον Χάρλαεθ Βοκ...*»

«Μπορούμε να μιλήσουμε στο χωριό Όνσαλεκ; Είμαι βέβαιος ότι θα σ’ενδιαφέρουν πολύ αυτά που θ’ακούσεις. Έχω να σου αποκαλύψω... πράγματα που, κανονικά, θα σου είχα αποκαλύψει από πιο πριν – από προτού φύγω από τη Φάνρηβ για να μιλήσω στο Συμβούλιο – αλλά τότε δεν μπορούσα. Είχα δώσει μια υπόσχεση· κι ένας διπλωμάτης της Νάζρηβ πάντοτε κρατά τον λόγο του.»

«*Μου έχεις κινήσει την περιέργεια, οφείλω να ομολογήσω.*» Ενθουσιασμός ήταν αυτή η χροιά στη φωνή της; Ο Άλφεντουρ είχε καταλάβει ότι στην Κέσριμιθ ανέκαθεν άρεσαν οι πολύπλοκες πολιτικές καταστάσεις και τα μυστικά. «*Εντάξει. Θα συναντηθούμε στο Όνσαλεκ. Αν προσπαθήσουν να σε σταματήσουν στην πύλη της πόλης–*»

«Θα βγω από την πόλη πετώντας· το όχημά μου είναι μεταβαλλόμενο. Και θα πρότεινα κι εσύ να έρθεις με αεροσκάφος.»

«*Αυτό σκεφτόμουν, ούτως ή άλλως. Σε πόση ώρα θέλεις να συναντηθούμε, Άλφεντουρ;*»

«Εγώ θα φύγω σε λίγο.»

«*Κι εγώ το ίδιο, τότε.*»

Η Κέσριμιθ, κλείνοντας τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου της, κάλεσε τα δωμάτια του Αρχικατασκόπου της. Η φωνή της Ολέρια ακούστηκε: «*Ναι;*» αγουροξυπνημένη.

«Εγώ είμαι, Ολέρια.»

«Νιρλίσα...»

«Είναι ο άντρας σου εκεί;»

«*Ναι.*»

«Να έρθετε εδώ κι οι δύο. Αμέσως. Είναι επείγον.»

Μετά από κανένα πεντάλεπτο, ο Θόρεντιν και η Ολέρια βρίσκονταν στο γραφείο της Κέσριμιθ, πρόχειρα ντυμένοι. Η ίδια είχε φορέσει ένα γκρίζο παντελόνι και μια γκρίζα τουνίκα με γούνα γύρω απ’τον λαιμό. Τα κόκκινα μαλλιά της ήταν ακόμα αχτένιστα.

Μίλησε στον Αρχικατάσκοπο και στην Αρωγό για το κάλεσμα του Άλφεντουρ και τους είπε ότι θα πήγαινε να τον συναντήσει.

«Αν είναι παγίδα;» έθεσε το ερώτημα ο Θόρεντιν.

«Χτες βράδυ συνάντησα τον Κάλνεντουρ, τον αρχηγό των αυτονομιστών, και *δεν* ήταν παγίδα. Θα είναι παγίδα το κάλεσμα του *Άλφε-*

ντουρ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ, του διπλωμάτη της Νάζρηβ;» Όφειλε, επιπλέον, να παρατηρήσει πως ήταν κάπως παράδοξη η σύμπτωση αυτών των δύο καλεσμάτων. Έμοιαζαν μεταξύ τους ώς έναν βαθμό. Και στις δύο περιπτώσεις, η Κέσριμιθ έπρεπε να πάει κάπου αλλού για να μιλήσει με κάποιον που είχε κάτι σημαντικό να της πει.

«Για κανέναν δεν μπορούμε να είμαστε απόλυτα βέβαιοι, *νιρλίσα,*» είπε ο Θόρεντιν. «Οφείλεις να πάρεις κάποια μέτρα ασφάλειας.»

«Φυσικά και θα πάρω μέτρα ασφάλειας.»

«Πώς σκοπεύεις να πας στο Όνσαλεκ;»

«Στο Μέγαρο έχουμε ένα μεταβαλλόμενο ελικόπτερο. Θα το χρησιμοποιήσω.»

«Θα πρότεινα να έρθει τουλάχιστον άλλο ένα ελικόπτερο μαζί σου, οπλισμένο και γεμάτο με μαχητές μας.»

Η Κέσριμιθ συμφώνησε, και μετά ρώτησε την Αρωγό της: «Θα λάβεις μέρος σ'ακόμα μια περιπέτεια, Ολέρια;»

Εκείνη χαμογέλασε. «Ναι,» αποκρίθηκε.

Πρέπει να της άρεσε η συνάντηση με τον Κάλνεντουρ, σκέφτηκε η Κέσριμιθ. Ήξερε, από τον εαυτό της, ότι ορισμένες φορές ο κίνδυνος – ειδικά ο *ελεγχόμενος* κίνδυνος – δρούσε διεγερτικά για το μυαλό και το σώμα.

«Και μην ειδοποιήσετε τον γιο μου. Καλύτερα να μη μάθει τίποτα γι'αυτό παρά μόνο όταν έχω επιστρέψει. Θα του αφήσω ένα σημείωμα.»

Ο Άλφεντουρ είχε χάσει την καλύτερη προστασία που είχε – τον Θάλβακιρ – αλλά όχι μόνο αυτόν. Η Χάνκαθιρ ήταν πολύ άσχημα τραυματισμένη για να έρθει μαζί του, και οι δύο από τους πέντε μισθοφόρους της ήταν νεκροί. Οι άλλοι τρεις, αν και στραπατσαρισμένοι, μπορούσαν να συνοδέψουν τον διπλωμάτη. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ θα έρχονταν επίσης, φυσικά, αλλά η δουλειά τους δεν ήταν να κάνουν τις σωματοφύλακες· και ούτε αυτή ήταν η δουλειά της Λαρβάκι.

Η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, καθώς ντυνόταν και εξοπλιζόταν, είπε στον Άλφεντουρ: «Πρέπει να ζητήσεις από τον Φύλακα να σου δώσει μερικούς ανθρώπους. Δε θα σ'το αρνηθεί.»

«Μπορεί, όμως, αυτό να φανεί άσχημο στην Κέσριμιθ.»

«Ας μην έχουν εμβλήματα επάνω τους, μα τους θεούς! Είναι ανάγκη να κουβαλάνε το έμβλημα του Φύλακα μπλεγμένο με το έμβλημα της Κοινοπολιτείας;»

«Σ'αυτό έχεις δίκιο...» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ, συλλογισμένα. Είχε ήδη ντυθεί και στεκόταν κοντά στο παράθυρο του δωματίου, κοιτάζοντας κάτω και πέρα, τις συγκρούσεις μέσα στη Μεγάλη Αγορά.

«Φυσικά και έχω δίκιο,» είπε η Λαρβάκι. «Κάλεσε τον Φύλακα· αλλιώς, σ'το λέω, δε θα σ'αφήσω να πας· θα σε δέσω αν χρειαστεί.»

Ο Άλφεντουρ μειδίασε καθώς στρεφόταν να την αντικρίσει. «Παραέχεις γίνει κτητική ή νομίζω;»

Η Λαρβάκι τού ανταπέδωσε το χαμόγελο, και πλησιάζοντάς τον τον φίλησε. «Είναι πολύ επικίνδυνο. Ειδικά ύστερα απ'ό,τι συνέβη χτες. Ο Στρατηγός θα έχει καταλάβει ότι οι Εκτελεστές του απέτυχαν και... ποιος ξέρει τι μπορεί να έχει ετοιμάσει;»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. Απομακρύνθηκε από τη Λαρβάκι και άνοιξε ξανά τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, καλώντας αυτή τη φορά τον Άσραδλιν και ζητώντας του να έρθει εδώ για να μιλήσουν, αν ήταν δυνατόν. Ο Φύλακας δεν του το αρνήθηκε, και μέσα σε δέκα λεπτά βρισκόταν στο σαλόνι της σουίτας του Άλφεντουρ, όπου τον περίμεναν ο διπλωμάτης, η Λαρβάκι, οι δίδυμες, οι τρεις μισθοφόροι της Χάνκαθιρ, ο Γάρταλιν'μορ, και η οδηγός του μεταβαλλόμενου σκάφους, όλοι τους έτοιμοι να ξεκινήσουν.

Ο Άσραδλιν, που τώρα δεν είχε έρθει μαζί με τη Ναλτάμα'χοκ αλλά με τον Εθέλδιρ και τη Ζιρίνα, τους ατένισε συνοφρυωμένος. «Τι συμβαίνει; Φεύγετε, Άλφεντουρ;»

Η Ζιρίνα είπε: «Άλφεντουρ, λυπόμαστε για τον Θάλβακιρ. Οι Χαρνώθιοι είναι εχθροί όλων μας.»

Ο διπλωμάτης ένευσε προς τη μεριά της, αμίλητα· και στον Φύλακα είπε: «Όχι, Εξοχότατε, δεν φεύγουμε. Πηγαίνω να συναντήσω την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, έξω από την πόλη, στο χωριό που ονομάζεται Όνσαλεκ. Το γνωρίζετε, υποθέτω.»

«Γιατί εκεί;»

«Για λόγους ασφάλειας. Η Κέσριμιθ δεν πρόκειται να έρθει εδώ για να με συναντήσει – όχι μέσα σε δική σας περιοχή – και ούτε εγώ πρόκειται να πάω στο Μέγαρο ή σ'άλλη περιοχή ελεγχόμενη από τον στρατό της Χάρνωθ. Ο Στρατηγός ίσως να επιχειρήσει να ολοκλη-

ρώσει ό,τι άρχισε. Επομένως, το Όνσαλεκ είναι αρκετά καλό σημείο συνάντησης. Βρίσκεται νότια της Φάνρηβ και δεν έχει εμπλακεί καθόλου στον πόλεμο.

»Το πρόβλημα, όμως, είναι πως, με τον θάνατο του Θάλβακιρ, τον θάνατο δύο μισθοφόρων μου, και τον τραυματισμό της Χάνκαθιρ, έχω ελλιπή προστασία. Κι ακόμα και στο Όνσαλεκ δεν ξέρουμε τι μπορεί να συμβεί. Έτσι, είμαι αναγκασμένος να ζητήσω τη βοήθειά σας, Εξοχότατε. Θα μπορούσατε να μου δώσετε τέσσερις μισθοφόρους που εμπιστεύεστε; Χωρίς όμως να φέρουν εμβλήματα. Δε θέλω η Κέσριμιθ να σχηματίσει τη γνώμη ότι τώρα είμαι με το μέρος της Κοινοπολιτείας.»

Ο Άσραδλιν αποκρίθηκε δίχως δισταγμό: «Ασφαλώς, Άλφεντουρ. Και περισσότερους από τέσσερις, αν θέλεις.»

«Περισσότεροι δεν θα χωράνε μέσα στον *Ιπτάμενο Πάνθηρα* – το μεταβαλλόμενο αεροσκάφος μου.»

«Θα έρθω κι εγώ μαζί σου, Άλφεντουρ, αν δεν έχεις πρόβλημα,» δήλωσε ο Εθέλδιρ.

Η Ζιρίνα τον κοίταξε ξαφνιασμένη.

Ο Άλφεντουρ επίσης ξαφνιάστηκε. Συνοφρυώθηκε. «Δε νομίζω ότι… η παρουσία σου θα καθησυχάσει την Αρχόντισσα, Πρόμαχε.»

«Δεν είναι ανάγκη να δει το πρόσωπό μου. Θα φοράω κράνος, με κλειστή, γυάλινη προσωπίδα.»

«Γιατί θέλεις να έρθεις, αν επιτρέπεται;»

«Από περιέργεια. Θέλω να δω ποια θα είναι η αντίδρασή της σ'αυτά που θα της πεις. Ο Φύλακας μάς ανέφερε, χτες βράδυ, ότι σκοπεύεις να της μιλήσεις για τον Στρατηγό.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Και δεν έχω ξεχάσει πως σας υποσχέθηκα να μην πω τίποτα–»

«Καταλαβαίνουμε,» τον διέκοψε ο Εθέλδιρ. «Εξάλλου, δε νομίζω ότι έχει πλέον κανένα νόημα να το κρατάμε μυστικό. Όχι εδώ που έχουμε φτάσει.»

Η Ζιρίνα κατένευσε. «Αν μη τι άλλο, η αποκάλυψη των κινήσεων του Στρατηγού θα προκαλέσει αναταραχή ανάμεσα στους Χαρνώθιους, η οποία θα μας ωφελήσει, ελπίζω.»

Η κάθε παράταξη σκέφτεται το δικό της συμφέρον, ως συνήθως, παρατήρησε ο Άλφεντουρ. Όχι πως αυτό τον εξέπληττε. Είχε δει

πολλές τέτοιες περιπτώσεις στις διπλωματικές αποστολές που αναλάμβανε.

Είπε στον Εθέλδιρ: «Εντάξει, Πρόμαχε, έλα.»

«Το σκέφτομαι να έρθω κι εγώ–» άρχισε η Ζιρίνα, αλλά ο Άλφεντουρ και ο Εθέλδιρ μίλησαν μαζί, διακόπτοντάς την:

«Καλύτερα όχι,» είπε ο πρώτος· «Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση,» είπε ο δεύτερος.

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνη, σταυρώνοντας τα χέρια, «αφού επιμένετε...» Από την όψη της δεν ήταν εύκολο να κρίνει κανείς αν ήταν διασκεδασμένη ή τσαντισμένη μαζί τους.

Το εξάτροχο όχημα του Άλφεντουρ βγήκε από το γκαράζ του ξενοδοχείου, πήγε σ'έναν δρόμο προς τ'ανατολικά (ελεγχόμενο από τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας) όπου υπήρχε αρκετός χώρος, και ο Γάρταλιν'μορ, καθισμένος στο ενεργειακό κέντρο του, έκανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος. Το όχημα μεταμορφώθηκε σε αεροπλάνο ενώ τα μέταλλά του έμοιαζαν ξαφνικά ρευστά. Οι ρόδες του εξαφανίστηκαν καθώς μεταλλικά πόδια ξεφύτρωναν· το σχήμα του άλλαξε, έγινε αεροδυναμικό· στην πίσω μεριά του δύο προωθητήρες παρουσιάστηκαν· φτερά βγήκαν από τα πλευρά του.

Οι προωθητήρες γύρισαν κάθετα και ενεργοποιήθηκαν, τινάζοντας σκόνη και καπνό ολόγυρά τους. Το αεροπλάνο υψώθηκε πάνω από τα ανατολικά άκρα της Μεγάλης Αγοράς. Οι προωθητήρες του γύρισαν οριζόντια και πέταξε προς τα νότια. Η πιλότος, χωρίς καθυστέρηση, έδωσε σήμα ότι επρόκειτο για το αεροσκάφος του Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, Διπλωματικού Αντιπρόσωπου της Νάζρηβ, ώστε να μην τους καταρρίψουν οι Χαρνώθιοι με αντιαεροπορικά όπλα.

Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* πέρασε πάνω από τα νότια τείχη της Φάνρηβ χωρίς πρόβλημα, και συνέχισε νότια, κατευθυνόμενος προς το χωριό που έβλεπε η πιλότος στον χάρτη της οθόνης της. ΟΝΣΑΛΕΚ, έγραφε το σύστημα. ΑΠΟΣΤΑΣΗ: ~10,37 ΧΛΜ.

Σε λιγότερο από πέντε λεπτά, ο Άλφεντουρ και οι σύντροφοί του βρίσκονταν εκεί.

Φτάνοντας στο Όνσαλεκ μέσα στο μεταβαλλόμενο ελικόπτερό της, η Κέσριμιθ κοίταξε κάτω με τα κιάλια της. Δεν έβλεπε πουθενά τον Άλφεντουρ ή κανένα αεροσκάφος προσγειωμένο κοντά στο χωριό.

«Δε φαίνεται νάχει έρθει ακόμα,» είπε, και πρόσταξε τον πιλότο να προσγειωθεί κανένα χιλιόμετρο απόσταση από το Όνσαλεκ. Με τον πομπό του ελικοπτέρου, διέταξε επίσης το άλλο ελικόπτερο (αυτό που την ακολουθούσε για προστασία) να παραμείνει στον αέρα και να κατοπτεύει.

«*Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,*» ακούστηκε η φωνή της πιλότου του.

Ο πιλότος του σκάφους της Κέσριμιθ το προσγείωσε ένα χιλιόμετρο ανατολικά του χωριού.

Το Όνσαλεκ δεν ήταν παραθαλάσσιο, αν και η θάλασσα δεν βρισκόταν μακριά του. Γύρω του είχε κάμπους και καλλιεργήσιμες περιοχές· χωρικοί φαίνονταν να σπέρνουν: ήταν η εποχή γι'αυτή τη δουλειά, το τέλος του φθινοπώρου. Δεν υπήρχαν και πολλά μέρη όπου μπορούσε κανείς να στήσει ενέδρα εδώ κοντά· μονάχα κανένα σύδεντρο κάπου-κάπου.

Η Κέσριμιθ πρόσταξε τον μάγο του σκάφους της να το μεταμορφώσει σε όχημα, κι εκείνος, καθισμένος στο ενεργειακό κέντρο, υπάκουσε. Μουρμουρίζοντας ακατανόητα λόγια, έκανε το ελικόπτερο να πάρει τη μορφή τετράκυκλου οχήματος, θωρακισμένου, με *πολύ* ψηλές ρόδες που μπορούσαν να τσακίσουν άνετα μια καλύβα από κάτω τους.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Ολέρια.

«Περιμένουμε, *νιρλίσα*· τι άλλο;» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, κοιτάζοντας πάλι με τα κιάλια της. Προς τον ουρανό τώρα, προς τα βόρεια.

Δεν άργησε να δει ένα αεροπλάνο να έρχεται: μέτριο στο μέγεθος, καταπράσινο στο χρώμα· φαινόταν πολύ αεροδυναμικό και γρήγορο. Της άρεσε.

«Αυτός πρέπει να είναι,» είπε.

«*Αεροσκάφος πλησιάζει,*» ακούστηκε η φωνή της πιλότου του ελικοπτέρου από τον πομπό του οχήματος της Κέσριμιθ.

«Το είδαμε, Έρνελιθ,» της αποκρίθηκε ο οδηγός.

«Αυτό το ελικόπτερο πρέπει νάναι της Κέσριμιθ,» είπε ο Άλφεντουρ, καθώς προσέγγιζαν τον εναέριο χώρο του Όνσαλεκ.

«Οπλισμένο,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ, κοιτάζοντας μ'ένα κοντό τηλεσκόπιο· τον βόλευε περισσότερο από τα κιάλια, είχε διαπιστώσει,

τώρα που είχε ένα μάτι. «Πυροβόλο. Τέσσερις ρουκέτες κάτω απ'τα φτερά του.»

«Περίμενες η Αρχόντισσα του προτεκτοράτου να ερχόταν αφύλαχτη, Πρόμαχε;»

Η Λαρβάκι, που κοίταζε προς τη γη με τα κιάλια της, είπε: «Δεν είναι μόνο το ελικόπτερο εδώ, Άλφεντουρ. Είναι κι ένα όχημα με τέσσερις πελώριους τροχούς. Εκεί.» Έδειξε με το χέρι της.

Ο διπλωμάτης κοίταξε και το είδε· δεν χρειαζόταν κιάλια: η περιοχή ήταν ανοιχτή γύρω από το χωριό. Γι'αυτό κιόλας είχε διαλέξει το Όνσαλεκ· δεν μπορούσε κανείς να κρύψει μαχητές εδώ κοντά. Όχι περισσότερους, τουλάχιστον, από καμια εικοσαριά.

«Η Κέσριμιθ μάλλον είναι στο έδαφος,» είπε. «Το ελικόπτερο την προσέχει.»

«Κι όταν προσγειωθούμε μπορεί να μας επιτεθεί από ψηλά ανά πάσα στιγμή,» πρόσθεσε η Λαρβάκι έχοντας κατεβάσει τα κιάλια της. «Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό, Άλφεντουρ. Ο Στρατηγός έχει μεγάλο έλεγχο επάνω στον στρατό του προτεκτοράτου.»

«Δε μας έχουν επιτεθεί ακόμα, πάντως,» είπε ο διπλωμάτης, «και είμαστε αρκετά κοντά.»

«Σου είπα: μπορεί να περιμένουν να προσγειωθούμε.»

«Και πώς θα δικαιολογήσει ο Στρατηγός στην Αρχόντισσα μια τέτοια επίθεση εναντίον μας;»

«Ίσως να θέλει να σκοτώσει και την Αρχόντισσα μαζί· το έχεις σκεφτεί αυτό;»

«Το θεωρώ ακραίο. Πολύ βιαστικό. Για την ώρα, τουλάχιστον... Δεν ξέρω. Και πρέπει να κατεβούμε· δεν μπορούμε να μείνουμε στον αέρα.»

Ο Γάρταλιν'μορ, που τους άκουγε από το ενεργειακό κέντρο, είπε: «Θα είμαι έτοιμος ν'αλλάξω πάλι το όχημα σε αεροπλάνο, αν παρουσιαστεί κίνδυνος, κύριε Άλφεντουρ.»

Η πιλότος ρώτησε: «Κατεβαίνουμε;»

«Ναι,» είπε ο Άλφεντουρ.

Ο Εθέλδιρ έκλεισε τη γυάλινη προσωπίδα του κράνους του. Οι τέσσερις μισθοφόροι που είχε στείλει ο Φύλακας φορούσαν παρόμοια κράνη με προσωπίδες, για λόγους ομοιομορφίας.

Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* προσγειώθηκε ανατολικά του χωριού, όχι και πολύ μακριά από εκεί όπου ήταν το όχημα με τους τέσσερις πελώριους τροχούς.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Μη μας αλλάξεις μορφή, Γάρταλιν. Καλύτερα, άσε μας στη μορφή αεροπλάνου.»

«Όπως επιθυμείς.»

Το όχημα με τους πελώριους τροχούς ήρθε προς το μέρος τους, και σταμάτησε σε απόσταση δέκα μέτρων.

Ο Άλφεντουρ άνοιξε μια από τις πόρτες του αεροπλάνου και κατέβηκε, περιτριγυρισμένος από τους μισθοφόρους του (ένας από τους οποίους ήταν ο Εθέλδιρ). Η Λαρβάκι, η Ζέρκιλιθ, και η Αζουρίτα έμειναν στο εσωτερικό του σκάφους, αν και είχαν όλες πιστόλια έτοιμα στα χέρια τους.

Μια πόρτα του θωρακισμένου οχήματος άνοιξε, και η Κέσριμιθ βγήκε μαζί με την Ολέρια και τέσσερις μαχητές του Βασιλείου οπλισμένους με οπλολόγχες.

Ο Άλφεντουρ και οι δικοί του βάδισαν προς το μέρος τους. Η Κέσριμιθ τούς μιμήθηκε, και η Ολέρια και οι μαχητές της την ακολούθησαν.

Συναντήθηκαν περίπου στη μισή απόσταση ανάμεσα στο αεροπλάνο και στο όχημα.

Ο Άλφεντουρ έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά του. «*Νιρλίσα.*»

Η Κέσριμιθ έβγαλε τα δικά της ασημόχρωμα γυαλιά. «Άλφεντουρ.»

«Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε σ'εκείνο το σύδεντρο, καθισμένοι αναπαυτικά κάτω από τα δέντρα, αντί να στεκόμαστε εδώ, περιτριγυρισμένοι από σωματοφύλακες;»

Η Κέσριμιθ μειδίασε. «Ήθελα, μάλιστα, να το προτείνω.»

Βάδισαν ώς το σύδεντρο, οι δυο τους, με ελάχιστους συνοδούς. Μαζί με τον Άλφεντουρ ήρθαν μόνο ο Εθέλδιρ (κρυμμένος φυσικά πίσω από τη γυάλινη προσωπίδα του κράνους του) και οι δίδυμες – οι οποίες βγήκαν από το αεροσκάφος με παρότρυνση του διπλωμάτη. Μαζί με την Κέσριμιθ ήρθαν η Ολέρια και δύο μαχητές του Βασιλείου. Οι υπόλοιποι έμειναν πίσω.

Η Αρχόντισσα πρόσφερε στον Άλφεντουρ ένα τσιγάρο από την ταμπακέρα της και του το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα της. Ύστερα άναψε ένα για τον εαυτό της. Κάθισαν κάτω από τη σκιά

των αειθαλών δέντρων, εκείνος σε μια πέτρα γεμάτη μούσκλια, εκείνη σε μια πελώρια ρίζα που ξεφύτρωνε από το έδαφος σαν πλοκάμι θαμμένου τέρατος. Φόρεσε πάλι τα ασημόχρωμα γυαλιά της, γιατί της άρεσε να βλέπει τα έντονα περιγράμματα των δέντρων και των ίσκιων τους.

«Μ'έχεις ανησυχήσει, οφείλω να ομολογήσω, Άλφεντουρ,» είπε. «Πραγματικά, κάποιοι Χαρνώθιοι σού επιτέθηκαν μέσα στο ξενοδοχείο σου;»

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους.»

Η Κέσριμιθ πάγωσε ξαφνικά· είχε την αίσθηση ότι ένα φίδι βγήκε από τη γη και σκαρφάλωνε στη ράχη της. Τι είχε κάνει ο Σέλιρ πάλι; Ήταν *τρελός,* γαμώ τα μούσια του Χάρλαεθ Βοκ; *Ήταν τρελός;*

«Το ξέρω πως δεν ευθύνεσαι εσύ–» της είπε ο Άλφεντουρ.

«Δεν είχα καμία ιδέα!»

«Ο Στρατηγός, όμως, *είχε.* Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ.»

Πώς είναι δυνατόν να ξέρει;... απόρησε η Κέσριμιθ.

«Εξαιτίας του σκοτώθηκε ο Θάλβακιρ, ο σωματοφύλακάς μου, κι άλλοι άνθρωποι που ήταν εκεί για την προστασία μου.»

«Πώς... πώς ξέρεις ότι ο Στρατηγός...;» Η Κέσριμιθ σπάνια έχανε τα λόγια της.

«Γνωρίζω πολλά πράγματα γι'αυτόν. Πράγματα που ούτε εσύ δεν ξέρεις, είμαι βέβαιος.» Και της μίλησε για όσα είχε πει η Λαρβάκι: της μίλησε για την παλιά υπόγεια βάση των Παντοκρατορικών και για τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας· της μίλησε για την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρετών–

«*Δεν μπορεί,* Άλφεντουρ! Κάποιο λάθος κάνεις. Ο Σέλιρ δεν θα ανατίναζε το Μέγαρο των Αιρετών ενώ... ενώ εγώ η ίδια ήμουν μέσα. Και η Ηλέκτρα επίσης. Η Ηλέκτρα ήταν συγγενής του!» *Αλλά δεν φάνηκε να τον νοιάζει και πολύ για τον θάνατό της,* θυμήθηκε η Κέσριμιθ. *Το ΚΑΘΑΡΜΑ!* Αισθάνθηκε το αίμα να χτυπά δυνατά τα μηλίγγια της. Προσπάθησε να ηρεμήσει, να επικαλεστεί το πνεύμα του Σιλίσβας του Σιγηλού Δαίμονα.

«Αυτός το έκανε,» τη διαβεβαίωσε ο Άλφεντουρ. «Η Λαρβάκι μάς το είπε. Και είναι εδώ τώρα. Αν θέλεις μπορείς να τη ρωτήσεις η ίδια.»

«Ναι. Θέλω να τη δω.»

Ο Άλφεντουρ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και την κάλεσε. Η Λαρβάκι βγήκε απ'το αεροπλάνο και ήρθε στο σύδεντρο με γρήγορα βήματα.

Η Κέσριμιθ την ατένισε με στενεμένα μάτια πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά της.

«Αρχόντισσά μου,» χαιρέτησε εκείνη, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Σου έσωσα τη ζωή από τους επαναστάτες,» είπε η Κέσριμιθ. «Και με πρόδωσες. Υπηρετούσες τον *Στρατηγό* μου, όχι εμένα.»

«Αρχόντισσά μου, μας απειλούσε όλους. Όλους τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας–»

«Μου το είπε ο Άλφεντουρ.»

«Γνωρίζετε, επομένως.»

«Δεν είναι, όμως, αυτή καλή δικαιολογία. Έπρεπε να είχατε έρθει και να μου είχατε μιλήσει. Νομίζατε ότι ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ έχει περισσότερη δύναμη μέσα στο προτεκτοράτο απ'ό,τι η ίδια η Βασιλική Αντιπρόσωπος;»

«Ελέγχει τον στρατό, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι. «Θα μπορούσε να κάνει πραξικόπημα, αν ήθελε· είμαι βέβαιη. Αλλά δεν ήταν αυτό που, κυρίως, μας κρατούσε δέσμιους. Ο Στρατηγός θα αποκάλυπτε ότι βρισκόμασταν στην πόλη υπό την προστασία σας, και οι παλιοί επαναστάτες θα έρχονταν για εμάς... και γνωρίζετε τι θα έκαναν.»

«Σας είχα υποσχεθεί ότι θα σας προστατέψω, δεν σας το είχα υποσχεθεί;»

«Τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά... Αν οι επαναστάτες μάθαιναν ότι ήμασταν μέσα στην πόλη....»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε, κι άναψε δεύτερο τσιγάρο· το πρώτο είχε προ πολλού τελειώσει. Είπε στον Άλφεντουρ: «Κι εσύ έπρεπε να είχες έρθει *αμέσως* να με ενημερώσεις, μα τους θεούς!»

«Σου εξήγησα ότι μου είχαν ζητήσει να–»

«Κι άκουσες αυτή την τρελή, τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ; Και τον Εθέλδιρ; που μόνο ταραχές κάνει μέσα στο προτεκτοράτο μου, ο καταραμένος!»

«Τους είχα ήδη δώσει τον λόγο μου, *νιρλίσα,* κι ένας διπλωμάτης της Νάζρηβ πάντοτε κρατά τον λόγο του–»

«Καταλαβαίνεις τώρα γιατί από την αρχή σού έλεγα ότι αυτοί οι άνθρωποι θέλουν να προκαλέσουν μόνο αποσταθεροποίηση στην περιοχή; Δεν τους ενδιαφέρει το καλό της πόλης, όπως ισχυρίζονται· απλά θέλουν να πάρουν την εξουσία! Αν τους ενδιέφερε το καλό της πόλης, θα είχαν προσπαθήσει εξαρχής να *ενώσουν* τον λαό της Φάνρηβ, όχι να τον διαιρέσουν!»

(Ο Εθέλδιρ, κρυμμένος πίσω από την προσωπίδα του κράνους του, δαγκώθηκε για να μη μιλήσει. Δεν ήθελε να προδώσει την εμπιστοσύνη που του είχε δείξει ο Άλφεντουρ. *Η Αρχόντισσα έχει τελείως διαστρεβλωμένη αντίληψη της κατάστασης, η ανώμαλη!* – ακριβώς όπως ο Εθέλδιρ το περίμενε, δηλαδή.)

«Τέλος πάντων,» είπε ο Άλφεντουρ. «Το θέμα δεν είναι αυτό–»

«Φυσικά και το θέμα είναι αυτό!» επέμεινε η Κέσριμιθ. «Από την αρχή έπρεπε να είχες συμμαχήσει μαζί μου· δεν έπρεπε να έρχεσαι καθόλου σε επαφή με τέτοια άτομα.»

«Αν δρούσα έτσι, δεν θα είχα μάθει για τον Στρατηγό, *νιρλίσα*.»

Η Κέσριμιθ κούνησε το κεφάλι της, φυσώντας καπνό απ’την άκρη του στόματός της. Αυτό το *ΚΑΘΑΡΜΑ* ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ... Τι θα έκανε μ’αυτό το ελεεινό, άθλιο κάθαρμα;

Ο Άλφεντουρ, σαν να είχε μαντέψει τις σκέψεις της, είπε: «Τι σκοπεύεις τώρα να κάνεις με τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ;»

«Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος. Είναι πιο επικίνδυνος απ’ό,τι νόμιζα–»

Η Ολέρια, που ήταν ώς τώρα σιωπηλή, είπε: «Πρέπει να τον φυλακίσεις, Αρχόντισσά μου. Αν όντως έχει τόσο μεγάλο έλεγχο πάνω στον στρατό–»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, Ολέρια: έχει πολύ μεγάλο έλεγχο πάνω στον στρατό· ανέκαθεν είχε. Γι’αυτό είναι Στρατηγός του προτεκτοράτου, γαμώτο. Ακόμα κι αν τον φυλακίσω μπορεί να γίνει πραξικόπημα.»

«Σκότωσέ τον, τότε!» Η Ολέρια έμοιαζε πραγματικά φοβισμένη.

«Δε μπορώ να το κάνω αυτό φανερά, χωρίς δίκη–»

«Θα το κανονίσουμε αλλιώς, όχι φανερ–»

«Αρκετά!» ύψωσε το χέρι της η Κέσριμιθ. Και ρώτησε τον διπλωμάτη: «Τι θα πρότεινες εσύ, Άλφεντουρ;»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να προσφέρω νηφάλια άποψη, *νιρλίσα* – όχι ύστερα από τον θάνατο του Θάλβακιρ.»

«Θέλεις εκδίκηση.»

«Φυσικά,» είπε, με φωνή ήπια.

Η Κέσριμιθ έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλή, τελειώνοντας το τσιγάρο της. Ύστερα το έριξε στο έδαφος, πλάι στη μεγάλη ρίζα όπου καθόταν, και το πάτησε κάτω από το μποτοφορεμένο πόδι της.

«Ο Σέλιρ πρέπει να φύγει από τη μέση,» είπε. «Είναι πολύ επικίνδυνος για να βρίσκεται στο προτεκτοράτο. Δε μπορώ, όμως, να τον εκτελέσω χωρίς δίκη· και δίκη τώρα δεν είναι δυνατόν να γίνει γιατί βρισκόμαστε σε πόλεμο κι αυτό θα δημιουργήσει διάφορες άλλες καταστάσεις στις οποίες δεν θέλω να εμπλακώ. Πρέπει, επομένως, να τον δολοφονήσω. Αλλά θα προτιμούσα να μη χρησιμοποιήσω ανθρώπους μου.» Και στο μυαλό της είχε τους κατασκόπους του Θόρεντιν· τελικά, ο Θόρεντιν ανέκαθεν τής ήταν πιστός: ήταν, ίσως, ο πιο έμπιστος άνθρωπος που είχε. «Θα προτιμούσα ο Στρατηγός μου να σκοτωθεί ‘τυχαία’ μέσα στην πόλη από τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας. Όταν είναι νεκρός, θα προτείνω στη Στρατηγό Υράλνα ωλ Βάντερεκ να πάρει τον έλεγχο ολόκληρου του στρατεύματος του προτεκτοράτου, και δεν νομίζω να αρνηθεί.»

«Κι αν η Υράλνα είναι άνθρωπος του Σέλιρ;» έθεσε το ερώτημα η Ολέρια.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. «Θα πρέπει να το ανακαλύψουμε, αν όντως ισχύει αυτό, Ολέρια.» Και προς τη Λαρβάκι: «Εσύ ξέρεις κάτι;»

Η εξωδιαστασιακή κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Όχι, Αρχόντισσά μου. Ο Στρατηγός ποτέ δεν την είχε αναφέρει. Βέβαια, αν μετά έκαναν κάποια συμφωνία μεταξύ τους....» Ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας.

Ναι, ασφαλώς, σκέφτηκε η Κέσριμιθ, *τα πράγματα ποτέ δεν μπορούν να είναι απλά σ’αυτό το καταραμένο προτεκτοράτο…*

Είπε στον Άλφεντουρ: «Θα χρειαστώ τη συνεργασία σου. Έχεις επαφή με τον Φύλακα και τους δικούς του, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι.»

«Συμφωνείς να με βοηθήσεις;»

«Δε θάπρεπε καν να ρωτάς, Αρχόντισσά μου. Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ σκότωσε δύο φίλους μου· θα φροντίσω να ταξιδέψει γρήγορα στον Μεταθανάτιο Κήπο – τ’ορκίζομαι στο όνομα του Βορέσας του Θανατοδότη.»

9

Η Υποδοχή στο Μέγαρο· Φλόγες και Καπνοί Πάνω από την Πόλη· Κυνήγι στους Δρόμους του Μεσοπόταμου

Η Κέσριμιθ έφυγε πρώτη. Μπήκε στο όχημα με τους ψηλούς τροχούς μαζί με την Ολέρια και τους φρουρούς της, και ο μάγος στο εσωτερικό του το μεταμόρφωσε σε ελικόπτερο μπροστά στα μάτια του Άλφεντουρ, του Εθέλδιρ, της Λαρβάκι, και των άλλων. Ρευστά μέταλλα άλλαζαν θέσεις, οι μεγάλες ρόδες εξαφανίζονταν, ένας έλικας παρουσιαζόταν αρχίζοντας να περιστρέφεται.

Το αεροσκάφος απογειώθηκε, και μαζί με το άλλο ελικόπτερο πέταξαν προς τα βόρεια.

«Τι νομίζεις, Πρόμαχε;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

Ο Εθέλδιρ σήκωσε τη γυάλινη προσωπίδα του κράνους του. «Απορώ πώς συναναστρέφεσαι γλοιώδη άτομα σαν την Αρχόντισσα Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, Άλφεντουρ.»

Ο διπλωμάτης δεν μπόρεσε παρά να γελάσει – κάτι που δεν θυμόταν να είχε συμβεί από τον θάνατο του Θάλβακιρ και ύστερα. «Η Κέσριμιθ; Γλοιώδες άτομο, Πρόμαχε; Δεν το νομίζω.»

«Μας βάζει να κάνουμε τη βρομοδουλειά της, ουσιαστικά. Αν ο Φύλακας συμφωνήσει, δηλαδή – που δεν το θεωρώ βέβαιο.»

«Δεν είναι μόνο δική της βρομοδουλειά· είναι και δική μου. Και ούτε ο Φύλακας νομίζω πως θα ήθελε να έχει να αντιμετωπίσει τον Στρατηγό ανεξέλεγκτο στο προτεκτοράτο. Ούτε ο Φύλακας, ούτε η Ζιρίνα, ούτε *εσύ*, ούτε κανένας.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Εθέλδιρ· «θα το συζητήσουμε στη Φάνρηβ όλοι μαζί.»

«Δεν είσαι υπέρ της ιδέας της Κέσριμιθ, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω αν πρέπει να συμφωνήσω ή όχι, Άλφεντουρ. Από τη μια, ναι, θέλω να φύγει ο Στρατηγός από τη μέση· από την άλλη, δεν μου αρέσει καθόλου που η Αρχόντισσα μάς βάζει να την εξυπηρετήσουμε.»

«Τίποτα περισσότερο από μια συμμαχία αμοιβαίου συμφέροντος. Δεν ξέρεις από τέτοιες;»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι, δυσανασχετώντας. «Πάμε πίσω στη Φάνρηβ,» αποκρίθηκε μόνο.

Επιβιβάστηκαν στον *Ιπτάμενο Πάνθηρα,* και ο Άλφεντουρ είπε στον Γάρταλιν'μορ και στην πιλότο: «Ξεκουραστείτε λίγο· θα ξεκινήσουμε σε κανένα τέταρτο.» Δεν ήθελε να γίνει στο μυαλό κανενός η σύνδεση ότι το αεροπλάνο του είχε επιστρέψει στη Φάνρηβ μαζί με τα ελικόπτερα της Αρχόντισσας. Αν και πολύ φοβόταν ότι ο Στρατηγός ίσως ήδη να είχε υποψιαστεί για τη συνάντησή τους. Αναμφίβολα, θα είχε καταλάβει ότι οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους απέτυχαν να σκοτώσουν τον Άλφεντουρ· και σήμερα το πρωί πολύ πιθανόν να είχε μάθει ότι ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* πέρασε πάνω από τα νότια τείχη της πόλης. Επίσης, δεν αποκλειόταν καθόλου να είχε πληροφορηθεί ότι η Κέσριμιθ πήρε ένα μεταβαλλόμενο ελικόπτερο και πέταξε προς τα νότια.

Ναι, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ, ανάβοντας την πίπα του καθώς ήταν καθισμένος σ'ένα από τα καθίσματα των επιβατών του αεροσκάφους, *πιθανώς ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ να έχει μαντέψει ότι εγώ και η Κέσριμιθ μιλήσαμε.* Και, προς στιγμή, ανησύχησε για εκείνη. Αλλά δεν μπορεί ο Στρατηγός να επιχειρούσε να τη βλάψει. Όχι τόσο βιαστικά. Και η Κέσριμιθ τώρα ήξερε γι'αυτόν· θα ήταν έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο.

Τα δύο ελικόπτερα πέρασαν πάνω από την Πύλη των Ακτών, πάνω από τον Περιπατητή και τον Λαβύρινθο, πάνω από τις εκβολές του ποταμού Τίγρη, και προσγειώθηκαν στο ελικοδρόμιο της αυλής του Μεγάρου των Φυλάκων. Η Κέσριμιθ και η Ολέρια κατέβηκαν από το μεταβαλλόμενο σκάφος, με τον άνεμο του έλικα να παίρνει τα μαλλιά τους, και βάδισαν προς το κεντρικό οίκημα του Μεγάρου, αφήνοντας πίσω τους τους μαχητές του Βασιλείου που τις είχαν συνοδέψει στη συνάντηση με τον διπλωμάτη της Νάζρηβ.

«Φοβάμαι, *νιρλίσα,*» ψιθύρισε η Ολέρια, που δεν είχε βγάλει άχνα μέσα στα πέντε λεπτά που είχε διαρκέσει το ταξίδι της επιστροφής.

«Μην είσαι ανόητη,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «*Πριν* θα έπρεπε να φοβάσαι. Πριν, που δεν ξέραμε τι προδοτικό κάθαρμα είναι ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Τώρα δεν μπορεί πια να μας ξεγελάσει.»

Μόλις πέρασαν την κεντρική πύλη του Μεγάρου, μαχητές του Βασιλείου πλησίασαν την Αρχόντισσα και την Αρωγό της από δεξιά κι από αριστερά. Έξι στο σύνολο. Κόβοντάς τους τον δρόμο. Περιτριγυρίζοντάς τες.

«Υψηλοτάτη,» είπε μια διοικήτρια, «πρέπει να μας ακολουθήσετε.»

Η Κέσριμιθ αισθάνθηκε την καρδιά της να χτυπά πιο γρήγορα. «Για ποιο λόγο;»

«Διαταγή του Στρατηγού–»

Η όψη της Κέσριμιθ αγρίεψε. «Ποιου Στρατηγού;»

«Του Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ, φυσικά. Βρίσκεστε υπό κράτηση, και οι δύο.»

«Τι ανοησίες είναι αυτές, Διοικήτρια;» είπε η Κέσριμιθ βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της. «Είμαι η Βασιλική Αντιπρόσωπος του Προτεκτοράτου της Φάνρηβ! Τις *δικές μου* διαταγές υπακούς, όχι του Στρατηγού μου!»

Οι μαχητές του Βασιλείου έστρεψαν τις οπλολόγχες τους προς εκείνη και την Αρωγό. Η Ολέρια κρύφτηκε πίσω από την Κέσριμιθ, έκδηλα τρομοκρατημένη. Αλλά δεν υπήρχε πουθενά να πάει· ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, είδε δύο ακόμα μαχητές να έχουν πλησιάσει.

«Ο Στρατηγός έχει αναλάβει τη διοίκηση του προτεκτοράτου για την ώρα, Αρχόντισσά μου,» είπε η διοικήτρια. «Παρακαλώ, ακολουθήστε μας ήρεμα.»

«Αλλιώς τι θα κάνετε; Θα μου επιτεθείτε;»

«*Νιρλίσα,* καλύτερα να–» άρχισε η Ολέρια.

«Σιωπή, Ολέρια!» Και προς τη διοικήτρια: «Αυτό είναι παράνομο. Δεν έχεις δικαίωμα να στρέφεσαι ενάντια στη Βασιλική Αντιπρόσωπο του προτεκτοράτου, σε *καμία* περίπτωση. Το πιθανότερο είναι να εκτελεστείς, ή, αν είσαι τυχερή, να φυλακιστείς ή να υποδουλωθείς για τουλάχιστον δέκα χρόνια.»

Η Κέσριμιθ διέκρινε φόβο στην όψη της διοικήτριας, η οποία είπε αμέσως, αμυντικά: «Όχι όταν έχετε προδώσει το Βασίλειο! Ελάτε μαζί μας και τέρμα οι κουβέντες!»

«Ποτέ δεν πρόδωσα το Βασίλειο, ούτε και σκοπεύω.»

«Ελάτε μαζί μας, Αρχόντισσά μου.» Η διοικήτρια την άρπαξε από το μπράτσο–

Η Κέσριμιθ τη ράπισε καταπρόσωπο, ανοίγοντάς της τη μύτη· μπλε αίμα τινάχτηκε πάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της. «Κάντε πέρα!»

«Κόρτια,» είπε ένας μαχητής στη διοικήτρια, «να την αναλάβουμε εμείς;»

Η διοικήτρια σκούπισε το αίμα από τη μύτη της, κι ατένισε εχθρικά την Κέσριμιθ. «Ναι,» αποκρίθηκε, και οι μαχητές του Βασιλείου άρπαξαν την Αρχόντισσα και την Αρωγό, παρά τις διαμαρτυρίες τους, και, γυρίζοντάς τους τα χέρια πίσω από την πλάτη, τους φόρεσαν χειροπέδες.

«Θέλω να δω τον Στρατηγό, *τώρα!*» κραύγασε η Κέσριμιθ.

«Θα δεις τα μπουντρούμια πρώτα,» της είπε η διοικήτρια.

Η Κέσριμιθ έκανε να την κλοτσήσει αλλά οι μαχητές του Βασιλείου την τράβηξαν πίσω, και μετά παρέσυραν εκείνη και την Αρωγό της προς τα μπουντρούμια του Μεγάρου. Η Ολέρια έκλαιγε και τους έλεγε ότι είχε γίνει *τραγικό λάθος*: ούτε εκείνη ούτε η Κέσριμιθ είχαν προδώσει το Βασίλειο! Και τους ζητούσε να την αφήσουν να μιλήσει στον σύζυγό της, τον Θόρεντιν· εκείνος θα φρόντιζε να ξεκαθαριστούν τα πράγματα *αμέσως*.

Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* έφτασε στη Φάνρηβ σε λιγότερο από πέντε λεπτά, και, καθώς πλησίαζε τα νότια τείχη της πόλης, η πιλότος έδωσε σήμα ότι στο αεροσκάφος επέβαινε ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ, για να μη γίνει κανένα λάθος και τους χτυπήσουν.

Αλλά, μάλλον, δεν χρειαζόταν να γίνει λάθος. Τέσσερα μαχητικά αεροπλάνα ήδη υψώνονταν από τον Αερολιμένα της Φάνρηβ, ο οποίος βρισκόταν κοντά στα νότια τείχη, και πετούσαν προς τον *Ιπτάμενο Πάνθηρα*.

«Δε νομίζω ότι έρχονται για να μας χαιρετήσουν,» είπε η Λαρβάκι.

«Απόφυγέ τους, πιλότε!» πρόσταξε ο Άλφεντουρ, αν και ήδη η πιλότος είχε αρχίσει να κάνει μια μανούβρα αποφυγής.

Τα εχθρικά αεροπλάνα εξαπέλυσαν ρουκέτες–

Η μανούβρα της πιλότου έγινε πιο απότομη· ο Άλφεντουρ έφυγε από τη θέση του, καθώς και πολλοί από τους άλλους. Εκρήξεις ακούστηκαν έξω από το αεροσκάφος, το οποίο τραντάχτηκε έντονα.

«Να τους χτυπήσω, κύριε Άλφεντουρ;» φώναξε η πιλότος.

«*Χτύπα τους!*» απάντησε ο διπλωμάτης. Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* δεν ήταν, κυρίως, φτιαγμένος για πόλεμο αλλά ήταν οπλισμένος. Διέθετε δύο ρουκέτες κι ένα πολυβόλο.

«Δεθείτε καλά!» συμβούλεψε η πιλότος. «Ή κρατηθείτε από κάπου!» ενώ συγχρόνως έκανε κι άλλες απότομες μανούβρες. Εκρήξεις ακούγονταν, το αεροσκάφος τρανταζόταν.

Κι άλλες εκρήξεις. Καπνοί και λάμψεις φαίνονταν έξω από τα παράθυρα.

«Ο γαμημένος Στρατηγός έχει τρελαθεί τελείως!» γρύλισε ο Εθέλδιρ.

«Χτυπήσαμε ένα!» είπε η Λαρβάκι, κοιτάζοντας έξω. «Το φτερό του έσπασε!»

«Πού να πάω, κύριε Άλφεντουρ;» φώναξε η πιλότος. «Να φύγω από την πόλη;»

«Όχι! Προσγείωσέ μας εκεί όπου απογειωθήκαμε – στις περιοχές της Κοινοπολιτ–» Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* τραντάχτηκε τόσο άγρια που ο Άλφεντουρ έχασε τα λόγια του.

«*Φωτιά!*» ούρλιαξε η Ζέρκιλιθ. «*Φωτιά!*»

Η πίσω μεριά του αεροσκάφους φλεγόταν.

Κι άλλες εκρήξεις απέξω. Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* τραντάχτηκε γι'ακόμα μια φορά, κι ο Άλφεντουρ νόμιζε πως άρχισε να πέφτει. «*Πιλότε, τι γίνεται;*» φώναξε.

«Το φτερό μας!» απάντησε η πιλότος. «Το φτερό μας!»

«Χτύπησαν το αριστερό φτερό, Άλφεντουρ,» είπε η Λαρβάκι, δείχνοντας έξω από ένα παράθυρο, καθώς κρατιόταν με το άλλο χέρι από ένα κάθισμα.

Φλόγες και καπνοί φαίνονταν πίσω από το τζάμι.

«Πέφτουμε!» ούρλιαξε η Ζέρκιλιθ. «*Πέφτουμε!*»

Δεν ήταν μόνο η ιδέα μου, λοιπόν, σκέφτηκε ο Άλφεντουρ. «ΠΙΛΟΤΕ! Τι κάνεις εκεί, πιλότε; Σήκωσέ μας!»

«Δε μπορώ – δεν γίνεται! Θα μας προσγειώσω.»

«*Πού;*»

«Μες στην πόλη–»

«*Όχι!*»

«Δε γίνεται αλλιώς, κύριε Άλφεντουρ. –*Κρατηθείτε!*»

Ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας,* με την πίσω και την αριστερή του μεριά να φλέγονται, τυλιγμένος σε πυκνούς καπνούς, πέρασε πάνω από τη Μεγάλη Αγορά, έφτασε στις αποβάθρες της, στον ποταμό Τίγρη. Τρία μαχητικά αεροπλάνα του Βασιλείου της Χάρνωθ βρίσκονταν στο κατόπι του, πυροβολώντας συνεχόμενα.

Η πιλότος του *Ιπτάμενου Πάνθηρα* πάσχιζε να μην πέσει το αεροσκάφος της στα νερά του Τίγρη, γιατί εκεί θα βούλιαζε και ίσως όλοι οι επιβάτες να πνίγονταν. Επιπλέον, πολύ πιθανόν να τους βομβάρδιζαν οι Χαρνώθιοι από ψηλά.

Η φλεγόμενη φτερούγα του *Πάνθηρα* άγγιξε τον ποταμό, σηκώνοντας αφρούς, σβήνοντας, καθώς περνούσε δίπλα από μια βάρκα. Μια άλλη βάρκα, όμως, τη χτύπησε, ανατρέποντάς την και ρίχνοντας δύο ανθρώπους στο νερό.

Η πιλότος, τρίζοντας τα δόντια, κατάφερε να σηκώσει το αεροπλάνο της *λίγο* ακόμα, κι έτσι πέρασε πάνω από τις αποβάθρες του Μεσοπόταμου χωρίς να κοπανήσει στα οικοδομήματα εκεί και χωρίς να σπάσει τα φτερά του αεροσκάφους.

Αλλά τώρα έπρεπε να το προσγειώσει· δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Ιδρώτας την έλουζε πατόκορφα καθώς έψαχνε το πιο κατάλληλο σημείο – δηλαδή, ένα σημείο όπου εκείνη και οι επιβάτες της δεν θα σκοτώνονταν κατεβαίνοντας. Και το βρήκε – αυτός ο δρόμος ήταν αρκετά καλός· εδώ, τουλάχιστον, ο θάνατός τους δεν ήταν βέβαιος – και η πιλότος δεν είχε άλλα περιθώρια. Γύρισε τους προωθητήρες κάθετα, απότομα· το αεροπλάνο σείστηκε, ένας κρότος ακούστηκε από τις μηχανές του–

«*Γαμώ,* γαμώ τα παπάρια του Νούρκας, *γαμώ,*» γρύλισε η πιλότος, ελπίζοντας ο Σολκάρκας, ο θεός του ουρανού και των αεροπόρων, να της δείξει όλη του την αγάπη τώρα που είχε σημασία. *Θα σου τον γλείψω, σ'το τάζω, Σολκάρκας–*

Το αεροπλάνο τραντάχτηκε για πολλοστή φορά καθώς ένα από τα φτερά του χτυπούσε πάνω σε πολυκατοικία, και ξανατραντάχτηκε, και ξανά, και ξανά. Κομμάτια, θρύψαλα, θραύσματα, φωτιές, καπνοί, σκόνες τινάζονταν παντού γύρω του. Οι επιβάτες – ο διπλωμάτης και οι άλλοι, καθισμένοι πίσω από την πιλότο και τον μάγο – κραύγαζαν και ούρλιαζαν.

Μ'ένα τελευταίο τράνταγμα, ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* σταμάτησε να πέφτει.

«Βγείτε όλοι αμέσως – *ΒΓΕΙΤΕ!*» φώναξε η πιλότος, ανοίγοντας την πόρτα της.

Ο Εθέλδιρ, καταλαβαίνοντας για τι *ακριβώς* ανησυχούσε – για τα εχθρικά αεροπλάνα – άνοιξε μια από τις πόρτες του χώρου των επιβατών και είπε στους άλλους να τον ακολουθήσουν, ελπίζοντας να μην είχε χάσει κανένας τις αισθήσεις του από την πτώση.

Βγήκαν σ'έναν δρόμο του Μεσοπόταμου γεμάτο θραύσματα από πέτρες, γυαλιά, μέταλλα. Κανένας άνθρωπος πουθενά· οι πάντες είχαν σκορπιστεί για να γλιτώσουν από την πτώση του αεροσκάφους.

Ο Εθέλδιρ κοίταξε ψηλά: τα αεροπλάνα της Χάρνωθ τούς είχαν προσπεράσει, αλλά τώρα διέγραφαν ημικύκλιο στον ουρανό, επιστρέφοντας.

«Τρέξτε!» είπε στους συντρόφους του. «Τρέξτε – μαζί μου!» Και ξεκίνησε πρώτος. Με μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, είδε πως ευτυχώς κανένας δεν ήταν τραυματισμένος, ούτε λιπόθυμος.

«Ξέρεις πού πας;» τον ρώτησε η Λαρβάκι.

«Ελπίζω.»

Μπήκαν σ'ένα σοκάκι ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες, ενώ, απόμακρα, Χαρνώθιοι λυκοκαβαλάρηδες φαίνονταν να έρχονται.

«Πού είμαστε;» είπε η μία δίδυμη. «Πού είναι ο στρατός του Φύλακα;»

«Ο στρατός του Φύλακα δεν είν' εδώ, όποια απ'τις δυο κι αν είσαι–» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Η Ζέρκιλιθ είμαι.»

«Είμαστε στον Μεσοπόταμο, αν δεν κάνω λάθος–»

«Δεν κάνεις λάθος,» του είπε η πιλότος.

«Πάμε στον Νυκτόκηπο!» πρότεινε η Ζέρκιλιθ. Δεν είχαν πάψει καθόλου να τρέχουν, έχοντας τώρα φτάσει σ'έναν άλλο δρόμο και μπαίνοντας ξανά σ'ένα σοκάκι.

«Δεν ξέρω πόσο εύκολο θάναι αυτό,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ.

«Έρχονται πίσω μας – λυκοκαβαλάρηδες!» προειδοποίησε η Λαρβάκι.

«Ρίξτε τους χειροβομβίδες!» πρόσταξε ο Εθέλδιρ, και οι μισθοφόροι πέταξαν πίσω τους τρεις χειροβομβίδες. Οι εκρήξεις ήταν δυνατές, κόβοντας την πορεία των Χαρνώθιων. Και ο Πρόμαχος οδήγησε τους δικούς του σ'έναν άλλο δρόμο, και σ'έναν άλλο.

Αλλά μετά βρέθηκαν αντίκρυ σε μια πεζή περιπολία οκτώ μαχητών του Βασιλείου, ο αρχηγός της οποίας τους διέταξε να σταματήσουν. Ο Εθέλδιρ τον πυροβόλησε με το πιστόλι του, και οι μισθοφόροι του Άλφεντουρ και της Κοινοπολιτείας τον μιμήθηκαν, όπως επίσης και η Λαρβάκι. Η ανταλλαγή πυρών που ακολούθησε άφησε όλους τους Χαρνώθιους νεκρούς· αλλά επίσης δύο μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας τραυματίστηκαν, κι ένας μισθοφόρος του Άλφεντουρ σκοτώθηκε.

«Ήμασταν τυχεροί,» είπε ο Εθέλδιρ αλλάζοντας γεμιστήρα· «τους ξαφνιάσαμε.»

Και συνέχισαν να τρέχουν μέσα στους δρόμους και στα σοκάκια του Μεσοπόταμου· όμως σύντομα αναγκάστηκαν να σταματήσουν και να κρυφτούν, γιατί όπου πήγαιναν αντίκριζαν περιπολίες και φρουρούς του Βασιλείου της Χάρνωθ. Είχε χρειαστεί να εμπλακούν με ακόμα μια ομάδα, λυκοκαβαλάρηδων αυτή τη φορά, και ξανά, ευτυχώς, υπό ευνοϊκές συνθήκες – αν και ένας μισθοφόρος της Κοινοπολιτείας σκοτώθηκε.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Ο Στρατηγός πρέπει να κατάλαβε, τελικά, για τη συνάντησή μας και να έκανε πραξικόπημα. Πρέπει να πήρε την εξουσία από την Κέσριμιθ. Αλλιώς αποκλείεται ποτέ να γινόταν αυτό.»

«Ναι, μάλλον,» συμφώνησε ο Εθέλδιρ.

Ο Άλφεντουρ χτύπησε έναν τοίχο με τη γροθιά του, εξοργισμένος. Με τον εαυτό του, κυρίως. *Εγώ φταίω!* σκέφτηκε. *Έπρεπε να ήμουν πιο προσεχτικός. Δεν έπρεπε να είχα μπλέξει έτσι την Κέσριμιθ. Κι εμείς εκεί όπου βρισκόμασταν, στο ξενοδοχείο, στις περιοχές του Φύλακα, ήμασταν προστατευμένοι. Τώρα όμως...* Τώρα το παιχνίδι είχε αλλάξει *τελείως*. Ο Άλφεντουρ αδυνατούσε ακόμα να φανταστεί ποιες θα ήταν οι πολιτικές επιπτώσεις, πάντως αποκλείεται να ήταν καλές.

Ο Εθέλδιρ ακούμπησε τον ώμο του. «Ηρέμησε,» του είπε.

«Εγώ φταίω, Εθέλδιρ...»

«Δεν φταις εσύ· φταίνε αυτά τα γαμημένα καθάρματα της Χάρνωθ. Υπομονή και θα φύγουμε από δω.» Και στράφηκε στη Λαρβάκι. «Καμια έξυπνη ιδέα από εμπειρογνώμονες;»

«Τι νομίζεις ότι είμαι, θαυματοποιός;» αποκρίθηκε εκείνη, και κοίταξε προσεχτικά πίσω από μια γωνία για να δει μήπως κανένας τούς

πλησίαζε. Πήρε το βλέμμα της από εκεί και είπε: «Έρχονται Χαρνώθιοι! Πάνω από μια ντουζίνα· πρέπει να ξέρουν ότι είμαστε εδώ.»

«Ελάτε απ'την άλλη.» Ο Εθέλδιρ κινήθηκε προς το αντικρινό πέρας του στενού δρόμου, με το πιστόλι του στο χέρι. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Λυκοκαβαλάρηδες πετάχτηκαν μπροστά τους, με οπλολόγχες στραμμένες προς το μέρος τους. «Ακίνητοι!» φώναξε ένας.

Μια χειροβομβίδα έπεσε ανάμεσα στους λυκοκαβαλάρηδες – και δεν την είχε ρίξει κανένας από τους συντρόφους του Εθέλδιρ και του Άλφεντουρ. Αλλά όλοι τους επωφελήθηκαν από την ευκαιρία, πυροβολώντας κατά βούληση.

Μαχητές με κάπες και κουκούλες πήδησαν από μπαλκόνια, παράθυρα, και δώματα, χτυπώντας τους Χαρνώθιους με αγχέμαχα και πυροβόλα όπλα. Μία ανάμεσά τους εκτόξευσε μια *άσραθ,* σκίζοντας τον λαιμό ενός πολεμιστή του Βασιλείου – η Έρνελιθ! την αναγνώρισε αμέσως ο Εθέλδιρ.

Και μετά, καθώς η συμπλοκή είχε απρόσμενα τελειώσει κι όσοι Χαρνώθιοι είχαν επιζήσει τρέπονταν σε φυγή, ένας από τους αυτονομιστές κατέβασε την κουκούλα του. «Για φαντάσου...» γέλασε ο Κάλνεντουρ. «Ο αδελφός μου, ξανά κυνηγημένος από Χαρνώθιους – όχι και τόσο πρωτότυπο. Αλλά και ο *διπλωμάτης της Νάζρηβ* μαζί του – αυτό *είναι* πρωτότυπο. Κι εσύ επίσης,» πρόσθεσε ατενίζοντας τη Λαρβάκι.

«Θα κάτσουμε να πιούμε και τσάι, Κάλνεντουρ, ή έχεις τρόπο να μας πάρεις γρήγορα από δω προτού μας καθαρίσουν όλους;» τον ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Στη διάθεσή σας.» Ο Κάλνεντουρ τούς έδειξε δύο ανεμόσκαλες που είχαν μόλις πέσει από ένα δώμα. «Βιαστείτε, όμως. Κουνηθείτε!»

Δε χρειάζονταν άλλη παρότρυνση: σαν ξαφνικά να είχαν μεταμορφωθεί σε γάτες, σκαρφάλωσαν στο δώμα και βρέθηκαν ανάμεσα σε τέσσερις αυτονομιστές που τους έκαναν νόημα να κατεβούν μέσα σε μια καταπακτή. Κατέβηκαν καταλήγοντας σ'έναν διάδρομο, και υπό την καθοδήγηση των αυτονομιστών κατέβηκαν άλλη μια σκάλα, πέρασαν από μια πόρτα, ένα δωμάτιο με έπιπλα και οικοδομικά υλικά, και βγήκαν σε μια αυλή. Από την αυλή πήγαν σ'ένα στενορύμι, κι

εκεί οι αυτονομιστές είχαν ήδη ανοιχτή μια σχάρα για να κατεβούν στους υπονόμους.

Κανένας δεν μπορούσε να παραπονεθεί για τη δυσωδία. Ήταν αρωματική, για την ώρα, σαν τα πιο εύοσμα άνθη του Θαλασσοδάσους.

ΒΙΒΛΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Τα Παιχνίδια του Στρατηγού, του Αυτονομιστή, και του Διπλωμάτη

1

Σφετερισμός και Ψέματα· η Οργή του Γιου της· Κουβέντες Μπροστά στον Βωμό των Σίρκι'θ

Οι κατάσκοποί του δεν άργησαν να του αναφέρουν τι είχε συμβεί.

Ο Θόρεντιν, στην αρχή, δεν ήθελε να το πιστέψει. *Δεν μπορεί να είναι τόσο τρελός!* σκεφτόταν. Κι όμως, το φοβόταν πως αυτό ίσως να γινόταν. *Η Κέσριμιθ έπρεπε να είχε κινηθεί εναντίον του όσο είχε ακόμα καιρό. Έπρεπε να της το είχα προτείνει. Εμφατικά.*

Τώρα ήταν πολύ αργά για μεταμέλεια, όμως. Τώρα έπρεπε να δράσει. Κάπως. Προτού ο Στρατηγός τούς καταστρέψει όλους.

Ο Θόρεντιν διέσχισε τις αίθουσες και τους διαδρόμους του Μεγάρου των Φυλάκων με βιαστικά βήματα. Ο μανδύας αράχνης αναδευόταν πίσω από την πλάτη του.

Μπήκε στην Αίθουσα του Φύλακα, βρίσκοντάς την σε αναστάτωση. Συμβουλάτορες και αξιωματικοί έμοιαζαν να προσπαθούν να μιλήσουν συγχρόνως, και να τσακώνονται αναμεταξύ τους. Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ στεκόταν μπροστά στον θρόνο σαν να ήθελε να τονίσει το γεγονός ότι *εκείνος* είχε την εξουσία τώρα.

«*Στρατηγέ!*» Η φωνή του Θόρεντιν αντήχησε μέσα στην αίθουσα, πάνω απ'τις φωνές των υπολοίπων, κάνοντάς τους όλους να στραφούν να τον κοιτάξουν. «Η Θορμάνκου έχει πάρει το μυαλό σου, Στρατηγέ; Σφετερίζεσαι την αρχή του προτεκτοράτου; Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα;»

«Προστατεύω το προτεκτοράτο προτού καταστραφεί, Θόρεντιν,» αποκρίθηκε εκείνος, ατενίζοντας τον Αρχικατάσκοπο με βλέμμα διαπεραστικό σαν δύο λεπίδες οπλολόγχης.

«Εμένα μού φαίνεται ότι *εσύ* προσπαθείς να το καταστρέψεις!»

«Δεν ξέρεις τι λες–»

«Δεν ξέρω; –Μόλις φυλάκισες τη *Βασιλική Αντιπρόσωπο,* μα τον Χάρλαεθ Βοκ, και τη σύζυγό μου μαζί της, την Αρωγό! *Με ποιο δικαίωμα;* σε ρωτάω και πάλι.»

«Η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ θα είχε διαλύσει το προτεκτοράτο αν δεν την σταματούσα–»

«Λόγια σφετεριστή!»

Η όψη του Σέλιρ έγινε πιο άγρια από πριν, πιο αποφασισμένη. *Επιχείρησε να μπεις στον δρόμο μου, Θόρεντιν,* σκέφτηκε, *και δεν έχω* κανέναν *λόγο να σε κρατάω ζωντανό. Θα πεθάνεις από το ίδιο μου το χέρι!* Μόνο ένα από τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα των Εκτελεστών του Ιερού Δέους χρειαζόταν, και ο Σέλιρ τα ήξερε καλά όλα.

«Ο Στρατηγός δεν λέει ψέματα,» είπε ένας ευγενής.

Ο Θόρεντιν στράφηκε να τον αντικρίσει. Του ήταν γνωστός, φυσικά: ένας από τους συμβουλάτορες της Κέσριμιθ. «Τι εννοείς; Υποστηρίζεις τον σφετερισμό του;»

«Ο Στρατηγός ισχυρίζεται ότι η Αρχόντισσα συνάντησε κρυφά τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ προκειμένου να κάνει συμφωνία συμβιβασμού ανάμεσα στο Βασίλειο και στην Κοινοπολιτεία – *με σκοπό η πόλη να διαιρεθεί.*»

«Αυτά είναι ψέματα,» δήλωσε ο Θόρεντιν.

«Δεν είναι ψέματα!» φώναξε ο Σέλιρ. «Η Αρχόντισσα πήρε, πριν από μιάμιση ώρα περίπου, ένα μεταβαλλόμενο ελικόπτερο από εδώ και πέταξε νότια. Σχεδόν συγχρόνως, ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος της Νάζρηβ πέταξε επίσης νότια, περνώντας πάνω από τα τείχη της πόλης· το ξέρω επειδή έδωσε σήμα για να μην τον χτυπήσουν τα αντιαεροπορικά όπλα μας. Η Κέσριμιθ επέστρεψε πριν από κανένα τέταρτο, και ο διπλωμάτης επέστρεψε τώρα, πριν από λίγο· πέρασε πάλι πάνω από τα νότια τείχη μας. Είχαν βγει από τη Φάνρηβ οι δυο τους προκειμένου να συνεννοηθούν! Προκειμένου να πουλήσουν τη μισή μας πόλη στην Κοινοπολιτεία!»

Κάποιες οργισμένες φωνές ακούστηκαν από τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι στην αίθουσα. Αλλά υπήρχαν και αρκετοί που έμειναν σιωπηλοί, παρατήρησε ο Θόρεντιν, αρκετοί που δεν ήξεραν προφανώς τι να πιστέψουν για όλα τούτα.

«Δεν είναι αλήθεια όσα σάς λέει ο Στρατηγός.»

«Υπάρχουν *αναφορές,* Θόρεντιν!» φώναξε ο Σέλιρ· και πρόσθεσε νοερά: *Προσπάθησε να με σταματήσεις και είσαι νεκρός, κατοικίδιο της Κέσριμιθ!*

«Δεν αμφιβάλλω για τις πτήσεις προς τα νότια, ούτε για τις επιστροφές. Γνωρίζω ότι η Αρχόντισσα θα πήγαινε σήμερα το πρωί να συναντήσει τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ,» είπε προς όλους ο Θόρεντιν. «Είχαμε μιλήσει πριν από την αναχώρησή της–»

«Πού είναι η μητέρα μου;»

Η φωνή τούς έκανε όλους να στραφούν ξανά προς την είσοδο της αίθουσας, αλλά τώρα για ν'αντικρίσουν τον Θάλβακιρ, τον γιο της Κέσριμιθ, να μπαίνει σαν οργισμένος λύκος.

«Είναι αλήθεια ότι κρατείται στα μπουντρούμια του Μεγάρου, ύστερα από διαταγή του Στρατηγού;»

Κανείς δεν μίλησε, αλλά όλοι είχαν κάνει χώρο στον νεαρό για να δει τον Σέλιρ ο οποίος στεκόταν μπροστά από τον θρόνο.

«Αλήθεια είναι,» το επιβεβαίωσε ο Στρατηγός.

Ο Θάλβακιρ τράβηξε το πιστόλι του και τον σημάδεψε. «Η προδοσία–»

«Προτού επιχειρήσεις να με πυροβολήσεις, δες γύρω σου.» Μαχητές του Βασιλείου είχαν υψώσει τις οπλολόγχες τους, στοχεύοντας τον Θάλβακιρ. «Ακόμα κι αν με σκοτώσεις, ο επόμενος που θα πεθάνει θα είσαι εσύ.»

«Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, κατεβάστε τα όπλα, σας παρακαλώ!» είπε ένας ιερέας του Χάρλαεθ Βοκ.

«Ανέχεστε αυτό το σκυλί να σφετερίζεται έτσι το προτεκτοράτο;» φώναξε ο Θάλβακιρ, και η φωνή του αντήχησε μέσα στην αίθουσα.

«Η μητέρα σου ήταν έτοιμη να μας προδώσει όλους!» αποκρίθηκε ο Σέλιρ.

«Τι αποδείξεις έχεις;»

«Κατεβάστε τα όπλα!» επέμεινε ο ιερέας.

«*Σκασμός, ιερέα!*» φώναξε ο Θάλβακιρ, εξακολουθώντας να σημαδεύει τον Στρατηγό.

Ο Σέλιρ επανέλαβε όσα είχε ήδη πει σχετικά με τις πτήσεις των αεροσκαφών.

«Αυτές δεν είναι αποδείξεις. Απαιτώ να ελευθερώσεις *αμέσως* τη μητέρα μου από τα μπουντρούμια.»

«Δεν πρόκειται να συμβεί. Κάποιος πρέπει να–»

«Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, θα σε σκοτώσω!»

«Δε θα τα κατάφερνες ακόμα κι αν δώδεκα οπλολόγχες *δεν* σε σημάδευαν, μικρέ,» αποκρίθηκε ψυχρά ο Στρατηγός.

Ο Θόρεντιν πλησίασε τον γιο της Κέσριμιθ κι ακούμπησε τον ώμο του. «Κατέβασε το όπλο σου,» του ψιθύρισε. «Είμαι με το μέρος σου. Μιλούσα υπέρ της μητέρας σου όταν μπήκες και με διέκοψες. Μπορώ, ίσως, να αντιστρέψω την κατάσταση. Δε χρειάζεται να σκοτωθείς άδικα. Και μην αμφιβάλλεις ότι αυτοί θα σε σκοτώσουν· είναι όλοι τους άνθρωποι πιστοί στον Στρατηγό – κανένας άλλος δεν θα ήταν εδώ.»

Ο Θάλβακιρ δίστασε για μια στιγμή, αλλά ύστερα κατέβασε το πιστόλι του.

Οι οπλολόγχες κατέβηκαν επίσης.

Ο Θόρεντιν είπε: «Η άφιξη του κύριου Θάλβακιρ με διέκοψε. Επιτρέψτε μου να συνεχίσω–»

«Δε νομίζω ότι έχεις τίποτα σημαντικό να πεις,» παρενέβη ο Σέλιρ.

«Εγώ το νομίζω, Στρατηγέ.»

«Ας τον ακούσουμε!» είπε ένας ευγενής.

«Ναι, ας τον ακούσουμε,» συμφώνησε μια αριστοκράτισσα.

Και άλλες φωνές επίσης: «*Πρέπει* να τον ακούσουμε.» «Αν ξέρει κάτι, οφείλει να μας το πει.» «Ο Θόρεντιν πάντα ξέρει *ακριβώς* τι συμβαίνει.»

Ο Σέλιρ δεν μπορούσε παρά να κάνει πίσω· έμεινε σιωπηλός, περιμένοντας τον Αρχικατάσκοπο να μιλήσει.

Ο Θόρεντιν είπε: «Γνώριζα ότι η Κέσριμιθ θα πήγαινε σήμερα να συναντήσει τον Άλφεντουρ έξω από την πόλη, στο χωριό Όνσαλεκ. Και ο λόγος που η συνάντηση θα γινόταν μακριά από τη Φάνρηβ είναι *αυτός*.» Έδειξε τον Στρατηγό.

Ο οποίος γέλασε. «Τι άλλο θα μας πεις, Θόρεντιν;»

«Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ,» συνέχισε ο Αρχικατάσκοπος, «χτες βράδυ, έστειλε δύο Εκτελεστές του Ιερού Δέους να επιτεθούν στον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ, μέσα στο ίδιο του το ξενοδοχείο! Δεν τα κατάφεραν να τον σκοτώσουν, αλλά πολλοί από τους συνοδούς του σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν. Σήμερα το πρωί–»

«Τους έστειλα επειδή γνώριζα πως η Αρχόντισσα ετοιμαζόταν να κάνει συμφωνία με τον Άλφεντουρ η οποία θα διαιρούσε την πόλη μας–»

«Λες *ψέματα!*» φώναξε ο Θόρεντιν. «Καμια τέτοια συμφωνία δεν θα γινόταν–»

«Μάλλον δεν είσαι καλά πληροφορημένος, *Αρχικατάσκοπε,* γι'ακόμα μια φορά.»

«Είμαι πολύ πιο καλά πληροφορημένος από εσένα, *σφετεριστή*. Ο Άλφεντουρ κάλεσε την Αρχόντισσά μας σήμερα το πρωί για να της μιλήσει επειγόντως. Στην αρχή, ούτε εγώ δεν ήξερα τον λόγο, γιατί οι κατάσκοποί μου δεν με είχαν ακόμα ενημερώσει· μετά, όμως, ενώ η Κέσριμιθ είχε φύγει από το Μέγαρο μαζί με την Αρωγό της, έμαθα ότι δύο Εκτελεστές του Ιερού Δέους επιτέθηκαν στον διπλωμάτη μέσα στον *Ανθό του Ήλιου*. Κι αυτός μπορεί να ήταν ο *μοναδικός* λόγος που ο Άλφεντουρ ήθελε να μιλήσει στην Αρχόντισσά μας εκτός πόλης: φοβόταν ότι ο Στρατηγός μπορεί να ξαναεπιχειρούσε να τον δολοφονήσει!»

«Και πολύ καλά έκανε που φοβόταν, διότι δεν πρόκειται να τον αφήσω να διαιρέσει το προτεκτοράτο μας!»

«Δεν υπήρχε ποτέ καμια σκέψη να–»

«Η Αρχόντισσα θα συζητούσε με τον διπλωμάτη προκειμένου να γίνει συμβιβασμός με την Κοινοπολιτεία–»

«Η Κέσριμιθ *ποτέ* δεν ήθελε συμβιβασμό με την Κοινοπολιτεία! Εξαρχής το είχε δηλώσει – τα ψέματά σου δεν κοροϊδεύουν κανέναν!»

«Τα *δικά σου* ψέματα, Αρχικατάσκοπε, δεν κοροϊδεύουν κανέναν! Η Κέσριμιθ θα παραμείνει στα μπουντρούμια μέχρι να έχω το προτεκτοράτο πλήρως υπό τον έλεγχο του Βασιλείου. Εξαιτίας της βρισκόμαστε τώρα στο χάος που βρισκόμαστε.»

«Δρας κατά βούληση,» είπε ο Θόρεντιν, «και αγνοώντας τον Νόμο του Βασιλείου.»

«Ο Νόμος του Βασιλείου δικαιολογεί το πραξικόπημα σε περίπτωση προδοσίας.»

«Δεν έγινε *καμια* προδοσία!»

«Επειδή την πρόλαβα.»

«Θα λογοδοτήσεις για τις πράξεις σου μπροστά στον Βασιληά, Στρατηγέ,» τον προειδοποίησε ο Θόρεντιν δείχνοντάς τον.

«Μη με απειλείς εμένα, Θόρεντιν. Και πρόσεχε τις κινήσεις σου, γιατί μπορεί η Κέσριμιθ να σου έδειχνε συμπάθεια αλλά εγώ δεν βρίσκω τη συμπεριφορά σου καθόλου συμπαθητική.»

«Ελευθέρωσε τη μητέρα μου. Αμέσως!» πρόσταξε ο Θάλβακιρ, και ήταν, φανερά, στα πρόθυρα να ξαναϋψώσει το πιστόλι του.

Ο Θόρεντιν τού είπε: «Έλα μαζί μου,» αγγίζοντας πάλι τον ώμο του. «*Έλα μαζί μου,*» επέμεινε όταν ο νεαρός δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν σιωπηλός καθώς τους παρατηρούσε. Αναρωτιόταν αν θα έπρεπε ίσως να τους συλλάβει κι αυτούς. Αλλά δίσταζε γιατί δεν ήθελε να στρέψει τη δυσαρέσκεια των ευγενών επάνω του. Εξάλλου, ο γιος της Κέσριμιθ δεν είχε καμια δύναμη. Και ο Θόρεντιν... αυτός είχε τους κατασκόπους του, βέβαια· αλλά η επιρροή του στο στράτευμα ήταν ελάχιστη. Το στράτευμα βρισκόταν υπό τον έλεγχο του Σέλιρ.

«Δεν τελειώσαμε, Στρατηγέ,» υποσχέθηκε ο Θάλβακιρ, και ακολούθησε τον Αρχικατάσκοπο έξω από την Αίθουσα του Φύλακα.

Οι αυτονομιστές τούς οδήγησαν μέσα σε περάσματα που δεν μπορεί να αποτελούσαν μέρος των υπονόμων της Φάνρηβ, νόμιζε ο Άλφεντουρ· έμοιαζαν, περισσότερο, με μέρος κάποιου υπόγειου συμπλέγματος φυσικών σπηλαίων.

Και τότε θυμήθηκε...

Ρώτησε την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ: «Από εδώ περάσατε όταν δραπετεύσατε μαζί με τον Φύλακα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η πρώτη, «από κάπου εδώ.»

Και η Ζέρκιλιθ ένευσε. «Πολύ μπλεγμένες σήραγγες.»

Ο Κάλνεντουρ, ακούγοντας τα λόγια τους, γύρισε το κεφάλι για να τις κοιτάξει. «Αξιοθαύμαστο, πάντως, το γεγονός ότι καταφέρατε να ξεφύγετε.»

Εκείνες δεν του μίλησαν.

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Μην κάνετε λες και σας έβρισα.»

«Δε μας αρέσει να μας κρεμάνε μέσα σε κλουβιά!» του είπε η Ζέρκιλιθ, με μάτια στενεμένα.

«Ήμουν παραπληροφορημένος, τότε· ζητώ συγγνώμη...» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ μειδιώντας.

«Ο αδελφός μου κάνει παράξενα αστεία,» είπε ο Εθέλδιρ· «μην τον συμμερίζεστε. Ο πατέρας μας πάντα το έλεγε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του.»

«Ενώ, φυσικά, του άρεσε πολύ το γεγονός ότι ο Εθέλδιρ ήταν *κλέφτης*.»

«Μην αρχίζεις να μιλάς τώρα για τις απόψεις του πατέρα μας, Κάλνεντουρ!» Υπήρχε κάποια οργή στη φωνή του.

«Εσύ ξεκίνησες.»

Μετά απ'αυτό δεν μίλησαν άλλο οι δυο τους.

Ο Άλφεντουρ είχε δει και πιο αγαπημένες οικογένειες. Αν και, αναμφίβολα, ο Εθέλδιρ και ο Κάλνεντουρ αλληλοβοηθιόνταν όταν παρουσιαζόταν μεγάλη ανάγκη. Όπως τώρα, για παράδειγμα. *Δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι θα ξεφεύγαμε από τους Χαρνώθιους χωρίς τη βοήθεια των αυτονομιστών.*

Έφτασαν σε μια αρκετά ευρύχωρη σπηλιά όπου *σίρκι'θ* τριγύριζαν παντού. Στο κέντρο της περίπου ήταν ένας βωμός, κρυμμένος σχεδόν εξολοκλήρου από τα εξάποδα σαυράκια. Τα διαφανή μάτια τους γυάλιζαν σαν διαμάντια στο φως των φακών και των φωτόλιθων της ομάδας. Το χρώμα του σώματός τους, που εναλλασσόταν ανάμεσα σε πράσινο και γκρίζο, τώρα ήταν γκρίζο όπως οι πέτρες του σπηλαίου και το πέτρωμα απ'το οποίο ήταν φτιαγμένος ο βωμός. Τα *σίρκι'θ* ήταν σχεδόν αόρατα μέχρι να κινηθούν, ή μέχρι να τα παρατηρήσεις προσεχτικά.

«Ο Βωμός των *Σίρκι'θ*;» είπε ο Άλφεντουρ. «Εδώ σας είχαν φυλακισμένες;» ρώτησε τις δίδυμες.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αζουρίτα.

«Νομίζω,» είπε ο Κάλνεντουρ, «πως τα *σίρκι'θ* σάς κοιτάζουν σαν να τους έχετε λείψει.»

Οι δίδυμες τον αγνόησαν.

«Πού μας πηγαίνεις;» τον ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Όχι πίσω στους Χαρνώθιους, πάντως.»

«Στο άντρο σας; Δε θα δεχτούμε να γίνουμε αιχμάλωτοί σου, Κάλνεντουρ.»

«Θέλω να μάθω τι συμβαίνει,» είπε ο αρχηγός των αυτονομιστών, έχοντας ήδη σταματήσει να περπατά. «Αν μη τι άλλο, μου το χρωστάτε αφού σας έσωσα. Απορώ πώς είναι δυνατόν οι Χαρνώθιοι να κυνηγάνε τον διπλωμάτη της Νάζρηβ. Τι νομίζουν, ότι δολοπλοκεί με τον Φύλακα;» Κοίταξε τον Άλφεντουρ.

«Η κατάσταση είναι πιο μπερδεμένη,» είπε εκείνος.

«Δολοπλοκείς *όντως* με τον Φύλακα;»

«Όχι.»
«Τότε;»
«Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ έστειλε δύο Εκτελεστές του Ιερού Δέους να με σκοτώσουν χτες βράδυ μέσα στο ξενοδοχείο μου, επειδή, υποθέτω, φοβόταν ότι μπορεί να έφερνα τις δύο παρατάξεις σε κάποιο συμβιβασμό για να τελειώσει ο πόλεμος.» Και συνέχισε, λέγοντας τα πάντα στον Κάλνεντουρ. Δε νόμιζε ότι θα τον ωφελούσε να του κρύψει κάτι.
«Μου λες, δηλαδή, ότι ο *Στρατηγός* έχει τώρα την εξουσία του προτεκτοράτου, όχι η Κέσριμιθ;»
«Αν την είχε η Κέσριμιθ, αποκλείεται να μου επιτίθονταν τα αεροσκάφη και τα αντιαεροπορικά όπλα της Χάρνωθ.»
«Πιστεύεις ότι είναι νεκρή;»
«Αιχμάλωτη, κατά πάσα πιθανότητα. Δε νομίζω ότι θα τολμούσε να τη σκοτώσει.»
«Τόλμησε, όμως, να προσπαθήσει να δολοφονήσει εσένα.»
«Υποθέτω πως δεν ήθελε να μαθευτεί ότι το έκανε εκείνος–»
«Ποιος άλλος μπορεί να έστελνε τους Εκτελεστές; Δεν είναι εύκολο να τους μπερδέψεις με απλούς φονιάδες του δρόμου.»
«Πρέπει να είχαν διαταγές να σκοτώσουν τους πάντες μέσα στη σουίτα μου, ώστε να μην υπάρχουν μάρτυρες.»
«Πολύ πιθανό,» είπε ο Κάλνεντουρ ύστερα από σκέψη μιας στιγμής. Και συνέχισε: «Ήταν ανόητο που συμφωνήσατε να συναντηθείτε στο Όνσαλεκ. Ο Στρατηγός ήταν σίγουρο πως θα μάθαινε για τα αεροσκάφη που θα πετούσαν προς τα νότια.»
«Δεν ήταν σίγουρο όμως ότι θα έκανε πραξικόπημα,» παρενέβη ο Εθέλδιρ.
«Και τι περιμένατε να κάνει; Μόλις η Αρχόντισσα άκουγε ότι Εκτελεστές του Ιερού Δέους επιτέθηκαν στον διπλωμάτη της Νάζρηβ, θα γινόταν η ίδια η Θορμάνκου· θα έδιωχνε τον Στρατηγό από το προτεκτοράτο, αν δεν του έκανε και τίποτα χειρότερο.»
«Η αλήθεια είναι,» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ, «ότι έπρεπε να το είχα σκεφτεί. Αλλά... το μυαλό μου ήταν θολωμένο από τον θάνατο του Θάλβακιρ.»
«Αυτό είναι κατανοητό,» του είπε ο Κάλνεντουρ, με τρόπο που τον ξάφνιασε. Με τρόπο που του έδινε την εντύπωση ότι ο αυτονομιστής τον καταλάβαινε *απόλυτα*. Αλλά γιατί όχι; Ο Κάλνεντουρ ήταν αγω-

νιστής – είχε πολεμήσει στην Επανάσταση, και συνέχιζε να πολεμά αυτούς που θεωρούσε δυνάστες της πατρίδας του. Σίγουρα είχε χάσει πολλούς καλούς φίλους και συντρόφους. «Αλλά τώρα τι θα γίνει;» ρώτησε.

Κανείς δεν μίλησε για μερικές στιγμές.

Τελικά, η Λαρβάκι είπε: «Θα γίνει ό,τι θέλει ο Στρατηγός.»

«Δε θα τον αφήσουμε,» δήλωσε ο Εθέλδιρ.

«Η Αρχόντισσα,» είπε ο Κάλνεντουρ, «ήταν τουλάχιστον διπλωματική. Ο Στρατηγός...» Συλλογισμένος, κοίταξε το δάπεδο του σπηλαίου. Αναρωτιόταν αν ο Στρατηγός γνώριζε για τη συνάντηση που είχε κανονίσει η Κέσριμιθ μαζί του. Είχαν συμφωνήσει να ανοίξει απόψε ο Κάλνεντουρ μια δίοδο ώστε οι μαχητές της Χάρνωθ να εισβάλουν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας... Να το έλεγε αυτό στον αδελφό του και τον Άλφεντουρ; Καλύτερα όχι. Ο Εθέλδιρ, αναμφίβολα, δεν θα συμφωνούσε με μια ύπουλη επίθεση εναντίον των καιροσκόπων της Κοινοπολιτείας και του μικρού Φύλακα.

«Τι σκέφτεσαι, Κάλνεντουρ;» τον ρώτησε, βλέποντας την έκφρασή του.

«Ότι ο Στρατηγός θα είναι πολύ χειρότερος εχθρός από την Αρχόντισσα· τι άλλο;» *Θα μπορούσα, άραγε, να το εκμεταλλευτώ αυτό ώστε να τους κάνω να αλληλοσκοτωθούν ακόμα πιο γρήγορα απ'ό,τι σχεδίαζα;*

Ο Άλφεντουρ είπε: «Πρέπει να βοηθήσουμε την Κέσριμιθ, αν μπορούμε.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε δυνατά. «Τελικά δεν είσαι με τα καλά σου!»

«Με την Κέσριμιθ μπορεί να υπάρξει διπλωματία· με τον Στρατηγό–»

«Δε μ'ενδιαφέρει η καταραμένη 'διπλωματία' σας! Αυτή ήταν που υποδούλωσε την πατρίδα μου. Οι Χαρνώθιοι πρέπει να φύγουν από τη Φάνρηβ, και η Κοινοπολιτεία επίσης!»

«Δεν πρόκειται αυτό να το καταφέρετε εσύ και οι αυτονομιστές σου, Κάλνεντουρ,» του είπε ο Άλφεντουρ. «Οι δυνάμεις που αντιμετωπίζετε είναι *πολύ* μεγαλύτερες από εσάς.»

«Μην είσαι τόσο σίγουρος, διπλωμάτη. Όταν οι μεγάλοι λύκοι δαγκώνουν ο ένας τον άλλο και αιμορραγούνε, οι μικρές αλεπούδες έρχονται από γύρω και τους αποτελειώνουν.»

«Δεν είναι τα πράγματα τόσο απλά–»

«Θα τα *κάνω* τόσο απλά.»

«Το Βασίλειο και η Κοινοπολιτεία μπορούν να στέλνουν στρατεύματα επ'άπειρον στη Φάνρηβ! Ούτε οι μεν ούτε οι δε θα δεχτούν να την εγκαταλείψουν· είναι πολύ σημαντική πόλη.»

«Και για *εμάς,* τους κατοίκους της, είναι πολύ σημαντική πόλη.»

«Δε θα σας αφήσουν σε ησυχία.»

«Και τι έχεις να προτείνεις; Άκουσα κάτι σαχλαμάρες, ότι λες να χωρίσουμε την πόλη στα δύο.»

«Καταλαβαίνω, όμως, πως αυτό κανείς δεν θα το δεχτεί.»

«Έχεις αρχίσει να βάζεις μυαλό, λοιπόν.»

«Αλλά αν ο Φύλακας και η Αρχόντισσα μιλήσουν,» συνέχισε ο Άλφεντουρ αγνοώντας το κακεντρεχές σχόλιο του αυτονομιστή, «ίσως φτάσουν σε κάποιου είδους συμβιβασμό–»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε. «Αποκλείεται. Όμως, ακόμα κι αν έφταναν σε συμβιβασμό, πάλι εναντίον τους θα ήμουν.»

Ο Άλφεντουρ δεν ήξερε τι άλλο να πει. Απορούσε με τον Κάλνεντουρ. Αποφάσισε να του μιλήσει ευθέως. «Είναι δυνατόν να λες ότι σ'ενδιαφέρει για τη Φάνρηβ αλλά να μη σε νοιάζει αν οι πολίτες της θα σκοτωθούν, αν τα οικοδομήματά της θα ισοπεδωθούν; Γιατί *αυτό* θα συμβεί αν συνεχιστεί η σύγκρουση ανάμεσα στο Βασίλειο και στην Κοινοπολιτεία.»

«Και θα πρέπει να δεχτούμε, λοιπόν, να είμαστε υπόδουλοι;» φώναξε ο Κάλνεντουρ, και η φωνή του αντήχησε μέσα στο σπήλαιο και στις τριγυρινές σήραγγες: *υπόδουλοι... υπόδουλοι... υπόδουλοι...*

Ο Άλφεντουρ δεν μίλησε. Γι'ακόμα μια φορά, δεν ήξερε τι να του πει. Και νόμιζε ότι – δυστυχώς – χρειαζόταν τη βοήθειά του. Ίσως οι αυτονομιστές να μπορούσαν να συμβάλουν σημαντικά στην ειρήνευση αν το ήθελαν.

Ο Εθέλδιρ ρώτησε: «Είμαστε αιχμάλωτοί σου ή όχι, Κάλνεντουρ;» Τα μάτια του κοίταζαν γύρω-γύρω, μέσα στο σπήλαιο, τους αυτονομιστές που είχαν συγκεντρωθεί.

«Γιατί θες να μάθεις, αδελφέ;»

«Για να ξέρω αν μπορώ να φύγω μαζί με τον Άλφεντουρ και τους άλλους.»

«Αν βγείτε στον Μεσοπόταμο, δεν νομίζω ότι θα καταφέρετε να περάσετε από τις περιπολίες των Χαρνώθιων. Γνωρίζετε πώς να

φτάσετε στο Σκοτεινό Παζάρι ή στον Νυκτόκηπο μέσω των υπονόμων;»

«Μπορούμε να προσπαθήσουμε.»

«Επιμένω, όμως, να σας φιλοξενήσω. Τουλάχιστον για σήμερα. Θα έχετε την τύχη να γνωρίσετε το άντρο των αυτονομιστών εκ των έσω.»

«Ελπίζω όχι και τα μπουντρούμια του.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε ξανά. «Μόνο αν επιμένετε.»

2

Φιλοξενούμενοι του Κάλνεντουρ (ή Αιχμάλωτοι;)· Ένα Σίρκι'θ *τής Φέρνει Παράξενα Μαντάτα· Κρατούμενη στα Υπόγεια Κελιά*

Τους οδήγησαν έξω από το σπήλαιο με τον Βωμό των *Σίρκι'θ*, σε περάσματα που η Αζουρίτα είχε παλιότερα ξαναδιασχίσει, όταν είχε δραπετεύσει από το κρεμασμένο κλουβί της. Η διαδρομή δεν ήταν μεγάλη, και οι αυτονομιστές τούς πήγαν, τελικά, στο μέρος όπου η Αζουρίτα είχε σώσει τον φυλακισμένο Φύλακα της Φάνρηβ, πριν από μέρες. Εδώ, ο Κάλνεντουρ μίλησε ψιθυριστά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και μετά τους ζήτησε να παραδώσουν τους δικούς τους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς και τα όπλα τους. Όλα τους τα όπλα. Ούτε ξιφίδιο δεν θα κρατούσαν επάνω τους.

«Αιχμάλωτοι, επομένως,» είπε ο Εθέλδιρ, με έκδηλη δυσαρέσκεια στο πρόσωπό του.

«Περιμένεις να σας αφήσουμε να τριγυρίζετε οπλισμένοι μέσα στο άντρο μας;»

«Νομίζεις ότι θα σας επιτεθούμε;»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβεί. Τα όπλα σας θα τα παραδώσετε τώρα, αλλιώς θα τα πάρουμε με τη βία.»

Ο Εθέλδιρ, ο Άλφεντουρ, και οι άλλοι παρέδωσαν τα όπλα και τους πομπούς τους στους αυτονομιστές. Η Λαρβάκι αναρωτιόταν αν ο Κάλνεντουρ σκόπευε να τους αφήσει ποτέ να φύγουν, τώρα που γνώριζαν τη διαδρομή για να φτάσουν στο άντρο των αυτονομιστών. Ήταν, βέβαια, *μπερδεμένη* διαδρομή: θα έπρεπε να ξαναβρούν εκείνη τη σχάρα σ'ένα από τα στενορύμια του Μεσοπόταμου, να περάσουν από τους υπονόμους, να περάσουν από τα σπήλαια... αλλά μπορούσαν τελικά να φτάσουν έτσι στο άντρο· δεν ήταν αδύνατο. Η Λαρβάκι, φέρνοντας στο μυαλό της την πορεία τους ώς τώρα, νόμιζε πως θα τα κατάφερνε να ξανακολουθήσει τον ίδιο δρόμο με λίγη τύ-

χη και επιμονή. Θα το ρίσκαρε ο Κάλνεντουρ να αποκαλύψουν τη θέση του άντρου στον Φύλακα; Η Λαρβάκι πολύ φοβόταν πως όχι. *Σκοπεύει να μας κρατήσει αιχμάλωτους αλλά δεν το λέει ευθέως.*

Προσπάθησε να κρύψει ένα στιλέτο μέσα στα ρούχα της, και το κατόρθωσε. Η εκπαίδευσή της ως πράκτορας της Παντοκράτειρας ήταν καλή· γνώριζε πολλά τέτοια κόλπα. Τα χέρια της αυτονομίστριας που την έψαξαν δεν εντόπισαν το όπλο, καθώς η Λαρβάκι, επιδέξια, σχεδόν ταχυδακτυλουργικά, το μετέφερε απ'το μανίκι της στο παντελόνι της *αφού* η αυτονομίστρια είχε ψαχουλέψει το παντελόνι.

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το κυρτό ξιφίδιο του Άλφεντουρ από το θηκάρι του. «Καλοφτιαγμένο,» παρατήρησε. Κι ύστερα πήρε και το πιστόλι του διπλωμάτη, και τον έψαξε πατόκορφα. Βρήκε τη μικρή βαλβίδα στο θηκάρι του ξιφιδίου. «Τι είναι αυτό; Δηλητήριο;»

«Ληθαργωτής,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. «Γυρίζεις τη βαλβίδα και η λεπίδα ποτίζεται μ'αυτόν.»

Ο Κάλνεντουρ τού πήρε και το θηκάρι και πέρασε μέσα το κυρτό ξιφίδιο.

«Πάμε,» είπε, όταν οι αυτονομιστές τούς είχαν αφοπλίσει όλους. Βαδίζοντας πρώτος, διέσχισε έναν διάδρομο κι ανέβηκε μια σκάλα ενώ οι άλλοι τον ακολουθούσαν.

Βρέθηκαν σ'ένα οίκημα γεμάτο αυτονομιστές. Ο Εθέλδιρ αναγνώριζε κάποιους απ'αυτούς, καθώς ήταν παλιοί επαναστάτες. Τον χαιρετούσαν. Τους αντιχαιρετούσε. «Πρέπει να πολεμήσεις μαζί μας, Πρόμαχε,» του είπαν αρκετοί, αλλά δεν τους έδωσε απάντηση σ'αυτό. «Αν ήσουν μαζί μας θα είχαμε ήδη νικήσει!» «Η πόλη θα ήταν πάλι δική μας.» Αγνόησε τις φωνές τους.

Ο Κάλνεντουρ είπε στους φιλοξενούμενούς του να καθίσουν σ'ένα σαλόνι της οικίας, όπου, εκτός από έπιπλα, ένας τηλεοπτικός δέκτης, κι ένα ραδιόφωνο, υπήρχαν κάμποσα κιβώτια και εξοπλισμοί. Η ομάδα του Άλφεντουρ ήταν δώδεκα άτομα στο σύνολο, όχι και λίγοι· εκείνοι κι οι αυτονομιστές μαζί γέμιζαν το δωμάτιο. Ο Κάλνεντουρ σύστησε αρκετούς από τους συντρόφους του: «Η Έρνελιθ, παλιά επαναστάτρια και κυνηγός από τις Σκιερές Κοιλάδες, που ήρθε για να μας βοηθήσει στον αγώνα μας, και το εκτιμούμε. Ο Φάλερβιν, μηχανικός. Ο Ζόρελνιρ, εκπαιδευτής γιγαντόλυκων. Η Σερκίσναθ'χοκ. Ο Σέλιρ'νιρ. Η Υράλνα. Ο Μέμντουρ, ο νοοχορευτής μας.»

Ο Άλφεντουρ σύστησε τους δικούς του, ενώ όλοι τους είχαν καθίσει και οι αυτονομιστές τούς είχαν φέρει ποτά και περιποιούνταν το τραύμα του ενός μισθοφόρου της Κοινοπολιτείας που ήταν λαβωμένος. Ο Άλφεντουρ δεν είπε ότι ήταν μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας· είπε ότι ήταν *προσωπικοί* του μισθοφόροι. Καλύτερα έτσι, νόμιζε. Θα ήταν πιο ασφαλείς.

«Στον Μεσοπόταμο είμαστε ακόμα;» ρώτησε μετά.

«Προφανώς,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ.

«Και πώς οι Χαρνώθιοι δεν έχουν καταλάβει ότι αυτό το σπίτι είναι άντρο αυτονομιστών;»

«Δεν έχει τίποτα το ιδιαίτερο,» μόρφασε ο Κάλνεντουρ. «Ένα διώροφο οίκημα είναι. Και κανένας μας δεν βγαίνει από την εξώπορτα, εκτός από εκείνοι στους οποίους ανήκει. Φίλοι μας αυτονομιστές, φυσικά. Ο Άρκαλβιρ και η Λοτρίνθα.» Κοίταξε προς τη μεριά ενός μαυρόδερμου ζευγαριού· τα μαλλιά του άντρα ήταν γκρίζα, κι έμοιαζε πολύ μεγαλύτερος από τη γυναίκα, που τα μαλλιά της ήταν μακριά και γαλανά. «Πολύ καλοί άνθρωποι.»

«Μας κολακεύεις, Κάλνεντουρ,» είπε η Λοτρίνθα. «Πολλοί δεν θα μας ονόμαζαν ‘καλούς’. Ειδικά εμένα.»

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος από τα λόγια της, αλλά δεν έκανε ερωτήσεις. Ήταν βέβαιος πως δεν θα του απαντούσαν. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

«Βλέπεις τι ωραία που είμαστε εδώ, αδελφέ;» είπε ο Κάλνεντουρ. «Δε θα ήθελες να μείνεις μαζί μας;»

«Όπως πάντα, λες τρελά πράγματα, αδελφέ μου,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Θα μπορούσα, τουλάχιστον, να έχω τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μου για να καλέσω τη Ζιρίνα; να της πω ότι είμαστε καλά; Θα έχει μάθει ότι το αεροπλάνο του Άλφεντουρ έπεσε και θα ανησυχεί.»

«Δυστυχώς,» είπε ο Κάλνεντουρ, «δεν γίνεται να σ’αφήσω να χρησιμοποιήσεις τηλεπικοινωνιακές συσκευές. Ίσως το σήμα σου να εντοπιστεί από πού έρχεται. Μπορείς όμως να της στείλεις ένα *σίρκι’θ*. Αλλά θέλω να δω τι θα γράψεις στο μήνυμα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «*Σίρκι’θ*, τότε.» Δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε να μεταπείσει τον αδελφό του.

«Θα σου φέρουμε ένα σε λίγο.»

«Δεν καταλαβαίνω όμως κάτι, Κάλνεντουρ...»

Ο αρχηγός τον αυτονομιστών δεν μίλησε, παρατηρώντας τον.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Αφού φοβάσαι ότι ίσως να προδώσουμε τη θέση του άντρου σας, γιατί μας έφερες εδώ; Θα μπορούσες να μας είχες οδηγήσει, μέσω των υπονόμων, σε κάποιο άλλο μέρος. Στον Νυκτόκηπο, για παράδειγμα, ή στο Σκοτεινό Παζάρι.»

«Σκέφτηκα πως αυτή είναι μια υπέροχη ευκαιρία για να μιλήσουμε, αδελφέ.»

«Μπορούσαμε να μιλήσουμε και αλλού,» επέμεινε ο Εθέλδιρ. «Μας θέλεις για αιχμαλώτους, ουσιαστικά. *Γιατί;*»

«Δεν πρόκειται να σας κλειδώσω σε κελιά, μην ανησυχείς. Έχω κατά νου να διώξω τους Χαρνώθιους από τον Μεσοπόταμο, και σ’αυτό νομίζω πως θα μπορούσατε να με βοηθήσετε.»

«Εμείς; Εγώ κι ο Άλφεντουρ;»

«Εσείς και οι άνθρωποι της Κοινοπολιτείας.»

Ο Εθέλδιρ τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Κάλνεντουρ είπε: «Υποθέτω πως ο Φύλακας θα συμφωνήσει να συνεργαστούμε, τώρα που είστε μαζί μου…»

«Τι εννοείς;»

«Μην κάνεις ότι *πάλι* δεν καταλαβαίνεις. Κι ο ίδιος είπες ότι η Ζιρίνα θ’ανησυχεί για σένα–»

«Αυτό είναι το ευχαριστώ σου, Κάλνεντουρ; Εγώ σε βοήθησα να δραπετεύσεις, πριν από μερικές μέρες, κι εσύ τώρα μ’αιχμαλωτίζεις για να με χρησιμοποιήσεις ως όμηρο!»

«Μην το παίρνεις τόσο προσωπικά. Το ξέρεις ότι θα σου φερθώ καλύτερα απ’ό,τι μου φέρθηκες εσύ· δεν θα σ’έχω κλεισμένο σε υπόγειο. Και δεν υπάρχει περίπτωση κανένας να σ’αρπάξει από εδώ για να σε βασανίσει. Ο Φύλακας, όμως, δεν τα ξέρει αυτά. Ούτε η Ζιρίνα. Θ’ανησυχούν, προφανώς.»

«Και θα απαιτήσεις να συνεργαστούν μαζί σου…»

«Ναι. Αλλά θα τους συμφέρει, ούτως ή άλλως. Θα τους καθοδηγήσουμε, μέσω των υπονόμων και των κρυφών δρόμων του Μεσοπόταμου, έτσι ώστε να διώξουν τους Χαρνώθιους και να καταλάβουν τη συνοικία με *ελάχιστο κόπο και αίμα.*»

«Η Ζιρίνα δεν είναι ηλίθια, Κάλνεντουρ· το ξέρει ότι δεν θα με σκοτώσεις.»

«Δεν το αμφιβάλλω. Το θέμα δεν είναι μόνο αυτό. Όσο είσαι μαζί μας, *οτιδήποτε* μπορεί να σου συμβεί, κι επιπλέον θα είσαι μακριά από τους παραπλανημένους κρετίνους που υποστηρίζουν την Κοι-

νοπολιτεία. Μη θεωρείς ότι *δεν* είσαι σημαντική φιγούρα, Εθέλδιρ. Ανεβάζεις το ηθικό τους. Ο Φύλακας σε θέλει εκεί, σε θέλει στο πλευρό του. Του δίνεις πλεονέκτημα, συσπειρώνεις τον κόσμο γύρω του.»

Ο Εθέλδιρ γνώριζε, βέβαια, πως αυτό ήταν αλήθεια.

«Αν ο Φύλακας και η Ζιρίνα σε θέλουν ξανά κοντά τους, θα πρέπει να συνεργαστούν μ'εμάς: να κάνουν, δηλαδή, κάτι που έτσι κι αλλιώς τούς συμφέρει. Να καταλάβουν τον Μεσοπόταμο υπό την καθοδήγησή μας.»

«Και μετά θα μας ελευθερώσεις, εμένα, τον Άλφεντουρ, και τους συντρόφους του;»

«Φυσικά.»

«Τι εγγύηση έχουμε;»

«Τον λόγο μου.»

Η Ζέρκιλιθ τού είπε: «Δε μας γεννά εμπιστοσύνη ο λόγος σου.»

«Ρώτα αυτήν» – ο Κάλνεντουρ έδειξε τη Λαρβάκι – «να σου πει αν ο Κάλνεντουρ ωλ Σαρέλκεμ κρατά τον λόγο του ή όχι.»

Οι δίδυμες έστρεψαν τα όμοια βλέμματά τους στην εξωδιαστασιακή, η οποία είπε: «Είναι αλήθεια ότι όντως κρατά τον λόγο του. Μου υποσχέθηκε ότι θα με ελευθερώσει και με ελευθέρωσε.»

«Ορίστε,» είπε ο Κάλνεντουρ μορφάζοντας.

Ο Άλφεντουρ ρώτησε: «Και, όταν ο Φύλακας έχει καταλάβει τον Μεσοπόταμο, εσείς, οι αυτονομιστές, πού θα πάτε; Σίγουρα δεν σκοπεύετε να συνεχίσετε να βρίσκεστε σε τούτο το άντρο...»

«Αυτή είναι δική μας δουλειά.»

Ο Άλφεντουρ δεν περίμενε καλύτερη απάντηση. «Βοηθάς τους εχθρούς σου, Κάλνεντουρ,» παρατήρησε. «Μοιάζει παράλογο.»

«Ναι, μοιάζει. Ίσως να προτιμώ τους καιροσκόπους της Κοινοπολιτείας στον Μεσοπόταμο παρά τους Χαρνώθιους.»

Ο Άλφεντουρ, όμως, θυμήθηκε κάτι άλλο που είχε πει ο Κάλνεντουρ πιο πριν: *Όταν οι μεγάλοι λύκοι δαγκώνουν ο ένας τον άλλο και αιμορραγούνε, οι μικρές αλεπούδες έρχονται από γύρω και τους αποτελειώνουν*. Σχεδίαζε να βάλει τους Χαρνώθιους να συγκρουστούν με την Κοινοπολιτεία ώστε μετά να τους επιτεθούν οι αυτονομιστές; Μόνο στον Μεσοπόταμο, όμως; Τι θα κατόρθωνε έτσι; Θα κατόρθωνε να κρατήσει ολόκληρη τη συνοικία με τους μαχητές του; Του Άλφεντουρ αυτό δεν του έμοιαζε εφικτό.

Οι κινήσεις του Κάλνεντουρ φαίνονταν, γι’ακόμα μια φορά, αλλόκοτες. Όπως τότε που είχε απαγάγει την Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ.

«Θα σου φέρω τώρα ένα *σίρκι’θ,* αδελφέ,» είπε ο αρχηγός των αυτονομιστών στον Εθέλδιρ και σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. «Δώστε του χαρτί και στιλογράφο,» ζήτησε από την Υράλνα, η οποία ένευσε κι έφυγε από το σαλόνι.

Η Ζιρίνα αισθανόταν κάτι να την πνίγει, από τότε που έμαθε ότι το φλεγόμενο αεροπλάνο που πέρασε πάνω από τη Μεγάλη Αγορά ήταν ο *Ιπτάμενος Πάνθηρας* του Άλφεντουρ. Ο Εθέλδιρ, κατά πάσα πιθανότητα, βρισκόταν εκεί μέσα. Και το αεροσκάφος είχε, σύμφωνα μ’ό,τι έλεγαν, συντριβεί κάπου στον Μεσοπόταμο.

Πώς είχαν τολμήσει οι Χαρνώθιοι να κάνουν τέτοιο πράγμα; Πώς είχαν τολμήσει να επιτεθούν στον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ; Η Ζιρίνα άκουγε πολλούς αξιωματικούς της Κοινοπολιτείας και υποστηρικτές του Φύλακα να λένε ότι τώρα, ύστερα από αυτό που είχε γίνει, η Νάζρηβ δεν θα μπορούσε παρά να στραφεί εναντίον του Βασίλειου της Χάρνωθ, ειδικά στην περιοχή της Φάνρηβ. *Η Νάζρηβ θα μας υποστηρίξει,* έλεγαν, *θα το δείτε.*

Η Ζιρίνα, όμως, ήταν αδύνατον να χαίρεται γι’αυτό. Όχι όταν ο Εθέλδιρ ίσως να είχε σκοτωθεί για να πάρουν την εύνοια της Νάζρηβ, μα τον Νούρκας τον ίδιο! Ακόμα κι ο θάνατος του Άλφεντουρ θα την ενοχλούσε, γιατί τον ήξερε πολύ καιρό και τον εκτιμούσε· αλλά ο Εθέλδιρ… ο *Εθέλδιρ…*

Η Ζιρίνα δεν μπορούσε να μιλήσει με κανέναν απ’όσους έκαναν υποθέσεις για το τι πιθανώς να είχε συμβεί. Ούτε καν με τη Ναλτάμα’χοκ. Ήταν πολύ θλιμμένη. Τους απέφευγε όλους.

Ζήτησε, τηλεπικοινωνιακά, από τους συνδέσμους της μέσα στην πόλη να έχουν το νου τους για τον Εθέλδιρ και τον Άλφεντουρ, να την ειδοποιήσουν αμέσως μόλις τους δουν. Αλλά ακόμα (όχι πως είχε περάσει και *τόση* πολλή ώρα) κανείς δεν την είχε καλέσει στον πομπό της.

Η Ζιρίνα στεκόταν στην ταράτσα μιας πολυκατοικίας της Μεγάλης Αγοράς και κοίταζε με τα κιάλια της προς τα βορειοανατολικά και τα βορειοδυτικά, ψάχνοντας για κανένα σημάδι του Εθέλδιρ. Αν και το ήξερε πως ήταν μάταιο. Ακόμα κι αν ζούσε, δεν θα ήταν σε φανερό σημείο.

Άκουσε βήματα πίσω της και στράφηκε.

«Ζιρίνα,» είπε η Ναλτάμα'χοκ.

Η Ζιρίνα έκλεισε τα μάτια της· δεν μίλησε.

«Μην απελπίζεσαι,» της είπε η μάγισσα. «Δεν ξέρουμε αν είναι νεκρός. Στον Μεσοπόταμο δεν είδαν να γίνεται καμια μεγάλη έκρηξη όταν το αεροπλάνο έπεσε. Ο Εθέλδιρ κι οι άλλοι πιθανώς να σώθηκαν.»

Η Ζιρίνα άνοιξε ξανά τα βλέφαρά της. «Κι αν οι Χαρνώθιοι τούς έχουν στα χέρια τους;»

«Θα το μάθουμε σύντομα. Θα χρησιμοποιήσουν κάπως τον Εθέλδιρ, υποθέτω, για να μας εκβιάσουν, για να μας τρομοκρατήσουν.»

Η Ζιρίνα ξεροκατάπιε. Την προηγούμενη φορά που τον είχαν αιχμάλωτο, έβαλαν εκείνη την καταραμένη συσκευή μες στο μάτι του – αναγκάζοντάς τον τελικά να *χάσει* το μάτι... «Ναλτάμα,» είπε με φωνή σπασμένη. «Ο... ο Άλφεντουρ... Πώς, πώς είναι δυνατόν η Αρχόντισσα να έκανε τέτοιο πράγμα εναντίον του; Δεν μπορώ να το πιστέψω. Είχαν πάει να μιλήσουν οι δυο τους, και... Είναι... Μπορεί να ήταν λάθος; Μπορεί να τον χτύπησαν κατά λάθος;»

«Μου φαίνεται δύσκολο,» αποκρίθηκε η μάγισσα, όπως η Ζιρίνα φοβόταν. «Στα νότια τείχη δεν γίνονται συγκρούσεις, και ο Άλφεντουρ θα είχε δώσει σήμα για το ποιος ήταν.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε και κάθισε στο πέτρινο τοίχωμα της ταράτσας, στρέφοντας το βλέμμα της κάτω ξανά αλλά χωρίς να υψώσει τα κιάλια. «Προσπάθησες να τους εντοπίσεις με τη μαγεία σου;»

«Ναι. Δεν είναι μέσα στη Μεγάλη Αγορά. Εκτός αν κάτι τούς κρύβει από εμένα. –Ζιρίνα...»

«Τι;» Η Αιρετή στράφηκε να κοιτάξει τη μάγισσα, η οποία κοίταζε κάτω, στο πάτωμα. Ακολουθώντας τη ματιά της, η Ζιρίνα είδε ένα *σίρκι'θ* να βρίσκεται δίπλα στα μποτοφορεμένα πόδια της μ'ένα διπλωμένο χαρτί στο στόμα. Η καρδιά της αναπήδησε κάτω από το στήθος της. *Ο Εθέλδιρ;*

Πήρε το μήνυμα από το εξάποδο σαυράκι, και το *σίρκι'θ* εξαφανίστηκε τρέχοντας πάνω στον τοίχο.

Η Ζιρίνα ξεδίπλωσε το μικρό κομμάτι χαρτί.

Είμαστε ζωντανοί και καλά. Μαζί με τον αδελφό μου. Δεν μπορούμε να έρθουμε. Ο Στρατηγός έκανε πραξικόπημα, η Αρχόντισσα μάλλον αιχμάλωτή του. Σαγαπώ. —Εθέλδιρ

Προσπάθησε να χωνέψει τις πληροφορίες που είχαν ξαφνικά βομβαρδίσει το μυαλό της.

Είναι ζωντανοί και καλά! Ανακούφιση την είχε πλημμυρίσει απ’αυτό. *Αλλά δεν μπορούν να έρθουν επειδή είναι μαζί με τον Κάλεντουρ: πιθανώς αιχμάλωτοί του.* Αυτό την έκανε ν’ανησυχεί πάλι, όμως όχι τόσο όσο πριν· ο Κάλνεντουρ δεν θα έβλαπτε τον Εθέλδιρ. Αλλά πώς ο Εθέλδιρ κι οι άλλοι είχαν καταλήξει στα χέρια του; Δεν υπήρχε αρκετός χώρος στο μικρό χαρτί που μετέφερε το *σίρκι’θ* για να γράψει ο Εθέλδιρ λεπτομέρειες.

Ωστόσο, είχε αναφέρει κάτι πολύ σημαντικό. *Ο Στρατηγός πήρε την εξουσία της Αρχόντισσας.* Πότε είχε προλάβει να συμβεί αυτό; Όσο η Αρχόντισσα συζητούσε με τον Άλφεντουρ, στο Όνσαλεκ; Η Ζιρίνα ήταν μπερδεμένη.

«Πρέπει να μιλήσουμε στον αδελφό σου,» είπε στη Ναλτάμα’χοκ.

«Τι είναι, Ζιρίνα;»

Σηκώθηκε από το τοίχωμα της ταράτσας. «Θα σου πω. Πάμε.»

«Θα μπορούσα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως, Στρατηγέ;»

Ο Σέλιρ στράφηκε για να δει τον μάγο Φέτανιρ’μορ. «Τι είναι;»

«Ιδιαιτέρως,» επέμεινε εκείνος.

Ο Σέλιρ στεκόταν μπροστά στο μεγάλο τραπέζι της Αίθουσας του Φύλακα ενώ όσοι βρίσκονταν γύρω του έμοιαζαν να επιμένουν να μιλάνε συγχρόνως έτσι ώστε να μη μπορεί κανένας να καταλάβει κανέναν.

Ο Μάλμεντιρ’χοκ έριξε ένα προβληματισμένο βλέμμα στον Φέτανιρ’μορ. *Ό,τι κι αν θέλει να μου πει ο Φέτανιρ, το ξέρουν κι οι δυο τους,* σκέφτηκε ο Σέλιρ. «Πάμε,» είπε, και βάδισε προς μια πλευρική πόρτα της αίθουσας.

Ο Φέτανιρ’μορ τον ακολουθούσε. Το ίδιο κι ο Μάλμεντιρ’χοκ. Μπήκαν σ’ένα μικρό καθιστικό, και ο Σέλιρ τούς ρώτησε τι συνέβαινε.

«Μίλησε η Αρχόντισσα μαζί σου, Στρατηγέ, για τη συνάντησή της με τον Κάλνεντουρ;» είπε ο Φέτανιρ’μορ.

«Ποιον Κάλνεντουρ;»

«Δεν πρόλαβε να σου μιλήσει, λοιπόν. Αν και, νομίζω, πως το σκόπευε.»

«Σίγουρα το σκόπευε,» είπε ο Μάλμεντιρ'χοκ, που η όψη του ήταν ακόμα προβληματισμένη.

«Σε τι ακριβώς αναφέρεστε; Μιλήστε!» τους παρότρυνε ο Σέλιρ.

Οι μάγοι αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή. Ύστερα ο Φέτανιρ'μορ είπε στον Στρατηγό για τη συνάντηση της Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ με τον αρχηγό των αυτονομιστών, χτες βράδυ. «Έχουν συμφωνήσει να γίνει απόψε επίθεση στη Μεγάλη Αγορά μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας. Θα σ'το έλεγε, οπωσδήποτε, αλλά δεν είχε χρόνο. Τη συνέλαβες...» Στον τόνο του Φέτανιρ υπήρχε μια κάποια επίκριση, την οποία ο Σέλιρ αγνόησε.

«Δε θα έπρεπε *ποτέ* να κάνει συμφωνίες με αυτονομιστές!» είπε. Και, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, συλλογίστηκε: *Αλλά τώρα που η συμφωνία έγινε, μπορούμε να την εκμεταλλευτούμε.* «Πώς το ξέρουμε ότι δεν είναι παγίδα;» ρώτησε τους μάγους.

«Η Αρχόντισσά μας δεν νόμιζε ότι είναι παγίδα,» αποκρίθηκε ο Μάλμεντιρ'χοκ.

«Η Κέσριμιθ ήταν έτοιμη να πουλήσει το μισό προτεκτοράτο,» είπε ο Σέλιρ· «εγώ δεν θα εμπιστευόμουν τόσο την κρίση της, μάγε.»

Ο Μάλμεντιρ δεν μίλησε.

Ο Φέτανιρ είπε: «Δικό σου θέμα είναι τι θ'αποφασίσεις, Στρατηγέ. Απλώς εγώ πίστευα ότι έπρεπε να γνωρίζεις τι έχει συμφωνηθεί, αφού τώρα εσύ ελέγχεις τον Θρόνο του Φύλακα.»

Κατεβάζοντάς τες στα μπουντρούμια, τις οδήγησαν σε διαφορετικά κελιά. Η Κέσριμιθ σύντομα έχασε την Ολέρια από τα μάτια της. Ένας φρουρός άνοιξε μια μεταλλική πόρτα μπροστά της, ενώ ένας άλλος έλυνε τις χειροπέδες από τους καρπούς της και την έσπρωχνε πέρα από το κατώφλι. Η Κέσριμιθ μπήκε στο μικρό δωμάτιο παραπατώντας: παραλίγο να πέσει.

Η πόρτα έκλεισε πίσω της και κλειδώθηκε.

Ο χώρος δεν ήταν μεγαλύτερος από τρία μέτρα στο μήκος και δύο στο φάρδος. Στη γωνία βρισκόταν ένας απόπατος. Στο πάτωμα ένα αχυρόστρωμα. Το μοναδικό φως που έφτανε εδώ μέσα γλιστρούσε από το στενό, καγκελωτό παραθυράκι της μεταλλικής πόρτας.

Η Κέσριμιθ δεν είχε ποτέ ξανά στη ζωή της βρεθεί κλεισμένη σε τόσο περιορισμένο χώρο, κι αισθάνθηκε πανικό να την καταλαμβάνει· η αναπνοή της έγινε γρήγορη, το στόμα της στέγνωσε, τα πόδια της έτρεμαν. *Ηρέμησε, Κέσριμιθ. Ηρέμησε.*

Ήρεμα…

Ήρεμα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. *Θα βρεθεί τρόπος να αντιστρέψουμε την κατάσταση. Αλλά – ήρεμα.*

Στράφηκε να κοιτάξει έξω από το παραθυράκι της πόρτας. Στον διάδρομο, που στον τοίχο του υπήρχε μια ενεργειακή λάμπα, βημάτιζε ένας φρουρός. Οι άλλοι είχαν εξαφανιστεί. Αφουγκραζόμενη προσεχτικά, η Κέσριμιθ νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει λυγμούς από κάπου, αλλά όχι από πολύ κοντά. Η Ολέρια; *Μάλλον η Ολέρια είναι.*

Τι κάνουμε τώρα, Κέσριμιθ; Πώς θα ξεμπλέξουμε από δω; Οι διπλωματικές της ικανότητες πολύ φοβόταν ότι δεν μπορούσαν να τη βοηθήσουν και πολύ. Θα ερχόταν, άραγε, ο Στρατηγός να της μιλήσει; Θα μπορούσε να συνεννοηθεί, κάπως, μαζί του; Οι απαντήσεις σ'αυτά τα δύο ερωτήματα νόμιζε πως ήταν *Πιθανώς ναι* και *Σίγουρα όχι.* Ο Σέλιρ ήξερε ακριβώς τι έκανε κλέβοντάς της την εξουσία στο προτεκτοράτο.

Αναρωτιέμαι, όμως, πώς σκοπεύει να δικαιολογήσει τις πράξεις του στον Βασιλιά. Γιατί θα πρέπει *να τις δικαιολογήσει αργά ή γρήγορα.* Η μόνη δικαιολογία που μπορούσε να δώσει ήταν ότι η Κέσριμιθ είχε κάνει κάποια προδοσία, αναγκάζοντάς τον έτσι σε πραξικόπημα. *Αλλά δεν έχω κάνει προδοσία. Πώς μπορεί να αποδείξει κάτι τέτοιο για εμένα;*

Η Κέσριμιθ επέβαλε στον εαυτό της να καθίσει στο βρόμικο αχυρόστρωμα. Το μυαλό της έκανε διάφορες υποθέσεις, αλλά δεν μπορούσε να καταλήξει πουθενά. Ήταν πολύ ταραγμένη.

Θυμήθηκε τα λόγια της θείας της, της Εράνκαμιρ, η οποία ήταν ιέρεια του Χάρλαεθ Βοκ στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Πάντα έλεγε ότι το Ιερό Δέος βοηθούσε όσους είχαν το δίκαιο με το μέρος τους και όλους τους άρχοντες που είχαν βρεθεί σε δύσκολη θέση από αδικία ή σκοτεινή μηχανορραφία.

Η Κέσριμιθ ποτέ δεν ήταν και τόσο πιστή, αλλά τώρα αναρωτήθηκε αν ο Χάρλαεθ Βοκ θα τη βοηθούσε. Αναμφίβολα, είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση από αδικία και σκοτεινή μηχανορραφία…

Ευχόταν, τουλάχιστον, αυτό το κάθαρμα ο Σέλιρ να μην είχε πειράξει τον γιο της. Ήταν κι ο Θάλβακιρ, άραγε, κάπου εδώ, φυλακισμένος στα μπουντρούμια;

Και ο Θόρεντιν; Ο Θόρεντιν δεν μπορεί να την είχε προδώσει συμμαχώντας με τον Στρατηγό· η Κέσριμιθ δεν ήθελε να το πιστέψει. Τον είχε ο Σέλιρ κλείσει κι αυτόν σε κάποιο κελί; *Πώς μπορώ να μάθω; Πώς μπορώ να πάρω πληροφορίες;*

Υπομονή. Ο Σέλιρ πρέπει σύντομα να έρθει να μας μιλήσει. Από περιέργεια, αν μη τι άλλο.

Και όντως, ήρθε.

Η Κέσριμιθ, αν δεν είχε το ρολόι της (από τα ελάχιστα πράγματα που την είχαν αφήσει να κρατήσει· τον πομπό της και το πιστόλι της της τα είχαν πάρει – ακόμα και τα ασημόχρωμα γυαλιά της), δεν θα ήξερε ότι είχαν περάσει δυο ώρες από τη φυλάκισή της. Ο χρόνος έχανε τη δύναμή του εδώ στα υγρά, σκοτεινά υπόγεια κάτω από το Μέγαρο των Φυλάκων.

Η πόρτα του κελιού ξεκλειδώθηκε και ο Στρατηγός μπήκε, καθώς εκείνη σηκωνόταν όρθια.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις;» τον ρώτησε, διατηρώντας την ψυχραιμία της, ατενίζοντάς τον ευθέως και συναντώντας ένα βλέμμα ασάλευτο, μεταλλικό, σαν ατσάλινη λεπίδα. «Νομίζεις ότι θα μείνεις ατιμώρητος έχοντας σφετεριστεί την εξουσία της Βασιλικής Αντιπροσώπου του προτεκτοράτου;»

«Τι είχες πάει να συζητήσεις με τον διπλωμάτη της Νάζρηβ;» είπε ο Σέλιρ, αγνοώντας τα λόγια της.

«Δεν είμαι υποχρεωμένη να σου δίνω εξηγήσεις για τίποτα, Στρατηγέ. Είμαι η Βασιλική Αντιπρόσωπος του προτεκτοράτου και–»

«Αν δεν δέχεσαι να μου μιλήσεις, θα πρέπει να σε πάω στους βασανιστές.»

«Τολμάς να με απειλείς με βασανιστήρια; Ξέρεις τι ποινή σε περιμένει όταν ο Βασιληάς–;»

Ο Σέλιρ τη χαστούκισε, δυνατά, κάνοντας το μικρό δωμάτιο να στριφογυρίσει γύρω της. Η Κέσριμιθ δεν κατάλαβε πώς ακριβώς βρέθηκε πεσμένη στο αχυρόστρωμα· ήταν σαν το δάπεδο να είχε κινηθεί κάτω από τα πόδια της. Υπήρχε αίμα στο στόμα της· το κατάπιε. Κι έστρεψε το οργισμένο βλέμμα της στον Στρατηγό.

«Ο Βασιληάς,» της είπε ο Σέλιρ, «θα μάθει για την προδοσία σου.»

«Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω προδώσει το Βασίλειο–»

«Σχεδίαζες, με τον διπλωμάτη της Νάζρηβ, να παραδώσεις το μισό προτεκτοράτο στην Κοινοπολιτεία.»

«Φυσικά και όχι!» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, αν και καταλάβαινε ότι δεν μπορεί ο Σέλιρ να πίστευε αληθινά κάτι τέτοιο.

Ο Στρατηγός γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα της, αρπάζοντάς την με το ένα χέρι απ'τα μαλλιά, τραβώντας το κεφάλι της πίσω. Η Κέσριμιθ ούρλιαξε, έκανε να τον χτυπήσει καταπρόσωπο, αλλά εκείνος γράπωσε τον καρπό της και τον έσφιξε επώδυνα μέσα στη γροθιά του.

«Σχεδίαζες να παραδώσεις το μισό προτεκτοράτο στην Κοινοπολιτεία–»

«*Ψεύτη!* Άφησέ με!»

Ο Σέλιρ τράνταξε το κεφάλι της, συνεχίζοντας να την κρατά από τα μαλλιά. «Θα το παραδεχτείς,» είπε. «Ότι, για προσωπικό όφελος, σχεδίαζες να–»

«Ποτέ!»

«Σκέψου το καλά,» της είπε, «γιατί μπορεί να μην ξαναβγείς από τούτα τα μπουντρούμια. Ή, αν βγεις, δεν θα είσαι όπως ήσουν. Κάποιοι βγαίνουν ανάπηροι, κάποιοι τρελοί...

»Τώρα, πες μου: τι είχες πάει να συζητήσεις με τον διπλωμάτη της Νάζρηβ; Τι, ακριβώς;»

«Άφησέ με,» επέμεινε η Κέσριμιθ.

Ο Σέλιρ δεν την άφησε. «*Πες μου.*» Έστριψε πιο δυνατά τα μαλλιά της μέσα στη γροθιά του. Η Κέσριμιθ νόμιζε ότι το δέρμα της θα σκιζόταν, δάκρυα κυλούσαν ακούσια από τα μάτια της, ο αυχένας της πονούσε, κι ο πόνος τη λόγχιζε σ'όλη τη ράχη.

«Για τους Εκτελεστές μού είπε! Για τους Εκτελεστές που έστειλες να τον σκοτώσουν. Χωρίς να με ρωτήσεις! Γιατί το έκανες; Είσαι τρελός; Η Νάζρηβ είναι σύμμαχός μας!»

«Σύμμαχός μας; Οι σύμμαχοί μας δεν δολοπλοκούν εναντίον μας! Ο διπλωμάτης μιλούσε σ'ανθρώπους μέσα στη Φάνρηβ προσπαθώντας να επιτύχει ειρήνευση μέσω συμβιβασμού με την Κοινοπολιτεία, το ήξερες αυτό; Το ήξερες;»

«Το ήξερα· μου το είχαν αναφέρει οι κατάσκοποί μου–»

«*Και τι έκανες;*» φώναξε ο Σέλιρ. «Τι έκανες για να τον σταματήσεις;»

«Τι να κάνω; Έτσι κι αλλιώς, αποκλείεται ποτέ να πετύχαινε τίποτα–»

«Πώς είσαι σίγουρη; Ήταν επικίνδυνος!

»Όλες οι κινήσεις σου, εξαρχής, ήταν *λάθος*, Κέσριμιθ! Αν δρούσες πιο αποφασιστικά, δεν θα είχαμε φτάσει τώρα στην κατάσταση που είμαστε – στα όρια να χάσουμε το προτεκτοράτο.»

«Αν δρούσα όπως μου πρότεινες εσύ, θα γινόταν επανάσταση από πολύ πιο πριν. Αλλά από παλιά ήσουν προδότης!» ούρλιαξε, μην αντέχοντας άλλο τον πόνο που δάγκωνε τη ράχη της. «Σκότωσες ακόμα και την Ηλέκτρα που ήταν συγγενής σου! Είσαι εγκληματίας! Ο Βασιληάς θα μάθει για τα πάντα, Σέλιρ!»

«...Την Ηλέκτρα;»

«Νόμιζες ότι δεν θα το μάθαινα; Δε θα μάθαινα ποιος *πραγματικά* χτύπησε το Μέγαρο των Αιρετών με ενεργειακό κανόνι εκείνη την ημέρα, θέλοντας να μας σκοτώσει όλους – κι εμένα μαζί;»

Ο Σέλιρ την έσπρωξε, αφήνοντας τα μαλλιά της και ρίχνοντάς την στο αχυρόστρωμα. «Ο Άλφεντουρ...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, ψηλαφώντας το κεφάλι της που έμοιαζε νάχει αρπάξει φωτιά. «Ο Άλφεντουρ μού το είπε.»

«Θα τον βρω· στο τέλος δεν θα μου ξεφύγει.»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. Τι εννοούσε; «Τον κυνήγησες προτού προσγειωθεί μέσα στην πόλη;»

Ο Σέλιρ δεν της απάντησε. Τη ρώτησε: «Τι συμφωνία έκανες με τους αυτονομιστές χτες βράδυ;»

«Πού είναι ο γιος μου; Θέλω να του μιλήσω.»

«Θα μου απαντάς σε ό,τι σε ρωτάω!»

«Πες μου πρώτα πού είναι ο–»

Τη ράπισε ξανά, κάνοντας κι άλλο αίμα να γεμίσει το στόμα της. «Τι συμφώνησες με τον Κάλνεντουρ, Κέσριμιθ;»

Η Κέσριμιθ πάλεψε να οργανώσει το μυαλό της, να καταπολεμήσει την οργή και τον τρόμο που την πολιορκούσαν από δυο διαφορετικές μεριές σαν να ήθελαν να συνθλίψουν την ψυχή της ανάμεσά τους. Χρώματα και παράξενα σχήματα χόρευαν μπροστά στα μάτια της. Πονούσε από την κορυφή του κεφαλιού ώς τη βάση της ράχης.

«Τι συμφώνησες με τον Κάλνεντουρ;» φώναξε ο Σέλιρ.

«Δε σου είπαν; Αυτοί που σε ενημέρωσαν δεν σου είπαν;» αντιγύρισε η Κέσριμιθ. Ποιοι την είχαν προδώσει; Όλο προδότες ήταν σ’αυτό το γαμημένο Μέγαρο!

Ο Σέλιρ την άρπαξε από τα μαλλιά. «Θ’απαντάς στις ερωτήσεις μου!» γρύλισε πάνω από τα ουρλιαχτά της. «Τι συμφώνησες με τον Κάλνεντουρ χτες βράδυ; *Τι;*»

Πες του, σκέφτηκε η Κέσριμιθ. *Πες του. Ούτως ή άλλως ξέρει, δεν μπορεί να μην ξέρει…* «Να επιτεθούμε στον Φύλακα. Στη Μεγάλη Αγορά. Μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας. Ο Κάλνεντουρ θα μας οδηγούσε εκεί, με το Φυλαχτό του. Σήμερα θα τον συναντούσα, με στρατό. Θα σου είχα μιλήσει, αλλά δεν πρόλαβα…»

Ο Σέλιρ άφησε τα μαλλιά της. «Τον εμπιστεύεσαι; Δε θα μπορούσε να ήταν παγίδα;»

«Εννοείται πως θα έπρεπε να είμαστε επιφυλακτικοί, αλλά, όχι, δε νομίζω ότι θα ήταν παγίδα. Ο Κάλνεντουρ μισεί την Κοινοπολιτεία, δεν θέλει τον Φύλακα εδώ. Δεν είναι σαν τον αδελφό του τον Εθέλδιρ. Μετά από την Επανάσταση οι δρόμοι τους χώρισαν.»

«Πες μου τι *ακριβώς* συμφωνήσατε να κάνετε απόψε,» πρόσταξε ο Σέλιρ, και η Κέσριμιθ τού είπε, βέβαιη πως ήδη ήξερε, απλώς ήθελε να διασταυρώσει τις πληροφορίες.

Μετά τον ρώτησε: «Θα μπορούσα να μιλήσω στον γιο μου;»

«Θα παραδεχτείς την προδοσία σου;»

«Δεν πρόδωσα ποτέ το Βασίλειο.»

«Θ’αλλάξεις γνώμη, Κέσριμιθ. Θα *παρακαλείς* να είχες προδώσει το Βασίλειο.» Ο Σέλιρ σηκώθηκε από τη γονατιστή του θέση και βγήκε από το κελί. Η πόρτα έκλεισε πίσω του και κλειδώθηκε από κάποιον φρουρό που η Κέσριμιθ δεν μπορούσε να δει.

Αναστενάζοντας κουρασμένα, ξάπλωσε στο αχυρόστρωμα, διπλωμένη, προσπαθώντας να χαλαρώσει για να κάνει τους πόνους στο σώμα της να περάσουν, να φύγουν σαν λύκοι που χόρτασαν πια να τη δαγκώνουν.

Το μυαλό της στριφογύριζε. *Ποτέ δεν θα παραδεχτώ ότι πρόδωσα το Βασίλειο… Ποτέ δεν θα παραδεχτώ ότι πρόδωσα το Βασίλειο…*

Κάποιος άνοιξε την πόρτα του κελιού και της έφερε ένα πιάτο και μια κούπα, τα οποία άφησε στο πάτωμα. Μέσα στο πιάτο ήταν ένας σιχαμερός χυλός που η Κέσριμιθ δεν είχε καμια διάθεση ν’αγγίξει. Μέσα στην κούπα ήταν νερό, το οποίο ήπιε όλο. Διψούσε τόσο πολύ.

3

Ο Στρατηγός στη Θέση της Αρχόντισσας· τα Προστατευτικά Μέτρα του Κάλνεντουρ· οι «Φιλοξενούμενοι» Παρατηρούν και Συζητούν· Επίθεση Μέσω Σκοτεινών Περασμάτων· Επιστροφή σε Παλιές Θέσεις· Προδότης;

Ο Κάλνεντουρ δεν μπορούσε να είναι σίγουρος ότι ο Στρατηγός θα ακολουθούσε το σχέδιο της Αρχόντισσας, ωστόσο πήγε στο συμφωνημένο μέρος στη Μεγάλη Αγορά, μέσα στις περιοχές των Χαρνώθιων, κοντά στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου.

Περίμενε, κρυμμένος στο σκοτάδι. Όχι χωρίς υποστήριξη, ασφαλώς· αυτονομιστές βρίσκονταν παντού γύρω του, αλλά σε κάποια απόσταση. Και κανένας τους δεν φαινόταν.

Η ομίχλη που είχε απλωθεί απόψε στη Φάνρηβ τούς ευνοούσε. Ήταν αρκετά πυκνή για να μη μπορείς να δεις πέρα από τα δέκα, δεκαπέντε μέτρα, κι έφτανε περίπου ώς το στήθος του Κάλνεντουρ.

Ο έλικας ενός αερώνυχα ακούστηκε να περνά από πάνω του. Σημάδι ότι ο Στρατηγός θα ερχόταν; Είχε στείλει τους ανθρώπους του να κατοπτεύσουν; Δε θα έβρισκαν τίποτα· δεν ήταν τόσο εύκολο να διακρίνουν τους κρυμμένους αυτονομιστές. Ούτε καν τον Κάλνεντουρ. Και η μαγεία (αν χρησιμοποιούσαν μάγους) δεν θα τους βοηθούσε· το δαχτυλίδι του, φορτισμένο με τη Μαγγανεία Προκαλύψεως της Σερκίσναθ'χοκ, τον κάλυπτε από ανιχνευτικά ξόρκια.

Αφού το μικρό αεροσκάφος απομακρύνθηκε, σκιερές φιγούρες φάνηκαν μέσα από την ομίχλη. Μαχητές της Χάρνωθ, αν έκρινε κανείς από τις οπλολόγχες στα χέρια τους. Άλλοι πεζοί, άλλοι πάνω σε γιγαντόλυκους, άλλοι πάνω σε δίκυκλα. Οι προβολείς των τελευταίων έσχιζαν τα σκοτάδια και την ομίχλη.

Υπήρχαν κι ελάχιστοι ιππείς ανάμεσά τους, κι ένας απ'αυτούς ήταν που φώναξε: «Κάλνεντουρ; Είσαι εδώ, Κάλνεντουρ;»

Ο Στρατηγός. Ο Κάλνεντουρ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία. «Ποιος είσαι;» ρώτησε, μεγαλόφωνα, ακόμα κρυμμένος στο σκοτάδι. «Άλλη περίμενα.»

«Ήρθα εγώ στη θέση της.»

«Ποιος είσαι;» επέμεινε ο Κάλνεντουρ, για να διαπιστώσει αν ο Στρατηγός θα προσπαθούσε να τον ξεγελάσει.

«Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ, ο Στρατηγός του Προτεκτοράτου.»

«Γιατί δεν είναι η Αρχόντισσα εδώ;»

«Αυτό δεν σ'ενδιαφέρει. Έστειλε εμένα στη θέση της, και είναι το ίδιο.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε μέσα απ'τα σκοτάδια. «Σε *έστειλε,* Στρατηγέ; Από *πού* σε έστειλε; Από το κελί όπου την έχεις κλειδώσει;»

Ο Σέλιρ, καθισμένος στη σέλα του πολεμικού του αλόγου, έσφιξε τα ηνία μέσα στα γαντοφορεμένα χέρια του, απορώντας πώς ο αυτονομιστής είχε αυτή την πληροφορία. Δε μπορεί να ήταν μια απλή υπόθεση από μέρους του. Δεν έκανε κανείς εύκολα τέτοιες υποθέσεις. *Δε νομίζω όμως να μου πει αν τον ρωτήσω.* «Θα συνεργαστείς μαζί μου,» του φώναξε, «αλλιώς η συμφωνία παύει να υφίσταται.»

«Η συμφωνία, δηλαδή, παραμένει *ίδια* παρότι η Κέσριμιθ δεν έχει πλέον την εξουσία;»

Πώς είναι δυνατόν να το ξέρει αυτό; Έχει κατασκόπους του μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων; Μέσα στον στρατό μου; «Παραμένει ίδια,» τον διαβεβαίωσε ο Σέλιρ. «Θα οδηγήσεις τους μαχητές μου μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Ναι. Γνωρίζεις πού είναι οι δίοδοι; Έχεις τον χάρτη που είχε και η Κέσριμιθ;»

«Τον έχω,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ ενώ το μυαλό του ακόμα αναρωτιόταν πώς μπορεί ο Κάλνεντουρ να γνώριζε για την αλλαγή της εξουσίας τόσο γρήγορα– Ξαφνικά, το κατάλαβε! Ή, τουλάχιστον, ήταν μια εύλογη εικασία. Ο Κάλνεντουρ είχε έρθει σε επαφή με τον Άλφεντουρ και τους δικούς του. Οι μαχητές του Σέλιρ τούς είχαν χάσει μέσα στους δρόμους του Μεσοπόταμου... ίσως επειδή *οι αυτονομιστές τούς είχαν βρει.* Ο Άλφεντουρ, βέβαια, δεν μπορεί να ήξερε τι ακριβώς είχε γίνει στο Μέγαρο των Φυλάκων, αλλά σίγουρα θα το υπέθετε ύστερα από την επίθεση εναντίον του. *Συνεργάζεται τώρα με τους αυτονομιστές, λοιπόν; Ή είναι αιχμάλωτός τους;*

Ο Κάλνεντουρ βγήκε από τα σκοτάδια, τυλιγμένος στην κάπα του και με την κουκούλα στο κεφάλι. «Θα γνωρίζεις, επομένως, ότι εδώ όπου βρισκόμαστε υπάρχει μια διαστασιακή δίοδος.»

«Το γνωρίζω.»

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε μια χειροβομβίδα μέσα από την κάπα του, τράβηξε την περόνη, και κράτησε τη βόμβα σφιχτά μέσα στη γροθιά του, υψωμένη. «Άκουσέ με τώρα προσεχτικά, Στρατηγέ! Αν οι μαχητές σου με πυροβολήσουν, θ'αφήσω τη χειροβομβίδα και θα σκοτωθώ, αλλά μαζί θα διαλυθεί και το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας. Καλύτερα λοιπόν να το βγάλεις απ'το μυαλό σου ότι μπορείς να το κλέψεις από εμένα.» Ο Κάλνεντουρ δεν ήταν βέβαιος ότι το Φυλαχτό θα καταστρεφόταν από την έκρηξη – μπορεί τα Φυλαχτά να ήταν άθραυστα ή, τουλάχιστον, πολύ, πολύ ανθεκτικά – αλλά υπέθετε ότι αυτή η απειλή θα συγκρατούσε τον Στρατηγό αν σχεδίαζε προδοσία. Το ίδιο ο Κάλνεντουρ σκόπευε να κάνει ακόμα κι αν η Κέσριμιθ ερχόταν. Ούτε εκείνη την εμπιστευόταν, φυσικά· ήταν καταφανές ότι ήθελε το Φυλαχτό για τον εαυτό της.

«Δε θα σ'το κλέψω,» του είπε ο Σέλιρ. «Άνοιξέ μας τη δίοδο, όπως συμφώνησες με την Αρχόντισσα.»

Ο Κάλνεντουρ τράβηξε το Φυλαχτό μέσα από τα ρούχα του, και το κράτησε ψηλά, πλάι στη χειροβομβίδα. Η ομίχλη ήταν πυκνή, αλλά όχι τόσο πυκνή ώστε να εμποδίζει το φεγγαρόφωτο. Επιπλέον, δεν έφτανε ώς εκεί όπου κρατούσε τώρα ο Κάλνεντουρ το Φυλαχτό. Το φως των φεγγαριών της Μοργκιάνης χτύπησε τον λίθο στο κέντρο του αργυρού, λαξευτού δίσκου, και μια αντανάκλαση πετάχτηκε προς τα δίπλα. Μια ολόκληρη φωτεινή θύρα.

«Περάστε,» είπε ο Κάλνεντουρ. «Και νάχετε το νου σας. Μαχητές της Κοινοπολιτείας καιροφυλαχτούν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Το έχουμε υπόψη,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ, κι έκανε νόημα στους μαχητές του να μπουν.

Ο ένας κατόπιν του άλλου, άρχισαν να περνάνε γρήγορα μέσα από τη φωτεινή θύρα και να εξαφανίζονται από τη Μοργκιάνη για να εμφανιστούν στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.

Όταν καμια εικοσαριά είχαν μπει στην ενδοδιάσταση, ένας απ'αυτούς βγήκε, ξεπροβάλλοντας μέσα από το φωτεινό ελλειψοειδές.

«Δεν υπάρχει εχθρός κοντά μας, Στρατηγέ,» ανέφερε. Ήταν ένας από τους έμπιστους διοικητές του Σέλιρ. Ο ίδιος ο Στρατηγός τού είχε ζητήσει να επιστρέψει. *Θα βγεις και θα μου αναφέρεις πώς είναι η κατάσταση,* του είχε πει, γιατί δεν ήθελε να οδηγήσει όλους του τους μαχητές σε παγίδα.

«Καλώς,» αποκρίθηκε τώρα ο Σέλιρ. «Συνεχίστε.» Έδειξε τη φωτεινή θύρα.

Ο διοικητής μπήκε πάλι εκεί, και μαχητές άρχισαν να τον ακολουθούν: πεζοί, επάνω σε γιγαντόλυκους, επάνω σε δίκυκλα, επάνω σε άλογα. Όλοι οι καβαλάρηδες έπρεπε να σκύβουν για να χωρέσουν.

Ο Κάλνεντουρ συνέχιζε να κρατά το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας ψηλά. Κοντά στη χειροβομβίδα.

Ο Σέλιρ, παρατηρώντας το, σκέφτηκε: *Μη νομίζεις ότι αυτό θα σε σώσει, αυτονομιστή*. Εξάλλου, καλύτερα να μην είχε *κανένας* το Φυλαχτό παρά να εξακολουθούσαν να το έχουν οι αυτονομιστές. *Δεν το χρειαζόμαστε για να επιστρέψουμε από την ενδοδιάσταση*.

Όταν οι περισσότεροι από τους μαχητές του είχαν περάσει τη φωτεινή θύρα, ο Σέλιρ έκανε νόημα με το χέρι του στους υπόλοιπους – κι εκείνοι ήξεραν καλά τι σήμαινε το νόημα αυτό.

Ο Στρατηγός, σκύβοντας πάνω στη ράχη του αλόγου του, τρόχασε προς τη δίοδο. «Καληνύχτα, αυτονομιστή!» φώναξε καθώς περνούσε πλάι από τον Κάλνεντουρ μπαίνοντας στην ενδοδιάσταση.

Και τότε οι Χαρνώθιοι μαχητές που είχαν μείνει πίσω – δύο λυκοκαβαλάρηδες και έξι πεζοί – ύψωσαν τις οπλολόγχες τους προς τον Κάλνεντουρ–

Οι κρυμμένοι αυτονομιστές τούς πυροβόλησαν αμέσως, καθώς ήδη τους σημάδευαν, και πέταξαν χειροβομβίδες καταπάνω τους.

Ο Κάλνεντουρ εκτόξευσε και τη δική του χειροβομβίδα επίσης.

Αλλά δεν πρόλαβαν όλες τις οπλολόγχες απ’το να ρίξουν. Οι κάννες άστραψαν μέσα στη νύχτα, κροτώντας δυνατά.

Ο Κάλνεντουρ είχε ήδη αρχίσει να πέφτει, καθώς πετούσε τη χειροβομβίδα, έτσι οι σφαίρες αστόχησαν το κεφάλι του. Μία τον χτύπησε στο στήθος, μία στην κοιλιά, μία στα πλευρά. Τραντάζοντάς τον άγρια, κάνοντάς τον να κυλήσει στο πλακόστρωτο. Αλλά μην τραυματίζοντάς τον.

Ο αλεξίσφαιρος θώρακάς του τον είχε σώσει. Ήταν φτιαγμένος από ανθεκτικές ελαστικές ύλες του Θαλασσοδάσους, και μπορούσε

εύκολα να σταματήσει σφαίρες οπλολογχών του Βασιλείου της Χάρνωθ.

Η φωτεινή θύρα εξαφανίστηκε καθώς το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας κρυβόταν μέσα στην κάπα του Κάλνεντουρ.

Κανένας από τους μαχητές του Βασιλείου δεν έμεινε ζωντανός. Ούτε καν οι γιγαντόλυκοί τους. Σκοτώθηκαν όλοι από τις ριπές και τις εκρήξεις των αυτονομιστών.

Η Έρνελιθ πήδησε πλάι στον Κάλνεντουρ, γονατίζοντας στο ένα γόνατο. «Είσαι καλά;»

Εκείνος ανασηκώθηκε. «Ζαλισμένος λιγάκι.» Ορθώθηκε. «Ο Στρατηγός, το καταραμένο αρχίδι του Χάρλαεθ Βοκ, προσπάθησε τελικά να μας προδώσει. Αναρωτιέμαι αν ήταν μέσα στο σχέδιο της Αρχόντισσας. Αλλά δεν το νομίζω.»

«Πάμε να φύγουμε, Κάλνεντουρ,» είπε ένας αυτονομιστής, «προτού κι άλλοι πλακώσουν εδώ.»

Εξαφανίστηκαν μες στα σκοτάδια της Μεγάλης Αγοράς, κατευθυνόμενοι προς τις αποβάθρες.

Η Αζουρίτα επέστρεψε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Άλφεντουρ και τη Ζέρκιλιθ. Μαζί της είχε φαγητό από την κουζίνα του άντρου των αυτονομιστών, καθώς κι ένα μπουκάλι κρασί. Οι αυτονομιστές τούς επέτρεπαν να τριγυρίζουν ελεύθερα μέσα στο οίκημα, αλλά τους πρόσεχαν· παντού ήταν φρουροί.

«Κάτι συμβαίνει, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Αζουρίτα, αφήνοντας τον δίσκο στο τραπεζάκι ανάμεσα στα δύο κρεβάτια, κι ανεβαίνοντας στο κρεβάτι που μοιραζόταν με τη δίδυμή της. «Πολύ κίνηση από τα υπόγεια.»

«Τι είδους κίνηση;» Ο Άλφεντουρ κάπνιζε την πίπα του.

«Αυτονομιστές ανέβαιναν, βιαστικά. Νομίζω πως είδα και τον Κάλνεντουρ ανάμεσά τους. Ή, μάλλον, σίγουρα αυτός ήταν. Το ξανθό του μαλλί δεν το μπερδεύεις εύκολα.»

Η Ζέρκιλιθ μειδίασε. «Το ξανθό μαλλί είναι το μόνο καλό πράγμα που έχει, ο υπηρέτης του Ιουράσκε.»

«Πρέπει να έκαναν κάποια επιχείρηση, κύριε Άλφεντουρ,» συνέχισε η Αζουρίτα. «Για την οποία ο Κάλνεντουρ δεν μας είχε πει τίποτα.»

«Αναμενόμενο.» Ο διπλωμάτης άνοιξε το μπουκάλι και γέμισε τα τρία ποτήρια τους με κρασί. Ήπιε μια γουλιά από το ένα. «Αναμφίβολα, δεν μας έχει πει ούτε το ένα δέκατο από τα πραγματικά του σχέδια.»

«Δεν είναι *τελείως* παράλογο που θέλει να βοηθήσει την Κοινοπολιτεία να καταλάβει τον Μεσοπόταμο;» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Προσπαθεί να τους βάλει ν'αλληλοσκοτωθούν, Ζέρκιλιθ, ώστε τελικά οι αυτονομιστές να επικρατήσουν. Αναρωτιέμαι, όμως, αν σκοπεύει με κάποιο τρόπο να κρατήσει τον Μεσοπόταμο υπό τον έλεγχό του, ή αν απλά θέλει να προκαλέσει χάος εδώ, να δώσει ένα πλήγμα στους Χαρνώθιους.» Μετά από λίγο είπε: «Ο Κάλνεντουρ ίσως, στο τέλος, ν'αποδειχτεί ο χειρότερός μας εχθρός.»

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Αζουρίτα.

«Εγώ.»

«Πέρασε,» είπε ο Άλφεντουρ.

Η Λαρβάκι μπήκε, κλείνοντας πίσω της. «Τρώτε;»

«Αποφασίσαμε πια να τσιμπήσουμε κάτι.» Οι αυτονομιστές τούς είχαν πει να πάνε στην κουζίνα, όποτε ήθελαν, για να πάρουν φαγητό· δεν θα τους τάιζαν σαν να ήταν φυλακισμένοι. Ωστόσο, ούτε ο Άλφεντουρ ούτε οι δίδυμες είχαν όρεξη να φάνε τίποτα παρά μόνο όταν η νύχτα είχε πλέον βαθύνει. «Πώς είναι ο Εθέλδιρ;»

«Συλλογισμένος,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι καθίζοντας πλάι στον Άλφεντουρ, στο κρεβάτι του· και με πιο σιγανή φωνή: «Σκέφτεται πώς θα μπορούσαμε να δραπετεύσουμε.» Η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, ο Εθέλδιρ, η πιλότος, και ο Γάρταλιν'μορ μοιράζονταν ένα άλλο από τα δωμάτια του πρώτου ορόφου της οικίας. Και οι μισθοφόροι (της Κοινοπολιτείας και της Νάζρηβ) ένα ακόμα.

«Έχει καταλήξει κάπου;»

«Όχι. Θεωρεί πως δεν είναι εύκολο να φύγουμε από δω, και έχει δίκιο. Κατά πρώτον, μας έχουν πάρει τα όπλα· κατά δεύτερον, παντού μες στο σπίτι είναι αυτονομιστές που μας προσέχουν· κατά τρίτον, είμαστε μέσα στον Μεσοπόταμο που βρίσκεται υπό στρατιωτική επίβλεψη του Βασιλείου. Ακόμα κι αν βγούμε από το άντρο των αυτονομιστών, ο κίνδυνος είναι αρκετά μεγάλος να μας πιάσουν οι Χαρνώθιοι. Και, για νάμαι ειλικρινής, προσωπικά προτιμώ να είμαι αιχμάλωτη των αυτονομιστών παρά του Στρατηγού.»

«Αυτή είναι μια αλήθεια,» παρατήρησε ο Άλφεντουρ, κι άναψε πάλι την πίπα του που είχε σβήσει. «Καλύτερα να περιμένουμε, Λαρβάκι. Έχουν ήδη σκοτωθεί πολλοί· δε θέλω να πεθάνουν κι άλλοι.» Στο μυαλό του ήταν ο Θάλβακιρ.

Εκείνη τράβηξε ένα στιλέτο μέσα από τα ρούχα της και, μετά, δίχως καθυστέρηση, το έβαλε πάλι πίσω.

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Τους το έκρυψα,» είπε η Λαρβάκι. «Απλά έχε το υπόψη σου, μήπως χρειαστεί. Είμαι η μόνη από εμάς με όπλο – έστω και μικρό.»

Οι μαχητές της Χάρνωθ παραξενεύτηκαν αρχικά από τις ασθενικές ελκτικές δυνάμεις της Πόλης της Αέναης Νύχτας, αλλά δεν άργησαν να συνηθίσουν την κίνηση εδώ. Και, υπό την καθοδήγηση του Στρατηγού, κατευθύνθηκαν προς τα ανατολικά της Μεγάλης Αγοράς.

Οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας που τους είδαν ξαφνιάστηκαν. Δεν είχαν ξαναδεί Χαρνώθιους μέσα στην ενδοδιάσταση, και δεν *περίμεναν* να δουν Χαρνώθιους εδώ. Και σίγουρα όχι τόσους πολλούς.

«Πυρ!» πρόσταξε ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ. «*ΠΥΡ!*» Οι μαχητές του επιτέθηκαν με τουφέκια και οπλολόγχες και οπλοπολυβόλα· οι κάννες άστραφταν και κροτάλιζαν μέσα στη σκοτεινή ενδοδιάσταση.

Οι εχθροί τους δεν είχαν πολλές πιθανότητες επιβίωσης, και το κατάλαβαν. Εκτός των άλλων, οι Χαρνώθιοι ήταν πολύ *περισσότεροι* από αυτούς. Οι πολεμιστές της Κοινοπολιτείας προσπάθησαν να υποχωρήσουν προς την κοντινότερη δίοδο, για να ειδοποιήσουν τον Φύλακα και τη Στρατηγό Μάρναλιθ για τους ερχόμενους Χαρνώθιους. Αλλά δεν τα κατάφεραν να φτάσουν ώς εκεί. Οι μαχητές του Σέλιρ αλ Σίριλναθ τούς αφάνισαν όλους. «Μην παίρνετε αιχμαλώτους!» πρόσταζε ο Στρατηγός. «Μην παίρνετε αιχμαλώτους! Όσοι συναντάμε μες στην ενδοδιάσταση είναι νεκροί!»

Και, περνώντας πάνω από τα αιμόφυρτα πτώματα των μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας, πήγαν προς τη διαστασιακή δίοδο που ο χάρτης του Σέλιρ έδειχνε στην ανατολική μεριά της Μεγάλης Αγοράς. Οι δρόμοι γύρω τους ήταν σκοτεινοί, αλλά δεν υπήρχε ομίχλη όπως στη Μοργκιάνη· ούτε φεγγάρια φαίνονταν στον ουρανό, όμως από εκεί έπεφτε ένα αχνό γκρίζο φως χωρίς καμια συγκεκριμένη πηγή προέλευσης. Οι ασθενικές ελκτικές δυνάμεις επέτρεπαν στους

γιγαντόλυκους και στους πεζούς να πραγματοποιούν ψηλά άλματα, ενώ σάστιζαν αρκετά τα άλογα των ιππέων κι έκαναν την οδήγηση δύσκολη για τους δικυκλιστές – έπρεπε να είναι πιο προσεχτικοί απ'ό,τι συνήθως.

Προτού φτάσουν στη διαστασιακή δίοδο συνάντησαν κι άλλους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας, οι οποίοι έρχονταν με μεγάλα άλματα, πηδώντας επάνω στις οροφές κι επάνω στα μπαλκόνια, ειδοποιημένοι αναμφίβολα από τους θορύβους της μάχης. Πυροβολώντας τώρα εναντίον των Χαρνώθιων καθώς τους πλησίαζαν.

Οι μαχητές του Βασιλείου απάντησαν με παρόμοιο τρόπο. Οι πέτρες των οικημάτων της Αέναης Νύχτας έσπαγαν σαν αυτών της Μοργκιάνης, το ίδιο και τα τζάμια τους, αν και η πόλη θύμιζε σκηνικό για κινηματογραφική ταινία, έτσι άδεια και ήσυχη όπως ήταν – στημένη μόνο για να γίνουν ετούτες οι συγκρούσεις.

Οι μαχητές της Χάρνωθ ήταν, ξανά, περισσότεροι από τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας και σύντομα τους έτρεψαν σε φυγή.

«Μην καταδιώξετε!» φώναξε ο Σέλιρ. «Μην καταδιώξετε! Ελάτε μαζί μου! Μαζί μου!» Και οδήγησε το άλογό του προς τη διαστασιακή δίοδο του χάρτη του. Το ζώο χρεμέτιζε αγριεμένα και τρόχαζε αβέβαια, λόγω των ασθενικών ελκτικών δυνάμεων, αλλά ο Στρατηγός νόμιζε ότι είχε πια αρχίσει να συνηθίζει.

Διέσχισε έναν δρόμο, έστριψε προς τ'αριστερά, και αντίκρυ του, πλάι σ'ένα περίπτερο – ένα εγκαταλειμμένο περίπτερο, φυσικά: ακόμα ένα σκηνικό της σκοτεινής ταινίας – βρισκόταν μια μεγάλη μαύρη κηλίδα στον αέρα της ενδοδιάστασης, σαν ολόγραμμα που θύμιζε πόρτα ή το στόμιο σπηλιάς. Οι προβολείς των δικύκλων που ακολουθούσαν τον Σέλιρ δεν μπορούσαν να διαλύσουν αυτό το υπερφυσικό σκοτάδι.

«Εδώ είναι,» είπε ο Στρατηγός, δείχνοντας. «Από εδώ μπαίνουμε στη Μοργκιάνη, κι αρχίζει η πραγματική μας μάχη εναντίον των ανθρώπων της Κοινοπολιτείας!»

Και έγνεψε στους μαχητές του να περάσουν τη δίοδο.

Ο Άσραδλιν ξύπνησε από τις ιαχές της μάχης, μέσα στο εγκαταλειμμένο οίκημα της Μεγάλης Αγοράς που τώρα αποτελούσε κατάλυμα γι'αυτόν, την Καλφίριθ, και τη Ναλτάμα'χοκ. Παρατήρησε ότι η

πρασινόδερμη υπηρέτρια που κοιμόταν δίπλα του είχε επίσης ξυπνήσει.

Ο Φύλακας σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βγήκε απ'το δωμάτιο, την ίδια στιγμή που έβγαινε και η αδελφή του απ'το άλλο δωμάτιο.

«Μας επιτίθενται;» είπε η Ναλτάμα.

Ο Άσραδλιν κοίταξε προς τη μεριά των δύο φρουρών που στέκονταν παραδίπλα. «Δεν ξέρουμε, Εξοχότατε,» είπε ο ένας. «Δεν ξέρουμε τι ακριβώς γίνεται.»

Ο Άσραδλιν μπήκε πάλι στο δωμάτιό του κι άρχισε να φορά την πανοπλία του και να δένει τα όπλα του επάνω του. Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε· η Καλφίριθ ρώτησε: «Ν'απαντήσω;»

«Ναι.»

Η υπηρέτρια πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής και η φωνή της Μάρναλιθ αντήχησε μέσα στο δωμάτιο: «*Άσραδλιν; Μ'ακούς;*»

«Σ'ακούω. Τι γίνεται εκεί έξω;»

«*Οι Χαρνώθιοι μάς επιτίθενται από τα δυτικά της Μεγάλης Αγοράς. Αλλά όχι* μόνο *από τα δυτικά. Κάποιοι είναι σαν να εμφανίστηκαν ανάμεσά μας. Πολύ φοβάμαι ότι χρησιμοποίησαν την Πόλη της Αέναης Νύχτας–*»

«Αποκλείεται, Μάρναλιθ· δεν έχουν Φυλαχτά.»

«*Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το εξηγήσω.*»

«Πού βρίσκεσαι;»

Η Μάρναλιθ τού είπε, κι ο Άσραδλιν αποκρίθηκε: «Έρχομαι.»

Βγαίνοντας από το δωμάτιό του, πάνοπλος και οπλισμένος, συνάντησε τη Ναλτάμα, η οποία φορούσε επίσης την πανοπλία της.

«Μείνε εδώ,» της είπε.

«Όχι· θα έρθω μαζί σου.»

«Μείνε *εδώ,* Ναλτάμα. Οι Χαρνώθιοι βρέθηκαν, κάπως, ανάμεσά μας χωρίς να τους αντιληφτούμε· ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Θα σε καλέσω τηλεπικοινωνιακά· έχε τον πομπό σου από κοντά.» Και προς τους φρουρούς: «Να φυλάτε την αδελφή μου με τη ζωή σας.»

«Ως προστάξετε, Εξοχότατε.»

Ο Άσραδλιν βγήκε από το οίκημα και πήρε τα ηνία του αλόγου του από τον ιπποκόμο που τον περίμενε απέξω, ειδοποιημένος τηλεπικοινωνιακά. Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες βρίσκονταν επίσης εδώ, σιωπηλοί και θανατηφόροι.

Ο Άσραδλιν καβάλησε το άτι του. «Βάρναλιρ,» είπε, «οι Χαρνώθιοι παρουσιάστηκαν ανάμεσά μας.»

«Το άκουσα, Φύλακά μου,» αποκρίθηκε ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης. «Από την Πόλη της Αέναης Νύχτας, εικάζουν κάποιοι.»

«Δεν είναι δυνατόν· δεν έχουν Φυλαχτά. Κι επιπλέον, δε θα μας είχαν ειδοποιήσει οι φρουροί μας εκεί;»

«Ίσως να μην πρόλαβαν. Ίσως να τους σκότωσαν.»

«Τέλος πάντων· πάμε να συναντήσουμε τη Μάρναλιθ.»

Η Στρατηγός ήταν στη γωνία δύο δρόμων, ακριβώς εκεί όπου είχε πει στον Άσραδλιν ότι θα τον περίμενε. Γύρω της, μέσα στην ομίχλη, βρίσκονταν αρκετοί μαχητές της Κοινοπολιτείας, κι εκείνη την ώρα η Μάρναλιθ μιλούσε στον πομπό της, στεκόμενη πάνω σ'ένα ανοιχτό τρίκυκλο όχημα με τις δύο πισινές ρόδες πιο μεγάλες από τη μπροστινή. Ένας άντρας το οδηγούσε, κι ένας άλλος μισθοφόρος καθόταν πίσω, πλάι στη Μάρναλιθ.

Η Στρατηγός έκλεισε τον πομπό της και είπε στον Φύλακα: «Από την ενδοδιάσταση ήρθαν, τελικά.»

«Αποκλείεται.»

«Τους είδαν, Άσραδλιν. Από εκεί ήρθαν. Τους είδαν να παρουσιάζονται μέσα από τον αέρα και τις σκιές. Πρέπει να έχουν Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας.»

Ο Άσραδλιν καταράστηκε.

Κρότοι αντήχησαν από κοντά, από το βάθος του ενός δρόμου, και, καθώς ο Φύλακας της Φάνρηβ στρεφόταν, είδε σκοτεινές φιγούρες μέσα στην ομίχλη· αλλά δεν άργησε να καταλάβει πως εκείνο που συνέβαινε ήταν ότι οι Χαρνώθιοι είχαν τρέψει σε υποχώρηση τους μαχητές του.

Η Μάρναλιθ, αμέσως, κάλεσε ενισχύσεις με τον πομπό της.

Προτού όμως οι ενισχύσεις έρθουν, οι Χαρνώθιοι πλησίαζαν, πεζοί και επάνω σε γιγαντόλυκους και δίκυκλα.

«Εδώ!» φώναξε ο Άσραδλιν στους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας που είχαν τραπεί σε φυγή. «*Εδώ!* Σε μένα!» Κι αυτοί τον άκουσαν και κινήθηκαν προς το μέρος του, ενώ οι μαχητές γύρω του άρχιζαν να πυροβολούν τους μαχητές του Βασιλείου. Οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες εφόρμησαν, πηδώντας και εκτοξεύοντας χειροβομβίδες.

Ο Άσραδλιν τράβηξε το πιστόλι του, σημαδεύοντας Χαρνώθιους και ρίχνοντας.

Η σύγκρουση φούντωσε σαν φλόγα που γίνεται ολόκληρη πυρκαγιά. Ένας λυκοκαβαλάρης – λύκαρχος, απ'τα αναγνωριστικά επάνω του – βρέθηκε ξαφνικά πλάι στον Άσραδλιν, κάνοντας να τον καρφώσει με τη λεπίδα της οπλολόγχης του καθώς εκείνος άλλαζε γεμιστήρα στο πιστόλι του. Ο Φύλακας απέφυγε τη λεπίδα, η οποία έγδαρε την αλυσιδωτή επένδυση στον θώρακα της πανοπλίας του. Τράβηξε το σπαθί του και χτύπησε την οπλολόγχη μ'ένα έντονο *ΚΡΑΚ!* μισοσπάζοντάς την. Ο λύκαρχος επιχείρησε πάλι να τον καρφώσει, αλλ' αυτή τη φορά ο Άσραδλιν απέκρουσε τη λεπίδα του με τη δική του λεπίδα και τον τρύπησε στα πλευρά, διαπερνώντας την αρματωσιά του. Με μια κραυγή, ο Χαρνώθιος έπεσε απ'τον γιγαντόλυκό του – ο οποίος, όμως, την ίδια στιγμή έγδερνε με τα νύχια του το άλογο του Φύλακα. Το μαύρο άτι χρεμέτισε, αγριεμένα· υψώθηκε στα πίσω πόδια και, με τα μπροστινά, κλότσησε τον γιγαντόλυκο στο κεφάλι και στον ώμο. Το θηρίο ζαλίστηκε αλλά δεν υποχώρησε, φρενιασμένο από τη μάχη: τα σαγόνια του έκλεισαν πάνω στο ένα από τα μπροστινά πόδια του αλόγου, τα δόντια του έφτασαν ώς το κόκαλο. Ο Άσραδλιν κρατήθηκε γερά στη ράχη του πανικόβλητου αλόγου που άφριζε, και σπάθισε προς τα κάτω, προς τον γιγαντόλυκο. Τον κάρφωσε στον αυχένα, χώνοντας τη λεπίδα του βαθιά, και το θηρίο πέθανε, τινάζοντας αίματα παντού γύρω κι ελευθερώνοντας το μαύρο άτι απ'τα σαγόνια του.

Τα κόκαλα του ποδιού του αλόγου, ευτυχώς, δεν είχαν σπάσει· το ζώο μπορούσε να συνεχίσει να σηκώνει τον Άσραδλιν· και, παρότι ακόμα ταραγμένο, φαινόταν να ηρεμεί τώρα που ο τριχωτός εχθρός του είχε σκοτωθεί. Τον χτύπησε άλλη μια φορά με τις μπροστινές του οπλές σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι το κουφάρι δεν θα σηκωνόταν.

Ο Φύλακας θηκάρωσε το αιματοβαμμένο σπαθί του κι άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του.

Η συμπλοκή είχε μεγαλώσει, παρατήρησε όταν στράφηκε για να σημαδέψει. Περισσότεροι μαχητές της Κοινοπολιτείας είχαν έρθει – οι ενισχύσεις που είχε καλέσει η Μάρναλιθ, μάλλον – περικυκλώνοντας τους Χαρνώθιους.

Οι μαχητές του Βασιλείου πολύ σύντομα διαλύθηκαν.

Αλλά ένας διοικητής της Κοινοπολιτείας είπε: «Πρέπει να υποχωρήσουμε, Εξοχότατε,» δείχνοντας προς το βάθος του άλλου δρόμου.

Ο Άσραδλιν κοίταξε και είδε ανθρώπους να συγκρούονται κι εκεί, μέσα στην ομίχλη, και οι μαχητές του Βασιλείου ήταν φανερό πως νικούσαν. «Όχι,» διαφώνησε. «Πρέπει να κρατήσουμε την περιοχή.»

«Έχει δίκιο, Άσραδλιν,» του είπε η Μάρναλιθ, πλησιάζοντας τον πεζή· σε κάποια στιγμή μέσα στη συμπλοκή είχε πηδήσει από το ανοιχτό τρίκυκλο. Κούτσαινε λιγάκι από την αριστερή μεριά, ώς συνήθως – το παλιό τραύμα στον γοφό της. «Καλύτερα να υποχωρήσουμε από εδώ.»

Του Άσραδλιν δεν του άρεσε αυτό· φοβόταν ότι πιθανώς να έχαναν το τμήμα της Μεγάλης Αγοράς που είχαν, με τόσο κόπο, κατακτήσει. Αλλά δεν έφερε αντίρρηση στη γυναικαδέλφη του. Η Μάρναλιθ ήταν καλή στρατιωτικός· δεν μπορεί παρά να ήξερε τι έλεγε, όπως πάντα.

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Πάμε.»

Συνάντησαν τη Ζιρίνα ωλ Φέρενερ στην Ευδιάβατο. Τη συνάντησαν να έρχεται από το Υαλουργείο, καβάλα σ'έναν γιγαντόλυκο, μαζί με τον αδελφό της τον Ναλτάφιρ κι άλλους εξεγερμένους πολίτες της εν λόγω συνοικίας. Κρίνοντας από την όψη της, ο Άσραδλιν δεν νόμιζε ότι πρέπει νάχε κοιμηθεί και πολύ ώς τώρα. Ανησυχούσε για τον Εθέλδιρ. Και δικαιολογημένα. *Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι για να τον πάρω από τους αυτονομιστές. Αλλά τι; Ούτε καν πού είναι το άντρο τους δεν γνωρίζουμε. Το μόνο που ξέρω είναι ότι εμένα, τουλάχιστον, με κρατούσαν κάπου κάτω από τον Μεσοπόταμο μαζί με τις δίδυμες του Άλφεντουρ.* Και ο Μεσοπόταμος βρισκόταν πλήρως υπό τον έλεγχο του στρατού της Χάρνωθ.

«Μας επιτίθενται;» ρώτησε η Ζιρίνα τον Φύλακα.

«Ναι, και δεν ξέρω αν θα κρατήσουμε τη Μεγάλη Αγορά...» αποκρίθηκε εκείνος, προβληματισμένα.

«*Τι;* Τι άλλαξε, Φύλακά μου;»

«Ήρθαν από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Βγήκαν ανάμεσά μας, στους δρόμους που ελέγχουμε.»

«Μα δεν έχουν Φυλαχτά οι Χαρνώθιοι!»

«Μάλλον βρήκαν–»

«Φύλακά μου, από κάπου αλλού θα ήρθαν...»

Η Μάρναλιθ είπε: «Είναι βέβαιο, Ζιρίνα. Τους είδαν, αρχικά, να παρουσιάζονται μέσα από τις σκιές· και πριν από λίγο συναντήσαμε κάποιους μαχητές μας από την ενδοδιάσταση. Μας ανέφεραν ότι οι Χαρνώθιοι όντως πέρασαν από την Αέναη Νύχτα.»

«Τότε... τότε πρέπει, όντως, να βρήκαν τουλάχιστον ένα Φυλαχτό,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα.

Ιαχές μάχης ακούγονταν ξαφνικά από κάπου κοντά τους. Ο Άσραδλιν στράφηκε, καθισμένος πάνω στο άλογό του, κοιτάζοντας. Αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει τους μαχόμενους. Και δεν έφταιγε η ομίχλη· πρέπει να βρίσκονταν πίσω από εκείνα εκεί τα οικοδομήματα. «Μάρναλιθ,» είπε. «Πάμε.»

«Εσύ μείνε πίσω, καλύτερα.»

«Μη λες ανοησίες, Μάρναλιθ! Όπου είναι οι μαχητές του, εκεί είναι και ο Φύλακας της Φάνρηβ.»

Η Μάρναλιθ τού έριξε ένα βλέμμα που μαρτυρούσε ότι ήταν στα πρόθυρα να διαφωνήσει μαζί του· αλλά το ξανασκέφτηκε· χτύπησε τ’άλογό της στα πλευρά με τις φτέρνες της και τρόχασε προς τη μεριά απ’όπου ακουγόταν η μάχη.

Ο Άσραδλιν την ακολούθησε· το ίδιο και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες και οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας· το ίδιο και η Ζιρίνα, ο αδελφός της, και οι εξεγερμένοι πολίτες του Υαλουργείου.

Καταλήγοντας στη μία από τις τέσσερις κεντρικότερες λεωφόρους της Μεγάλης Αγοράς, την Ανατολική Ακτίνα, βρέθηκαν αντίκρυ σε μεγάλο μακελειό ανάμεσα στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας και του Βασιλείου της Χάρνωθ. Πεζοί και καβαλάρηδες πυροβολούσαν· χειροβομβίδες εκτοξεύονταν· συμβατικά κανόνια έβαλλαν από τις στέγες και τα μπαλκόνια οικημάτων, καθώς κι από θωρακισμένα οχήματα· και τουλάχιστον δύο *ενεργειακά* κανόνια ήταν μπλεγμένα στη σύγκρουση, ένα από κάθε πλευρά. Οικοδομήματα χτυπιόνταν και πέτρες, σκόνη, γυαλιά, ξύλα τινάζονταν· φωτιές άναβαν· το πλακόστρωτο είχε σπάσει, είχε γεμίσει λακκούβες, πτώματα, αίματα, πεταμένα όπλα, κάλυκες, διάφορα συντρίμμια. Τα πάντα μπλεγμένα μέσα στην ομίχλη που έφτανε ώς το στήθος των μαχόμενων – μια σκηνή που θύμιζε εφιαλτικό πίνακα. Ελικόπτερα και αερώνυχες πετούσαν πάνω από τη συμπλοκή.

Ο Άσραδλιν πρόσταξε τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες να βοηθήσουν τους μαχητές του να κρατήσουν την Ανατολική Ακτίνα, κι

εκείνοι υπάκουσαν τον Φύλακα, τρέχοντας και πηδώντας ανάμεσα στους εχθρούς σαν μελανόχρωμοι, νυχτερινοί δαίμονες, εκτοξεύοντας χειροβομβίδες από δω κι από κει, πυροβολώντας και σπαθίζοντας.

Αλλά ούτε οι προσπάθειες των Μαυρόλυκων Καβαλάρηδων ούτε κανενός αλλού ήταν αρκετές για να κρατήσουν οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας τις κτήσεις τους στη Μεγάλη Αγορά. Οι Χαρνώθιοι είχαν, από πριν, διαλύσει την άμυνά τους εκ των έσω ενώ συγχρόνως τους επιτίθονταν από τα δυτικά, και τώρα η συγκεντρωμένη τους ισχύς στην Ανατολική Ακτίνα ήταν πολύ μεγάλη για να μπορέσουν οι μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας να τους τρέψουν σε υποχώρηση. Αναγκάστηκαν εκείνοι να υποχωρήσουν.

Η Μάρναλιθ το πρόσταξε μόλις είδε ότι τα πράγματα πήγαιναν άσχημα, πολύ άσχημα. Οι πολεμιστές της έχαναν συνεχώς έδαφος ενώ οι Χαρνώθιοι κέρδιζαν έδαφος.

Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας εγκατέλειψαν τη Μεγάλη Αγορά, σκορπίζοντας στο Υαλουργείο και στον Ταριχευτή.

Ο Άσραδλιν κάλεσε με τον πομπό του τη Ναλτάμα, ανησυχώντας για εκείνη. Η αδελφή του, όμως, του απάντησε αμέσως, λέγοντας πως ήταν καλά και πως ήξερε ότι ήταν καλά κι αυτός. (Πρέπει να τον είχε εντοπίσει με τη μαγεία της.) «Έρχομαι να σε βρω,» του είπε.

Και σε λίγο ήταν κοντά του, καβάλα σ'έναν γιγαντόλυκο, με την Καλφίριθ καθισμένη πίσω της, περιτριγυρισμένες από δύο ιππείς και δύο λυκοκαβαλάρηδες. Βρίσκονταν όλοι τους στο Υαλουργείο τώρα. Οι μαχητές της Κοινοπολιτείας και οι εξεγερμένοι πολίτες προσπαθούσαν να ασφαλίσουν τις παρυφές της συνοικίας ώστε να μην εισβάλουν κι εδώ οι μαχητές του Βασιλείου.

Μάλλον, όμως, δεν ήταν αυτή η πρόθεση των Χαρνώθιων· μία νίκη τούς έφτανε γι'απόψε: δεν ήθελαν να το ρισκάρουν. Οι διοικητές του στρατεύματος, μιλώντας στη Μάρναλιθ και στον Φύλακα μέσω του πομπού της, ανέφεραν ότι οι Χαρνώθιοι απλώς τους πυροβολούσαν από τα άκρα της Μεγάλης Αγοράς, δεν πλησίαζαν.

«Γυρίσαμε πάλι εκεί που ήμασταν πριν από οκτώ μέρες!» είπε οργισμένα ο Άσραδλιν, έχοντας τώρα κατεβεί από το άλογό του. (Ένας ιπποκόμος περιποιείτο το δαγκωμένο πόδι του ζώου, τυλίγοντάς το με επίδεσμο.) «*Πριν από οκτώ μέρες,* γαμώ τα βυζιά της Θορμάνκου! Τόσος κόπος, τόσοι θάνατοι – πήγαν όλα χαμένα!...» Έτσι όπως

εξελίσσονταν τα πράγματα αναρωτιόταν αν ποτέ θα κατόρθωνε να πάρει πίσω την πατρίδα του, αν ποτέ θα κατόρθωνε να την ελευθερώσει από τους δυνάστες του Βασιλείου της Χάρνωθ. Δεν περίμενε, βέβαια, ότι η απελευθέρωση της Φάνρηβ θα ήταν εύκολη, ούτε γρήγορη, όμως όσο αγωνιζόταν εδώ τόσο πιο δύσκολη και χρονοβόρα τού φαινόταν…

Η Ζιρίνα, βλέποντας την απογοήτευση και την απόγνωση ζωγραφισμένες στο πρόσωπό του, του είπε: «Φύλακά μου, τίποτα δεν πήγε χαμένο. Θα ξαναπάρουμε τη Μεγάλη Αγορά. *Ολόκληρη* τη Μεγάλη Αγορά αυτή τη φορά.» *Αλλά πρέπει πρώτα να σώσουμε τον Εθέλδιρ από τα νύχια του αδελφού του,* πρόσθεσε νοερά. *Πρέπει να σώσουμε τον Εθέλδιρ!*

Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου μέχρι που την ειδοποίησαν για τις συγκρούσεις στη Μεγάλη Αγορά. Σκεφτόταν πώς μπορούσε να σώσει τον Εθέλδιρ. Είχε τη δυνατότητα να στείλει *σίρκι'θ* στον Κάλνεντουρ – το σαυράκι θα τον έβρισκε όπου κι αν ήταν κρυμμένος – αλλά τι μήνυμα να του έγραφε; Τι θα τον έκανε να ελευθερώσει τον Εθέλδιρ; Τι θα τον δελέαζε; Η Ζιρίνα δεν μπορούσε να καταλήξει σε τίποτα.

Ο Άσραδλιν έκανε νόημα σε μια διοικήτρια των μισθοφόρων του να πλησιάσει.

«Εξοχότατε…» είπε εκείνη.

«Πάρε μαζί σου όσους νομίζεις και μάθε τι γίνεται τώρα στην Πόλη της Αένασης Νύχτας.» Στράφηκε στην Αιρετή. «Ζιρίνα, θα πας μαζί της; Ή προτιμάς να της δώσεις το Φυλαχτό σου;»

«Θα πάω μαζί της,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε ο Ναλτάφιρ.

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ζιρίνα· ο αδελφός της είχε αποδειχτεί αρκετά ένθερμος στον αγώνα τους.

Η Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών οδήγησε την ομάδα της διοικήτριας μέσα στην Πόλη της Αένασης Νύχτας από μια διαστασιακή δίοδο του Υαλουργείου, και ερεύνησαν την ενδοδιάσταση περιμένοντας να συναντήσουν Χαρνώθιους φρουρούς και ν'αναγκαστούν να υποχωρήσουν αμέσως. Αλλά οι μόνοι φρουροί που συνάντησαν ήταν αυτοί της Κοινοπολιτείας που είχαν απομείνει εδώ· και, ρωτώντας τους, έμαθαν ότι οι μαχητές του Βασιλείου δεν

είχαν ξαναπαρουσιαστεί μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας. Ύστερα από εκείνη την έφοδο στη Μεγάλη Αγορά, είχαν εξαφανιστεί.

«Να έχετε το νου σας,» πρόσταξε η Ζιρίνα. «Έχουν πρόσβαση στην ενδοδιάσταση τώρα. Μπορεί να επιτεθούν για να την καταλάβουν, αργά ή γρήγορα. Θα ζητήσω από τον Φύλακα να σας στείλει ενισχύσεις.»

Και μετά, εκείνη και η ομάδα της επέστρεψαν στη σκοτεινή αντανάκλαση του Υαλουργείου και μπήκαν στη Μοργκιάνη. Βρήκαν τον Φύλακα και τη Μάρναλιθ στον δρόμο έξω από την οικία των Φέρενερ και τους ανέφεραν όσα είχαν ανακαλύψει.

«Παράξενο που ο Στρατηγός δεν προσπάθησε να καταλάβει την ενδοδιάσταση,» παρατήρησε η Στρατηγός.

«Πρέπει να βιαζόταν, Μάρναλιθ,» είπε ο Άσραδλιν.

«Στην αρχή, ναι, λογικά θα βιαζόταν για να μας αιφνιδιάσει. Αλλά τώρα γιατί δεν στέλνει πάλι τους μαχητές του μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας;»

«Υποθέτεις ότι δεν έχει αρκετούς μαχητές;» ρώτησε η Ζιρίνα.

«Δεν ξέρω τι να υποθέσω,» αποκρίθηκε η Μάρναλιθ. «Μοιάζει σαν ο Στρατηγός να είχε πρόσβαση στην ενδοδιάσταση μόνο για μία φορά.»

«Αν έχει Φυλαχτό στην κατοχή του, μπορεί να μπαίνει και να βγαίνει όποτε θέλει.»

«Τι άλλος τρόπος υπάρχει για να μπει κανείς στην Πόλη, Ζιρίνα;»

«Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Ή έχεις Φυλαχτό ή δεν έχεις.»

«Ή κάποιος άλλος έχει και σου επιτρέπει να μπεις.»

«Ναι,» είπε η Ζιρίνα, «αλλά αν ο Στρατηγός έχει κάποιο σύμμαχο με Φυλαχτό, τότε θα μπορεί να ξαναμπεί στην Πόλη. Γιατί όχι;»

«Αν αυτό όντως ισχύει, μονάχα *ένα* ενδεχόμενο υπάρχει. Έκαναν συμφωνία ώστε ο κάτοχος του Φυλαχτού να τον αφήσει να περάσει μόνο μία φορά.»

Η Ζιρίνα πέρασε τους αντίχειρές της στη ζώνη της, καθώς στεκόταν πλάι στον γιγαντόλυκό της κι ατένιζε τα ομιχλιασμένα σκοτάδια των δρόμων του Υαλουργείου. Ποιος θα μπορούσε να είχε συμμαχήσει με τον Στρατηγό Σέλιρ αλ Σίριλναθ μόνο για λίγο, ώστε οι μαχητές του Βασιλείου να μπουν στην Αέναη Νύχτα και να χτυπήσουν τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας; Κανένας δεν ερχόταν στο μυαλό της.

Μόνο εμείς, οι υποστηρικτές του Φύλακα, έχουμε Φυλαχτά. Και ο Κάλνεντουρ…

Ο Κάλνεντουρ αποκλείεται ποτέ να συμμαχούσε με τον Στρατηγό· απεχθάνεται τους Χαρνώθιους. Επομένως…

Υπάρχει προδότης ανάμεσά μας;

Η Ζιρίνα είπε στον Άσραδλιν και στη Μάρναλιθ τις σκέψεις της.

«Θα τον βρούμε,» αποκρίθηκε ο Φύλακας. «Όποιος κι αν είναι ο προδότης, θα τον βρούμε. Κι αυτή τη φορά δεν θα δείξω κανένα έλεος.

»Ποιοι έχουν Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας, Ζιρίνα; Ένα έχεις εσύ, ένα ο Εθέλδιρ – το οποίο μας άφησε εδώ προτού φύγει με τον Άλφεντουρ» – ο Άσραδλιν το τράβηξε μέσα από την πανοπλία του – «ένα έχει ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ (το οποίο παλιά ανήκε στον Ριλάθιρ). Ποιοι άλλοι έχουν Φυλαχτά;»

«Δύο παλιοί επαναστάτες: ο Νάσαλθιρ αλ Μάθακρουν και η Πέρλα ωλ Τασνάλεκ.»

Ο Άσραδλιν τούς ήξερε. «Κι οι δύο είναι μαζί μας, εδώ, τώρα. Σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, προβληματισμένα. «Και δε μπορώ να φανταστώ κανέναν τους ως προδότη…»

Η Μάρναλιθ είπε: «Εμένα, γενικά, δεν μου αρέσει η εικασία σου, Ζιρίνα. Δε μοιάζει λογική.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Αν κάποιος άνοιξε μια δίοδο για τους μαχητές της Χάρνωθ, γιατί ο Στρατηγός να μην τον αιχμαλωτίσει; Γιατί να τον αφήσει να φύγει μαζί με το Φυλαχτό;»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Ίσως ο κάτοχος του Φυλαχτού να είχε κάποιο τρόπο να…» Αλλά δεν μπορούσε να ολοκληρώσει την πρότασή του με κάτι συγκεκριμένο.

Η Ζιρίνα ήταν σιωπηλή.

Η Μάρναλιθ κούνησε το κεφάλι. «Η όλη υπόθεση είναι περίεργη.»

Ο Άσραδλιν είπε στην Αιρετή: «Να πεις στον Νάσαλθιρ και στην Πέρλα να παραδώσουν τα Φυλαχτά τους σ’εμένα. Και το ίδιο πρέπει να κάνει κι ο Νέλδουρ. Κι εσύ ακόμα, Ζιρίνα. Μόνο όταν έχω όλα τα Φυλαχτά στην κατοχή μου μπορώ να είμαι βέβαιος ότι κανένας από εσάς δεν είναι προδότης. Κανονικά δεν θα σας ζητούσα να μου δώ-

σετε κάτι που σας ανήκει – δεν έχω τέτοιο δικαίωμα ως Φύλακας της Φάνρηβ – αλλά τώρα υπερασπίζομαι την πόλη και–»

«Καταλαβαίνω, Φύλακά μου,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα. Έβγαλε το Φυλαχτό της Αέναης Νύχτας μέσα από τα ρούχα της και του το έδωσε. «Ελπίζω κι οι άλλοι να μην έχουν πρόβλημα μ'αυτό. Ειδικά ο Νέλδουρ.»

«Ο Νέλδουρ,» είπε η Μάρναλιθ, «θα κάνει ό,τι τον προστάζει ο Φύλακας, αλλιώς θα θεωρηθεί προδότης. Είναι θέμα ασφαλείας αυτό, και η απόφαση του Άσραδλιν *πολύ* σωστή.» Το βλέμμα της μαρτυρούσε ότι ενέκρινε· ήταν σαν να έλεγε *Πώς δεν το είχα σκεφτεί ήδη εγώ;*

4
Συγκεντρωμένα Φυλαχτά· Προφητικά Λόγια· Ακόμα Ένας Ερπετοειδής Μαντατοφόρος· στη Σκηνή της Θορμάνκου, Λόγια και Απάτες

Την επόμενη μέρα, από το πρωί κιόλας, ενώ οι εχθροπραξίες με τους Χαρνώθιους είχαν φυσικά ξεκινήσει, ο Φύλακας της Φάνρηβ είχε συγκεντρωμένα όλα τα Φυλαχτά της Αέναης Νύχτας που γνώριζε πως διέθεταν οι υποστηρικτές του μέσα στην πόλη.

Τελευταίος έφερε το Φυλαχτό του ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών. Στεκόμενος αντίκρυ στον Άσραδλιν, το απόθεσε πλάι στα δύο άλλα που βρίσκονταν επάνω στο τραπέζι του σαλονιού της οικίας των Φέρενερ, όπου επί του παρόντος ο Φύλακας και η αδελφή του φιλοξενούνταν.

«Για να μη νομίζετε ότι είμαι εχθρός σας, Φύλακά μου...» είπε ο Νέλδουρ. «Ωστόσο, δεν καταλαβαίνω γιατί υπάρχει τέτοια ανάγκη.»

«Δε σου εξήγησαν;» ρώτησε ο Άσραδλιν, καθισμένος σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού. Από τ'αριστερά του καθόταν η Ζιρίνα, κι από τα δεξιά του ο πατέρας της, ο Παρνάλθιρ. Παραδίπλα, αλλά όχι στο τραπέζι, βρίσκονταν η Ναλτάμα'χοκ, ο Ναλτάφιρ (ο αδελφός της Ζιρίνα), ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ (ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης), ο Νάσαλθιρ αλ Μάθακρουν, και η Πέρλα ωλ Τασνάλεκ. Οι δύο τελευταίοι πρώην επαναστάτες είχαν εδώ και ώρα παραδώσει τα Φυλαχτά τους στον Φύλακα.

«Μου εξήγησαν,» αποκρίθηκε ο Νέλδουρ, «αλλά το θεωρώ προσβλητικό προς εμένα να πιστεύετε ότι θα μπορούσα να σας έχω προδώσει στους Χαρνώθιους. Οι Χαρνώθιοι είναι εχθροί μου: ανέκαθεν ήταν, ανέκαθεν θα είναι.»

«Μην το παίρνεις προσωπικά, Νέλδουρ,» είπε ο Άσραδλιν. «Μόνο όταν έχω όλα τα Φυλαχτά στην κατοχή μου μπορώ να είμαι βέβαιος

ότι κανένας από τους δικούς μου ανθρώπους δεν θα τα χρησιμοποιήσει εναντίον μου.»

«Επιμένω, Φύλακά μου, είναι *προσβλητικό*. Αλλά αφού έτσι επιθυμείτε...»

«Δεν σε θεωρώ πιθανό προδότη, Νέλδουρ,» τον διαβεβαίωσε ο Άσραδλιν· «να είσαι βέβαιος γι'αυτό. Έχεις αγωνιστεί γενναία στο πλευρό μας. Κάθισε, να σου προσφέρουμε κάτι.» Έδειξε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού.

«Δυστυχώς πρέπει να επιστρέψω στον Ταριχευτή,» αποκρίθηκε ο Αιρετός. «Αν με χρειαστείτε μπορείτε πάντα να με καλέσετε τηλεπικοινωνιακά. Σας χαιρετώ.» Και, με μια σύντομη υπόκλιση προς τον Φύλακα, έφυγε από τη μονοκατοικία των Φέρενερ.

«Δε νομίζω πως το πήρε καλά,» σχολίασε ο Παρνάλθιρ.

«Θα μπορούσε να το είχε πάρει και χειρότερα, μπαμπά,» είπε η Ζιρίνα. «Εγώ θα έλεγα πως το πήρε αρκετά καλά, δεδομένου του χαρακτήρα του.»

Ο πατέρας της ανασήκωσε τους ώμους. «Τον γνωρίζεις, αναμφίβολα, περισσότερο απ'ό,τι εγώ.»

Ο Άσραδλιν έκανε νόημα στην αδελφή του να έρθει στο τραπέζι. Η Ναλτάμα'χοκ σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και πλησίασε, καθίζοντας σε μια άδεια καρέκλα.

«Μπορείς να μου πεις τι είδους μαγεία έχουν επάνω τους τα Φυλαχτά;» τη ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Τι σημαίνει 'τι *είδους* μαγεία', Άσραδλιν;»

Εκείνος, που ήταν άσχετος από τέτοια πράγματα, έσμιξε τα χείλη προς στιγμή. Μετά ρώτησε: «Θα μπορούσαμε να φτιάξουμε κι άλλα Φυλαχτά;»

«Δεν είμαι σίγουρη.» Η Ναλτάμα έπιασε δύο απ'αυτά που ήταν μπροστά στον αδελφό της, ένα σε κάθε χέρι, και τα κοίταξε συνοφρυωμένη. «Δεν είμαι καθόλου σίγουρη.» Τα άφησε πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού και υποτονθόρυσε κάποιο ξόρκι. Ύστερα είπε: «Δεν υπάρχει καμια μορφή ενέργειας παγιδευμένη εντός του. Η λειτουργία τους πρέπει να σχετίζεται με τα υλικά τους και, ίσως, μ'αυτά τα ιδεογράμματα που είναι λαξεμένα επάνω τους.»

«Τι σημαίνουν;»

«Δεν ξέρω· δεν έχω ξαναδεί ποτέ παρόμοια.»

Ο Άσραδλιν σκέφτηκε ότι, για να μην ήξερε η Ναλτάμα, πρέπει να ήταν κάτι πραγματικά σπάνιο.

Η αδελφή του έκανε ακόμα ένα ξόρκι, με την προσοχή της εστιασμένη στα Φυλαχτά. «Ναι,» μουρμούρισε τελικά. «Ούτε πνεύματα.»

«Τι πνεύματα;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Δεν υπάρχει κάποιο πνεύμα παγιδευμένο μέσα στα Φυλαχτά. Δεν το θεωρούσα πιθανό, ούτως ή άλλως, αλλά...» Ανασήκωσε τους ώμους της.

Ένας μισθοφόρος της Κοινοπολιτείας μπήκε στο σαλόνι της οικίας των Φέρενερ, χαιρέτησε τον Φύλακα, και είπε: «Εξοχότατε, οι νοοχορεύτριες είναι εδώ.»

«Να περάσουν.»

Η Σερφία και η Ναλτάφιρ αλ Σορέθαβ μπήκαν στο μεγάλο δωμάτιο μαζί με τη Μάλμεντιρ αλ Ορένουν.

«Πώς είναι τα πράγματα στο Σκοτεινό Παζάρι;» ρώτησε ο Άσραδλιν την τελευταία.

«Τίποτα ιδιαίτερο μέχρι στιγμής, Φύλακά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Οι Χαρνώθιοι μάς επιτίθενται από τα ξημερώματα, από τα άκρα του Μεσοπόταμου, αλλά οι επιθέσεις τους δεν είναι παρά διαδικαστικές: μερικοί πυροβολισμοί από την άλλη μεριά της Οδού των Ξένων.»

Ο Άσραδλιν στράφηκε στις νοοχορεύτριες. «Θέλω να χορέψετε για εμένα.»

«Όπως επιθυμείτε, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε η Ναλτάφιρ.

«Θέλω να μάθετε για τον Εθέλδιρ, και πώς ο Στρατηγός του Προτεκτοράτου έβαλε τους μαχητές του μέσα στην Πόλη της Αέναης Νύχτας.»

«Δε μπορούμε να υποσχεθούμε τίποτα, Εξοχότατε· θα σας μεταφέρουμε ό,τι μας αποκαλύψει ο χορός.»

Ο Άσραδλιν, γνωρίζοντας τη φύση των νοοχορευτών, κατένευσε.

Η Ναλτάφιρ κοίταξε ολόγυρα, το σαλόνι. «Χρειαζόμαστε χώρο για να χορέψουμε.»

«Πηγαίνετε έξω, στον κήπο, και μετά ελάτε πάλι και μιλήστε μου.»

Η Ναλτάφιρ και η Σερφία υποκλίθηκαν κι έφυγαν από το σαλόνι. Ο Ναλτάφιρ τις ακολούθησε, προκαλώντας ένα αχνό χαμόγελο στο πρόσωπο της Ζιρίνα. Σίγουρα ήταν περίεργος να τις δει να χορεύουν. *Ελπίζω, όμως, να μην κάνεις το λάθος να προσπαθήσεις να τις*

προσεγγίσεις ερωτικά, αδελφέ μου, σκέφτηκε η Αιρετή. *Έχω ακούσει ότι είναι άγριες.*

Η Ζιρίνα τον είχε δει, τελευταία, μαζί με την αρχηγό της μίας από τις δύο μισθοφορικές ομάδες που είχε προσλάβει για να φρουρούν την οικία των Φέρενερ. Βρίσκονταν στο δωμάτιό του, οι δυο τους, και δεν είχαν ούτε καν μπει στον κόπο να κλείσουν τελείως την πόρτα. Από τη χαραμάδα η Ζιρίνα τούς είχε κρυφοκοιτάξει, βλέποντας τον αδελφό της, ολόγυμνο, να λικνίζεται πάνω από τη μισθοφόρο που φορούσε μόνο τις καφετιές της μπότες – δύο κατάμαυρα σώματα που έμοιαζαν να προσπαθούν να γίνουν ένα. Η Ζιρίνα δεν τον είχε επιπλήξει γι'αυτό το περιστατικό (που ίσως να μην ήταν και το μοναδικό με την αρχηγό των μισθοφόρων), ούτε είχε πει τίποτα σ'εκείνη (όπως ότι την πλήρωνε για να φυλά το σπίτι, όχι για να τυλίγει τα πόδια της γύρω από τον αδελφό της). Τουλάχιστον, τούτη τη φορά ο Ναλτάφιρ δεν υπήρχε κίνδυνος να φέρει κατασκόπους της Αρχόντισσας μέσα στην οικία των Φέρενερ...

Μετά από κανένα μισάωρο, οι νοοχορεύτριες επέστρεψαν στο σαλόνι (και ο Ναλτάφιρ πίσω τους, μοιάζοντας μαγεμένος στη Ζιρίνα, η οποία ήλπιζε αυτό να μην τον έβαζε σε μπελάδες στο σύντομο μέλλον). Όλες οι συζητήσεις έπαψαν, καθώς τα μάτια του Άσραδλιν και των υπολοίπων στρέφονταν επάνω τους.

Η Ναλτάφιρ (που είχε τη θηλυκή πλευρά του ονόματος του αδελφού της Ζιρίνα) έκανε μια γρήγορη υπόκλιση αντίκρυ στον Φύλακα και ξεκίνησε να μιλά:

«Η οργή κι ο φόβος κυριαρχούν στα φωτεινά και στα σκοτεινά μέρη. Μεγάλες ελπίδες και μεγάλες ανησυχίες.» Η Σερφία πήρε τον λόγο σαν το στόμα της να ήταν προέκταση του στόματος της Ναλτάφιρ: «Εκείνοι που πιστεύουν στον εξόριστο που επέστρεψε είναι πρόθυμοι να αγωνιστούν γενναία, μα δεν του είναι όλοι απόλυτα πιστοί: κρύβονται ανάμεσά τους κάποιοι που δεν τον θέλουν εδώ.» «Ο γιος της μεγάλης κυράς είναι οργισμένος και αρκετοί φοβούνται για τις μελλοντικές του πράξεις: έχει τη δύναμη να δράσει;» «Ορισμένοι πιστεύουν στον πολέμαρχο που άδραξε τον θρόνο, αλλά άλλοι τον κοιτάζουν με καχυποψία· λένε πως ο πιο πιστός άνθρωπος της μεγάλης κυράς είναι οπωσδήποτε εχθρός του και δεν θα ησυχάσει μέχρι να την ελευθερώσει ξανά.» «Και έχει μέσα πολλά και σκοτεινά· τα μάτια του και τ'αφτιά του είναι απλωμένα στην πόλη – στους δρό-

μους, στα σπίτια.» «Όταν – *αν* – η μεγάλη κυρά επιστρέψει, θ'αναζήτησει να μάθει ποιοι την υποστήριξαν και ποιοι την πρόδωσαν; Πώς οφείλει κανείς να κινηθεί για νάναι ασφαλής;» «Οι αγωνιστές της ελευθερίας ψιθυρίζουν κι αναρωτιούνται για τη μοίρα του χαμένου τους ήρωα που κοιτάζει μέσα από ένα μάτι. Κυκλοφορούν λόγια στον άνεμο ότι ίσως νάναι ακόμα και νεκρός...» «Ο πολέμαρχος είναι μεθυσμένος από τη νίκη, αλλά όχι απρόσεχτος: ολόκληρη την πόλη θα πατήσει κάτω από τα πόδια του, κανέναν εχθρό δεν θα λυπηθεί.» «Είναι βέβαιος ότι αυτός που τον οδήγησε μέσα απ'το σκοτάδι δεν θα τον οδηγήσει ξανά. Πρέπει να βρει τα δικά του κλειδιά τώρα.» «Οι σκοτεινοί αγωνιστές, που από παντού κοιτάζουν, παντού βρίσκονται, και δρουν απρόσμενα και αποφασιστικά, προετοιμάζουν ένα κάλεσμα για τον εξόριστο που επέστρεψε, μια πρόταση που θα τον δελεάσει, αλλά που προωθεί τα δικά τους σχέδια.» «Οι αιχμάλωτοί τους είναι το νόμισμά τους, και γνωρίζουν ότι έχουν πολύτιμο νόμισμα στην κατοχή τους.» «Με τέτοιο αίμα που κυλά και καταστροφή που σέρνεται και κλοτσά στους δρόμους, πώς θα μπορούσε κανείς να φέρει την ειρήνη; αναρωτιέται ένα δυνατό μυαλό στραμμένο στο τέλος του πολέμου, κι έχει αρχίσει να ψάχνει για εναλλακτικούς δρόμους· νομίζει ότι, ίσως, πλησιάζει στον κήπο που αναζητά...»

Οι νοοχορεύτριες έπαψαν να μιλάνε. Υποκλίθηκαν ξανά μπροστά στον Φύλακα, συγχρονισμένα, σαν να ήταν μία.

«Σας ευχαριστώ,» είπε ο Άσραδλιν. «Καθίστε να ξεκουραστείτε.»

Η Σερφία και η Ναλτάφιρ κάθισαν σ'έναν καναπέ του σαλονιού, και μια υπηρέτρια των Φέρενερ τούς έφερε ποτά.

Η Ζιρίνα έκλεισε τον ηχοσυλλέκτη που είχε ενεργοποιημένο για να καταγράφει τα λόγια των νοοχορευτριών. Ήθελε να τ'ακούσει ξανά και ξανά, μήπως διακρίνει μέσα τους κάποιο μυστικό για να σώσει τον Εθέλδιρ.

Αλλά ήδη νόμιζε πως κάτι είχε καταλάβει. «Φύλακά μου,» είπε, «οι αυτονομιστές θα χρησιμοποιήσουν τον Εθέλδιρ για να διαπραγματευτούν μαζί μας.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε συλλογισμένα.

«Κι εγώ το ίδιο πιστεύω,» συμφώνησε η Ναλτάμα'χοκ, «απ'αυτά που ακούσαμε.»

Η Ζιρίνα συνέδεσε τον ηχοσυλλέκτη, μέσω καλωδίου, μ'ένα μικρό ηχείο που ήταν επάνω στο τραπέζι, κι έκανε τα λόγια της Σερφία και της Ναλτάφιρ ν'ακουστούν ξανά μέσα στο δωμάτιο.

Οι δύο νοοχορεύτριες έκλεισαν αμέσως τ'αφτιά τους με τα χέρια τους.

Η Ζιρίνα, παραξενεμένη, απενεργοποίησε τη συσκευή.

Ο Ναλτάφιρ τις πλησίασε ρωτώντας αν ήταν καλά.

«Μας ενοχλεί ν'ακούμε τα λόγια μας,» εξήγησε η Ναλτάφιρ. «Όλους τους νοοχορευτές τούς ενοχλεί.»

«Θα φύγουμε,» δήλωσε η Σερφία.

«Αφήστε με να σας οδηγήσω στην τραπεζαρία,» προθυμοποιήθηκε ο αδελφός της Ζιρίνα, «να καθίσετε εκεί. Ελάτε μαζί μου.»

Οι νοοχορεύτριες, με τα ποτά τους στα χέρια, τον ακολούθησαν.

Ο Άσραδλιν, γέρνοντας κοντά στη Ζιρίνα, της ψιθύρισε: «Προειδοποίησε τον αδελφό σου να είναι προσεχτικός μαζί τους. Έχουν γίνει... περίεργα επεισόδια μ'αυτές.»

«Το γνωρίζω, Φύλακά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, και μετά πάτησε πάλι το πλήκτρο αναμετάδοσης του ηχοσυλλέκτη.

Όταν από το ηχείο ακουγόταν «*Οι σκοτεινοί αγωνιστές, που από παντού κοιτάζουν, παντού βρίσκονται, και δρουν απρόσμενα και αποφασιστικά, προετοιμάζουν ένα κάλεσμα για τον εξόριστο που επέστρεψε, μια πρόταση που θα τον δελεάσει, αλλά που προωθεί τα δικά τους σχέδια.*» «*Οι αιχμάλωτοί τους είναι το νόμισμά τους, και γνωρίζουν ότι έχουν πολύτιμο νόμισμα στην κατοχή τους,*» η Ζιρίνα είπε: «Εδώ! Εδώ μιλάνε καταφανώς για τους αυτονομιστές και τους αιχμάλωτούς τους.»

«Τι πρόταση, όμως, μπορεί να έχουν να μου κάνουν;» αναρωτήθηκε ο Άσραδλιν.

Κανένας δεν μίλησε. Κανένας δεν είχε απάντηση να του δώσει.

Κατά το μεσημέρι, ένα *σίρκι'θ* ήρθε και τον βρήκε ενώ εξακολουθούσε να είναι στο σπίτι των Φέρενερ, στον μισοκαμένο κήπο, μαζί με τη Ναλτάμα'χοκ και τη Μάρναλιθ. Η τελευταία ανέφερε στον Άσραδλιν τι είχε συμβεί το πρωί με τους Χαρνώθιους: τίποτα το αξιοσημείωτο δηλαδή – οι αναμενόμενες συγκρούσεις.

Το εξάποδο σαυράκι με τα διαμαντένια μάτια, έχοντας πάρει πράσινη δερματική απόχρωση τώρα, σκαρφάλωσε στη δεξιά μπότα του

Φύλακα, κάνοντάς τον να στραφεί και να το κοιτάξει. Ένα μικρό διπλωμένο χαρτί ήταν στο στόμα του.

Ο Άσραδλιν χαμογέλασε άθελά του. Όταν ήταν μικρός στη Φάνρηβ, λάτρευε τα *σίρκι'θ*. Τα έστελνε συχνά να μεταφέρουν αστεία μηνύματα στον Σάρμαλκιρ και στη Ναλτάμα. Η Ναλτάμα θύμωνε κάποιες φορές από τις φάρσες του. Αλλά ο Σάρμαλκιρ απαντούσε με δικές του φάρσες.

Ετούτο ήταν το πρώτο *σίρκι'θ* που είχε έρθει να βρει τον Άσραδλιν από τότε που εκείνος επέστρεψε στην πατρίδα του. Και σίγουρα δεν το είχε στείλει ο νεκρός αδελφός του από τον Μεταθανάτιο Κήπο.

Σκύβοντας πήρε το διπλωμένο χαρτί από το στόμα του *σίρκι'θ*, και το σαυράκι αμέσως εξαφανίστηκε μέσα στην αυλή των Φέρενερ. Ο Άσραδλιν ξεδίπλωσε το μήνυμα και το διάβασε:

> *Μικρέ Φύλακα αν θέλεις πίσω τον αδελφό μου & τον διπλωμάτη πρέπει να μιλήσουμε για κάτι που μας συμφέρει & τους 2. Σήμερα το απόγευμα στο Σκοτεινό Παζάρι στην Πλατεία των Μικρών Εμπόρων. Μόνο εσύ & άλλοι 6 μαζί σου το πολύ. Αν δω προδοσία η συνάντηση άκυρη & θ αρχίσω να σκοτώνω αιχμαλώτους. —Κάλνεντουρ (που έχει κοινούς στόχους με σένα)*

«Οι αυτονομιστές...»

«Οι αυτονομιστές;» έκανε η Μάρναλιθ, υψώνοντας ένα κατάμαυρο φρύδι επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της.

Ο Άσραδλιν τής έδωσε το μήνυμα για να το διαβάσει, και η Ναλτάμα'χοκ το διάβασε επίσης, κοιτάζοντας από δίπλα.

«Παγίδα,» είπε η Στρατηγός, επιστρέφοντας το μικρό χαρτί στον Φύλακα. «Αγνόησέ το.»

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, και της μίλησε για την προφητεία των νοοχορευτριών.

«Δε μπορείς να παίρνεις τέτοια ρίσκα βασιζόμενος σε ασυναρτησίες!» διαφώνησε η Μάρναλιθ.

«Ο Κάλνεντουρ ίσως να έχει να προτείνει κάτι που όντως μας συμφέρει, ακόμα κι αν πιστεύει ότι–»

«Ο Κάλνεντουρ ίσως να θέλει να σ'αιχμαλωτίσει ξανά!»

«Αν έχει αυτό στο μυαλό του, τότε θα αποτύχει. Σύμφωνα όμως μ'αυτά που είπαν η Σερφία και η Ναλτάφιρ–»

«Δε μπορείς να βασίζεις τη στρατηγική σου στις ασυναρτησίες νοοχορευτών!» επέμεινε η Μάρναλιθ.

«Θα κάνω ό,τι νομίζω, Μάρναλιθ–»

«Ολόκληρη η Κοινοπολιτεία σε υποστηρίζει. Έχει αφιερώσει χρήματα, ανθρώπους, και εξοπλισμούς–»

«Δε θ'αφήσω τον Εθέλδιρ αιχμάλωτο· τον αγαπά ο λαός μου, και ήταν σημαντικός αγωνιστής της Επανάστασης. Αλλά ούτε και τον Άλφεντουρ μπορώ ν'αφήσω στα χέρια των αυτονομιστών· του χρωστάω τη ζωή μου. Μία φορά μ'έσωσαν οι δίδυμες βοηθοί του και μία φορά ο ίδιος.»

Η Μάρναλιθ στράφηκε στη Ναλτάμα'χοκ, απεγνωσμένα. «Πες του κάτι, γιατί θα τρελαθώ!»

Η μάγισσα ανασήκωσε τους ώμους της στωικά. «Μου φαίνεται αποφασισμένος. Επιπλέον, όντως χρωστάμε πολλά και στον Άλφεντουρ και στον Εθέλδιρ.»

Η Μάρναλιθ, ρίχνοντας ένα άγριο βλέμμα στα δύο αδέλφια, στράφηκε και έφυγε από την οικία των Φέρενερ βγαίνοντας από τον κήπο.

«Πάμε να μιλήσουμε στη Ζιρίνα,» πρότεινε η Ναλτάμα'χοκ.

Ο Άσραδλιν κατένευσε.

Στην Πλατεία των Μικρών Εμπόρων, στο Σκοτεινό Παζάρι, η ιέρεια της Θορμάνκου Δαλνίραθ είχε στήσει μια μεγάλη σκηνή ως ναό της θεάς της, από τότε που η συνοικία κατακτήθηκε από τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας. Διάφοροι έρχονταν για να λάβουν τις ευλογίες της – για να έχουν το μένος της Θορμάνκου στο πλευρό τους, για να τους δώσει η Θορμάνκου την εκδίκηση που ζητούσαν εναντίον των εχθρών τους, για να τους κάνει δυνατούς στον πόλεμο. Επίσης, η Δαλνίραθ διέγραφε, επί πληρωμή, ιερογράμματα επάνω σε αντικείμενα που της έδιναν, μετατρέποντάς τα σε φυλαχτά της Θορμάνκου που θα πρόσφεραν δύναμη σ'αυτούς που τα φορούσαν. Οι εξεγερμένοι πολίτες του Σκοτεινού Παζαριού – αλλά και άλλοι, που έρχονταν από τον Νυκτόκηπο ή ακόμα και τον Ταριχευτή – της έφερναν πιστόλια, σπαθιά, καραμπίνες, νομίσματα, ρούχα, και η ιέρεια ή ζωγράφιζε ή λάξευε ιερογράμματα της θεάς της επάνω τους.

Τώρα ήταν βαθύ μεσημέρι και οι δρόμοι του Σκοτεινού Παζαριού ήσυχοι. Ούτε καν κρότοι και εκρήξεις δεν ακούγονταν από τα δυτι-

κά, από την Οδό των Ξένων· οι εχθροπραξίες είχαν, για την ώρα, πάψει. Η Δαλνίραθ επέστρεφε στον Ναό της Θορμάνκου μ'έναν σάκο στον ώμο. Είχε πάει ν'αγοράσει κάποια πράγματα προτού τα καταστήματα κλείσουν – φαγώσιμα και ποτά κυρίως. Φορούσε τα ιερατικά της άμφια – μια ενδυμασία από δέρματα, μέταλλα, κόκαλα, και κέρατα. Στο ένα της χέρι ήταν το Σκήπτρο της Οργής.

Τη σκηνή της δεν τη φρουρούσε κανένας. Δεν υπήρχε λόγος. Ποιος θα έμπαινε να κλέψει από τον Ναό της Θορμάνκου; Θα έστρεφε όλο το μένος της άγριας θεάς επάνω του. Η Δαλνίραθ παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου και μπήκε στον στρογγυλό χώρο που στο κέντρο του ήταν ο βωμός.

Κι επάνω στον βωμό καθόταν ένας άντρας!

Η Δαλνίραθ σάστισε προς στιγμή. «Πώς τολμάς!» είπε. «Δεν καταλαβαίνεις ότι ο Ναός είναι... είναι κλειστός;»

Ο άντρας ήταν γυμνός από τη μέση κι επάνω, με κατάμαυρο, όμορφο, γραμμωμένο σώμα. Τα μακριά ξανθά μαλλιά του έπεφταν στους ώμους του. Στο ένα του χέρι κρατούσε μισό ρόδι, και με το άλλο χέρι πήρε μέσα από το φρούτο έναν κατακόκκινο κόκκο και τον έβαλε στο στόμα του, μασώντας ήρεμα.

«Πρέπει να ζητήσω ταπεινά συγνώμη, Σεβασμιότατη, αλλά επιθυμούσα απεγνωσμένα τις ευλογίες σου...» Το βλέμμα του έμοιαζε να την εξερευνά, να τη γδύνει.

Η Δαλνίραθ τον έβρισκε προκλητικό, με ευχάριστο, διασκεδαστικό τρόπο. Αλλά ήταν ιέρεια της Θορμάνκου, και δεν μπορούσε να το αφήσει αυτό να περάσει έτσι! Ρίχνοντας κάτω τον σάκο της, στρέφοντας το Σκήπτρο της Οργής προς το μέρος του ξανθομάλλη άντρα, βάδισε προς το μέρος του και τον πίεσε στο στήθος με τα δύο κυρτά κοκάλινα κέρατα του ιερού σκεύους. «Είσαι ασεβής, και τραβάς επάνω σου το οργισμένο βλέμμα της Θορμάνκου!» είπε, αν και, για κάποιο λόγο, νόμιζε πως η φωνή της ήταν πιο αδύναμη απ'ό,τι συνήθως.

Ο άντρας δεν κινήθηκε από τη θέση του παρότι τα αιχμηρά κέρατα του Σκήπτρου πίεζαν το δέρμα του στα όρια να το σκίσουν. «Ζητώ ταπεινά συγνώμη,» είπε ξανά, χωρίς να πάρει τα μάτια του από πάνω της. «Μπορώ να προσφέρω κάτι για να εξιλεωθώ;» Τράβηξε ακόμα έναν πορφυρό κόκκο από το εσωτερικό του ροδιού και τον κράτησε, ανάμεσα σε δύο δάχτυλά του, προς τη Δαλνίραθ.

Τα μάτια της γούρλωσαν ενώ η ψυχή της χόρευε φλογισμένα μέσα στο στήθος της. «Είσαι *ασεβής,*» επανέλαβε. «Τι είδους ευλογίες αποζητάς;»

«Σαρκικού είδους από την ιέρεια που κάνει το αίμα μου να βράζει,» είπε ξεδιάντροπα ο άντρας.

«Είσαι... σαν δαίμονας του Πεινασμένου Σκοταδιού!» σύριξε η Δαλνίραθ, με τα μάτια της τώρα να στενεύουν.

«Έχεις γνωρίσει πολλούς τέτοιους;»

Η ιέρεια απομάκρυνε τα κέρατα του Σκήπτρου της Οργής από το στήθος του και, πλησιάζοντας τον, άρπαξε τα μαλλιά του με το ελεύθερό της χέρι και τον φίλησε δυνατά. Εκείνος δεν έδειξε να ξαφνιάζεται.

«Κανέναν,» είπε η Δαλνίραθ ξέπνοα, «κανέναν σαν εσένα,» διατρέχοντας και τα δυο της χέρια επάνω στο σώμα του. Το Σκήπτρο της Οργής βρισκόταν πεσμένο στο πάτωμα.

«Είμαι γηγενής της Φάνρηβ. Πολύ επικίνδυνος.» Της πρόσφερε ξανά τον πορφυρό κόκκο του ροδιού.

Η ιέρεια τον έφαγε από τα δάχτυλά του, γελώντας. Πού ήταν αυτός ο τύπος τόσο καιρό που είχε έρθει στο Σκοτεινό Παζάρι; αναρωτήθηκε. Κρυβόταν με τους αυτονομιστές; Τον φίλησε ξανά.

Τα χέρια του γλίστρησαν επιδέξια μέσα στα ιερατικά της άμφια: το ένα έφτασε ανάμεσα στους γλουτούς της, το άλλο άγγιξε τη γυναικεία της φύση κάτω από τον πυκνό θάμνο.

«Έχω δαιμόνιο στην καρδιά μου,» είπε ο άντρας· «θα το διώξεις;»

Η Δαλνίραθ τον οδήγησε στα ενδότερα του Ναού, πίσω από κουρτίνες που δεν άνοιγαν για απλούς επισκέπτες. Βγάζοντας βιαστικά τα ρούχα τους, ανέβηκαν στο χαμηλό, λυόμενο κρεβάτι, όπου ο έρωτας τους δεν ήταν καθόλου βιαστικός.

«Πού ήσουν κρυμμένος τόσο καιρό;» ρώτησε, σε κάποια στιγμή, η Δαλνίραθ ενώ τα σώματά τους ήταν μπλεγμένα. «Με τους αυτονομιστές;»

«Έχουν μαντικές ικανότητες οι ιέρειες της Θορμάνκου;» Η πλάτη της ήταν κολλημένη στο στέρνο του, και τα χέρια του κρατούσαν τα στήθη της, γαργαλιστικά.

Η Δαλνίραθ γύρισε τον λαιμό της για να δαγκώσει τ'αφτί του. «Ναι.»

«Αν είμαι δαίμονας σταλμένος από τους αυτονομιστές, πρέπει να σε δέσω για να μη μπορείς να με εκδιώξεις.»

«*Ναι,*» είπε ξέπνοα η Δαλνίραθ.

Ο Κάλνεντουρ γέλασε, και την έδεσε με τα σεντόνια, κάνοντας κόμπους επάνω στους ενωμένους αγκώνες της και στους καρπούς της οι οποίοι δεν ήταν καθόλου εύκολο να λυθούν. Την καβάλησε αργά, μπρούμυτα, ενώ εκείνη γρύλιζε και δάγκωνε το μαξιλάρι της, με τα μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά της απλωμένα γύρω από το κεφάλι της.

Τελικά, την άφησε από την αγκαλιά του και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, νιώθοντας το όργανό του ευχάριστα ταλαιπωρημένο από τις απότομες κινήσεις των γοφών της.

Η Δαλνίραθ έκανε να λυθεί από τα δεσμά του, πιστεύοντας ότι εύκολα θα έφευγαν από τα χέρια της. Αλλά διαπίστωσε ότι ήταν δεμένη σφιχτά, πολύ σφιχτά. Γελώντας είπε: «Χρειάζομαι λίγη βοήθεια, νομίζω.»

«Από έναν δαίμονα;» Ο Κάλνεντουρ άπλωσε το χέρι του προς το παντελόνι του. «Σταλμένο από τους αυτονομιστές;» Τράβηξε από την τσέπη ένα μικρό φιαλίδιο.

«Τι είναι αυτό;»

«Κάτι που θα πιείς.»

Συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Ο Κάλνεντουρ έβγαλε το πώμα με τον αντίχειρα του και της έπιασε τη μύτη με δύο δάχτυλα, κλείνοντάς την. Η Δαλνίραθ άρχισε να κλοτσά, φωνάζοντας. Εκείνος έβαλε το ανοιχτό φιαλίδιο στο στόμα της, αναγκάζοντάς την να πιει όλο το υγρό παρότι η ιέρεια προσπαθούσε να φτύσει.

Δεν ήταν *ανάγκη* να το πιει όλο, βέβαια. Ακόμα και πιο λίγο ήταν αρκετό για να τη ρίξει σε ώρες ύπνου. Οι αλχημιστές της Συντεχνίας του Ύπνου το αποκαλούσαν Γλυκό Όνειρο. Η Δαλνίραθ θα έβλεπε πολλά παράξενα οράματα όσο κοιμόταν, ο Κάλνεντουρ ήταν σίγουρος. Ίσως, μάλιστα, μέσα από ορισμένα από αυτά να της μιλούσε και η θεά της.

«Κρίμα που μάλλον δεν θα θέλεις να ξανασυναντηθούμε,» της είπε, φιλώντας τα κοιμισμένα χείλη της.

Το απόγευμα, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ πήγε στην Πλατεία των Μικρών Εμπόρων, ψάχνοντας ολόγυρα με το βλέμμα του για τον Κάλνεντουρ και μη βλέποντάς τον πουθενά. Μαζί του ήταν η Ναλτάμα'χοκ, η Ζιρίνα, ο Βάρναλιρ, ο Ζάρκαθιν'μορ (ο παλιός επαναστάτης μάγος με το τεχνομαγικό αριστερό χέρι), ο Νάσαλθιρ αλ Μάθακρουν, και ένας πολεμικός δενδρογίγαντας. Κανένας τους δεν καβαλούσε άλογο, γιγαντόλυκο, ή όχημα, μην ξέροντας πώς θα το έβλεπαν αυτό οι αυτονομιστές. Ήταν, ωστόσο, οπλισμένοι και φορούσαν πανοπλίες και κράνη. Η Ναλτάμα'χοκ και ο Ζάρκαθιν'μορ είχαν ήδη αρχίσει να μουρμουρίζουν ανιχνευτικά ξόρκια.

Ο Άσραδλιν δεν παρατηρούσε κανέναν κίνδυνο καθώς βάδιζαν μέσα στη μεγάλη πλατεία του Σκοτεινού Παζαριού. «Δε μπορεί να ήταν φάρσα...» είπε σαν να μιλούσε στον εαυτό του.

«Αποκλείεται,» αποκρίθηκε η Ζιρίνα, νιώθοντας αγχωμένη. «Ο Κάλνεντουρ δεν κάνει τέτοιες φάρσες.»

«Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τον Κάλνεντουρ, Ζιρίνα,» της είπε ο Νάσαλθιρ, πράγμα που δεν καταπράυνε καθόλου την ανησυχία της. Αυτή ήταν η ευκαιρία τους να σώσουν τον Εθέλδιρ – έπρεπε οπωσδήποτε να τον σώσουν! Ίσως, μάλιστα, να ήταν κάπου εδώ κοντά τους τώρα...

Η κουρτίνα της εισόδου της σκηνής που αποτελούσε Ναό της Θορμάνκου παραμερίστηκε και κάποιος τούς έγνεψε από εκεί. Κάποιος με κάπα και κουκούλα στο κεφάλι, μέσα στο λιγοστό φως του φθινοπωρινού απογεύματος. Κάποιος που δεν μπορεί να ήταν η Δαλνίραθ.

«Ο Κάλνεντουρ!» είπε η Ζιρίνα.

«Με προσοχή, Φύλακά μου,» προειδοποίησε ο Βάρναλιρ.

Πλησίασαν τον Ναό, και ο αρχηγός των αυτονομιστών τούς κοίταξε ερευνητικά κάτω από την κουκούλα του. «Είπαμε να φέρεις μέχρι *έξι* μαζί σου, μικρέ Φύλακα...»

«Δεν ξέρεις να μετράς, Κάλνεντουρ;» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν.

Ο αυτονομιστής έδειξε τον πολεμικό δενδρογίγαντα που είχε ένα πελώριο ρόπαλο ανέμελα στον ώμο. «Αυτός ο φυτικός κύριος μετρά για *ένας;*»

«Εσύ θα τον έλεγες δύο;»

«Ακόμα και *πέντε* θα τον έλεγα. Αλλά τέλος πάντων. Ελάτε μέσα στη σκηνή για να μιλήσουμε. Δυστυχώς, το παλικάρι» – έδειξε πάλι

τον δενδρογίγαντα – «είναι πολύ εύσωμο για να περάσει.» Και μπήκε στον Ναό της Θορμάνκου, αφήνοντας την κουρτίνα να κλείσει πίσω του.

Ο Άσραδλιν έκανε νόημα στον δενδρογίγαντα να μείνει έξω, κι εκείνος (εκπαιδευμένος να καταλαβαίνει τέτοια απλά νοήματα) υπάκουσε ενώ οι υπόλοιποι έμπαιναν στη σκηνή με τα χέρια τους στις λαβές των θηκαρωμένων όπλων τους, έτοιμοι να τα τραβήξουν με το παραμικρό.

Ο Κάλνεντουρ στεκόταν πίσω από τον βωμό της Θορμάνκου, με την κουκούλα του κατεβασμένη τώρα και τα δικά του χέρια σταυρωμένα μπροστά του. Τριγύρω στέκονταν τέσσερις αυτονομιστές – δύο άντρες, δύο γυναίκες. Η μία ήταν η Έρνελιθ, η κυνηγός από τις Σκιερές Κοιλάδες: ο Άσραδλιν δεν τη γνώριζε αλλά η Ζιρίνα, φυσικά, την ήξερε. Η άλλη ήταν η μάγισσα των αυτονομιστών, την οποία ο Άσραδλιν είχε δει όταν ο Κάλνεντουρ τον είχε αιχμάλωτο. Οι δύο άντρες ήταν άγνωστοι για τον Άσραδλιν· η Ζιρίνα, όμως, γνώριζε πως ο ένας ήταν παλιός επαναστάτης.

«Πού έχεις τον Εθέλδιρ;» ρώτησε αμέσως τον Κάλνεντουρ.

«Υπομονή,» αποκρίθηκε εκείνος. «Περνά καλύτερα απ'ό,τι περνούσα εγώ μαζί σας.»

«Το αμφιβάλλω.»

Ο Κάλνεντουρ ρουθούνισε. «Ούτε σε υπόγειο είναι κλειδωμένος ούτε βασανιστήρια τού γίνονται. *Μέχρι στιγμής*. Σας κάλεσα, λοιπόν, εδώ για να μιλήσουμε. Για να μιλήσω με τον μικρό Φύλακα, βασικά–»

«Πρόσεχε τα λόγια σου, αυτονομιστή,» του είπε ο Βάρναλιρ.

«Ας μην αρχίσουμε πάλι τις απειλές, αν έχετε την καλοσύνη. Έχω μια πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση να σας κάνω.»

«Πού είναι η Δαλνίραθ;» τον ρώτησε ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης. «Γιατί λείπει από τον Ναό της;»

«Δεν λείπει· εδώ είναι.»

Τα μάτια του Βάρναλιρ στένεψαν.

«Την έχουμε... υπό επίβλεψη, αν γι'αυτό αναρωτιέσαι.»

Το βλέμμα του Βάρναλιρ φανέρωσε ακόμα μεγαλύτερο θυμό.

«Την αγκαλιάζεις κι εσύ;» είπε ο Κάλνεντουρ.

«Κι εγώ; Τι εννοείς;»

«Δεν έχει σημασία τι εννοώ. Σημασία έχει τι έχω να σας προτείνω.»

«Πες μας, Κάλνεντουρ,» τον προέτρεψε ο Άσραδλιν, «και σταμάτα τα άχρηστα λόγια. Όταν τελειώσει αυτή η κουβέντα, περιμένω να ελευθερώσεις τη Δαλνίραθ.»

«Μην ανησυχείς· δε σκόπευα να την κρατήσω. Δε νομίζω ότι θα ήθελε πια.» Ο Κάλνεντουρ ακούμπησε τις γροθιές του στον βωμό της Θορμάνκου, στηριζόμενος εκεί, και είπε: «Υποθέτω πως μέσα στα σχέδιά σου είναι να κατακτήσεις και τον Μεσοπόταμο, εκτός των άλλων...»

«Μέσα στα σχέδιά μου είναι να διώξω τους δυνάστες της Χάρνωθ από *ολόκληρη την πόλη*, Κάλνεντουρ.»

«Αυτό ακριβώς είναι μέσα και στα δικά μου σχέδια. Μπορούμε, επομένως, να συνεργαστούμε.»

Ο Άσραδλιν δεν μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

Η Ζιρίνα κρατούσε την αναπνοή της. Ό,τι κι αν πρότεινε ο Κάλνεντουρ θα ήταν κάτι το ύποπτο· δεν είχε καμια αμφιβολία. *Πρέπει να πάρουμε τον Εθέλδιρ από τα χέρια του, γαμώτο! Και τον Άλφεντουρ, φυσικά.*

«Θα σας οδηγήσουμε στον Μεσοπόταμο, από δρόμους που μόνο εμείς ξέρουμε, ώστε να διώξετε από εκεί τους Χαρνώθιους. Όταν οι Χαρνώθιοι έχουν φύγει, όταν η συνοικία είναι υπό τον έλεγχό σας, θα ελευθερώσουμε τον Εθέλδιρ και τους υπόλοιπους.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. «Και τι θα κερδίσετε εσείς;»

«Θα διωχτούν οι Χαρνώθιοι από τον Μεσοπόταμο, όπως σου είπα.»

«Και θα τον καταλάβουμε εμείς.»

«Ακριβώς.»

«Αποφάσισες να γίνεις σύμμαχός μου, Κάλνεντουρ;»

«Είμαστε κι οι δύο εχθροί του Βασιλείου της Χάρνωθ· αυτό είναι αρκετό για την ώρα.»

«Δεν είσαι, δηλαδή, με το μέρος μου;»

«Σου απάντησα, και άλλη απάντηση δεν θα λάβεις. Θέλεις να κατακτήσεις, πολύ γρήγορα και πολύ ανώδυνα, τον Μεσοπόταμο; Αν ναι, θα ακολουθήσεις τους δρόμους που θα σου δείξουμε.»

Η Ζιρίνα είπε: «Τι εγγύηση έχουμε ότι θα ελευθερώσεις τον Εθέλδιρ και τους άλλους, Κάλνεντουρ;»

«Τον λόγο μου, φυσικά. Τον οποίο ποτέ δεν παραβαίνω. Αν θέλατε θα μπορούσα να σας υπογράψω κι ένα χαρτί – θα μπορούσα να το σφραγίσω κιόλας – αλλά, και πάλι, δεν νομίζω ότι θα μ'εμπιστευόσασταν περισσότερο απ'ό,τι ήδη με εμπιστεύεστε.»

Η Ζιρίνα και ο Άσραδλιν αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο Κάλνεντουρ, κι οι δυο τους σκέφτονταν, είχε απόλυτο δίκιο σ'αυτό.

5
Ο Αρχικατάσκοπος του Προτεκτοράτου και ο Γιος της Αρχόντισσας· Νυχτερινοί Τρόμοι· Πιθανότητες Επιτυχίας

Την πρώτη ημέρα της φυλάκισης της Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, ο Στρατηγός δεν επέτρεψε σε κανέναν να κατεβεί στα μπουντρούμια για να δει εκείνη ή την Ολέρια. Ούτε καν στον γιο της ή στον Θόρεντιν. Και ο Θάλβακιρ, το απόγευμα, ρώτησε τον Αρχικατάσκοπο τι μπορούσαν να κάνουν για να ελευθερώσουν τη μητέρα του και να διώξουν τον σφετεριστή από την εξουσία του προτεκτοράτου.

«Για την ώρα, τίποτα,» του απάντησε εκείνος.

«Δε μπορώ να την αφήσω στα χέρια του!»

«Αν αντιληφτεί ότι κινούμαστε εναντίον του, θα μας συλλάβει αμέσως και τους δύο.»

«Θα φύγω, τότε, απ'το προτεκτοράτο και θα πάω να ειδοποιήσω τον Βασιληά!»

«Ο Μεγαλειότατος δεν ξέρω αν θα παρέμβει αμέσως,» είπε συλλογισμένα ο Θόρεντιν, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν στο γραφείο του που ήταν γεμάτο συστήματα ασφαλείας που προστάτευαν από εξωτερική παρακολούθηση.

«Τι εννοείς; Είναι καταφανής προδοσία!»

«Δεν είναι 'καταφανής', Θάλβακιρ. Πρέπει να αποδειχτεί πρώτα. Ο Βασιληάς δεν θα δράσει χωρίς κάποιες αποδείξεις, ειδικά τώρα που το προτεκτοράτο είναι σε εμπόλεμη κατάσταση. Πολύ πιθανόν ν'αφήσει τον Στρατηγό ν'αντιμετωπίσει τους εχθρούς και *μετά* να επιλύσει την πολιτική υπόθεση με τη μητέρα σου.»

«Τουλάχιστον, όμως, μπορεί να προστάξει να τη βγάλουν από τα μπουντρούμια! Ακόμα κι αν δεν έχει πλέον την εξουσία της Φάνρηβ, δεν είναι ανάγκη να βρίσκεται κλειδωμένη εκεί κάτω!»

«Περίμενε,» του είπε ο Θόρεντιν, «να της μιλήσουμε πρώτα. Ίσως να μη θέλει.»

«Τι να μη θέλει;»

«Να μη θέλει να την πάρει ο Βασιληάς μακριά από το προτεκτοράτο.»

«Κάνεις χιούμορ που δεν καταλαβαίνω, Αρχικατάσκοπε;»

«Δεν κάνω χιούμορ. Εσύ μού φαίνεται ότι δεν ξέρεις καλά τη μητέρα σου–»

«Δεν της αρέσουν τα μπουντρούμια, αν αυτό εννοείς.» Ο Θάλβακιρ *έκανε* Χαρνώθιο χιούμορ τώρα, αν και χωρίς να χαμογελά· με όψη σκοτεινή και αποφασισμένη.

«Η Κέσριμιθ πάω στοίχημα πως θα δει την απομάκρυνσή της από το προτεκτοράτο ως ήττα. Δε θέλει να φύγει από εδώ, Θάλβακιρ· είμαι σίγουρος. Περίμενε να της μιλήσουμε πρώτα και, ύστερα, βλέπεις αν θα πας στον Βασιληά ή όχι.»

Ο γιος της Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε, σκεπτικός, καθώς ήταν καθισμένος αντίκρυ στον Αρχικατάσκοπο, με το γραφείο του δεύτερου ανάμεσά τους.

«Μη δράσεις βιαστικά,» τον προειδοποίησε ο Θόρεντιν, «γιατί μπορεί να κάνεις μοιραίο λάθος, που θα το μετανιώσουμε όλοι μας. Κι εγώ ανησυχώ για τη γυναίκα μου, μην ξεχνάς.»

«Δε σου φαίνεται, πάντως,» είπε ο Θάλβακιρ, πιο απότομα ίσως απ'ό,τι θα ήταν ευγενικό.

«Ούτε εσένα θα έπρεπε να σου φαινόταν τόσο η ανησυχία σου. Τέτοια πράγματα είναι που εκμεταλλεύονται οι εχθροί μας.»

Ο Θάλβακιρ συνοφρυώθηκε καθώς θυμόταν τα παρόμοια λόγια κάποιου άλλου, πίσω στο Βασίλειο. «Ξέρεις... αυτό λέει κι ο πατέρας μου.»

«Ο πατέρας σου είναι συνετός, τότε.» *Αν και η Κέσριμιθ δεν τον παρουσιάζει ως τέτοιο,* πρόσθεσε νοερά ο Θόρεντιν. «Πες μου γι'αυτόν.» Είχε την περιέργεια να μάθει για τον σύζυγο της Κέσριμιθ όσα εκείνη δεν έλεγε.

Ο Θάλβακιρ τού μίλησε, ενώ κάπνιζαν τσιγάρα. Αλλά σύντομα είπε: «Δε βλέπω πώς όλ' αυτά βοηθάνε τη μητέρα μου, όμως.»

Τη νύχτα, ο Θόρεντιν πληροφορήθηκε ότι ο Στρατηγός επιτέθηκε στη Μεγάλη Αγορά, και μάλιστα χρησιμοποιώντας την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Είχε συναντήσει, λοιπόν, τον Κάλνεντουρ. Χωρίς να αναφέρει τίποτα στον Αρχικατάσκοπο. Ποιος, όμως, είπε στον Στρατηγό για τη συμφωνία της Κέσριμιθ με τον Κάλνεντουρ; Η ίδια, ίσως; Η Ολέρια; Τις είχε ανακρίνει στα κελιά τους; Ή, μήπως, κά-

ποιος άλλος τού είχε μιλήσει; Κάποιος από αυτούς που ήταν μαζί με την Αρχόντισσα για να την προστατεύουν όταν συναντήθηκε με τον Κάλνεντουρ;

Δεν είχε ιδιαίτερη σημασία· ό,τι είχε συμβεί, είχε συμβεί.

Ο Στρατηγός κατάφερε να διώξει τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας από το κατακτημένο τμήμα της Μεγάλης Αγοράς, να τους ωθήσει πάλι στο Υαλουργείο και στον Ταριχευτή. Η νίκη του ήταν αξιοσημείωτη.

Ο Θόρεντιν αναρωτιόταν αν μπορούσε να το εκμεταλλευτεί κάπως αυτό για να ελευθερώσει την Κέσριμιθ ή την Ολέρια. Αλλά δεν είχε καμία καλή ιδέα. Το άφησε, οπότε. Καλύτερα να μη δρας όταν είσαι αβέβαιος. Καλύτερα να περιμένεις τη σωστή στιγμή.

Έφερε μια ερωτική συνοδό στα δωμάτιά του και της ζήτησε να τον ικανοποιήσει με το στόμα της. Ύστερα, ξάπλωσε να κοιμηθεί, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, ενώ η νεαρή γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στα πόδια του, με το γαλανόδερμο σώμα της ολόγυμνο πάνω στο κρεβάτι εκτός από μια κυματιστή δερματοστιξία στ'αριστερά πλευρά.

Το πρωί, ο Θόρεντιν συναντήθηκε ξανά με τον Θάλβακιρ και τον είδε, αν μη τι άλλο, πιο αγριεμένο από χτες.

«Δε θυμάσαι τι σου είπα; Μη δείχνεις τίποτα στους εχθρούς σου.»

«Είσαι εχθρός μου τώρα, Θόρεντιν;»

«Δεν είμαι. Αλλά αφού φαίνεσαι έτσι σ'εμένα το ίδιο θα φαίνεσαι και στον Στρατηγό, είμαι σίγουρος.»

«Τι προστασία υπάρχει στα μπουντρούμια, Θόρεντιν;» άλλαξε ξαφνικά θέμα ο Θάλβακιρ.

Βρίσκονταν στα δωμάτια του γιου της Κέσριμιθ, και ο Αρχικατάσκοπος δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι το μέρος *δεν* παρακολουθείτο με κοριούς ή άλλο τρόπο. Για να είσαι καλός κατάσκοπος, έπρεπε παντού και πάντα να θεωρείς ότι οι τοίχοι έχουν αφτιά (και μάτια, επίσης). Όχι *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά,* αλλά *Κρύβε τα πάντα, και λέγε άλλα αντί άλλων*.

«Τι σημασία έχει ό,τι προστασία κι αν υπάρχει;»

«Αν ο Στρατηγός δεν έχει πολλούς φρουρούς εκεί κάτω, ίσως να μπορούσαμε να τους ορμήσουμε και–»

«Και τι να κάνουμε; Να πάρουμε τη μητέρα σου και να τρέξουμε να φύγουμε; Όλοι οι μαχητές στο Μέγαρο των Φυλάκων βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Στρατηγού–»

«Θα μπούμε γρήγορα σ'ένα ελικόπτερο!»

Ο Θόρεντιν γέλασε. «Τα ελικόπτερα τα φυλάνε, δίχως αμφιβολία.»

«Δεν υπάρχουν μυστικά περάσματα; Δε μπορούμε να βγούμε από τους υπονόμους;»

Ο Θόρεντιν έπιασε σφιχτά τους ώμους του Θάλβακιρ. «Άκουσέ με. Το Μέγαρο των Φυλάκων είναι το πιο καλά φρουρούμενο μέρος στη Φάνρηβ. Για την ώρα, πρέπει να κάνουμε υπομονή. Και,» του ψιθύρισε κοντά στ'αφτί, «μη λες πολλά· δεν ξέρεις ποιος παρακολουθεί τα δωμάτιά σου, εντάξει;»

Ο Θάλβακιρ τον κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Έλα μαζί μου,» είπε ο Θόρεντιν. «Πάμε να μιλήσουμε στον Στρατηγό. Χτες βράδυ έγινε μια μεγάλη νίκη στην πόλη· ίσως σήμερα να μας αφήσει να μιλήσουμε στη μητέρα σου και στη γυναίκα μου.»

«Τι μεγάλη νίκη;»

Ο Θόρεντιν τού είπε καθώς έφευγαν από τα δωμάτιά του.

Πήγαν στην Αίθουσα του Φύλακα και σύντομα μίλησαν στον Σέλιρ αλ Σίριλναθ, απαιτώντας να δουν τη Βασιλική Αντιπρόσωπο και την Αρωγό της. «Το γεγονός ότι δεν αφήνεις κανέναν να τους μιλήσει αρχίζει να μοιάζει ύποπτο στους πάντες, Στρατηγέ,» του είπε ο Θόρεντιν, γνωρίζοντας πως τέτοια λόγια είχαν βαρύτητα με ευγενείς, αξιωματικούς, και συμβουλάτορες να βρίσκονται ολόγυρα.

Ο Σέλιρ δέχτηκε τελικά να τους αφήσει να κατεβούν στα μπουντρούμια. Ο Θάλβακιρ θα μπορούσε να μιλήσει στη μητέρα του, και ο Θόρεντιν στη σύζυγό του.

«Θέλω κι εγώ να μιλήσω στην Αρχόντισσά μας, Στρατηγέ!» είπε ο Αρχικατάσκοπος.

«Αυτή είναι η απόφασή μου, Θόρεντιν. Δεν υπάρχει *κανένας* πραγματικός λόγος να της μιλήσεις – δεν είσαι συγγενής της. Ίσως, μάλιστα, να σκοπεύεις να προσπαθήσεις να την ελευθερώσεις παράνομα. Συχνά δρας έτσι.»

«Οι δραστηριότητές μου ποτέ δεν ήταν παράνομες,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Και είμαι σίγουρος πως τα μέτρα φύλαξης που έχεις λάβει είναι καλά· δε θα ήταν εύκολο να την ελευθερώσω, ακόμα κι αν ήθελα να προσπαθήσω.»

«Μην έχεις καμια αμφιβολία για τούτο»· και η απειλή ήταν έκδηλη στο βλέμμα του Σέλιρ. «Όπως και νάχει, μόνο ο μικρός θα μιλήσει

στη μητέρα του. Εσύ μπορείς να δεις τη γυναίκα σου· έχω μάθει ότι είναι απεγνωσμένη.»

«Κανονικά, θα έπρεπε να είχες ελευθερώσει την Ολέρια. Δεν είναι επικίνδυνη για σένα.»

«Η Αρωγός ήταν μαζί με την Αρχόντισσα όταν σχεδιαζόταν η προδοσία του προτεκτοράτου, επομένως συμφωνούσε με τις ενέργειές της.»

Στην πραγματικότητα, όμως, ο λόγος που τη θέλεις φυλακισμένη είναι για να εκβιάζεις εμένα, σκέφτηκε ο Θόρεντιν.

Ο Σέλιρ πρόσταξε έναν διοικητή να οδηγήσει τον Αρχικατάσκοπο και τον νεαρό αριστοκράτη στα μπουντρούμια. Ο στρατιωτικός χαιρέτησε στρατιωτικά τον Στρατηγό και έγνεψε στον Θόρεντιν και στον Θάλβακιρ να τον ακολουθήσουν, πράγμα το οποίο εκείνοι έκαναν, αν και βέβαια γνώριζαν τον δρόμο και μόνοι τους.

Κατέβηκαν στα μπουντρούμια και ο διοικητής είπε στους φρουρούς εκεί ότι ο Στρατηγός είχε επιτρέψει στον γιο της Αρχόντισσας να τη συναντήσει και στον Αρχικατάσκοπο να συναντήσει τη σύζυγό του. Οι φρουροί, φυσικά, δεν έφεραν καμια αντίρρηση. Πήραν τα όπλα του Θόρεντιν και του Θάλβακιρ και τους οδήγησαν μέσα στους διαδρόμους των μπουντρουμιών. Σύντομα, οι δυο τους χωρίστηκαν, ο καθένας μαζί με δύο φρουρούς.

Όταν ο Θάλβακιρ έφτασε μπροστά στην πόρτα του κελιού της μητέρας του, ο ένας φρουρός τού έκανε νόημα να μείνει πίσω και μίλησε στην Κέσριμιθ από το καγκελωτό παραθυράκι.

«Αρχόντισσά μου;»

«...Ναι,» ακούστηκε η φωνή της από μέσα, ξερή, κουρασμένη.

«Έχετε επισκέπτη. Ο γιος σας.» Ο φρουρός ξεκλείδωσε την πόρτα και την άνοιξε.

Ο Θάλβακιρ μπήκε, βρίσκοντας τη μητέρα του να σηκώνεται από ένα αχυρόστρωμα στο πάτωμα. Το πρόσωπό της ήταν καταπονημένο· μαύροι κύκλοι υπήρχαν γύρω από τα μάτια της. Αλλά χαμογέλασε αντικρίζοντάς τον, και τον αγκάλιασε σφιχτά. Μύριζε παλιό ιδρώτα, δάκρυα, και ξεθυμασμένο άρωμα.

«Είσαι καλά, αγάπη μου;» ρώτησε. «Δε σ'έχουν φυλακίσει;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Θάλβακιρ χαϊδεύοντας τα κόκκινα μαλλιά της. «Κι ο μόνος λόγος που ακόμα δεν έχω σκοτώσει τον Στρατηγό

είναι επειδή μ'έχει συγκρατήσει ο Θόρεντιν. Πες μου, όμως, να το κάνω και θα γίνει!»

Η Κέσριμιθ τον κοίταξε καταπρόσωπο, κρατώντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της. «*Σε καμία περίπτωση.*»

«Πρέπει να σε πάρουμε από εδώ, μαμά. Δε θα σ'εγκαταλείψω.»

«Δε μπορείς να κάνεις τίποτα τώρα. Και μη γίνεις στόχος του Στρατηγού· σε παρακαλώ, *μη γίνεις στόχος του Στρατηγού*. Φύγε απ'το προτεκτοράτο· γύρνα πίσω στο Βασίλειο.»

Ο Θάλβακιρ κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, μέσα απ'το καγκελωτό παραθυράκι. Δεν είδε κανέναν φρουρό να τους παρακολουθεί, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι κανένας δεν μπορούσε να κρυφακούσει.

Ψιθύρισε στη μητέρα του: «Το σκεφτόμουν κι εγώ να φύγω, για να ενημερώσω τον Βασιληά σχετικά με την προδοσία του Στρατηγού.» Της εξήγησε, εν συντομία, το σχέδιό του· της είπε ότι ο Βασιληάς μπορούσε, τουλάχιστον, να την απομάκρυνε από το προτεκτοράτο μέχρι ο πόλεμος εδώ να τελειώσει.

Η Κέσριμιθ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι,» είπε. «Μην το κάνεις. Μη μπλέξεις τον Βασιληά. Όχι έτσι. Δε θέλω να φύγω. Η Φάνρηβ είναι υπό την προστασία μου, εδώ και χρόνια. Δε θα φύγω. Δε θα την αφήσω στα χέρια του Σέλιρ αλ Σίριλναθ!»

Ο Θάλβακιρ αναστέναξε. *Ο Αρχικατάσκοπος είχε δίκιο,* παρατήρησε. «Ο Θόρεντιν... το ίδιο μού έλεγε. Αυτό μού έλεγε ότι θα απαντούσες. Σε ξέρει καλά, φαίνεται, μητέρα.»

«Γιατί δεν ήρθε να με δει;»

«Δεν τον άφησαν. Ο Στρατηγός άφησε μόνο εμένα να έρθω, κι επέτρεψε στον Θόρεντιν να συναντήσει την Αρωγό σου.»

«Η Ολέρια πρέπει να είναι τρομοκρατημένη...» είπε η Κέσριμιθ κοιτάζοντας προς τα δίπλα, τον γκρίζο, τραχύ πέτρινο τοίχο. Μέσα στη νύχτα (και ήξερε ότι ήταν νύχτα μόνο επειδή είχε μαζί της το ρολόι της) είχε ακούσει ουρλιαχτά και κλάματα από κάπου μες στα μπουντρούμια, και δεν είχε αμφιβολία πως ήταν η Ολέρια.

Η ίδια η Κέσριμιθ αισθανόταν πολύ... περίεργα και δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ένας τρομερός φόβος είχε καταλάβει την ψυχή της σαν παγερός μανδύας· τα μέλη της έτρεμαν ανεξέλεγκτα και οι σκέψεις της ήταν γεμάτες απόγνωση και θάνατο· δύο φορές αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει τον απόπατο για ν'αδειάσει το έντερό της και πολύ περισσότερες φορές για ν'αδειάσει την κύστη της, αν και είχε πιει

ελάχιστα και δεν είχε φάει καθόλου. Κάτι άσχημο τής συνέβαινε, και είχε την εντύπωση πως μαγεία το προκαλούσε, πως ο Στρατηγός είχε βάλει μάγους να την τρομοκρατήσουν με τα ξόρκια τους.

Στοίχημα ήταν αν κατάφερε να κοιμηθεί μια, δυο ώρες, και βλέποντας φριχτούς εφιάλτες: ότι αράχνες σκαρφάλωναν επάνω της, δαγκώνοντάς την· ότι άγνωστοι, σιδεροντυμένοι φονιάδες σκότωναν τον γιο της· ότι κάποιος ερχόταν για να της βγάλει τα μάτια...

Η τρομώδης επίδραση συνεχίστηκε και το πρωί για λίγο, και ύστερα σταμάτησε. Κι ένας φρουρός ήρθε για να την ειδοποιήσει ότι ο γιος της ήταν εδώ.

Οι εφιάλτες τής είχαν πει ψέματα για τον θάνατο του Θάλβακιρ. Και η Κέσριμιθ αισθανόταν ανακουφισμένη.

Αγκάλιασε ξανά τον γιο της. «Να προσέχεις,» του ψιθύρισε, έντονα, και τον φίλησε στ’αφτί. «Να προσέχεις!»

«Πες μου τι να κάνω, μητέρα. Τι να κάνω για να σ’ελευθερώσω.»

«Τίποτα–»

«Δε μπορώ να σ’αφήσω να–»

«*Τίποτα,*» επέμεινε η Κέσριμιθ, που φοβόταν πολύ γι’αυτόν. Ο Στρατηγός μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει εναντίον της. «Ο Θόρεντιν θα με βοηθήσει. Ο Θόρεντιν ξέρει.»

«Τον εμπιστεύεσαι;»

«Ναι.»

Όταν βγήκαν από τα μπουντρούμια και βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους του Μεγάρου των Φυλάκων, ο Θάλβακιρ ρώτησε τον Θόρεντιν:

«Τι κάνει η γυναίκα σου;»

«Τα χάλια της έχει.» Και τώρα η όψη του φανέρωνε ανησυχία, παρατήρησε ο γιος της Κέσριμιθ. «Η μητέρα σου;»

«Της είπα για το σχέδιό μου να πάω στο Βασιλιά, και μου έδωσε την απάντηση που μου είχες πει ότι θα μου έδινε. Δε θέλει να φύγει απ’το προτεκτοράτο.»

Ο Θόρεντιν ένευσε σαν να μην είχε καμια αμφιβολία γι’αυτό.

«Δε μπορώ, όμως, να την εγκαταλείψω,» είπε ο Θάλβακιρ. «Πρέπει να βρούμε ένα σχέδιο. Πρέπει να τη βγάλουμε από κει μέσα.»

«Ναι, πρέπει. Αλλά δεν θα είναι εύκολο.»

«Προτού φύγω, μου είπε ότι πιστεύει πως ο Στρατηγός χρησιμοποιεί μαγεία εναντίον της για να την τρομοκρατεί. Θέλει να τη βάλει

να παραδεχτεί ότι σκόπευε να προδώσει το προτεκτοράτο, να πουλήσει το μισό στην Κοινοπολιτεία.»

«Αναμενόμενο κι αυτό,» σχολίασε ψύχραιμα ο Θόρεντιν. «Η Κέσριμιθ δεν θα ενδώσει εύκολα, όμως· είμαι σίγουρος. Ωστόσο...» Τον λοξοκοίταξε. «Εσύ να προσέχεις. Μπορεί ο Σέλιρ να σε χρησιμοποιήσει για να την εκβιάσει. Να προσέχεις πολύ.»

«Ας έρθει αν θέλει!» γρύλισε ο Θάλβακιρ. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, ας έρθει!»

«Όχι ανόητοι ηρωισμοί,» τον προειδοποίησε ο Θόρεντιν. «Πρέπει να είμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι γι'αυτόν.»

Μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα του Μεγάρου και ανέβηκαν προς τον όροφο όπου βρίσκονταν τα δωμάτιά τους.

«Ο μικρός Φύλακας συμφώνησε,» είπε ο Κάλνεντουρ, το βράδυ, καθώς είχε φέρει τους φιλοξενούμενούς του στην τραπεζαρία για να δειπνήσουν μαζί μ'εκείνον και αρκετούς από τους άλλους αυτονομιστές. «Αύριο, όταν έχει πέσει ο ήλιος, οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας θα χτυπήσουν τον Μεσοπόταμο υπό την καθοδήγησή μας. Και πολύ Χαρνώθιο αίμα θα κυλήσει στους υπονόμους.»

«Και μετά θα μας αφήσεις να φύγουμε;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Φυσικά. Αυτή ήταν η συμφωνία μου με τον μικρό Φύλακα.» Και προς τον Εθέλδιρ: «Γιατί είσαι τόσο κατηφής, αδελφέ; Νόμιζα πως *ήθελες* η Κοινοπολιτεία να νικήσει.»

«Γνωρίζω, όμως, πως εσύ *δεν* το θέλεις, Κάλνεντουρ.»

«Ο εχθρός είναι κοινός τούτη τη φορά.» Ο Κάλνεντουρ ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του. «Δεν πρόκειται να επιτεθούμε στους μαχητές του μικρού Φύλακα από τα νώτα, αν αυτό φοβάσαι.»

Η όψη του Εθέλδιρ εξακολουθούσε να φανερώνει δυσαρέσκεια.

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Πολύ περίεργος είσαι, αδελφέ! Σε πειράζει που θα νικήσετε με τη *δική μου* βοήθεια; Τόσο πολύ με μισείς;»

«Δε σε μισώ, Κάλνεντουρ. Αν σε μισούσα θα σε είχα αφήσει στα χέρια της Στρατηγού της Κοινοπολιτείας.»

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου, λοιπόν;»

«Δε σ'εμπιστεύομαι.» Ο Εθέλδιρ είχε αγγίξει ελάχιστα το φαγητό στο τραπέζι· μόνο λίγη σαλάτα είχε βάλει στο πιάτο του.

Ο Κάλνεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Με καταστρέφεις...» Δεν ήταν φανερό αν αστειευόταν ή αν σοβαρολογούσε.

Η Έρνελιθ είπε στον Εθέλδιρ: «Κανονικά έπρεπε να ήσουν στο πλευρό μας! Θυμάσαι πώς ήταν παλιά; Πολεμούσαμε όλοι μαζί τους Παντοκρατορικούς – ενωμένοι!»

Ο Εθέλδιρ χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι, κάνοντας τα πιάτα και τα ποτήρια να τρίξουν και να αναπηδήσουν. «Η Επανάσταση τελείωσε! Οι Παντοκρατορικοί δεν είναι πλέον εδ–!»

«Εδώ, όμως, είναι τα *απομεινάρια* τους!» τον διέκοψε ο Κάλνεντουρ.

«Ναι – οι Χαρνώθιοι. Αλλά δικός σας εχθρός δεν είναι μόνο οι Χαρνώθιοι–»

«Η Φάνρηβ πρέπει να είναι ελεύθερη από κάθε εξωτερικό έλεγχο – όλοι οι αυτονομιστές συμφωνούμε σ'αυτό.»

«Δε μπορούμε να νικήσουμε το Βασίλειο της Χάρνωθ χωρίς την Κοινοπολιτεία. Έτσι όπως δράτε, καταστρέφετε την πόλη, γαμώ τα μούσια του Νούρκας! *Τη διαιρείτε.*»

«Σκοπός μας είναι να την *ενώσουμε*,» του είπε ο Κάλνεντουρ.

«Έλα μαζί μας,» του είπε η Έρνελιθ.

«Έλα μαζί μας, Πρόμαχε,» του είπε ο Ζόρελνιρ.

«Ναι – έλα μαζί μας,» του είπε ο Μέμντουρ.

«Γιατί να μην είσαι μαζί μας, θείε;» τον ρώτησε ο Άνφιρ, ο εντεκάχρονος γιος του Κάλνεντουρ. «Εμείς είμαστε οι καλοί· η Κοινοπολιτεία είναι *κατακτητές*.»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι απεγνωσμένα. «Δεν καταλαβαίνετε *τίποτα*. Ή δεν θέλετε να καταλάβετε...»

Αργότερα, όταν οι περισσότεροι είχαν πάει να κοιμηθούν, ο Άλφεντουρ είπε στις δίδυμες, που μοιράζονταν το δωμάτιό του:

«Νομίζω πως έχω ένα σχέδιο στο μυαλό μου. Αρκετά καλό, ίσως.»

Τον κοίταξαν με έκδηλη αναμονή, από το κρεβάτι τους όπου ήταν τυλιγμένες μέσα σε δύο κουβέρτες.

«Δεν ξέρω, όμως, αν θα φτάσουμε ώς εκεί...» μουρμούρισε ο διπλωμάτης.

«Τι εννοείτε, κύριε Άλφεντουρ;» ρώτησε η μία από τις δύο – πάντοτε τυπικές· ακόμα και τώρα, που ήταν αιχμάλωτες μαζί του, του μιλούσαν στον πληθυντικό. Και ο Άλφεντουρ τις είχε μπερδέψει πάλι· δεν ήταν βέβαιος αν η Ζέρκιλιθ ή η Αζουρίτα είχε μιλήσει.

«Χωρίς την Αρχόντισσα το σχέδιό μου δεν μπορεί να λειτουργήσει.»

Οι δίδυμες τον περίμεναν να πει κι άλλα.
«Πρέπει να την ελευθερώσουμε. Για να υπάρχουν κάποιες πιθανότητες επιτυχίας,» πρόσθεσε ο Άλφεντουρ. Αλλά δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο.

6

Οι Κρυφοί Δρόμοι των Αυτονομιστών· ο Λόγος του Κάλνεντουρ· τα Μυαλά του Στρατηγού και του Αρχικατασκόπου Συναντιούνται

Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας χτυπούσαν τους Χαρνώθιους από τα άκρα του Νυκτόκηπου και του Σκοτεινού Παζαριού, από τα άκρα του Ταριχευτή και του Υαλουργείου, και από το ανατολικό τμήμα του ποταμού Τίγρη. Εκρήξεις αντηχούσαν μες στη νύχτα και λάμψεις διέλυαν τα σκοτάδια.

Αλλά όλα αυτά δεν ήταν παρά αντιπερισπασμός.

Η πραγματική επίθεση ερχόταν κάτω από τους δρόμους της πόλης. Οι αυτονομιστές οδηγούσαν τους μαχητές του Φύλακα μέσα από μέρη υπόγεια, υγρά, σκοτεινά, και λαβυρινθώδη. Ξεκινώντας από τους υπονόμους του Ταριχευτή, μπήκαν σε φυσικές σήραγγες και σπηλιές, πέρασαν κάτω από τον ποταμό Τίγρη, και κατέληξαν στους υπονόμους του Μεσοπόταμου. Ταυτόχρονα, ένα άλλο τμήμα μισθοφόρων της Κοινοπολιτείας – υπό την καθοδήγηση αυτονομιστών ξανά – έφευγε από τους υπόνομους του Νυκτόκηπου και, ακολουθώντας φυσικές σήραγγες και σπηλιές, έφτανε κι αυτό στους υπονόμους του Μεσοπόταμου, αλλά σε διαφορετικό μέρος.

Οι αυτονομιστές, έπειτα, τους οδήγησαν όλους στους «κρυφούς δρόμους» του Μεσοπόταμου που γνώριζαν καλά: δρόμους που διαγράφονταν μέσα από τις αυλές σπιτιών και τις πιλοτές πολυκατοικιών· δρόμους που περνούσαν μέσα από διαδρόμους, δωμάτια, και παράθυρα οικημάτων· δρόμους που σχηματίζονταν από δώματα, ταράτσες, και μπαλκόνια. Οι αυτονομιστές έμοιαζαν, μες στη νύχτα, να έχουν αποκαλύψει στους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας έναν παράλληλο κόσμο, μια ενδοδιάσταση σαν αυτή της Πόλης της Αέναης Νύχτας – μόνο που εδώ οι άλλοι δεν ήταν άυλες φιγούρες, ούτε οι ελκτικές δυνάμεις ασθενικές.

Ο Άσραδλιν δεν είχε δεχτεί να μείνει πίσω. Παρότι η Μάρναλιθ διαφωνούσε με την παρουσία του σ’ετούτη τη μάχη, εκείνος επέμενε ότι η θέση του Φύλακα της Φάνρηβ είναι κοντά στους μαχητές του και είχε έρθει να πολεμήσει μαζί τους. Είχε ξεκινήσει από τον Ταριχευτή, είχε μπει στους υπονόμους, στις φυσικές σήραγγες και στις σπηλιές, είχε περάσει κάτω από τον ποταμό Τίγρη, και είχε βγει στους υπονόμους του Μεσοπόταμου. Η Ναλτάμα’χοκ ήταν κοντά του – δεν ήθελε να τον αφήσει μόνο. Το ίδιο κι η Μάρναλιθ. Ο Βάρναλιρ θα ερχόταν επίσης, αλλά ο Άσραδλιν τον είχε προστάξει να μείνει πίσω, γιατί έπρεπε να φέρει τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδες σε τούτη τη μάχη – και δεν μπορούσαν να κατεβάσουν τους γιγαντόλυκούς τους μέσα στους υπονόμους. Έτσι, ο Βάρναλιρ και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες ήταν τώρα στο Σκοτεινό Παζάρι και περίμεναν να εφορμήσουν στους Χαρνώθιους μόλις άκουγαν συμπλοκές να έχουν ξεσπάσει στον Μεσοπόταμο.

Ο Κάλνεντουρ συνάντησε τον Άσραδλιν στους υπονόμους του Μεσοπόταμου, βαστώντας έναν φωτόλιθο στο αριστερό χέρι. «Οι οσμές δεν είναι και τόσο όμορφες εδώ κάτω, μικρέ Φύλακα, αλ–»

«Δε μ’ενδιαφέρουν οι οσμές, Κάλνεντουρ. Από πότε ήξερες γι’αυτά τα υπόγεια περάσματα; Και δεν εννοώ τους υπονόμους. Μέχρι που εκτείνονται; Εκτείνονται ώς κάτω από το Μέγαρο των Φυλάκων;»

«Δυστυχώς όχι,» αποκρίθηκε ο Κάλνεντουρ· «η έκτασή τους είναι σχετικά μικρή. Υπάρχει ένα σύμπλεγμα σπηλαίων – αυτό από το οποίο ήρθες – που ενώνει τον Μεσοπόταμο με τη Μεγάλη Αγορά και τον Ταριχευτή. Υπάρχει άλλο ένα που ενώνει τον Νυκτόκηπο με το Σκοτεινό Παζάρι και τον Μεσοπόταμο. Τα δύο συμπλέγματα δεν επικοινωνούν μεταξύ τους, παρά μόνο μέσω των υπονόμων.

»Αλλά δεν θάπρεπε να σου δίνω τόσες πληροφορίες, μάλλον. Έλα, ακολούθησέ με. Ήρθε η ώρα να κατακτήσετε τον Μεσοπόταμο.»

«Αυτή είναι η πόλη μου, Κάλνεντουρ – θέλω να ξέρω τα πάντα! Ειδικά πράγματα που αφορούν την ασφάλειά της.»

Ο αρχηγός των αυτονομιστών γέλασε. «Λείπεις πολλά χρόνια για να είναι πλέον πόλη σου.»

«Πώς τολμάς!» Το χέρι του Άσραδλιν πήγε ακούσια στο πιστόλι στη ζώνη του. «*Γεννήθηκα* εδώ! Ο πατέρας μου ήταν Φύλακας πριν από εμένα! Η θέση μου είναι στη Φάνρηβ· το καθήκον μου είναι να την προστατεύω!»

«Ο Ιουράσκε μαζί σου, τότε,» αποκρίθηκε ειρωνικά ο Κάλνεντουρ και, στρέφοντάς του την πλάτη, βάδισε μέσα στους υπονόμους. Οι αυτονομιστές αμέσως τον ακολούθησαν, κάνοντας νόημα και στους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας να έρθουν.

Η Ναλτάμα άγγιξε τον ώμο του Άσραδλιν και ψιθύρισε στ'αφτί του: «Τι περίμενες ν'ακούσεις απ'αυτόν; –Πάμε.»

Η Μάρναλιθ έμοιαζε νάχει την ίδια άποψη καθώς ακολουθούσε τους αυτονομιστές μαζί με τους πολεμιστές της.

Δεν άργησαν να βρεθούν επάνω, στους «κρυφούς δρόμους» του Μεσοπόταμου, με σκοπό να χτυπήσουν τους Χαρνώθιους στα μέρη όπου ο Κάλνεντουρ θα τους καθοδηγούσε, ώστε να τους διαλύσουν με λίγο κόπο.

Η Ζιρίνα βρισκόταν στο Σκοτεινό Παζάρι μαζί με τον Βάρναλιρ αλ Θάρναθ και τους Μαυρόλυκους Καβαλάρηδές του. Ήταν κι εκείνη επάνω σε γιγαντόλυκο και ντυμένη με πανοπλία (την οποία είχε αρχίσει να συνηθίζει τελευταία και δεν την ενοχλούσε τόσο όσο παλιά). Η Μάλμεντιρ βρισκόταν κοντά της, καβάλα σε άλογο και πάνοπλη επίσης. Δε θα θύμιζε καθόλου δημοσιογράφο αν δεν είχε μαζί της μια φωτογραφική μηχανή. Σε τι πίστευε ότι θα της χρειαζόταν, η Ζιρίνα δεν μπορούσε να μαντέψει.

Από μέσα της προσευχόταν στον Νούρκας όλα να πάνε καλά. Προσευχόταν τούτη η υπόθεση να μην ήταν κάποια περίπλοκη παγίδα του Κάλνεντουρ προκειμένου να απαγάγει τον Φύλακα ή να προκαλέσει κανένα άλλο πρόβλημα.

Όταν κρότοι, ιαχές, και κραυγές αντήχησαν από το εσωτερικό του Μεσοπόταμου, όταν λάμψεις και φωτιές φάνηκαν από εκεί, οι παρατηρητές που στέκονταν πάνω σε οικήματα του Σκοτεινού Παζαριού φώναξαν στον Βάρναλιρ ότι οι μαχητές της Κοινοπολιτείας ήταν μέσα και χτυπούσαν τους Χαρνώθιους.

Ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης πρόσταξε επίθεση.

Ολόκληρο το Σκοτεινό Παζάρι – μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας και εξεγερμένοι πολίτες – κινήθηκε προς τον Μεσοπόταμο – πεζοί, ιππείς, λυκοκαβαλάρηδες, οχήματα, άμαξες με πυροβόλα επάνω. Και το ίδιο συνέβαινε συγχρόνως και από τα άκρα του Νυκτόκηπου.

Η Ζιρίνα ακολούθησε τους επιτιθέμενους, με τη Μάλμεντιρ πλάι της. Το χάος που αρχίνησε στην Οδό των Ξένων έμοιαζε βγαλμένο

από εφιαλτικό πίνακα ή ταινία όπου όλοι οι ηθοποιοί έχουν ξαφνικά τρελαθεί. Φωτιές, κραυγές, λάμψεις, συντρίμμια, άλογα που χρεμέτιζαν και κλοτσούσαν, γιγαντόλυκοι που γρύλιζαν και πηδούσαν, πυροβόλα που κροτάλιζαν, κανόνια που βροντούσαν, λεπίδες γυάλιζαν, αίμα τιναζόταν, κουφάρια έπεφταν στο πλακόστρωτο, κομμένα μέλη κυλούσαν κάτω από τροχούς, οπλές, πόδια...

Στο εσωτερικό του Μεσοπόταμου, οι μαχητές της Κοινοπολιτείας, υπό την καθοδήγηση των αυτονομιστών, είχαν συναντήσει πολύ λιγότερη αντίσταση, γιατί οι Χαρνώθιοι περίμεναν κυρίως επίθεση από τα *άκρα* της συνοικίας, όχι από μέσα. Οι άνθρωποι του Κάλνεντουρ φρόντισαν να δείξουν στους πολεμιστές του Φύλακα μεριές που ήταν αφύλαχτες σε καίρια σημεία, κι αυτοί εφόρμησαν αιφνιδιάζοντας τους Χαρνώθιους – σε πολλές περιπτώσεις, σκοτώνοντάς τους προτού προλάβουν να αντιδράσουν ή να καταλάβουν καλάκαλά τι συνέβαινε.

Του Άσραδλιν τού φαινόταν πολύ εύκολο για νάναι αληθινό. Υποπτευόταν παγίδα, κάποιο δόλιο κόλπο από τον Κάλνεντουρ. Κι εκείνος μάντεψε τις σκέψεις του. Γελώντας είπε: «Όταν ακούς εμένα, μικρέ Φύλακα, δεν οδηγείσαι σε λάθη, έτσι δεν είναι;»

Ο Άσραδλιν δεν του αποκρίθηκε. Κοίταξε προς τη μεριά της Μάρναλιθ, που καμια έκφραση δεν διακρινόταν μέσα από το κράνος της. Η Στρατηγός της Κοινοπολιτείας ανασήκωσε τους ώμους. «Αιφνιδιασμός,» είπε. «Πάντα έτσι είναι.» Προφανώς οι τακτικές του Κάλνεντουρ δεν την είχαν εντυπωσιάσει.

Οι συμπλοκές μέσα στον Μεσοπόταμο σύντομα φούντωσαν σαν μικρές φωτιές που εξελίσσονται σε πυρκαγιά, ενώ συγχρόνως οι επιτιθέμενοι από το Σκοτεινό Παζάρι και τον Νυκτόκηπο εισέβαλαν στη συνοικία. Η νίκη της Κοινοπολιτείας δεν έμοιαζε πλέον να είναι μακριά.

Ο Άσραδλιν, έχοντας καβαλήσει ένα δίκυκλο των Χαρνώθιων μαζί με την αδελφή του, είπε στον Κάλνεντουρ: «Πού είναι ο Εθέλδιρ και ο Άλφεντουρ; Θέλω να τους δω τώρα.»

Ο αρχηγός των αυτονομιστών, ο οποίος ήταν επάνω σ’ένα άλλο Χαρνώθιο δίκυκλο που είχαν αρπάξει, αποκρίθηκε: «Θα τους δεις· υπομονή.»

«*Τώρα,*» επέμεινε ο Άσραδλιν.

«Δε θα τους κρατήσω αιχμαλώτους. Σου έδωσα τον λόγο μου, δεν σου έδωσα τον λόγο μου; Νομίζεις ότι ο λόγος μου δεν είναι αρκετά καλός επειδή δεν είμαι στην παράταξή σου;»

«Πες στους ανθρώπους σου να τους φέρουν εδώ. Αν δεν το κάνεις, ίσως να μ'αναγκάσεις να προστάξω τους μαχητές μου να σε αιχμαλωτίσουν.»

«Δε θα σου πρότεινα να με προδώσεις τώρα, μικρέ Φύλακα, αλλά αφού είσαι τόσο επίμονος...» Ο Κάλνεντουρ έβγαλε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από την κάπα του.

Ο Εθέλδιρ κοίταζε τις συμπλοκές από το παράθυρο. Ή, τουλάχιστον, ό,τι φαινόταν από αυτές. Εκρήξεις και φωτιές, κυρίως. Αερώνυχες που πετούσαν πάνω κι ανάμεσα από τα οικοδομήματα. Πολεμιστές που περνούσαν γρήγορα από τον δρόμο όπου βρισκόταν η εξώπορτα του άντρου των αυτονομιστών χωρίς να έχουν την παραμικρή ιδέα τι ήταν αυτό το οίκημα.

Πίσω από τον Εθέλδιρ στεκόταν η Λαρβάκι, η οποία είπε: «Καλύτερα να μην είσαι μπροστά σε παράθυρο τώρα. Αδέσποτες βολές μπορεί να σε πετύχουν.»

«Ναι, έχεις δίκιο.» Ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης απομακρύνθηκε από το τζάμι.

«Ο Κάλνεντουρ, πάντως, φαίνεται να κράτησε την υπόσχεσή του,» παρατήρησε ο Γάρταλιν'μορ, ο μάγος του Άλφεντουρ, καθισμένος στην άκρη της κουκέτας του, καπνίζοντας.

Η πιλότος του σκάφους του Άλφεντουρ, που καθόταν στην κουκέτα ακριβώς πάνω από τον μάγο, ήταν σιωπηλή, και δεν κάπνιζε.

«Με τον αδελφό μου,» είπε ο Εθέλδιρ, «*τίποτα* δεν είναι όπως φαίνεται.»

Οι κρότοι και οι εκρήξεις δυνάμωσαν έξω από το άντρο των αυτονομιστών.

Η Λαρβάκι είπε: «Πάω στοίχημα πως, αν τώρα προσπαθούσαμε να δραπετεύσουμε, θα τα καταφέρναμε.»

«Τώρα οι αυτονομιστές θα μας ελευθερώσουν ούτως ή άλλως,» είπε ο Γάρταλιν'μορ.

«Ή, τουλάχιστον, έτσι είπαν.»

Η πόρτα τους χτύπησε. «Ελάτε έξω!» ακούστηκε μια φωνή. «Ώρα να φύγετε!»

Ο Εθέλδιρ άνοιξε για ν'αντικρίσει τον Ζόρελνιρ, ο οποίος είπε: «Ο Κάλνεντουρ ζήτησε να μας ακολουθήσετε. Θα σας οδηγήσουμε στον Φύλακα. Πάρτε τα πράγματά σας.»

Δίχως καθυστέρηση, υπάκουσαν και βγήκαν απ'το δωμάτιό τους, για να συναντήσουν στον διάδρομο τον Άλφεντουρ, τις δίδυμες, τους δύο μισθοφόρους του Άλφεντουρ, και τους τρεις μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας (που παρίσταναν ότι ήταν του Άλφεντουρ κι αυτοί).

Ο Ζόρελνιρ, περνώντας ανάμεσά τους, είπε: «Ελάτε κάτω.»

Κατέβηκαν τη σκάλα και έφτασαν στο ισόγειο, όπου μερικοί άλλοι αυτονομιστές τούς έδωσαν τα όπλα τους και τους τηλεπικοινωνιακούς πομπούς τους. Ύστερα, τους οδήγησαν έξω από μια πίσω πόρτα του σπιτιού. Μαζί τους πήγαν μόνο ο Ζόρελνιρ και δύο ακόμα, όλοι τους με τουφέκια στα χέρια κι έχοντας σπαθιά θηκαρωμένα στις πλάτες.

Οι τρεις αυτονομιστές οδήγησαν τους υπόλοιπους από κρυφούς δρόμους, αποφεύγοντας τους μαχητές του Βασιλείου που έτρεχαν από δω κι από κει, είτε πεζοί είτε καβάλα σε θηρία είτε επάνω σε οχήματα. Μονάχα μία φορά συνάντησαν Χαρνώθιους, οι οποίοι τους φώναξαν να σταματήσουν κι όταν εκείνοι δεν σταμάτησαν τους πυροβόλησαν με οπλολόγχες. Οι περισσότεροι ήταν πεζοί αλλά είχαν μαζί τους κι ένα μικρό ανοιχτό τετράκυκλο όχημα με πυροβόλο επάνω. Ο Εθέλδιρ, ο Ζόρελνιρ, και οι σύντροφοί τους αναγκάστηκαν να καλυφτούν και ν'ανταποδώσουν τα πυρά. Οι Χαρνώθιοι τούς πέταξαν μια χειροβομβίδα–

«*Σκορπιστείτε!*» φώναξε ο Εθέλδιρ–

Τινάχτηκαν προς διάφορες κατευθύνσεις για να μη σκοτωθούν από την έκρηξη.

Η Λαρβάκι κύλησε ευέλικτα στο πλακόστρωτο τραβώντας και τον Άλφεντουρ μαζί της ενώ κι οι δυο τους αισθάνονταν τη θερμότητα να τους χαϊδεύει απειλητικά. Ο Εθέλδιρ καλύφτηκε πίσω από μια κολόνα που κάποτε στην κορυφή της πρέπει να ήταν ένας φωτόλιθος, αλλά όχι πια. Γυρίζοντας έριξε με το πιστόλι του στους μαχητές του Βασιλείου που άρχιζαν να πλησιάζουν πυροβολώντας συνεχόμενα. Παραδίπλα, τους έριχναν και οι δύο αυτονομιστές με τα τουφέκια τους. Και οι μισθοφόροι του Άλφεντουρ και της Κοινοπολιτείας. Και ο Ζόρελνιρ επίσης, μόλις συνήλθε: γιατί, κατρακυλώντας, είχε χτυπήσει το κεφάλι του και είχε ζαλιστεί. Οι δίδυμες ήταν ζαρωμένες

σε μια γωνία, πλάι σε σκουπίδια και συντρίμμια, για να μην τις πετύχει καμια ριπή. Ο Γάρταλιν'μορ είχε κοπανήσει επώδυνα τη ράχη του, και η πιλότος τον βοηθούσε να τραβηχτεί παραπέρα.

Ο Άλφεντουρ ήταν ζαλισμένος· κρύφτηκε στο πλάι της πύλης μιας αυλής, και η Λαρβάκι κοντά του, με το πιστόλι της στο χέρι.

«Αν προλάβουν νάρθουν κι άλλοι Χαρνώθιοι για να βοηθήσουν τούτους εδώ,» είπε η πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας, «τότε θάχουμε μεγάλο πρόβλημα.»

«Γιατί, τώρα δεν έχουμε;»

«Τώρα μπορεί και να τους απωθήσουμε–»

Μηχανές και ποδοβολητά ακούστηκαν να πλησιάζουν.

«Γαμώ την τύχη του Σκοτοδαίμονος!...» μουρμούρισε η Λαρβάκι.

Αλλά αυτοί που έρχονταν δεν ήταν μαχητές του Βασιλείου· πυροβολούσαν τους Χαρνώθιους, και το τετράκυκλο όχημα αναγκάστηκε να γυρίσει και να φύγει τρέχοντας, ενώ οι πεζοί σκοτώνονταν από τα διασταυρούμενα πυρά.

«Ζόρελνιρ;» φώναξε ένας άντρας που καβαλούσε δίκυκλο.

«Ναι, εμείς είμαστε, Κάλνεντουρ,» αποκρίθηκε ο εκπαιδευτής γιγαντόλυκων, βγαίνοντας από την κάλυψή του.

Μαζί με τον αρχηγό των αυτονομιστών ήταν ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, επίσης επάνω σε δίκυκλο, με τη Ναλτάμα'χοκ καθισμένη πίσω του. Η Στρατηγός Μάρναλιθ, καβάλα σ'έναν γιγαντόλυκο, δεν ήταν μακριά. Και γύρω τους βρίσκονταν οι πολεμιστές τους, καθώς και κάμποσοι αυτονομιστές.

«Ο μικρός Φύλακας επέμενε να σας ζητήσω να τον συναντήσετε στους δρόμους,» είπε ο Κάλνεντουρ, ενώ ο Άλφεντουρ, ο Εθέλδιρ, κι οι άλλοι πλησίαζαν· «φοβόταν ότι ίσως να σας κρατούσα αιχμάλωτους όταν η μάχη τελείωνε.»

«Δικαιολογημένα, αδελφέ.»

«Έχεις παράπονο από τη φιλοξενία μου, Εθέλδιρ; Τέλος πάντων, θα το συζητήσουμε άλλη φορά ίσως. Πάμε να φύγουμε από δω, τώρα· δεν είναι και το πιο ασφαλές σημείο για να βρισκόμαστε.»

Ο Μεσοπόταμος κατακτήθηκε από τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας μέσα σε δύο ώρες. Οι μαχητές του Βασιλείου της Χάρνωθ τράπηκαν σε φυγή προς τον Φιλόξενο, προς την Αστροφώτιστη, και προς την Εκβολή. Και ούτε, φυσικά, τις αποβάθρες μπορούσαν να κρατήσουν

ούτε τη Γέφυρα του Τίγρη. Τα ποταμόπλοια της Κοινοπολιτείας, που μέχρι στιγμής ήταν περιορισμένα στο ανατολικό τμήμα του ποταμού, τώρα έπλευσαν δυτικά, μπαίνοντας στο μεσαίο τμήμα του Τίγρη αλλά χωρίς να καταλάβουν τις αποβάθρες της Μεγάλης Αγοράς. Από εκεί τούς χτυπούσαν τα όπλα του Βασιλείου. Δεν μπορούσαν ούτε καν να τις πλησιάσουν. Όπως δεν μπορούσαν και να περάσουν κάτω από τη Γέφυρα του Ιχθύος. Ακολουθώντας την τακτική που είχαν ακολουθήσει και στη Γέφυρα του Τίγρη, οι Χαρνώθιοι την είχαν γεμίσει με πυροβόλα και κλείσει την αψίδα της μ'ένα πελώριο κιγκλίδωμα.

Το μεσαίο τμήμα του ποταμού, από τη Γέφυρα του Ιχθύος ώς τη Γέφυρα του Τίγρη, χωρίστηκε πολύ σύντομα στα δύο: Τη βόρεια μεριά την έλεγχαν πλήρως τα σκάφη της Κοινοπολιτείας ενώ τη νότια μεριά την έλεγχαν τα σκάφη του Βασιλείου. Μετά από μερικές ναυμαχίες, όμως, οι εχθροπραξίες έπαψαν αφήνοντας συντρίμμια να φλέγονται και να καπνίζουν πάνω στα νερά του Τίγρη.

Ο Μεσοπόταμος, ωστόσο, ανήκε εξολοκλήρου στον Φύλακα της Φάνρηβ, και οι υποστηρικτές του, οι μαχητές του, και οι εξεγερμένοι πολίτες πανηγύριζαν.

Ο Κάλνεντουρ και οι αυτονομιστές εξαφανίστηκαν σαν να τους είχε καταπιεί η νύχτα. Ούτε μέσα στο άντρο τους δεν ήταν πια κανένας. Ο Άσραδλιν ζήτησε από τη Ναλτάμα'χοκ να βρει τον αρχηγό των αυτονομιστών, αλλά η μαγεία της δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα. «Ή είναι πολύ μακριά ή κρύβεται,» κατέληξε η μάγισσα.

«Κάτω από το άντρο είναι ο μυθικός Βωμός των *Σίρκι'θ,*» είπε ο Εθέλδιρ. «Καλό θα ήταν να μην ξεχάσουμε τη θέση του, Φύλακά μου.» Βρίσκονταν έξω από το διώροφο οίκημα, και μαζί τους ήταν τώρα και η Ζιρίνα, η Μάλμεντιρ, και ο Βάρναλιρ. Η Αιρετή χαμογελούσε ώς τ'αφτιά και δεν ήθελε ν'αφήσει τον Εθέλδιρ καθόλου από κοντά της· συνεχώς είχε κάποιο από τα χέρια της επάνω του: γύρω από τη μέση του, ή στον ώμο του, ή γύρω από τον αγκώνα του· ή είχε τα δάχτυλά της πλεγμένα με τα δικά του.

«Γιατί;» ρώτησε ο Άσραδλιν. «Πιστεύεις ότι έχει κάποια ιδιαίτερη χρησιμότητα;»

Ο Εθέλδιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Μέχρι στιγμής, για εμένα τουλάχιστον, ήταν μονάχα ένας αστικός μύθος. Ίσως ο Βωμός να είναι σημαντικός για τους ιερείς του Φορβόκμε.»

«Σύμφωνα με τον μύθο, όμως,» του θύμισε η Ζιρίνα, «ο Φορβόκμε οδηγεί εκεί μόνο όσους είναι πολύ πιστοί σ'αυτόν.»

«Φοβάσαι ότι θα χαλάσουμε τα σχέδια του;» μειδίασε ο Εθέλδιρ.

«Γιατί να το κάνουμε αυτό, Πρόμαχε;» είπε η Ναλτάμα'χοκ. «Ίσως να *χρειάζεται* να είναι έτσι όπως είναι. Ίσως οι πιστοί του θεού των τηλεπικοινωνιών και των μαντατοφόρων να *χρειάζονται* έναν μυθικό βωμό όπου μπορούν να καθοδηγηθούν μόνο με θεϊκή εύνοια.»

Τα λόγια της τους έβαλαν όλους σε σκέψεις.

«Συμφωνώ,» είπε τελικά ο Άσραδλιν. «Ας το κρατήσουμε κρυφό από τον πολύ κόσμο. Είναι ένας ιερός τόπος μέσα στην πόλη· κι αφού ώς τώρα ήταν κρυφός, πιθανώς να οφείλει να *παραμείνει* κρυφός. Σας ορκίζω όλους σε μυστικότητα. Στο όνομα του Νούρκας.» Και περίμενε την απάντησή τους, επαναλαμβάνοντας: «Στο όνομα του Νούρκας του Σωτήρα.»

Στο όνομα του Νούρκας του Σωτήρα, είπαν ο ένας μετά τον άλλο.

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να το διαδώσουμε ευρέως, ούτως ή άλλως, Φύλακά μου,» είπε ο Βάρναλιρ.

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ είχε έρθει στον Μεσοπόταμο αμέσως μόλις τον είχαν ειδοποιήσει. Είχε έρθει μέσα σ'ένα άρμα οπλισμένο με δύο μεγάλα πυροβόλα, εξάτροχο, με ψηλούς βαρείς τροχούς, και, φυσικά, θωρακισμένο με ανθεκτικά μέταλλα. Η άφιξη του Στρατηγού, όμως, στην εμπόλεμη συνοικία δεν έφερε τη νίκη στους μαχητές του· ο Σέλιρ ήταν σαστισμένος, δεν ήξερε πώς να τους οργανώσει για να αντεπιτεθούν: ό,τι κι αν έκανε, συνεχώς έχαναν έδαφος. Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας εξαπλώνονταν σαν ασταμάτητη παλίρροια. Είχαν διαλύσει όλη τη βασική αντίσταση *εκ των έσω*.

Ο Σέλιρ βρισκόταν τώρα στην Αστροφώτιστη, κοντά στη διακλάδωση της Μακριάς Λόγχης με την Οδό του Φύλακα, έχοντας βγει από το εσωτερικό του θωρακισμένου άρματός του κι ακούγοντας διάφορες αναφορές από διοικητές, μεράρχες, λύκαρχους, και απλούς μαχητές του Βασιλείου. Προσπαθώντας να βγάλει κάποιο συμπέρασμα για το τι είχε συμβεί.

Σύμφωνα με όσα τού έλεγαν, οι εχθροί είχαν παρουσιαστεί απρόσμενα μέσα στον Μεσοπόταμο, και τα πάντα έδειχναν ότι είχαν έρθει από την Πόλη της Αέναης Νύχτας. Αλλ' αυτό αποκλειόταν, γιατί ο στρατός του Βασιλείου φρουρούσε όλες τις διαστασιακές διόδους

στη συνοικία· τις ήξεραν από τον χάρτη που είχε βρει η Αρχόντισσα. Και ο Σέλιρ δεν το θεωρούσε πολύ πιθανό να υπήρχαν άλλες δίοδοι που δεν ήταν σημειωμένες στον χάρτη. Ο χάρτης περιλάμβανε *πολλές*.

Αν όμως οι μαχητές της Κοινοπολιτείας δεν είχαν έρθει από την ενδοδιάσταση, τότε από *πού* είχαν έρθει; Έμοιαζαν να εμφανίζονται ακριβώς δίπλα από τα πιο καίρια σημεία μέσα στον Μεσοπόταμο, αιφνιδιάζοντας τους Χαρνώθιους και ή σκοτώνοντάς τους όλους ή τρέποντάς τους σε φυγή. Οι επιθέσεις τους δεν μπορούσαν παρά να φέρουν στο νου του Σέλιρ τις επιθέσεις κάποιων άλλων που δρούσαν με παρόμοιο τρόπο.

Οι αυτονομιστές...

Αλλά οι αυτονομιστές δεν ήταν σύμμαχοι του Φύλακα, απ'ό,τι γνώριζε ο Σέλιρ. Ήταν εχθροί του.

Εκτός αν δεν ήταν μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας αυτοί που μας επιτέθηκαν εκ των έσω αλλά μόνο αυτοί που μας επιτέθηκαν από έξω, από το Σκοτεινό Παζάρι και τον Νυκτόκηπο... Ωστόσο, τούτη η υπόθεση δεν τον ικανοποιούσε, διότι μέχρι στιγμής οι αυτονομιστές είχαν δείξει ότι δεν είχαν τόσους πολλούς μαχητές στη διάθεσή τους παρότι γνώριζαν διάφορα ύπουλα κόλπα. Οι αυτονομιστές, από μόνοι τους, δεν είχαν τη δυνατότητα να οργανώσουν μια επίθεση τέτοιου μεγέθους, νόμιζε ο Σέλιρ. Δεν είχαν τη δυνατότητα να χτυπήσουν τόσα πολλά καίρια σημεία ταυτόχρονα.

Συνεργάζονται, λοιπόν, με τον Φύλακα τώρα;

Και συγχρόνως μαζί μου; Πριν από δυο νύχτες ήταν που τον είχαν οδηγήσει, μέσω της Πόλης της Αέναης Νύχτας, στη Μεγάλη Αγορά για να διώξει τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας.

Τι παιχνίδι είναι αυτό που παίζεις, Κάλνεντουρ; Τη μια νύχτα είσαι εναντίον της Κοινοπολιτείας, την άλλη νύχτα εναντίον του Βασιλείου; –Αλλά φυσικό δεν ήταν; Οι αυτονομιστές ήταν εχθροί και των *δύο*. Και δεν είχαν αρκετούς μαχητές στη διάθεσή τους για να διώξουν από την πόλη ούτε τους μεν ούτε τους δε. Επομένως, τι θα έκαναν; Ο τυχαίος ανταρτοπόλεμος δεν επαρκούσε. Δεν ήταν παρά μια ενόχληση για τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας αλλά και του Βασιλείου.

Οι αυτονομιστές έπρεπε να κάνουν κάτι καλύτερο, αν ήθελαν να υπερισχύσουν.

Προσπαθούν να μας βάλουν να αλληλοσκοτωθούμε, συμπέρανε ο Σέλιρ.

Δεν είσαι καθόλου κακός στη στρατηγική, Κάλνεντουρ. Καθόλου κακός. Κι εγώ το ίδιο θα έκανα στη θέση σου.

Αλλά δεν μπορείς να νικήσεις εμένα. Θα σε συνθλίψω. Και τον καταραμένο Φύλακα μαζί!

Ο Θόρεντιν, έχοντας ενημερωθεί για την κατάσταση στον Μεσοπόταμο από τους κατασκόπους του, είχε καλέσει τον Θάλβακιρ στο γραφείο του και έκανε τις ίδιες περίπου υποθέσεις με τον Στρατηγό. Κι αν, κάπως, μπορούσε να γνωρίζει τις σκέψεις του Σέλιρ αλ Σίριλναθ, δεν θα τον εξέπλησσε καθόλου. Μάλιστα, πίστευε ότι ο Στρατηγός πιθανώς να είχε φτάσει στα ίδια συμπεράσματα μ'εκείνον.

«Αυτός ο Κάλνεντουρ πρέπει νάναι τελείως τρελός, αν όντως κάνει ό,τι υποθέτεις, Θόρεντιν,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Δεν ξέρω αν είναι τρελός, αλλά είναι, δίχως αμφιβολία, από τους πιο επικίνδυνους ανθρώπους στη Φάνρηβ.»

«Δε θα έπρεπε ήδη να τον είχες βρει; Τι έκανες τόσα χρόνια;»

Ο Θόρεντιν δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. «Νομίζεις ότι ξαφνικά βρίσκεσαι στη θέση της μητέρας σου – Βασιλικός Αντιπρόσωπος – ώστε να με επιπλήττεις;»

«Με το συμπάθιο,» είπε ο Θάλβακιρ, «αλλά εκπλήσσομαι. Μου δίνεις την εντύπωση ότι ξέρεις καλά τη δουλειά σου...»

«Και μην αμφιβάλλεις καθόλου γι'αυτό. Ο Κάλνεντουρ, όμως, δεν είναι εύκολο να εντοπιστεί. Ούτε με μάγους δεν έχω ποτέ καταφέρει να τον ανιχνεύσω. Πρέπει να χρησιμοποιεί και προστατευτικές μαγγανείες εκτός των άλλων.»

«Να ειδοποιήσουμε τον Στρατηγό, τουλάχιστον, ώστε να μην τον ξαναεμπιστευτεί.»

«Σου είπα: ήδη θα το έχει σκεφτεί κι εκείνος, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Τότε... δεν έχουμε παρά να παρακολουθούμε;»

«Δεν είναι άσχημο να παρακολουθείς· μαθαίνεις πολλά που μπορείς να χρησιμοποιήσεις αργότερα.»

Ο Θάλβακιρ είχε αρχίσει να συμπαθεί τον Αρχικατάσκοπο· είχε αρχίσει να τον βλέπει σαν θείο του. Τον εντυπωσίαζε αρκετά, καθώς

του φαινόταν ότι ήξερε ακριβώς τι έκανε και πάντοτε ήταν ψύχραιμος.

Ωστόσο, ο Θόρεντιν δεν είχε ακόμα βρει τρόπο για να σώσουν τη μητέρα του Θάλβακιρ...

«Μ'αυτή την τακτική της υπομονής, όμως, δεν θα ελευθερώσουμε ποτέ τη μητέρα μου.»

«Έχω στο μυαλό μου ένα σχέδιο.»

Ο Θάλβακιρ τσιτώθηκε. «Πες μου!»

«Μη βιάζεσαι τόσο.»

«Θέλω να ξέρω! Τι έχεις σκεφτεί; Έχεις βρει ανθρώπους που θα μας υποστηρίξουν; Ανθρώπους μέσα από τον στρατό;»

Ο Θόρεντιν κούνησε το κεφάλι. «Θα ήταν πολύ ριψοκίνδυνο... Τους αλχημιστές της Συντεχνίας του Ύπνου έχω στο μυαλό μου.»

«Ποιοι είν' αυτοί;»

«Μια παράνομη συντεχνία της Φάνρηβ. Φτιάχνουν παραισθησιογόνους και ναρκωτικές ουσίες, κυρίως. Και έχω υπόψη μου κάποιους στους οποίους θα μπορούσα να μιλήσω–»

«Για να κάνουν τι;»

«Να μου φτιάξουν ένα αέριο που δοκίμασα ο ίδιος πριν από κάμποσες μέρες. Μ'έκανε να δω παραισθήσεις και να πέσω σε ύπνο για καμια ώρα. Αν είχα μεγάλη ποσότητα αυτού του αερίου στη διάθεσή μου, κι αν την εξαπέλυα μέσα στους αεραγωγούς των μπουντρουμιών....»

«Θα κοιμόνταν όλοι οι φρουροί,» είπε ο Θάλβακιρ. «Αλλά και οι κρατούμενοι.»

«Ναι. Θα μπορούσαμε, ίσως, να κατεβούμε και να πάρουμε τη μητέρα σου από το κελί της. Θα ήταν ριψοκίνδυνο, βέβαια, αλλά–»

«Ας το κάνουμε!»

«Σου είπα να μη βιάζεσαι. Μόνο οι φρουροί στα μπουντρούμια θα έχουν κοιμηθεί, όχι και σ'ολόκληρο το Μέγαρο. Νομίζεις ότι θάναι εύκολο να βγάλουμε την Κέσριμιθ από τα τείχη του;... Υπάρχει, όμως, ένας τρόπος.»

Ο Θάλβακιρ εξακολουθούσε να τον ακούει τσιτωμένος.

«Έχω ανθρώπους στον Αερολιμένα της Φάνρηβ που θα ήταν πρόθυμοι να με εξυπηρετήσουν,» είπε ο Θόρεντιν. «Θα μπορούσα να τους ζητήσω να φέρουν ένα αεροσκάφος πάνω από το Μέγαρο ώστε να ανεβούμε μαζί με τη μητέρα σου και να φύγουμε.»

«Έχεις βρει τη λύση σε όλα, λοιπόν. Γιατί δεν το κάνουμε; Αύριο κιόλας!»

«Όπως σου είπα, είναι ριψοκίνδυνο. Αλλά έστω ότι τα καταφέρνουμε – βγάζουμε την Κέσριμιθ από τα μπουντρούμια, την ανεβάζουμε σε μια ταράτσα, και επιβιβαζόμαστε στο αεροσκάφος. Μετά *τι;* Πού θα πάμε; Μέσα στη Φάνρηβ, κανένα μέρος δεν είναι ασφαλές για εκείνη. Και στο Βασίλειο δεν θέλει να επιστρέψει, γιατί η επιστροφή της εκεί μάλλον δεν θα ήταν αρκετή για να διώξει άμεσα τον Στρατηγό από το προτεκτοράτο· ο Βασιληάς, λογικά, θα περιμένει πρώτα ο πόλεμος να τελειώσει–»

«Αυτά είναι δευτερεύοντα, Θόρεντιν! Το βασικό τώρα είναι να την πάρουμε από τα μπουντρούμια.»

«Και να την πάμε *πού;* σε ξαναρωτάω. Η άλλη εναλλακτική λύση είναι να τη μεταφέρουμε στην ύπαιθρο, έξω από τη Φάνρηβ, σε κάποιο χωριό ή μικρή πόλη, ή ακόμα και στις ερημιές. Και το πιθανότερο είναι αυτό να προτιμά η ίδια–»

«Ας κάνουμε αυτό, τότε. Απορώ πώς είναι δυνατόν να το σκέφτεσαι ακόμα, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Αν βάλουμε σε εφαρμογή το σχέδιο που σου περιγράφω, δεν θα μπορώ να ξανάρθω στη Φάνρηβ ως Αρχικατάσκοπος· ο Στρατηγός θα με κυνηγά. Και η Κέσριμιθ θα είναι, ουσιαστικά, εξόριστη μαζί μου–»

«Μου μιλάς για *πολιτικές μαλακίες* ενώ η μητέρα μου σαπίζει στα μπουντρούμια, πολιορκημένη από διαβολικά ξόρκια που την τρομοκρατούν! Είσαι τρελός, γαμώ τον Χάρλαεθ Βοκ;»

Ο Θόρεντιν είπε, ψύχραιμα: «Θα έρθω σε επαφή με τους συντεχνίτες του Ύπνου, για να δω αν μπορώ να εξασφαλίσω το αέριο που χρειάζομαι. Όμως το όλο εγχείρημα απαιτεί σκέψη, Θάλβακιρ. Το καλύτερο θα ήταν όχι απλά να απομακρύνουμε την Κέσριμιθ από τα μπουντρούμια αλλά να καταφέρουμε συγχρόνως να πάρουμε την εξουσία από τα χέρια του Στρατηγού. Αυτό θα ήθελε κι εκείνη, δεν έχω καμια αμφιβολία. Εσύ δεν συμφωνείς;»

Ο Θάλβακιρ μόρφασε, αναστενάζοντας, νιώθοντας σαν δύο αόρατα πνεύματα να τραβούσαν το μυαλό του προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο Αρχικατάσκοπος μιλούσε σωστά. Ναι, μάλλον, η μητέρα του αυτό θα ήθελε. Και την προηγούμενη φορά είχε καταφέρει να μαντέψει την αντίδρασή της.

Όμως... ο Θάλβακιρ ανησυχούσε τόσο γι’αυτήν. Και, κάπου-κάπου, ούτε η ίδια δεν ήξερε ποιο ήταν το καλό της. *Ο μπαμπάς πάντα το έλεγε. «Ούτε η ίδια η μητέρα σου δεν ξέρει ποιο είναι το καλό της. Κι εμένα ποτέ δεν με ακούει ούτως ή άλλως. Εσύ πρέπει να την προσέχεις.»* Τι θα πρότεινε, άραγε, τώρα ο πατέρας του; Θα συμφωνούσε με τον Θόρεντιν ή μ’εκείνον;

Αν επέστρεφα στο Βασίλειο για να τον ρωτήσω, πολύ φοβάμαι ότι μετά ίσως να μη μπορούσα να ξανάρθω. Ίσως ο Στρατηγός να μη μ’άφηνε. Ή ίσως να ήταν πολύ αργά για τη μητέρα...

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Θόρεντιν, βλέποντάς τον συλλογισμένο, «θα τη σώσουμε. Ο Στρατηγός δεν είναι διπλωματικός, κι αυτό θα αποδειχτεί το μοιραίο του ελάττωμα.»

7

Στη Φωλιά του Τίγρη· *το Σχέδιο του Διπλωμάτη· Συγκέντρωση στην Οικία των Φέρενερ*

Τα χείλη της τον ξύπνησαν από τον ύπνο του, και, μέσα στο γκρίζο φως του πρωινού που γλιστρούσε ανάμεσα από τα πατζούρια του δωματίου, την είδε να σκαρφαλώνει επάνω του. Αισθάνθηκε το γυμνό της σώμα να χαϊδεύει το δικό του, τα στήθη της να πιέζονται στο στήθος του· τη φίλησε ξανά, αυτή τη φορά χωρίς να κοιμάται. Τα χέρια της κατέβασαν την περισκελίδα του, ξεμπλέκοντας το ενθουσιασμένο μόριό του· τα χέρια του διέτρεξαν τα καλλίγραμμα πόδια της, από τον μηρό ώς τον αστράγαλο, καθώς τον καβαλούσε. Το κεφάλι της έκανε πίσω, μουγκρίζοντας ηδονικά: μακριά πράσινα μαλλιά τινάζονταν. Το κοκκινόδερμο σώμα της ήταν υπέροχο... Μερικές παλινδρομικές κινήσεις, κι έσκυψε ξανά από πάνω του, τα χείλη τους συναντήθηκαν, οι γλώσσες τους μπλέχτηκαν. Ο Άλφεντουρ την κράτησε κοντά του, αγκαλιάζοντας τους ώμους της. Άγγιξε τη ράχη της, από τον αυχένα ώς τους γλουτούς, νιώθοντας ένα-ένα τα κόκαλα της σπονδυλικής της στήλης. Γέμισε τον λαιμό της με τα φιλιά του. Η Λαρβάκι κραύγασε ηδονικά. Ο Άλφεντουρ κράτησε σταθερή τη μέση της, ενώ αισθανόταν ολόκληρο το σώμα του να τραντάζεται σαν από ξαφνικό σεισμό. Και μετά, για μερικές στιγμές, βαριανάσαιναν κι οι δυο τους, ακίνητοι σαν αγάλματα μες στο πρωινό, προτού χωρίσουν, ξαπλώνοντας πλάι-πλάι.

Το ένα της πόδι ήταν ακόμα ριγμένο επάνω του. «Καλημέρα,» είπε.

Ο Άλφεντουρ την ξαναφίλησε. «Καλημέρα.»

Βρίσκονταν σ’ένα πανδοχείο του Σκοτεινού Παζαριού που ονομαζόταν «*Η Φωλιά του Τίγρη*» και ήταν κοντά στις αποβάθρες του ποταμού Τίγρη. Όχι και πολύ μεγάλο, αλλά ούτε μικρό θα μπορούσες να το αποκαλέσεις: και τώρα, με τον πόλεμο, η πελατεία του είχε μειωθεί αξιοσημείωτα. Έτσι ο Εθέλδιρ, που γνώριζε τον ιδιοκτήτη,

εύκολα είχε κανονίσει να μείνουν εδώ ο Άλφεντουρ, η Λαρβάκι, οι δίδυμες, ο Γάρταλιν'μορ, η πιλότος, και οι δύο μισθοφόροι από τη Νάζρηβ. Οι άλλοι τρεις μισθοφόροι που είχαν συντροφεύσει τον διπλωμάτη είχαν τώρα επιστρέψει στον στρατό της Κοινοπολιτείας όπου ανήκαν.

Ο Εθέλδιρ είχε πει στον Άλφεντουρ ότι, κανονικά, θα τον φιλοξενούσε στο σπίτι του. Αλλά, ακόμα κι αν οι νοοχορεύτριες του Φύλακα δεν έμεναν εκεί, ακόμα κι αν απόψε δεν θα έμενε εκεί η Ζιρίνα, πάλι ο χώρος θα ήταν περιορισμένος για τον διπλωμάτη κι όλη του τη συνοδία. Ο Άλφεντουρ, ασφαλώς, του είχε αποκριθεί πως δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα· «η *Φωλιά του Τίγρη* φαίνεται ωραίο πανδοχείο, Πρόμαχε.»

Και δεν έλεγε ψέματα· όντως η *Φωλιά* δεν ήταν καθόλου άσχημο μέρος.

Τώρα, ο Άλφεντουρ είπε στη Λαρβάκι: «Έχω ένα σχέδιο για να δώσω τέλος στον πόλεμο. Αλλά πρέπει πρώτα να μιλήσω στον Φύλακα. Πρέπει να συμφωνήσει μαζί μου.»

Το βλέμμα της γέμισε περιέργεια καθώς τον ατένιζε με το κεφάλι της στηριγμένο στο δεξί της χέρι. «Μπορώ να μάθω το σχέδιό σου, ή είναι από εκείνα τα καλά κρυμμένα Μοργκιανά μυστικά;»

«Για την ακρίβεια, θα ήθελα ν'ακούσω τη γνώμη σου,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. Πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι, γέμισε την πίπα του με καπνό, και την άναψε. Καθώς το έκανε αυτό, το χέρι της Λαρβάκι γλίστρησε ανάμεσα στους μηρούς του, χαϊδεύοντας· το μόριό του ορθώθηκε ξανά. «Δε θέλεις τελικά να σου μιλήσω για το σχέδιό μου;»

Εκείνη μειδίασε. «Δε μπορείς να κάνεις δύο πράγματα μαζί;»

«Προτιμώ να επικεντρώνομαι σ'ένα πράγμα τη φορά.» Πήρε μια τζούρα από την πίπα του.

«Όλο περίεργες προτιμήσεις είσαι,» τον πείραξε, απομακρύνοντας το χέρι της.

Ο Άλφεντουρ τής είπε για το σχέδιό του, ενώ εκείνη τον κοίταζε ολοένα και πιο σαστισμένη. «Δε σ'αρέσει;» τη ρώτησε.

Η Λαρβάκι γέλασε. «Το μυαλό σου έχει βγει τελείως έξω απ'το κεφάλι σου!»

Ο Άλφεντουρ χαμογέλασε πλατιά. «Το ήξερα πως θα το ενέκρινες.»

«Η Αρχόντισσα *αποκλείεται* να το δεχτεί, ακόμα κι αν συμφωνήσεις να γίνεις ερωτικός της δούλος.»

«Δε νομίζω πως αυτή είναι η επιθυμία της ούτως ή άλλως.»

«Μην πας στοίχημα.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Άλφεντουρ. «Γενικά θα συμφωνούσα μαζί σου· αλλά, δεδομένης της κατάστασης, νομίζω πως στην Κέσριμιθ θ'αρέσει το σχέδιό μου. Μην ξεχνάς πως είναι αιχμάλωτη του Στρατηγού· θα πρέπει να τη σώσουμε προτού επιχειρήσουμε αυτό που λέω.»

«Και πώς σκοπεύεις να τη σώσεις;»

«Έχω κάποια πράγματα στο μυαλό μου, όμως τίποτα πολύ συγκεκριμένο. Και ελπίζω ότι μια όμορφη, κοκκινόδερμη εξωδιαστασιακή πράκτορας θα με βοηθήσει...»

Η Λαρβάκι γέλασε ξανά. «Μη σου μπαίνουν ιδέες...»

«Μου έχουν ήδη μπει ιδέες.»

«Δεν είναι εύκολο να σώσεις κάποιον που μάλλον είναι κλειδωμένος στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων. Καθόλου εύκολο.»

«Αλλά θα προσπαθήσουμε,» επέμεινε ο Άλφεντουρ φυσώντας καπνό από τα ρουθούνια. «Πριν απ'αυτό, όμως, πρέπει να μιλήσω στον Φύλακα. Γιατί, όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε χωρίς τη συγκατάθεσή του.»

«Ούτε καν αυτός δεν είμαι σίγουρη ότι θα συμφωνήσει με το σχέδιό σου,» του είπε η Λαρβάκι.

«Τίποτα δεν είναι σίγουρο στην πολιτική...»

Ο Άλφεντουρ συνάντησε τον Εθέλδιρ στο σπίτι του, μαζί με τη Λαρβάκι και τις δίδυμες. Ο Πρόμαχος, ευτυχώς, δεν είχε φύγει ακόμα. Ούτε η Ζιρίνα. Ήταν κι οι δυο τους εδώ. Καθώς και η Μάλμεντιρ και οι νοοχορεύτριες, στον επάνω όροφο.

«Όλα εντάξει στη *Φωλιά του Τίγρη,* Άλφεντουρ;» είπε ο Εθέλδιρ, ενώ κάθονταν στο καθιστικό του ισόγειου.

«Κανένας μας δεν νομίζω πως έχει παράπονο,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης. Και ρώτησε: «Έχεις χρόνο για να σου μιλήσω;»

«Υποθέτω... Είναι κάτι σημαντικό;»

«Αρκετά σημαντικό.» Κοίταξε την Αιρετή, που ήταν καθισμένη πλάι στον Πρόμαχο, στον καναπέ. «Εσύ, Ζιρίνα; Έχεις χρόνο;»

«Αν έχεις κάτι σημαντικό να πεις, ναι, έχω χρόνο.» Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι με ρόμπες· η Ζιρίνα είχε τα πόδια της μαζεμένα επάνω στον καναπέ και μια κούπα τσάι στα χέρια. Δεν πρέπει να ήταν πολλή ώρα που είχαν ξυπνήσει. Ίσως, μάλιστα, το τηλεπικοινωνιακό κάλεσμα του Άλφεντουρ να τους ξύπνησε.

Ο διπλωμάτης άναψε την πίπα του και τους μίλησε για το σχέδιό του.

Η Ζιρίνα κι ο Εθέλδιρ αλληλοκοιτάχτηκαν, με αβέβαιες εκφράσεις στα πρόσωπά τους. Αλλά όχι τελείως αρνητικές, παρατήρησε ο Άλφεντουρ. Δεν έβλεπαν αρνητικά το σχέδιό του. Πιθανώς να τους έμοιαζε καλό.

«Τι νομίζετε;» τους ρώτησε, για να τους ωθήσει να μιλήσουν.

Η Ζιρίνα είπε: «Δε... δεν είμαι σίγουρη αν είναι νίκη ή υποταγή...»

«Δεν είναι υποταγή, αναμφίβολα.»

«Αλλά είναι νίκη;»

«Η πόλη θα είναι δική σας. Και με μικρότερο κόστος, νομίζω, απ’ό,τι αν αναγκαζόσασταν να πολεμήσετε για να την κατακτήσετε. Το Βασίλειο της Χάρνωθ δεν θα εγκαταλείψει εύκολα ένα από τα προτεκτοράτα του.»

«Αυτό, όμως, δεν προτείνεις;» είπε ο Εθέλδιρ. «Να το εγκαταλείψει δεν προτείνεις;»

«Όχι ακριβώς, Πρόμαχε. Μπορεί να μην είναι πια προτεκτοράτο αλλά χρήματα θα συνεχίσουν να πηγαίνουν στο θησαυροφυλάκιο του Βασιλείου.»

«Δεν έχεις ακόμα πει τίποτα στον Φύλακα, υποθέτω, έτσι;»

«Σήμερα θα του το πω.»

«Πότε το σκέφτηκες; Όσο ήμασταν αιχμάλωτοι του Κάλνεντουρ;»

«Ναι.»

«Ο αδελφός μου εμπνέει,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ. «Αλλά δε νομίζω να του αρέσει καθόλου το σχέδιό σου.»

«Ούτε εγώ το νομίζω. Οπότε καλύτερα να μην του πούμε τίποτα.»

Ο Άσραδλιν έμενε ακόμα στην οικία των Φέρενερ στο Υαλουργείο, και σήμερα είχε ξυπνήσει από πολύ νωρίς γιατί φοβόταν τα αντίποινα των Χαρνώθιων. Και δεν είχε άδικο ότι θα τους επιτίθονταν. Μόλις έφεξε, η Μάρναλιθ – που είχε παραμείνει στον Μεσοπόταμο – κάλεσε τον Άσραδλιν και του είπε πως οι πολεμιστές του Βασιλείου

τούς χτυπούσαν. Τίποτα, όμως, το μη αναμενόμενο δεν συνέβαινε. Και οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας κρατούσαν άνετα τον Μεσοπόταμο μέχρι στιγμής.

Ο Άσραδλιν ήταν τώρα στην τραπεζαρία της μονοκατοικίας των Φέρενερ, παίρνοντας πρωινό μαζί με τη Ναλτάμα'χοκ, τον Παρνάλθιρ (τον πατέρα της Ζιρίνα), την Καλφίριθ (τη μητέρα της Ζιρίνα), τον Ναλτάφιρ (τον αδελφό της Ζιρίνα), και τη Ζαφειρία (μια αδελφή της Ζιρίνα, μικρότερη από εκείνη, που δεν έμενε στην οικία των Φέρενερ ούτε στο Υαλουργείο αλλά, λόγω του πολέμου, είχε έρθει· κανονικά, κατοικούσε στην Αστροφώτιστη και δούλευε ως ηθοποιός εκεί, είχε μάθει ο Άσραδλιν).

«Φύλακά μου,» είπε ο Παρνάλθιρ, «νομίζω πως πρέπει να πάρουμε τον Ξενοπρεπή το συντομότερο δυνατό, ώστε να ελέγχουμε την Πύλη των Δρόμων. Διαφορετικά, είμαστε περικυκλωμένοι. Ο Ξενοπρεπής, η Λυκοφωλιά, και η Μεγάλη Αγορά βρίσκονται ακόμα στα χέρια των Χαρνώθιων.»

«Έχουμε δεχτεί ύπουλες επιθέσεις από τον Ξενοπρεπή,» πρόσθεσε ο Ναλτάφιρ. «Οι Χαρνώθιοι καταλαβαίνουν ότι η προσοχή μας είναι στραμμένη κυρίως στη Μεγάλη Αγορά. Αυτό, όμως, είναι λάθος μας. Ο πατέρας μου έχει δίκιο: ο Ξενοπρεπής είναι, πιθανώς, *σημαντικότερος* από τη Μεγάλη Αγορά τώρα–»

«Με συγχωρείτε.» Η Καλφίριθ – όχι η σύζυγος του Παρνάλθιρ· η πρασινόδερμη, μελαχρινή υπηρέτρια του Άσραδλιν – πλησίασε κρατώντας έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό ο οποίος κουδούνιζε. «Φύλακά μου, σας καλούν. Ο κύριος Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, νομίζω.»

Ο Άσραδλιν πήρε τον πομπό από το χέρι της και, κοιτάζοντας τις ενδείξεις, παρατήρησε ότι όντως ο Εθέλδιρ πρέπει να ήταν. Πατώντας ένα κουμπί αποδέχτηκε την κλήση. «Μάλιστα;»

«*Φύλακά μου; Συγνώμη αν είναι πολύ πρωί–*»

«Φυσικά και δεν είναι πολύ πρωί, Εθέλδιρ. Καλημέρα. Όλα καλά στο Σκοτεινό Παζάρι;»

«*Ναι, μέχρι στιγμής.*» Τη φωνή του την άκουγαν, από το μεγάφωνο του πομπού, όλοι γύρω από το τραπέζι, και οι συζητήσεις είχαν πάψει. «*Έχω μαζί μου τον Άλφεντουρ, ο οποίος θέλει να σας μιλήσει. Τώρα, αν γίνεται. Πρόκειται για... διπλωματικό θέμα, και νομίζω πως πρέπει να τον ακούσετε.*»

«Θα τον ακούσω. Ασφαλώς. Θα έρθετε εδώ, ή πρέπει να έρθω εγώ εκεί;»

«*Ό,τι επιθυμείτε εσείς, Εξοχότατε.*»

«Ελάτε, αν δεν σας είναι δύσκολο. Στην οικία των Φέρενερ.»

«*Θα είμαστε κοντά σας σε λίγο,*» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Ναλτάφιρ είπε: «Η Νάζρηβ ίσως να σας υποστηρίξει, Φύλακά μου, τώρα που οι Χαρνώθιοι επιτέθηκαν στον διπλωμάτη της. Αυτό θέλει μάλλον να σας πει ο Άλφεντουρ.»

Ο Άσραδλιν, όμως, ήταν σκεπτικός, έχοντας καταλάβει ότι ο Άλφεντουρ δεν δρούσε καθόλου παρορμητικά, καθόλου βάσει συναισθημάτων όπως οργή ή συμπάθεια, παρά μόνο σε προσωπικό επίπεδο. Και το αν η Νάζρηβ θα υποστήριζε τον Φύλακα της Φάνρηβ ή όχι δεν ήταν προσωπική υπόθεση. «Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν στον Ναλτάφιρ, και ήπιε μια γουλιά από το νερωμένο κρασί του.

Όταν ο Άλφεντουρ και ο Εθέλδιρ ήρθαν στη μονοκατοικία των Φέρενερ δεν ήταν μόνοι τους· μαζί τους ήταν η Λαρβάκι, οι δίδυμες, και η Ζιρίνα. Ο Άσραδλιν τούς υποδέχτηκε στο σαλόνι της οικίας, έχοντας γύρω του όλους όσους, πιο πριν, ήταν στην τραπεζαρία.

«Να προσφέρουμε κάτι;» ρώτησε η Καλφίριθ ωλ Φέρενερ.

«Ευχαριστούμε, κυρία μου,» είπε ο Άλφεντουρ, «αλλά όχι· έχουμε πιει πρωινό.» Και ο Εθέλδιρ έγνεψε καταφατικά.

«Κύριε Άλφεντουρ,» ρώτησε η Ζαφειρία, «ύστερα απ'όλες τις ενέργειες που έχουν κάνει οι Χαρνώθιοι εναντίον σας, έχετε αποφασίσει να μας υποστηρίξετε στον αγώνα μας;»

Ο Άλφεντουρ την ατένισε χωρίς να την αναγνωρίζει. «Δεν είχαμε ποτέ την ευκαιρία να γνωριστούμε, νομίζω...» Όφειλε, όμως, να παρατηρήσει ότι ήταν πολύ όμορφη γυναίκα· και αποκλείεται να ήταν πάνω από τριάντα χρονών – το πολύ, τριάντα-δύο. Μαυρόδερμη, με πλούσια πυρόξανθα μαλλιά, λυγερό σώμα. «Αν και έχω την αίσθηση ότι κάπου σάς έχω ξαναδεί...»

«Σε κάποια ταινία, ίσως; *Το Σθένος των Αγωνιστών;*»

«Έχετε δίκιο,» είπε ο Άλφεντουρ. «Παίζατε στο *Σθένος των Αγωνιστών*. Κάνατε τη Ζαφειρία, την πιστή φίλη της Προμάχου της Επανάστασης στα δάση.»

Η Ζαφείρια κατένευσε. «Το πραγματικό μου όνομα είναι Ζαφειρία επίσης. Ζαφειρία ωλ Φέρενερ.»

«Η μικρή μου αδελφή, Άλφεντουρ,» είπε η Ζιρίνα.

Ο Άλφεντουρ την κοίταξε λιγάκι ξαφνιασμένος.

Εκείνη χαμογέλασε. «Σ'αντίθεση μ'εμένα, ποτέ δεν τα πήγαινε καλά με την πολιτική.»

«Ούτε η πολιτική τα πήγαινε ποτέ καλά μαζί μου,» τόνισε η Ζαφειρία.

«Για τι θέμα θέλεις να μου μιλήσεις, Άλφεντουρ;» ρώτησε ο Άσραδλιν.

«Για την ειρήνευση της πόλης.»

Η όψη του Φύλακα σκοτείνιασε. «Λυπάμαι που το λέω αυτό, αλλά πολύ φοβάμαι ότι σπαταλάς τον χρόνο μου άδικα – και τον δικό σου επίσης. Συμβιβασμός με τους τυράννους της Χάρνωθ *δεν* μπορεί να υπάρξει.»

«Ακούστε με, πρώτα. Ακόμα και ο Εθέλδιρ και η Ζιρίνα νομίζουν ότι η ιδέα μου είναι αρκετά καλή.»

Ο Άσραδλιν κοίταξε ερωτηματικά τον πρώην Πρόμαχο της Επανάστασης και την Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών.

«Η αλήθεια είναι,» είπε ο πρώτος, «πως, όντως, η ιδέα του Άλφεντουρ δεν είναι κακή...»

«Αν μη τι άλλο,» πρόσθεσε η δεύτερη, «οφείλουμε να τη σκεφτούμε.»

«Σε ακούω,» είπε ο Άσραδλιν στον διπλωμάτη, πολύ παραξενεμένος. Ήταν βέβαιος ότι η Ζιρίνα κι ο Εθέλδιρ αποκλείεται ποτέ να συμφωνούσαν να γίνει συμβιβασμός με τους Χαρνώθιους. Πιθανώς, μάλιστα, να τους μισούσαν πιο πολύ από τον ίδιο. Βρίσκονταν τόσα χρόνια υπό την κυριαρχία τους, όσο εκείνος ήταν εξόριστος μακριά από την πατρίδα του.

Ο Άλφεντουρ είπε: «Η Αρχόντισσα είναι αιχμάλωτη επί του παρόντος – στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων, υποθέτουμε όλοι. Θα πρέπει να την πάρουμε από εκεί, αν είναι να βάλουμε το σχέδιό μου σε λειτουργία. Τη χρειαζόμαστε. Οπωσδήποτε.»

«Δεν καταλαβαίνω...»

«Θα καταλάβετε, Εξοχότατε. Ο συμβιβασμός που προτείνω είναι ο εξής: Τα στρατεύματα των Χαρνώθιων θα υποχωρήσουν από τη Φάνρηβ και τις περιοχές που αποτελούν επικράτειά της. Δεν θα υφίσταται πλέον Βασιλικός Αντιπρόσωπος εδώ, αλλά ούτε οι Χαρνώθιοι που μένουν στη Φάνρηβ θα κυνηγηθούν σαν να ήταν πρώην Παντο-

κρατορικοί πράκτορες. Εσείς, Εξοχότατε, θα είστε ξανά Φύλακας της Φάνρηβ και θα διοικείτε μαζί με τους Αιρετούς, όπως παλιά. Όμως θα συμφωνήσετε με τον Βασιληά της Χάρνωθ να δίνετε φόρο στο Βασίλειο.»

«*Φόρο;* Η πατρίδα μου έχει δώσει ήδη αρκετούς φόρους στο Βασίλειο της Χάρνωθ!»

«Και πόσους ακόμα φόρους – σε αίμα και σε χρήμα – θέλετε να δώσει, Εξοχότατε; Διότι, αν συνεχίσετε τον πόλεμο, οι απώλειες θα είναι μεγάλες και... για να είμαι ειλικρινής, δεν νομίζω ότι ο πόλεμος θα τελειώσει καθόλου σύντομα, όπως ήδη σας έχω πει. Το Βασίλειο δεν εγκαταλείπει τα προτεκτοράτα του· θα εξακολουθήσει να στέλνει στρατό εδώ. Η Φάνρηβ θα είναι μια ανοιχτή πληγή.»

«Αφού το Βασίλειο δεν εγκαταλείπει ποτέ τα προτεκτοράτα του, τότε τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα συμφωνήσει να πάρει τα στρατεύματά του από τη Φάνρηβ;»

«Δεν είμαι καθόλου βέβαιος πως θα επιτευχθεί συμφωνία· γι'αυτό κιόλας χρειάζομαι την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Θεωρώ πως είναι πιθανό ο Βασιληάς της Χάρνωθ να συναινέσει αν τον κάνουμε να κατανοήσει εκείνο που σας είπα μόλις τώρα: ότι η Φάνρηβ θα είναι, για χρόνια, μια ανοιχτή πληγή. Τι έχει να κερδίσει το Βασίλειο από κάτι τέτοιο; Θα στέλνει συνεχώς στρατεύματα εδώ, πράγμα που συνεπάγεται απώλεια σε ζωές, σε εξοπλισμούς, και σε χρήμα. Το εμπόριο της περιοχής θα πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο – και όχι μόνο επειδή η Νάζρηβ δεν πρόκειται να άρει τον εμπορικό αποκλεισμό όσο οι συγκρούσεις εξακολουθούν. Και οι φόροι που το Βασίλειο θα συγκεντρώνει από τη Φάνρηβ θα είναι ελάχιστοι· οι εξεγερμένοι πολίτες δεν πρόκειται να πληρώνουν, φυσικά, και η οικονομία θα είναι χάλια.

»Τι συμφέρει, λοιπόν, περισσότερο τον Βασιληά της Χάρνωθ; Μια τέτοια κατάσταση διάλυσης που περιγράφω; Ή, μήπως, θα ήταν πιο επικερδές να πάρετε εσείς, Εξοχότατε, τη Φάνρηβ υπό τον έλεγχό σας αλλά να του δίνετε φόρο κάθε κάποιο χρονικό διάστημα; Νομίζω πως το δεύτερο είναι πιο συμφέρον. Και όχι μόνο για τον Βασιληά της Χάρνωθ αλλά και για την Κοινοπολιτεία.

»Η Κοινοπολιτεία, αν συνεχιστεί ο πόλεμος, θα χάνει χρήματα σε εξοπλισμούς και μισθοφόρους. Και δεν θα κερδίζει τίποτα από τη Φάνρηβ. Ίσως μόνο *ελάχιστα* πράγματα από το ελάχιστο εμπόριο

που θα γίνεται εδώ. Αντιθέτως, αν επιτευχθεί η συμφωνία που προτείνω, θα δίνεται κάποιος φόρος στο Βασίλειο αλλά όλα τα υπόλοιπα χρήματα θα πηγαίνουν στο θησαυροφυλάκιο της Φάνρηβ. Και το εμπόριο, φυσικά, θα ανθίσει ξανά, ενώ η Νάζρηβ θα άρει αμέσως τον αποκλεισμό της.»

Ο Άσραδλιν ήταν σιωπηλός. Συλλογισμένος. Το σχέδιο του Άλφεντουρ τού ακουγόταν λογικό. Τρομαχτικά λογικό, ίσως. Αλλά δεν του άρεσε να πληρώνει φόρο στο Βασίλειο της Χάρνωθ για να επιστρέψει στην πατρίδα του, στη θέση που δικαιωματικά του ανήκε...

Η Ναλτάμα'χοκ είπε: «Εγώ συμφωνώ με τον Άλφεντουρ, Άσραδλιν.»

Μάλιστα... σκέφτηκε ο Άσραδλιν. Και έστρεψε το βλέμμα του στη Ζιρίνα, ατενίζοντάς την ερωτηματικά, ζητώντας σιωπηλά και τη δική της γνώμη.

«Δεν μου φαίνεται καθόλου άσχημο αυτό που προτείνει ο Άλφεντουρ, Φύλακά μου. Η Φάνρηβ θα είναι δική μας ξανά. Ο φόρος... ένα αναγκαίο κακό. Μικρότερο κακό από τους θανάτους και τις καταστροφές...»

Ο Άλφεντουρ παρατηρούσε πως όλοι τους έδειχναν πλέον κουρασμένοι από τον πόλεμο. Είχαν κατανοήσει ότι πολλά θα χάνονταν από τις συνεχόμενες συγκρούσεις, και οι καταστροφές δεν θα τελείωναν σύντομα. Αλλά κανένας τους δεν ήταν πρόθυμος να παραδοθεί· θα μάχονταν για την πατρίδα τους ώς το τέλος.

Τους είπε: «Χρειάζομαι την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, αν είναι να επιτύχει το σχέδιό μου· μην το ξεχνάτε αυτό.»

«Γιατί;» απόρησε ο Άσραδλιν. «Τι να την κάνεις;»

«Δε μπορώ να πάω μόνος μου να μιλήσω στον Βασιλιά της Χάρνωθ για ένα τέτοιο ζήτημα, Εξοχότατε. Δεν είναι αυτή η αρμοδιότητά μου. Και ούτε εσείς θα ήταν καλή ιδέα να στείλετε αντιπρόσωπό σας στον Μεγαλειότατο. Ο Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ θα δει την κίνησή σας ως δείγμα αδυναμίας – ότι προσπαθείτε να κάνετε συμφωνία μαζί του επειδή νομίζετε πως δεν θα αντέξετε τις συνεχείς συγκρούσεις. Ή ίσως να πιστέψει ότι επιχειρείτε κάπως να τον ξεγελάσετε. Και στις δύο περιπτώσεις η απάντησή του δεν θα είναι καθόλου θετική.

»Την Κέσριμιθ, όμως, θα την ακούσει. Η Κέσριμιθ είναι καλή πολιτικός, κι έχει, νομίζω, τη συμπάθεια του Βασιλιά. Όταν πάει και του

μιλήσει για την προδοσία του Στρατηγού της, όταν του εξηγήσει ποια είναι η κατάσταση εδώ, πιθανώς ο Ραμάλθιν να συναινέσει με το σχέδιό μου.»

Ο Άσραδλιν ρώτησε: «Γιατί η Κέσριμιθ να μη ζητήσει απλά από τον Βασιληά να φυλακίσει τον Στρατηγό και να βάλει πάλι εκείνη στη θέση της;»

«Ο Στρατηγός έχει κάνει πραξικόπημα, και είμαι βέβαιος πως θα έχει βρει μια πολύ καλή δικαιολογία γι'αυτό. Θα πρέπει να γίνει δίκη για να αποδειχτεί ότι η Κέσριμιθ έχει δίκιο και ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ άδικο. Ο Βασιληάς θα μπορούσε, βέβαια, απλά να διώξει τον Στρατηγό από το προτεκτοράτο· έχει αυτό το δικαίωμα· αλλά θα διστάσει να το κάνει επειδή το προτεκτοράτο βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση. Και σε τέτοιες περιστάσεις, σπάνια οι στρατιωτικοί διώχνονται από τις θέσεις τους εκτός αν έχουν αποδειχτεί τελείως ανίκανοι. Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ είναι αδίστακτος, όχι ανίκανος. Αν μη τι άλλο, είναι ίσως *πολύ* ικανός. Πολύ επικίνδυνος. Ακριβώς ό,τι χρειάζεται αυτή τη στιγμή το Βασίλειο για να κρατήσει τη Φάνρηβ υπό τον έλεγχό του. Τολμώ, μάλιστα, να υποθέσω πως ο Βασιληάς θα άφηνε τον Σέλιρ εδώ ακόμα κι αν ήταν σίγουρος, πέρα από κάθε σκιά αμφιβολίας, ότι πρόδωσε τη Βασιλική Αντιπρόσωπο φυλακίζοντάς την παράνομα.»

Ο Άσραδλιν τον άκουγε προσεχτικά, και όφειλε να παραδεχτεί ότι ο Άλφεντουρ φαινόταν να ήξερε τι έλεγε. *Μοιάζει με τον πατέρα μου, από μια άποψη,* σκέφτηκε. Ο προηγούμενος Φύλακας της Φάνρηβ ήταν καλός πολιτικός· γνώριζε πολλά για τα κράτη και τα έθνη της Μοργκιάνης. Και είχε *εμπειρία*.

«Πρέπει να το σκεφτώ, Άλφεντουρ...» Ο Άσραδλιν νόμιζε ότι θα έδειχνε αδυναμία αν έλεγε αμέσως ναι. Άλλωστε, ήταν ο Φύλακας της Φάνρηβ· πώς μπορούσε να δεχτεί να πληρώνει φόρο στο Βασίλειο της Χάρνωθ για να βρίσκεται στην πόλη του – την πόλη που ήταν καθήκον του να προστατεύει;

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο, Εξοχότατε,» είπε ο Άλφεντουρ. «Σκεφτείτε γρήγορα, παρακαλώ. Χρειάζομαι μια απάντηση αν είναι να δράσω.»

«Να δράσεις; Να κάνεις τι;»

«Να ξεκινήσω τις προσπάθειες για να ελευθερώσω την Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Πώς ακριβώς σκέφτεσαι να το κατορθώσεις αυτό, Άλφεντουρ; Πες μου.»

Μέσα στην οικία των Φέρενερ, ο Κάλνεντουρ είχε κατάσκοπο, που άκουσε το σχέδιο του διπλωμάτη της Νάζρηβ και το ανέφερε, τηλεπικοινωνιακά, στον αρχηγό των αυτονομιστών.

Βρισκόμενος στο καινούργιο του άντρο, ο Κάλνεντουρ σκέφτηκε: *Όχι... Αυτό δεν πρέπει ποτέ να συμβεί!* «Πρέπει να τους εμποδίσουμε – μ'ό,τι τρόπο κι αν χρειαστεί!» γρύλισε, χτυπώντας τη γροθιά του στον τοίχο. Και πήγε να μιλήσει στους πιο έμπιστούς του συντρόφους.

8

Αλχημικές Ουσίες· Απόγευμα, στο Στέκι του Δαμαστή

Ο Στρατηγός του Προτεκτοράτου της Φάνρηβ προσπαθούσε από το πρωί να ανακαταλάβει τον Μεσοπόταμο, αλλά ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος είχε άλλες δουλειές. Και καλύτερα, νόμιζε, που ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν απασχολημένος· δεν ήθελε να τον προσέξει.

Μαζί με τον Θάλβακιρ ωλ Ζαλτάρεμ, που επέμενε να τον συνοδέψει, ο Θόρεντιν βγήκε από το Μέγαρο των Φυλάκων μέσα σ' ένα μικρό τετράκυκλο όχημα. Δεν είχαν πάρει κανέναν μαχητή του Βασιλείου για προστασία· ο Αρχικατάσκοπος δεν εμπιστευόταν κανέναν. Όλοι τους ήταν πιθανοί (αν όχι άμεσοι) πληροφοριοδότες του Σέλιρ. Επιπλέον, δεν πίστευε ότι χρειαζόταν σωματοφύλακες όταν είχε τον γιο της Κέσριμιθ στο πλευρό του. Ο νεαρός, αν είχε καταλάβει σωστά, πρέπει να ήταν αρκετά καλός στα όπλα· τον είχε δει να χτυπά στόχους, με πιστόλι και με τουφέκι, στην αυλή του Μεγάρου, καθώς και να ξιφομαχεί με δυο πολεμίστριες για εξάσκηση. Και, παρότι κι οι δυο τους έμοιαζαν λιγάκι τσιμπημένες με τον Θάλβακιρ, δεν φαινόταν να τον διευκολύνουν στην αναμέτρησή τους. Αλλά και τις δύο στο τέλος τις νίκησε, τη μία αφοπλίζοντάς την, την άλλη ρίχνοντάς την στο έδαφος. Ναι, ήταν καλός· δεν υπήρχε αμφιβολία.

Ο Θόρεντιν οδηγούσε τώρα το τετράκυκλο, καθισμένος μπροστά στο τιμόνι, και ο Θάλβακιρ ήταν στη θέση του συνοδού. Οι κρότοι από τις συγκρούσεις στα όρια του Μεσοπόταμου ακούγονταν έντονα ώς εδώ, καθώς κατέβαιναν από το Μέγαρο των Φυλάκων διασχίζοντας την Οδό του Φύλακα που ήταν γεμάτη με μαχητές του Βασιλείου, οχήματα, κάρα, και άλογα που τραβούσαν ή κουβαλούσαν εξοπλισμούς. Ο Θόρεντιν, πολύ σύντομα, έβγαλε το όχημά του από τη μεγάλη λεωφόρο, στρίβοντας νότια, οδηγώντας μέσα σε μικρότερους δρόμους. Ο Θάλβακιρ δεν τον ρώτησε γιατί πήγαινε από εδώ· ήταν, καταφανώς, πιο ήσυχα εδώ, τα μέρη πιο ασφαλή. Αλλά αυτός δεν ήταν ο μόνος λόγος που ο Αρχικατάσκοπος ακολουθούσε τούτη

την πορεία. Δεν ήθελε απλώς ν'αποφύγει να φτάσει στη Μακριά Λόγχη όπου πολλές συγκρούσεις τώρα γίνονταν γιατί εκεί ήταν οι παρυφές του Μεσοπόταμου. Ο Θόρεντιν ήθελε να πάει στις αποβάθρες των Εκβολών· δεν θα περνούσε τον ποταμό από τη Γέφυρα του Ιχθύος. Η γέφυρα ελεγχόταν στενά από τον στρατό, κι αυτό σήμαινε πως ο Αρχικατάσκοπος θα έπρεπε να δηλώσει ποιος ήταν για να τον αφήσουν να περάσει. Κι αν δήλωνε ποιος ήταν, ο Στρατηγός θα το μάθαινε ότι είχε έρθει από εδώ. Πράγμα... ανεπιθύμητο.

Οι κατάσκοποι του Θόρεντιν τον περίμεναν στις Εκβολές, όπως είχαν συμφωνήσει, και ένα οχηματαγωγό σκάφος ήταν έτοιμο γι'αυτόν. Μικρό. Χωρούσε ίσα-ίσα το τετράκυκλο όχημά του και δυο δίκυκλα ακόμα. Τώρα δεν υπήρχε κανένα δίκυκλο επάνω του.

Ο Θόρεντιν έγνεψε σ'έναν κατάσκοπό του, από το παράθυρο του τετράκυκλου: *Όλα καλά;*

Εκείνος κατένευσε με το κεφάλι. *Όλα καλά.*

Ο Θόρεντιν πλησίασε το οχηματαγωγό.

«Γιατί δεν πάμε από τη γέφυρα;» ρώτησε ο Θάλβακιρ. «Γίνονται μάχες;»

«Δεν καταλαβαίνεις γιατί;»

Ο Θόρεντιν ανέβασε το όχημά του στο μικρό ξύλινο σκάφος, και δύο άνθρωποί του σήκωσαν τη ράμπα πίσω του. Οι μηχανές μπήκαν σε κίνηση. Το πλοιάριο δεν ήταν τόσο μεγάλο ώστε να χρειάζεται μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή του ροή. Ξεκίνησε να πλέει πάνω στον ποταμό, προς τα νότια, φεύγοντας από τις αποβάθρες των Εκβολών.

«Ο Στρατηγός...» μουρμούρισε ο Θάλβακιρ. Καταλάβαινε λοιπόν.

Το οχηματαγωγό άραξε στις αποβάθρες του Νότιου Λιμανιού, ευτυχώς χωρίς κανένας να το σταματήσει για έλεγχο· τα σκάφη του Βασιλείου ήταν απασχολημένα στα ανοιχτά, με τα πλοία της Κοινοπολιτείας. Η ράμπα κατέβηκε, και ο Θόρεντιν έβγαλε το όχημά του από το πλοιάριο. Το οδήγησε πάνω στην Οδό της Μαρμόκου, αποφεύγοντας τους μπλεγμένους δρόμους στο εσωτερικό του Λαβυρίνθου, και έφτασε στο νότιο τμήμα της Μακριάς Λόγχης, όπου δεν γίνονταν συγκρούσεις· ο Μεσοπόταμος ήταν *βόρεια* του ποταμού. Ο Θόρεντιν άφησε πίσω του τη Μακριά Λόγχη μπαίνοντας στη Μεγάλη Αγορά. Οι κρότοι και οι ιαχές που αντηχούσαν έρχονταν από τα ανατολικά της, μακριά από εδώ, εκεί όπου αυτή συνόρευε με τον

Ταριχευτή και το Υαλουργείο, τα οποία βρίσκονταν υπό τον έλεγχο της Κοινοπολιτείας.

Ο Θόρεντιν έβαλε το όχημά του σ' ένα σκεπαστό γκαράζ της Μεγάλης Αγοράς, πλήρωσε τη φύλακα εκεί (η οποία ήταν κατάσκοπός του), και μαζί με τον Θάλβακιρ βάδισε προς τον αλχημιστή που είχε υπόψη του. Τον έναν από τους τρεις που, πριν από πάνω από είκοσι ημέρες, η Κέσριμιθ είχε ανακρίνει ώστε να πάρουν πληροφορίες για τον Γελωτοποιό.

Ο Θόρεντιν είχε, φυσικά, πει στον Θάλβακιρ πού θα πήγαινε, καθώς και γιατί· και ο νεαρός είχε αμέσως, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, προθυμοποιηθεί να έρθει. Οτιδήποτε σχετιζόταν με την απελευθέρωση της μητέρας του τον έβαζε σε άμεση κίνηση.

Ο Θόρεντιν παρακολούθησε για λίγο την είσοδο του καταστήματος του αλχημιστή, προσπαθώντας να καταλάβει μήπως την κατασκόπευαν. Η πόρτα βρισκόταν σ' ένα σοκάκι, πίσω από ένα βυρσοδεψείο. Αν δεν ήξερες τι να αναζητήσεις, δεν θα ερχόσουν ποτέ εδώ. Όχι παράλογο, αφού η Συντεχνία του Ύπνου ήταν παράνομη. Οι άνθρωποί της δεν μπορούσαν να πουλάνε τα προϊόντα τους ανοιχτά.

Ο Θόρεντιν κατέληξε ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. Πλησίασε την πόρτα και την άνοιξε, μπαίνοντας σ' ένα δωμάτιο που παλιότερα είχε ξαναμπεί. Ένας γκριζομάλλης μαυρόδερμος άντρας ήταν σκυμμένος πάνω από έναν πάγκο λιώνοντας κάτι μέσα σ' ένα γουδί. Τριγύρω υπήρχαν ράφια και ντουλάπια, δίνοντας την εντύπωση ότι το μικρό κατάστημα πουλούσε βαφές.

Ο Θόρεντιν κατέβασε την κουκούλα του. «Καλημέρα, κύριε.»

Τα μάτια του γκριζομάλλη αλχημιστή στένεψαν. «Καλημέρα σας. Πώς θα μπορούσα να εξυπηρετήσω;» Προφανώς είχε αναγνωρίσει τον Αρχικατάσκοπο αλλά τα λόγια του δεν το έδειχναν. Εσκεμμένα, αναμφίβολα.

Ο Θόρεντιν σήκωσε πάλι την κουκούλα του στο κεφάλι. «Μια ερώτηση θα ήθελα να σου κάνω.»

«Χωρίς να πάμε αλλού;»

«Χωρίς να πάμε αλλού.»

Ο αλχημιστής άφησε το γουδί παράμερα και κάθισε σε μια καρέκλα πίσω από τον πάγκο. «Παρακαλώ, κύριε Θόρεντιν...»

«Έχω υπόψη μου ένα συγκεκριμένο σκεύασμα. Δεν ξέρω πώς λέγεται αλλά γνωρίζω τα αποτελέσματά του. Το... δοκίμασα ο ίδιος,

πρόσφατα.» Και του περιέγραψε πώς είχε νιώσει όταν τον χτύπησε το ναρκωτικό αέριο που εξαπέλυσε ο αυτονομιστής Φόρναλιν ωλ Κέρμακεκ ενάντια σ'εκείνον και τους μαχητές του.

«Θολερός Εραστής,» είπε ο αλχημιστής· «έτσι λέγεται.»

«Μπορείς να το φτιάξεις;»

«Δεν είναι τίποτα δύσκολο.»

«Τι ποσότητα μπορείς να φτιάξεις;»

«Τι ποσότητα χρειάζεστε;»

«Θα σου πω τι ακριβώς θέλω να πετύχω...»

Ο αλχημιστής ένευσε, περιμένοντας ν'ακούσει.

«Θέλω να ρίξω το αέριο μέσα στους αεραγωγούς ενός υπογείου – ενός *μεγάλου* υπογείου, με αρκετούς διαδρόμους και δωμάτια – ώστε όλοι όσοι βρίσκονται εκεί να πέσουν σε ύπνο.»

Ο αλχημιστής έτριψε τα γκρίζα μαλλιά του· χάιδεψε τα γκρίζα μούσια του, τραβώντας τα ελαφρώς. «Χμμμ... Δεν έχω έτοιμη μια τόσο μεγάλη ποσότητα. Αλλά μπορώ να τη φτιάξω.» Άνοιξε ένα ντουλάπι και τράβηξε έξω μια φιάλη, μάλλον άδεια, η οποία ήταν κανένα μέτρο στο ύψος. «Πέντε τέτοιες φιάλες επαρκούν, νομίζω. Ίσως και τρεις, αλλά καλύτερα να είμαστε βέβαιοι. Σωστά;»

«Σωστότατα.»

«Να ξεκινήσω την παρασκευή;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Τις θέλω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

«Θα πληρωθώ;» Ο αλχημιστής τον κοίταξε καχύποπτα.

Ο Θόρεντιν δεν μπόρεσε παρά να γελάσει κάτω απ'την κουκούλα του. «Φυσικά και θα πληρωθείς, αλχημιστή. Φρόντισε να κάνεις καλή δουλειά.»

«Ελάτε μεθαύριο το μεσημέρι,» είπε ο συντεχνίτης του Ύπνου. «Θα τις έχω έτοιμες. Θα εργαστώ εντατικά.»

Ο Θόρεντιν ένευσε και του άφησε ένα χαρτονόμισμα των τριάντα βασιλικών της Χάρνωθ.

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε,» είπε ο αλχημιστής, κρύβοντας αμέσως τα χρήματα μέσα στα ρούχα του, καταφανώς ευχαριστημένος.

«Τα υπόλοιπα όταν έχω τις φιάλες,» είπε ο Θόρεντιν, και μαζί με τον Θάλβακιρ βγήκε από το κατάστημα.

«Τον εμπιστεύεσαι;» ρώτησε ο νεαρός καθώς επέστρεφαν προς το γκαράζ όπου είχαν αφήσει το όχημά τους.

«Κανέναν δεν εμπιστεύομαι, αλλά δεν έχει λόγο να μη μας κάνει τη δουλειά μας.»

«Από μεθαύριο, επομένως, μπορούμε να σκεφτόμαστε πότε θα ελευθερώσουμε τη μητέρα μου,» είπε ο Θάλβακιρ.

«Όχι,» διαφώνησε ο Θόρεντιν· «από μεθαύριο, απλώς θα έχουμε το αέριο στη διάθεσή μας.»

Μια δυνατή έκρηξη αντήχησε από τ'ανατολικά της Μεγάλης Αγοράς, και βρόμικος καπνός ήρθε προς το εσωτερικό της.

Ο Θόρεντιν είχε μόλις πάρει το μεσημεριανό του στα προσωπικά του δωμάτια μέσα στο Μέγαρο, και καθόταν στον καναπέ διαβάζοντας ένα άρθρο του τελευταίου φύλλου της *Σαΐτας* κι ακούγοντας μουσική από το ηχοσύστημα, όταν ένα *σίρκι'θ* σκαρφάλωσε στο μεγάλο μαξιλάρι δίπλα του ατενίζοντάς τον με αστραφτερά μάτια και κρατώντας ένα διπλωμένο χαρτί στο στόμα.

Σίρκι'θ; Κάποιος κατάσκοπός του είχε προτιμήσει να επικοινωνήσει μαζί του έτσι, αντί να τον καλέσει τηλεπικοινωνιακά; Ο Θόρεντιν άφησε την εφημερίδα παραδίπλα και πήρε το μήνυμα από το στόμα του μικροσκοπικού μαντατοφόρου, ο οποίος στράφηκε κι εξαφανίστηκε μέσα στις σκιές του μεσημεριού.

Ο Θόρεντιν ξεδίπλωσε το χαρτί.

> *Θα ήθελα να μιλήσουμε για την Κέσριμιθ. Είναι σημαντικό. Να μη μάθει τίποτα ο Στρατηγός. Συνάντησέ με μόλις δύσει ο ήλιος, στη Λυκοφωλιά, στο Στέκι του Δαμαστή. Θα έχω δίπλα μου ένα φύλλο του Κήρυκα και της Σαΐτας, σταυρωτά. Είναι σημαντικό αν σε ενδιαφέρει η Κέσριμιθ. Μη φέρεις πάνω από 2 άλλους μαζί σου. Στείλε μου σίρκι'θ αν συμφωνείς. Περιμένω. —Άλφεντουρ της Νάζρηβ.*

«Άλφεντουρ της Νάζρηβ, γαμώ την κρυφή όψη του Χάρλαεθ Βοκ...» μουρμούρισε ο Θόρεντιν. Οι κατάσκοποί του, λοιπόν, δεν είχαν κάνει λάθος: ο Σέλιρ δεν είχε καταφέρει να πιάσει τον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο. Ο Άλφεντουρ είχε, κάπως, ξεφύγει μέσα από τον Μεσοπόταμο, όταν η συνοικία βρισκόταν ακόμα υπό τον έλεγχο του στρατού της Χάρνωθ.

Και θέλει να μιλήσουμε για την Κέσριμιθ... Αναρωτιέμαι τι μπορεί να έχει να πει.

Πιάνοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που ήταν στο τραπεζάκι πλάι στον καναπέ, κάλεσε τον Θάλβακιρ. Ο νεαρός αναμφίβολα θα ενδιαφερόταν...

Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ τού έλεγε ότι ήταν επικίνδυνο, και ο Άλφεντουρ δεν διαφωνούσε. Αλλά έπρεπε να το ριψοκινδυνέψει. Δε γινόταν αλλιώς. Αν ήθελαν να σώσουν την Αρχόντισσα, ο Αρχικατάσκοπος θα τους φαινόταν πολύ χρήσιμος. Και μάλλον – *μάλλον* – δεν ήταν σύμμαχος του Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Το πρόβλημα ήταν ότι ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε να είναι βέβαιος γι'αυτό· θα έπρεπε να το ανακαλύψει.

Αν ήταν σύμμαχος του Στρατηγού, τότε πιθανώς θα προσπαθούσαν να δολοφονήσουν τον διπλωμάτη απόψε. Αλλά εκείνος ήταν, φυσικά, προετοιμασμένος. Δεν είχε έρθει μόνος στην ταβέρνα που άκουγε στο όνομα «*Το Στέκι του Δαμαστή*». Η Λαρβάκι ήταν μαζί του, αν και καθισμένη σ'άλλο τραπέζι, με την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι. Δίπλα της ήταν ο Εθέλδιρ και ο Νάσαλθιρ – ένας παλιός επαναστάτης. Στο ίδιο τραπέζι με τον Άλφεντουρ κάθονταν οι δύο μισθοφόροι της Χάνκαθιρ που είχαν απομείνει· η ίδια η Χάνκαθιρ ήταν ακόμα πολύ τραυματισμένη για να έρθει. Ο Γάρταλιν'μορ βρισκόταν σ'ένα τραπέζι παραδίπλα, έχοντας τρεις μαχητές της Κοινοπολιτείας κοντά του.

Παρίσταναν όλοι τούς συνηθισμένους πελάτες. Είχαν παραγγείλει ποτά και μεζέδες, και κάπνιζαν.

Στην ταβέρνα είχε αρκετό κόσμο παρά τον πόλεμο. Βρισκόταν νότια και δυτικά της Λεωφόρου του Λύκου, εκεί όπου δεν κινδύνευε να χτυπηθεί από τις συμπλοκές στα όρια με το Υαλουργείο. Από το ηχοσύστημα του καταστήματος ακούγονταν τραγούδια των Ανυπότακτων Γιών του Βασιλείου – ενός μουσικού συγκροτήματος της Χάρνωθ. Στα τραπέζια κάθονταν κάμποσοι Χαρνώθιοι μαχητές που φαινόταν να τους αρέσουν αυτοί οι ήχοι.

Ανελέητη Έφοδος έπαιζε το ηχοσύστημα όταν από την ανοιχτή πόρτα της ταβέρνας μπήκαν τρεις καινούργιοι πελάτες. Ο ένας κοίταξε ολόγυρα, κι αμέσως το βλέμμα του, κάτω απ'την κουκούλα της κάπας του, εστιάστηκε στον Άλφεντουρ – ή, μάλλον, στις δύο εφημερίδες που είχε εκείνος σταυρωτά επάνω στο τραπέζι, δίπλα του.

Αυτός, σκέφτηκε ο διπλωμάτης, *πρέπει λογικά νάναι ο Θόρεντιν.* Αλλά το χέρι του πήγε στη λαβή του πιστολιού του μέσα στο πανωφόρι του, για καλό και για κακό.

Οι τρεις νεόφερτοι πλησίασαν το τραπέζι, και ο Άλφεντουρ είδε ότι δεν είχε κάνει λάθος σχετικά με τον Θόρεντιν.

«Να καθίσουμε;» ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Καλεσμένοι είστε.»

Ο Θόρεντιν κάθισε, και οι άλλοι δύο επίσης. Ο Άλφεντουρ το μόνο που μπορούσε να διακρίνει από τους τελευταίους ήταν πως επρόκειτο για έναν άντρα και μια γυναίκα.

«Νόμιζα ότι ίσως να ήσουν νεκρός,» είπε ο Αρχικατάσκοπος.

«Απογοήτευσα τον Στρατηγό;»

Ο Θόρεντιν μειδίασε. «Αφάνταστα.»

«Ελπίζω αυτό να σε χαροποιεί όσο εμένα.»

«Με χαροποιεί αρκετά, σε διαβεβαιώνω. Προτού η Κέσριμιθ έρθει να σε συναντήσει στο Όνσαλεκ είχε μιλήσει μαζί μου, και μετά έμαθα από τους κατασκόπους μου για τους Εκτελεστές που ο Σέλιρ έστειλε εναντίον σου.»

Μια σερβιτόρα πλησίασε. «Τι να σας φέρω;»

«Μια μπίρα,» ζήτησε ο Θόρεντιν.

«Το ίδιο,» είπε ο άντρας που ήταν μαζί του, μοιάζοντας να μην ενδιαφέρεται καθόλου τι θα έπινε, αν έκρινε σωστά ο Άλφεντουρ από την έκφρασή του μέσα από τη σκιά της κουκούλας του.

«Κρασί,» παράγγειλε η γυναίκα, «και ψητό συκώτι λύκου.»

Η σερβιτόρα έφυγε.

«Η Αρχόντισσα είναι φυλακισμένη στα μπουντρούμια του Μεγάρου;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Και η σύζυγός μου, η Αρωγός της, επίσης,» τον πληροφόρησε ο Θόρεντιν.

«Θα ήθελες να τις ελευθερώσουμε;»

«Φυσικά και αυτό θέλουμε,» είπε ο άντρας που ήταν μαζί με τον Αρχικατάσκοπο. «Γι'αυτό είμαστε εδώ.»

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε κοιτάζοντάς τον. «Ποιος είστε, αν επιτρέπεται;»

«Το όνομά μου είναι Θάλβακιρ–»

Προς στιγμή ο Άλφεντουρ σάστισε ακούγοντας το όνομα του νεκρού σωματοφύλακά του, αλλά ο νεαρός αμέσως συνέχισε:

«Θάλβακιρ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Ζαλτάρεμ;... *Θάλβακιρ* ωλ Ζαλτάρεμ; Ο γιος της;» Τον είχε ξανακούσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δεν ήξερα ότι ήσασταν εδώ.»

«Ήρθα μερικές μέρες προτού σας συναντήσει η μητέρα μου στο Όνσαλεκ και ο Στρατηγός τη φυλακίσει. Ισχυρίζεται, δημοσίως, ότι η Βασιλική Αντιπρόσωπος συνωμοτούσε μαζί σας προκειμένου να πουλήσει τη μισή πόλη στην Κοινοπολιτεία.»

«*Δημοσίως;*» είπε ο Άλφεντουρ. «Δε νομίζω ότι οι εφημερίδες έχουν γράψει τίποτα. Ούτε τα τηλεοπτικά κανάλια–»

«Δεν έχει δεχτεί να μιλήσει σε δημοσιογράφους, και τους έχει απαγορεύσει να ερευνήσουν το θέμα,» εξήγησε ο Θόρεντιν, «θεωρώντας το 'στρατιωτική υπόθεση' και 'υψίστης ασφαλείας'. Όπως καταλαβαίνεις, κανένας δημοσιογράφος δεν θέλει να το δημοσιεύσει και μετά να εκτελεστεί.»

«Εγώ και η Αρχόντισσα, πάντως,» είπε ο Άλφεντουρ, «δεν σχεδιάζαμε τίποτα τέτοιο. Για να το ξέρετε.»

«Το ξέρουμε,» τον διαβεβαίωσε ο Θόρεντιν. «Όπως επίσης ξέρουμε ότι εσύ θα *ήθελες* να σχεδιάζατε κάτι τέτοιο.»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι, θα ήθελα να ειρηνεύσει η περιοχή. Γι'αυτό βρίσκομαι στη Φάνρηβ.»

«Και γι'αυτό ο Στρατηγός σε θέλει νεκρό.»

«Αλλά είμαι ακόμα ζωντανός.»

«Προς το παρόν. Αν ήμουν στη θέση σου, δεν θα βρισκόμουν πλέον στη Φάνρηβ. Ο Νούρκας σε έχει ευνοήσει αρκετά ώς τώρα.»

Ο Άλφεντουρ άναψε την πίπα του. «Δε θα φύγω αν δεν έχω ολοκληρώσει τις δουλειές μου.»

«Είσαι επίμονος. Θετικό, ίσως–»

«Ο Στρατηγός σκότωσε δύο καλούς μου φίλους. Θα τον ξεπληρώσω.»

Ο Θόρεντιν τον ατένισε με έκδηλο ενδιαφέρον. «Και μέχρι στιγμής δεν σε είχα για εκδικητικό άνθρωπο...»

«Όπως θα έπρεπε να γνωρίζει ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος του προτεκτοράτου, τα φαινόμενα απατούν.»

Ο Θάλβακιρ ρώτησε: «Έχεις κάποιο σχέδιο για να σώσουμε τη μητέρα μου;»

Η σερβιτόρα επέστρεψε, φέρνοντάς τους τα ποτά τους και το ψητό συκώτι λύκου. «Στην υγειά σας,» είπε φεύγοντας.

Ο Άλφεντουρ ρούφηξε καπνό και τον έβγαλε από τα ρουθούνια. «Ήλπιζα ότι εσείς θα είχατε κάποιο σχέδιο. Χρειάζομαι τη βοήθειά σας.»

«Γιατί;» είπε ο Θόρεντιν. «Γιατί σ'ενδιαφέρει τόσο για την Κέσριμιθ;»

«Διότι έχω βρει μια... πολιτική λύση που υποθέτω ότι θα της αρέσει.»

Ο Θόρεντιν συνοφρυώθηκε. «Τι είδους πολιτική λύση;»

«Δυστυχώς, αυτό δεν μπορώ να το συζητήσω μαζί σου, αλλά έχει σχέση με την ειρήνευση στο προτεκτοράτο–»

«Η Κέσριμιθ δεν θα δώσει τη μισή πόλη στην–»

«Δεν είναι αυτή η πολιτική λύση που έχω κατά νου.»

Ο Θάλβακιρ είπε: «Μίλησέ μας ανοιχτά!»

«Για το συγκεκριμένο θέμα θα μιλήσω μόνο με την Κέσριμιθ. Είναι πολύ λεπτό. Εσείς φτάνει να ξέρετε πως ο Φύλακας συμφωνεί με τη λύση που προτείνω.»

«Ο Φύλακας;» είπε ο Θόρεντιν. «Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ;»

«Δεν υπάρχει άλλος.»

«Απορώ πώς είναι δυνατόν να έχεις βρει μια λύση που ικανοποιεί τον εξόριστο Φύλακα και την Κέσριμιθ συγχρόνως.»

«Αυτή είναι η δουλειά μου, Θόρεντιν· διπλωμάτης είμαι.»

«Ακόμα κι έτσι...» Ο Θόρεντιν τον ατένιζε με καχυποψία.

«Δεν είναι παγίδα για τους Χαρνώθιους, σε διαβεβαιώνω. Και εκείνο που θέλω είναι να με βοηθήσεις να πάρουμε την Κέσριμιθ από τα μπουντρούμια του Μεγάρου. Είσαι πρόθυμος;»

«Ας πούμε ότι είμαι. Τι θα γίνει μετά; Πού νομίζεις ότι η Κέσριμιθ θα πάει; Στο Βασίλειο; Η ίδια μάς είπε, από το κελί της, ότι δεν θέλει να συναντήσει τον Βασιληά για να μιλήσει εναντίον του Στρατηγού, διότι ο Βασιληάς–»

«–κατά πάσα πιθανότητα θα προτιμήσει να επιλύσει το θέμα *αφότου* τελειώσει ο πόλεμος. Δε θα μπορεί να διώξει τον Στρατηγό χωρίς δίκη – ειδικά αφού ο Στρατηγός ισχυρίζεται πως η Κέσριμιθ σκόπευε να πουλήσει το μισό προτεκτοράτο.»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Θόρεντιν.

«Ακόμα, όμως, κι αν ο Βασιληάς ήταν πεπεισμένος για την προδοσία του Σέλιρ, νομίζω πως πιθανώς να τον άφηνε εδώ, Θόρεντιν, γιατί είναι καλός στη δουλειά του. Στον πόλεμο.»

«Δεν αποκλείεται,» συμφώνησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Αν λοιπόν η Κέσριμιθ δεν σκοπεύει να πάει στον Βασιληά, πού σκοπεύει να πάει αν την ελευθερώσεις;»

«Δε μας είπε. Κι αυτό είναι ένα βασικό πρόβλημα.»

«Μέσα στη Φάνρηβ δεν θα είναι ασφαλής, λόγω της επιρροής του Στρατηγού· και έξω από τη Φάνρηβ θα είναι εξόριστη, χωρίς καμια δύναμη να δράσει *εναντίον* του Στρατηγού.»

«Γι'ακόμα μια φορά, καταλαβαίνεις ακριβώς πώς είναι η κατάσταση,» παρατήρησε ο Θόρεντιν, χωρίς να εκπλήσσεται.

«Γιατί καθόμαστε και λέμε άχρηστα λόγια,» ρώτησε ο Θάλβακιρ, «αντί να *κάνουμε* κάτι για να σώσουμε τη μητέρα μου;»

«Τα λόγια μας δεν είναι άχρηστα, ελπίζω,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ. Και προς τον Αρχικατάσκοπο: «Η Αρχόντισσα μπορεί να βρει καταφύγιο υπό την προστασία του Φύλακα.»

Ο Θόρεντιν, που ήταν έτοιμος να πιει την πρώτη γουλιά από τη μπίρα του, σταμάτησε. «Χαρνώθιο χιούμορ, Άλφεντουρ;»

«Δεν είμαι Χαρνώθιος, Θόρεντιν.»

«Η μητέρα μου δεν θα πέσει από μόνη της στα χέρια των εχθρών της!» είπε ο Θάλβακιρ.

«Ο Φύλακας δεν είναι εχθρός της, κύριε. Όχι τώρα. Είναι φίλος της. Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ είναι ο εχθρός της.»

«Μη μας λες ανοησίες, Άλφεντουρ!» γέλασε ο Θόρεντιν. «Ο Φύλακας είμαι βέβαιος ότι θα ήθελε πολύ να είχε αιχμάλωτη τη Βασιλική Αντιπρόσωπο του προτεκτοράτου.»

«Για να πετύχει *τι;* Νομίζεις ότι αυτό θα σταματήσει τον Στρατηγό; Νομίζεις ότι θα κάνει τον Βασιληά να πάρει τις δυνάμεις του από τη Φάνρηβ; Ο Φύλακας, έτσι όπως είναι τώρα τα πράγματα, δεν έχει τίποτα να κερδίσει αιχμαλωτίζοντας την Κέσριμιθ. Θέλει μόνο να μιλήσει μαζί της. Να *συνεργαστεί* μαζί της. Για να σταματήσουμε τον πόλεμο στο προτεκτοράτο με μια συμφωνία που θα είναι ικανοποιητική για όλους.»

Ο Θάλβακιρ κοίταξε τον Θόρεντιν, μοιάζοντας σαστισμένος, μοιάζοντας να μη μπορεί να πιστέψει στ'αφτιά του.

Ο Αρχικατάσκοπος είπε: «Ικανοποιητική για όλους... κατά τη *δική σου* άποψη, Άλφεντουρ.»

«Και κατά την άποψη του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, επίσης.»

«Κατά την άποψη *κανενός Χαρνώθιου*, λοιπόν.»

«Επειδή ακόμα δεν έχουμε μιλήσει με την Αρχόντισσα. Το θεωρώ πολύ πιθανό να συμφωνήσει μαζί μας. Θα μπορέσει να εκδικηθεί τον Στρατηγό και να διατηρήσει την καλή της φήμη ως ικανή πολιτικός. Θα *βελτιώσει,* μάλιστα, τη φήμη της, νομίζω.»

«Αρνείσαι, όμως, να μας πεις το σχέδιό σου...» παρατήρησε ο Θόρεντιν.

«Δε μπορώ να το συζητήσω μαζί σας. Τίποτα δεν έχει ξεκινήσει ακόμα, και το ζήτημα είναι λεπτό. Χρειάζεται προσοχή.»

«Μου ζητάς, ουσιαστικά, να παραδώσω τη Βασιλική Αντιπρόσωπο στους εχθρούς της! Αυτό είναι εσχάτη προδοσία, σύμφωνα με τον Νόμο του Βασιλείου. Δεν πρόκειται να το κάνω, Άλφεντουρ.»

Ο Άλφεντουρ άφησε την πίπα του στο τραπέζι. Περίμενε μια τέτοια αντίδραση από τον Αρχικατάσκοπο. Αλλά τον χρειαζόταν. Μόνος του, με τη βοήθεια των ανθρώπων του Φύλακα, ήταν αδύνατον να πάρει την Κέσριμιθ από τα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων.

«Νομίζεις ότι είμαστε ηλίθιοι;» είπε ο Θάλβακιρ. «Νομίζεις ότι έτσι απλά θα μας ξεγελάσεις;»

«Μα τους θεούς!» έκανε θυμωμένα ο Άλφεντουρ, «δεν έχω καμια πρόθεση να σας ‘ξεγελάσω’! Ειλικρινά πιστεύω ότι έχω βρει μια πολιτική λύση που θα είναι ικανοποιητική για την Κέσριμιθ – την οποία ανέκαθεν εκτιμούσα. Εσύ Θόρεντιν το ξέρεις αυτό, κι εσείς, κύριε, ίσως να έχετε ακούσει κάτι για εμένα από τη μητέρα σας.»

Το βλέμμα του Θάλβακιρ έγινε συλλογισμένο. *Η Κέσριμιθ πρέπει όντως να του έχει μιλήσει για εμένα,* σκέφτηκε ο διπλωμάτης.

«Ακόμα κι έτσι, Άλφεντουρ,» είπε ήρεμα, σταθερά, ο Θόρεντιν, «δεν μπορώ να παραδώσω τη Βασιλική Αντιπρόσωπο στους εχθρούς της.»

Το Πεινασμένο Σκοτάδι να σε καταπιεί, Αρχικατάσκοπε! «Μπορείς, τουλάχιστον, να την αφήσεις ν’αποφασίσει μόνη της;»

«Δεν είναι βέβαιο πότε πάλι ο Στρατηγός θα μας επιτρέψει να της μιλήσουμε: ή, μάλλον, πότε θα επιτρέψει στον *Θάλβακιρ* να της μιλήσει, γιατί εμένα δεν μ’έχει αφήσει ακόμα να τη δω· μόνο τη γυναί-

κα μου έχω δει στο κελί της. Αλλά έστω ότι μας επιτρέπει να της μιλήσουμε: και πάλι δεν θα είναι ασφαλές να της πούμε για το σχέδιό σου. Ίσως οι άνθρωποι του Στρατηγού να κρυφακούνε.»

«Προτείνω κάτι άλλο, λοιπόν. Να πάρουμε την Κέσριμιθ από τα μπουντρούμια, να την πάμε σ'ένα μέρος έξω από τη Φάνρηβ που θα επιλέξεις εσύ, και εκεί να τη ρωτήσουμε αν συμφωνεί να συναντήσει τον Φύλακα. Δέχεσαι;»

Ο Θόρεντιν ήταν σκεπτικός. Ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του. Άναψε τσιγάρο.

Ο Θάλβακιρ, που δεν είχε ακόμα αγγίξει τη δική του μπίρα, είπε: «Αυτό θα μπορούσαμε να το κάνουμε. Είναι καλύτερο απ'το να την αφήσουμε στα μπουντρούμια, Θόρεντιν! Ο Στρατηγός τη *βασανίζει.*»

«Τη βασανίζει;» είπε ο Άλφεντουρ.

«Με μαγεία. Την τρομοκρατούν με ξόρκια. Ο Στρατηγός θέλει να την κάνει να παραδεχτεί ότι σχεδίαζε να πουλήσει τη μισή Φάνρηβ στην Κοινοπολιτεία συνωμοτώντας μαζί σου.»

«Και τότε, μάλλον, θα καλέσει τους δημοσιογράφους,» πρόσθεσε ο Θόρεντιν φυσώντας καπνό.

«Ας κάνουμε αυτό που προτείνει ο διπλωμάτης,» του είπε ο Θάλβακιρ. «Τώρα, εξάλλου, *μπορούμε* να τη σώσουμε, Θόρεντιν. Έχουμε–»

«Τίποτα δεν είναι βέβαιο. Υπάρχει κίνδυνος.»

Ο Άλφεντουρ παρατήρησε: «Έχετε ήδη κάποιο σχέδιο, λοιπόν...»

«Η δουλειά σου είναι να βρίσκεις πολιτικές λύσεις,» του είπε ο Θόρεντιν. «Η δική μου είναι να βρίσκω λύσεις πιο... σκοτεινού είδους. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάνω πράξη όλα όσα σκέφτομαι.»

«Κανένας συνετός άνθρωπος δεν κάνει πράξη όλα όσα σκέφτεται· μόνο όσοι έχουν λησμονήσει τελείως τον Σιλίσβας.»

Ο Θόρεντιν ένευσε. «Ωστόσο,» είπε, «το σχέδιό μου πιθανώς να αποδειχτεί καλό παρότι ριψοκίνδυνο. Με τι τρόπο πιστεύεις ότι θα μπορούσες να συμβάλεις;»

«Δεν ξέρω καν το σχέδιο, Θόρεντιν!»

«Ούτε εγώ ξέρω την πολιτική λύση σου, Άλφεντουρ. Το ερώτημα είναι: ο Φύλακας θα σου διαθέσει ανθρώπους για να ελευθερώσεις την Κέσριμιθ;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία γι’αυτό. Και έχω μαζί μου και δικούς μου ανθρώπους. Μία, μάλιστα, τη γνωρίζεις καλά.»

Ο Θόρεντιν συνοφρυώθηκε.

Ο Άλφεντουρ έκανε νόημα στη Λαρβάκι να έρθει στο τραπέζι τους. Η εξωδιαστασιακή σηκώθηκε από τη θέση της, πλησίασε, και κάθισε.

Ο Θόρεντιν είδε το πρόσωπό της κάτω απ’την κουκούλα της.

«Καλησπέρα, Αρχικατάσκοπε.»

«Μας πρόδωσες, Λαρβάκι...» είπε, χωρίς συναίσθημα στη φωνή του, ο Θόρεντιν.

«Σχετικό είναι αυτό,» τον πληροφόρησε ο Άλφεντουρ.

Ο Θόρεντιν έστρεψε το βλέμμα του σ’εκείνον.

«Σας είχε ήδη προδώσει στον Στρατηγό, ο οποίος την απειλούσε. Αυτήν κι όλους τους υπόλοιπους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Τι εννοείς;»

Ο Άλφεντουρ έγνεψε στη Λαρβάκι – *Πες του* – κι εκείνη εξήγησε στον Αρχικατάσκοπο πώς είχαν τα πράγματα με τον Στρατηγό και τι είχε συμβεί τελικά στους συναδέλφους της.

«Όλοι τους νεκροί, λοιπόν...» είπε ο Θόρεντιν.

«Όλοι. Εκτός από εμένα.»

«Το υποψιαζόμουν, ύστερα από την εξαφάνισή τους.»

Ο Άλφεντουρ ρώτησε: «Πώς σκέφτεσαι να σώσεις την Κέσριμιθ; Θα μας πεις, τελικά;»

«Εκείνο που, βασικά, ρωτάς είναι αν θα συνεργαστούμε ή όχι.»

«Δε θα συνεργαστούμε;» Ο Άλφεντουρ έπιασε πάλι την πίπα του από το τραπέζι, η οποία είχε πια σβήσει.

«Θα συνεργαστούμε,» δήλωσε ο Θόρεντιν, και ο Θάλβακιρ έγνεψε καταφατικά.

Η γυναίκα που ήταν μαζί τους ήταν αμίλητη όπως και σ’όλη τη διάρκεια της συζήτησης. Είχε φάει το συκώτι λύκου και είχε πιει το κρασί που της είχαν φέρει. Πρέπει να ήταν κάποια κατάσκοπος έμπιστη του Θόρεντιν, υπέθετε ο Άλφεντουρ, η οποία είχε έρθει εδώ για λόγους ασφάλειας και μόνο.

(Αργότερα, όταν είχαν πια φύγει από το *Στέκι του Δαμαστή,* ρώτησε τη Λαρβάκι αν τη γνώριζε, κι εκείνη αποκρίθηκε πως την ήξερε. Ήταν όντως κάποια που δούλευε για τον Θόρεντιν, πιστή σ’αυτόν. Ο

Άλφεντουρ ήλπιζε να μην ήταν, συγχρόνως, και πληροφοριοδότρια του Στρατηγού...)

9
Οι Τρόμοι, το Σίρκι'θ, και ο Καθρέφτης

Παράλογοι τρόμοι πολιορκούσαν το νου της σαν διαβολικά έντομα που προσπαθούσαν να τρυπώσουν μέσα στο κεφάλι της από τ'αφτιά.

Φοβόταν για τον εαυτό της: ότι κάποιος από τους φρουρούς θα έμπαινε στο μικρό κελί και, βρίσκοντάς την ανυπεράσπιστη, θα έσκιζε τα ρούχα της και θα τη βίαζε (δεν έπρεπε να κοιμηθεί για να μην την πιάσει στον ύπνο!)· ότι ένας βασανιστής ερχόταν για να την πάρει και ν'αρχίσει να μπήγει πυρωμένες βελόνες στο σώμα της, να τη χτυπά με σιδερένια ραβδιά· ότι σύντομα η μπαταρία του ρολογιού στον καρπό της θα τελείωνε, και θα έχανε τον χρόνο, και θα τρελαινόταν· ότι η λάμπα έξω απ'το κελί θα έσβηνε και ίσως να μην ερχόταν κανείς να την ξανανάψει, αφήνοντας το σκοτάδι να τυλίξει το σύμπαν· ότι μπορεί σιχαμερά πλάσματα να τη δάγκωναν αν την έπαιρνε ο ύπνος (δεν έπρεπε να κοιμηθεί!)· ότι τα *σίρκι'θ,* κάπως, συνωμοτούσαν εναντίον της (είχε δει ένα ξαφνικά μέσα στο κελί της, το οποίο μετά έφυγε γλιστρώντας κάτω από την πόρτα)· ότι όλοι την είχαν ξεχάσει, την είχαν εγκαταλείψει (*Ο γιος μου... Πού είναι ο γιός μου ο Θάλβακιρ; Πού είναι ο Θάλβακιρ; Γιατί με ξέχασε;*)· ότι είχαν περάσει χρόνια και είχε γεράσει, ότι αν έβλεπε το πρόσωπό της στον καθρέφτη θα ήταν το πρόσωπο γριάς...

Φοβόταν για τον Θάλβακιρ: ότι τον κρατούσαν δεμένο και φιμωμένο σε κάποιο κελί· ότι είχε φύγει, είχε δραπετεύσει στους δρόμους της Φάνρηβ, και ο Στρατηγός είχε βάλει να τον κυνηγήσουν· ότι οι αυτονομιστές είχαν πιάσει τον γιο της και σκέφτονταν πώς να τον χρησιμοποιήσουν εναντίον της· ότι ο Φύλακας τον είχε πιάσει· ότι ο Θόρεντιν είχε παραδώσει τον Θάλβακιρ στον Στρατηγό όταν ο Στρατηγός τού το είχε ζητήσει· ότι περίμενε να της φέρουν το κομμένο κεφάλι του γιου της μέσα σ'έναν κουβά· ότι ο γιος της είχε μείνει ανάπηρος από τα χτυπήματά τους...

Προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της ότι όλα αυτά ήταν ψέματα, παραισθήσεις που της προκαλούσαν τα ξόρκια των μάγων του Σέλιρ αλ Σίριλναθ· αλλά το έβρισκε ολοένα και πιο δύσκολο. Προσευχόταν στον Χάρλαεθ Βοκ, όμως το Ιερό Δέος δεν τη βοηθούσε. Προσευχήθηκε στον Σιλίσβας τον Σιγηλό Δαίμονα, επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά και ξανά μέσα στο μυαλό της επωδούς του που είχε παλιότερα τύχει ν'ακούσει... κι αυτό νόμιζε πως για λίγο έφερε κάποιο αποτέλεσμα. Ο Σιγηλός Δαίμων είχε ανταποκριθεί. Η Κέσριμιθ τού ορκίστηκε ότι θα το θυμόταν αυτό όταν έβγαινε από τούτη τη φυλακή, δεν θα το ξεχνούσε, ποτέ δεν θα το ξεχνούσε...

Σκιές γλίστρησαν μέσα στο κελί της, με πυρωμένες λεπίδες να λαμπυρίζουν στα χέρια τους. Δύο γυναίκες, πρασινόδερμες και άγριες. Βασανίστριες, με χαιρέκακα χαμόγελα, αχτένιστα μαύρα μαλλιά που έπεφταν ώς τα πόδια. Η Κέσριμιθ δεν μπορούσε να κουνηθεί· ήταν δεμένη στο πάτωμα, και κάτι υγρό και απεχθές βρισκόταν μέσα στο στόμα της – κάποιο ζωντανό, ελεεινό πλάσμα που έπνιγε τα ουρλιαχτά της. Οι βασανίστριες την πλησίασαν–

Μια γιγάντια μορφή ήρθε από πάνω της και, μ'ένα πελώριο χέρι, τις παραμέρισε: τις πέταξε παραδίπλα όπως ο άνεμος τινάζει τα ξερά φύλλα στα Χαρνώθια δάση.

Ο Σιλίσβας γύρισε και χαμογέλασε στην Κέσριμιθ.

Και η Κέσριμιθ ξύπνησε κάθιδρη μέσα στο κελί της, με το στόμα της τελείως ξερό.

Ακόμα ένας εφιάλτης προερχόμενος από τα ξόρκια των μάγων, τον κλειστό χώρο, και τους φόβους της.

Μια γυαλάδα πέρασε κάτω από την πόρτα.

Η ανάσα της κόπηκε. *Ονειρεύομαι ακόμα;*

Αλλά, όχι, δεν ονειρευόταν. Ένα *σίρκι'θ* είχε έρθει πάλι μέσα στο κελί της, με τα διαφανή, διαμαντένια μάτια του να γυαλίζουν. Την πλησίασε, σκαρφαλώνοντας στην κνήμη της. Επάνω σε καθένα από τα έξι πόδια του υπήρχε ένα και μοναδικό γαμψό νύχι, το οποίο πίεζε επώδυνα τη σάρκα της. Όμως η Κέσριμιθ έβρισκε τον πόνο ευχάριστο. Την ξυπνούσε, την απομάκρυνε από τους εφιάλτες.

Στο στόμα του *σίρκι'θ* ήταν ένα διπλωμένο χαρτί.

Διστακτικά η Κέσριμιθ το πήρε, και το σαυράκι έφυγε από το πόδι της· σκαρφάλωσε με χαρακτηριστική ευκολία σ'έναν από τους τοί-

χους του κελιού, σαν να ήθελε να την παρατηρήσει, να δει τι θα έκανε.

Η Κέσριμιθ ξεδίπλωσε το μήνυμα και το διάβασε.

> *Κάνε κουράγιο μητέρα, σύντομα ερχόμαστε! Ο Χάρλαεθ Βοκ είναι μαζί σου! Δεν θα σ'εγκαταλείψουμε. Μην υποκύψεις στις απαιτήσεις του Στρατηγού. —Θάλβακιρ*

Ο γιος της δεν την είχε ξεχάσει. Η Κέσριμιθ αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της. Δεν την είχε ξεχάσει.

Τι εννοούσε, όμως, ότι σύντομα έρχονταν; Τι θα έκαναν;

Έκρυψε το μήνυμα μέσα στον στηθόδεσμό της, φοβούμενη ότι μπορεί κάποιος φρουρός να το έβλεπε από το παραθυράκι. Και, συνεχίζοντας νάχει καθιστή θέση πάνω στο αχυρόστρωμα, προσπάθησε να μην ξανακοιμηθεί. Δεν έπρεπε να κοιμάται εδώ μέσα· ήταν επικίνδυνο.

Κοίταξε το ρολόι της. Εκτός αν η συσκευή είχε χαλάσει, ήταν νύχτα.

Πού ήταν το *σίρκι'θ;* Δεν το έβλεπε πια πουθενά γύρω της.

Η Κέσριμιθ αγκάλιασε τα γόνατά της και περίμενε. *Θα έρθουν να με σώσουν; Πότε; Απόψε; Τι έχουν στο μυαλό τους;* Και σε ποιους άλλους αναφερόταν ο Θάλβακιρ; Στον Θόρεντιν; *Εκείνος κι ο Θόρεντιν θα με σώσουν; Μακάρι κι ο Θόρεντιν νάναι μαζί του. Μόνος του ο Θάλβακιρ δεν... δεν... Φοβάμαι τόσο γι'αυτόν.*

Το σώμα της έτρεμε από ένα ανεξήγητο σύγκρυο...

Μήπως το είχε ονειρευτεί, τελικά, αυτό το μήνυμα;

Έβαλε το χέρι της μέσα στον στηθόδεσμό της. Όχι, εκεί ήταν. Εκεί ήταν. Και καλύτερα να το άφηνε τώρα· δεν έπρεπε κανένας να το δει. Θα έβαζε τον Θάλβακιρ σε κίνδυνο!

Μα τι κάνω; Ακόμα κι έχοντάς το επάνω μου τον βάζω σε κίνδυνο! Έβγαλε έξω το χαρτάκι. Το διάβασε ξανά. Ναι, σίγουρα δεν ήταν όνειρο. Να το πετούσε στον απόπατο; Όχι, ακόμα κι εκεί ίσως, ίσως, κάποιος κάπως να το έβρισκε. Έπρεπε να το εξαφανίσει τελείως. Το κομμάτιασε μέσα στα χέρια της, το έβαλε στο στόμα της, το μάσησε, και το κατάπιε. Τώρα αποκλείεται κανείς να το έβρισκε.

Και δεν ήταν όνειρο. Δεν είχε παραισθήσεις. Ο Θάλβακιρ ήταν καλά. Και της είχε πει ότι έρχονταν. Έρχονταν για να τη σώσουν...

Δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει όταν άκουσε βήματα να πλησιάζουν έξω από το κελί της και την πόρτα να ξεκλειδώνει.

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά. *Ο Θάλβακιρ; Ο Θόρεντιν;*

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τη μορφή του Σέλιρ αλ Σίριλναθ.

Η καρδιά της πνίγηκε. Είχε αυτό το κάθαρμα πιάσει τον γιο της; Είχε ανακαλύψει τι σκεφτόταν και τον είχε πιάσει;

«Τα χάλια σου έχεις,» της είπε, και γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα της. Ύψωσε έναν μικρό καθρέφτη κι έναν φωτόλιθο. «Δες πώς είσαι!»

Η Κέσριμιθ έκανε να παραμερίσει το κάτοπτρο με το χέρι της, αλλά ο Στρατηγός το κράτησε σταθερό, και εκείνη πρόλαβε να δει την αντανάκλασή της προτού κλείσει τα βλέφαρα: μια γαλανόδερμη γυναίκα που έμοιαζε με τρελή γριά, μάτια βυθισμένα στο πρόσωπό της, χείλη εξαφανισμένα, μάγουλα σκελετώδη.

«Δε σ'αρέσει αυτό που βλέπεις,» είπε ήρεμα ο Σέλιρ. «Φαντάσου τι έχεις ακόμα να δεις. Είσαι μόνο μερικές μέρες σε τούτο το κελί, Κέσριμιθ.»

«Είσαι κάθαρμα καταραμένο από τον Χάρλαεθ Βοκ,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε, εξακολουθώντας να έχει τα μάτια κλειστά.

«Θα σε βγάλω από εδώ,» της είπε η φωνή του Στρατηγού, «αν παραδεχτείς την προδοσία που σχεδίαζες – να πουλήσεις τη μισή πόλη στην Κοινοπολιτεία.»

«Ουδέποτε σχεδίαζα κάτι τέτοιο. Ποτέ δεν έχω προδώσει το Βασίλειο, ούτε θα το προδώσω!»

Ο Σέλιρ γέλασε. «Είσαι πιο ανθεκτική απ'ό,τι φαίνεσαι. Αλλά κανείς δεν αντέχει για πάντα, Κέσριμιθ... εδώ κάτω... μέσα στο σκοτάδι... μ'όλους αυτούς τους δαίμονες να σε περιτριγυρίζουν... Είσαι σίγουρη ότι μόνο μαχητές του Βασιλείου βαδίζουν σε τούτα τα υπόγεια;»

Η Κέσριμιθ δεν του μίλησε. Ήταν προφανές ότι προσπαθούσε να την τρομοκρατήσει. Αισθανόταν τα λόγια του σαν μέγγενη γύρω απ'το κεφάλι της.

«Οι βασανιστές ίσως νάναι χειρότεροι από τους δαίμονες,» της είπε ο Σέλιρ, αργά.

Δε θα τολμήσει να με βασανίσει. Δε θα τολμήσει! Γι’ακόμα μια φορά έμεινε σιωπηλή. Τα μάτια της εξακολουθούσαν νάναι σφαλισμένα.

«Σου αφήνω τον καθρέφτη για να κοιτιέσαι όποτε θέλεις.» Τον άκουσε να σηκώνεται. Άκουσε την πόρτα του κελιού ν’ανοίγει, να κλείνει, να κλειδώνει. Άκουσε τα βήματα του Στρατηγού ν’απομακρύνονται.

Άνοιξε τα βλέφαρά της. Έπιασε τον καθρέφτη από κάτω κι έκανε να τον τινάξει στον τοίχο. Αλλά δίστασε. Ο πειρασμός ήταν έντονος... Γύρισε το κάτοπτρο προς το φως που ερχόταν από το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας και κοίταξε το πρόσωπό της ξανά.

Δάκρυα γέμισαν τα μάτια της. Αυτή που έβλεπε δεν ήταν ο εαυτός της! Δεν ήταν η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ! Ο καθρέφτης ήταν παγίδα – της έδειχνε άλλο άτομο!

Τον πέταξε στον τοίχο, κομματιάζοντάς τον.

Τα γυαλιά στραφτάλιζαν στο πάτωμα του κελιού της...

Πρέπει, τελικά, να είχε ονειρευτεί εκείνο το *σίρκι’θ* με το μήνυμα, κατέληξε ύστερα από κάποια ώρα. Δεν υπήρχε πια κανένα μήνυμα εδώ. Ο γιος της ποτέ δεν θα ερχόταν. Η Κέσριμιθ έκλαιγε πάνω στο αχυρόστρωμα, δαγκώνοντας τη γροθιά της...

...και μετά την πήρε ο ύπνος...

...και οι εφιάλτες την ξύπνησαν.

10

Η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους· το Μακρύ Φίδι· *Ταξίδι στα Δάση· Παλιοί Επαναστάτες και Πειρατές*

Μια από τις ημέρες του τελευταίου μήνα του φθινοπώρου, αφού είχε στείλει ξανά ενισχύσεις στον σύζυγό της στη Φάνρηβ, η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους αποφάσισε να πάει να τον συναντήσει.

«Ίσως να μην είναι και τόσο συνετό, Πριγκίπισσά μου,» της είπε ο Αρχισυμβουλάτορας Μέρθαλβιρ. «Πόλεμος γίνεται στη Φάνρηβ. Υπάρχει κίνδυνος.»

Η Φαέλθανιρ γέλασε. «Λες να μην το ξέρω αυτό; Έχω απόλυτη εμπιστοσύνη στις Πολεμοδέσποινές μου και στους υπόλοιπους μαχητές μου· θα με προστατέψουν αν χρειαστεί. Επιπλέον, απ'ό,τι έχω καταλάβει, ο Άσραδλιν νικάει τον πόλεμο!» Και της είχε λείψει. Ήθελε να τον δει, να τον κρατήσει ξανά στην αγκαλιά της. Είχε αρχίσει σχεδόν να ζηλεύει την Καλφίριθ, που ήταν κοντά του, παρότι *εκείνη* την είχε στείλει μαζί του! Και γελούσε με την αντίδραση του εαυτού της.

«Τουλάχιστον, ας τον ειδοποιήσουμε πρώτα, Πριγκίπισσά μου...»

«Δεν υπάρχει λόγος. Ίσως, μάλιστα, να τον ανησυχήσω άσκοπα.» Και προς την Παρακοιμωμένη: «Αύριο το πρωί, το *Μακρύ Φίδι* να είναι έτοιμο να ταξιδέψει, καθώς και μια συνοδία.»

«Όπως επιθυμείς, Πριγκίπισσά μου,» αποκρίθηκε η Ρουάμιθ, η εξηνταπεντάρα μαυρόδερμη γυναίκα που ήταν Παρακοιμωμένη της Φαέλθανιρ, όπως και της μητέρας της η οποία ήταν Πριγκίπισσα της Σάλθενρηζ πριν από εκείνη.

Βγήκε από τη Μεγάλη Αίθουσα του Παλατιού του Μαύρου Δάσους περνώντας κάτω από τις πολλές αψίδες.

«Κι εσείς,» είπε η Φαέλθανιρ στρεφόμενη σε δύο από τις Πολεμοδέσποινές της, «να είστε έτοιμες για αναχώρηση αύριο το πρωί.»

«Είμαστε έτοιμες για αναχώρηση κάθε ώρα και κάθε στιγμή που μας θέλεις κοντά σου, Φαέλθανιρ,» αποκρίθηκε η Λορκάνιθ, στεκό-

μενη ευθυτενής, ντυμένη με τη δερμάτινη πανοπλία αυλής των Πολεμοδεσποινών και βαστώντας το δόρυ της όρθιο – το όπλο που χρησιμοποιούσαν μόνο σε ύστατη ανάγκη αλλά αποτελούσε σύμβολό τους. Κυρίως χρησιμοποιούσαν ελαφριά τουφέκια στη μάχη.

«Θα πρότεινα, πάντως, να πάτε τουλάχιστον από την Όρολκηθ, Υψηλοτάτη,» είπε ο Αρχισυμβουλάτορας Μέρθαλβιρ.

Η Φαέλθανιρ, καθισμένη στον Θρόνο του Μαύρου Δάσους, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, συνοφρυώθηκε. «Από την *Όρολκηθ;* Δεν είναι καν στο δρόμο μας! Το πιο λογικό είναι να ακολουθήσουμε τα μονοπάτια μετά την Άρελντηθ.»

«Και το πιο επικίνδυνο, επίσης! Δεν ξέρετε τι μπορεί να συναντήσετε βόρεια της Φάνρηβ, Πριγκίπισσά μου. Ακόμα και ενέδρα των μαχητών του Βασιλείου της Χάρνωθ... Από την Όρολκηθ, όμως, θα πλεύσετε πάνω στον ποταμό, και δε νομίζω από εκεί να πέσετε σε ενέδρα.»

«Ο Μέρθαλβιρ μιλά σωστά, Φαέλθανιρ,» είπε ο Ρόνελβουρ, ο αδελφός της, ξεπροβάλλοντας πίσω από μια από τις μπλεγμένες αψίδες της Μεγάλης Αίθουσας.

Η Πριγκίπισσα ύψωσε ένα της φρύδι, ενοχλημένα. «Μας κρυφάκουγες πολλή ώρα;»

«Μόλις ήρθα,» αποκρίθηκε εκείνος, «έχοντας συναντήσει καθοδόν την Παρακοιμωμένη... Δε μπορώ να πω ότι, γενικά, συμφωνώ με την απόφασή σου να πας στη Φάνρηβ–»

«Εξαρχής σκόπευα να πάω στη Φάνρηβ, Ρόνελβουρ. Ίσως, μάλιστα, να άργησα. Δεν ήθελα ν'αφήσω τον Άσραδλιν να πολεμήσει μόνος μέχρι το τέλος.»

«Η Φάνρηβ είναι πατρίδα του, όχι δική σου.»

«Τώρα είναι *και* δική μου, αφού είναι σύζυγός μου.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ρόνελβουρ. «Αυτό, πάντως, που προτείνει ο Μέρθαλβιρ είναι σωστό. Να πας από την Όρολκηθ, όχι από την Άρελντηθ. Εκτός αν θέλεις η ξαδέλφη μας ν'αρχίσει από τώρα να τρίβει τα χέρια της απ'τη χαρά της...»

Η Φαέλθανιρ δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει αχνά. Η ξαδέλφη της, η Εθέλδιρ, από παλιά εποφθαλμιούσε τον Θρόνο του Μαύρου Δάσους, και δεν το έκρυβε και πολύ καλά. Αρκετές φορές, η Φαέλθανιρ είχε μάθει ότι έλεγε πως θα ήταν καλύτερα αν *εκείνη* διοικούσε στη Σάλθενρηζ.

«Δε φτάνει να ξεφορτωθεί εμένα, Ρόνελβουρ. Πρέπει να ξεφορτωθεί και τη Μάρναλιθ.» Ο Οίκος των Τελσέκρουν ήταν μητριαρχικός· μόνο γυναίκες μπορούσαν να καθίσουν στον θρόνο, σύμφωνα με τον Νόμο.

«Εκεί όπου βρίσκεται η αδελφή μας, φοβάμαι πολύ γι'αυτήν,» αποκρίθηκε ο Ρόνελβουρ.

«Η Μάρναλιθ είναι η μόνη για την οποία *δεν* πρέπει ν'ανησυχείς. Ακόμα και κουτσαίνοντας, είναι *τρεις* φορές καλύτερη από εμένα σε οτιδήποτε.» Η Φαέλθανιρ, μάλιστα, της είχε προτείνει να της παραχωρήσει τον Θρόνο του Μαύρου Δάσους, αλλά εκείνη ούτε που ήθελε να το ακούσει. Είχαν τσακωθεί. Έτσι, η Φαέλθανιρ ήταν Πριγκίπισσα και η Μάρναλιθ Στρατηγός της Σάλθενρηζ.

«Όσο λείπω,» είπε η Πριγκίπισσα στον αδελφό της, «θα είσαι Αντικαταστάτης Πρίγκιπας, εκτός αν διαφωνείς.»

«Ελπίζω μόνο να μην αργήσεις να επιστρέψεις,» αποκρίθηκε ο Ρόνελβουρ'χοκ, που τον ενδιέφερε περισσότερο η τέχνη της μαγείας παρά της πολιτικής· «έχω και καλύτερα πράγματα να κάνω.»

Η Φαέλθανιρ μειδίασε. «Μπορώ να θέσω Αντικαταστάτη τον άλλο μας αδελφό, αν θέλεις.»

«Προτιμότερο εμένα,» είπε δίχως δισταγμό ο Ρόνελβουρ. Ποτέ δεν είχε καμια εμπιστοσύνη στον Αρθάκιν.

Ούτε και η Φαέλθανιρ.

Προτού φύγει από τη Σάλθενρηζ, τακτοποίησε κάποιες δουλειές της στο παλάτι και στην πόλη· και, καθώς ο ήλιος έδυε, σκεπάζοντας τα πάντα μέσα στο Μαύρο Δάσος σε πυκνά σκοτάδια, η Πριγκίπισσα επισκέφτηκε τη μητέρα του Άσραδλιν την οποία φιλοξενούσε.

Η Τιρκουάζη ήταν ακόμα πολύ θλιμμένη για τον θάνατο του συζύγου της, του προηγούμενου Φύλακα της Φάνρηβ, που είχε σκοτωθεί ενόσω σχεδίαζαν την επιστροφή στην πατρίδα τους. Ένα από τα πιο δηλητηριώδη φίδια του Μαύρου Δάσους – ο μικρός φονιάς, όπως το έλεγαν – τον είχε τσιμπήσει. Ο Σάρμαλκιρ, ο αδελφός του Άσραδλιν, υπέθετε ότι επρόκειτο για δολοφονία (*οι Χαρνώθιοι το έκαναν!*) αλλά οι άνθρωποι της Φαέλθανιρ είχαν ερευνήσει και δεν είχαν βρει καμια τέτοια ένδειξη. Ήταν ένα ατύχημα, κατά τα φαινόμενα. Ένα πολύ άσχημο ατύχημα.

Και η Τιρκουάζη φοβόταν ότι τώρα ίσως να έχανε και τα παιδιά της – τον Άσραδλιν, τον Σάρμαλκιρ, και τη Ναλτάμα – που είχαν πάει να πολιορκήσουν τη Φάνρηβ, να την πάρουν από τους Χαρνώθιους δυνάστες.

Η Φαέλθανιρ τής είπε ότι θα ταξίδευε στη Φάνρηβ και σύντομα θα έβλεπε τον Άσραδλιν και τ'αδέλφια του από κοντά. Ήταν όλοι τους καλά, και ο πόλεμος πήγαινε επίσης καλά: δεν θ'αργούσαν να ελευθερώσουν την πατρίδα τους.

Η Τιρκουάζη, φυσικά, τα γνώριζε αυτά· μιλούσε σε κάθε απεσταλμένο που ερχόταν από τη Φάνρηβ. Και πάντα της έλεγαν ότι τα παιδιά της ήταν καλά. Και τα τρία.

«Να προσέχεις, κόρη μου,» είπε τώρα στη Φαέλθανιρ. «Και ο Νούρκας να είναι μαζί σου.» Την αποκαλούσε *κόρη μου* από τότε που η Φαέλθανιρ είχε παντρευτεί τον Άσραδλιν, κι εκείνη όφειλε να παραδεχτεί ότι αυτό την ενοχλούσε λιγάκι. Δεν ήξερε γιατί ακριβώς. Αλλά, φυσικά, δεν είχε παραπονεθεί ούτε μία φορά στην Τιρκουάζη· το είχε δεχτεί σαν τον Σιλίσβας. Δεν ήθελε να είναι αγενής προς τη μητέρα του Άσραδλιν.

Μπορεί να μ'ενοχλεί επειδή ο γάμος μας είναι ιδιαίτερη περίπτωση, σκέφτηκε η Πριγκίπισσα, σε λίγο, καθώς έφευγε από το δωμάτιο της Τιρκουάζης και βάδιζε προς τα δικά της. Στην Τελετή Προσχώρησης είχε συμφωνηθεί ότι ο Άσραδλιν θα προσχωρούσε τυπικά στον Οίκο των Τελσέκρουν, ως δείγμα σεβασμού για τη φιλοξενία που είχαν προσφέρει οι Τελσέκρουν στους Χέρκανεκ, αλλά θα εξακολουθούσε να ανήκει στον Οίκο των Φυλάκων. Κι αν κατόρθωναν να ξαναπάρουν τη Φάνρηβ υπό τον έλεγχό τους, τα παιδιά που θα γεννιόνταν από την ένωση του Άσραδλιν και της Φαέλθανιρ θα ανήκαν στον Οίκο των Χέρκανεκ αν ήταν αγόρια ενώ στον Οίκο των Τελσέκρουν αν ήταν κορίτσια. Κι αυτό επειδή ο Οίκος των Φυλάκων ήταν πατριαρχικός και πάντα θα χρειαζόταν κάποιος Φύλακας να προστατεύει τη Φάνρηβ, ενώ ο Οίκος των Τελσέκρουν ήταν μητριαρχικός και κάποια Πριγκίπισσα όφειλε να καθίσει στον Θρόνο του Μαύρου Δάσους μετά από τη Φαέλθανιρ.

Μέχρι στιγμής η Φαέλθανιρ δεν είχε πιάσει παιδί. Κι αν συνέχιζε να είναι μακριά του Άσραδλιν, θα εξακολουθούσαν να είναι κι οι δυο τους άκληροι.

Φυσικά δεν ήταν αυτό στο μυαλό της τώρα που ήθελε να πάει στη Φάνρηβ για να τον συναντήσει…

Στα δωμάτιά της, οι υπηρέτριές της ετοίμαζαν τα ρούχα της και τα πράγματά της υπό την επίβλεψη της Παρακοιμωμένης, βάζοντάς τα σε σάκους και βαλίτσες. Η Φαέλθανιρ, βλέποντάς τις, αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε, «μην παραγεμίσετε τα πάντα. Δε χρειάζομαι στο ταξίδι ό,τι έχω εδώ.»

«*Γρρρ…*» έκανε ο Μεγάλος Μάντης, ατενίζοντάς την από το φαρδύ κρεβάτι της, όπου ήταν ξαπλωμένος τεμπέλικα.

«Τι είναι;» είπε η Φαέλθανιρ, πλησιάζοντας τον πράσινο πάνθηρα και χαϊδεύοντας τη ράχη του με το ένα χέρι. «Ενθουσιασμός για το ταξίδι μας;»

«*Γρρρρρρρ…*» Ο Μεγάλος Μάντης έτριψε τη μουσούδα του πάνω στα πλευρά της.

«Προσπαθούσα να τον διώξω από το κρεβάτι και πάλι λίγο έλειψε να με δαγκώσει!» είπε η Παρακοιμωμένη.

Η Φαέλθανιρ γέλασε. «Να μην το ξανακάνεις.»

«Να μάθεις στο ζώο να *μην* πέφτει πάνω στο κρεβάτι σου, Πριγκίπισσά μου! Για όνομα του Νούρκας, δηλαδή…» Κούνησε το κεφάλι της.

«Μην της δίνεις σημασία,» είπε η Φαέλθανιρ στον πάνθηρα. «Σε λατρεύει, το ξέρω.»

Ο Μεγάλος Μάντης έκανε την ουρά του πέρα-δώθε.

Ήταν πιο επικίνδυνος απ’ό,τι φαινόταν.

Μια ώρα μετά τα ξημερώματα, το *Μακρύ Φίδι* βγήκε από τη Σάλθενρηζ, κυλώντας επάνω στα μονοπάτια που διέσχιζαν το Μαύρο Δάσος προς τα νότια. Ήταν ένα όχημα που θα μπορούσε κανείς να πει ότι αποτελείτο από πολλά οχήματα. Τέσσερα βαγόνια. Το πρώτο είχε τέσσερις μεγάλους ατρακτοειδείς τροχούς, και εκεί βρίσκονταν οι ισχυρότερες μηχανές του *Φιδιού*· το δεύτερο βαγόνι είχε δύο τροχούς, και το τρίτο επίσης, και διέθεταν βοηθητικές μηχανές κίνησης· το τέταρτο βαγόνι είχε πάλι τέσσερις τροχούς αλλά οι μηχανές του δεν ήταν τόσο ισχυρές όσο του πρώτου. Τα βαγόνια ενώνονταν μεταξύ τους με τμήματα από πλαστικές ύλες, όχι μεγαλύτερα από μισό μέτρο σε μήκος· οι επιβάτες μπορούσαν έτσι να πάνε από το ένα βαγόνι στο άλλο, χωρίς πρόβλημα. Τα βαγόνια ήταν φτιαγμένα από

θωρακισμένα μέταλλα και είχαν αλεξίσφαιρα παράθυρα σε διάφορα σημεία. Επάνω στο πρώτο και στο τρίτο βαγόνι υπήρχε από ένα πυροβόλο. Επάνω στο δεύτερο και στο τέταρτο βαγόνι υπήρχαν εξώστες όπου οι επιβάτες μπορούσαν να καθίσουν.

Το *Μακρύ Φίδι* ήταν, επιπλέον, μεταβαλλόμενο όχημα· μεταμορφωνόταν σε πλοίο με τη χρήση Ξορκιού Μηχανικής Μεταβλητότητος. Δύο μάγοι χρειαζόταν να δουλεύουν για να ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή αυτού του περίπλοκου κατασκευάσματος, ο ένας καθισμένος στο κέντρο ισχύος στο πρώτο βαγόνι, ο άλλος στο κέντρο ισχύος στο τέταρτο βαγόνι, κάνοντας κι οι δύο Μαγγανεία Κινήσεως. Υπήρχε και η δυνατότητα *ένας* μάγος να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή ολόκληρου του οχήματος, αλλά αυτό, αναμφίβολα, θα τον εξαντλούσε· δεν θα μπορούσε να αντέξει για πολλές ώρες· και ίσως και κάποιες ζημιές να προκαλούνταν στους μηχανισμούς.

Το *Μακρύ Φίδι,* βέβαια, δεν ήταν ένα όχημα που μπορούσε να έχει ο καθένας στη Σάλθενρηζ. Έπρεπε να ήσουν η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους για να μπορείς να πληρώσεις για την κατασκευή και τη συντήρησή του. Και τους μισθούς των μάγων, επίσης.

Γύρω από το όχημα βρίσκονταν τώρα μαχητές της Σάλθενρηζ επάνω σε δίκυκλα, ντυμένοι με πανοπλίες και οπλισμένοι, για να προσφέρουν επιπρόσθετη προστασία. Μέσα στο πρώτο βαγόνι του *Μακρύ Φιδιού* ήταν ο οδηγός του, ο συνοδηγός, μερικοί άλλοι πολεμιστές, και, φυσικά, ο μάγος. Το δεύτερο βαγόνι ήταν αφιερωμένο εξολοκλήρου στην Πριγκίπισσα, και, εκτός από εκείνη, μόνο Πολεμοδέσποινες βρίσκονταν εκεί. Στο τρίτο βαγόνι ήταν κι άλλες Πολεμοδέσποινες, καθώς και υπηρέτες και πολεμιστές της Σάλθενρηζ. Στο τέταρτο βαγόνι το ίδιο, και επίσης ο δεύτερος μάγος που χρησιμοποιούσε Μαγγανεία Κινήσεως.

Η Φαέλθανιρ στεκόταν στον εξώστη του δεύτερου βαγονιού, ενώ το *Μακρύ Φίδι* έφευγε από την πόλη της. Μετρίου αναστήματος, κατάμαυρη στο δέρμα, με μακριά, σπαστά πράσινα μαλλιά που έπεφταν ώς την πλάτη και συγκρατούνταν πίσω με το Στέμμα του Μαύρου Δάσους – καμωμένο από χρυσάφι, όμορφα λαξεμένο σαν πλεγμένα άνθη, και γεμάτο με πολύτιμους λίθους. Τα βλέφαρα της Πριγκίπισσας ήταν βαμμένα κόκκινα και κρυμμένα πίσω από λεπτά ασημόχρωμα γυαλιά· τα χείλη της ήταν βαμμένα μπλε, με μια γραμμή που κατέβαινε κάθετα στο σαγόνι κι έφτανε ώς τα μέσα του λαιμού·

από τ'αφτιά της κρέμονταν σκουλαρίκια στο σχήμα άστρων. Ήταν ντυμένη με φυλλομανδύα (ένδυμα φτιαγμένο από πλεγμένα φύλλα του Μαύρου Δάσους που, ύστερα από ειδική κατεργασία, έμοιαζαν με σκληρό ύφασμα) πάνω από πορφυρό διχαλωτό χιτώνα πάνω από μαύρο πέτσινο παντελόνι. Τα γάντια της ήταν καφετιά και κοντά· οι μπότες της επίσης καφετιές αλλά ψηλές ώς το γόνατο, και δένονταν με σταυρωτά λουριά. Από τη ζώνη της κρέμονταν ένα ξιφίδιο κι ένα πιστόλι. Κάτω από τον διχαλωτό χιτώνα της και πάνω από το μεσοφόρι της η Φαέλθανιρ φορούσε έναν λεπτό αλλά ανθεκτικό αλεξίσφαιρο θώρακα με αλυσιδωτή επένδυση· η Άνφιρ, η Πρώτη Πολεμοδέσποινα, επέμενε.

Και τώρα στεκόταν δίπλα στην Πριγκίπισσα, ντυμένη με την πανοπλία μάχης των Πολεμοδεσποινών, όχι τη δερμάτινη πανοπλία αυλής, κι έχοντας το δόρυ της όρθιο στο χέρι. Λίγο πιο πίσω ήταν άλλες τέσσερις Πολεμοδέσποινες.

Ο Μεγάλος Μάντης βρισκόταν κουλουριασμένος στα μποτοφορεμένα πόδια της Φαέλθανιρ, δείχνοντας να βαριέται.

Τα μονοπάτια του Μαύρου Δάσους ήταν άγρια, αλλά το *Μακρύ Φίδι* δεν είχε πρόβλημα να τα διασχίζει. Τα ζώα της περιοχής δεν το πλησίαζαν· ούτε απλοί ληστές θα τολμούσαν ποτέ να επιτεθούν στην πάνοπλη συνοδία. Οι ταξιδιώτες και οι έμποροι που η Πριγκίπισσα συναντούσε στο δρόμο της τη χαιρετούσαν με υποκλίσεις, κι εκείνη ύψωνε το χέρι της προς το μέρος τους από τον εξώστη του δεύτερου βαγονιού.

Στα μονοπάτια προς την Άρελντηθ βρίσκονταν διάφορα χωριά και μικρές πόλεις μέσα στις σκοτεινές αγκάλες του Μαύρου Δάσους. Τα φυλλώματα εδώ ήταν τόσο πυκνά που, σ'ορισμένα μέρη, ο αδύναμος ήλιος της Μοργκιάνης δεν έφτανε ποτέ, ακόμα και τώρα το φθινόπωρο που πολλά δέντρα έριχναν τα φύλλα τους. Υπήρχαν χωριά κρυμμένα μέσα σε σημεία του Μαύρου Δάσους που θύμιζαν σπηλιές από βλάστηση και κορμούς, με κατοίκους παράξενους και τρομερά μυστικοπαθής, ακόμα και για τα δεδομένα των Μοργκιανών.

Το *Μακρύ Φίδι* δεν σταμάτησε σε κανένα από αυτά τα μέρη.

Η Άρελντηθ απείχε περίπου εκατό χιλιόμετρα από τη Σάλθενρηζ και βρισκόταν εκεί όπου οι περισσότεροι συμφωνούσαν ότι ήταν τα σύνορα Μαύρου Δάσους και Χαμηλού Δάσους. Ήταν μια συνοριακή πόλη, θα μπορούσε να πει κανείς, και δεν ανήκε στην επικράτεια της

Σάλθενρηζ· η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους δεν την εξουσίαζε. Η Ολιγαρχία της Άρελντηθ διοικούσε εδώ, αποτελούμενη από δύο άντρες και μία γυναίκα, που η Φαέλθανιρ τούς γνώριζε όλους προσωπικά. Δεν είχε φιλικές σχέσεις μαζί τους, αλλά για διπλωματικούς λόγους είχαν συχνά συναντηθεί. Πολλές φορές διαπληκτίζονταν, όμως σε γενικές γραμμές συμφωνούσαν χωρίς να γίνεται πόλεμος ανάμεσα στις επικράτειές τους. Συνήθως, τουλάχιστον. Γιατί υπήρχαν και περιπτώσεις που είχαν συμβεί τρομερές βιαιοπραγίες κι από τις δύο πλευρές.

Το *Μακρύ Φίδι* ειδοποίησε τηλεπικοινωνιακά τις αρχές της Άρελντηθ καθώς πλησίαζε, ώστε να προετοιμαστούν για την άφιξη της Πριγκίπισσας η οποία θα έμενε εκεί για το μεσημέρι.

Παραπάνω από τρεις ώρες είχαν περάσει από τότε που το όχημα είχε αναχωρήσει από τη Σάλθενρηζ.

Η πύλη της Άρελντηθ ήταν ανοιχτή όταν το *Φίδι* έφτασε εκεί, και μια φρουρά υποδοχής περίμενε την Πριγκίπισσα: πολεμιστές και πολεμίστριες ντυμένοι με τις κροσσωτές στολές των μαχητών της Άρελντηθ. Η Φαέλθανιρ τούς χαιρέτισε από τον εξώστη του δεύτερου βαγονιού καθώς το όχημά της έμπαινε στην πόλη.

Το *Μακρύ Φίδι* διέσχισε τους πλακόστρωτους δρόμους με προσοχή, περιτριγυρισμένο από τους μαχητές της Πριγκίπισσας επάνω στα δίκυκλα, ενώ οι κάτοικοι της Άρελντηθ και οι ταξιδιώτες το κοίταζαν με κάποιο ενθουσιασμό ή καχυποψία. Μερικοί γιγαντόλυκοι άρχισαν να αλυχτούν, θορυβημένοι, κι ένας άντρας χτύπησε το μαστίγιό του για να τους κάνει να σωπάσουν.

Το μακρύ όχημα σταμάτησε στην Κεντρική Αγορά της Άρελντηθ, και η Άνφιρ, η Πρώτη Πολεμοδέσποινα, ρώτησε την Πριγκίπισσα αν θα ήθελε να κατεβεί για να πάει σε κάποιο εστιατόριο, ταβέρνα, ή ποτοπωλείο.

«Δεν υπάρχει λόγος,» αποκρίθηκε η Φαέλθανιρ, καθίζοντας σ᾽ένα από τα μαλακά καθίσματα του εξώστη. «Θα μείνω εδώ.»

Στην Κεντρική Αγορά, κόσμος σταματούσε για να κοιτάξει το *Μακρύ Φίδι,* ή το κοίταζε από παράθυρα και μπαλκόνια. Ένα αγόρι, επάνω στο μπαλκόνι μιας τριώροφης πολυκατοικίας, κούνησε τα χέρια του προς τη Φαέλθανιρ, χοροπηδώντας. Η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους, χαμογελώντας, ύψωσε το γαντοφορεμένο χέρι της προς τη μεριά του, και δύο Πολεμοδέσποινες σήκωσαν τα δόρατά

τους που οι λεπίδες τους γυάλισαν στο μεσημεριανό φως του ήλιου σαν να είχαν γεννήσει άστρα.

Η Φαέλθανιρ παρατήρησε ότι κάποιοι την τραβούσαν φωτογραφίες. Δημοσιογράφοι, αναμφίβολα· αλλά, ίσως, όχι μόνο. Δεν την πείραζε αυτό· έκανε πως δεν τους είχε προσέξει. Έβγαλε τα ασημόχρωμα γυαλιά της και έτριψε τα μάτια της.

Ένας στρατιωτικός με την κροσσωτή ενδυμασία της Άρελντηθ πλησίασε το *Μακρύ Φίδι,* ένας διοικητής, περιστοιχισμένος από άλλους τρεις. «Υψηλοτάτη,» φώναξε κοιτάζοντας προς τα πάνω, τη Φαέλθανιρ, «η Ολιγαρχία σάς προσφέρει δωρεάν όποια δωμάτια επιθυμείτε σε οποιοδήποτε ξενοδοχείο ή πανδοχείο της πόλης. Και όλα τα φαγητά και τα ποτά πληρωμένα από την Ολιγαρχία επίσης.»

«Ευχαριστώ, κύριε Διοικητά,» αποκρίθηκε η Φαέλθανιρ καθώς σηκωνόταν από τη θέση της, «αλλά θα μείνω εδώ, γιατί σύντομα θα αναχωρήσω. Η Άρελντηθ δεν είναι παρά μια προσωρινή στάση στο ταξίδι μου. Δώστε τους χαιρετισμούς μου στην Ολιγαρχία, και πείτε τους πως τους ευχαριστώ για τη φιλοξενία τους.»

«Ο Νούρκας ο Σωτήρας να είναι πάντα στο πλευρό σας, Υψηλοτάτη,» είπε ο διοικητής, και, χαιρετίζοντάς την επίσημα, έφυγε μαζί με τους πολεμιστές του.

Η Φαέλθανιρ στράφηκε στις Πολεμοδέσποινές της. «Αν εσείς θέλετε, μπορείτε να βγείτε στην αγορά. Αλλά ύστερα από τρεις ώρες να είστε εδώ. Πείτε το και στις άλλες, καθώς και στους υπόλοιπους πολεμιστές και υπηρέτες.»

Όταν αρκετοί από τους συνοδούς της είχαν απομακρυνθεί από το *Μακρύ Φίδι,* πηγαίνοντας προς διάφορα στέκια της Κεντρικής Αγοράς, η Φαέλθανιρ καθόταν ακόμα στον εξώστη και παρακολουθούσε το τοπικό τηλεοπτικό κανάλι, *Τηλε-Άρελντηθ,* σε μια μικρή οθόνη. Η Άνφιρ ήταν καθισμένη παραδίπλα, καθώς και τρεις Πολεμοδέσποινες και δύο υπηρέτες. Η Πριγκίπισσα είχε στο χέρι της μια αργυρή κούπα γεμάτη στημένα φρούτα του Μαύρου Δάσους. Στα γόνατά της ήταν ένα ξύλινο, λαξευτό μπολ με ψητό φίδι, κομμένο μικρά κομμάτια, βουτηγμένο σε παχύρευστη σάλτσα με μανιτάρια και πιπεριές. Τρωγόταν με ένα μικρό, αιχμηρό, μεταλλικό ραβδάκι.

«Πριγκίπισσα!» ακούστηκε μια φωνή κάτω από τον εξώστη του οχήματος. «Πριγκίπισσα!»

Η Φαέλθανιρ έστρεψε το βλέμμα της στον δρόμο για να δει έναν γαλανόδερμο, μαυρομάλλη άντρα με μια μεγάλη ουλή στην αριστερή μεριά του προσώπου. Ψηλός και ευρύστερνος, ντυμένος με ρούχα που φανέρωναν ότι είχε μια κάποια οικονομική άνεση.

«Χάθναλουρ!» είπε η Πριγκίπισσα χαμογελώντας· και, αφήνοντας παραδίπλα το μπολ με το ψητό φίδι, σηκώθηκε όρθια.

«Τι κάνετε, Πριγκίπισσά μου;» ρώτησε ο άντρας που ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης στην Άρελντηθ όταν η πόλη ξεσηκώθηκε εναντίον των Παντοκρατορικών. «Έμαθα πως ο σύζυγός σας είναι νότια, στη Φάνρηβ, προσπαθώντας να διώξει τους Χαρνώθιους. Θα πήγαινα κι εγώ με το στράτευμα που έστειλε η Άρελντηθ, αλλά δεν δουλεύω πια σαν μισθοφόρος, Πριγκίπισσά μου. Έχω οικογένεια τώρα.»

Η Φαέλθανιρ τον προσκάλεσε ν'ανεβεί στον εξώστη, κι εκείνος δέχτηκε, αν και για λίγο μόνο, γιατί είπε πως πήγαινε σε κάποια δουλειά όταν άκουσε για την άφιξή της. Τη ρώτησε πώς ήταν τα πράγματα στη Φάνρηβ, και η Πριγκίπισσα αποκρίθηκε ότι η Κοινοπολιτεία έμοιαζε να νικά, αλλά η πόλη δεν ήταν ακόμα δική τους· οι Χαρνώθιοι προέβαλλαν σθεναρή αντίσταση.

«Φυσικά και αυτό θα έκαναν, Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Χάθναλουρ. «Το Βασίλειο θα πιαστεί με νύχια και με δόντια πάνω στη Φάνρηβ· δε θα χάσει εύκολα τέτοιο προτεκτοράτο. Πάνε οι μέρες που είχε τύχει να πολεμήσουμε πλάι-πλάι με Χαρνώθιους!» γέλασε.

Ο Χάθναλουρ, προτού γίνει Πρόμαχος της Επανάστασης στην Άρελντηθ, ήταν μισθοφόρος που εργαζόταν για τον στρατό της Παντοκράτειρας. Μετά, βλέποντας διάφορα πράγματα που τον είχαν κάνει να ξανασκεφτεί τη ζωή του (όπως είχε ο ίδιος πει παλιότερα στη Φαέλθανιρ), ξεσηκώθηκε εναντίον των Παντοκρατορικών και θέλησε να ξεσηκώσει κι άλλους μαζί του. Έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην απελευθέρωση της Άρελντηθ.

Ο τελευταίος μεγάλος πόλεμος κατά της Συμπαντικής Παντοκράτειρας, η γενικευμένη επανάσταση της Μοργκιάνης, είχε ξεκινήσει από τη Σάλθενρηζ, από την ίδια τη Φαέλθανιρ· αλλά οι Παντοκρατορικοί είχαν ισχυρές δυνάμεις στην Άρελντηθ, και είχαν καταργήσει την Ολιγαρχία, κάνοντας και τους τρεις ολιγάρχες απλούς υπαλλήλους της πολιτείας· οι επαναστάτες της Φαέλθανιρ θα δυσκολεύο-

νταν πάρα πολύ να ελευθερώσουν την πόλη χωρίς τη συμβολή του Χάθναλουρ και άλλων γενναίων ανθρώπων της περιοχής.

Η Φαέλθανιρ ποτέ δεν θεωρούσε τον εαυτό της πολεμίστρια· αν και ήξερε πώς να μάχεται, ποτέ δεν ήταν καλή σ'αυτό· όμως ήταν εξαιρετική στο να δραστηριοποιεί τους άλλους και να οργανώνει τη δράση τους. Όταν η μητέρα της είχε αρνηθεί να υποκύψει σε κάποιες απαιτήσεις της Παντοκρατορικής Επόπτριας της περιοχής, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας την είχαν δολοφονήσει· και τότε η Φαέλθανιρ είχε ορκιστεί να διώξει κάθε Παντοκρατορικό κάθαρμα από την πατρίδα της και από τη διάστασή της. Με το που πήρε την εξουσία, ξεκίνησε να δρα εναντίον τους, πρώτα συγκαλυμμένα, ύστερα φανερά. Εκείνο τον καιρό όλοι την ήξεραν ως Πριγκίπισσα-Πρόμαχο του Μαύρου Δάσους.

Κανένας δεν την έλεγε Πρόμαχο πλέον· το είχε απαγορεύσει.

Η συνάντηση με τον Χάθναλουρ τής έφερε αναμνήσεις στο μυαλό, οι οποίες δεν ήταν και τόσο παλιές. *Πριν από τρία χρόνια πολεμούσαμε ακόμα για να διώξουμε τους Παντοκρατορικούς από τη Μοργκιάνη... Πόσο άλλαξαν, όμως, τα πράγματα από τότε. Θα νόμιζε κανείς ότι μια ολόκληρη ζωή πέρασε...*

Ο Μεγάλος Μάντης έφαγε το ψητό φίδι από το μπολ της όσο η Πριγκίπισσα μιλούσε με τον Χάθναλουρ.

Και καθώς ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης έφευγε τελικά από το όχημά της, ένας άλλος άντρας τη χαιρέτησε. Ένας έμπορος της Άρελντηθ που ερχόταν συχνά στη Σάλθενρηζ, από τότε που η Φαέλθανιρ ήταν μικρή και η μητέρα της Πριγκίπισσα. Τον έλεγαν Θάρβελιν, και πολλές φορές είχε προσπαθήσει να προσεγγίσει τη Φαέλθανιρ ερωτικά, αλλά εκείνη δεν τον ήθελε. Μόνο μία φορά είχε κοιμηθεί μαζί του, πρόσφατα, αφότου είχε γίνει Πριγκίπισσα αλλά προτού παντρευτεί τον Άσραδλιν. Το είχε κάνει προκειμένου ο Θάρβελιν να δεχτεί να τη βοηθήσει στον αγώνα της εναντίον των Παντοκρατορικών· διότι ο έμπορος τα πήγαινε καλά μαζί τους και είχε πολλές διασυνδέσεις ανάμεσά τους. Η Πριγκίπισσα-Πρόμαχος του Μαύρου Δάσους τον χρειαζόταν. Ο Θάρβελιν δεν είχε αυταπάτες σχετικά με την αιτία του ζευγαρώματός τους, όμως ούτε και παράπονο. Την είχε, όντως, εξυπηρετήσει αξιοσημείωτα στην Επανάσταση.

Τώρα, η Φαέλθανιρ τον κάλεσε ν'ανεβεί στον εξώστη. Εκείνος ανέβηκε, και, ενώ μιλούσαν, προσπαθούσε να της πουλήσει διάφορα κοσμήματα και μπιχλιμπίδια και, φυσικά, να τη φιλοξενήσει σ'ένα πολύ όμορφο δωμάτιο του ξενοδοχείου *Δεντρόκηπος,* λίγο παρακάτω μέσα στην Κεντρική Αγορά. Η Φαέλθανιρ γέλασε και του είπε: «Το έχεις ακούσει ότι είμαι παντρεμένη τώρα, έτσι;» Και ο Θάρβελιν αποκρίθηκε: «Μαθαίνω όλες τις φήμες που κυκλοφορούν, δεντροσκιά μου...» Όχι κι από τις πιο ετοιμόλογες απαντήσεις του. Ίσως να είχε πια αρχίσει να γερνά. Ήταν καμια εικοσαριά χρόνια μεγαλύτερος από τη Φαέλθανιρ, πάνω από πενήντα. Ίσως να πλησίαζε και τα εξήντα. Τα γαλανά μαλλιά του είχαν γίνει γκρίζα πλέον.

Όταν τρεις ώρες είχαν περάσει στην Κεντρική Αγορά της Άρελντηθ, οι άνθρωποι της Πριγκίπισσας επέστρεψαν στο *Μακρύ Φίδι.* Οι μάγοι, ξεκούραστοι πάλι, ύφαναν Μαγγανείες Κινήσεως και οι μηχανές του ενεργοποιήθηκαν. Το όχημα διέσχισε τους δρόμους της πόλης και βγήκε από τα τείχη της, ακολουθώντας τα μονοπάτια προς τα νοτιοανατολικά. Τα μονοπάτια που περνούσαν μέσα από το Χαμηλό Δάσος, πηγαίνοντας προς την Όρολκηθ στις όχθες του ποταμού Τίγρη.

Τα μέρη εδώ δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο πυκνά όσο στο Μαύρο Δάσος. Δεν υπήρχαν σημεία που θύμιζαν φυτικές σπηλιές, και η βλάστηση ήταν πιο χαμηλή. Πολλά δέντρα ήταν άφυλλα μέσα στο φθινόπωρο. Ο άνεμος φυσούσε δυνατός και ψυχρός, κάνοντας τις φυλλωσιές των αειθαλών δέντρων να θροΐζουν έντονα, σπάζοντας κάπου-κάπου κανένα κλαδί.

Η Φαέλθανιρ κατέβηκε από τον εξώστη μπαίνοντας στο εσωτερικό του δεύτερου βαγονιού του οχήματος, αλλά η Πρώτη Πολεμοδέσποινα και οι άλλες τέσσερις έμειναν επάνω. Η Πριγκίπισσα έβγαλε τον φυλλομανδύα της και τις μπότες της και κάθισε στον μαλακό σοφά του δωματίου της, αφού πρώτα έβαλε το ηχοσύστημα να παίζει τραγούδια των Μαυροδασίτων Πτηνοβοσκών. Ο Μεγάλος Μάντης βάδιζε νευρικά μέσα στον περιορισμένο χώρο, τινάζοντας κάπου-κάπου την ουρά του ενώ χασμουριόταν.

Η Φαέλθανιρ άκουγε τον άνεμο να λυσσομανά ολοένα και περισσότερο έξω από το όχημά της, όσο η ώρα περνούσε και το απόγευμα έδινε τη θέση του στη νύχτα. Από τα παράθυρά της έβλεπε μονάχα

σκοτάδια, εκτός από εκεί όπου αυτά διαλύονταν από τα φώτα του *Μακρύ Φιδιού* ή τους προβολείς των δίκυκλων των μαχητών της.

Κάπνισε ένα τσιγάρο. Διάβασε πενήντα σελίδες ενός μυθιστορήματος εισαγμένου από τη Σεργήλη – μια άλλη διάσταση, πολύ πιο κεντρική στο Γνωστό Σύμπαν απ'ό,τι η Μοργκιάνη. Κάπνισε άλλα δυο τσιγάρα ενώ διάβαζε. Και μετά την πήρε ο ύπνος επάνω στον σοφά.

Όταν μια υπηρέτρια την ξύπνησε ήταν για να της αναφέρει ότι είχαν φτάσει στην Όρολκηθ.

Η Φαέλθανιρ κοίταξε το ρολόι της. Πάνω από τέσσερις ώρες είχαν περάσει από τότε που είχαν φύγει από την Άρελντηθ.

«Δεν είμαστε ακόμα μέσα στην πόλη,» παρατήρησε ρίχνοντας μια ματιά έξω απ'τα παράθυρα.

«Σε λίγο, όμως, θα είμαστε εκεί, Πριγκίπισσά μου.»

Η Όρολκηθ διοικείτο από τον Άρχοντα Φεντάκιρ ωλ Ζίρντεμ, ο οποίος ειδοποιήθηκε τηλεπικοινωνιακά για την άφιξη της Πριγκίπισσας από τον συνοδηγό του οχήματός της, και την κάλεσε για να της μιλήσει καθώς το *Μακρύ Φίδι* ζύγωνε την ανοιχτή πύλη της Όρολκηθ.

«*Καλωσορίσατε, Πριγκίπισσά μου,*» είπε μέσα από το μεγάφωνο του πομπού στο δωμάτιό της, στο δεύτερο βαγόνι του οχήματος. «*Δεν περίμενα τον ερχομό σας, αλλιώς θα ήμουν προετοιμασμένος.*»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Άρχοντά μου, και συγνώμη που έρχομαι τέτοια νυχτερινή ώρα ακάλεστη...»

«*Η πόλη μου είναι πάντα ανοιχτή για την Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους. Ελάτε στο Κάστρο, να σας φιλοξενήσω.*»

«Ευχαριστούμε. Θα πρέπει να διανυκτερεύσουμε εδώ, γιατί οι μάγοι και ο οδηγός μου χρειάζονται ξεκούραση.»

«*Σας περιμένω.*»

Το *Μακρύ Φίδι* είχε ήδη περάσει την πύλη της Όρολκηθ και οι δώδεκα μεγάλοι τροχοί του κυλούσαν επάνω στους πλακόστρωτους δρόμους της. Οι δικυκλιστές πήγαιναν ολόγυρά του. Οι κάτοικοι της πόλης έβγαιναν στα παράθυρα, στα μπαλκόνια, και στις πόρτες, για να κοιτάξουν, ξεσηκωμένοι από τον θόρυβο.

Η Φαέλθανιρ κοίταζε από ένα από τα δικά της παράθυρα, που ήταν φιμέ και δεν μπορούσαν να τη δουν από έξω. *Όρολκηθ... καταφύγιο πειρατών και κουρσάρων...* Ήταν γνωστό ότι οι Άρχοντες της

Όρολκηθ ανέχονταν τους ληστές του ποταμού, αρκεί οι ληστές του ποταμού να μη λήστευαν εκείνους. Ορισμένοι από τους Άρχοντες, μάλιστα, είχαν και δικούς τους κουρσάρους που λεηλατούσαν ποταμόπλοια και πήγαιναν τα λάφυρα στην Όρολκηθ: χωρίς, φυσικά, να φέρουν το έμβλημά της – ανώνυμα πάντα. Η Φαέλθανιρ είχε ακούσει, επιπλέον, ότι ο Άρχοντας Φεντάκιρ ωλ Ζίρντεμ συνεργαζόταν καλά με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, όταν εκείνοι ήταν ακόμα στη Μοργκιάνη· αλλά τώρα αυτά ήταν περασμένα, δεν είχαν σημασία. Και στο τέλος ο Φεντάκιρ είχε βοηθήσει την Επανάσταση, με τις διασυνδέσεις του ανάμεσα στους πειρατές του Τίγρη.

Το Κάστρο της Όρολκηθ ήταν σε πολύ καλή αμυντική θέση. Τα τρία τέταρτά του βρέχονταν από τον ποταμό. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς τα τρία τέταρτά του αλλά τα τρία τέταρτα των κρημνών επάνω στους οποίους ήταν οικοδομημένο. Υπήρχαν σπηλιές κάτω από αυτούς τους κρημνούς, όπου πλοία μπορούσαν να αράξουν. Σπηλιές και σήραγγες για τις οποίες πολλοί μύθοι και θρύλοι κυκλοφορούσαν, είχε ακούσει η Φαέλθανιρ.

Το όχημά της σκαρφάλωσε προς το Κάστρο της Όρολκηθ από τον μοναδικό δρόμο που πήγαινε εκεί, και βρήκε την πύλη του ανοιχτή. Στάθμευσε στον περίβολό του, όπως και τα δίκυκλα που το συνόδευαν. Η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους βγήκε από το *Μακρύ Φίδι* μαζί με τις Πολεμοδέσποινές της και τους υπόλοιπους. Υπηρέτες ήρθαν για να οδηγήσουν τους περισσότερους σε ξενώνες, ενώ την ίδια τη Φαέλθανιρ, την Πρώτη Πολεμοδέσποινα Άνφιρ, κι άλλες τέσσερις Πολεμοδέσποινες τις οδήγησαν στην Αίθουσα του Πλωτού Θρόνου (ο οποίος ονομαζόταν έτσι επειδή λεγόταν πως οι πρόγονοι των Αρχόντων της Όρολκηθ ήταν πειρατές στον ποταμό Τίγρη).

Ο Άρχοντας Φεντάκιρ και η σύζυγός του χαιρέτησαν τη Φαέλθανιρ και την προσκάλεσαν να δειπνήσει μαζί τους. «Και οι κυρίες επίσης,» πρόσθεσε ο Άρχοντας ρίχνοντας μια ματιά στις Πολεμοδέσποινες.

Η Πριγκίπισσα δέχτηκε, φυσικά, για λόγους ευγένειας, και σύντομα καθόταν σε μια τραπεζαρία του Κάστρου με τον Άρχοντα της Όρολκηθ και την οικογένειά του. Ο Φεντάκιρ είχε έξι παιδιά: τέσσερα από την προηγούμενη γυναίκα του, δύο από την τωρινή. Και βρίσκονταν όλα εδώ, εκτός από έναν του γιο ο οποίος είχε πάει στη Φάνρηβ μαζί με τον στόλο που ο Φεντάκιρ είχε στείλει εκεί.

Τα μεγαλύτερα παιδιά του Άρχοντα έμοιαζαν στη Φαέλθανιρ με πειρατές. Και πιθανώς να *ήταν* πειρατές. Οι τρόποι τους στο τραπέζι, όμως, δεν ήταν άσχημοι.

Όταν η μικρότερη κόρη του Φεντάκιρ έκανε να χαϊδέψει τον Μεγάλο Μάντη (που, ασφαλώς, είχε συνοδέψει τη Φαέλθανιρ ώς εδώ), ο πράσινος πάνθηρας γρύλισε δείχνοντας τα δόντια του, και το κορίτσι, τρομαγμένο, έβαλε τα κλάματα.

«Δαγκώνει αυτό το θηρίο;» ρώτησε ο Φεντάκιρ.

«Μην ανησυχείτε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Φαέλθανιρ, χαϊδεύοντας τη ράχη του πάνθηρα, «ο Μεγάλος Μάντης είναι άκακος για τους φίλους μου.»

«Μεγάλος Μάντης;» γέλασε η γυναίκα του Άρχοντα. «Τι όνομα είν' αυτό; Γιατί Μεγάλος Μάντης;»

«Παρουσιάστηκε μέσα από το Μαύρο Δάσος όταν ένας ιερέας του Νούρκας έκανε μια πολύ σημαντική μαντεία για την οικογένειά μου,» εξήγησε η Φαέλθανιρ, «και έδωσε απάντηση στη μαντεία με τις κινήσεις του. Από τότε άρχισε να με ακολουθεί παντού. Είμαστε πολύ καλοί φίλοι.» Έδωσε στον πάνθηρα ένα κομμάτι κρέας από το πιάτο της. Το θηρίο το έκανε μια χαψιά και έγλειψε τα περήφανα μουστάκια του.

«Ο αγώνας είναι δύσκολος στη Φάνρηβ, ακούω,» είπε ο Φεντάκιρ αλλάζοντας θέμα. «Αλλά πρόσφατα έμαθα πως κάνουμε πρόοδο. Τα πλοία μου κινήθηκαν λίγο πιο μέσα στην πόλη. Ο σύζυγός σας, Πριγκίπισσά μου, κατέλαβε μια συνοικία που νομίζω ότι ονομάζεται Μεσοπόταμος.

»Ελπίζω, πάντως, όλα τούτα να μας βγουν σε καλό. Δηλαδή, να έχουμε κάποιο κέρδος από την υπόθεση...»

«Η Φάνρηβ θα βρίσκεται ξανά μέσα στην Κοινοπολιτεία, Άρχοντά μου. Το κέρδος από αυτό είναι προφανές, δεν είναι;»

«Εξαρτάται από τις αντιδράσεις του Βασιλείου...» είπε ο Φεντάκιρ σκαλίζοντας τα δόντια του με μια οδοντογλυφίδα.

Το πρωί, η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους χαιρέτησε τον Άρχοντα της Όρολκηθ και έφυγε. Το *Μακρύ Φίδι*, πηγαίνοντας στο λιμάνι, κύλησε πάνω σε μια πέτρινη ράμπα που έμπαινε μέσα στα νερά του ποταμού, και εκεί οι μάγοι του οχήματος έκαναν Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος. Η Φαέλθανιρ, στεκόμενη στον εξώστη του δεύτε-

ρου βαγονιού μαζί με τις Πολεμοδέσποινες, είδε το *Φίδι* να μεταμορφώνεται γύρω της σαν να ήταν από πλαστικές ύλες, όχι από μέταλλα. Τα βαγόνια του ενώθηκαν μεταξύ τους, ενώ οι τροχοί τους αποτραβιόνταν, εξαφανίζονταν, κι ένα αρκετά μεγάλο κατάστρωμα σχηματίστηκε, περιλαμβάνοντας τον εξώστη της Φαέλθανιρ (που πλέον δεν ήταν εξώστης, βέβαια) και τα πυροβόλα. Ο εξώστης του τελευταίου βαγονιού είχε μετατραπεί σε υπερυψωμένη πρύμνη. Οι εσωτερικοί χώροι του οχήματος δεν άλλαζαν και πολύ όταν μεταμορφωνόταν σε ποταμόπλοιο, όπως ήξερε η Πριγκίπισσα, αλλά τώρα το τιμόνι δεν ήταν μπροστά, ήταν πίσω, και άλλος άνθρωπος θα αναλάμβανε να πιλοτάρει το σκάφος: αυτός που πριν ήταν συνοδηγός.

Το *Μακρύ Φίδι* έριξε μια ράμπα στο λιμάνι της Όρολκηθ και τα δίκυκλα των μαχητών της Σάλθενρηζ ανέβηκαν στο κατάστρωμά του. Ύστερα μάζεψε τη ράμπα και έβαλε τις δύο μεγάλες προπέλες του σε έντονη κίνηση. Σηκώνοντας αφρούς πίσω του, απομακρύνθηκε από την πόλη, πλέοντας επάνω στον Τίγρη, κατευθυνόμενο δυτικά, προς τη Φάνρηβ.

Ο ποταμίσιος αέρας χτυπούσε ευχάριστα το πρόσωπο της Φαέλθανιρ· της άρεσε τα μακριά μαλλιά της να τινάζονται από τον άνεμο, παρότι όφειλε να παραδεχτεί ότι έκανε κρύο. Θα κατέβαινε στην καμπίνα της αργότερα.

Σε τρεις ώρες έφτασαν στον προορισμό τους, βρίσκοντάς τον σε εμπόλεμη κατάσταση. Αλλά ευτυχώς, όπως είχε μάθει η Φαέλθανιρ, η ανατολική μεριά της πόλης ανήκε στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας, έτσι το *Μακρύ Φίδι* δεν είχε πρόβλημα να πλησιάσει.

11

Η Εμπόλεμη Πόλη· Κρυφή Αυτονομίστρια· Μια Απρόσμενη Άφιξη· Ευχάριστα και Δυσάρεστα Νέα

Πλησίαζε μεσημέρι. Οι εχθροπραξίες δεν είχαν ακόμα σταματήσει. Κρότοι αντηχούσαν από τους δρόμους στα όρια των κατακτημένων συνοικιών· καπνοί σηκώνονταν· πυρκαγιές ξεσπούσαν κάπου-κάπου· κάθε τόσο, όλο και κάποιος τραυματιζόταν ή σκοτωνόταν· σφαίρες και βόμβες καταναλώνονταν ασύστολα· τις υλικές ζημιές είχαν πλέον πάψει να τις υπολογίζουν.

Ο Γάρταλιν ο Ιεροκήρυκας, ο πλανιερέας του Νούρκας που είχε έρθει με τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας, έκανε μια μεγάλη τελετή στον Ναό του Νούρκας του Σωτήρα, στον Νυκτόκηπο, μαζί με το ιερό ζεύγος εκεί, για να δώσουν κουράγιο και ευλογίες στους αγωνιζόμενους.

Η Δαλνίραθ ωλ Λάταθεμ, η ιέρεια της Θορμάνκου, πουλούσε, από τον αυτοσχέδιο ναό της στο Σκοτεινό Παζάρι, φυλαχτά με ιερογράμματα στους μαχόμενους τα οποία θα τους πρόσφεραν την οργή, τη δύναμη, και τη μάνητα της Κυράς του Πολέμου.

Ο Εθέλδιρ ήταν στην Πλατεία των Μικρών Εμπόρων, όχι μακριά από τον αυτοσχέδιο Ναό της Θορμάνκου, και έβλεπε κάποιους νοσηλευτές να περιποιούνται τραυματίες που είχαν συγκεντρώσει εκεί. Η Μάλμεντιρ και η Ζιρίνα ήταν μαζί του· το ίδιο και οι νοοχορεύτριες του Φύλακα. Η δημοσιογράφος τραβούσε φωτογραφίες, όχι μόνο των τραυματισμένων αλλά και όλης της κατάστασης στην Πλατεία των Μικρών Εμπόρων. («Θα τις δημοσιεύσεις;» τη ρώτησε η Ζιρίνα, που την είχε ξαναδεί να τραβά φωτογραφίες τελευταία. Και η Μάλμεντιρ απάντησε: «Αν είμαι ζωντανή όταν τελειώσει ο πόλεμος.» Η Ζιρίνα την είχε δει, επίσης, να γράφει πολλές φορές αυτές τις ημέρες· ίσως να έφτιαχνε κάποιο χρονικό του πολέμου.)

Ο Άλφεντουρ και η Λαρβάκι βρίσκονταν στο δωμάτιό τους στη *Φωλιά του Τίγρη* και συζητούσαν για την επιχείρηση διάσωσης της

Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ. Μαζί τους ήταν ο Γάρταλιν'μορ και η Χάνκαθιρ, η οποία τώρα μπορούσε να σταθεί αλλά όχι και να πολεμήσει.

Η Στρατηγός Μάρναλιθ αλ Τελσέκρουν βρισκόταν στον Μεσοπόταμο, που οι Χαρνώθιοι τον πολιορκούσαν από βορρά και δύση. Κοντά της εκτός από στρατιωτικοί της και εξεγερμένοι πολίτες ήταν και ο Φέτανιρ αλ Μαρκάλαθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Ξυλουργών, που είχε επιστρέψει από τη Μεγάλη Αγορά τώρα που ο Μεσοπόταμος ήταν ελεύθερος από τις δυνάμεις του Βασιλείου. Στη Μάρναλιθ, όμως, δεν άρεσε έτσι όπως ανακατευόταν στις δουλειές της. Πολύ περίεργος ήταν! Σε κάποια στιγμή σήμερα παραλίγο να τσακωθούν άγρια οι δυο τους.

Στον Ταριχευτή, σ'ένα σκιερό μέρος, ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών, συζητούσε με τον Κάλνεντουρ, τον αρχηγό των αυτονομιστών, και δεν έμοιαζαν να τσακώνονται. Μια γυναίκα ήταν δίπλα τους, που δεν ανήκε στον Οίκο των Θάρναθ και ελάχιστοι γνώριζαν ότι ήταν αυτονομίστρια. Η ηθοποιός Ζαφειρία ωλ Φέρενερ, η αδελφή της Αιρετής της Συντεχνίας των Υαλουργών. Λειτουργούσε ως κατάσκοπος για τον Κάλνεντουρ πολλές φορές, ειδικά για να του δίνει πληροφορίες μέσα από την Αστροφώτιστη. Όμως η τελευταία σημαντική πληροφορία που του είχε δώσει είχε έρθει κατευθείαν μέσα από το σπίτι των γονιών της...

Στο Υαλουργείο, στον οίκο των Φέρενερ, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ καθόταν στο σαλόνι και έπαιζε *Διαφιλονικούμενα Δάση* με τον Παρνάλθιρ ωλ Φέρενερ, ενώ η Ναλτάμα'χοκ διαλογιζόταν στο δωμάτιό της, καθισμένη οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά, επαναλαμβάνοντας επωδούς του Σιλίσβας του Σιγηλού Δαίμονα μέσα στο μυαλό της, και ο Ναλτάφιρ ωλ Φέρενερ, στο δικό του δωμάτιο, ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο πάτωμα με την Αρκάλθα – την αρχηγό της μίας από τις δύο μισθοφορικές ομάδες που η αδελφή του είχε προσλάβει για να φρουρούν τη μονοκατοικία – να τον καβαλά, ολόγυμνη, φορώντας μόνο τις μπότες της. Στην κουζίνα της οικίας η μαγείρισσα ετοίμαζε φαγητό, και η Καλφίριθ ωλ Φέρενερ είχε πάει να δει τι γινόταν μ'αυτό. Η άλλη Καλφίριθ, η υπηρέτρια του Φύλακα, μιλούσε με κάτι μισθοφόρους στην αυλή της μονοκατοικίας, γελώντας μαζί τους.

«Νομίζω πως τα πράγματα δυσκόλεψαν, κύριε Παρνάλθιρ,» είπε ο Άσραδλιν μετακινώντας δυο πούλια του επάνω στις απλωμένες κάρτες.

Ο πατέρας της Ζιρίνα χαμογέλασε καπνίζοντας το βαρύ τσιγάρο του. «Είστε καλός στρατηγός, Φύλακά μου,» παρατήρησε, κοιτάζοντας το παιχνίδι ανάμεσά του. Ο Άσραδλιν τον είχε, ομολογουμένως, στριμώξει.

«Όχι και τόσο, δυστυχώς. Πού να δείτε τη Μάρναλιθ να παίζει *Διαφιλονικούμενα Δάση*...»

Ένας μαχητής της Κοινοπολιτείας μπήκε στο σαλόνι. «Εξοχότατε...»

Ο Άσραδλιν στράφηκε να τον ατενίσει. «Τι είναι;»

«Η σύζυγός σας μόλις έφτασε στην πόλη, η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Τι...;»

«Η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους, Εξοχότατε. Ήρθε από τον ποταμό. Άραξε στο Σκοτεινό Παζάρι. Της είπαν πού είστε και έρχεται τώρα εδώ.»

«Δε με είχε ειδοποιήσει...» είπε ο Άσραδλιν, και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Θα συνεχίσουμε αργότερα, ίσως, κύριε Παρνάλθιρ.»

«Ασφαλώς, Φύλακά μου,» αποκρίθηκε εκείνος καθώς σηκωνόταν επίσης. «Θα φιλοξενήσουμε εδώ και την Πριγκίπισσα, αν κι η ίδια το επιθυμεί.»

«Δε νομίζω να έχει πρόβλημα.»

Βάδισαν ώς τον κήπο της οικίας των Φέρενερ, και ο Άσραδλιν έκανε νόημα στην Καλφίριθ. Η πρασινόδερμη υπηρέτρια απομακρύνθηκε από τους μισθοφόρους με τους οποίους μιλούσε και τον πλησίασε μ’ένα λοξό χαμόγελο στα χείλη. «Φύλακά μου...»

«Η Πριγκίπισσά σου έρχεται, το ξέρεις;»

«Τι πράγμα;»

«Εδώ είναι, στην πόλη. Μόλις μου το ανέφεραν.» Και ο Άσραδλιν συνειδητοποίησε ότι χαμογελούσε. Παρότι η Φαέλθανιρ τού είχε υποσχεθεί ότι κάποια στιγμή θα ερχόταν, δεν την περίμενε. Όχι από τώρα, τουλάχιστον. Και η έκπληξη ήταν ευχάριστη.

Κανονικά, βέβαια, θα *έπρεπε* να την περιμένει, σκέφτηκε. Είχε περάσει πια σχεδόν ένας μήνας από τότε που ξεκίνησαν να πολιορκούν τα βόρεια τείχη της Φάνρηβ. *Και πλησιάζουμε να την κατακτήσουμε*

– *δεν μπορεί να είμαστε μακριά πλέον!* Αν, μάλιστα, έπιανε το σχέδιο του Άλφεντουρ, τότε η πόλη θα γινόταν ακόμα πιο γρήγορα δική τους...

Ένα μεγάλο όχημα που αποτελείτο από τέσσερα βαγόνια δεν άργησε να έρθει και να σταματήσει μπροστά στη μονοκατοικία των Φέρενερ. Ο Άσραδλιν αμέσως το αναγνώρισε – το *Μακρύ Φίδι* – όπως και τη γυναίκα που στεκόταν στον εξώστη του δεύτερου βαγονιού του μ’ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά στο πρόσωπό της κι έναν φυλλομανδύα στους ώμους της.

Ύψωσε το χέρι του σε χαιρετισμό.

Η Φαέλθανιρ χαμογέλασε, και κατέβηκε στο εσωτερικό του βαγονιού απ’όπου σύντομα βγήκε για να μπει στον κήπο της οικίας των Φέρενερ μαζί με την Άνφιρ, την Πρώτη Πολεμοδέσποινα, τέσσερις άλλες Πολεμοδέσποινες, και τον Μεγάλο Μάντη. Είχε τώρα βγάλει τα ασημόχρωμα γυαλιά της και βάλει στο κεφάλι της το Στέμμα του Μαύρου Δάσους (το οποίο πριν δεν φορούσε, μάλλον για λόγους ασφαλείας – για να μη δίνει στόχο).

Αγκάλιασε δυνατά τον Άσραδλιν και φιλήθηκαν. Εκείνος αισθάνθηκε κάτι σκληρό κάτω από τον διχαλωτό χιτώνα της· κάποιος αλεξίσφαιρος θώρακας με αλυσιδωτή επένδυση, υπέθεσε.

«Καλωσήρθες στη Φάνρηβ, δεντροσκιά μου,» είπε. «Αν μας είχες ειδοποιήσει, θα ήταν πολύ δύσκολο να ετοιμάσουμε δεξίωση, επομένως καλύτερα που δεν μας ειδοποίησες.»

Η Φαέλθανιρ γέλασε. «Δεξίωση είναι το γεγονός ότι σε βλέπω, και είσαι καλά,» αποκρίθηκε και τον φίλησε ξανά.

«Από εδώ ο κύριος Παρνάλθιρ ωλ Φέρενερ,» είπε ο Άσραδλιν, «ο οποίος μας έχει βοηθήσει πολύ στον αγώνα μας και μας φιλοξενεί στο σπίτι του.»

«Ο Φύλακας τα παραλέει,» είπε ο Παρνάλθιρ· «κάνω μόνο ό,τι μπορώ. Καλωσορίσατε στην οικία των Φέρενερ, Υψηλοτάτη. Αυτή είναι η ορθή προσφώνηση για την Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους, σωστά;»

Η Φαέλθανιρ κατένευσε, χαμογελώντας προς το μέρος του. «Ναι. Χάρηκα για τη γνωριμία, κύριε Παρνάλθιρ.» Του έδωσε το χέρι της, κι εκείνος το πήρε μέσα στο δικό του κι έκανε μια σύντομη υπόκλιση.

«Μπορούμε να φιλοξενήσουμε κι εσάς, αν δεν διαφωνείτε.»

Η Φαέλθανιρ κοίταξε ερωτηματικά τον Άσραδλιν.

«Θα το πρότεινα,» είπε εκείνος.

«Ασφαλώς, τότε,» αποκρίθηκε η Φαέλθανιρ. «Δε νομίζω να υπάρχει καλύτερος μέρος διαμονής στην πόλη.»

«Σ'αυτό ίσως νάχεις περισσότερο δίκιο απ'ό,τι νομίζεις, δεντροσκιά μου. Ο κίνδυνος είναι μεγάλος, παντού στη Φάνρηβ.»

Η Φαέλθανιρ στράφηκε στην Καλφίριθ. «Όλα καλά, μικρή μου;»

«Πριγκίπισσά μου...» είπε εκείνη κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Πού είναι η αδελφή μου;» ρώτησε η Φαέλθανιρ τον Άσραδλιν.

«Στον Μεσοπόταμο, επί του παρόντος· και μάλλον εκεί θα περάσει το μεσημέρι.»

«Μεσοπόταμος; Η συνοικία που πρόσφατα κατακτήσατε;»

«Το πληροφορήθηκες τόσο σύντομα;»

«Ο Άρχοντας της Όρολκηθ μού το ανέφερε. Πέρασα από εκεί προτού έρθω στη Φάνρηβ. Μου είπε ότι έμαθε πως τα πλοία του προχώρησαν πιο μέσα στην πόλη επειδή κατακτήθηκε μια περιοχή της που, μάλλον, λέγεται Μεσοπόταμος.»

«Ακριβώς έτσι έγινε.»

«Η Ναλτάμα τι κάνει; Ο Σάρμαλκιρ;»

«Η Ναλτάμα εδώ είναι, στο δωμάτιο της, νομίζω. Ο Σάρμαλκιρ...» Αισθανόταν κάτι να τον πνίγει. «Ο Σάρμαλκιρ σκοτώθηκε, Φαέλθανιρ...»

Το χαμόγελο έσβησε από το πρόσωπό της. «Όχι... Μα... Πότε; Τώρα; Προτού έρθω;»

«Εδώ και πολλές μέρες.»

«Μα, οι απεσταλμένοι σου που έρχονταν στη Σάλθενρηζ... δεν, δεν είπαν–»

«Τους είχα προστάξει να μην αναφέρουν τίποτα αν ήθελαν να μείνουν ζωντανοί.»

«...Για τη μητέρα σου;» ρώτησε σιγανά η Φαέλθανιρ.

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Ναι. Καλύτερα να της το πω εγώ... ή η Ναλτάμα. Δε χρειάζεται να το μάθει έτσι, δε συμφωνείς;»

«Συμφωνώ. Με στεναχώρησε πολύ αυτό, Άσραδλιν... Πώς σκοτώθηκε; Στη μάχη;»

«Περίπου. Ναι. Κάποιοι δολοφόνοι μάς επιτέθηκαν όταν ήμασταν στον Νυκτόκηπο, όταν μέναμε στο σπίτι του Νάλντιρ αλ Σάρεθουν. Οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους–»

«Σταλμένοι από τους Χαρνώθιους;» Η Πριγκίπισσα είχε ακούσει γι'αυτούς τους τρομερούς φονιάδες, αν και ποτέ δεν είχε δει κανέναν τους.

«Ναι. Αλλά έγινε και μια προδοσία από δικούς μας ανθρώπους–»

«Της Κοινοπολιτείας;»

«Όχι. Ανθρώπους της πόλης. Δεν είναι όλοι στο πλευρό μου, Φαέλθανιρ. Δυστυχώς, κάποιοι προτιμούν τους Χαρνώθιους.»

«Πώς είναι δυνατόν;»

Ο Παρνάλθιρ είπε, παρεμβαίνοντας: «Υπάρχουν πολλά και διάφορα συμφέροντα σε τούτη την πόλη, Πριγκίπισσά μου.»

«Η κατάσταση είναι μπερδεμένη,» πρόσθεσε ο Άσραδλιν.

Αφού η Φαέλθανιρ έκανε ένα μπάνιο και άλλαξε ρούχα, κάθισε μαζί με τον Άσραδλιν στο δωμάτιό του μέσα στην οικία των Φέρενερ, έχοντας μόνο την Καλφίριθ κοντά τους. Ο Άσραδλιν τής μίλησε για το σχέδιο του Άλφεντουρ.

«Και είσαι πρόθυμος να δίνεις φόρο στο Βασίλειο της Χάρνωθ;» είπε η Πριγκίπισσα, καθισμένη πάνω στο κρεβάτι ενώ εκείνος καθόταν σε μια πολυθρόνα αντίκρυ της.

«Δε μου αρέσει,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν, «αλλά σκέψου πόσα χρήματα θα καταναλωθούν σε διαφορετική περίπτωση, πόσες ζωές θα χαθούν, πόσες υλικές ζημιές θα γίνουν... Η πόλη θα είναι εμπόλεμη για πολύ καιρό σίγουρα. Ο Βασιλιάς της Χάρνωθ δεν θα την αφήσει εύκολα από τον έλεγχό του.»

Η Φαέλθανιρ θυμήθηκε τα λόγια του Άρχοντα της Όρολκηθ. «Η Μάρναλιθ τι λέει;» ρώτησε.

«Μου είπε ότι είναι πολιτικό θέμα και, κανονικά, θα έπρεπε να είχα ρωτήσει εσένα προτού δράσω. Τελικά, ήρθες λίγο πριν κάνουμε την επιχείρηση διάσωσης της Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Απόψε σκοπεύετε να τη σώσετε;»

«Αύριο το βράδυ, αν όλα πάνε καλά. Ο Αρχικατάσκοπος λέει ότι αύριο το μεσημέρι θα έχει στα χέρια του το ναρκωτικό αέριο που χρειάζεται.»

«*Συμφωνεί*, όμως, η Μάρναλιθ με το σχέδιό σας ή διαφωνεί;»

Ο Άσραδλιν ανασήκωσε τους ώμους. «Σου ξαναλέω: μου είπε ότι είναι πολιτικό θέμα, όχι δική της δουλειά. Δε νομίζω, πάντως, να διαφωνεί. Βλέπει ότι η κατάσταση είναι δύσκολη, ότι η πόλη δεν θα

κατακτηθεί εύκολα. Κι όταν κατακτηθεί, θα έχουμε αναμφίβολα, πολύ σύντομα, να κάνουμε με αντεπίθεση των Χαρνώθιων πέρα από τη θάλασσα.»

Η Φαέλθανιρ ρώτησε: «Ο φόρος θα παίρνεται από την Κοινοπολιτεία ή από την πόλη της Φάνρηβ;»

«Από την πόλη της Φάνρηβ, κι από κει και πέρα οι υποχρεώσεις της πόλης προς την Κοινοπολιτεία θα είναι όπως ήταν προτού γίνει προτεκτοράτο της Χάρνωθ.»

«Δε νομίζω, τότε, κανένα από τα μέλη της Κοινοπολιτείας να έχει πρόβλημα,» είπε η Φαέλθανιρ.

«Ούτ' εγώ το νομίζω.»

«Πώς είστε, όμως, βέβαιοι ότι η Αρχόντισσα θα συμφωνήσει με το σχέδιο;»

«Δεν είμαστε. Αλλά τι άλλη επιλογή θα έχει; Δε θέλει να επιστρέψει στο Βασίλειο για να παραπονεθεί στον Βασιληά για τις πράξεις του Στρατηγού της· ο Άλφεντουρ το υπέθετε εξαρχής και ο Αρχικατάσκοπός της το διαβεβαίωσε.»

«Γιατί να μη θέλει;»

Ο Άσραδλιν τής εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα. «Ούτε εμένα μού μοιάζει τελείως λογικό, αλλά είναι Χαρνώθιοι...»

«Δεν είναι και τελείως *παράλογο*, πάντως, αν σκεφτείς ότι μιλάμε για το Βασίλειο. Δεν έχουν τόσο κοντινές σχέσεις όπως έχουμε εμείς με τους ανθρώπους μας. Είναι σαν να λες ότι ρυθμίζεις κάτι στην άλλη άκρη της Κοινοπολιτείας, αν ήσουν υπέρτατος άρχοντάς της.

»Πού είναι τώρα ο Άλφεντουρ;» Τον είχε συναντήσει και παλιότερα, κάποτε, αλλά για λίγο. Με άλλους διπλωμάτες της Νάζρηβ είχε επαφές, κυρίως.

«Στο Σκοτεινό Παζάρι. Εκεί μένει.»

«Θα τον δούμε;»

«Το απόγευμα, υποθέτω.» Κοίταξε το ρολόι του. «Τώρα είναι ώρα για φαγητό. Δεν πεινάς;»

«Το είχα ξεχάσει,» παραδέχτηκε η Φαέλθανιρ.

«Πάμε κάτω, ν'ανακαλύψουμε τι έχει ετοιμάσει η μαγείρισσα των Φέρενερ,» πρότεινε ο Άσραδλιν καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα του.

12

Ο Θολερός Εραστής· Ομίχλη στα Μπουντρούμια· Εισβολείς στον Αερολιμένα· Γυναίκες Κρυμμένες σε Σάκους

Ο Αρχικατάσκοπος πλήρωσε και ο αλχημιστής τού έδωσε τις πέντε φιάλες με το αέριο που του είχε υποσχεθεί.

«Μπορείς να μου το βάλεις σε μικρότερα δοχεία;» ρώτησε ο Θόρεντιν. «Θέλω να τα ρίξω από ψηλά ώστε να σπάσουν.»

«Γίνεται,» αποκρίθηκε ο γκριζομάλλης άντρας· κι έκανε νόημα σ'ένα αγόρι να τον βοηθήσει να πάνε τις φιάλες σ'έναν άλλο χώρο του καταστήματός του, πίσω από μια πόρτα.

Ο Θόρεντιν περίμενε μαζί με τον Θάλβακιρ, και μετά από λίγο ο αλχημιστής και ο βοηθός του επέστρεψαν με δέκα δοχεία που περιείχαν Θολερό Εραστή. Τα έβαλαν σε σάκους και τα έδωσαν στον Αρχικατάσκοπο και στον γιο της Κέσριμιθ, οι οποίοι βγήκαν απ'το κατάστημα και βάδισαν προς το όχημά τους, στο γκαράζ της Μεγάλης Αγοράς όπου το είχαν αφήσει.

«Είμαστε έτοιμοι, λοιπόν,» είπε ο Θάλβακιρ, «έτσι;»

«Μη δείχνεις τόσο αγχωμένος· δυσαρεστείς το Ιερό Δέος,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν, αν και αισθανόταν κι ο ίδιος αρκετά αγχωμένος παρότι είχε κάνει εκατοντάδες ύπουλα κόλπα στη ζωή του. Η συγκεκριμένη περίπτωση ήταν ιδιαιτέρως επικίνδυνη. Ο Σέλιρ δεν θα δίσταζε να τους σκοτώσει όλους, αν τους έπιανε: και οι μαχητές του ήταν παντού μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων...

Όταν βρισκόταν στο γραφείο του, μέσα στα προσωπικά του δωμάτια, ο Αρχικατάσκοπος έγραψε ένα σύντομο μήνυμα και το έδωσε σ'ένα *σίρκι'θ* για να το μεταφέρει στον Διπλωματικό Αντιπρόσωπο της Νάζρηβ.

Νύχτα. Οι εχθροπραξίες είχαν προσωρινά σταματήσει μέσα στη Φάνρηβ.

Ο Θόρεντιν ειδοποίησε τους πράκτορές του, με τηλεπικοινωνιακά σήματα, ότι είχε έρθει η ώρα να κινηθούν, ενώ ο ίδιος βρισκόταν στο γραφείο του μαζί με τον Θάλβακιρ ωλ Ζαλτάρεμ. Οι πράκτορες απάντησαν με δικά τους τηλεπικοινωνιακά σήματα, για να δηλώσουν ότι ξεκινούσαν· ο Θόρεντιν είδε τους κωδικούς να εμφανίζονται στην οθόνη του πομπού του.

«Εντάξει;» ρώτησε ο Θάλβακιρ. Στεκόταν όρθιος μέσα στο δωμάτιο, βηματίζοντας νευρικά. Ντυμένος με αλεξίσφαιρο θώρακα κάτω από τον μανδύα αράχνης του κι έχοντας σπαθί και πιστόλι θηκαρωμένα στη ζώνη του. Και τα δύο όπλα είχαν και ενεργειακή λειτουργία: το σπαθί είχε μπαταρία μέσα στη λαβή του, κι αν πατούσες ένα κουμπί ανάμεσα στη λαβή και στη λεπίδα, ενεργειακό ρεύμα φόρτιζε τη δεύτερη, ισχυροποιώντας την· το πιστόλι ήταν διπλής χρήσης, πυροβόλο και ενεργοβόλο, αλλάζοντας μ'έναν διακόπτη. Επίσης, σε κάθε μπότα του Θάλβακιρ ήταν περασμένο ένα ξιφίδιο.

«Εντάξει,» του απάντησε ο Θόρεντιν, καθισμένος πίσω από το γραφείο του, δείχνοντας πολύ πιο ήρεμος, εξωτερικά, απ'ό,τι ο γιος της Κέσριμιθ. Ήταν κι εκείνος ντυμένος με μανδύα αράχνης και αλεξίσφαιρο θώρακα, κι από τη ζώνη του κρέμονταν ένα ξιφίδιο κι ένα πιστόλι. Το πρώτο είχε και ενεργειακή λειτουργία, όπως το σπαθί του Θάλβακιρ· το δεύτερο ήταν διπλής χρήσης, πυροβόλο και ηχητικό. Μέσα στα μανίκια του πουκαμίσου του Αρχικατασκόπου στιλέτα κρύβονταν σαν επικίνδυνα φίδια.

Σε μια άλλη πολυθρόνα του γραφείου καθόταν η Ζάμαρνιθ, μια κατάσκοπος του Θόρεντιν (αυτή που τον είχε συνοδέψει και στη συνάντηση με τον Άλφεντουρ στο *Στέκι του Δαμαστή*), με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, ντυμένη παρόμοια με τους δύο άντρες και οπλισμένη. Το δέρμα της ήταν μαύρο, τα μαλλιά της κοντά και καστανά· μύτη σχεδόν αόρατη, χείλη επίσης. Δεν φανέρωνε την παραμικρή αγωνία για ό,τι σύντομα θα επιχειρούσαν. Ο Θόρεντιν την εμπιστευόταν· την ήξερε από παλιά.

Μετά από λίγο, τηλεπικοινωνιακά σήματα άρχισαν να έρχονται στον πομπό του. Σήματα που σήμαιναν ότι οι άλλοι του κατάσκοποι είχαν κάνει τη δουλειά τους. Είχαν ρίξει τον Θολερό Εραστή μέσα

στους αεραγωγούς των μπουντρουμιών. Το αέριο ήδη θα εξαπλωνόταν στα υπόγεια.

Ο Θόρεντιν σηκώθηκε. «Πάμε,» είπε, κι έφυγαν από το γραφείο του και τα προσωπικά δωμάτιά του.

Μην έχοντας λάβει *σίρκι'θ* από τον Αρχικατάσκοπο ότι κάποιο πρόβλημα είχε παρουσιαστεί, πλησίασαν τον Αερολιμένα της Φάνρηβ από τα ανατολικά, έχοντας καταφέρει να περάσουν απαρατήρητοι από τις γραμμές των Χαρνώθιων: ο Εθέλδιρ, η Λαρβάκι, ένας πιλότος της Κοινοπολιτείας, τρεις μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας, και ο Γάρταλιν'μορ. Ο τελευταίος είχε πληρωθεί από τον Φύλακα για να αναλάβει ετούτη την αποστολή, γιατί δεν ήταν μέρος της δουλειάς του ως συνοδός του Άλφεντουρ. Η πιλότος του Άλφεντουρ είχε αρνηθεί να έρθει: «Μου έφτασε μία φορά να με καταδιώκουν αεροσκάφη του Βασιλείου,» είπε· «δεν θέλω ξανά.»

Η ομάδα των εφτά βάδισε προς τα εκεί όπου είχε συμφωνήσει ο Αρχικατάσκοπος με τον διπλωμάτη ότι θα υπήρχε άνοιγμα στον καγκελωτό φράχτη του Αερολιμένα. Ο Εθέλδιρ ήταν, φυσικά, έτοιμος για πιθανή προδοσία, αν και, δεδομένης της κατάστασης, θεωρούσε ένα τέτοιο ενδεχόμενο λιγάκι απίθανο.

Φτάνοντας στο συμφωνημένο σημείο είδαν, μέσα στη νύχτα, ότι τα κάγκελα ήταν λυγισμένα ώστε να δημιουργούν τρύπα ανάμεσά τους.

«Θερμικό όπλο,» είπε η Λαρβάκι, και ο Εθέλδιρ ένευσε. Μάλλον έτσι είχαν κυρτώσει τα κάγκελα οι κατάσκοποι του Θόρεντιν. Κανένας, όμως, δεν φαινόταν τώρα πίσω από τον φράχτη.

Η ομάδα των εφτά πέρασε το άνοιγμα και μπήκε στον Αερολιμένα της Φάνρηβ.

«Από τον Άλφεντουρ;» ακούστηκε μια φωνή δίπλα τους, κάνοντάς τους να στραφούν για να δουν τη σκοτεινή μορφή ενός άντρα πλάι σ'ένα δέντρο.

«Ναι,» απάντησε ο Εθέλδιρ. «Από τον Θόρεντιν είσαι σταλμένος;»

«Φυσικά. Ελάτε μαζί μου. Πηγαίνετε από κει που θα πηγαίνω και *μόνο*.»

Τον ακολούθησαν, ο ένας πίσω απ'τον άλλο, μέσα από τα λιγοστά δέντρα, ανάμεσα από υπόστεγα αεροσκαφών και αποθήκες, πίσω από τις πλάτες φρουρών, πέρα από τη φωτεινή εμβέλεια προβολέων, μέσα στα σκοτάδια και τις πυκνές σκιές της νύχτας. Τους οδήγησε

μπροστά σε μια μεγάλη δίφυλλη πόρτα, κι άλλοι δύο παρουσιάστηκαν ξαφνικά πίσω από μια γωνία.

«Όλα καλά,» τους είπε ο κατάσκοπος που οδηγούσε την ομάδα των εφτά.

Οι κατάσκοποι άνοιξαν το ένα φύλλο της μεταλλικής πόρτας και όλοι γλίστρησαν μέσα, μπαίνοντας σ'ένα χώρο κατασκότεινο. Τ'αφτιά του Εθέλδιρ τεντώθηκαν, αναζητώντας ύποπτους ήχους· το πιστόλι ήταν ήδη στο χέρι του.

Ένας κατάσκοπος (απ'αυτούς που τους περίμεναν πίσω απ'τη γωνία) άναψε φακό και είδαν ένα ελικόπτερο αντίκρυ τους. «Οι μηχανές του είναι κλειδωμένες,» είπε. «Μπορείτε να τις ξεκλειδώσετε, έτσι;»

«Λογικά, ναι,» αποκρίθηκε ο Γάρταλιν'μορ. «Εκτός αν υπάρχει κανένα ειδικό σύστημα ασφαλείας.»

«Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα,» τον διαβεβαίωσε ο κατάσκοπος που τους είχε οδηγήσει ώς εδώ.

Άνοιξαν μια πόρτα του αεροσκάφους και ανέβηκαν. Δεν ήταν πολύ μεγάλο αλλά τους χωρούσε με άνεση. Ο Γάρταλιν'μορ πέρασε από το κέντρο ισχύος και πλησίασε την κονσόλα του πιλοτηρίου, λέγοντας: «Φορτώστε τις ενεργειακές φιάλες.» Ο πιλότος της Κοινοπολιτείας ήρθε μαζί του. Οι κατάσκοποι έβαλαν ενεργειακές φιάλες στις κατάλληλες θέσεις.

Ο μάγος γύρισε μερικούς διακόπτες, διαπιστώνοντας πως όντως τα συστήματα ήταν κλειδωμένα. «Δε νομίζω να υπάρχει καμια ιδιαίτερη προφύλαξη,» μουρμούρισε. Μετά, αγγίζοντας την κονσόλα με τα χέρια του, υποτονθόρυσε ένα ξόρκι. Τα συστήματα του ελικοπτέρου ενεργοποιήθηκαν: φωτάκια και οθόνες άναψαν.

«Εντάξει,» είπε ο Γάρταλιν'μορ, και κάθισε στο κέντρο ισχύος ενώ ο πιλότος καθόταν στο πιλοτήριο και η Λαρβάκι δίπλα του. Οι υπόλοιποι έμειναν στην πίσω μεριά του σκάφους· ο Εθέλδιρ παρατήρησε ότι κανένας από τους κατασκόπους του Θόρεντιν δεν έφυγε. *Θα έρθουν μαζί μας, λοιπόν.*

Εκείνος που τους είχε οδηγήσει εδώ είπε: «Περιμένουμε τώρα το σήμα του Αρχικατασκόπου. Μετά, θ'ανοίξω την οροφή από πάνω μας και πετάμε για Μέγαρο.»

Ο Γάρταλιν'μορ, καθισμένος στο κέντρο ισχύος, έκανε Μαγγανεία Κινήσεως. Το αεροσκάφος δεν μπορούσε να λειτουργήσει αλλιώς· ήταν μεταβαλλόμενο: μεταμορφωνόταν και σε τετράκυκλο όχημα.

Κατέβηκαν βιαστικά τις σκάλες που οδηγούσαν στα μπουντρούμια του Μεγάρου, και βρέθηκαν μπροστά σε μια μεταλλική πόρτα την οποία φρουρούσαν δύο μαχητές του Βασιλείου, και την οποία τώρα είχαν ανοίξει κι ο ένας κοίταζε μέσα. Κι οι δυο τους φαίνονταν αναστατωμένοι· πρέπει να είχαν ακούσει φωνές από το εσωτερικό, καθώς ο Θολερός Εραστής αναισθητοποιούσε τους φρουρούς που βρίσκονταν εκεί.

Ο Θόρεντιν, κρατώντας ήδη ένα φιαλίδιο με το ναρκωτικό αέριο στο χέρι του, το πέταξε στα πόδια των δύο αντρών. Ο καπνός τούς τύλιξε, κι έχασαν τις αισθήσεις τους προτού προλάβουν να καταλάβουν καλά-καλά τι συνέβαινε. Εν τω μεταξύ ο Αρχικατάσκοπος, ο Θάλβακιρ, και η Ζάμαρνιθ είχαν φορέσει μάσκες αερίων. Πέρασαν πάνω από τα σώματα των αναισθητοποιημένων μαχητών και μπήκαν στα μπουντρούμια, μέσα στις ομίχλες του Θολερού Εραστή που έμοιαζαν βγαλμένες από όνειρο.

Είχαν συμφωνήσει από πριν ότι δεν θα έπαιρναν μόνο την Κέσριμιθ αλλά και την Ολέρια, έτσι χωρίστηκαν: ο Θόρεντιν πήγε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως κρατούσαν τη γυναίκα του, ο Θάλβακιρ και η Ζάμαρνιθ προς τα εκεί όπου κρατούσαν την Αρχόντισσα.

Στο δρόμο του ο Αρχικατάσκοπος συνάντησε έναν λιπόθυμο φρουρό, αλλά μετά βρήκε αντίκρυ του έναν που δεν είχε ακόμα χάσει τις αισθήσεις του κι έμοιαζε να παλεύει με τις ψευδαισθήσεις του αερίου. Είχε ένα πιστόλι στα χέρια του, και το έστρεψε προς τον Θόρεντιν, προσπαθώντας να τον σημαδέψει.

Ο Θόρεντιν, ευτυχώς, είχε ήδη το δικό του πιστόλι τραβηγμένο και ρυθμισμένο στην ηχητική λειτουργία. Πάτησε τη σκανδάλη και το ηχητικό κύμα χτύπησε τον μαχητή, τραντάζοντάς τον και ρίχνοντάς τον στο πάτωμα, ακίνητο, με αίμα να κυλά από τη μύτη του. Το όπλο είχε αρκετή ενέργεια για μια ακόμα ηχητική ριπή.

Ο Θόρεντιν δεν έχασε χρόνο, συνεχίζοντας προς το κελί της συζύγου του. Συνάντησε μια κοιμισμένη φρουρό, και μετά έφτασε. Τράβηξε το ξιφίδιό του, πάτησε το κουμπί επάνω του, και ενέργεια τύλιξε τη λεπίδα. Ο Θόρεντιν χτύπησε την κλειδαριά, επανειλημμένα·

σπίθες πετάχτηκαν και μεταλλικοί ήχοι ακούστηκαν. Η κλειδαριά τελικά διαλύθηκε, και ο Αρχικατάσκοπος άνοιξε την πόρτα.

Η Ολέρια ήταν ξαπλωμένη στο αχυρόστρωμα, ακίνητη. Ο Θόρεντιν θηκάρωσε το ξιφίδιο και τη σήκωσε στα χέρια του.

Αμέσως έφυγε, τρέχοντας προς την έξοδο των μπουντρουμιών, ελπίζοντας να συναντήσει εκεί τον Θάλβακιρ.

Ο Θάλβακιρ χτύπησε την κλειδαριά του κελιού της μητέρας του με την ενεργειακά φορτισμένη λεπίδα του σπαθιού του, και η κλειδαριά έσπασε. Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας την Κέσριμιθ ξαπλωμένη στο πάτωμα του στενού χώρου, πλάι στο αχυρόστρωμα. Το αέριο δεν πρέπει να την είχε πιάσει στον ύπνο.

Ο Θάλβακιρ θηκάρωσε το σπαθί του και τη σήκωσε στα χέρια. «Πάμε,» είπε στη Ζάμαρνιθ, και προχώρησαν προς την έξοδο των κελιών συναντώντας στον δρόμο τους αναισθητοποιημένους φρουρούς μέσα στον παραισθησιογόνο καπνό που σκέπαζε σαν ομίχλη τους διαδρόμους των μπουντρουμιών.

Ο Θόρεντιν ήταν ήδη κοντά στην έξοδο, με την Ολέρια στην αγκαλιά του, κι όλοι μαζί βγήκαν από την ανοιχτή πόρτα. Εκεί άφησαν τις δύο αναίσθητες γυναίκες στο πάτωμα και ξεδίπλωσαν μεγάλους σάκους, ενώ η Ζάμαρνιθ κοίταζε προς τη σκάλα, μήπως δει ή ακούσει κανέναν να έρχεται.

Ο Θόρεντιν κι ο Θάλβακιρ έβαλαν την Κέσριμιθ και την Ολέρια μέσα στους σάκους και τις πήραν πάλι στα χέρια. Ανέβηκαν τη σκάλα των μπουντρουμιών και βρέθηκαν στους διαδρόμους του Μεγάρου, όπου μπορούσαν να βγάλουν τις μάσκες αερίων.

Ο Θόρεντιν είπε στη Ζάμαρνιθ: «Στείλε τους το σήμα,» κι εκείνη πάτησε μερικά κουμπιά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της ενώ βάδιζαν προς έναν ανελκυστήρα.

«Πού πηγαίνετε;» ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή από έναν κάθετο διάδρομο. «Τι κουβαλάτε;» Ένας στρατιωτικός διοικητής, μαζί με δύο μαχήτριες του Βασιλείου.

«Προσωπική μου υπόθεση,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Πηγαίνετε στη δουλειά σας.»

«Ανοίξτε τους σάκους να δούμε τι είναι μέσα.»

«Δε μ’αναγνωρίζεις, Διοικητή;»

«Σας αναγνωρίζω, κύριε Θόρεντιν. Ανοίξτε τους σάκους, παρακαλώ.» Ο άντρας τράβηξε το πιστόλι του–

«Το σήμα του Αρχικατασκόπου,» είπε ο κατάσκοπος κοιτάζοντας τον πομπό του. «Ώρα να φύγουμε.» Πήδησε έξω απ'το ελικόπτερο, κατέβασε έναν μοχλό στον τοίχο της αποθήκης, και η οροφή της άνοιξε με μεταλλικούς τριγμούς. Το φως των φεγγαριών της Μοργκιάνης εισέβαλε στον σκοτεινό χώρο.

Ο κατάσκοπος μπήκε πάλι στο αεροσκάφος. «Πετάμε!»

Ο πιλότος έβαλε τον έλικα σε λειτουργία, και το ελικόπτερο απογειώθηκε βγαίνοντας από την οροφή της αποθήκης. Υψώθηκε πάνω από τον Αερολιμένα της Φάνρηβ και πέταξε βορειοδυτικά, κατευθυνόμενο προς το Μέγαρο των Φυλάκων. Η νυχτερινή πόλη απλωνόταν σαν μακέτα από κάτω του.

«Κανένας δεν φαίνεται να προσπαθεί να μας σταματήσει,» είπε η Λαρβάκι, καθισμένη πλάι στον πιλότο.

Ο Θόρεντιν κρατούσε το πιστόλι του κάτω από τον σάκο όπου βρισκόταν η γυναίκα του, και τώρα πάτησε τη σκανδάλη. Η ηχητική ριπή τράνταξε τον διοικητή, κάνοντάς τον να κραυγάσει ξαφνιασμένος και να σωριαστεί στο πάτωμα.

Ο Θάλβακιρ πυροβόλησε με το πιστόλι που έκρυβε κάτω από τον σάκο της μητέρας του. Η βολή του αντήχησε μέσα στο Μέγαρο, και η μία από τις δύο μαχήτριες του Βασιλείου τινάχτηκε πίσω, πέφτοντας τραυματισμένη.

Η άλλη σάστισε· έτρεξε να φύγει ενώ, συγχρόνως, έστρεφε την οπλολόγχη της για να πυροβολήσει. Η Ζάμαρνιθ την πρόλαβε, τραβώντας το πιστόλι της και ρίχνοντας, χτυπώντας τη στο γόνατο και σωριάζοντάς την. Η γυναίκα ούρλιαξε καθώς έχανε την οπλολόγχη της.

Ο Θόρεντιν έτρεξε, κι οι άλλοι δύο τον ακολούθησαν. Ευτυχώς δεν βρίσκονταν μακριά από τον ανελκυστήρα· φτάνοντας εκεί, η Ζάμαρνιθ πάτησε το κουμπί που καλούσε κάτω τον θάλαμο, και η μικρή οθόνη έδειξε ότι κατέβαινε.

Ποδοβολητά αντηχούσαν από διάφορους διαδρόμους του Μεγάρου, και φωνές.

Ο ανελκυστήρας έφτασε κάτω. Η Ζάμαρνιθ άνοιξε την ξύλινη πόρτα, ο Θάλβακιρ μπήκε–

«Τι συμβαίνει εκεί;» ρώτησε ένας μαχητής του Βασιλείου που πλησίαζε μαζί μ'άλλους τρεις.

Ο Θόρεντιν και η Ζάμαρνιθ τούς πυροβόλησαν με τα πιστόλια τους, αναγκάζοντάς τους να καλυφτούν πίσω από μια γωνία κι ένα ψηλό βάζο. Το δεύτερο έγινε κομμάτια και θρύψαλα.

«Ελάτε, γαμώτο!» φώναξε ο Θάλβακιρ, αλλά ήδη ο Αρχικατάσκοπος και η κατάσκοπος του έμπαιναν στον ανελκυστήρα. Η τελευταία πάτησε το κουμπί για την ταράτσα.

Ο θάλαμος άρχισε ν'ανεβαίνει.

Το ελικόπτερο πλησίασε το Μέγαρο των Φυλάκων μ'όλα του τα φώτα αναμμένα, ώστε να φαίνονται καθαρά επάνω του τα εμβλήματα του Βασιλείου της Χάρνωθ. Ένας από τους κατασκόπους του Θόρεντιν έστειλε τηλεπικοινωνιακό σήμα στους φρουρούς του Μεγάρου ότι επρόκειτο για φιλικό σκάφος, για να μην τους ρίξουν με αντιαεροπορικά όπλα.

«Πού προσγειώνομαι;» ρώτησε ο πιλότος της Κοινοπολιτείας.

«Εκεί.» Ο κατάσκοπος τού έδειξε μια στέγη. «*Εκεί.*»

«Το βλέπω.» Ο πιλότος γύρισε το πηδάλιο μέσα στα χέρια του.

Η Λαρβάκι παρατήρησε ότι κανένας δεν φαινόταν ακόμα πάνω στην οροφή.

«Ο Αρχικατάσκοπος ήταν,» είπε η τραυματισμένη πολεμίστρια, κρατώντας το αιματοβαμμένο γόνατό της, τρίζοντας τα δόντια, «και ο γιος της Αρχόντισσας μαζί του–»

«Και γιατί σας έριξαν;» ρώτησε ο Στρατηγός. Γύρω του μαχητές του Βασιλείου ήταν συγκεντρωμένοι, καθώς και ο Φέτανιρ'μορ.

«Δεν ξέρω. Κουβαλούσαν δυο μεγάλους σάκους· τους πήγαιναν μάλλον προς τον ανελκυστήρα.»

Ο Σέλιρ συνοφρυώθηκε. Μετά κατάλαβε. «Μα τον Χάρλαεθ Βοκ... Βρες τον Αρχικατάσκοπο, μάγε!» πρόσταξε τον Φέτανιρ'μορ, κι έτρεξε προς τον ανελκυστήρα. Οι μαχητές του τον ακολούθησαν.

Και ο Φέτανιρ'μορ επίσης, λέγοντας: «Δεν ξέρω το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, Στρατηγέ. Τέτοια πράγματα τ'αναλαμβάνει πάντα ο Μάλμεντιρ'χοκ.»

Όταν έφτασαν στον ανελκυστήρα, είδαν ότι είχε ανεβεί στην ταράτσα. Ο Σέλιρ τον κάλεσε κάτω ξανά, αμφιβάλλοντας ότι θα τους προλάβαινε. Άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και πρόσταξε: «Μην αφήσετε κανένα αεροσκάφος να φύγει από το Μέγαρο. Χτυπήστε το αν δεν σταματήσει. Επαναλαμβάνω: μην αφήσετε *κανένα* αεροσκάφος να φύγει από το Μέγαρο. Χτυπήστε το αν δεν σταματήσει.»

Μέσα σ'αυτούς τους δύο μεγάλους σάκους μόνο η Κέσριμιθ και η Ολέρια μπορεί να ήταν.

Το ελικόπτερο προσγειώθηκε στην ταράτσα, που το χωρούσε ίσα-ίσα. Και *ακόμα* η Λαρβάκι δεν έβλεπε κανέναν εκεί.

«Δεν είν' εδώ,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ. «Τι σκατά κάνουμε άμα δεν είν' εδώ;»

«Θα έρθουν,» του είπε ο κατάσκοπος που είχαν αρχικά συναντήσει. «Εμείς πετάμε πιο γρήγορα απ'ό,τι αυτοί περπατάνε.»

Όλοι τους, φυσικά, κρατούσαν έτοιμα τα όπλα τους.

Η πόρτα του δώματος της οροφής άνοιξε και μια γυναίκα βγήκε, ακολουθούμενη από τον Θόρεντιν και τον Θάλβακιρ· οι δυο τελευταίοι είχαν μεγάλους σάκους στα χέρια.

Γιατί δύο *μεγάλοι σάκοι;* αναρωτήθηκε ο Εθέλδιρ. *Μόνο την Αρχόντισσα δεν θα παίρναμε από τα μπουντρούμια;*

Οι κατάσκοποι του Θόρεντιν άνοιξαν μια πόρτα του αεροσκάφους. Ο Αρχικατάσκοπος και οι σύντροφοί του έτρεξαν προς το ελικόπτερο· επιβιβάστηκαν και η πόρτα έκλεισε πίσω τους.

«Φεύγουμε – τώρα!» είπε ο Θόρεντιν. «Τώρα!»

«Ποιος είναι μες στον άλλο σάκο;» ρώτησε ο Εθέλδιρ.

«Η γυναίκα μου. –Πετάμε, *τώρα!*»

Ο πιλότος απογείωσε το ελικόπτερο.

Η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε και ο Σέλιρ βγήκε μέσα σ'ένα μικρό δωμάτιο που η δική του πόρτα ήταν ήδη ανοιχτή. Οι μαχητές του Βασιλείου και ο Φέτανιρ'μορ ακολούθησαν τον Στρατηγό στην ταράτσα, όλοι τους με όπλα στα χέρια.

Ένα ελικόπτερο απομακρυνόταν. Αλλά τα αντιαεροπορικά συστήματα του Μεγάρου το χτυπούσαν...

«*Απαγορεύεται να φύγετε από το Μέγαρο,*» είπε η φωνή από το μεγάφωνο. «*Διαταγή του Στρατηγού. Προσγειωθείτε αμέσως.*»

«Τι κάνω;» ρώτησε ο πιλότος.

«Το αγνοείς, φυσικά!» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «*Φεύγουμε.* Όσο πιο γρήγορα πάει αυτό το σκάφος.»

Καθώς το ελικόπτερο απομακρυνόταν από το Μέγαρο, τα αντιαεροπορικά όπλα του Μεγάρου άρχισαν να του ρίχνουν. Κανόνια πυροβολούσαν, ρουκέτες εκτοξεύονταν. Ο πιλότος έκανε επικίνδυνες μανούβρες. Εκρήξεις τράνταζαν το σκάφος.

Καπνός άρχισε να βγαίνει από τα δεξιά του.

«Το δεξί μας φτερό πήγε στον Μεταθανάτιο Κήπο,» παρατήρησε ο Εθέλδιρ.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» φώναξε ο πιλότος· «μην πανικοβάλλεστε.»

Πετούσαν προς τα βορειοανατολικά τώρα, περνώντας πάνω από την πόλη. Πάνω από την Αστροφώτιστη.

«Δυο ελικόπτερα πίσω μας!» είπε ένας μισθοφόρος της Κοινοπολιτείας. «Από το Μέγαρο.»

«Εντάξει· έχουμε προβάδισμα,» είπε ο πιλότος.

«Είμαστε, επίσης, *χτυπημένοι,*» του θύμισε ο μισθοφόρος.

«Λεπτομέρειες,» χαμογέλασε ο πιλότος.

Όταν πετούσαν πάνω απ'τον Φιλόξενο πλησιάζοντας το Βόρειο Πάνθεο, τα εχθρικά ελικόπτερα άρχισαν να τους προσεγγίζουν.

Εξαπέλυσαν ρουκέτες.

«Σημάδι ότι μας αγαπάνε – μη δίνετε σημασία!» είπε ο πιλότος, κάνοντας ελιγμούς. Το αεροσκάφος τρανταζόταν. Οι καπνοί από τη δεξιά του μεριά πύκνωσαν.

«Τρελό πιλότο φέρατε, γαμώ τον Σολκάρκας;» γρύλισε ο Θάλβακιρ. Είχε ήδη αφήσει τη μητέρα του πάνω σ'ένα κάθισμα (λιπόθυμη ακόμα, όπως και η Ολέρια).

«Μη βλασφημάς, αγαπητέ – όχι όταν είμαστε στον αέρα,» είπε ο πιλότος.

«Δε μπορείς να τους ρίξεις;»

«Θες πραγματικά να γυρίσω για να τους σημαδέψω; Ποιος είναι πιο τρελός από τους δυο μας;»

Η Λαρβάκι, εν τω μεταξύ, πατούσε πλήκτρα πάνω στην κονσόλα.

«Τι κάνεις εσύ;» τη ρώτησε ο Θάλβακιρ.

«Στέλνω σήμα στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας, αν δεν έχεις πρόβλημα. Θα μας βοηθήσουν.»

Πέρασαν πάνω από το Βόρειο Πάνθεο, μπήκαν στον εναέριο χώρο του Νυκτόκηπου, ακόμα κυνηγημένοι από τα ελικόπτερα του Στρατηγού. Τρία ελικόπτερα της Κοινοπολιτείας παρουσιάστηκαν από το πουθενά, μέσα από τον σκοτεινό ουρανό, πυροβολώντας τα εχθρικά αεροσκάφη και πετώντας τους ρουκέτες. Τρέποντάς τα σε φυγή. Το ένα κάπνιζε και φλεγόταν καθώς υποχωρούσε, παρατήρησε ο Εθέλδιρ· το άλλο έπεφτε προς τον Μεσοπόταμο. *Η Μάρναλιθ θα τσαντιστεί…*

«*Είστε ελεύθεροι,*» ακούστηκε μια φωνή από την κονσόλα. «*Δεν υπάρχει άλλος εχθρός πίσω σας.*»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι.

«*Ο Σολκάρκας στο πλευρό σας,*» είπε η φωνή από το μεγάφωνο, και τα τρία ελικόπτερα έφυγαν από κοντά τους.

«Δε θα προσγειωθούμε μες στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας!» είπε ο Θάλβακιρ. «Το συμφωνήσαμε αυτό!»

«Μην είσαι τόσο νευρικός, ρε φίλε,» αποκρίθηκε ο πιλότος. «Μια βόλτα κάνουμε, και το λόγο μας τον κρατάμε.»

Άφησαν τον Νυκτόκηπο και τα βορειοανατολικά τείχη της Φάνρηβ πίσω τους, πέταξαν πάνω από την ύπαιθρο…

«Κατεβαίνουμε τώρα,» είπε ο πιλότος, «και πάμε τσουλώντας. Μάγε, θα μας αλλάξεις.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γάρταλιν'μορ.

Ο πιλότος προσγείωσε το ελικόπτερο σ'ένα πεδινό σημείο, νότια των παρυφών του Χαμηλού Δάσους, ενώ ο μάγος είχε ήδη αρχίσει το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος.

ΒΙΒΛΙΟ ΟΓΔΟΟ

Οι Τελευταίες Διαπραγματεύσεις

1

Ένα Χωριό στο Χαμηλό Δάσος· Αφύπνιση, Συνάντηση με Φίλους· Ένα Λάθος στο Μπάνιο· η Απόφαση της Αρχόντισσας

Νόμιζε ότι είχε αρχίσει να τρελαίνεται. Ή αυτό ή της έκαναν κάτι πιο αποτρόπαιο απ'ό,τι συνήθως.

Ενώ άκουγε φωνές έξω απ'το κελί της, είδε μια ομίχλη να μπαίνει κάτω από την πόρτα και από το καγκελωτό παραθυράκι. Σηκώθηκε όρθια, αβέβαιη, νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν. Η ομίχλη σύντομα γέμισε το κελί της, και το δάπεδο μαλάκωσε από κάτω της, έγινε σαν λάσπη. Βούλιαζε! Και οι τοίχοι, θολοί, τόσο θολοί, έγερναν ολόγυρά της. Κραύγασε – «Βοήθεια! Βγάλτε με από δω! Βοήθεια!» – σκόνταψε και έπεσε, ή, μάλλον, ο βούρκος τη ρούφηξε πιο βαθιά· και τώρα το ταβάνι κατέβαινε προς το μέρος της, *στάζοντας*. Η Κέσριμιθ ούρλιαξε... και σκοτάδι την τύλιξε...

(χωρίς χρόνο)

(χωρίς τόπο)

(μια μαύρη μπλε κίτρινη θάλασσα από χρυσαφιά άνθη)

...Φωνές κοντά της:

«...αφήσουμε να κοιμηθεί απόψε.»

«Μπορεί να ξυπνήσει μόνη της.»

«Και πάλι, καλύτερα να κοιμηθεί απόψε. Να συνέλθει.»

«Ίσως να έχετε δίκιο. Αν και ο χρόνος μάς πιέζει, βέβαια...»

Η Κέσριμιθ άνοιξε τα βλέφαρά της. Τα πάντα ήταν θολά γύρω της για μερικές στιγμές. Ύστερα: ένα δωμάτιο, όχι το κελί της· τρεις άντρες, όρθιοι. Άγνωστοι; Όχι. Ο Θόρεντιν! Και ο Θάλβακιρ! Και ο Άλφεντουρ, ο διπλωμάτης της Νάζρηβ!

Ονειρεύομαι;

Έχω παραισθήσεις;

Προσπάθησε να ανασηκωθεί, και τα κατάφερε χωρίς δυσκολία.

«Μητέρα!» Ο Θάλβακιρ την πλησίασε, καθίζοντας στο κρεβάτι, δίπλα της. «Πώς αισθάνεσαι;»

Η Κέσριμιθ, στηριζόμενη στο ένα χέρι, είπε: «Διψάω.» Το στόμα της ήταν τόσο ξερό, ο λαιμός της την έκαιγε.

Ο Θόρεντιν τής έδωσε ένα παγούρι, κι εκείνη ήπιε νερό.

«Πού είμαι;» ρώτησε. «Τι...; Ήμουν στα μπουντρούμια, και μια... *ομίχλη* παρουσιάστηκε. Ένας καπνός. Ίσως να έβλεπα παραισθήσεις.»

«Δεν έβλεπες παραισθήσεις,» της είπε ο Θάλβακιρ. «Εμείς το ρίξαμε αυτό το αέριο, για να κοιμηθούν οι φρουροί.»

«Με πήρατε από τα μπουντρούμια του Μεγάρου...»

«Ναι. Τώρα είμαστε έξω από τη Φάνρηβ· μην ανησυχείς.»

«*Έξω από τη Φάνρηβ;* Πού;»

Ο Θόρεντιν πήρε τον λόγο: «Σ'ένα χωριό στα βορειοανατολικά της, στο Χαμηλό Δάσος. Δεν είναι μέσα στην επικράτειά της.»

«Ο Στρατηγός;»

«Έχει ακόμα τον έλεγχο του προτεκτοράτου.»

«Το ξέρει ότι εσύ, ότι εσείς οι δύο–;»

«Ναι, το ξέρει ότι σε σώσαμε.»

«Δηλαδή...; Τώρα... Είπα στον Θάλβακιρ ότι δεν μπορώ να επιστρέψω στο Βασίλειο!»

«Το γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν.

«Ο Βασιληάς δεν θα διώξει τον Στρατηγό, όχι τώρα, εν μέσω πολέμου. Πρέπει να τον *ανατρέψουμε,* Θόρεντιν. Αλλά... αλλά αν τώρα εσύ είσαι κυνηγημένος–»

«Ησύχασε, μητέρα,» της είπε ο Θάλβακιρ. «Ησύχασε. Είσαι κουρασμένη.» Η όψη της ήταν, αναμφίβολα, αγριεμένη, τα μάτια της διεσταλμένα σαν σαστισμένου θηρίου στο δάσος, τα κόκκινα μαλλιά της μπλεγμένα, αχτένιστα εδώ και μέρες.

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. Κοίταξε τον Άλφεντουρ. «Εσύ τι...;»

«Δική μου ιδέα ήταν να σε σώσουμε, *νιρλίσα.*»

Η Κέσριμιθ συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Ο Θόρεντιν, βέβαια, κανόνισε τη διάσωση· είχε τα πάντα σχεδόν έτοιμα από προτού επικοινωνήσω μαζί του. Αλλά εγώ τον ώθησα να σε σώσει τώρα και να μην περιμένει.»

Ο Θάλβακιρ είπε: «Δε θα περιμέναμε άλλο, έτσι κι αλλιώς, μητέρα. Ήταν καιρός πια. Δε μπορούσαμε να σ'αφήσουμε περισσότερες μέρες εκεί κάτω, ό,τι κι αν γινόταν.»

«Δεν καταλαβαίνω...» άρθρωσε η Κέσριμιθ εξακολουθώντας να κοιτάζει τον Άλφεντουρ. Σίγουρα όλ' αυτά δεν ήταν παραισθήσεις; αναρωτήθηκε. «Η Ολέρια;» ρώτησε ξαφνικά.

«Την πήραμε και την Ολέρια,» της είπε ο Θόρεντιν. «Δεν έχει ξυπνήσει ακόμα, αλλά φαίνεται καλά.»

Η Κέσριμιθ στράφηκε ξανά στον Άλφεντουρ. «Γιατί...;»

«Έχω ένα σχέδιο για να σταματήσουμε τον πόλεμο, *νιρλίσα,* εσύ κι εγώ. Αλλά πρέπει να συμφωνήσεις.»

«Θέλει να συνεργαστείς με τον Φύλακα,» της είπε ο Θάλβακιρ.

«Τι;»

«Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα,» εξήγησε ο Άλφεντουρ. «Αλλά, ναι, θα χρειαστεί να συνεργαστείς με τον Φύλακα. Αν το επιθυμείς. Δεν είσαι αιχμάλωτη.»

Η Κέσριμιθ ήπιε κι άλλο νερό από το παγούρι του Θόρεντιν. «Είναι εδώ ο Φύλακας;»

Ο Άλφεντουρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μόνο μερικοί από τους ανθρώπους του που βοήθησαν στη διάσωσή σου. Συμφωνήσαμε με τον Θόρεντιν και τον Θάλβακιρ να σε φέρουμε εδώ, ώστε εσύ να αποφασίσεις αν θέλεις να μιλήσεις με τον Φύλακα. Δεν είσαι αιχμάλωτη, όπως σου τόνισα.»

Η Κέσριμιθ ήπιε νερό ξανά. «Πες μου για το σχέδιό σου, Άλφεντουρ.»

Ο Άλφεντουρ, καθίζοντας σε μια καρέκλα, της είπε τι είχε στο μυαλό του. Της εξήγησε ότι η συμφωνία που πρότεινε θα ωφελούσε το Βασίλειο, γιατί, σε διαφορετική περίπτωση, οι απώλειες σε χρήματα, ζωές, και εξοπλισμούς θα ήταν πάρα πολλές. Η Κοινοπολιτεία και ο Φύλακας δεν θα παρατούσαν εύκολα τον αγώνα. Βασικά, ακόμα κι αν ο Φύλακας πέθαινε, η Κοινοπολιτεία θα συνέχιζε· ήταν αποφασισμένη να πάρει πίσω τη Φάνρηβ και να διώξει τους Χαρνώθιους. Ο πόλεμος, αναμφίβολα, θα κρατούσε πολύ καιρό. Χρόνια πιθανώς. Η οικονομία της πόλης θα διαλυόταν, το εμπόριο θα ήταν χάλια. Το Βασίλειο δεν θα κέρδιζε τίποτα. Ενώ, αν γινόταν αυτό που πρότεινε ο Άλφεντουρ, χρήματα θα έρχονταν στο Βασίλειο.

«Αλλά δεν μπορώ να πάω να μιλήσω μόνος μου στον Βασιληά, *νιρλίσα*. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

«Και η Φάνρηβ θα συνεχίσει να είναι προτεκτοράτο; Θα συνεχίσω να είμαι Βασιλική Αντιπρόσωπος εδώ;»

«Ο στρατός των Χαρνώθιων θα πρέπει να φύγει· ο Φύλακας δεν θα συμφωνήσει αλλιώς, ούτε η Κοινοπολιτεία.»

«Βασιλικός Αντιπρόσωπος, όμως, θα υπάρχει; Θα είμαι ακόμα εδώ; Χρόνια ήμουν στο προτεκτοράτο, Άλφεντουρ· δε θα γυρίσω να φύγω ηττημένη!»

«Δεν θα είναι ήττα, *νιρλίσα*. Θα ενεργήσεις για το καλό της πόλης. Τι άλλο μπορείς να κάνεις τώρα; Θα εγκαταλείψεις το προτεκτοράτο στα χέρια του Στρατηγού;»

«Ο Στρατηγός θα πληρώσει για ό,τι έκανε.»

«Με την κίνηση που προτείνω θα σταματήσεις τον πόλεμο, και μετά δεν νομίζω ότι θα είναι δύσκολο να αποδείξεις την προδοσία του Σέλιρ αλ Σίριλναθ στον Βασιληά σας.»

«Έτσι όπως μου τα λες, όμως, η Φάνρηβ θα πάψει να είναι προτεκτοράτο. Προτεκτοράτο χωρίς στρατό του Βασιλείου και χωρίς Βασιλικό Αντιπρόσωπο δεν νοείται. Επομένως, *τι* θα είναι; Μια πόλη που πληρώνει φόρο υποτέλειας στο Βασίλειο;»

«Καλύτερα να μην τον αποκαλέσεις 'φόρο υποτέλειας' μπροστά στον Φύλακα. Επιπλέον, η Φάνρηβ δεν θα είναι υποτελής στο Βασίλειο· μόνο τον συγκεκριμένο φόρο θα πληρώνει. Δεν ξέρω πώς μπορεί αυτή η κατάσταση να οριστεί ακριβώς με πολιτικούς όρους, αλλά δεν έχει σημασία. Ένας όρος θα βρεθεί. Σημασία έχει να πάψει ο πόλεμος.»

Η Κέσριμιθ είπε: «Πρέπει να το σκεφτώ, Άλφεντουρ.»

«Φυσικά.»

«Τι ώρα είναι τώρα; Νύχτα, σωστά;» Μια ενεργειακή λάμπα ήταν αναμμένη μες στο δωμάτιο· το πατζούρι του παραθύρου ήταν κλειστό.

«Ναι. Η ίδια νύχτα που σε πήραμε από τα μπουντρούμια.»

«Θα σου απαντήσω το πρωί,» υποσχέθηκε η Κέσριμιθ.

Το δωμάτιο βρισκόταν μέσα σ'ένα σπίτι που είχαν νοικιάσει ολόκληρο, όπως της εξήγησε ο Θόρεντιν προτού φύγουν για να την αφήσουν να ξεκουραστεί. Και τη ρώτησε αν θα ήθελε να της φέρουν τί-

ποτα. Φαγητό, για παράδειγμα; Η Κέσριμιθ αποκρίθηκε πως, ναι, ήθελε κάτι να φάει, και κρασί να πιει· και ήθελε να κάνει και μπάνιο, αν ήταν δυνατόν.

Ο Θόρεντιν την οδήγησε σ'ένα στενό μπάνιο έξω απ'το δωμάτιό της. Από τη γωνία του διαδρόμου η Κέσριμιθ είδε αρκετούς άλλους ανθρώπους σ'ένα δωμάτιο, κι ανάμεσά τους το μάτι της πήρε τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ (!). Τι ήθελε αυτός εδώ; Ήταν μαζί μ'εκείνους που είχαν έρθει για να τη σώσουν; Της φαινόταν σαν κακόγουστο αστείο.

Σε λίγο θα μάθαινε ότι και η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ ήταν εδώ! Κι ακόμα και τα *σίρκι'θ* θα γελούσαν (όπως έλεγαν στη Φάνρηβ) με την παραδοξότητα του πράγματος...

Η Κέσριμιθ έβγαλε τα ρούχα της, βρόμικα από τον ιδρώτα ημερών και από την υγρασία των μπουντρουμιών, και μπήκε στην πέτρινη λεκάνη που είχε γεμίσει με χλιαρό νερό. Παρότι αυτό το σπίτι βρισκόταν σε χωριό του Χαμηλού Δάσους, το σύστημα θέρμανσής του δεν ήταν άσχημο. *Ή ίσως εγώ να είμαι τελείως απεγνωσμένη για ένα μπάνιο.*

Η Κέσριμιθ δεν βιάστηκε να τελειώσει. Κάθισε να μουλιάσει μέσα στο νερό και στο σαπούνι.

Η πόρτα χτύπησε. «*Νιρλίσα;*» Η φωνή του Θόρεντιν.

«Ναι;»

«Να σου φέρω μια πετσέτα;»

«Ναι.»

Ο Θόρεντιν μπήκε κρατώντας μια μεγάλη πετσέτα, την οποία άφησε δίπλα στη λεκάνη. «Και μην αργείς, αν θέλεις,» της είπε, «γιατί, όπως βλέπεις, εδώ είναι και η τουαλέτα. Δεν έχει άλλη στο σπίτι, και είμαστε δεκαοκτώ άνθρωποι.»

«Δεκαοκτώ; Ποιοι είναι, Θόρεντιν; Πες μου. Ήταν ο Εθέλδιρ μαζί σας όταν με σώσατε από τα μπουντρούμια;»

«Ναι. Ο Εθέλδιρ, η Λαρβάκι, ένας μάγος του Άλφεντουρ ονόματι Γάρταλιν'μορ, τρεις μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας, ένας πιλότος της Κοινοπολιτείας, τρεις κατάσκοποί μου, εγώ, ο Θάλβακιρ, και η Ζάμαρνιθ. Ο Άλφεντουρ και οι δίδυμές του ήρθαν τώρα, πριν από λίγο.»

«Η Ολέρια ξύπνησε;»

«Ακόμα κοιμάται.»

Η Κέσριμιθ σηκώθηκε όρθια, βγαίνοντας από τη λεκάνη. Ο Θόρεντιν την κοίταξε από πάνω ώς κάτω. Το βλέμμα του την ευχαρίστησε· παρά την ταλαιπωρία της στα μπουντρούμια, δεν είχε χάσει τη γοητεία της. «Θα μου κρατήσεις την πετσέτα;» Όχι πως ήταν ανάγκη.

«...Ναι, βέβαια.» Ο Θόρεντιν έπιασε την πετσέτα και την κράτησε ανοιχτή μπροστά της, βοηθώντας τη να τυλιχτεί μέσα στο πλεχτό μαλλί.

Η Κέσριμιθ άγγιξε τη μπροστινή μεριά του παντελονιού του, συναντώντας κάτι σκληρό· μειδίασε, λοξοκοιτάζοντάς τον. Ο Θόρεντιν την έσφιξε κοντά του και τη φίλησε στα χείλη.

«Είπες να μην καθυστερήσω, δεν είπες;» τον πείραξε.

«Δε θα καθυστερήσουμε.» Κατέβασε το μάνταλο της πόρτας.

Η Κέσριμιθ γέλασε και έλυσε το παντελόνι του. Ρίχνοντας την πετσέτα από πάνω της, τυλίχτηκε γύρω του, κι εκείνος την έσπρωξε πάνω στον τοίχο, πιέζοντας τον ανδρισμό του μέσα της, γλείφοντας το αφτί της.

«Ανησυχούσες για μένα πιο πολύ απ'ό,τι για τη γυναίκα σου;» τον ρώτησε ξέπνοα.

«Την αλήθεια;» μούγκρισε, κρατώντας γερά τους γλουτούς της.

«Ναι.»

«Όχι.»

«*Κάθαρμα...*» είπε η Κέσριμιθ καθώς ο οργασμός την τράνταζε.

Μετά από λίγο, ο Θόρεντιν την άφησε από την αγκαλιά του και κούμπωσε ξανά το παντελόνι του. «Καλύτερα να βγω πριν από σένα,» είπε. «Για τυπικούς λόγους.»

«Ναι, για τυπικούς λόγους.» Η Κέσριμιθ μπήκε πάλι μέσα στην πέτρινη λεκάνη, για να ξεπλυθεί. Αναλογιζόμενη πως ήταν ωραία να κάνεις έτσι βιαστικά έρωτα ύστερα από τόσες μέρες κλεισμένη σε υπόγειο κελί. Δεν της είχε ποτέ ξανά συμβεί.

Και ούτε ήθελε να της ξανασυμβεί.

Όταν ήταν πάλι στο δωμάτιό της, βρήκε φαγητό και κρασί να την περιμένουν, καθώς και μια ταμπακιέρα γεμάτη τσιγάρα πλάι σ'έναν ενεργειακό αναπτήρα. Καθίζοντας στο κρεβάτι, έφαγε και ήπιε, και μετά κάπνισε. Ενώ σκεφτόταν αυτά που της είχε πει ο Άλφεντουρ.

Ο διπλωμάτης ήθελε να σταματήσει τον πόλεμο από τότε που επέστρεψε στη Φάνρηβ. Ήθελε να τον σταματήσει με κάθε μέσο. Και τώρα είχε βρει την κατάλληλη ευκαιρία. Σίγουρα, δεν θα του παρουσιαζόταν καμία καλύτερη.

Το ξέρει ότι είμαι σε δύσκολη θέση. Και το εκμεταλλεύεται. Αλλά όχι με άσχημο τρόπο. Με τον διπλωματικό, ήπιο, ευγενικό τρόπο που πάντα είχε ο Άλφεντουρ. Η Κέσριμιθ δεν μπορούσε παρά να το εκτιμήσει.

Θα προτιμούσε, όμως, να *μην* παραδώσει το προτεκτοράτο της στον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ. Τι φήμη θα σχηματιζόταν για εκείνη ως πολιτικός; Ότι είχε υποχωρήσει; Ο Άλφεντουρ, βέβαια, της έλεγε ότι η φήμη της θα βελτιωνόταν, δεν θα χειροτέρευε· θα γινόταν γνωστό ότι η Κέσριμιθ είχε γλιτώσει το Βασίλειο από έναν χρονοβόρο και επιβλαβή πόλεμο – και, μάλιστα, με κέρδος!

Ίσως να είχε δίκιο.

Αλλά, και πάλι, δεν ήταν σίγουρο.

Και δεν της άρεσε να παραδώσει το προτεκτοράτο της. Ήταν δικό της, δεν ήταν; Ο Βασιληάς της Χάρνωθ την είχε διορίσει Βασιλική Αντιπρόσωπο εδώ, αναγνωρίζοντας την αξία της ως ικανή πολιτικό.

Το καλύτερο θα ήταν, τώρα, η Κέσριμιθ να έδιωχνε τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ από το προτεκτοράτο ή να τον φυλάκιζε και να έπαιρνε πάλι την εξουσία. Τότε δεν θα χρειαζόταν να κάνει συμφωνία με τον Άσραδλιν.

Αλλά πώς να το καταφέρει αυτό; Η Φάνρηβ βρισκόταν σε εμπόλεμη κατάσταση, και ο Σέλιρ έλεγχε τον στρατό. Ο Θόρεντιν ήταν τώρα εξόριστος από την πόλη και, άρα, αδύνατον να χρησιμοποιήσει αποτελεσματικά τους κατασκόπους του. Εκτός αν έμπαινε στη Φάνρηβ κρυφά... Θα μπορούσε όμως να είναι βέβαιος, τότε, ότι οι κατάσκοποί του δεν θα τον πρόδιδαν; Κι ακόμα κι αν *δεν* τον πρόδιδαν, τι θα έκανε; Θα οργάνωνε δολοφονία εναντίον του Στρατηγού; Η Κέσριμιθ δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι αυτό θα είχε επιτυχία.

Αν έπαιρνα όμως τους ευγενείς με το μέρος μου... Αλλά, για να τους πάρει με το μέρος της, θα έπρεπε να παρουσιαστεί· κι αν παρουσιαζόταν, ο Στρατηγός θα τη συλλάμβανε ξανά. Ο Σέλιρ είχε, ουσιαστικά, ολόκληρο δικό του δίκτυο κατασκόπων μέσα στον στρατό.

Το κάθαρμα! *Από καιρό έπρεπε να τον είχα καταλάβει. Ποτέ δεν μου άρεσε. Κι όταν έφερε τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους χωρίς να*

με ρωτήσει... τότε – τότε έπρεπε να τον είχα διώξει από το προτεκτοράτο! Είχα το δικαίωμα.

Τέλος πάντων. Ό,τι είχε γίνει, είχε γίνει· δεν ξεγινόταν.

Τι μπορούσε να χρησιμοποιήσει τώρα εναντίον του Στρατηγού; Τη σύζυγό του; Ήταν μια αριστοκράτισσα που δεν κατοικούσε καν στη Φάνρηβ. Το ίδιο και τα παιδιά του. Η Κέσριμιθ δεν μπορούσε να τρέξει να τους βρει στο Βασίλειο. Επιπλέον, έστω ότι αιχμαλώτιζε τη γυναίκα του, αυτό θα έκανε τον Σέλιρ να υποχωρήσει; Έτσι αδίστακτος όπως ήταν; Ο άνθρωπος ήταν κάθαρμα τελείως. Κατά πάσα πιθανότητα δεν θα τον ενδιέφερε καθόλου για τη γυναίκα του.

Το σχέδιο του Άλφεντουρ έμοιαζε να είναι η μοναδική λύση στο πρόβλημά της.

Η Κέσριμιθ τελείωνε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

Δε θέλω να παραδώσω το προτεκτοράτο μου στον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ. Αλλά ούτε και να το κρατήσω μπορώ. Αν επέστρεφε στο Βασίλειο, η Φάνρηβ θα έμενε στα χέρια του Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Για πολύ καιρό, μάλλον. Για όσο θα συνεχιζόταν ο πόλεμος με την Κοινοπολιτεία (που, ο Άλφεντουρ είχε δίκιο, δεν θα τελείωνε σύντομα).

Εκτός αν καταφέρω να πείσω τον Βασιλιά ότι πρέπει να διώξει τον Σέλιρ – και να τον τιμωρήσει – αμέσως, *χωρίς καμια καθυστέρηση...* Αλλά πώς; Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν, αν μη τι άλλο, ικανότατος στον πόλεμο· δύσκολα αυτό μπορούσε να αμφισβητηθεί.

Η Κέσριμιθ κοιμήθηκε τελικά νιώθοντας ζαλισμένη, και στον ύπνο της το μυαλό της ακόμα έκανε πολιτικές υποθέσεις, εικασίες, και σχέδια...

Σε κάποια στιγμή ξύπνησε τρομαγμένη, λουσμένη στον ιδρώτα. Νόμιζε ότι είχε βρεθεί ξανά στα μπουντρούμια κάτω από το Μέγαρο των Φυλάκων, ότι η διάσωσή της δεν ήταν παρά μια παραίσθηση. *Αλλά ήταν αληθινή.* Η Κέσριμιθ σκούπισε τα δάκρυα από τα μάτια της κι έπεσε για ύπνο πάλι, τρέμοντας.

Ο Θόρεντιν είχε βγει από το νοικιασμένο σπίτι, που βρισκόταν στις παρυφές του χωριού, για να καπνίσει μόνος, ακούγοντας τον φθινοπωρινό αέρα να κάνει τις φυλλωσιές να θροΐζουν, νιώθοντας τον να χαϊδεύει με το ψυχρό του άγγιγμα το πρόσωπό του. Απόμακρα, οι φωνές ζώων αντηχούσαν.

Κοιτάζοντας μες στο σκοτάδι, τα εκπαιδευμένα μάτια του Θόρεντιν προσπαθούσαν να διακρίνουν καμια ύποπτη κίνηση. Αλλά κανένας ανεπιθύμητος δεν φαινόταν να πλησιάζει το οίκημα. Το χωριό ήταν ήσυχο μες στη νύχτα. Ο Φύλακας είχε κανονίσει από χτες για την ενοικίαση τούτου του σπιτιού, κι απόψε ο Θόρεντιν είχε μάθει από τον Εθέλδιρ ότι η σύζυγός του, η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους, τον είχε βοηθήσει σ'αυτό.

Ο Αρχικατάσκοπος το ήξερε ότι η Φαέλθανιρ είχε έρθει στη Φάνρηβ· οι κατάσκοποί του του το είχαν αναφέρει. Αναρωτιόταν τι ήθελε εδώ. Είχε κανέναν συγκεκριμένο σκοπό πέρα απ'το να ενισχύσει με την παρουσία της τον Άσραδλιν; Ο Εθέλδιρ και οι άλλοι σίγουρα δεν θα του έλεγ–

Βήματα πίσω του. Γύρισε και είδε τον Θάλβακιρ.

«Πηδιόσουν με τη μητέρα μου...» Έδειχνε θυμωμένος· τα μάτια του Θόρεντιν δεν γελιόνταν απ'το σκοτάδι.

«Τι;» έκανε. «Τι ανοησίες είν' αυτές που–;»

«Μη μου λες μαλακίες. Σας άκουσα. Ήμουν έξω από την πόρτα. *Πηδιόσουν με τη μητέρα μου.*»

«Δεν είναι δική σου δουλειά, ακόμα κι αν είναι έτσι.»

Τα μάτια του Θάλβακιρ γυάλισαν προς στιγμή, κι ο Θόρεντιν είχε την αίσθηση ότι ίσως ο γιος της Κέσριμιθ να προσπαθούσε να τον χτυπήσει· ετοιμάστηκε να τον αποφύγει. Αλλά μετά η όψη του νεαρού ευγενή μαλάκωσε κάπως. Αναστέναξε.

«Όλο με τους λάθος ανθρώπους πάει η μητέρα μου... μα τον Χάρλαεθ Βοκ!»

«Με τους λάθος ανθρώπους; Αν δεν ήμουν εγώ, Θάλβακιρ, θα ήταν ακόμα στα μπουντρούμια!»

«Την έσωσες, δηλαδή, επειδή πηδιέσαι μαζί της;»

«Μη μιλάς έτσι για τη μητέρα σου! Και, όχι, δεν την έσωσα επειδή κοιμάμαι μαζί της. *Ούτως* ή άλλως θα το έκανα.»

Ο Θάλβακιρ κούνησε το κεφάλι. «Η γυναίκα σου ήταν στο διπλανό δωμάτιο.»

«Δεν ήταν ξύπνια.»

Ο Θάλβακιρ δεν μπόρεσα παρά να γελάσει. «Είσαι *σοβαρός,* μα τον Χάρλαεθ Βοκ;»

«Το τι κάνω με τη μητέρα σου και με τη γυναίκα μου δεν είναι δική σου δουλειά!» είπε θυμωμένα ο Θόρεντιν. «Την αγαπώ την Ολέρια, μην το αμφιβάλλεις.»

«Ναι, είμαι σίγουρος...» Ο Θάλβακιρ κοίταξε προς τα σκοτάδια του δάσους. Είδε ένα νυχτοπούλι ν'ανοίγει τις φτερούγες του πάνω στο κλαδί ενός δέντρου και να τις ξανακλείνει, σαν να ήθελε να ξεμουδιάσει. Τα μάτια του στραφτάλιζαν στο φεγγαρόφωτο, φέρνοντας στο νου του Θάλβακιρ ιστορίες για πνεύματα και θηρία του Σερτίνγκε.

«Μην πας να πεις τίποτα στην Ολέρια,» τον προειδοποίησε ο Θόρεντιν. «Θα τη στεναχωρήσεις χωρίς λόγο.»

«Μην ανησυχείς· δεν πρόκειται να της πω τίποτα. Όπως είπες, δεν είναι δική μου δουλειά.» Ο Θάλβακιρ γύρισε κι έφυγε, επιστρέφοντας στο εσωτερικό του σπιτιού.

Ο Θόρεντιν πέταξε το τσιγάρο του στη γη και το πάτησε. «Γαμήσου!» μουρμούρισε. *Ήταν ανοησία αυτό που έγινε μες στο μπάνιο – το σπίτι είναι μικρό.*

Κι ο γιος της είναι ηλίθιος και οξύθυμος.

Το πρωί, η Κέσριμιθ συνάντησε τους άλλους στην τραπεζαρία του σπιτιού, που δεν ήταν και πολύ μεγάλη. Όλοι τους ήταν εδώ, εκτός από τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας, τον πιλότο, και τον μάγο. Η Ολέρια είχε ξυπνήσει πριν από την Κέσριμιθ, και τώρα την πλησίασε για να την αγκαλιάσει και να τη φιλήσει στο μάγουλο.

«Χαίρομαι που είσαι καλά, Ολέρια.»

«Δεν είμαι καλά ακόμα,» είπε εκείνη με τρεμάμενη φωνή. «Τα... τα θυμάμαι όλα... Το κελί, το σκοτάδι... το φριχτό φαγητό...» Δάκρυα γυάλισαν στα μάτια της.

Και πού να σε χτυπούσαν και με μαγεία, σκέφτηκε η Κέσριμιθ, που δε νόμιζε ότι οι μάγοι του Στρατηγού είχαν χρησιμοποιήσει τα ξόρκια τους επάνω στο μυαλό της Αρωγού της. «Τελείωσε τώρα, *νιρλίσα,*» της είπε. «Και θα είσαι *πιο* δυνατή ύστερα από μια τέτοια εμπειρία.»

Η Ολέρια ξεροκατάπιε. Μάλλον το αμφέβαλλε. *Αλλά δεν έχει δίκιο. Θα δει ότι έτσι είναι.*

Η Κέσριμιθ στράφηκε στους άλλους. «Εθέλδιρ...» είπε.

Εκείνος, καθισμένος σε μια καρέκλα, με μια κούπα τσάι στα χέρια του, ένευσε προς το μέρος της χωρίς να μιλήσει.

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε η Κέσριμιθ.

«Δεν το έκανα για σένα.»

«Το φαντάζομαι. Αλλά δεν αλλάζει τίποτα.»

Ο Εθέλδιρ ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του, αμίλητος.

Ο Άλφεντουρ καθόταν στο τραπέζι, καπνίζοντας την πίπα του, ανάμεσα στις ολόιδιες δίδυμες που ήταν ολόιδια ντυμένες. Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της επάνω του, και είπε: «Αποφάσισα.»

Ο Άλφεντουρ την περίμενε να συνεχίσει. Όλοι τους έμοιαζαν να κρατάνε την ανάσα τους.

«Θα συνεργαστούμε, φυσικά,» είπε η Κέσριμιθ. «Θα μιλήσω με τον Φύλακα. Σήμερα. Στις κατακτημένες περιοχές της πόλης.»

2

Φτάνοντας Μέσω Ποταμού· η Μελλοντική Αντιπροσωπεία· ο Ανταποδοτικός Φόρος· οι Διαφωνίες του Νέλδουρ αλ Θάρναθ

Επιστρέφουμε στη Φάνρηβ, λοιπόν,» είπε ο Άλφεντουρ, «για να μιλήσουμε με τον Φύλακα.»

«Πώς ήρθες εδώ;» ρώτησε η Κέσριμιθ. «Ο Θόρεντιν μού είπε ότι δεν ήσουν στη διάσωση, ότι ήρθες μετά.»

«Ένα ποταμόπλοιο με πήγε ώς ένα σημείο στις όχθες του Τίγρη· εκεί κατέβηκα και οδήγησα ένα μικρό τετράκυκλο μέχρι εδώ. Το ποταμόπλοιο μάς περιμένει για να επιστρέψουμε.»

«Ας μη χάνουμε χρόνο, επομένως,» κατέληξε η Κέσριμιθ.

Καθώς έπαιρναν τα λιγοστά πράγματά τους από το νοικιασμένο σπίτι, ο γιος της της είπε ότι της είχε φέρει μια αλλαξιά ρούχα· ήθελε να τα φορέσει προτού ξεκινήσουν;

«Φυσικά. Γιατί δεν μου το έλεγες τόση ώρα;»

«Δεν το θυμήθηκα,» παραδέχτηκε ο Θάλβακιρ, κι έβγαλε απ'τον μικρό σάκο του ένα υφασμάτινο κουβάρι.

Η Κέσριμιθ το πήρε και το ξετύλιξε στο δωμάτιό της: μια τουνίκα, ένα παντελόνι, ένα μεσοφόρι, και εσώρουχα. Έβγαλε τα παλιά της ρούχα, φόρεσε τα καινούργια, και βγήκε τελευταία από το νοικιασμένο σπίτι στις παρυφές του χωριού, για να συναντήσει τον γιο της κοντά στα δύο τετράκυκλα οχήματα.

«Μ'αυτό σε σώσαμε,» της είπε ο Θάλβακιρ δείχνοντας. «Είναι μεταβαλλόμενο· μεταμορφώνεται σε ελικόπτερο. Έλα.» Την έπιασε απ'το χέρι, οδηγώντας την προς τα εκεί. Στο άλλο όχημα, που ήταν πολύ μικρότερο αλλά με τροχούς ειδικούς για την ύπαιθρο, είχαν ήδη μπει ο Άλφεντουρ, οι δίδυμες, η Λαρβάκι, και ένας από τους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας.

Η Κέσριμιθ γέλασε με τη συμπεριφορά του γιου της. «Δεν είσαι μπαμπάς μου, Θάλβακιρ!» Έμοιαζε να θέλει να την προσέχει όσο ποτέ άλλοτε. «*Εγώ* είμαι μητέρα σου.»

«Ορισμένος φορές το ξεχνάω,» αποκρίθηκε εκείνος, μειδιώντας λοξά.

«Δεν είναι πρέπον να μιλάς στη μητέρα σου έτσι,» τον πείραξε η Κέσριμιθ καθώς έμπαιναν στο μεταβαλλόμενο όχημα, όπου βρίσκονταν ο Θόρεντιν, οι τρεις κατάσκοποί του, η Ζάμαρνιθ, η Ολέρια, δύο μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας, ο Εθέλδιρ, ο Γάρταλιν'μορ, και ο πιλότος της Κοινοπολιτείας – ώς οδηγός τώρα.

Δεκατρείς άνθρωποι μαζί με την Κέσριμιθ και τον Θάλβακιρ· το όχημα ίσα που τους χωρούσε: ήταν ο ένας επάνω στον άλλο. Η Αρχόντισσα κάθισε στην αγκαλιά του γιου της.

Ο μάγος έκανε τη Μαγγανεία Κινήσεως, και ο οδηγός ξεκίνησε να οδηγεί προς τα νότια. Η Λαρβάκι, που οδηγούσε το άλλο όχημα, τους ακολούθησε. Για λίγο οι τροχοί τους κυλούσαν πάνω σ'ένα κακοτράχαλο μονοπάτι μέσα στο Χαμηλό Δάσος· μετά, βγήκαν από τις παρυφές του δάσους και βρέθηκαν σ'ένα πεδινό μέρος αντίκρυ στις όχθες του Τίγρη. Το πρωινό ηλιακό φως έκανε τα νερά να γυαλίζουν. Ο άνεμος σφύριζε, σηκώνοντας κύματα στον ποταμό. Ένα πλοίο ήταν αγκυροβολημένο εκεί κοντά. Μηχανοκίνητο. Αρκετά μεγάλο για να χωρέσει τα δύο οχήματα και ένα επιπλέον ίσως, έκρινε η Κέσριμιθ.

«Αυτό είναι;» ρώτησε δείχνοντας έξω από το μπροστινό παράθυρο.

«Ναι,» είπε ο Θόρεντιν. «Υποθέτω, τουλάχιστον. Δεν το έχω δει.»

Το όχημα του Άλφεντουρ κατευθύνθηκε προς το ποταμόπλοιο, και ο Αρχικατάσκοπος πρόσθεσε: «Ναι, αυτό είναι, σίγουρα.»

Το τετράκυκλο της Κέσριμιθ ακολούθησε το μικρότερο τροχοφόρο. Εκείνο σταμάτησε στην όχθη, μπροστά στο ποταμόπλοιο, κι ο Άλφεντουρ έκανε νόημα από το ανοιχτό παράθυρο πλάι του σ'αυτούς που στέκονταν στο κατάστρωμα του σκάφους.

Μια πλατιά ράμπα κατήλθε, και το μικρό όχημα ανέβηκε.

Το τετράκυκλο της Κέσριμιθ το ακολούθησε πάλι, κι εκείνη διαπίστωσε ότι εδώ, πράγματι, χωρούσε άλλο ένα όχημα σαν το δικό της. Το σκάφος ήταν αξιοσημείωτου μεγέθους· οι μηχανές του αποκλείε-

ται να λειτουργούσαν χωρίς τη βοήθεια μάγου για τη ρύθμιση της ενέργειας.

Βγήκαν από τα οχήματά τους και βάδισαν στο κατάστρωμα. Ο Θόρεντιν έδωσε μια κάπα στην Κέσριμιθ και της είπε να φορά την κουκούλα, προφανώς για λόγους μυστικότητας. Εκείνη υπάκουσε δίχως δισταγμό· ούτως ή άλλως είχε ψύχρα.

«Επιστρέφουμε στον Φύλακα, Καπετάνιε,» είπε ο Άλφεντουρ σ'έναν μαυρόδερμο, πρασινομάλλη άντρα με πελώρια χέρια ο οποίος θύμιζε βαρέλι.

Ο καπετάνιος του ποταμόπλοιου ένευσε και πρόσταξε το πλήρωμά του να σηκώσουν την άγκυρα και να σαλπάρουν. Μετά από λίγο, οι μηχανές βούιζαν και το σκάφος έπλεε προς τα δυτικά, προς τη Φάνρηβ.

Κλυδωνιζόταν από τα κύματα και ζάλιζε την Κέσριμιθ· ποτέ δεν της άρεσαν τα ταξίδια πάνω στο νερό, ειδικά όταν το νερό δεν ήταν ήρεμο. Αναστέναξε και άναψε ένα τσιγάρο.

Σε μιάμιση ώρα αντίκρισαν τη Φάνρηβ και πέρασαν από τα ερείπια της αψίδας των τειχών η οποία παλιά φρουρούσε την είσοδο του ποταμού αλλά ήταν πλέον διαλυμένη· την είχαν γκρεμίσει οι Χαρνώθιοι όταν προσπαθούσαν να εμποδίσουν τον στόλο της Όρολκηθ απ'το να εισβάλει.

Το ποταμόπλοιο μπήκε στην πόλη χωρίς να δεχτεί επίθεση, περνώντας δίπλα από άλλα σκάφη της Κοινοπολιτείας καθώς και δίπλα από σκάφη που δεν ήταν στρατιωτικά. Άραξε στις μικρές αποβάθρες του Ταριχευτή, και εκεί η Κέσριμιθ, ο Άλφεντουρ, και οι άλλοι μπήκαν στα οχήματά τους και κινήθηκαν μέσα στους δρόμους της πόλης που ήταν κατακτημένοι από τον Φύλακα. Μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας βρίσκονταν παντού, καθώς και εξεγερμένοι πολίτες – άντρες και γυναίκες ντυμένοι ανομοιόμορφα, με διαφόρων ειδών όπλα στα χέρια.

«Πού ακριβώς πηγαίνουμε, οδηγέ;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Στον οίκο των Φέρενερ.»

Ολοένα και καλύτερα... σκέφτηκε ειρωνικά η Κέσριμιθ.

Βγαίνοντας από τον Ταριχευτή μπήκαν στο Υαλουργείο και σύντομα έφτασαν στη μονοκατοικία της οικογένειας της Αιρετής της Συντεχνίας των Υαλουργών. Στον κήπο τούς περίμεναν η ίδια η Ζιρίνα ωλ Φέρενερ, ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, η Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ αλ

Τελσέκρουν (η Κέσριμιθ δεν την είχε ποτέ ξανά συναντήσει αλλά είχε δει φωτογραφίες της σε περιοδικά και εφημερίδες), και μερικοί άλλοι.

«Δέχτηκες, λοιπόν, να μιλήσουμε...» είπε ο Φύλακας στην Κέσριμιθ.

«Ναι.»

«Συμφωνείς με το σχέδιο του Άλφεντουρ;»

«Γενικά, συμφωνώ. Αν και θα πρέπει να συζητηθούν κάποιες λεπτομέρειες.»

Ο Άσραδλιν ένευσε καταφατικά. Τον εξέπληττε λιγάκι, όφειλε να ομολογήσει, που η Αρχόντισσα είχε συμφωνήσει τόσο εύκολα. *Αλλά τι άλλη επιλογή έχει;* Ο Άλφεντουρ είχε δίκιο· δεν φαινόταν να θέλει να επιστρέψει στο Βασίλειο.

Πήγαν στο σαλόνι της οικίας των Φέρενερ, και έκλεισαν τις πόρτες· κανένας άλλος δεν χρειαζόταν τώρα να είναι εδώ, και δεν ήθελαν να τους ενοχλήσουν. Γύρω από ένα τραπέζι κάθισαν η Κέσριμιθ, η Ολέρια, ο Θάλβακιρ, ο Θόρεντιν, ο Άλφεντουρ, ο Άσραδλιν, η Φαέλθανιρ, η Ναλτάμα'χοκ, η Ζιρίνα, ο Εθέλδιρ, και ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ, που είχε μάθει για το σχέδιο του Διπλωματικού Αντιπρόσωπου του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ και επέμενε να παρευρεθεί. Η Ζιρίνα σκεφτόταν πως, αν έκρινε κανείς από την όψη του, ο Νέλδουρ δεν πρέπει να συμφωνούσε και τόσο, αλλά δεν είχε εκφράσει ανοιχτά τις αντιρρήσεις του. *Κι ελπίζω να μην το κάνει τώρα. Είναι η καλύτερη ευκαιρία που έχουμε για να δώσουμε τέλος στον πόλεμο· η πόλη θα είναι ξανά δική μας, με τον Φύλακα εδώ και υπό την προστασία της Κοινοπολιτείας.*

Η Καλφίριθ, η υπηρέτρια του Άσραδλιν και της Φαέλθανιρ, πρόσφερε σε όλους ποτά και άφησε μια πιατέλα με γλυκίσματα και ξηρούς καρπούς στο κέντρο του τραπεζιού. Ύστερα πήγε να καθίσει στον καναπέ, πλάι στην Αζουρίτα και τη Ζέρκιλιθ: και οι τρεις τους συζητούσαν ψιθυριστά ενώ οι άλλοι μιλούσαν.

«Ο Άλφεντουρ,» είπε η Κέσριμιθ στον Άσραδλιν, «μου εξήγησε ότι δέχεσαι να πληρώνεις φόρο στο Βασίλειο–»

«Όχι ο Άσραδλιν προσωπικά,» τη διέκοψε η Φαέλθανιρ· «η πολιτεία της Φάνρηβ.»

«Εξυπακούεται. Αλλά εκείνο που ο Άλφεντουρ δεν μου ανέφερε είναι το είδος του φόρου και κάθε πότε θα αποδίδεται στο Βασίλειο.»

«Δεν το έχουμε αποφασίσει αυτό,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν. «Περιμέναμε εσένα. Τι προτείνεις;»

«Κατ'αρχήν,» είπε η Κέσριμιθ, «πρέπει να συμφωνηθούν κάποια άλλα θέματα.»

Ο Άσραδλιν την ατένισε με καχυποψία. «Σ'ακούμε.»

«Ο στρατός της Χάρνωθ θα αποχωρήσει από την πόλη της Φάνρηβ και ολόκληρη την επικράτειά της, σωστά;»

«Εννοείται.»

«Δε θα υποχρεωθούν, όμως, να αποχωρήσουν και όλοι οι Χαρνώθιοι που έτυχε να έχουν συγκεντρωθεί εδώ τα τελευταία χρόνια – από τότε που η Φάνρηβ έγινε προτεκτοράτο και μετά. Και αναφέρομαι σε εμπόρους, σε ευγενείς, σε μισθοφόρους – στον οποιονδήποτε. Είμαστε σύμφωνοι σ'αυτό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν.

«Και ούτε θα τους επιβληθεί κανένας επιπρόσθετος φόρος. Ούτε θα ανεχθεί η πολιτεία ρατσιστική συμπεριφορά προς το μέρος τους.»

Ο Άσραδλιν έγνεψε καταφατικά. «Συμφωνούμε και πάλι.»

«Θα συνεχίσουν να έχουν τις περιουσίες που είχαν, τις δουλειές που είχαν, και τα λοιπά. Τα πάντα όπως πριν.»

«Σύμφωνοι,» είπε ξανά ο Άσραδλιν.

«Θα ήθελα, επιπλέον, να διαμορφωθεί μια μόνιμη Αντιπροσωπεία του Βασιλείου της Χάρνωθ στη Φάνρηβ, η οποία θα ενδιαφέρεται για τους Χαρνώθιους που κατοικούν και δουλεύουν εδώ.»

Ο Άσραδλιν συνοφρυώθηκε. «Τι Αντιπροσωπεία;»

«Κάποιοι διπλωμάτες.»

«Δεν υπήρχε ποτέ Αντιπροσωπεία του Βασιλείου στη Φάνρηβ...»

«Οι καιροί άλλαξαν. Τώρα είναι *ανάγκη*, με τόσους Χαρνώθιους που βρίσκονται εδώ.»

«Στρατεύματα της Χάρνωθ δεν θα ανεχτώ μέσα στα εδάφη της Φάνρηβ.»

«Η Αντιπροσωπεία απλά θα έχει μερικούς μισθοφόρους για την προσωπική της φύλαξη· τίποτα περισσότερο.»

Ο Άσραδλιν έριξε μια ματιά στη Φαέλθανιρ και μια ματιά στη Ζιρίνα, περιμένοντας ν'ακούσει τη γνώμη τους.

Η Πριγκίπισσα είπε: «Δεν γνωρίζω ποια ακριβώς είναι τα προβλήματα της πόλης. Ίσως όντως να χρειάζεται μια Αντιπροσωπεία...»

Η Ζιρίνα υποπτευόταν ότι η Κέσριμιθ προσπαθούσε να διατηρήσει κάποια από την παλιά της εξουσία εδώ. «Θα είσαι κι εσύ στην Αντιπροσωπεία;» τη ρώτησε.

«Ναι, ήθελα να το προτείνω. Δε μπορώ να φανταστώ κανέναν που γνωρίζει τα προβλήματα της Φάνρηβ καλύτερα. Διαφωνείς, Ζιρίνα;»

«Γνωρίζεις καλά τα συμφέροντα των Χαρνώθιων, αναμφίβολα...»

«Μη διαστρεβλώνεις αυτά που λέω. Δεν είναι ο σκοπός μου να ανατρέψω τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία. Και ποτέ δεν έλεγα ψέματα ότι μ'ενδιαφέρει για την πόλη, ασχέτως αν εσύ και άλλοι σαν εσένα δεν με πιστεύατε.»

Γιατί να σε πιστέψουμε; σκέφτηκε η Ζιρίνα. *Ούτε τώρα σε πιστεύουμε. Αλλά η συμβολή σου είναι απαραίτητη για να γίνει η συμφωνία...* «Ζητάς, δηλαδή, να συμφωνηθεί πως θα υφίσταται στη Φάνρηβ Αντιπροσωπεία του Βασιλείου της Χάρνωθ με εσένα ως Βασιλική Αντιπρόσωπο, σωστά;»

«Ακριβώς. Αν και ο σωστός όρος είναι *Διπλωματική* Αντιπρόσωπος. Βασιλική Αντιπρόσωπος είναι μόνο η Αρχόντισσα προτεκτοράτου. Δεν θα έχω καμια εξουσία εδώ. Θα έχω μόνο τα προνόμια που έχουν οι διπλωμάτες: διπλωματική ουδετερότητα και τα λοιπά.»

«Τι νομίζετε, Φύλακά μου;» ρώτησε η Ζιρίνα.

Αλλά προτού μιλήσει ο Άσραδλιν, ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ είπε: «Ακόμα ένα βρομερό Χαρνώθιο κόλπο! Δε χρειαζόμαστε καμια 'Αντιπροσωπεία' τους εδώ!»

«Το γνωρίζεις ότι αυτός ο άνθρωπος είναι με τους αυτονομιστές;» ρώτησε η Κέσριμιθ τον Άσραδλιν.

«Καλύτερα με τους αυτονομιστές παρά μαζί σου!» της είπε ο Νέλδουρ χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Και τώρα είμαι *με τον Φύλακα,* όχι με τους αυτονομιστές, και δεν θέλω Χαρνώθια καθάρματα μέσα στην πόλη μου!»

«Ακριβώς επειδή υπάρχουν άνθρωποι σαν εσένα *πρέπει* να υπάρχει και μια Αντιπροσωπεία του Βασιλείου εδώ. Αλλιώς, ποιος μας εγγυάται ότι δεν θ'αρχίσετε να κακοποιείτε Χαρνώθιους μόλις τα στρατεύματά μας αποχωρήσουν;»

«Σε τυράννους δεν χρειάζεται να εγγυηθούμε *τίποτα*–»

«Νέλδουρ!» παρενέβη ο Άσραδλιν. «Αρκετά.»

«Δεν είναι δυνατόν να συμφωνήσετε μ'ένα τέτοιο ύπουλο κόλπο, Φύλακά μου!»

«Δεν θα υπάρχει στρατός της Χάρνωθ εδώ, Νέλδουρ–»

«Θα έρθει μετά από λίγο καιρό, όμως–»

Η Κέσριμιθ παρενέβη: «Σας διαβεβαιώνω πως δεν πρόκειται να γίνει τέτοιο πράγμα.»

«Δεν σε πιστεύουμε,» της είπε ευθέως ο Νέλδουρ.

«Περιμένετε ότι ο Βασιληάς της Χάρνωθ θα συμφωνήσει να εγκαταλείψουμε το προτεκτοράτο χωρίς να υπάρχει έστω μια βασική προφύλαξη για τους Χαρνώθιους που κατοικούν και εργάζονται εδώ;»

«Η Κέσριμιθ έχει δίκιο,» είπε ο Άλφεντουρ. «Η Αντιπροσωπεία το κάνει πιο πιθανό ο Βασιληάς να συμφωνήσει.»

«Πληρωμένο σε έχουν οι Χαρνώθιοι;» μούγκρισε ο Νέλδουρ.

«Από την πολιτεία της Νάζρηβ πληρώνομαι, και μόνο, κύριε,» αποκρίθηκε ψύχραιμα ο Άλφεντουρ.

Η Φαέλθανιρ είπε: «Κι εγώ το βρίσκω λογικό να υπάρχει εδώ μια Αντιπροσωπεία της Χάρνωθ–»

«Συγνώμη,» παρενέβη ξανά ο Νέλδουρ, «αλλά τώρα *ξένοι* θα μας υποδείξουν πώς να ζήσουμε μες στην πατρίδα μας;»

«Η σύζυγός μου δεν είναι 'ξένη', Νέλδουρ,» είπε ο Άσραδλιν.

«Για εμάς *είναι,* Φύλακά μου!»

Η Ζιρίνα είπε: «Ούτε εγώ εμπιστεύομαι την Κέσριμιθ, Νέλδουρ, αλλά μιλά σωστά, νομίζω, όταν λέει πως ο Βασιληάς της Χάρνωθ θα συμφωνήσει ευκολότερα αν υπάρχει Αντιπροσωπεία τους εδώ.» Μπορεί να μην εμπιστευόταν την Αρχόντισσα αλλά εμπιστευόταν τον Άλφεντουρ· δεν πίστευε ότι ο Άλφεντουρ θα πρότεινε κάτι που θα τους έκανε κακό, όχι ύστερα απ'όλα όσα είχαν περάσει μαζί. Επιπλέον, γενικά, δεν ήταν τέτοιος άνθρωπος.

«Μου φαίνεται,» είπε ο Νέλδουρ, «ότι όλοι έχετε χάσει τα μυαλά σας! Κανονικά πρέπει να γίνει Γενικό Συνέδριο για τέτοιο θέμα. Έχετε μαζευτεί εδώ πέρα δυο-τρεις άνθρωποι και θέλετε ν'αποφασίσετε για τη μοίρα ολόκληρης της πόλης!»

«Σε περιπτώσεις πολέμου, Νέλδουρ,» του θύμισε ο Άσραδλιν, «ο Φύλακας έχει δικαίωμα να πάρει τέτοιες αποφάσεις από μόνος του. Έχεις ξεχάσει τον Νόμο;»

«Οι άνθρωποι της Φάνρηβ δεν θα το ανεχτούν αυτό!» Ο Αιρετός της Συντεχνίας των Οπλουργών χτύπησε ξανά τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. «Τη μια μέρα η Αντιπροσωπεία θα εγκατασταθεί εδώ και την άλλη μέρα θα έχει καεί!»

«Δεν πρόκειται να αφήσω να συμβεί τέτοιο πράγμα,» δήλωσε ο Άσραδλιν, αγριοκοιτάζοντάς τον και απορώντας με τις αντιδράσεις του. Τι ήθελε ο Νέλδουρ; Ήθελε να συνεχίσουν να έχουν πόλεμο με το Βασίλειο για χρόνια; Να χάνονται τόσες ζωές; Να ξοδεύονται τόσα χρήματα; Το πρόβλημα της Αντιπροσωπείας δεν έμοιαζε καθόλου σοβαρό στον Άσραδλιν μπροστά σ'όλα τ'άλλα προβλήματα που θα είχαν να αντιμετωπίσουν αν *δεν* γινόταν η συμφωνία με τον Βασιλιά της Χάρνωθ.

Η Ζιρίνα, όμως, είχε κάτι άλλο στο μυαλό της. *Νέλδουρ,* αναρωτήθηκε, *δουλεύεις ακόμα για τον Κάλνεντουρ; Αυτός σ'έβαλε να προκαλέσεις ρήξη ώστε να μην επιτευχθεί η συμφωνία; Δεν πρόκειται να τα καταφέρεις!*

«Θα πάτε κόντρα στις επιθυμίες των κατοίκων της πόλης, Φύλακά μου;» ρώτησε ο Αιρετός.

«Αυτή τη στιγμή, η απόφαση είναι δική μου, και αποφασίζω να τελειώσει ο πόλεμος με τον πιο ανώδυνο τρόπο. Αν αργότερα παρουσιαστούν προβλήματα με την Αντιπροσωπεία, θα πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε ανάλογα *τότε*.»

«Ίσως να μην είναι τόσο εύκολο...» Τα λόγια του Νέλδουρ έμοιαζαν με απειλή, αλλά ο Αιρετός δεν είπε τίποτ' άλλο.

Ο Άσραδλιν ρώτησε: «Ζιρίνα, συμφωνείς;»

«Συμφωνώ,» είπε εκείνη, και είδε το υποτιμητικό βλέμμα που της έριξε ο Νέλδουρ. Και το αγνόησε.

Ο Άσραδλιν στράφηκε στην Κέσριμιθ. «Θα έχουμε Αντιπροσωπεία του Βασιλείου, λοιπόν, μ'εσένα ως Διπλωματική Αντιπρόσωπο.»

Εκείνη ένευσε. «Εντάξει,» είπε. Ήταν βέβαιη πως, στο τέλος, θα συμφωνούσαν· δε θα ρίσκαραν να μη γίνει η συμφωνία με τον Βασιλιά. Μόνο ο Νέλδουρ θα έμενε ανυποχώρητος σε κάτι τέτοιο. *Προφανώς είναι εδώ για να προκαλέσει αναστάτωση. Δεν είναι με τον Φύλακα και την Κοινοπολιτεία·* προσποιείται *πως είναι.* Η Κέσριμιθ

αναρωτιόταν αν ο Φύλακας και οι δικοί του δεν το είχαν καταλάβει, ή αν απλώς ανέχονταν τον Νέλδουρ για πολιτικούς λόγους. Το δεύτερο, μάλλον.

«Σχετικά με το θέμα του φόρου, τώρα...» είπε.

«Να δούμε τι άλλο θ'ακούσουμε,» μούγκρισε ο Νέλδουρ. Οι υπόλοιποι τον αγνόησαν.

Ο Άσραδλιν αποκρίθηκε στην Κέσριμιθ: «Ναι, το θέμα του φόρου. Τι προτείνεις;»

«Θα πληρώνεται από τα ακαθάριστα έσοδα της πολιτείας, σωστά;»

«Σωστά.»

«Εικοσιπέντε τοις εκατό, κάθε εποχή.»

(«Ορίστε – ληστείες!» ρουθούνισε ο Νέλδουρ.)

«*Εικοσιπέντε* τοις εκατό;» είπε ο Άσραδλιν. «Σίγουρα αστειεύεσαι, Κέσριμιθ!»

«Το Βασίλειο είχε τόσα έσοδα από το προτεκτοράτο. Πώς αλλιώς ο Βασιληάς μας θα δεχτεί–;»

«Μέσα στον πόλεμο,» τη διέκοψε η Φαέλθανιρ, «το Βασίλειο δεν θα έχει έσοδα αλλά απώλειες.»

«Μιλάω, φυσικά, για την περίοδο *πριν* από τον πόλεμο.»

«Αυτή η περίοδος έληξε,» είπε η Πριγκίπισσα του Μαύρου Δάσους. «Ο πόλεμος θα συνεχιστεί αν δεν επιτευχθεί η συμφωνία.»

«Ακριβώς γι'αυτό προτείνω ο φόρος να είναι εικοσιπέντε τοις εκατό.»

«Εικοσιπέντε τοις εκατό επί των ακαθάριστων εσόδων της πολιτείας είναι υπερβολικό ποσό. Ειδικά για μια πόλη που θα έχει τόσες ζημιές να επιδιορθώσει ύστερα από τις συγκρούσεις που έγιναν.»

«Ας πούμε, τότε, εικοσιπέντε τοις εκατό ανά *δύο* εποχές. Μία πληρωμή την άνοιξη, μία το φθινόπωρο.»

«Τίποτα ουσιαστικό δεν αλλάζει–»

«Δεν είναι το ίδιο με το να πληρώνετε *κάθε* εποχή.»

«Το ποσοστό είναι το πρόβλημα, όχι ο χρόνος πληρωμής.»

Η Πριγκίπισσα κάνει σκληρές διαπραγματεύσεις, παρατήρησε η Κέσριμιθ. Αν και δεν περίμενε πραγματικά να δεχτούν το 25%. Αναστέναξε και άναψε τσιγάρο. «Τι ποσοστό, τότε, θα προτείνατε εσείς, Πριγκίπισσά μου;»

«Ο Άσραδλιν θα το αποφασίσει αυτό,» αποκρίθηκε η Φαέλθανιρ.

«Θα ήθελα, όμως, τη γνώμη σου,» είπε εκείνος.

Η Φαέλθανιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Οτιδήποτε πάνω από δέκα τοις εκατό θα ήταν υπερβολικό, νομίζω.»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Ο Βασιληάς της Χάρνωθ αποκλείεται να δεχτεί να γίνει η συμφωνία με φόρο μόνο δέκα τοις εκατό.»

«Να πάει να γαμηθεί ο Βασιληάς της Χάρνωθ,» είπε ο Νέλδουρ· «δε μας ενδιαφέρει η συμ–»

«*Νέλδουρ!*» βρυχήθηκε ο Άσραδλιν. «Πέρασε έξω!» Έδειξε την πόρτα του σαλονιού.

«Διώχνετε τους πιστούς σας ακόλουθους, Φύλακά μου, και μένετε εδώ με *Χαρνώθιους* και παραπληροφ–»

«Πέρασε έξω,» επέμεινε ο Άσραδλιν, ενώ παγερή ησυχία είχε πλακώσει στο δωμάτιο.

«Όπως επιθυμείτε.» Ο Νέλδουρ αλ Θάρναθ σηκώθηκε από τη θέση του και βγήκε από το σαλόνι, κλείνοντας την πόρτα πίσω του με θόρυβο.

«Αυτός είναι αυτονομιστής,» είπε η Κέσριμιθ. «Το ξέρετε, είμαι σίγουρη...»

«Δεν είναι το θέμα μας ο Νέλδουρ,» είπε ο Άσραδλιν.

«Σωστά. Το θέμα μας είναι ο φόρος. Ο Βασιληάς δεν θα δεχτεί μόνο δέκα τοις εκατό· σας το λέω από τώρα. Ό,τι κι αν του πω, το ξέρω πως δεν θα δεχτεί.» Και δεν έλεγε ψέματα· πραγματικά το πίστευε αυτό. Στράφηκε στον Άλφεντουρ, ζητώντας με το βλέμμα της την υποστήριξή του.

Εκείνος έμεινε σιωπηλός.

Ο Άσραδλιν ρώτησε την Αιρετή της Συντεχνίας των Υαλουργών: «Τι νομίζεις, Ζιρίνα;»

«Εικοσιπέντε τοις εκατό είναι, αναμφίβολα, κλεψιά, Φύλακά μου. Κι ο Εθέλδιρ θα μπορεί να σας το πει – ξέρει από κλέφτες.»

«Αφού ξέρει από κλέφτες,» είπε η Κέσριμιθ, «ας μας πει τι πιστεύει και για το *δέκα* τοις εκατό! Δεν είναι κλεψιά;»

«Δεν είμαι πολιτικός,» αποκρίθηκε ο ίδιος ο Εθέλδιρ.

«Εγώ συμφωνώ με το δέκα τοις εκατό,» δήλωσε η Ζιρίνα. «Η πόλη έχει τόσες ζημιές.»

«Κάνετε *άσκοπη* την αποστολή μου στο Βασίλειο της Χάρνωθ με τη συμπεριφορά σας!» είπε η Κέσριμιθ. Δεν μπορούσε να πάει στον Βασιληά και να του μιλήσει για δέκα τοις εκατό. Ο Ραμάλθιν ωλ Έ-

σανρεκ θα γελούσε και θα τη χλεύαζε – δικαιολογημένα. Κι εκείνη θα έχανε την καλή της φήμη ως πολιτικός. Θα έλεγαν όλοι στο Βασίλειο ότι έφυγε δαρμένη και φοβισμένη από τη Φάνρηβ. Η Κέσριμιθ δεν θα το ανεχόταν αυτό!

«Εικοσιπέντε τοις εκατό δεν πληρώνουμε,» της είπε ο Άσραδλιν, «ό,τι κι αν λες.»

«Είκοσι τοις εκατό, τότε. Κάθε εποχή.»

«Δεκαπέντε.»

«*Είκοσι.*»

«Δεν πληρώνουμε είκοσι, Κέσριμιθ. Δεκαπέντε.»

Η Κέσριμιθ χτύπησε το χέρι της πάνω στο τραπέζι. «Θέλεις να πάω στον Βασιληά και να επιστρέψω περιγελασμένη;» ρώτησε ευθέως.

Η Φαέλθανιρ παρατήρησε: «Το δεκαπέντε τοις εκατό είναι περισσότερο από το δέκα. Και η πόλη είναι άσχημα χτυπημένη από τον πόλεμο.»

«Δεκα*εφτά* τοις εκατό,» είπε η Κέσριμιθ.

«Τι διαφορά έχει δύο τοις εκατό παραπάνω;» απόρησε ο Άσραδλιν.

«Για τον Βασιληά *έχει* διαφορά.» Επιπλέον, αλλιώς θα ήταν να στέκεται μπροστά του και να του μιλά για 17%, αλλιώς για 15%· ήταν σίγουρη. Ακουγόταν διαφορετικά.

Ο Άσραδλιν κοίταξε τη Φαέλθανιρ. Εκείνη κατένευσε, ανεπαίσθητα.

Ο Άσραδλιν είπε στην Κέσριμιθ: «Καλώς. Δεκαεφτά τοις εκατό.»

«Και θα πληρώνεται κάθε εποχή.»

«Σύμφωνοι.»

Η Φαέλθανιρ ρώτησε: «Αφού, όμως, η Φάνρηβ δεν θα είναι πλέον προτεκτοράτο, ως τι θα αποδίδεται αυτός ο φόρος; Γιατί φόρος υποτέλειας δεν μπορεί να είναι.»

«Ανταποδοτικός φόρος,» είπε η Κέσριμιθ. «Ουσιαστικά, ξεπληρώνετε το Βασίλειο για τη ζημιά που του κάνατε.»

«Τη ζημιά που του κάναμε *εμείς* ή που αυτό έκανε σ'εμάς;» είπε η Ζιρίνα.

«Ας μην κολλάμε στις λέξεις τώρα. Για το Βασίλειο, είναι ζημιά να χάσει ένα προτεκτοράτο του. Όπως ζημιά είναι κι αυτός ο πόλεμος που συμβαίνει.»

«Ας μην ερχόταν το Βασίλειο στα μέρη μας...» σχολίασε ο Εθέλδιρ, καπνίζοντας ένα τσιγάρο καθώς τους παρατηρούσε.

Η Φαέλθανιρ ρώτησε: «Ώς πότε θα πληρώνεται ο ανταποδοτικός φόρος;»

«Επ'άπειρον,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

Η Φαέλθανιρ γέλασε. «Δεν είναι δυνατόν να περιμένετε, κυρία μου, η Φάνρηβ να πληρώνει για πάντα λεφτά στο Βασίλειο! Να συμφωνήσουμε στα δέκα χρόνια;»

«Δέκα χρόνια είναι πολύ λίγα.»

«Τι προτείνετε;»

«Εκατό.»

Ο Άσραδλιν είπε: «Μα τους θεούς, μετά από εκατό χρόνια δεν θα ζούμε!»

«Το Βασίλειο, όμως, θα εξακολουθεί να υφίσταται,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ· «και η Φάνρηβ, ελπίζω.»

«Δε θα χρεώσω την πατρίδα μου για εκατό χρόνια στο Βασίλειο της Χάρνωθ, Κέσριμιθ. *Πενήντα* χρόνια, και ούτε μέρα παραπάνω.»

Η Κέσριμιθ παρίστανε πως το σκεφτόταν, αν και στην πραγματικότητα ακριβώς αυτή την αντίδραση περίμενε από τον Φύλακα. Για πλάκα είχε μιλήσει για εκατό χρόνια. Φυσικά και δεν θα το δέχονταν. Πενήντα χρόνια ήθελε κανονικά να τους προτείνει. Και τώρα της το πρότειναν εκείνοι, νομίζοντας ότι ήταν δική τους ιδέα...

«Εντάξει,» είπε τελικά. «Πενήντα χρόνια. Αφού δεν βλέπω να μπορούμε να συμφωνήσουμε αλλιώς...»

«Και πενήντα χρόνια πολλά είναι,» σχολίασε ο Εθέλδιρ. «Πάλι, αρκετοί από εμάς μπορεί να μη ζουν ύστερα από πενήντα χρόνια.»

«Τι θέλεις να πεις;»

«Τίποτα. Μια παρατήρηση.»

Η Κέσριμιθ έστρεψε το βλέμμα της στον Φύλακα. «Είμαστε σύμφωνοι, Άσραδλιν;»

Εκείνος περίμενε μερικές στιγμές, μήπως ήθελε να μιλήσει η Φαέλθανιρ ή η Ζιρίνα. Καμια τους, όμως, δεν μίλησε. Έτσι κοίταξε τον Άλφεντουρ, ρωτώντας: «Ποια είναι η γνώμη σου, Άλφεντουρ, για όλ' αυτά;»

«Δεν διακρίνω κάτι το παράλογο, Φύλακά μου.»

Και, σίγουρα, θέλεις πάση θυσία ο πόλεμος να τελειώσει, σκέφτηκε ο Άσραδλιν. *Γι'αυτό είσαι σταλμένος εδώ*. Αναρωτιόταν τι θα έλεγε ο

Άλφεντουρ αν έδιναν θετική απάντηση για τα εκατό χρόνια. Ή για το 25%.

Τέλος πάντων. Δεν είχε σημασία τώρα.

«Συμφωνούμε, Κέσριμιθ,» είπε ο Φύλακας της Φάνρηβ. «Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες να συζητήσουμε;»

3
Ακόμα Κάποιες Αποφάσεις· Μέρος Διανυκτέρευσης· η Προδοσία της Ηθοποιού· η Εγρήγορση του Προμάχου

Αφού αποφάσισαν όλες τις λεπτομέρειες σχετικά με τη συμφωνία που άκουγε στο όνομα Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ, η Αζουρίτα τη δαχτυλογράφησε σε μια ενεργειακή γραφομηχανή ακριβώς όπως την εκφωνούσε ο Άλφεντουρ. Ύστερα την έδωσε στον Άσραδλιν, στη Φαέλθανιρ, και στην Κέσριμιθ για να τη διαβάσουν. Κι οι τρεις αποκρίθηκαν πως τα πάντα ήταν εντάξει. Και ο Φύλακας υπέγραψε και πάτησε τη σφραγίδα του. Η Κέσριμιθ δεν έβαλε καμια υπογραφή, γιατί δεν ήταν εκείνη που χρειαζόταν να υπογράψει αλλά ο Βασιλιάς της Χάρνωθ, Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ· δεν βρισκόταν μέσα στη δικαιοδοσία της να παραδώσει έτσι το προτεκτοράτο: απλά ήταν Βασιλική Αντιπρόσωπος εδώ, για να ρυθμίζει την πολιτική κατάσταση.

Το μεσημέρι είχε περάσει· ήταν απόγευμα πλέον, και συμφώνησαν ότι κάτι έπρεπε να φάνε. Η Φαέλθανιρ είπε στην Καλφίριθ να πάει στην κουζίνα και να ζητήσει να τους φέρουν φαγητά και ποτά. Μετά από λίγο, οι υπηρέτες των Φέρενερ μπήκαν στο σαλόνι με δίσκους επάνω στους οποίους βρίσκονταν πιατέλες, πιάτα, μαχαιροπίρουνα, ποτήρια, και μπουκάλια. Τα άφησαν στο τραπέζι. Ο Παρνάλθιρ, ο πατέρας της Ζιρίνα, τους ακολουθούσε και ρώτησε αν οι φιλοξενούμενοί του θα ήθελαν τίποτ' άλλο.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν. «Όλα είναι άψογα, κύριε Παρνάλθιρ. Είμαστε γι'ακόμα μια φορά υποχρεωμένοι από τη φιλοξενία σας.»

«Ούτε συζήτηση, Φύλακά μου.»

«Καθίστε, αν θέλετε. Τελειώσαμε με τη διάσκεψή μας, και επιτεύχθηκε συμφωνία.»

«Αυτό είναι καλό,» είπε ο Παρνάλθιρ. «Αλλά...» Κόμπιασε προς στιγμή. «Αλλά είδα τον Νέλδουρ να φεύγει θυμωμένος. Ή, μάλλον,

δεν τον *είδα* μόνο· μου είπε ότι όσοι συμφωνήσουν μ’αυτό που προτείνετε είναι προδότες, και ότι ο λαός θα αντιδράσει...»

«Ο Νέλδουρ είναι υπερβολικός–»

«Και με το μέρος των αυτονομιστών, επίσης,» παρενέβη η Κέσριμιθ πίνοντας μια γουλιά από το κρασί της.

«Ας μη λέμε πράγματα για τα οποία δεν είμαστε βέβαιοι.»

«Ώς τώρα ζητούσε αυτονομία για την πόλη, Άσραδλιν. Τι είναι, αν όχι αυτονομιστής;»

(Της Φαέλθανιρ δεν της άρεσε και τόσο που αυτή η γυναίκα μιλούσε στον σύζυγό της στον ενικό. Εξάλλου, μέχρι πρότινος ήταν εχθροί οι δυο τους. Πώς τολμούσε να του μιλάει στον ενικό; Και ούτε *εκείνος* θα έπρεπε να της μιλά στον ενικό, κανονικά. Της έδινε έτσι το δικαίωμα να κάνει κι αυτή το ίδιο! Ο Άσραδλιν ήταν αφελής πολλές φορές, νόμιζε η Φαέλθανιρ· αλλά σκέφτηκε πως ίσως και γι’αυτό, εκτός των άλλων, να τον αγαπούσε...)

«Ορκίστηκε να με υπηρετήσει,» αποκρίθηκε ο Φύλακας. «Και το έχει κάνει. Έχει πολεμήσει στο πλευρό μου.»

«Πολύ πιθανόν να προσποιείται· μην είσαι ευκολόπιστος.»

«Μην προσπαθείς να σπείρεις υποψίες ανάμεσα στους ανθρώπους μου, Κέσριμιθ!» της είπε ο Άσραδλιν, δείχνοντάς τη με το πιρούνι του σαν να σκόπευε να την καρφώσει.

(Η Ζιρίνα σκέφτηκε: *Υποψίες υπάρχουν ήδη, Φύλακά μου. Η Κέσριμιθ έχει δίκιο σ’αυτό που λέει: Ο Νέλδουρ πολύ πιθανόν να είναι με τους αυτονομιστές και να προσποιείται.* Η Ζιρίνα την απεχθανόταν την Αρχόντισσα αλλά, κάπου-κάπου, δεν μπορούσε να μην παραδεχτεί ότι μιλούσε σωστά. Η Χαρνώθια λύκαινα ήταν πονηρή, αν μη τι άλλο.)

«Δεν προσπαθώ να κάνω τέτοιο πράγμα, μα τον Χάρλαεθ Βοκ!» απάντησε η Κέσριμιθ. «Απλά προσπαθώ να σας *προειδοποιήσω*. Αν ο Νέλδουρ είναι με τους αυτονομιστές, ίσως να επιχειρήσει να σαμποτάρει το σχέδιό μας. Οι αυτονομιστές δεν θέλουν να καθίσεις πάλι στον Θρόνο του Φύλακα, ούτε θέλουν την Κοινοπολιτεία εδώ.»

«Θα το έχουμε υπόψη μας.» Ο Άσραδλιν εξακολουθούσε να την κοιτάζει ενοχλημένα.

(*Η μητέρα μου θέλει να τους βοηθήσει,* σκέφτηκε ο Θάλβακιρ, *κι αυτοί, οι ανόητοι, μοιάζουν έτοιμοι να τη δείρουν!* Βρισκόταν στα πρόθυρα να βρίσει τον ηλίθιο Φύλακα...)

Ο Παρνάλθιρ καθάρισε τον λαιμό του. «Αν επιτρέπεται, Φύλακά μου, τι ακριβώς συμφωνήθηκε;» Οι υπηρέτες είχαν φύγει πλέον, κι εκείνος είχε καθίσει σε μια καρέκλα.

Ο Άσραδλιν τον προέτρεψε να κοιτάξει τη δακτυλογραφημένη συμφωνία, και ο πατέρας της Ζιρίνα την πήρε στα χέρια του.

Ο Εθέλδιρ είπε: «Η αλήθεια είναι πως ο αδελφός μου πιθανώς να προσπαθήσει να κάνει κάτι. Πρέπει να τον έχουμε υπόψη μας.» Και ρώτησε: «Πότε θα φύγετε για το Βασίλειο; Ποιοι άλλοι θα πάνε εκεί εκτός από την Κέσριμιθ και τον Άλφεντουρ; Και πώς; Πετώντας;»

«*Οπωσδήποτε* πετώντας,» είπε η Αρχόντισσα σκουπίζοντας τα χείλη της. «Με το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο που κλέψατε από τον Αερολιμένα. Έχει επάνω του εμβλήματα του Βασιλείου, έτσι δε θάχουμε πρόβλημα να προσεγγίσουμε την Πρωτεύουσα και να προσγειωθούμε.»

«Και θα φύγετε σήμερα;»

«Αύριο,» είπε ο Άλφεντουρ, «με το ξημέρωμα. Για να έχουμε ξεκουραστεί λίγο.»

Ύστερα συζήτησαν σχετικά με το ποιοι θα πήγαιναν μαζί με την Κέσριμιθ και τον διπλωμάτη. Και, κατόπιν αρκετών διαφωνιών, αποφάσισαν πως θα τους συνόδευαν ο Γάρταλιν'μορ (που ήταν απαραίτητος για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του σκάφους), η πιλότος του Άλφεντουρ (απαραίτητη για να οδηγεί το σκάφος), οι δύο μισθοφόροι της Χάνκαθιρ που είχαν απομείνει, η ίδια η Χάνκαθιρ (που μπορούσε πλέον να σταθεί παρά το τραύμα της), ο Θάλβακιρ (που δεν ήθελε σε καμία περίπτωση ν'αφήσει μόνη τη μητέρα του – και η Κέσριμιθ αισθανόταν αμήχανα έτσι όπως τον άκουγε να μιλά μπροστά στους άλλους: *λες και είμαι κόρη του, μα τον Χάρλαεθ Βοκ! Αυτό το παιδί είναι τρελό!*), και η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ.

Η Κέσριμιθ είπε ότι δεν θα δεχόταν μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας να έρχονταν μαζί της, ούτε ανθρώπους που μπορούσαν να θεωρηθούν εχθροί του Βασιλείου – όπως ο Εθέλδιρ ή η Ζιρίνα.

(Η Ζιρίνα, ούτως ή άλλως, δεν σκόπευε να πάει. Και ο Εθέλδιρ το ίδιο.)

Αλλά του Θόρεντιν δεν του άρεσε που η Κέσριμιθ ζήτησε, επίσης, από εκείνον να μείνει εδώ μαζί με την Ολέρια. «Η πόλη δεν είναι πλέον ασφαλής για εμάς, *νιρλίσα*. Τι να κάνουμε εδώ;»

«Βοηθήστε τον Φύλακα αν μπορείτε,» αποκρίθηκε η Αρχόντισσα. «Αλλά μόνο προκειμένου να *αποφευχθούν* συγκρούσεις, όχι για να γίνει μακελειό των μαχητών του Βασιλείου.»

Ο Θόρεντιν ένευσε. «Όπως επιθυμείς, *νιρλίσα*.»

Η Κέσριμιθ είπε στον Φύλακα: «Ελπίζω πως ο Θόρεντιν, οι κατάσκοποί του, και η Ολέρια δεν θα φυλακιστούν ούτε θα κακοποιηθούν με κανέναν τρόπο, Άσραδλιν...»

(Η Φαέλθανιρ βρισκόταν στα πρόθυρα να της πει να πάψει να μιλά στον Φύλακα στον ενικό σαν να ήταν ο γιος της, αλλά γι'ακόμα μια φορά συγκρατήθηκε.)

«Για την ώρα είμαστε σύμμαχοι, Κέσριμιθ. Δεν φυλακίζω ούτε κακοποιώ τους συμμάχους μου.»

Η Αρχόντισσα ένευσε και ήπιε άλλη μια γουλιά από το δεύτερο ποτήρι κρασί που είχε γεμίσει.

Ο Άσραδλιν, μετά από λίγο, στράφηκε στην αδελφή του, που είχε φάει ελάχιστα και τώρα απλά καθόταν συλλογισμένη. «Δεν είπες τίποτα από τότε που ήρθαμε στο σαλόνι, Ναλτάμα... Θα ήθελα ν'ακούσω αν έχεις κάτι να πεις.»

«Αν είχα κάτι να πω θα το είχα πει,» αποκρίθηκε στωικά εκείνη, χωρίς – όπως συνήθως – να χαμογελά.

Ακόμα δεν είναι βέβαιη ότι θα πάρουμε πίσω την πατρίδα μας, σκέφτηκε ο Άσραδλιν.

Την υπόλοιπη ημέρα την πέρασαν με προετοιμασίες για το αυριανό ταξίδι. Ο Άλφεντουρ έφυγε από την οικία των Φέρενερ μαζί με τις δίδυμες, τον Γάρταλιν'μορ, και τη Λαρβάκι. Πήγαν στη *Φωλιά του Τίγρη,* στο Σκοτεινό Παζάρι, για να μιλήσουν στη Χάνκαθιρ και την πιλότο που ήταν εκεί.

Η Λαρβάκι είπε στον Άλφεντουρ, το βράδυ, όταν βρίσκονταν στο δωμάτιό τους ξαπλωμένοι πλάι-πλάι: «Είσαι σίγουρος ότι δεν θες να έρθω;»

«Η Κέσριμιθ έχει δίκιο· καλύτερα να μείνεις εδώ.» Η Αρχόντισσα είχε πει ότι η παρουσία μιας εξωδιαστασιακής πιθανώς να μη φαινόταν θετική στην Αυλή του Βασιληά της Χάρνωθ. «Θα βοηθήσεις και τον Φύλακα όσο μπορείς.»

«Δε χρωστάω τίποτα στον Φύλακα· μόνο στον Εθέλδιρ.»

«Θα βοηθήσεις τον Εθέλδιρ, τότε.»

Η Λαρβάκι αναστέναξε κι έριξε το ένα μακρύ, πορφυρόδερμο πόδι της γύρω από τη μέση του. «Δε νομίζω ότι χρειάζεται και τόσο τη βοήθειά μου. Σ'αντίθεση μ'εσένα.» Τον καβάλησε, νιώθοντάς τον να σκληραίνει κάτω από το εσώρουχό της.

«Το θεωρώ απίθανο να παρουσιαστεί κίνδυνος στην Πρωτεύουσα του Βασιλείου.»

«Δεν είναι ανάγκη να βγω από το σκάφος· μπορώ να είμαι συνέχεια μέσα – κουκουλωμένη, αν επιμένει η Κέσριμιθ.»

«Και δε θα φανεί αυτό ύποπτο σε κάποιους; Κατά πάσα πιθανότητα, δε θα πάμε και θα φύγουμε την ίδια μέρα, Λαρβάκι. Καλύτερα να μείνεις εδώ.»

«Θα σε δαγκώσω,» του είπε και, λυγίζοντας από πάνω του, φίλησε το μαυρόδερμο στέρνο του, την κοιλιά του, και κατέβηκε πιο χαμηλά, τραβώντας με τα δύο χέρια την περισκελίδα του...

Στη μονοκατοικία των Φέρενερ, εν τω μεταξύ, υπήρχε αξιοσημείωτη πολυκοσμία. Ο Φύλακας είχε προτείνει η Αρχόντισσα να διανυκτερεύσει εδώ, αλλά ορισμένοι από τους συνοδούς της μπορούσαν να φύγουν. Ο Θάλβακιρ, όμως, διαφώνησε, και ο Θόρεντιν επίσης· δεν ήθελαν να διώξουν ούτε έναν από τους τέσσερις κατασκόπους που ήταν μαζί τους. Και η Ολέρια είχε την ίδια γνώμη· έδειχνε φοβισμένη εδώ, ανάμεσα σε εχθρούς του Βασιλείου, παρότι φιλοξενούνταν υπό φιλικές συνθήκες, δεν ήταν αιχμάλωτοι.

Ο Παρνάλθιρ και η σύζυγός του, η Καλφίριθ, δυσκολεύτηκαν να βρουν χώρο για την Αρχόντισσα και τους δικούς της. Στο σπίτι τους ήταν ήδη αρκετοί ξένοι: ο Άσραδλιν, η Φαέλθανιρ, η Ναλτάμα'χοκ, ο Βάρναλιρ ο Μαυρόλυκος Αρχικαβαλάρης και μερικοί άλλοι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδες, η Άνφιρ η Πρώτη Πολεμοδέσποινα και μερικές άλλες Πολεμοδέσποινες, υπηρέτες, μάγοι, μισθοφόροι... Και ο Εθέλδιρ, επίσης, εδώ θα έμενε απόψε. (Η μόνη φορά που είχε συμφωνήσει να κοιμηθεί στην οικία των Φέρενερ, και η Ζιρίνα χαιρόταν γι'αυτό. Τον πήρε στο δωμάτιό της, φυσικά.) Ο Παρνάλθιρ και η Καλφίριθ ρώτησαν την Αρχόντισσα αν θα την πείραζε να κοιμηθεί στο σαλόνι μαζί με τους συνοδούς της. Θα τους έφερναν λυόμενα κρεβάτια, βέβαια...

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Αφού δεν υπάρχει χώρος αλλού.»

«Μας συγχωρείτε κιόλας...» είπε η Καλφίριθ.

«Δεν υφίσταται πρόβλημα· καταλαβαίνω. Τι σας λέει για μένα η κόρη σας;»

«Δεν ακούμε όλα όσα μάς λέει η κόρη μας,» τη διαβεβαίωσε η Καλφίριθ, βέβαιη ότι η Κέσριμιθ αναφερόταν στη Ζιρίνα κι όχι στην άλλη κόρη τους. «Κι εκείνη θα έπρεπε ν'ακούει περισσότερο αυτά που της λέμε εμείς.» (Η Καλφίριθ ήταν τσαντισμένη που ο Εθέλδιρ θα κοιμόταν στο δωμάτιο της Ζιρίνα. Δεν τον θεωρούσε σωστό άνθρωπο γι'αυτήν.)

«Σωστότατη παρατήρηση, κυρία μου,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Είναι αρκετά... παρορμητική η Ζιρίνα.» *Σκύλα τελείως. Λυσσασμένη λύκαινα της Θορμάνκου,* ήθελε στην πραγματικότητα να πει· αλλά αυτό δεν θα ήταν και τόσο διπλωματικό.

Ο Παρνάλθιρ καθάρισε τον λαιμό του. «Είναι, επίσης, αρκετά *μεγάλη* πλέον ώστε να έχει τη δική της γνώμη. Και πολύς κόσμος ασπάζεται τη γνώμη της.»

Η Κέσριμιθ αποφάσισε να μην του πει τι σκεφτόταν γι'αυτό.

Οι υπηρέτες της οικίας έφεραν τα λυόμενα κρεβάτια και τα τοποθέτησαν μέσα στο σαλόνι όπως επιθυμούσαν η Αρχόντισσα και οι δικοί της. Δύο κρεβάτια τοποθετήθηκαν σε μια γωνία για να ξαπλώσουν η Κέσριμιθ και ο Θάλβακιρ. Ένα άλλο κρεβάτι τοποθετήθηκε στην αντικρινή γωνία για να κοιμηθούν μαζί ο Θόρεντιν και η Ολέρια. Και τ'άλλα τέσσερα κρεβάτια τοποθετήθηκαν δίπλα σ'έναν κεντρικό τοίχο του μεγάλου δωματίου, για τους τρεις κατασκόπους και τη Ζάμαρνιθ. Τα έπιπλα του σαλονιού παραμερίστηκαν από δω κι από κει, όσο πιο τακτικά γινόταν.

«Μητέρα,» ψιθύρισε ο Θάλβακιρ, όταν είχαν ξαπλώσει, «κοιμάσαι;»

Η Κέσριμιθ τού είχε γυρισμένη την πλάτη. «Όχι.»

«Να σου μιλήσω;»

Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Μ'έχεις κάνει ρεζίλι, το ξέρεις;»

Ο Θάλβακιρ ξαφνιάστηκε. «Τι;»

«Ήμουν – *ακόμα* είμαι – η Βασιλική Αντιπρόσωπος του Προτεκτοράτου της Φάνρηβ, μα τον Χάρλαεθ Βοκ,» του είπε μιλώντας έντονα αλλά χωρίς να υψώσει τη φωνή της, «όχι η διανοητικά καθυστερημένη θεία σου που είναι ανίκανη να στρώσει την εσάρπα της μόνη!»

Ο Θάλβακιρ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Σε ποια θεία μου αναφέρεσαι, μητέρα;»

«Σε καμια συγκεκριμένη· θεωρητικά μιλάω!»

Ο Θάλβακιρ δίστασε για λίγο· ύστερα: «Ο μπαμπάς λέει ότι πρέπει να σε προσέχω.»

«Ο πατέρας σου είναι τρελός, παιδί μου· να μην τον ακούς.»

Ο Θάλβακιρ μειδίασε· τα λευκά δόντια του στραφτάλισαν πάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του που σχεδόν χανόταν μες στις σκιές της ημιφωτισμένης αίθουσας. «Έχει δίκιο όμως. Και σ'αγαπά.»

«Μη λες ανοησίες.»

«Είναι αλήθεια.» Δεν χαμογελούσε πλέον. «Και...» κόμπιασε, «και, και γι'αυτό ήθελα να σου πω. Τώρα, πριν μου πεις εσύ ότι... Γι'αυτό ήθελα να σου πω.»

«Ότι μ'αγαπά ο πατέρας σου; Μη συγχέεις–»

«Όχι αυτό ακριβώς.»

«Τι είναι, τότε;»

«Χτες,» είπε ο Θάλβακιρ, «όταν ήμασταν στο χωριό. Όταν μπήκες να κάνεις μπάνιο... Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, μαμά, *γιατί* πηγαίνεις μ'ανθρώπους όπως τον Θόρεντιν;»

Τα μάτια της γυάλισαν οργισμένα. «Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά!»

«Το ίδιο μού απάντησε κι εκείνος...»

«*Του το είπες;* Του είπες ότι–; Και γιατί μας παρακολουθούσες; Δεν είχες τίποτ' άλλο να κάνεις;»

«Απλά έτυχε νάμαι έξω από την πόρτα. Ήταν μικρό το σπίτι, μητέρα! Η γυναίκα του κοιμόταν παραδίπλα, μα τον Χάρλ–»

«Δε σ'ενδιαφέρει τι κάνω στην προσωπική μου ζωή, Θάλβακιρ. Και να μην ανακατευτείς ξανά· θα με θυμώσεις πολύ.»

Ο Θάλβακιρ στράφηκε απ'την άλλη, κοιτάζοντας τις σκιές, αμίλητος.

Η Κέσριμιθ αναρωτήθηκε αν ήταν πολύ απότομη μαζί του. Ήταν μικρός, δεν ήθελε να τον πληγώσει. Για εκείνη *πάντα* θα ήταν μικρός.

Τον αγκάλιασε δυνατά. «Θάλβακιρ! Ξέρεις πόσο σ'αγαπώ, έτσι; Το αμφιβάλλεις;»

«Δεν το αμφιβάλλω, μαμά–»

Η Κέσριμιθ φίλησε το μάγουλό του.

«–αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί δεν αγαπάς και τον μπαμπά. Τι σου έχει κάνει;»

«Όταν μεγαλώσεις θα καταλάβεις.»

«Είμαι εικοσιπέντε χρονών, μα τα μούσια του Χάρλαεθ Βοκ, όχι δεκαπέντε!»

«Μικρός είσαι ακόμα. Κοιμήσου τώρα· αύριο θα σηκωθούμε πρωί.» Τον ξαναφίλησε στο μάγουλο και, αφήνοντάς τον από την αγκαλιά της, του γύρισε την πλάτη όπως πριν.

Ο Θάλβακιρ κοίταζε το ταβάνι, ως συνήθως μπερδεμένος με τη συμπεριφορά της μητέρας του. *Ο πατέρας έχει δίκιο. Πρέπει να την προσέχω.*

Η Ζαφειρία ωλ Φέρενερ βρισκόταν στη μονοκατοικία της οικογένειάς της σήμερα (όπως όλες τις τελευταίες ημέρες), και είχε δει την Αρχόντισσα και τους δικούς της, είχε μάθει τι *ακριβώς* είχε συμφωνηθεί με την Κέσριμιθ και τον Φύλακα· ο πατέρας της, ο Παρνάλθιρ, της τα είχε πει: τον είχαν αφήσει να διαβάσει ολόκληρο το έγγραφο. Με τη Ζιρίνα, η Ζαφειρία δεν είχε μιλήσει· η αδελφή της έδειχνε να χαίρεται που ο Πρόμαχος θα έμενε στο σπίτι τους: αμέσως στο δωμάτιό της τον είχε τραβήξει με την πρώτη ευκαιρία. *Άσ' τη να χαίρεται. Άσ' τους και τους δύο να χαίρονται. Καλύτερα να είναι απασχολημένοι – πολύ απασχολημένοι – και βαθιά κοιμισμένοι απόψε...*

Η Ζαφειρία έγραψε ένα σύντομο μήνυμα και το έστειλε στον Κάλλεντουρ μ'ένα από τα *σίρκι'θ* της οικίας των Φέρενερ. Το *σίρκι'θ* σύντομα επέστρεψε χωρίς κανένα χαρτάκι στο στόμα. Ο αρχηγός των αυτονομιστών είχε λάβει το σήμα της, και δεν θ'αργούσε να έρθει.

Η Ζαφειρία βγήκε στον κήπο, μες στη νύχτα, παριστάνοντας πως έκανε μια βόλτα για να πάρει αέρα. Καπνίζοντας ένα μακρύ τσιγάρο. Τα πυρόξανθα μαλλιά της κρύβονταν κάτω από το ναυτικό μαντήλι της – ένα μαντήλι της μόδας του Θαλασσοδάσους, που οι γυναίκες φορούσαν στο κεφάλι και οι άντρες στο λαιμό. Στα μάτια της ήταν ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά. Αλλά οι πιθανότητες να μην την αναγνωρίσουν οι φρουροί ήξερε πως, δυστυχώς, ήταν ελάχιστες.

Δε γινόταν αλλιώς, όμως. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να μπουν οι αυτονομιστές στην οικία χωρίς θόρυβο. Τώρα που ο Φύλακας και η Πριγκίπισσα ήταν εδώ, το σπίτι περιφρουρείτο *πολύ* καλά. Και η Ζαφειρία είχε μάθει ότι η Ζιρίνα είχε ήδη φροντίσει δύο μισθοφορι-

κές ομάδες να είναι στη μονοκατοικία, πολύ προτού έρθει ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ. Φοβόταν για την ασφάλεια της οικογένειάς της. Και δεν είχε άδικο, μ'αυτούς τους καταραμένους Χαρνώθιους.

Εκεί που *είχε* άδικο ήταν πως η Κοινοπολιτεία ήταν καλύτερη από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Η Ζαφειρία θα προτιμούσε η πόλη της να ήταν ελεύθερη από *όλους*. Και το γεγονός ότι σπάνια εξέφραζε πολιτικές απόψεις – ποτέ, ουσιαστικά – την έκανε τέλεια κατάσκοπο των αυτονομιστών. Κανένας δεν υποπτευόταν την όμορφη ηθοποιό: ούτε υποστηρικτής του Βασιλείου ούτε υποστηρικτής της Κοινοπολιτείας.

Τρεις κουκουλωμένες μορφές πλησίασαν την καγκελόπορτα του κήπου με σάκους στους ώμους. Οι φρουροί τούς σταμάτησαν αμέσως.

«Τι θέλετε;»

«Να μιλήσουμε σε μια φίλη,» αποκρίθηκε ένας άντρας που φαινόταν εύσωμος κάτω από την κάπα του.

«Το όνομά της;»

Η Ζαφειρία πλησίασε. «Τους περιμένω. Για εμένα έρχονται. Δεν υπάρχει πρόβλημα, ανοίξτε τους.»

Οι φρουροί άνοιξαν την καγκελόπορτα, και ο Ζόρελνιρ μπήκε ακολουθούμενος από την Έρνελιθ και τον Κάλνεντουρ...

Ο Εθέλδιρ δεν μπορούσε να ησυχάσει. Δεν ήθελε να κοιμηθεί· ο αδελφός του ίσως να προσπαθούσε να κάνει κάτι απόψε. Αν είχε πληροφορηθεί ότι η Κέσριμιθ βρισκόταν εδώ.... Και οι μέθοδοι που είχε ο Κάλνεντουρ για να παίρνει πληροφορίες ήταν πολλές...

«Μην ανησυχείς,» του είπε η Ζιρίνα, ξαπλωμένη ημίγυμνη στο κρεβάτι. «Έλα κοντά μου.»

Ο Εθέλδιρ στεκόταν μπροστά στη μισάνοιχτη πόρτα του μπαλκονιού, κρατώντας την κουρτίνα παραμερισμένη και κοιτάζοντας έξω· δεν είχε βγάλει ούτε τις μπότες του. «Καλύτερα να προσέχουμε απόψε, Ζιρίνα.»

Εκείνη γέλασε. «Πώς να μπει ο Κάλνεντουρ εδώ μέσα, αγάπη μου; Δεν ξέρεις πόσοι φρουρούν την οικία των Φέρενερ τώρα; Ποιους να μετρήσω πρώτα – τους δικούς μου μισθοφόρους; του Άσραδλιν; της Πριγκίπισσας; Το σπίτι μας είναι *απόρθητο*. Πιο απόρθητο από το Μέγαρο των Φυλάκων, μα τον Νούρκας! –Έλα να ξαπλώσουμε!»

Ο Εθέλδιρ δεν μίλησε, συνεχίζοντας να κοιτάζει έξω. Περνώντας από την κουρτίνα βγήκε στο μπαλκόνι.
«Μη μου πεις ότι κωλώνεις επειδή είμαστε στο σπίτι μου!» του φώναξε η Ζιρίνα, πειραχτικά.
Καμια απάντηση δεν έλαβε.
«Έλα μέσα, Εθέλδιρ!»
Πάλι, καμια απάντηση.
«Θα το πάρω προσωπικά, σ'το λέω!»
Τίποτα.
«Κανένας δεν πρόκειται νάρθει, ρε αγάπη μου· έλα μέσα.»
Ο Εθέλδιρ δεν επέστρεψε.
Η Ζιρίνα κούνησε το κεφάλι, απεγνωσμένα. *Αν δεν ήταν ξεροκέφαλος, μάλλον δεν θα ήταν Πρόμαχος της Επανάστασης...* Φόρεσε τη ρόμπα της κι έπιασε ένα βιβλίο ποίησης από δίπλα, ανοίγοντάς το κι αρχίζοντας να διαβάζει ξαπλωμένη μπρούμυτα.
«Ζιρίνα!» είπε ο Εθέλδιρ, μετά από κάποια ώρα, μπαίνοντας στο δωμάτιο. «Έλα – γρήγορα!»
«Τι;»
«Έλα!»
Βγήκαν στο μπαλκόνι και είδαν κάποιους να έρχονται από την καγκελόπορτα του κήπου. Οι τρεις φορούσαν κάπες και κουκούλες, η τέταρτη – γυναίκα μάλλον – ναυτικό μαντήλι και ασημόχρωμα γυαλιά.
«Αυτοί οι τρεις πλησίασαν την πύλη από έξω,» είπε ο Εθέλδιρ, «και η γυναίκα με τα γυαλιά – που ήταν μέσα στον κήπο – φάνηκε να ζήτησε απ'τους φρουρούς να τους ανοίξουν.»
Η Ζιρίνα συνοφρυώθηκε. «Παράξενο... Ποιοι μπορεί νάναι, τέτοια ώρα;» *Και γιατί αυτή μού θυμίζει κάτι;*
«Εγώ μπορώ να κάνω μια υπόθεση.» Ο Εθέλδιρ μπήκε πάλι στο δωμάτιο, τραβώντας το πιστόλι του από το θηκάρι.
Η Ζιρίνα τον ακολούθησε. «Δεν είναι δυνατόν να νομίζεις ότι είναι ο αδελφός σου!»
«Γιατί να *μην* το νομίζω; Για τον Κάλνεντουρ μιλάμε.» Άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και βγήκε στον διάδρομο.
Η Ζιρίνα άρπαξε, για καλό και για κακό, το δικό της πιστόλι από το δρύινο γραφείο και τον ακολούθησε ξανά. «Περίμενε!» είπε, τρέχοντας ξυπόλυτη.

4
Φονική Εισβολή· Απρόσμενος Προστάτης· Γέλια και Θρήνοι

Η Ζαφειρία τούς έδειξε τα παράθυρα του σαλονιού και μετά απομακρύνθηκε λίγο, μένοντας κρυμμένη στα σκοτάδια του κήπου, ενώ οι τρεις αυτονομιστές πλησίαζαν, από έξω, το μέρος όπου κοιμόνταν η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ και οι συνοδοί της.

Αφού έριξαν μια ματιά από τα τζάμια, για να δουν μέσα στην ημιφωτισμένη αίθουσα πού βρίσκονταν οι ξαπλωμένοι στόχοι τους, ο Κάλνεντουρ έκανε δυο νοήματα – ένα στην Έρνελιθ κι ένα στον Ζόρελνιρ – κι ύστερα χωρίστηκαν, ο καθένας πηγαίνοντας και σ’ένα παράθυρο, καθώς ήταν τρία. Δεν αποδείχτηκε δύσκολο να τα ανοίξουν· τα πατζούρια δεν ήταν κλειστά. Έβαλαν ατσάλινες λεπίδες μέσα στις χαραμάδες και πίεσαν μ’όλη τους τη δύναμη, σπάζοντας τα μάνταλα, βγάζοντάς τα απ’τις θέσεις τους.

Ο Θάλβακιρ ήταν ακόμα ξύπνιος, ξαπλωμένος πλάι στη μητέρα του, κι άκουσε τους ξαφνικούς θορύβους. Είδε τα παράθυρα ν’ανοίγουν και τις σκιερές μορφές πίσω τους. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι του.

Ο Κάλνεντουρ τον είδε επίσης – καταλαβαίνοντας ότι δεν ήταν κοιμισμένος πριν, όπως οι άλλοι – και τον πυροβόλησε με το πιστόλι του, μη μπορώντας φυσικά να διακρίνει τίποτα περισσότερο από αυτόν παρά μια μαυρόδερμη φιγούρα με πράσινα μαλλιά.

Ο Θάλβακιρ τινάχτηκε πίσω με μια κραυγή ενώ μπλε αίμα πεταγόταν από το στήθος του.

Οι αυτονομιστές πήδησαν μέσα στο σαλόνι, από τα παράθυρα: ο Κάλνεντουρ πυροβολούσε ξανά, χτυπώντας έναν άλλο που ανασηκωνόταν τραβώντας πιστόλι (έναν από τους κατασκόπους του Θόρεντιν)· ο Ζόρελνιρ, έχοντας εισβάλει σχετικά κοντά στο κρεβάτι ενός (της Ζάμαρνιθ), έκανε να τον καρφώσει με το ξιφίδιο που είχε χρησιμοποιήσει για να διαρρήξει το παράθυρο, αλλά εκείνος – *εκείνη,*

διαπίστωσε ξαφνικά – είχε μόλις ξυπνήσει, και κινήθηκε αποφεύγοντας παρά τρίχα τη λεπίδα, η οποία έσκισε το μαξιλάρι· η Έρνελιθ εκτόξευσε την *άσραθ* της προς μια φιγούρα που σηκωνόταν στην άλλη άκρη του δωματίου–

Αυτή η φιγούρα ήταν η Ολέρια, η οποία είχε τιναχτεί από τους θορύβους, περίτρομη. Βλέποντας τον μεταλλικό δίσκο να έρχεται στροβιλιζόμενος καταπάνω της, ούρλιαξε– Ο Θόρεντιν την τράβηξε κάτω, σπρώχνοντας το κεφάλι της, και η *άσραθ* ίσα που την αστόχησε.

Ο Κάλνεντουρ πυροβόλησε ακόμα έναν κατάσκοπο, σκοτώνοντάς τον. Η Ζάμαρνιθ τράβηξε το πιστόλι της, αλλά ο Ζόρελνιρ τής έριξε πρώτος με το δικό του πιστόλι, κατακέφαλα, τινάζοντας μυαλά, αίματα, κόκαλα, και καστανά μαλλιά. Ο τελευταίος κατάσκοπος είχε τιναχτεί όρθιος, και γονάτισε, στρέφοντας το πιστόλι του προς τον Κάλνεντουρ– Η *άσραθ* της Έρνελιθ τον χτύπησε στον αυχένα, σπάζοντάς του τη σπονδυλική στήλη και σωριάζοντάς τον νεκρό.

Η Κέσριμιθ είχε ξυπνήσει από τον σαματά και, βλέποντας τον Θάλβακιρ αιμόφυρτο πλάι της, η αναπνοή της είχε κοπεί. Καταλάβαινε όμως πως αν δεν δρούσε γρήγορα θα τη σκότωναν· δολοφονούσαν τους πάντες μες στο σαλόνι! Δίχως καθυστέρηση έπεσε πίσω απ’το λυόμενο κρεβάτι της–

–την ίδια στιγμή που ο Κάλνεντουρ την πυροβολούσε, πετυχαίνοντας μόνο το στρώμα. Κι από την κίνησή της διέκρινε τα κόκκινα μαλλιά της. *Αυτή είναι!* σκέφτηκε. *Η ίδια η Χαρνώθια λύκαινα!*

Ο Ζόρελνιρ έστρεψε το πιστόλι του προς την άλλη μεριά της αίθουσας, όπου βρισκόταν το κρεβάτι του Θόρεντιν. Ο Αρχικατάσκοπος, έχοντας το ένα του χέρι γύρω απ’τη γυναίκα του, την παρέσυρε κάτω απ’το κρεβάτι, ενώ με το άλλο χέρι τραβούσε το πιστόλι του. Ο Ζόρελνιρ πυροβόλησε, αστοχώντας – πετυχαίνοντας το στρώμα κι έναν πίνακα στον τοίχο.

Ο Θόρεντιν, σημαδεύοντάς τον δίπλα απ’το λυόμενο κρεβάτι, πάτησε τη σκανδάλη και τον χτύπησε στην κνήμη. Ο εύσωμος, μυώδης άντρας βρυχήθηκε, πέφτοντας στο ένα γόνατο.

Η *άσραθ* της Έρνελιθ τραγούδησε στον αέρα, κατευθυνόμενη προς τον Θόρεντιν. Χτύπησε μόνο τον τοίχο, όμως, κι επέστρεψε στην κυνηγό των Σκιερών Κοιλάδων.

Η πόρτα του σαλονιού άνοιξε απότομα.

«ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ!»

Ήταν ένας μονόφθαλμος άντρας με κατάμαυρο δέρμα, μενεξεδιά μούσια και μαλλιά. Μ’ένα πιστόλι υψωμένο στο χέρι.

Κι οι τρεις αυτονομιστές αναγνώρισαν αμέσως τον Εθέλδιρ.

Πίσω του ερχόταν η Ζιρίνα, ντυμένη με μια ρόμπα, με τα γαλανά μαλλιά της να τινάζονται, έχοντας κι εκείνη πιστόλι στο χέρι. Δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι ο Εθέλδιρ είχε δίκιο. Όντως, γινόταν επίθεση κατά της Αρχόντισσας!

«Φύγε από δω, Εθέλδιρ!» φώναξε ο Κάλνεντουρ, και βάδισε προς το κρεβάτι που πίσω του κρυβόταν η Κέσριμιθ, η οποία καταριόταν το γεγονός ότι δεν είχε ένα πιστόλι κοντά της. Ο Θάλβακιρ, βέβαια, είχε πιστόλι, αλλά εκείνη δεν μπορούσε να το φτάσει εκεί όπου ο γιος της ήταν πεσμένος, πάνω στο άλλο κρεβάτι – κι όχι νεκρός, ήλπιζε – όχι νεκρός!

«Μας πρόδωσες όλους, Εθέλδιρ! Αλλά δεν θα το αφήσω να συνεχιστεί!» έλεγε ο Κάλνεντουρ πλησιάζοντας την καλυμμένη Αρχόντισσα και πυροβολώντας, γεμίζοντας σφαίρες το στρώμα του κρεβατιού που την προστάτευε. Η Κέσριμιθ είχε διπλωθεί, κατεβάζοντας το κεφάλι.

Ο Ζόρελνιρ και η Έρνελιθ πυροβολούσαν το κρεβάτι πίσω απ’το οποίο κρύβονταν ο Θόρεντιν και η Ολέρια. Ο Αρχικατάσκοπος και η Αρωγός δεν μπορούσαν να κουνηθούν από τη θέση τους.

Ο Εθέλδιρ τρέχοντας στάθηκε μπροστά από τα κρεβάτια της Κέσριμιθ και του γιου της, με το όπλο του υψωμένο, στραμμένο προς τον Κάλνεντουρ.

Εκείνος άλλαξε τον γεμιστήρα του πιστολιού του, απτόητος. «Δε θα με σκοτώσεις, αδελφέ. Αν ήθελες να με σκοτώσεις, θα–»

«Το ίδιο ισχύει και για σένα. Αλλά ούτε θα σ’αφήσω να σκοτώσεις την Αρχόντισσα. Φύγε όσο έχεις ακόμα καιρό.»

Ο Κάλνεντουρ γέλασε. «Θα τη σκοτώσουμε – και δεν μπορείς να μας σταματήσεις! –*Μάσκες!*» Τράβηξε μια μάσκα αερίων από την κάπα του κι αμέσως τη φόρεσε. Ο Ζόρελνιρ και η Έρνελιθ έκαναν το ίδιο. Ο Κάλνεντουρ άνοιξε τον σάκο του, βγάζοντας μια φιάλη–

«Σταμάτα! Θα σου ρίξω!»

«Δεν είναι δηλητήριο, αδελφέ, σε διαβεβαιώνω· δε θα πεθάνεις. Αλλά όλοι θα γελάσετε.» Ο Κάλνεντουρ έκανε ν’ανοίξει τη φιάλη, ενώ η Έρνελιθ και ο Ζόρελνιρ άνοιγαν τις δικές τους.

Η Ζιρίνα μπορούσε να τον πυροβολήσει – μπορούσε να τον σκοτώσει και να δώσει έτσι τέλος σ'όλα τα ύπουλα σχέδιά του – αλλά αυτό θα εξόργιζε αφάνταστα τον Εθέλδιρ μαζί της· οπότε όρμησε καταπάνω στον Κάλνεντουρ, τρέχοντας, για να τον εμποδίσει ν'ανοίξει τη φιάλη. Εκείνος στράφηκε και την κλότσησε στην κοιλιά. Η αναπνοή της κόπηκε, και η Ζιρίνα διπλώθηκε στο πάτωμα, βλέποντας χρώματα να στροβιλίζονται μπροστά της.

Ο Εθέλδιρ χίμησε στον Κάλνεντουρ, και η φιάλη έφυγε από τα χέρια του δεύτερου, κλειστή ακόμα, κυλώντας κάτω.

Αλλά οι άλλες δύο φιάλες είχαν ανοίξει, και το αόρατο αέριο εξαπλωνόταν στο δωμάτιο. Ο Θόρεντιν και η Ολέρια μύρισαν κάτι σαν το βρεγμένο χώμα μετά τη βροχή, κάτι σαν το καμένο χόρτο, και τα μυαλά τους πήραν φωτιά. Είδαν το δωμάτιο να ιδρώνει και να φταρνίζεται· είδαν πνεύματα να χορεύουν πάνω από τα σώματα των νεκρών παίζοντας ταμπούρλα· είδαν μορφές να γλιστράνε μέσα κι έξω από τους πίνακες στους τοίχους. Κι άρχισαν να γελάνε: όλ' αυτά τούς φαίνονταν τόσο αστεία!

Ο Εθέλδιρ οσμιζόταν επίσης κάτι το περίεργο· το ίδιο και η Ζιρίνα· το ίδιο και η Κέσριμιθ. Ο Πρόμαχος αμέσως έπαψε ν'ανασαίνει καθώς πάλευε με τον Κάλνεντουρ. «Κάνε πέρα, Εθέλδιρ!» γρύλισε εκείνος και, χτυπώντας τον με το γόνατό του, τον έσπρωξε απότομα, τινάζοντάς τον παραδίπλα.

Η Ζιρίνα γελούσε, τώρα, και κυλιόταν στο πάτωμα.

Αλλά η Κέσριμιθ είχε καταφέρει να τραβήξει το πιστόλι του γιου της από το θηκάρι.

Φρουροί μπήκαν από την είσοδο του σαλονιού, με όπλα υψωμένα. «Παραδοθείτε!» φώναξε ένας. «Παραδοθείτε!»

Η Κέσριμιθ πυροβόλησε, πετυχαίνοντας τον Κάλνεντουρ στο κεφάλι. Ο αρχηγός των αυτονομιστών παραπάτησε, με το αριστερό του μάτι τυλιγμένο σε μπλε αίμα· έπεσε...

Ο Ζόρελνιρ και η Έρνελιθ έτρεξαν να φύγουν· οι φρουροί τούς πυροβόλησαν αλλά δεν μπορούσαν να τους σημαδέψουν καλά γιατί είχαν μόλις επηρεαστεί απ'τον Γελωτοποιό κι έβλεπαν παραισθήσεις και γελούσαν. Το αέριο εξαπλωνόταν γρήγορα.

Τώρα και η Κέσριμιθ γελούσε.

Και ο Εθέλδιρ.

Όταν η επίδραση του Γελωτοποιού πέρασε, κανένας πια δεν γελούσε. Είχαν συμβεί πράγματα τραγικά για όλους.

Βρίσκονταν τώρα συγκεντρωμένοι στη μεγάλη τραπεζαρία της μονοκατοικίας: όχι μόνο αυτοί, αλλά και ολόκληρη η οικογένεια των Φέρενερ που ήταν εδώ, ο Άσραδλιν, η Ναλτάμα'χοκ, η Φαέλθανιρ, και οι υπόλοιποι.

Ο Κάλνεντουρ ήταν νεκρός, και ο Εθέλδιρ θλιμμένος. Δεν άξιζε τέτοιος θάνατος στον αδελφό του. Δεν άξιζε τέτοιος θάνατος σ'έναν τόσο γενναίο αγωνιστή της Επανάστασης...

Ο Θάλβακιρ ήταν επίσης νεκρός – εκείνη η πρώτη σφαίρα, ή η επόμενη που τον χτύπησε τυχαία μετά, είχε σταματήσει την καρδιά του. Η Κέσριμιθ ήταν απαρηγόρητη· προσπάθησε ν'αυτοκτονήσει αλλά δεν την άφησαν, απομακρύνοντας κάθε όπλο από κοντά της και κρατώντας την καθισμένη σε μια καρέκλα. Ο Θόρεντιν, η Ολέρια, και η Ναλτάμα'χοκ έπρεπε συγχρόνως να τη συγκρατούν για να τη σταματήσουν. Ήταν εκτός εαυτού. Κι ακόμα και τώρα η όψη της θύμιζε άγριου θηρίου. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, δάγκωνε τα χείλη της, χτυπούσε τα πόδια της στο πάτωμα.

Η Ζαφειρία ωλ Φέρενερ ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα, δείχνοντας απεγνωσμένη. Οι φρουροί την είχαν πιάσει να προσπαθεί να κρύψει τον Ζόρελνιρ και την Έρνελιθ στον κήπο.

«*Εσύ* τους έφερες εδώ;» φώναξε η Ζιρίνα. «Εσύ έβαλες τους αυτονομιστές στο σπίτι; Ήσουν μαζί τους από παλιά;»

Η Ζαφειρία, αποφεύγοντας το βλέμμα της, δεν μίλησε.

Η Ζιρίνα τη χαστούκισε καταπρόσωπο, μ'όλη της τη δύναμη. Το χέρι της πόνεσε. «Μέσα στο ίδιο μας το σπίτι! Να μας σκοτώσουν! Αυτά τα καθάρματα!»

Η μητέρα κι ο πατέρας τους ήταν σοκαρισμένοι. Ο Ναλτάφιρ επίσης. Έμοιαζαν να μην ξέρουν τι να πουν.

Ο Παρνάλθιρ ρώτησε τελικά: «Γιατί το έκανες, Ζαφειρία;»

Εκείνη ξεροκατάπιε, τρέμοντας. Τα χείλη της ήταν σπασμένα, το μάγουλό της γαλανισμένο· έγλειψε αίμα· είπε: «Δε θα σας πείραζαν, μπαμπά. Για τους Χαρνώθιους ήταν εδώ–»

Η Ζιρίνα τη χαστούκισε ξανά, και ύψωσε και για τρίτη φορά το χέρι της, αλλά ο Παρνάλθιρ τής άρπαξε τον καρπό. «Όχι,» είπε σταθερά. «Είναι αδελφή σου.»

«Δεν είναι αδελφή μου πια,» αποκρίθηκε εκείνη, με το πρόσωπό της σαν μάσκα της Θορμάνκου. Όλοι παρατηρούσαν ότι τώρα δεν θα την αναγνώριζαν αν δεν ήξεραν ότι ήταν η Ζιρίνα. «*Δεν είναι αδελφή μου αυτή η τρελή!*» ούρλιαξε.

Η Ζαφειρία σκούπισε αίμα από το πρόσωπό της μ'ένα μαντήλι που τράβηξε από τα ρούχα της – μια κίνηση που έμοιαζε σχεδόν να έχει βγει από κινηματογραφική ταινία. «Η πόλη πρέπει να είναι ελεύθερη, Ζιρίνα... Σκοτώσατε τον Κάλνεντουρ. Σκοτώσατε τον σημαντικότερο άνθρωπο που αγωνιζόταν για την ελευθερία της πόλης. Συνωμοτείτε με Χαρνώθιους. Θα υπάρ–»

Η Ζιρίνα έκανε να της όρμησε αλλά ο πατέρας της την τράβηξε πίσω.

«Θα υπάρξει ανταπόδοση,» τελείωσε τα λόγια της η Ζαφειρία. «Όχι από εμένα· εγ–»

«Θα σε σκοτώσω! Μα τον Νούρκας, θα σε σκοτώσω!» Αλλά ο πατέρας τους ακόμα κρατούσε τη Ζιρίνα μακριά από την αδελφή της.

Ο Εθέλδιρ, νιώθοντας το βάρος του θανάτου του Κάλνεντουρ να πλακώνει το στήθος του, νιώθοντας ότι ο ίδιος, κατά κάποιο τρόπο, ευθυνόταν για τον θάνατο του αδελφού του, στράφηκε στη Ζαφειρία. «Καταλαβαίνεις τι ήθελαν οι αυτονομιστές; Να μας εμποδίσουν απ'το να φέρουμε ειρήνη στην πόλη. Να μας–»

«Δεν είμαι χαζή, Πρόμαχε. Καταλαβαίνω. Γνωρίζω ακριβώς τι σχεδιάζατε.»

«Και θα προτιμούσες ο πόλεμος να συνεχιστεί;»

«Θα προτιμούσα η Φάνρηβ να μη βρίσκεται υπό τον έλεγχο της Κοινοπολιτείας.»

Η Φαέλθανιρ – που παρατηρούσε τα δρώμενα με κάποιο δέος, όφειλε να παραδεχτεί – είπε: «Η Κοινοπολιτεία είναι απλά μια συμμαχία, Ζαφειρία. Δεν υπάρχει κεντρική εξουσία. Η Φάνρηβ θα είναι ελεύθερη, όπως παλιά.»

«Γιατί η *Νάζρηβ* τότε δεν είναι στην Κοινοπολιτεία των Τεσσάρων Δασών, Πριγκίπισσα;»

«Η Νάζρηβ...» η Φαέλθανιρ ανασήκωσε τους ώμους, «προτιμά να μην είναι.»

«Η Νάζρηβ δεν έχει *ανάγκη* την Κοινοπολιτεία, ούτε μπορεί να απειληθεί από αυτήν· έτσι δεν γίνεται να την εξαναγκάσετε να μοιράζεται τον πλούτο της μαζί σας.»

«Και μέχρι τώρα,» είπε ο Ναλτάφιρ, «όλοι νομίζαμε ότι δεν σ'ενδιέφερε καθόλου η πολιτική, Ζαφειρία...» Ακόμα φαινόταν σαστισμένος.

«Είναι, σίγουρα, καλή ηθοποιός!» σύριξε η Ζιρίνα. Και στράφηκε στον Άσραδλιν. «Φύλακά μου, είχατε πει ότι δεν θα ξαναδείξετε έλεος σε προδότες. Αυτή η γυναίκα» – έδειξε την αδελφή της – «έφερε φονιάδες μέσα στο σπίτι μας! Εχθρούς όλων μας!»

Η Ζαφειρία ατένισε τον Άσραδλιν ψύχραιμα, αγνοώντας τη Ζιρίνα.

Εκείνος, καθισμένος ανάμεσα στον Βάρναλιρ και στη Φαέλθανιρ, αναστέναξε και είπε: «Κύριε Παρνάλθιρ. Είμαι ευγνώμων για τη φιλοξενία σας και τη βοήθειά σας. Δεν θα πάρω απόφαση για την κόρη σας – όχι μέσα στο ίδιο σας το σπίτι. *Εσείς* θα αποφασίσετε ό,τι νομίζετε.»

Η φωνή του Παρνάλθιρ ωλ Φέρενερ ήταν πνιχτή: «Μη μου ζητάτε να σκοτώσω την κόρη μου, Εξοχότατε...»

«Δε σας ζητάω τίποτα. Εσείς αποφασίζετε, σας είπα. Ό,τι θέλετε. Όποια κι αν είναι η απόφασή σας θα τη σεβαστώ· τ'ορκίζομαι στον Νούρκας, και στον πατέρα μου και στον αδελφό μου που κατοικούν πλέον στον Μεταθανάτιο Κήπο.»

Σιγή ακολούθησε μέσα στο μεγάλο δωμάτιο· μόνο οι θρήνοι της Κέσριμιθ ακούγονταν, η οποία δεν έδινε σημασία τι έλεγαν ή τι έκαναν οι άλλοι, πνιγμένη στην ξαφνική θλίψη που είχε τυλίξει το νου και την ψυχή της.

Ο Παρνάλθιρ έκλεισε τα βλέφαρα, ενώ η Ζιρίνα γλιστρούσε από τη χαλαρωμένη λαβή του. Τον καταλάβαινε. Καταλάβαινε πώς πρέπει να αισθανόταν. Αλλά δεν αισθανόταν το ίδιο. Δεν αισθανόταν *καθόλου* το ίδιο! Η *Ζαφειρία*... Η Ζαφειρία, γαμώ την ουρά του Ιουράσκε! Τους είχε προδώσει με τον χειρότερο τρόπο. Ή, ίσως, με τον *δεύτερο* χειρότερο τρόπο· ο πιο χειρότερος θα ήταν να είχε γίνει σύμμαχος του καταραμένου Στρατηγού Σέλιρ αλ Σίριλναθ!

Και τόσο καιρό – όπως είχε μόλις πει ο Ναλτάφιρ – *όλοι μας νομίζαμε ότι δεν ασχολιόταν με την πολιτική!*

Η Ζιρίνα ήθελε να τη σπάσει στο ξύλο. Ήθελε να–

Αλλά τι θα έκανε αν ήταν τώρα στη θέση του πατέρα τους; Αν ο Φύλακας είχε πει σ'*εκείνη* ν'αποφασίσει για τη μοίρα της αδελφής της;

Και, καθώς ετούτη η σκέψη περνούσε απ'το θολωμένο μυαλό της, η Ζιρίνα πάγωσε.

«Μπαμπά...» είπε, κομπιάζοντας.

Ο Παρνάλθιρ ύψωσε το χέρι του, με τα βλέφαρα ακόμα κλειστά, σαν να προσευχόταν στον Σιλίσβας τον Σιγηλό Δαίμονα. «Όχι, Ζιρίνα. Άσε με. Δε θέλω να μου προτείνεις τίποτα.» Άνοιξε πάλι τα μάτια του, και η Ζιρίνα διέκρινε μέσα τους κάτι το σταθερό και αποφασισμένο.

«Φύλακά μου,» είπε ο Παρνάλθιρ στρεφόμενος στον Άσραδλιν. «Δεν μπορώ να σκοτώσω την κόρη μου. Ούτε να τη φυλακίσω. Θεωρείστε ότι είμαι... αδύναμος άνθρωπος–»

«Αντιθέτως, κύριε Παρνάλθιρ...»

«Ωστόσο, καταλαβαίνω πως η πράξη της δεν μπορεί να μείνει ατιμώρητη μπροστά στα μάτια όλων... Αποφασίζω, λοιπόν, αφού σ'εμένα το αναθέσατε αυτό... Αποφασίζω ότι η Ζαφειρία δεν ανήκει πλέον στον Οίκο των Φέρενερ. Είναι μονήρης, από εδώ και στο εξής. Και εξόριστη από τη Φάνρηβ. Αν παρουσιαστεί ξανά μέσα στα τείχη της πόλης, τότε θα πρέπει να φυλακιστεί όπως νομίζετε εσείς ή το συμβούλιο των Αιρετών.»

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Πολύ καλά, κύριε Παρνάλθιρ.»

Η Φαέλθανιρ είπε: «Η απόφασή σας είναι συνετή και δίκαιη, κύριε Παρνάλθιρ.»

Ο Παρνάλθιρ ωλ Φέρενερ δεν αποκρίθηκε τίποτα. Γύρισε και έφυγε από το δωμάτιο.

Η Ζιρίνα είπε στην αδελφή της: «Καλά θα κάνεις ν'αρχίσεις να μαζεύεις τα πράγματά σου όσο προλαβαίνεις ακόμα.»

«Δε θα καθυστερήσω,» αποκρίθηκε ψύχραιμα εκείνη καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα.

«Μισό λεπτό,» είπε ο Άσραδλιν, κι όλοι τους στράφηκαν να τον κοιτάξουν. «Θα μπορούσα να ανακαλέσω την τιμωρία του κυρίου Παρνάλθιρ, Ζαφειρία. Αν μας αποκαλύψεις πού βρίσκεται το καινούργιο άντρο των αυτονομιστών.»

«Και να ήθελα δεν μπορώ. Δεν ξέρω πού είναι.»

Τα ξημερώματα, όταν ο Άλφεντουρ μπήκε στην οικία των Φέρενερ, τους βρήκε όλους σε άθλια κατάσταση. Τα νεύρα τους ήταν σπασμένα. Τι είχε γίνει εδώ;

Η Κέσριμιθ ήταν διπλωμένη πάνω σ'έναν καναπέ, με το γαλανό δέρμα της αδυνατισμένο, μοιάζοντας μισοπεθαμένη. Ο Θόρεντιν καθόταν σε μια πολυθρόνα, με σκοτεινή, προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό του και με την Ολέρια κουλουριασμένη μέσα στην αγκαλιά του.

Ο Εθέλδιρ, καθισμένος στο τραπέζι, καπνίζοντας, είπε: «Μες στη νύχτα μάς επιτέθηκαν, Άλφεντουρ...» Ένα τασάκι γεμάτο αποτσίγαρα ήταν μπροστά του. Το μοναδικό του μάτι ήταν κατακόκκινο.

«Ο Στρατηγός;»

«Ο αδελφός μου,» είπε με βραχνή φωνή. «Και τώρα είναι νεκρός.»

«Λυπάμαι, Εθέλδιρ...»

«Δεν είναι ο μόνος νεκρός, όμως,» πρόσθεσε ο Θόρεντιν, ατενίζοντας διαπεραστικά τον διπλωμάτη, σαν εκείνος να έφταιγε για όλα, εκείνος που είχε ξεκινήσει τούτο το σχέδιο.

Ο Άλφεντουρ κοίταξε ξανά την Κέσριμιθ – και κατάλαβε. «Νούρκας...» ψιθύρισε.

«Ναι,» είπε ο Θόρεντιν, «σκότωσαν τον γιο της.»

Ο Άλφεντουρ κάθισε στον καναπέ όπου ήταν ξαπλωμένη η Κέσριμιθ. «*Νιρλίσα,* λυπάμαι.»

Εκείνη δεν μίλησε.

Ο Άλφεντουρ ρώτησε τους άλλους: «Πώς μπήκαν εδώ μέσα; Το μέρος είναι περικυκλωμένο από φρουρούς, μα τον Νούρκας! Υπάρχει καμια δίοδος της Πόλης της Αέναης Νύχτας για την οποία δεν γν–»

«Δεν υπάρχει δίοδος,» του είπε ο Εθέλδιρ. «Η αδελφή της Ζιρίνα τούς έφερε εδώ.»

Ο Άλφεντουρ τον ατένισε σαστισμένα.

«Ήταν αυτονομίστρια,» εξήγησε εκείνος, σβήνοντας ακόμα ένα τσιγάρο. «Από παλιά. Δεν το ξέραμε. Κανείς δεν το ήξερε. Η Ζιρίνα θέλει να τη σκοτώσει.»

«Πού είναι τώρα;»

«Η Ζιρίνα; Στο δωμάτιό της. Ξεκουράζεται.» Και του είπε ότι ο Φύλακας άφησε τον Παρνάλθιρ ν'αποφασίσει για τη μοίρα της κόρης του, και τι απόφαση πήρε τελικά εκείνος.

«Κανονικά,» είπε ο Θόρεντιν, «έπρεπε να την είχαν εκτελέσει. Πέρα από τον Θάλβακιρ, όλοι οι κατάσκοποί μου είναι νεκροί – και οι τέσσερις. Και λίγο έλειψε κι εμείς να ήμασταν τώρα στον Μεταθα-

νάτιο Κήπο. Ο Εθέλδιρ ήταν που ουσιαστικά έσωσε την Κέσριμιθ. Που μας έσωσε όλους. Μπήκε στο σαλόνι μερικά δευτερόλεπτα αφού είχαν εισβάλει οι αυτονομιστές.»

«Το φοβόμουν ότι ο Κάλνεντουρ θα έκανε κάτι,» είπε ο Πρόμαχος στον διπλωμάτη. «Κοίταζα απ'το μπαλκόνι της Ζιρίνα. Τους είδα να μπαίνουν. Είδα τη Ζαφειρία να τους βάζει στον κήπο σαν να ήταν επισκέπτες που περίμενε.»

Η Κέσριμιθ πήρε ξαφνικά καθιστή θέση επάνω στον καναπέ. «Μπορώ να έχω ένα τσιγάρο;» ρώτησε με φωνή άτονη, ξερή.

Ο Άλφεντουρ έκανε νόημα στις δίδυμες, που στέκονταν παραδίπλα μαζί με τη Λαρβάκι· η Αζουρίτα έβγαλε ένα τσιγάρο και το έδωσε στην Αρχόντισσα. Ο διπλωμάτης τής το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

Η Κέσριμιθ είπε: «Δεν είμαι καλά, Άλφεντουρ. Δεν μπορώ να πετάξω σήμερα για το Βασίλειο.»

«Καταλαβαίνω, *νιρλίσα*. Θα περιμένουμε,» αποκρίθηκε ήπια εκείνος.

«Θα φύγουμε αύριο,» είπε η Κέσριμιθ, φυσώντας καπνό απ'την άκρη του στόματός της. «Αύριο.»

5

Χαμένοι Ήρωες· Οργή Απέναντι στους Θεούς· η Μοίρα των Αιχμαλώτων· Κουβέντες Μέσα στο Σούρουπο

Αποβραδίς άφησαν τη Ζαφειρία να πάρει τα πράγματα που είχε φέρει στην οικία των Φέρενερ, και ο πατέρας της της έδωσε και κάποια χρήματα επιπλέον. Μερικοί μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας θα αναλάμβαναν να τη συνοδέψουν έξω από τα τείχη της Φάνρηβ, στην ύπαιθρο, κι από εκεί και πέρα θα ήταν μόνη. Η Ζαφειρία ζήτησε να την πάνε πρώτα στην Αστροφώτιστη, για να δει τον άντρα της και τον γιο της για μια τελευταία φορά, αλλά δεν συμφώνησαν, όχι για να την τιμωρήσουν μα επειδή η Αστροφώτιστη βρισκόταν στις περιοχές που ελέγχονταν από τους Χαρνώθιους. Ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να τη συνοδέψουν ώς εκεί, και ούτε μπορούσαν να την αφήσουν να πάει ασυνόδευτη. Έτσι, ο Άσραδλιν τής πρότεινε να μιλήσει τηλεπικοινωνιακά στον άντρα της και στον γιο της αν ήθελε.

«Το γνωρίζουν ότι ήσουν με τους αυτονομιστές;» τη ρώτησε, στο δωμάτιό της μέσα στη μονοκατοικία, όπου βρίσκονταν μόνοι τους μαζί με δύο μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας.

«Όχι. Γι’αυτό κιόλας....» Κοίταξε το πάτωμα, συλλογισμένη.

«Γι’αυτό δεν θέλεις να τους μιλήσεις από απόσταση;»

«Ναι.»

«Δεν πρόκειται να τους κυνηγήσω,» της είπε ο Φύλακας, «ακόμα κι αν ήξεραν ότι ήσουν αυτονομίστρια–»

«Δεν ήξεραν τίποτα!» επέμεινε η Ζαφειρία στρέφοντας τώρα επάνω του τα όμορφα μάτια της που γυάλιζαν από θυμό. «Και δεν ήμουν ‘αυτονομίστρια’. Ήμουν κατάσκοπός τους. Τους έδινα πληροφορίες από την Αστροφώτιστη. Πληροφορίες για τους Χαρνώθιους, κυρίως.»

«Εντάξει,» είπε ο Άσραδλιν, «τότε θα πρέπει ν’ακολουθήσεις τους μισθοφόρους έξω από την πόλη χωρίς να μιλήσεις στην οικογένειά σου. Δε γίνεται αλλιώς.»

Η Ζαφειρία απλώς ένευσε, και μετά πήρε τα πράγματά της και με τη συνοδία των πολεμιστών της Κοινοπολιτείας έφυγε από την πόλη.

Η Ζιρίνα δεν την είδε να φεύγει. Ήταν στο δωμάτιό της και ήδη κοιμόταν, εξουθενωμένη από ό,τι είχε συμβεί. Εξουθενωμένη ψυχικά, περισσότερο, παρά σωματικά.

Το πρωί, όταν ξύπνησε, έμαθε πως η αδελφή της είχε διωχτεί από τη Φάνρηβ για πάντα. Και αναρωτήθηκε αν η Ζαφειρία θα προσπαθούσε να επιστρέψει, ύπουλα, με τη βοήθεια των αυτονομιστών πιθανώς. Ήταν, άραγε, τόσο φανατική ώστε να ριψοκινδυνέψει τη ζωή της; Η Ζιρίνα τίποτα δεν μπορούσε πλέον να αποκλείσει για την αδελφή της. Ήταν, αναμφίβολα, καλή ηθοποιός. Καλύτερη απ'ό,τι ποτέ φανταζόταν. Και ο μεγαλύτερός της ρόλος δεν ήταν στον κινηματογράφο.

Συνάντησε τον Εθέλδιρ σ'έναν από τους διαδρόμους της μονοκατοικίας.

«Ο Άλφεντουρ είναι εδώ,» της είπε. «Πριν από λίγο ήρθε. Και η Αρχόντισσα μίλησε λογικά, επιτέλους.»

«Τι είπε;»

«Ότι δεν θα πετάξουν σήμερα για το Βασίλειο, αλλά αύριο.»

«Αναμενόμενο δεν ήταν αυτό;»

Ο Εθέλδιρ ένευσε. «Αναρωτιέμαι αν θα θέλει να κηδέψουμε τον γιο της εδώ.»

«Δεν τη ρώτησες;»

«Σκέφτηκα καλύτερα να μην πω κάτι που μπορεί να την κάνει πάλι να προσπαθήσει ν'αυτοκτονήσει.»

Η Ζιρίνα αναστέναξε κι ακούμπησε τον ώμο της στον τοίχο του διαδρόμου. «Δεν... περίμενα ποτέ ότι θα το έλεγα αυτό, αλλά... νομίζω ότι τη συμπονώ. Λιγάκι.»

«Ναι,» είπε ο Εθέλδιρ, «κι εγώ.»

«Σκότωσε τον Κάλνεντουρ...»

«Ναι, τον σκότωσε. Όμως, στη θέση της, εσύ τι θα έκανες; Εκτός του ότι ο Κάλνεντουρ είχε μόλις πυροβολήσει τον γιο της, ερχόταν για να της φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι–

»Ήταν ανόητος!» είπε οργισμένα ο Εθέλδιρ. «Τρελός. Πώς... πώς μπορούσε να σκέφτεται ότι θα έμπαινε εδώ μέσα, σ'ένα μέρος τόσο καλά φρουρούμενο, και θα έφευγε ζωντανός;»

«Ίσως να τα κατάφερνε αν δεν–» Η Ζιρίνα σταμάτησε τον εαυτό της προτού πει *αν δεν ήσουν εσύ*.

Αλλά ο Εθέλδιρ κατάλαβε. «Ναι: αν δεν ήμουν εγώ. Φταίω–»

«Δε φταις εσύ, Εθέλδιρ!» Η Ζιρίνα έσφιξε ξαφνικά το πουκάμισό του μέσα στις γροθιές της, κρατώντας τον κοντά της. «Το *ξέρεις* πως δεν φταις εσύ. Απλά γνώριζες πώς δρα ο Κάλνεντουρ και ήσουν προσεχτικός.»

Ο Εθέλδιρ την αγκάλιασε, χωρίς ν'αποκριθεί.

Η κηδεία του Κάλνεντουρ έγινε πριν από το μεσημέρι, στον Ναό της Λωράθλου στο Υαλουργείο, και ήταν βιαστική. Τριγύρω στέκονταν πολλοί μισθοφόροι της Κοινοπολιτείας, προσέχοντας για αυτονομιστές. Τελικά, όμως, καμια επίθεση δεν συνέβη. Ο Εθέλδιρ ήταν ο μόνος συγγενής του Κάλνεντουρ που παρευρέθηκε· δεν υπήρχε χρόνος για τίποτα περισσότερο τώρα, σε μια τέτοια άσχημη περίοδο της πόλης.

Βλέποντας τις δύο πρασινοντυμένες, μασκοφόρες ιέρειες της Κυράς του Θανάτου να ρίχνουν οξέα επάνω στο καλυμμένο με άνθη και κλωνάρια σώμα του αδελφού του, να το καίνε, αισθανόταν σαν να έκαιγαν ένα μέρος του εαυτού του. Κι ένα μέρος της ιστορίας της Φάνρηβ, επίσης. Κανένας – αυτονομιστής ή μη – δεν θα ξεχνούσε πώς είχε αγωνιστεί ο Κάλνεντουρ ωλ Σαρέλκεμ εναντίον των Παντοκρατορικών. Ακόμα και οι υποστηρικτές της Κοινοπολιτείας τον σέβονταν για τον αγώνα του, και θα ήθελαν να ήταν στο πλευρό τους.

Και θα έπρεπε *να ήσουν στο πλευρό μας, αδελφέ,* σκέφτηκε ο Εθέλδιρ. *Αν ήσουν στο πλευρό μας, ο θάνατός σου και πολλά άλλα κακά θα είχαν αποφευχθεί.*

Ναι, πολλά, πάρα πολλά κακά θα είχαν αποφευχθεί...

Μετά από την κηδεία του Κάλνεντουρ, οι δύο ιέρειες της Λωράθλου κήδεψαν τη Ζάμαρνιθ και τους τρεις άλλους κατασκόπους του Θόρεντιν.

Η Κέσριμιθ δεν ήθελε να κηδέψουν τον γιο της. Δεν ήθελε να τον κηδέψουν εδώ. «Η θέση του είναι στο Βασίλειο της Χάρνωθ,» είχε πει όταν προετοιμάζονταν για την κηδεία του αδελφού του Εθέλδιρ, βρισκόμενοι ακόμα στην οικία των Φέρενερ. «Θα τον πάρω μαζί μου.»

Ο Άσραδλιν δεν είχε διαφωνήσει, ούτε κανένας άλλος. Ένας Βιοσκόπος έκανε μια Μαγγανεία Σηπτικής Επιβραδύνσεως επάνω στο πτώμα του Θάλβακιρ, για να μην αλλοιωθεί, και το άφησαν σ'ένα από τα δωμάτια του σπιτιού, ξαπλωμένο σε κρεβάτι.

Η Κέσριμιθ βρισκόταν τώρα εκεί, ενώ γίνονταν οι κηδείες στον Ναό της Λωράθλου. Ήταν γονατισμένη μπροστά στο νεκρό σώμα του γιου της και μιλούσε, σιωπηλά, στον Χάρλαεθ Βοκ.

Τον καταριόταν. Μέσα στο μυαλό της, τον καταριόταν που δεν είχε προστατέψει τον Θάλβακιρ από τους εχθρούς της. Που δεν είχε κάνει εκείνες τις σφαίρες ν'αστοχήσουν. Που δεν είχε κάνει το σώμα του Θάλβακιρ ν'αντέξει.

Ποια είναι η δύναμή σου, Χάρλαεθ Βοκ, αν δεν μπορείς να προσφέρεις τίποτα στους υπέρμαχους του Βασιλείου; Ποια είναι η χρησιμότητά σου; Μόνο για να εκπαιδεύονται ψυχροί δολοφόνοι στο όνομά σου;

«Προδότη!» γρύλισε ο Ζόρελνιρ, τραβώντας τις αλυσίδες του. «Σκότωσες τον Κάλνεντουρ! Τον αδελφό σου!»

Ο Εθέλδιρ τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο.

Βρίσκονταν στα υπόγεια της οικίας των Φέρενερ, οι δυο τους, η Έρνελιθ, και ο Άσραδλιν. Ο Ζόρελνιρ και η κυνηγός από τις Σκιερές Κοιλάδες ήταν αλυσοδεμένοι στον τοίχο, από τη νύχτα, όταν τους είχαν πιάσει στον κήπο ενώ η Ζαφειρία προσπαθούσε να τους κρύψει.

«Τον Κάλνεντουρ ποτέ δεν θα τον σκότωνα,» είπε ο Εθέλδιρ. «Ούτε εκείνος εμένα. Πριν από μέρες τον βοήθησα να δραπετεύσει από τα χέρια των ανθρώπων της Κοινοπολιτείας – *το ξεχνάς;*» φώναξε. «Το ξεχνάς; Ή ο Κάλνεντουρ δεν σ'το είπε;»

Ο Ζόρελνιρ δεν αποκρίθηκε, αλλά το βλέμμα του ήταν άγριο σαν των γιγαντόλυκων που εκπαίδευε. Τα μακριά, κατάμαυρα μαλλιά του, που έπεφταν ώς την πλάτη του, συνέβαλλαν στο να τον κάνουν να μοιάζει όντως με γιγαντόλυκο παρότι το δέρμα του ήταν πράσινο όπως κανενός γιγαντόλυκου της Μοργκιάνης.

Ο Εθέλδιρ στράφηκε στον Άσραδλιν. «Με συγχωρείτε, Φύλακά μου,» είπε, συνειδητοποιώντας ότι είχε μόλις αποκαλύψει πως εκείνος ήταν που βοήθησε τον Κάλνεντουρ να δραπετεύσει όταν ήταν αιχμάλωτος.

Ο Άσραδλιν ανασήκωσε τους ώμους. «Ό,τι έγινε, έγινε, Εθέλδιρ. Το μέλλον μ’ενδιαφέρει μόνο.»

«Το μέλλον σας δεν είναι πολύ,» γρύλισε ο Ζόρελνιρ.

«*Αυτό είναι που θέλεις για τη Φάνρηβ;*» φώναξε ο Εθέλδιρ.

«Εσύ τι θέλεις για την πόλη σου, Εθέλδιρ;» πετάχτηκε η Έρνελιθ. «Εγώ ήρθα από τις Σκιερές Κοιλάδες για να σας βοηθήσω να αποτινάξετε τους τυράννους, κι εσύ, που αγωνίστηκες εδώ εναντίον των Παντοκρατορικών, συμμαχείς μ’αυτούς που θα παραδώσουν την πατρίδα σου σε άλλους δυνάστες!»

«Η Κοινοπολιτεία δεν είναι δυνάστες. Κι αν διαφωνείς με τις αποφάσεις μας, Έρνελιθ, μπορείς να επιστρέψεις στις Σκιερές Κοιλάδες. Δε σε καλέσαμε εδώ.»

«Αν εσύ κι ο Κάλνεντουρ πολεμούσατε μαζί,» του είπε η Έρνελιθ, «τίποτα δεν θα μπορούσε να σας σταματήσει.»

«Δε συμφωνούσαμε ποιον έπρεπε να πολεμήσουμε, όμως.»

«Τι θα κάνεις τώρα;» ρώτησε ο Ζόρελνιρ. «Θα μας σκοτώσεις κι εμάς;»

Ο Εθέλδιρ μπήκε στον πειρασμό όντως να τον σκοτώσει. Τράβηξε απότομα το ξιφίδιό του, βάζοντας την αιχμή κάτω απ’το σαγόνι του μυώδη εκπαιδευτή γιγαντόλυκων. «Δεν σκότωσα τον Κάλνεντουρ,» είπε ψύχραιμα. «Η Αρχόντισσα τον πυροβόλησε. Αφού εκείνος είχε πυροβολήσει τον γιο της. Και δεν μπορώ να πω ότι την αδικώ, παρότι ώς τώρα ήταν εχθρός μου.»

«Έχεις συμμαχήσει με Χαρνώθιους,» γρύλισε ο Ζόρελνιρ, μοιάζοντας ν’αδιαφορεί για τη λεπίδα που πίεζε την πράσινη σάρκα του. Και τα λόγια του ακούγονταν σαν βρισιά.

«Δεν έχω συμμαχήσει με Χαρνώθιους· προσπαθώ να δώσω τέλος στον πόλεμο χωρίς να σκοτωθούν εκατοντάδες άνθρωποι ακόμα.» Ο Εθέλδιρ απομάκρυνε το ξιφίδιο από τον Ζόρελνιρ. «Δεν είναι αυτός ένας πόλεμος που μπορεί να νικηθεί εύκολα, Ζόρελνιρ. Κι ό,τι κι αν σας έλεγε ο Κάλνεντουρ, ο αγώνας των αυτονομιστών ήταν εξαρχής καταδικασμένος.»

«Έτσι νομίζεις εσύ.»

Ο Εθέλδιρ κούνησε το κεφάλι, μην έχοντας ούτε το κουράγιο, τώρα, ούτε τη διάθεση να διαφωνήσει. Δεν ήταν, άλλωστε, η πρώτη φορά που είχε πει τέτοια πράγματα σε αυτονομιστές.

Ο Άσραδλιν είπε: «Τώρα που ο Κάλνεντουρ είναι νεκρός δεν έχετε αρχηγό. Δεν έχετε κανέναν για να σας κατευθύνει. Αν πάψετε να είστε εχθροί μου, αν συμμαχήσετε μαζί μου, δεν θα κυνηγήσω κανέναν σας· το ορκίζομαι στον Νούρκας. Θα είναι σαν τίποτα να μη συνέβη ποτέ.»

«Δεν είμαστε προδότες,» αποκρίθηκε ο Ζόρελνιρ.

«Η πόλη σύντομα θα είναι δική μου,» του είπε ο Άσραδλιν. «Δε μπορείτε να το εμποδίσετε αυτό απ'το να πραγματοποιηθεί. Θέλετε να είστε *παράνομοι* μέσα στη Φάνρηβ;»

«Δεν πρόκειται η πόλη να γίνει δική σου!»

«Δε μου αφήνετε άλλη επιλογή απ'το να σας βασανίσω για να μου αποκαλύψετε τη θέση του καινούργιου σας άντρου.»

Ο Ζόρελνιρ γέλασε. «Θα σου πω πού είναι, από τώρα, για να μην κουράζονται οι βασανιστές σου, Φύλακα. Ή μάλλον, θα σου πω πού *ήταν*. Γιατί αποκλείεται οι άλλοι να έχουν μείνει εκεί, αφού δεν επιστρέψαμε χτες βράδυ.»

«Πού ήταν;»

Ο Ζόρελνιρ ανέφερε μια διεύθυνση στον Νυκτόκηπο.

«Μέσα στις περιοχές μας;»

«Κάτω από τη μύτη σας.»

«Μακάρι να μπορούσα να πω ότι με εκπλήσσει,» αποκρίθηκε ο Άσραδλιν.

«Σκότωσέ μας τώρα για να είσαι ήσυχος,» του είπε ο Ζόρελνιρ, κι έφτυσε στο δάπεδο.

Η όψη του Άσραδλιν αγρίεψε. Ο Εθέλδιρ τού ψιθύρισε στ'αφτί: «Να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, Φύλακά μου;»

Βγήκαν από τον χώρο όπου κρατούσαν τους δύο αυτονομιστές αλλά παρέμειναν στα υπόγεια της οικίας των Φέρενερ που μύριζαν παλιά ξύλα και υγρασία.

«Προτείνω να τους αφήσουμε να φύγουν, Φύλακά μου. Την Έρνελιθ να τη βγάλουμε από την πόλη και να την προτρέψουμε να επιστρέψει στις Σκιερές Κοιλάδες. Και τον Ζόρελνιρ να τον διώξουμε στους δρόμους και να τον παρακολουθήσουμε, να δούμε πού θα πάει.»

«Ποιος θα τον παρακολουθήσει; Αν γλιστρήσει μέσα στις περιοχές των Χαρνώθιων;»

«Θα επικοινωνήσω με κάποιους ανθρώπους που ξέρω.»

«Κλέφτες;»

«Ναι, της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού. Ελπίζω ν'αναλάβουν τη δουλειά. Ειδικά αν τους πληρώσουμε.»

«Θα τους πληρώσουμε,» υποσχέθηκε ο Άσραδλιν. «Θα είναι μεγάλο το ποσό;»

«Δε νομίζω. Καθότι κλέφτες, έχουν μάθει και με τα λίγα.»

«Υπάρχουν και μεγάλοι κλέφτες, Πρόμαχε.»

«Αυτοί δεν είναι στους δρόμους, Φύλακά μου. Κάθονται σε θρόνους εθνών.»

Καθώς σουρούπωνε, ο Άλφεντουρ συνάντησε την Κέσριμιθ στον κήπο της οικίας των Φέρενερ, καθισμένη σε μια πεζούλα, με τα χέρια της τυλιγμένα γύρω από τα σηκωμένα γόνατά της, να κοιτάζει τις πυκνές σκιές.

«Ο Θόρεντιν μού είπε ότι ήθελες να είσαι μόνη, αλλά–»

«Κάθισε, Άλφεντουρ.» Πήρε τα χέρια της από τα γόνατά της, κατέβασε τα πόδια της από την πεζούλα.

Ο διπλωμάτης κάθισε δίπλα της. «Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω–»

«Δεν πειράζει.»

«Απλώς ήθελα να ρωτήσω αν όντως θα ξεκινήσουμε αύριο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, «θα ξεκινήσουμε αύριο. Αλλά θα πάμε πρώτα τον γιο μου εκεί όπου πρέπει για να κηδευτεί, και μετά θα κατευθυνθούμε στην Πρωτεύουσα.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Εντάξει.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. Είπε μετά από μερικές στιγμές: «Δεν είχε, ουσιαστικά, καμια σχέση μ'όλα αυτά... μ'όλους αυτούς. Με τον Κάλνεντουρ, τους αυτονομιστές. Με ό,τι γίνεται στη Φάνρηβ, γενικά. Είχε έρθει για εμένα... Αν δεν είχε έρθει για εμένα, θα ήταν ζωντανός.»

«Ο Κάλνεντουρ πλήρωσε με τη ζωή του για την πράξη του,» της είπε ο Άλφεντουρ, σε μια προσπάθειά του να την κάνει να νιώσει καλύτερα. «Τον σκότωσες η ίδια, *νιρλίσα*.»

«Ναι... αλλά δε μου φαίνεται σημαντικό. Είναι... σαν ποτέ να μην έγινε.»

«Οι αυτονομιστές θα αποδιοργανωθούν μετά απ'αυτό, πάντως· είναι σίγουρο.» Σίγουρο ήταν, επίσης, ότι τώρα δεν ήταν η ώρα για πολιτική κουβέντα τέτοιου είδους· έμοιαζε... ανάρμοστη. Όμως ο

Άλφεντουρ πίστευε ότι πιθανώς να έκανε καλό στην Κέσριμιθ. Πίστευε ότι πιθανώς να έπαιρνε για λίγο το μυαλό της από τον θάνατο του γιου της.

«Κάποιος άλλος θα γίνει αρχηγός τους...» μόρφασε η Κέσριμιθ.

«Νομίζεις, όμως, ότι θα είναι σαν τον Κάλνεντουρ;»

«Μάλλον όχι,» παραδέχτηκε.

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Θα αποδιοργανωθούν,» είπε πάλι. «Αποκλείεται να έχουν την ίδια δράση που είχαν πριν. Η μισή τους δύναμη ήταν ο Κάλνεντουρ. Τα σχέδιά του, η αίγλη του...»

«Θα ήταν χρήσιμος αρχικατάσκοπος στον οποιονδήποτε,» παρατήρησε η Κέσριμιθ, ανάβοντας τσιγάρο.

Ο Άλφεντουρ χαμογέλασε εσωτερικά, με την ψυχή του και μόνο. Είχε καταφέρει ν'απομακρύνει το μυαλό της από τον θάνατο του Θάλβακιρ.

Και συνέχισε έτσι την κουβέντα του μαζί της, μιλώντας για θέματα που ήξερε πως θα την κέντριζαν.

6

Πρωινό Ταξίδι· το Βασίλειο Πέρα από τη Θάλασσα· Μια Ανεπιθύμητη στο Σπίτι· Θυελλώδης Συνάντηση· Οι Άνθρωποι που Αγαπάμε Εξαφανίζονται

Ξημερώματα. Το φως του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης δεν ήταν παρά μια υποψία στον ανατολικό ουρανό. Το φεγγαρόφωτο των δύο φεγγαριών φάνταζε πολύ ισχυρότερο.

Έξω από τη μονοκατοικία των Φέρενερ, ένα μεταβαλλόμενο ελικόπτερο ήταν σταματημένο, σε μορφή οχήματος. Επάνω του υπήρχαν σύμβολα του Βασιλείου της Χάρνωθ. Η Κέσριμιθ στεκόταν δίπλα του, ντυμένη για ταξίδι. Ο Θόρεντιν και η Ολέρια επίσης. Θα έρχονταν μαζί της, τώρα που ο γιος της είχε σκοτωθεί.

Οι υπηρέτες των Φέρενερ είχαν ήδη βάλει το πτώμα του Θάλβακιρ μέσα στο όχημα, τυλιγμένο σε υφάσματα από το κεφάλι ώς τα πόδια.

Ο Άλφεντουρ ήρθε μ'ένα τετράκυκλο όχημα, σταματώντας πίσω από το μεταβαλλόμενο. Οι πόρτες του άνοιξαν, και ο διπλωμάτης βγήκε μαζί με τις δίδυμες, τον Γάρταλιν'μορ, την πιλότο, τη Χάνκαθιρ, και τους δύο μισθοφόρους της Χάνκαθιρ που είχαν απομείνει.

«*Νιρλίσα,*» χαιρέτησε ο Άλφεντουρ, νεύοντας. Τα ασημόχρωμα γυαλιά του γυάλιζαν στο λιγοστό φως της αυγής, όπως και τα δικά της. Τα μάτια τους ήταν κρυμμένα, αλλά στο πρόσωπο της Κέσριμιθ η θλίψη ήταν φανερή. Μα και μια σταθερή αποφασιστικότητα επίσης. *Η συνηθισμένη της αποφασιστικότητα,* παρατήρησε ο Άλφεντουρ, *ενισχυμένη ίσως από την απώλεια του γιου της*.

«Πάμε;» είπε η Κέσριμιθ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, κι έκανε νόημα στον Γάρταλιν'μορ και στην πιλότο, οι οποίοι μπήκαν πρώτοι στο μεταβαλλόμενο όχημα για να το ενεργοποιήσουν.

Ο Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ, ο Εθέλδιρ, και η Ζιρίνα στέκονταν μπροστά στην καγκελόπορτα του κήπου της οικίας των Φέρενερ, και

ο Φύλακας ύψωσε το χέρι του προς τη μεριά του διπλωμάτη. «Εις το επανιδείν, Άλφεντουρ. Κι εν τω μεταξύ, ο Νούρκας στο πλευρό σου.»

«Η βοήθειά του θα μας χρειαστεί, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Οι μηχανές του μεταβαλλόμενου σκάφους ακούστηκαν να μουγκρίζουν δίπλα τους, και ο ένας μετά τον άλλο επιβιβάστηκαν. Ο Γάρταλιν'μορ, καθισμένος στο ενεργειακό κέντρο, έκανε ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος και μεταμόρφωσε το όχημα σε ελικόπτερο. Ο έλικάς του στροβιλίστηκε, βουίζοντας και υψώνοντάς το στον αέρα.

«Προς τα ανατολικά θα πετάξεις, για να βγούμε από τη Φάνρηβ,» είπε η Κέσριμιθ στην πιλότο, καθίζοντας δίπλα της. «Παρότι έχουμε εμβλήματα του Βασιλείου επάνω μας, καλύτερα να μην περάσουμε από μέρη που τα φρουρούν μαχητές της Χάρνωθ.»

Η πιλότος κατένευσε και οδήγησε το ελικόπτερο ανατολικά. «Προς τα εκεί θα κατευθυνόμουν ούτως ή άλλως.»

Πέρασαν πάνω από το Υαλουργείο και τα κατεχόμενα από την Κοινοπολιτεία τείχη της πόλης χωρίς να δεχτούν καμια επίθεση. «Θα πετάξω προς τα βόρεια τώρα και μετά θα στρίψω δυτικά,» είπε η πιλότος. «Για λόγους ασφαλείας.»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Ναι.» Και πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στην κονσόλα, ενεργοποιώντας τον χάρτη στην οθόνη ο οποίος έδειχνε τη θέση του ελικοπτέρου τους ως μια κόκκινη κουκίδα.

«Μέσα στο Βασίλειο, όμως, θα πρέπει να με καθοδηγήσετε εσείς, κύρια Κέσριμιθ,» είπε η πιλότος, «γιατί δεν έχω ποτέ ξανά πετάξει σ'αυτά τα μέρη.»

«Θα βρούμε τον δρόμο μας, μην ανησυχείς.»

«Ούτε πάνω από τη Μικρή Θάλασσα έχω ποτέ πετάξει,» την προειδοποίησε η πιλότος.

Για την ώρα πετούσαν πάνω από το Θαλασσοδάσος, βλέποντας τις ακτές προς τα δυτικά και απέραντους δασότοπους να απλώνονται προς τα ανατολικά. Ο ήλιος ξεμύτιζε ολοένα και περισσότερο, φωτίζοντας τον σκοτεινό ουρανό, ενώ το πράσινο και το αργυρό φεγγάρι της Μοργκιάνης προσπαθούσαν να κάνουν την έξοδό τους από τη σκηνή.

Μετά από κανένα εικοσάλεπτο, προτού φτάσουν στην παραλιακή πόλη της Ράσνηβ, η πιλότος έστριψε το ελικόπτερο προς τα δυτικά,

περνώντας από τις ακτές και πετώντας τώρα πάνω από τη θάλασσα. Νησιά άρχισαν να φαίνονται από κάτω τους.

Η Κέσριμιθ τής είπε: «Θα πάμε στην Άσελνταθ, πρώτα, για... για τον γιο μου.» Ακόμα δεν αισθανόταν άνετα να πει φωναχτά ότι ήταν νεκρός, ότι έπρεπε να τον κηδέψει.

«Πού είναι η Άσελνταθ, κυρία μου;»

Η Κέσριμιθ πάτησε κουμπιά πλάι στην οθόνη, και ο χάρτης εστιάστηκε στο Βασίλειο της Χάρνωθ και μετά σε μια πόλη δίπλα στη βόρεια άκρη των Χαρνώθιων δασών. «Εδώ είναι η Άσελνταθ.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η πιλότος. «Όλο ευθεία πετάμε, λοιπόν, και θα φτάσουμε.»

«Ναι.»

«Αν προσπαθήσουν να μας αναχαιτίσουν, εσείς θα πρέπει να τους δώσετε κάποιο σύνθημα.»

«Μην ανησυχείς· το έχω υπόψη μου.»

Προς το παρόν, έβλεπαν από κάτω τους μόνο θάλασσα, νησιά, και πλοία κάπου-κάπου. Ορισμένα από τα τελευταία ήταν φανερά μηχανοκίνητα, διασχίζοντας μεγάλες αποστάσεις· ορισμένα ήταν ιστιοφόρα, ή ιστιοφόρα και κωπήλατα, για μικρότερες αποστάσεις συνήθως. Δεν είχαν όλοι οι πλοιοκτήτες την ευχέρεια να πληρώνουν μάγους για να ρυθμίζουν την ενεργειακή ροή των γιγάντιων μηχανών.

Πολυπληθή σμήνη από θαλασσοπούλια φτεροκοπούσαν πάνω από τα κύματα, μερικά ψηλά στον ουρανό, μερικά τόσο χαμηλά που οι φτερούγες τους άγγιζαν κάθε τόσο το νερό. Κάποια απ’αυτά τα πουλιά βουτούσαν στη θάλασσα κι έπειτα έβγαιναν ξανά με ψάρια στο ράμφος τους. *Οι φτερωτοί άρπαγες,* ήξερε η Κέσριμιθ πως λέγονταν συνολικά, αν και υπήρχαν πολλά υποείδη. Φτερωτοί άρπαγες με λευκά σώματα και γκρίζες φτερούγες· φτερωτοί άρπαγες που ήταν ολόκληροι γκρίζοι· φτερωτοί άρπαγες κατάμαυροι, που σπάνια τούς συναντούσες την ημέρα.

Ένας στόλος που ερχόταν προς τα ανατολικά πρέπει να έφερνε εφόδια και ενισχύσεις στον Χαρνώθιο στρατό της Φάνρηβ, υπέθεσε η Κέσριμιθ βλέποντας τα έξι μεγάλα, οπλισμένα πλοία που διέσχιζαν τη Μικρή Θάλασσα. Είπε στην πιλότο να μην πετάξει από πάνω τους. Εκείνη ένευσε. Ούτως ή άλλως, είχε ήδη ξεκινήσει να διαγράφει ημικύκλιο.

Μιάμιση ώρα είχε περάσει, αφότου άφησαν το Θαλασσοδάσος πίσω τους, όταν έφτασαν στο Βασίλειο της Χάρνωθ: στις Σπαθωτές Ακτές που εκτείνονταν ανάμεσα στις πόλεις Φάλθεραθ και Κέλμενκωθ, και ήταν επικίνδυνες για τα πλοία, γεμάτες βράχια με αιχμές, σαν σπαθιά. Τα σώματα πολλών σκαφών είχαν τρυπηθεί εδώ, πλημμυρίζοντας και βουλιάζοντας. Οι ναυτικοί απέφευγαν, κατά κανόνα, τούτες τις περιοχές. Μονάχα κακοποιοί έρχονταν, για να κρυφτούν από τον Νόμο του Βασιλείου.

«Ο χάρτης μας δείχνει πως πηγαίνουμε καλά, κύρια Κέσριμιθ,» είπε η πιλότος. Αλλά υπήρχε ένας ερωτηματικός τόνος στη φωνή της.

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Καλά πηγαίνουμε. Συνέχισε δυτικά.»

Από κάτω τους τώρα οι περιοχές ήταν λοφώδεις και απόκρημνες, άγριες. Αλλά όχι για πολύ. Ύστερα από κανένα δεκάλεπτο έφτασαν στη δυτική τους άκρη όπου απλωνόταν ένας λιθόστρωτος δρόμος που εκτεινόταν προς τα βόρεια και προς τα νότια.

Και τότε ήταν που έλαβαν σήμα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του σκάφους τους, ενώ δύο μαχητικά αεροπλάνα του Βασιλείου φαίνονταν να τους προσεγγίζουν, διατηρώντας όμως μια κάποια απόσταση.

Η Κέσριμιθ πάτησε μερικά πλήκτρα πάνω στην κονσόλα, δίνοντας τους σωστούς κωδικούς για να τους αφήσουν να περάσουν. Δε νόμιζε ότι οι κωδικοί αυτοί θα είχαν αλλάξει. Και είχε δίκιο. Τα μαχητικά απομακρύνθηκαν, και μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα τής δόθηκε σήμα να προχωρήσει ελεύθερα.

Η πιλότος ήταν λιγάκι νευρική. «Όλα εντάξει;»

«Ναι,» είπε η Κέσριμιθ. «Κανένα πρόβλημα. Συνεχίζουμε για Άσελνταθ.»

«Υπάρχει αεροδρόμιο εκεί;» ρώτησε η πιλότος, οδηγώντας το ελικόπτερο τους προς τα δυτικά.

«Θα προσγειωθούμε πλάι στη βίλα μου, λίγο πιο έξω από την πόλη. Κανονικό αεροδρόμιο η Άσελνταθ δεν έχει. Υπάρχουν μόνο κάποια ιδιόκτητα ελικοδρόμια.»

Πετούσαν πάνω από κάμπους με χωριά, υποστατικά, και οικισμούς εδώ κι εκεί. Έβλεπαν χωρικούς στα χωράφια, βοσκούς να βόσκουν τις αγέλες τους. Έβλεπαν καβαλάρηδες πάνω σε άλογα ή γιγαντόλυκους. Έβλεπαν κανένα μηχανοκίνητο όχημα κάπου-κάπου. Είδαν τις

ράγες του Μεγάλου Σιδηρόδρομου του Βασιλείου, και την αμαξοστοιχία να περνά τρέχοντας.

«Αυτό είναι το τρένο της Χάρνωθ, κυρία Κέσριμιθ;» είπε η πιλότος.

«Ναι. Ο Μεγάλος Σιδηρόδρομος του Βασιλείου.» Πουθενά αλλού στη Μοργκιάνη δεν υπήρχε σιδηρόδρομος, μόνο στο Βασίλειο της Χάρνωθ. Πράγμα που οι Χαρνώθιοι περηφανεύονταν ως δείγμα προσωπικής τους εξέλιξης και καλής ασφάλειας της χώρας τους. Αν και, βέβαια, το τρένο δεν ήταν δική τους ιδέα. Την είχαν πάρει από τη Σεργήλη, μια άλλη διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος, πολύ πιο κεντρική από τη Μοργκιάνη – με πολύ περισσότερες διόδους, δηλαδή, προς και από άλλες διαστάσεις.

«Το είχα δει σε φωτογραφίες μόνο,» είπε η πιλότος.

«Τώρα το είδες και ζωντανά… Περνά κι από την Άσελνταθ. Δεν είμαστε μακριά της πια.»

Η Άσελνταθ βρισκόταν κοντά στις βόρειες παρυφές των Χαρνώθιων δασών. Τα τείχη της ήταν ψηλότερα από τις πολυκατοικίες της. Σημαίες κυμάτιζαν επάνω τους· φρουροί φαίνονταν να στέκονται ή να βαδίζουν στις επάλξεις· κανόνια γυάλιζαν στο πρωινό φως. Οι ράγες του τρένου περνούσαν από μια πύλη των τειχών στα νότια και από μια πύλη στα βόρεια. Υπήρχε ακόμα μια πύλη στα βορειοανατολικά, όπου κατέληγε μια μεγάλη δημοσιά. Και η Κέσριμιθ ήξερε ότι υπήρχε κι άλλη μια πύλη, αθέατη από εδώ: βρισκόταν στη νοτιοδυτική μεριά της Άσελνταθ, αντίκρυ στα Χαρνώθια δάση.

«Αυτή είναι η πατρίδα σας, κυρία Κέσριμιθ, αν επιτρέπεται;»

«Ναι. Ο πατέρας μου είναι Δούκας της Άσελνταθ. Ακόμα ζωντανός σαν χθόνιος δαίμονας των δασών.»

Η πιλότος τη λοξοκοίταξε λιγάκι αμήχανα. «Είναι… τόσο μεγάλος;»

«Ογδόντα έξι χρονών πλέον.»

«Προς τα πού είναι η βίλα σας;»

«Προς τα εκεί.» Η Κέσριμιθ έδειξε έξω από το παράθυρο, και η πιλότος έστριψε το ελικόπτερο πλησιάζοντας τις παρυφές των σκοτεινών δασών του Βασιλείου. Δεν ήταν η μόνη βίλα που φαινόταν σε τούτα τα μέρη. Από δω κι από κει υπήρχαν διάφορες μεγάλες οικίες με περιτειχισμένους κήπους γύρω τους. Μονοπάτια τις συνέδεαν.

Μια μικρή άμαξα περνούσε από ένα από αυτά καθώς την έσερναν δυο γιγαντόλυκοι.

«Γιγαντόλυκοι σε άμαξα;» είπε η πιλότος, παραξενεμένη.

«Δε συνηθίζεται αλλού, το ξέρω· μόνο στο Βασίλειο.»

«Δεν αγριεύουν οι γιγαντόλυκοι;»

«Έχουμε καλούς εκπαιδευτές. Αλλά, γενικά, δεν είναι και τόσο συνετό να βάζεις λύκους να τραβάνε άμαξες. Τα άλογα είναι καλύτερα γι'αυτή τη δουλειά.» Κι έδειξε ξανά. «Να εκεί, αυτή είναι η βίλα μου. Προσγειώσου πλάι της.»

Η βίλα περιτριγυριζόταν από έναν κήπο όπου τα περισσότερα δέντρα ήταν, λόγω της εποχής, άφυλλα· αλλά όχι όλα. Γύρω από τον κήπο υπήρχε ένα πέτρινο τείχος με μεταλλικές αιχμές που γυάλιζαν σαν οπλολόγχες. Η πύλη του κήπου ήταν ξύλινη, δίφυλλη, και τριγωνική. Το κάθε φύλλο της αποτελούσε το μισό του τριγώνου, και στην κορυφή του ήταν ένας φωτόλιθος. Κι οι δύο φωτόλιθοι τώρα φορτίζονταν από το ηλιακό φως του ασθενικού ήλιου της Μοργκιάνης. Επάνω σε κάθε φύλλο, επίσης, ήταν λαξεμένο καλλιτεχνικά το οικόσημο του Οίκου των Ζαλτάρεμ.

Η Κέσριμιθ αισθανόταν σχεδόν... *παράξενα* που ερχόταν εδώ. Είχε καιρό να έρθει στο σπίτι της. Μ'όλα τα προβλήματα στο προτεκτοράτο, δεν είχε τον χρόνο για διακοπές στο Βασίλειο.

Το ελικόπτερο προσγειώθηκε αντίκρυ της πύλης, και η Κέσριμιθ είπε κοιτάζοντας τον μάγο πάνω από τον ώμο της: «Μεταμόρφωσέ μας.»

Ο Γάρταλιν'μορ, καθισμένος στο κέντρο ισχύος του σκάφους, υποτονθόρυσε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος, και το ελικόπτερο έγινε τετράκυκλο όχημα.

«Πάμε προς την πύλη,» είπε η Κέσριμιθ στην πιλότο.

«Δε θα μας ρίξουν με κανένα κανόνι...;»

«Δεν είναι και *τόσο* παρανοϊκοί οι φύλακες της βίλας μου.»

Η οδηγός οδήγησε το όχημα προς την ξύλινη, τριγωνική πύλη και σταμάτησε μπροστά της. Η Κέσριμιθ άνοιξε την πόρτα της και κατέβηκε από το τετράκυκλο, βγάζοντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της. Κοίταξε ευθέως τον τηλεοπτικό πομπό πλάι στην πύλη. «Ανοίξτε μου!» πρόσταξε. «Δε μ'αναγνωρίζετε; Πρέπει να σας πω ότι είμαι η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ;»

Η πύλη άνοιξε αυτόματα. Ο φρουρός που παρουσιάστηκε από δίπλα είπε: «Μας συγχωρείτε, κυρία. Παρακολουθούσε την οθόνη η Κορβίκα, που έχει προσληφθεί πρόσφατα. Καλώς ορίσατε.»

«Σ'ευχαριστώ, Ασλάνουρ.» Η Κέσριμιθ φόρεσε πάλι τα γυαλιά της κι ανέβηκε στο όχημα. Στην οδηγό είπε: «Μπαίνουμε και πας προς τ'αριστερά, στον χώρο στάθμευσης.»

Το όχημα πέρασε την πύλη ακολουθώντας ένα λιθόστρωτο μονοπάτι, έστριψε αριστερά, κι έφτασε στο υπόστεγο κάτω απ'το οποίο βρίσκονταν κι άλλα οχήματα. Η οδηγός το σταμάτησε ανάμεσά τους.

Η Κέσριμιθ, γυρίζοντας για να κοιτάξει προς τα πίσω, είπε στους υπόλοιπους: «Βγείτε αν θέλετε, αλλά μείνετε εδώ. Θα πάω εγώ πρώτη μέσα. Μόνη.»

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Θόρεντιν. «Ο Σέλιρ μπορεί να μην ξέρει τι ακριβώς έχουμε στο μυαλό μας, όμως πιθανώς νάχει μαντέψει ότι θα επιστρέψεις στο Βασίλειο.»

«Και νομίζεις ότι θα έχει στείλει δολοφόνους μες στη βίλα μου; Που κρύβονται και με περιμένουν να έρθω;»

«Απλώς νομίζω ότι πρέπει νάσαι προσεχτική...»

«Έλα μαζί μου, τότε. Αλλά μόνο εσύ.»

Η Κέσριμιθ άνοιξε την πόρτα της και βγήκε. Ο Θόρεντιν βγήκε από μια πίσω πόρτα, και την ακολούθησε καθώς εκείνη απομακρυνόταν από τον χώρο στάθμευσης βαδίζοντας μες στον κήπο. Έφυγε από τα μονοπάτια διασχίζοντας τη βλάστηση, περνώντας πάνω από ξερό φθινοπωρινό χορτάρι, πλάι από αειθαλείς θάμνους και γυμνά δέντρα. Της άρεσε ο ήχος που έκανε η ξερή φύση κάτω από τα πόδια της. Της έφερνε αναμνήσεις. Διάφορες αναμνήσεις, από διάφορες στιγμές της ζωής της.

«Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος που δεν πηγαίνουμε από τα μονοπάτια;» τη ρώτησε ο Θόρεντιν.

«Είναι ο πιο γρήγορος δρόμος. Και ο πιο απρόβλεπτος, θα μπορούσες να πεις. Εγκρίνεις, ως Αρχικατάσκοπός μου;»

«Δεν ξέρω τους χώρους της βίλας σου, για να εγκρίνω ή μη, *νιρλίσα*.»

Η Κέσριμιθ μειδίασε χωρίς να μιλήσει.

Ένας γκρίζος γιγαντόλυκος ήρθε ξαφνικά προς το μέρος τους, τρέχοντας. Ο Θόρεντιν θορυβήθηκε για μια στιγμή. Αλλά ύστερα η Κέσριμιθ είχε το μεγάλο κεφάλι του λύκου στην αγκαλιά της, γελώ-

ντας. «Η αφέντρα σου επέστρεψε, Αθόρυβε. Ήσουν καλός όσο έλειπα. Ε;» Τον έτριψε ανάμεσα στ'αφτιά, ενώ εκείνος έτριβε τη μουσούδα του στο πλάι του λαιμού της (χωρίς να χρειάζεται να σηκωθεί στα πίσω πόδια, φυσικά). «Έφαγες τον άντρα μου, ή είναι ακόμα ζωντανός;» Ο γιγαντόλυκος πίεσε το αριστερό της στήθος με τη μουσούδα του. «Φρόνιμα!» γέλασε η Κέσριμιθ. «Όχι μπροστά στον Αρχικατάσκοπό μου, άτακτο παιδί!» Του τράβηξε το ένα αφτί.

Τον άφησε, ύστερα, από τα χέρια της και συνέχισε να βαδίζει. Ο γιγαντόλυκος την ακολούθησε, όπως κι ο Θόρεντιν.

«Γιατί τον λες Αθόρυβο;»

«Είναι μουγκός.»

«Μουγκός γιγαντόλυκος;» απόρησε εκείνος.

«Ποτέ κανένας δεν τον έχει ακούσει να βγάζει τον παραμικρό ήχο από τον λαιμό του.»

«Ακόμα και οι μουγκοί μουγκρίζουν, *νιρλίσα*...»

«Ορισμένοι λένε ότι είναι κατεχόμενος από το πνεύμα του Σερτίνγκε.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Ίσως και νάναι.»

Πλησίασαν μια πλευρική πόρτα της βίλας, μισοκρυμμένη πίσω από ένα μεγάλο δέντρο που έμοιαζε εν μέρει ν'αγκαλιάζει τον τοίχο. Ήταν αειθαλές, πλούσιο σε φυλλωσιές παρότι βρίσκονταν στον τελευταίο μήνα του φθινοπώρου.

Η Κέσριμιθ άνοιξε την πόρτα και μπήκαν· ο Αθόρυβος δεν ήρθε μαζί τους. Βρέθηκαν σ'έναν μικρό διάδρομο στρωμένο με πέτρινες πλάκες. Στο τέλος του ήταν ένα δωμάτιο με γυαλιστερό ξύλινο πάτωμα κι ένα χαλί στο κέντρο. Τριγύρω, στους τοίχους, κρέμονταν βαλσαμωμένα κεφάλια ζώων, καθώς και μερικά όπλα – τουφέκια και δόρατα.

Η Κέσριμιθ δεν έμεινε καθόλου εδώ, στην κυνηγετική σάλα, όπως την έλεγαν· συνέχισε να βαδίζει μες στο σπίτι, περνώντας από ανοιχτές πόρτες. Μια υπηρέτρια την είδε και τη χαιρέτησε. «Καλωσορίσατε, κυρία. Πότε ήρθατε;»

«Μόλις τώρα. Είναι εδώ ο άντρας μου;»

«Ναι, μάλιστα, κυρία. Στο σαλόνι, νομίζω.»

«Οι κόρες μου;»

«Η Ακνάριθ. Μαζί με τον σύζυγό της.»

«*Ποιον σύζυγό της;*» Η μικρή της κόρη δεν ήταν παντρεμένη!

«Δεν... το γνωρίζετε, κυρία;»

«Ποιον σύζυγό της, Μάρναλιθ;»

«Τον κύριο Βέρδαλιρ'λι–»

«Παντρεύτηκε τον μάγο; Πότε έγινε αυτό;»

«Πριν από... Την άνοιξη, κυρία. Νόμιζα ότι θα το ξέρατε... Όλοι λέγανε ότι δεν μπορούσατε να έρθετε γιατί είχατε δουλειές στο προτεκτοράτο, αλλά νόμιζα ότι θα το ξέρατε...»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. Οι κόρες της ήταν απαράδεκτες – κι οι δυο τους! «Τέλος πάντων.»

«Να σας ετοιμάσω το δωμάτιό σας, κυρία; Το μπάνιο; Κάτι να φάτε;»

«Ναι. Όλα αυτά.»

«Και για τον κύριο;» Κοίταξε τον Θόρεντιν.

«Έχω κι άλλους μαζί μου, που είναι ακόμα έξω, στον κήπο. Να έχετε έτοιμο αρκετό φαγητό, και τους ξενώνες.»

«Μάλιστα, κυρία.» Η υπηρέτρια απομακρύνθηκε.

Η Κέσριμιθ βάδισε προς το σαλόνι.

Ο Θόρεντιν ρώτησε: «Ποιος είναι ο Βέρδαλιρ'λι; Τον ξέρεις;»

«Ένας μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Κυνηγούσε δαίμονες στα Χαρνώθια δάση. Έτσι τον γνώρισε η κόρη μου–» Σταμάτησε να μιλά καθώς, πέρα από μια πόρτα, είδε πως η θερμαινόμενη πισίνα δεν ήταν άδεια. Μια γυναίκα πλατσούριζε εκεί. Μαύρο δέρμα· μαλλιά πράσινα, δεμένα σφιχτό κότσο· ασημόχρωμα γυαλιά.

Ποια είν' αυτή;

Η Κέσριμιθ μπήκε στο δωμάτιο με τη θερμαινόμενη πισίνα.

Η γυναίκα στράφηκε, νωχελικά· κι αμέσως, φανερά ξαφνιάστηκε. «...Κέσριμιθ,» άρθρωσε.

«Ζιρτέλα. Τι στα οπίσθια του Χάρλαεθ Βοκ κάνεις μες στο σπίτι μου;» Η Ζιρτέλα αλ Κορβιάνουν ήταν μια αριστοκράτισσα της περιοχής. Ο Οίκος της δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τον Οίκο των Ζαλτάρεμ. Και ούτε η Κέσριμιθ συμπαθούσε προσωπικά τη Ζιρτέλα.

«Φιλοξενούμενη,» αποκρίθηκε εκείνη κομπιάζοντας. «Τίποτα περισσότερο. Κάνω ένα μπάνιο. Θα φύγω μετά.»

Τα μάτια της Κέσριμιθ στένεψαν πίσω από τα ασημόχρωμα γυαλιά της. «Ήρθες σκονισμένη απ'τον δρόμο και ήθελες να πλυθείς;» Αυτό το κάθαρμα ο άντρας της θα την είχε φέρει εδώ!

«...Ναι. Βασικά, ναι.» Η Ζιρτέλα χαμογέλασε. «Έχεις ωραία πισίνα εδώ.»

Η Κέσριμιθ δεν χαμογελούσε. Άρπαξε τη ρόμπα που κρεμόταν στην κρεμάστρα, και τα εσώρουχα και τις παντόφλες που ήταν αφημένα πλάι στην πισίνα. «Μ'αυτά ήρθες;»

«Ο άντρας σου είναι φιλόξενος άνθρωπος...»

Η Κέσριμιθ πέταξε μέσα στο νερό ό,τι κρατούσε.

«Ε! τι κάνεις;» φώναξε η Ζιρτέλα.

«Σήκω και φύγε. Αν σε ξανασυναντήσω μες στη βίλα μου, θα σε ρίξω στους γιγαντόλυκους να σε φάνε.»

Στράφηκε και βγήκε από το δωμάτιο με τη θερμαινόμενη πισίνα.

Ο Θόρεντιν, που περίμενε απέξω, βάδισε πλάι της. «Φίλη σου, *νιρλίσα*;»

«Το χιούμορ σου δεν είναι καλό, Θόρεντιν.»

Μπήκαν στο σαλόνι. Πολυτελώς επιπλωμένο, φυσικά. Κρύσταλλα γυάλιζαν. Πίνακες και ταπετσαρίες κρέμονταν στους τοίχους. Χαλιά ήταν στρωμένα στο πάτωμα. Το τραπέζι το κρατούσε στους ώμους του το άγαλμα ενός γονατισμένου άντρα που έμοιαζε νάχει δαίμονες για προγόνους. Μια χοντρή γάτα ήταν κουλουριασμένη στην πολυθρόνα πλάι στον τηλεοπτικό δέκτη. Νιαούρισε ανήσυχα, βλέποντας την Κέσριμιθ να μπαίνει.

Ο Έλκερθιν καθόταν σ'έναν καναπέ, με εφημερίδες κοντά του. Μαυρόδερμος, πρασινομάλλης, μουσάτος. Ντυμένος με παντελόνι γκρίζων κυμάτων και γιλέκο σαύρας πάνω απ'το πουκάμισό του. Έβγαλε τα γυαλιά οράσεως που φορούσε.

«Κέσριμιθ;...»

«Την άλλη φορά που θα μπω στο σπίτι μου, ποια πουτάνα θα βρω εδώ, γαμώ τον πατέρα σου τον Ιουράσκε;»

«Συναντηθήκατε...»

«Φέρνεις τη *Ζιρτέλα αλ Κορβιάνουν μες στο σπίτι μου!* Το κάνεις *επίτηδες;*»

«Απλώς έτυχε να γνωριστούμε καλύτερα οι δυο μας,» είπε ο Έλκερθιν σαν να μη συνέβαινε κάτι το σπουδαίο, σαν η Κέσριμιθ να υπερέβαλλε. «Αν ήξερα ότι θα ερχόσουν σήμερα, βέβαια, δεν θα–»

«Θα δώσω διαταγή αν οι φρουροί την ξαναδούν να τη σκοτώσουν!»

«Μην αρχίζεις να φωνάζεις, Κέσριμιθ! Εσύ ποιον έχεις φέρει εδώ πέρα, θες να μου πεις;» Έδειξε τον Θόρεντιν με μια άνετη αλλά ευγενική χειρονομία.

«Δεν τον αναγνωρίζεις; Ούτε τους ανθρώπους μου δεν ξέρεις; Ο Αρχικατάσκοπος του προτεκτοράτου είναι!»

«Κατά πάσα πιθανότητα κοιμάσαι μαζί του–»

Η Κέσριμιθ χτύπησε το πόδι της στο χαλί. « Το τι κάνω εσένα δεν σε νοιάζει ούτως ή άλλως!»

«Ούτε εσένα σε νοιάζει τι κάνω εγώ!» Ο Έλκερθιν σηκώθηκε από τον καναπέ.

«Με νοιάζει όταν φέρνεις αυτή την καταραμένη μες στη βίλα μου – που να τη φάει το Πεινασμένο Σκοτάδι! Δεν είναι φίλη μου!»

«Είναι δική μου φίλη–»

«Δεν είσαι στη βίλα σου, όμως! Η βίλα είναι δική μου!»

«Πώς στον Χάρλαεθ Βοκ σε παντρεύτηκα, με τέτοιους τρόπους που έχεις;»

«Τώρα άρχισαν να μη σ'αρέσουν οι τρόποι μου, ελεεινό κάθαρμα του Ιουράσκε;» Η Κέσριμιθ άρπαξε ένα βάζο και το εκτόξευσε καταπάνω του, μάλλον άστοχα.

Ο Έλκερθιν το απόφυγε. «*Έχεις τρελαθεί τελείως πια!*» Πιάνοντας την κούπα του την πέταξε προς το μέρος της – άστοχα κι αυτός. Χτύπησε μια καρέκλα, τινάζοντας τσάι ολόγυρα.

(Ο Θόρεντιν είχε ήδη απομακρυνθεί, πηγαίνοντας προς μια γωνία. Η χοντρή γάτα τον πλησίασε, νιαουρίζοντας σαν να ζητούσε την προστασία του.)

«Γαμιόλη!» φώναξε η Κέσριμιθ, αρπάζοντας ένα χρυσό τασάκι τώρα και πετώντας το λες κι ήταν *άσραθ*. Ένα γυάλινος λιθοστάτης έσπασε.

Ο Έλκερθιν τής εκτόξευσε ένα μαξιλάρι που δεν φαινόταν και τόσο ελαφρύ. Κι ύστερα απ'αυτό διάφορα ακόμα αντικείμενα βλήθηκαν προς διάφορες κατευθύνσεις της αίθουσας, ρημάζοντας άλλα αντικείμενα, λερώνοντας τον χώρο με θραύσματα. (Μερικές φορές ο Θόρεντιν παραλίγο να χτυπηθεί. Η γάτα είχε κρυφτεί κάτω από μια ακριανή πολυθρόνα.)

Οι βρισιές εξαπολύονταν σε γεωμετρική αναλογία με τα πράγματα, μέχρι που, σε κάποια στιγμή, η Κέσριμιθ φώναξε: «Βρίσκω *αυτήν* μες στο σπίτι μου, *ΚΑΘΙΚΙ*, ενώ έρχομαι να σου πω ότι ο γιος μας είναι νεκρός! Καθίκι!»

«*Τι;* Τι είπες;»

Ο θυελλώδης πόλεμος απρόσμενα κόπασε.

Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της Κέσριμιθ. «Ο Θάλβακιρ...» Η φωνή της ήταν πνιχτή. «Σκοτώθηκε... Τον σκότωσαν... Ήταν δίπλα μου. Τον δολοφόνησαν! Δεν είχε καν ξυπνήσει!...»

«...Μα το Ιερό Δέος,» είπε ο Έλκερθιν. «Κέσριμιθ... Αγάπη μου.» Την πλησίασε, κι αγκαλιάστηκαν σφιχτά, σαν πριν από μερικές στιγμές να μην προσπαθούσαν να σπάσουν ο ένας το κεφάλι του άλλου. Η Κέσριμιθ ακούμπησε το πρόσωπό της στον ώμο του, κλαίγοντας γοερά, ζουλώντας τα ρούχα του μέσα στις γροθιές της. Εκείνος χάιδευε τα μαλλιά της. «Αγάπη μου... Πώς συνέβη; Πώς έγινε;»

Κάθισαν στον καναπέ, ακόμα αγκαλιασμένοι, και η Κέσριμιθ, έχοντας βγάλει τα ασημόχρωμα γυαλιά της, σκουπίζοντας τα δάκρυά της μ'ένα μαντήλι, του μίλησε. Του τα είπε όλα, σχετικά με τον Θάλβακιρ και σχετικά με την προδοσία του Στρατηγού της.

Ο Θόρεντιν, καθισμένος σε μια καρέκλα, τους παρακολουθούσε αμίλητος. Η γάτα είχε έρθει πάλι κοντά του, αθόρυβα, ατενίζοντας παρατηρητικά την Κέσριμιθ και τον Έλκερθιν, αναρωτούμενη ίσως πότε η επόμενη καταιγίδα θα ξεσπούσε.

«Ο Βασιληάς δεν θα συγχωρέσει αυτό που έκανε ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ,» είπε ο Έλκερθιν. «Είναι προδότης.»

«Δε νομίζω, όμως, να τον διώξει από το προτεκτοράτο τώρα που έχουμε πόλεμο,» εξήγησε η Κέσριμιθ. «Γι'αυτό πρέπει ν'ακολουθήσω το σχέδιο του Άλφεντουρ. Είναι η καλύτερη λύση. Αλλιώς ο πόλεμος θα κρατήσει πολύ, πάρα πολύ. Ενώ, αν τελειώσει, θα έχω την ευκαιρία να ξεπληρώσω τον Σέλιρ όπως του αξίζει.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα, αγάπη μου. Ήσουν πάντα άψογη στα πολιτικά θέματα. Αν οι Ζαλτάρεμ ήταν μητριαρχικός Οίκος είμαι σίγουρος πως ο πατέρας σου θα σου είχε ήδη παραδώσει το δουκάτο.»

Αγκαλιάστηκαν ξανά και φιλήθηκαν δυνατά.

Μια γυναίκα μπήκε στο σαλόνι πατώντας προσεχτικά επάνω στα θραύσματα που έτριζαν κάτω από τα πόδια της. Είχε δέρμα γαλανό και μαλλιά κόκκινα και μακριά ώς την πλάτη. Έμοιαζε πολύ στην Κέσριμιθ, παρατήρησε ο Θόρεντιν. *Η κόρη της,* υπέθεσε.

Και τα λόγια της νεαρής γυναίκας επιβεβαίωσαν την υποψία του. «Το καταλάβαμε ότι πρέπει να γύρισες, μαμά,» είπε. «Από τις φωνές.»

«Ακνάριθ,» είπε μόνο η Κέσριμιθ.

«Τώρα μάλλον μπορώ να έρθω, σωστά;» Πλησίασε τους γονείς της.

«Παντρεύτηκες και δεν μου είπες τίποτα. Και δε σου λέω να είχες ζητήσει τη γνώμη μου, αλλά ούτε ένα μήνυμα δεν μου έστειλες!»

«Ήθελα να σ'το πω από κοντά.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Από την άνοιξη έχεις παντρευτεί!»

«Δεν είχα χρόνο. Έχω δουλειές.»

«Δουλειές...» Η Κέσριμιθ την κοίταζε θυμωμένα. Και μετά έστρεψε το βλέμμα της στον Έλκερθιν. «Κι εσύ; Δουλειές;»

«Νόμιζα ότι η Ακνάριθ θα σ'το έλεγε, αγάπη μου...»

«Τι να σας πω;» μόρφασε η Κέσριμιθ. «Ας το ξεχάσουμε για τώρα. Για χάρη του Θάλβακιρ και μόνο.»

Ο Έλκερθιν ένευσε. «Ναι,» συμφώνησε, σφίγγοντας και τα δυο της χέρια μέσα στα δικά του. «Για χάρη του Θάλβακιρ.»

«Τι έγινε με τον Θάλβακιρ;» ρώτησε η Ακνάριθ. «Του βρήκατε γυναίκα, επιτέλους;»

«Μην κάνεις αστεία για τον αδελφό σου, παλιοκόριτσο!» είπε η Κέσριμιθ.

Η Ακνάριθ γέλασε. «Εντάξει πια, μητέρα! Δεν–»

«Είναι νεκρός. Τον σκότωσαν στη Φάνρηβ.»

Τα μάτια της Ακνάριθ διαστάλθηκαν. «Νεκρός;»

Η Κέσριμιθ ένευσε. «Τον έφερα εδώ για να τον κηδέψουμε. Ήθελα να τον αποχαιρετήσω στην Άσελνταθ, όχι σ'ένα προτεκτοράτο μακριά από την πατρίδα μας.»

Το απόγευμα, αφού κάποιες απαραίτητες προετοιμασίες είχαν γίνει, ο Θάλβακιρ κηδεύτηκε στο Μεγάλο Πάνθεο της Άσελνταθ, στο κέντρο της πόλης, όπου παρευρέθηκαν όσοι συγγενείς της Κέσριμιθ βρίσκονταν επί του παρόντος εδώ. Δεν υπήρχε χρόνος για να στείλουν προσκλήσεις σε άλλους και να περιμένουν την άφιξή τους.

Ο πατέρας της, ο Ίσελνουρ ωλ Ζαλτάρεμ, ο Δούκας της Άσελνταθ, έμοιαζε στην Κέσριμιθ ακόμα πιο αρχαίος τώρα που τον ξαναείδε: ένας ψηλός, γαλανόδερμος γέροντας με καράφλα στο κεφάλι αλλά πυκνά μαλλιά γύρω της τα οποία έπεφταν ώς την πλάτη του, και πυκνά γένια επίσης, όλα τους κατάλευκα από την ηλικία. Ήταν ντυμένος με μαύρα ρούχα και μανδύα αράχνης, και στολισμένος με χρυσάφι και ασήμι, ενώ στα χέρια του βαστούσε ένα λαξευτό ραβδί που

η Κέσριμιθ ήξερε ότι μέσα του έκρυβε, από τη μια μεριά, λεπίδα κι από την άλλη μεριά κάννη πυροβόλου.

Οι συγγενείς της Κέσριμιθ συλλυπήθηκαν εκείνη και τον Έλκερθιν για τον θάνατο του γιου τους, και της έκαναν ερωτήσεις για το Προτεκτοράτο της Φάνρηβ. Τι συνέβαινε εκεί; Ήταν αλήθεια όσα είχαν ακούσει; Η Κέσριμιθ τούς απαντούσε όσο πιο γενικά μπορούσε· δεν ήθελε να πει γιατί ακριβώς βρισκόταν στο Βασίλειο της Χάρνωθ: δεν ήθελε ν'αποκαλύψει ακόμα ούτε το μέγεθος της προδοσίας του Στρατηγού της ούτε το σχέδιο του Άλφεντουρ. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

Ο Θόρεντιν, η Ολέρια, ο Άλφεντουρ, και οι άλλοι ήταν επίσης στην κηδεία, όμως βρίσκονταν κυρίως στα άκρα του πλήθους μοιάζοντας παρείσακτοι. Διάφοροι τούς έριχναν περίεργες ματιές, μα κανένας δεν έκανε αδιάκριτες ερωτήσεις.

Καθώς νύχτωνε, επέστρεψαν στη βίλα της Κέσριμιθ στις παρυφές των Χαρνώθιων δασών και πήγαν όλοι στα δωμάτιά τους. Αύριο θα ξεκινούσαν για την Πρωτεύουσα, τη μεγάλη πόλη της Χάρνωθ.

Η Κέσριμιθ έκανε ένα ζεστό μπάνιο με την ησυχία της και, μετά, τυλίχτηκε σε μια ρόμπα και ξάπλωσε στο κρεβάτι που την περίμενε. Δεν κοιμόταν πλέον στο ίδιο δωμάτιο με τον Έλκερθιν· από τότε που είχαν αρχίσει κάθε λίγο να τσακώνονται είχαν αποφασίσει να κοιμούνται χωριστά. Η Κέσριμιθ κάπνισε ένα τσιγάρο, ξαπλωμένη ανάσκελα, βλέποντας τον καπνό να στριφογυρίζει γύρω από την ενεργειακή λάμπα στο ταβάνι.

Αισθανόταν σαν, με τον θάνατο του Θάλβακιρ, ένα κεφάλαιο της ζωής της να είχε τελειώσει, κι ένα καινούργιο να είχε αρχίσει. Ίσως επειδή η απώλεια του γιου της συνδεόταν άμεσα με τα πολιτικά γεγονότα στη Φάνρηβ... Αλλά δεν χρειαζόταν ο Θάλβακιρ να πεθάνει. Δεν έπρεπε καν να είχε έρθει. *Ήταν ο μόνος από την οικογένειά μου που ερχόταν τακτικά στη Φάνρηβ για εμένα... και τώρα δεν θα τον ξαναδώ ποτέ πια...*

Η Κέσριμιθ τελείωσε το τσιγάρο της και το έσβησε στο τασάκι στο κομοδίνο. *Οι άνθρωποι που αγαπάμε εξαφανίζονται χωρίς προειδοποίηση,* σκέφτηκε. *Τη μια στιγμή είναι εδώ, την άλλη έχουν φύγει.*

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φτιάχτηκε λίγο μπροστά στον καθρέφτη, και βγήκε απ'το δωμάτιο, βαδίζοντας ώς την πόρτα του δωματίου του Έλκερθιν. Την άνοιξε στο ήμισυ και γλίστρησε μέσα.

Ο άντρας της ξαφνιάστηκε. Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και δεν έμοιαζε να κοιμάται. Επάνω στο κομοδίνο ήταν ένας λιθοστάτης με φωτόλιθο· κανένα άλλο φως δεν ήταν αναμμένο.

«Κέσριμιθ... Τι είναι;»

«Αναρωτιόμουν πότε θα σε ξαναδώ,» είπε μαλακά εκείνη, η φωνή της τίποτα περισσότερο από ένα θρόισμα.

«Όποτε θέλεις, υποθέτω.»

Η Κέσριμιθ πλησίασε το κρεβάτι· άφησε τη ρόμπα της να γλιστρήσει στο πάτωμα. Δεν φορούσε τίποτα από μέσα. Ξάπλωσε δίπλα στο Έλκερθιν, κι εκείνος γύρισε για να την αντικρίσει.

«Δεν κρυώνεις χωρίς ρούχα;» Πάντα έκανε Χαρνώθιο χιούμορ στο κρεβάτι. Παλιά ήταν καλύτερο, αλλά ούτε τώρα ήταν άσχημο.

«Γι'αυτό είμαι εδώ,» είπε η Κέσριμιθ: «επειδή κρυώνω.» Και τα χέρια της ξεκούμπωναν τα κουμπιά του πουκαμίσου του. «Σου έχω πει να μην κοιμάσαι με τα ρούχα,» τον επέπληξε.

«Σπάνια κοιμόμαστε μαζί πια.»

«Και είσαι, επομένως, όλο κακές συνήθειες.» Σηκώθηκε στα γόνατα πάνω στο κρεβάτι, τραβώντας το πουκάμισό του και βγάζοντάς το. Τον καβάλησε, διατρέχοντας τα χέρια της στο στέρνο και στους ώμους του.

«Δεν είμαι σίγουρος αν μπορεί να μου σηκωθεί μετά από κηδεία,» είπε ο Έλκερθιν, και η Κέσριμιθ βρήκε τώρα το χιούμορ του καλύτερο από πριν.

«Ας δούμε.» Τον φίλησε. Οι γλώσσες τους μπλέχτηκαν, και ύστερα από μια στιγμή στριφογύριζαν επάνω στο κρεβάτι σαν το στρώμα να είχε γεμίσει καρφιά...

Αργότερα, καθώς ήταν ξαπλωμένοι πλάι-πλάι, κουρασμένοι ευχάριστα από τον έρωτά τους, ο Έλκερθιν τη ρώτησε τι ήταν αυτό το σημάδι στο μάγουλό της, ακραγγίζοντάς το με τα δάχτυλά του.

«Το φιλί του θανάτου,» απάντησε εκείνη.

«Αν σε ξαναφιλήσει αυτός ο θάνατος θα τον σκοτώσω,» είπε ο Έλκερθιν και τη φίλησε στα χείλη.

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. Αισθανόταν, για κάποιο λόγο, όπως παλιά με τον Έλκερθιν. *Όπως παλιά.*

«Με χτύπησε ενεργειακό κανόνι,» του είπε.

«Δεν αμφιβάλλω ότι η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ μπορεί να επιβιώσει ακόμα κι ύστερα από τη ριπή ενεργειακού κανονιού.»

«Δεν αστειεύομαι, ανόητε!» γέλασε η Κέσριμιθ. «Όντως με χτύπησε.»

«Τι εννοείς;»

Η Κέσριμιθ τού διηγήθηκε τι είχε συμβεί στο Μέγαρο των Αιρετών, τι νόμιζε αρχικά για την επίθεση, και ποιος είχε αποδειχτεί τελικά πως ευθυνόταν γι'αυτήν.

Μετά, τους πήρε και τους δύο ο ύπνος.

7
Η Πρωτεύουσα και η Σκιά της· Αίτηση Ακρόασης· Ένας Ύποπτος Αυλικός· τα Αφτιά των Ανακτόρων

Πρέπει να είμαστε προσεχτικοί,» είπε ο Θόρεντιν, το ξημέρωμα, όταν είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το μεταβαλλόμενο όχημά τους, στον χώρο στάθμευσης της βίλας. «Ο Σέλιρ πολύ πιθανόν να έχει βάλει ανθρώπους να μας περιμένουν στην Πρωτεύουσα. Τώρα που δραπέτευσες, *νιρλίσα,* το πιο λογικό είναι να έρθεις εδώ, για να μιλήσεις στον Βασιλιά.»

«Εκτελεστές του Ιερού Δέους...» είπε ο Άλφεντουρ.

Ο Θόρεντιν κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αλλά άλλους δολοφόνους, ίσως.»

«Γιατί όχι Εκτελεστές του Ιερού Δέους;»

«Οι Εκτελεστές στέλνονται εναντίον εχθρών του Βασιλείου· είναι παράνομο να τους στείλεις να σκοτώσουν ευγενείς ή άλλους πολίτες του Βασιλείου που δεν έχουν αποδειχτεί εχθροί του. Οι ίδιοι οι ιερείς δεν θα τους στείλουν, δηλαδή, και πιθανώς να σε αναφέρουν στον Βασιληά.»

«Οι *ιερείς* τούς στέλνουν;» έκανε η Ζέρκιλιθ, παρότι οι δίδυμες σπάνια παρενέβαιναν στις κουβέντες άλλων εκτός αν υπήρχε πολύ καλός λόγος.

«Εσύ τι νόμιζες;» της είπε ο Θόρεντιν. «Οι ιερείς του Χάρλαεθ Βοκ είναι υπεύθυνοι για τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους. Οι δολοφόνοι, ουσιαστικά, υπηρετούν το *ιερατείο*. Γι’αυτό κιόλας ακόμα κι οι βασιλιάδες δεν τολμούν να τα βάλουν με το Ιερατείο του Ιερού Δέους.»

«Ή, τουλάχιστον,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ, «αυτός είναι ένας από τους λόγους.»

Ο Θόρεντιν ένευσε. «Το θέμα τώρα είναι πως πρέπει να είμαστε πολύ επιφυλακτικοί για φονιάδες του Σέλιρ.»

«Έχεις κάτι συγκεκριμένο να προτείνεις;»

«Κατά πρώτον, να μην προσγειωθούμε ούτε στον Δημόσιο Αερολιμένα της Χάρνωθ ούτε στον Βασιλικό Αερολιμένα. Να προσγειωθούμε έξω από την πόλη, σε κάμποση απόσταση, και να μπούμε σε μορφή οχήματος.

»Κατά δεύτερον... Νομίζω πως ο Σέλιρ, αν έχει βάλει δολοφόνους, θα τους έχει βάλει κάπου κοντά στα Ανάκτορα· ή ακόμα και *μέσα* στα Ανάκτορα, αν έχει τέτοιου είδους πρόσβαση – που το αμφιβάλλω. Θα περιμένουν να σε δουν από απόσταση για να σε χτυπήσουν. Χρησιμοποιώντας τουφέκια μακρινής εμβέλειας, κατά πάσα πιθανότητα. Το καλύτερο, λοιπόν, που μπορείς να κάνεις είναι να φοράς την κουκούλα της κάπας σου και γυαλιά–»

«Δε μπορώ να εμφανιστώ στην πύλη με κουκούλα, Θόρεντιν.»

«Καπέλο, τότε. Μεγάλο καπέλο. Με τα μαλλιά σου μαζεμένα μέσα, για να μη φαίνονται. Και ασημόχρωμα γυαλιά.»

«Αυτή δεν είναι κακή ιδέα. Και...» Ήταν σκεπτική για μια στιγμή. «Και νομίζω πως έχω το κατάλληλο καπέλο. Περιμένετε εδώ.» Έφυγε απ'τον σκεπαστό χώρο στάθμευσης.

«Μπορεί να έχουν κι εμένα στη λίστα τους,» είπε ο Άλφεντουρ.

«Μπορεί,» παραδέχτηκε ο Θόρεντιν. «Κι εμένα επίσης. Θα πρέπει όλοι να είμαστε προσεχτικοί, και να έχουμε τα κεφάλια μας καλυμμένα μέσα στην Πρωτεύουσα.»

«Αν έχει βάλει μάγους;» έθεσε το ερώτημα η Ολέρια. «Οι μάγοι σε βλέπουν είτε κρύβεσαι είτε όχι.»

«Ναι...» είπε ο Θόρεντιν, σκεπτικά. «Πράγματι. Έχεις δίκιο, Ολέρια· μπορεί, όντως, να συμβαίνει αυτό. Αν και, βέβαια, θα πρέπει ένας μάγος να είναι κάπου εκεί κοντά και να χρησιμοποιεί Ξόρκι Ανιχνεύσεως κάθε φορά που βλέπει κάποιον ύποπτο να πλησιάζει. Αλλά, ναι, μπορεί να συμβαίνει. Ο Σέλιρ μπορεί να τόχει κανονίσει...»

Έστρεψε το βλέμμα του στον Γάρταλιν'μορ. «Υπάρχει η δυνατότητα να μας κρύψεις από ανιχνευτική μαγεία;»

Ο Τεχνομαθής μάγος κατένευσε. «Γνωρίζω το Ξόρκι Προκαλύψεως· αλλά δεν είμαι πολύ καλός σε τέτοιου είδους ξόρκια, έχε υπόψη σου.»

«Θα μπορούσε, δηλαδή, ένας άλλος μάγος να το διαπεράσει με τη μαγεία του;»

«Αν υποψιαστεί ότι υφίσταται προκάλυψη, μπορεί να χρησιμοποιήσει Ξόρκι Εντοπισμού Προκαλύψεως και Ξόρκι Μαγικής Διατρήσεως – το πρώτο για να βρει τη μαγική προκάλυψη και το δεύτερο για να τη διαλύσει. Οι Διαλογιστές είναι καλοί σε τέτοιες μαγείες, εγώ όχι και τόσο.»

«Χρειαζόμαστε έναν Διαλογιστή, τότε.»

Όταν η Κέσριμιθ επέστρεψε, φορούσε ένα μεγάλο πλατύγυρο καπέλο, σκούρο γκρι στο χρώμα, με μαύρη ταινία γύρω του η οποία συγκρατούσε αποξηραμένα κλωνάρια που σκέπαζαν την κορυφή του με τα φύλλα τους. Καπέλο σκοτεινών δασών. Μια λιγάκι παλιά μόδα του Βασιλείου της Χάρνωθ.

Τα μάτια της Κέσριμιθ κρύβονταν πίσω από ασημόχρωμα γυαλιά· τα κόκκινα μαλλιά της ήταν μαζεμένα μέσα στο καπέλο.

«Πώς σου φαίνομαι τώρα, Θόρεντιν;»

Ο Αρχικατάσκοπος ένευσε. «Ό,τι πρέπει, *νιρλίσα*. Αλλά έχουμε κι άλλο ένα πρόβλημα.» Της μίλησε για τους μάγους. «Μπορούμε να βρούμε έναν μάγο του τάγματος των Διαλογιστών στην Άσελνταθ; Κάποιον που να εμπιστεύεσαι;»

Η Κέσριμιθ δεν χρειαζόταν να σκεφτεί πολύ. «Φυσικά,» είπε. «Πάμε στην πόλη, στη Μαγική Σχολή της Άσελνταθ.»

Δεν υπήρχε Μαγική Ακαδημία εδώ – η Άσελνταθ δεν ήταν τόσο μεγάλη – αλλά και στη Μαγική Σχολή σύχναζαν αρκετοί μάγοι, πολλοί απ'αυτούς επειδή ενδιαφέρονταν για τις πνευματικές οντότητες στα Χαρνώθια δάση.

Φεύγοντας από το Δουκάτο της Άσελνταθ είχαν μαζί τους μια μάγισσα που ονομαζόταν Μαράλκα'χοκ: παλιά γνωστή της Κέσριμιθ, καμια πενταετία μεγαλύτερη από εκείνη (δηλαδή, γύρω στα πενήντα), κατάμαυρη στο δέρμα, με πράσινα μαλλιά, γυαλιστερά και φανερά βαμμένα. Το πρόσωπό της ήταν, επίσης, πολύ έντονα βαμμένο: πράσινα χείλη, πράσινα βλέφαρα, γαλανές σκιές στα μάγουλα. Στο χέρι της βαστούσε ένα κοντό ραβδί γεμάτο κρυστάλλους, κυκλώματα, και μικροσκοπικά κάτοπτρα.

Η Κέσριμιθ τής είπε μόνο ότι χρειαζόταν να τους κρύψει όλους από πιθανό μαγικό εντοπισμό, και τίποτα περισσότερο. Η Μαράλκα'χοκ δεν ζήτησε λεπτομέρειες. Δέχτηκε το ένα δεύτερο της πληρωμής της σιωπηλά· τ'άλλα μισά χρήματα θα τα λάμβανε όταν επέ-

στρεφαν από την Πρωτεύουσα. Είπε, ωστόσο, στην Κέσριμιθ ότι είχε ακούσει για την κηδεία του γιου της, και τη συλλυπήθηκε. «Τα πράγματα πρέπει να είναι δύσκολα στη Φάνρηβ, *νιρλίσα*...»

«Ναι, *νιρλίσα,* είναι αναμφίβολα πολύ δύσκολα.»

Η Μαράλκα δεν ρώτησε να μάθει περισσότερα, αφού η Κέσριμιθ δεν προθυμοποιήθηκε να πει τίποτα παραπάνω από μόνη της. *Λέγε λίγα, κρύβε πολλά.*

Το ελικόπτερό τους πετούσε τώρα προς τα βόρεια, περνώντας πάνω από εδάφη διαφόρων ειδών, καθώς και πάνω από τις ράγες του Μεγάλου Σιδηρόδρομου του Βασιλείου κάπου-κάπου.

«Πλησιάζουμε τη Χάρνωθ,» είπε η πιλότος, κοιτάζοντας τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας της, όταν είχαν κυλήσει περίπου τρία τέταρτα της ώρας.

Η Πρωτεύουσα φαινόταν και έξω από το παράθυρο, αλλά απόμακρα, όπως επίσης και οι ακτές της θάλασσας.

Η Κέσριμιθ καθόταν δίπλα στην πιλότο. «Κατέβασέ μας εδώ,» είπε. «Κοντά σ'εκείνον εκεί τον δρόμο.» Έδειξε έναν χωματόδρομο.

Το ελικόπτερο προσγειώθηκε, και ο Γάρταλιν'μορ το μεταμόρφωσε σε τετράκυκλο όχημα.

«Γνωρίζετε τα μονοπάτια σε τούτα τα μέρη;» ρώτησε η πιλότος την Κέσριμιθ.

«Ναι. Προς τα κει πηγαίνεις.» Έδειξε πάλι.

Η οδηγός έβαλε το όχημα πάνω στον χωματόδρομο κι ακολούθησε τις οδηγίες της Κέσριμιθ. Οι περιοχές γύρω τους ήταν, κατά κύριο λόγο, καλλιεργήσιμες και χωρικοί έσπερναν τη γη. Κάρα περνούσαν μεταφέροντας εργαλεία και τσουβάλια με σπόρους. Μια περιπολία λυκοκαβαλάρηδων φάνηκε αρκετά μακριά από το όχημα της Κέσριμιθ και των άλλων. Όχι πως υπήρχε περίπτωση οι φρουροί να τους σταματήσουν, όπως ήξερε η Κέσριμιθ· απλώς περιφέρονταν σε τούτα τα εδάφη μήπως κανένα κακό γινόταν. Μήπως ληστές προσπαθούσαν να κλέψουν τους χωρικούς, για παράδειγμα. Παρότι το Βασίλειο της Χάρνωθ ήταν πολύ ισχυρό έθνος, δεν είχε καταφέρει να εξαφανίσει τελείως τέτοιους παρανόμους από τις περιοχές του. Αν και εδώ, βέβαια, τόσο κοντά στην Πρωτεύουσα, ήταν απίθανο κανείς να τολμήσει να πλησιάσει.

Η Πρωτεύουσα ήταν οικοδομημένη στις ακτές της θάλασσας και γύρω από τις όχθες του ποταμού Καθρέφτη που οι πηγές του δεν

βρίσκονταν μακριά – στα ορεινά μέρη προς τα νοτιοδυτικά. Ψηλά, απόρθητα τείχη γεμάτα επάλξεις με μαχητές και μεγάλα όπλα περιτριγύριζαν τη μεγαλούπολη. Σημαίες του Βασιλείου κυμάτιζαν στον άνεμο, αιχμές οπλολογχών γυάλιζαν στο φως του ήλιου. Έξω από τα τείχη, προς κάθε κατεύθυνση, απλωνόταν η Σκιά της Πρωτεύουσας, όπως την έλεγαν οι ντόπιοι: μια πόλη μικρότερη από τη Χάρνωθ, αποτελούμενη κυρίως από χαμηλά σπίτια, αν και όχι καλύβες. Εδώ έβρισκες πολλούς χωρικούς, μισθοφόρους, ταξιδιώτες, ναυτικούς του ποταμού, μικροεμπόρους, πανδοχείς, ταβερνιάρηδες, εκπαιδευτές γιγαντόλυκων. Αλλά και κάποιους παρανόμους. *Η σκιά που ρίχνει η Πρωτεύουσα είναι αρκετά μεγάλη και πυκνή ακόμα και για τους Σκοτεινούς Ακόλουθους,* έλεγαν σε τούτα τα μέρη, υπονοώντας ότι μέχρι και υπηρέτες του Παντοβόρου Σκότους μπορεί να κρύβονταν στη Σκιά της Πρωτεύουσας. Πράγμα που η Κέσριμιθ θεωρούσε λιγάκι απίθανο.

«Τεράστια...» μουρμούρισε η οδηγός.

«Τι;»

«Η πόλη αυτή είναι τεράστια, κύρια Κέσριμιθ. Πιο μεγάλη από τη Νάζρηβ. Πιο μεγάλη ακόμα κι από τη Φάνρηβ.» Και ρώτησε: «Από πού να μπω;» Τρεις πύλες φαίνονταν από εδώ: δύο στα νότια (από τη μεριά που πλησίαζαν, δηλαδή) και, απόμακρα, μία στα ανατολικά, η οποία βρισκόταν στο πέρας μιας δημοσιάς που περνούσε πλάι από τις ακτές.

«Ευθεία,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, δείχνοντας μια από τις πύλες στα νότια.

«Θα μας ζητήσουν αναγνωριστικά;»

«Δε νομίζω. Το όχημά μας δεν έχει φανερά όπλα επάνω του, και ούτε είναι αρκετά μεγάλο για να μεταφέρει εμπορεύματα.»

Το τετράκυκλο όχημα, ακολουθώντας τον χωματόδρομο, πέρασε μέσα από τη Σκιά της Πρωτεύουσας, όπου η έλλειψη τάξης και ρυμοτομίας ήταν καταφανής, και έφτασε στην Πύλη της Κυρτής Σκιάς. Οι φρουροί εκεί δεν το σταμάτησαν, ακριβώς όπως είχε πει η Κέσριμιθ. Δεν ήταν, άλλωστε, το μόνο όχημα που περνούσε εκείνη την ώρα.

Οι λεωφόροι της Πρωτεύουσας του Βασιλείου ήταν μεγάλες και γεμάτες κίνηση: πλήθη μετακινούνταν προς διάφορες κατευθύνσεις, οχήματα, καβαλάρηδες, κάρα. Ψηλές πολυκατοικίες ορθώνονταν

ολόγυρα, με επιβλητικές αιχμηρές γωνίες. Κρυστάλλινα παράθυρα γυάλιζαν στο φως του ήλιου. Ολόκληροι τοίχοι είχαν περίτεχνα λαξεύματα.

Ο Άλφεντουρ δεν είχε έρθει ποτέ ξανά στη Χάρνωθ. Είχε δει φωτογραφίες της καθώς και κινηματογραφικές εικόνες· αλλά η πραγματικότητα, όπως πάντα, είναι αρκετά διαφορετική. Στην πραγματικότητα βλέπεις πράγματα που στις εικόνες σού κρύβουν. Ο Άλφεντουρ είδε τους ζητιάνους στις γωνίες, τις βρομιές στις άκριες των δρόμων, τις άσχημες όψεις στα πρόσωπα πολλών ανθρώπων.

Η Ζέρκιλιθ τραβούσε φωτογραφίες με μια μικρή φωτογραφική μηχανή.

«Δεν ήρθαμε για τουρισμό,» της είπε η Αζουρίτα.

«Και λοιπόν;»

Η Κέσριμιθ, εν τω μεταξύ, έδινε κατευθύνσεις στην οδηγό, και πλησίαζαν τώρα μια άλλη μεγάλη πύλη.

«Η πόλη έχει και δεύτερο τείχος...» παρατήρησε η Ζέρκιλιθ, φωτογραφίζοντας.

Η Κέσριμιθ, ακούγοντάς την από μπροστά, γύρισε και είπε: «Αυτό είναι το Εσωτερικό Τείχος. Δεν είναι τόσο δυνατό όσο το Εξωτερικό Τείχος. Είναι για περιπτώσεις έκτατης ανάγκης, ουσιαστικά.»

Πέρασαν από την πύλη του Εσωτερικού Τείχους και κινήθηκαν πάνω σε άλλους δρόμους της Πρωτεύουσας. Όσοι δεν είχαν ξανάρθει στη Χάρνωθ αισθάνονταν μπερδεμένοι. Αισθάνονταν σαν η πόλη να τους είχε καταπιεί, όπως κάποιο γιγάντιο μυθικό θηρίο. Αισθάνονταν πως βρίσκονταν μέσα στα σπλάχνα του και θα ήταν πολύ, πολύ δύσκολο να ξαναβγούν από εκεί. Η Πρωτεύουσα του Βασιλείου ήταν λαβυρινθώδης και πελώρια. Τρομαχτική, από διάφορες απόψεις.

Οι πολυκατοικίες της ήταν γεμάτες καλώδια και σωλήνες. Στενορύμια και σοκάκια ανοίγονταν από δω κι από κει. Τα οικοδομήματα έμοιαζαν να έχουν αμέτρητα παράθυρα και πόρτες. Γέφυρες περνούσαν πάνω από τους δρόμους, οι περισσότερες για πεζούς αλλά όχι όλες. Και υπήρχαν και υπόγειες διαβάσεις. Διαφημιστικές αφίσες ήταν κολλημένες σε τοίχους· διαφημιστικές σημαίες κρέμονταν από κολόνες. Ταμπέλες ήταν πιασμένες πάνω από πόρτες καταστημάτων. Μυριάδες εφημερίδες και περιοδικά κρέμονταν στα περίπτερα σαν τις φυλλωσιές δέντρων. Μικροπωλητές περιφέρονταν σπρώχνοντας καρότσια ή τραβώντας κάρα μαζί τους.

«Εδώ στρίβεις,» είπε η Κέσριμιθ, δείχνοντας γι'ακόμα μια φορά.

Μπήκαν σ'έναν δρόμο που στο τέλος του φαινόταν μια πύλη, μικρότερη από τις προηγούμενες αλλά κλειστή. Και πίσω από αυτό το τείχος – πολύ χαμηλότερο από τα άλλα – ορθώνονταν ψηλά δέντρα και, πάνω από τα δέντρα, ένα επιβλητικό οικοδόμημα με αγάλματα, σημαίες, λαξεύματα, και αιχμηρές γωνίες.

«Τα Ανάκτορα;» είπε ο Άλφεντουρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει. «Εδώ σταματάμε,» είπε στην οδηγό· «εδώ δίπλα,» δείχνοντας την είσοδο ενός γκαράζ, πολύ προτού φτάσουν στην πύλη των Ανακτόρων.

Μπήκαν στο γκαράζ και η Κέσριμιθ ζήτησε από τη Μαράλκα'χοκ ν'αφήσει το όχημα στο όνομά της.

«Τι συμβαίνει, Κέσριμιθ; Σε κυνηγάνε;»

«Για να θέλω να με καλύπτεις με τη μαγεία σου...»

«Ελπίζω να μη μπλέξω κι εγώ.»

«Μην ανησυχείς, *νιρλίσα,* δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος.»

«Ας πούμε ότι σε πιστεύω.»

Η μάγισσα έδωσε το όνομά της στον φύλακα του γκαράζ και η οδηγός σταμάτησε το όχημα ανάμεσα στα υπόλοιπα.

«Λοιπόν,» είπε η Κέσριμιθ. «Ο Βασιληάς, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα μας δεχτεί αμέσως. Θα μιλήσω πρώτα στον Γραμματικό του για να κανονίσω ακρόαση.»

«Κι αν αυτό το μάθουν οι άνθρωποι του Σέλιρ....» είπε ο Θόρεντιν.

«Ο Γραμματικός δεν διαδίδει τις συναντήσεις που κανονίζει με τον Βασιληά, και δεν νομίζω ο ίδιος νάναι άνθρωπος του Σέλιρ. Ούτε χρηματίζεται εύκολα. Είναι καλοπληρωμένος.»

«Όπως και νάχει, την επόμενη φορά που θα έρθουμε εδώ θα πρέπει να είμαστε ακόμα πιο προσεχτικοί. Εκτός αν ο Βασιληάς μάς δεχτεί τώρα.»

Η Μαράλκα'χοκ είπε: «Θα μπορούσα να ρωτήσω ποιος είναι ο Σέλιρ;»

«Κάποιος που δεν με συμπαθεί,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

«Ευχαριστώ, *νιρλίσα*· πολύ κατατοπιστικό.» Χαρνώθιο χιούμορ – ειρωνικό βέβαια.

Η Κέσριμιθ είπε στους άλλους: «Θα πάω με λίγους ανθρώπους μαζί μου. Η Μαράλκα θα έρθει, φυσικά, για λόγους ασφαλείας. Κι εσύ, Θόρεντιν.» Τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Φυσικά, *νιρλίσα*.»

«Άλφεντουρ;»

«Αν θέλεις, *νιρλίσα*.»

«Δε μπορούμε να τον αφήσουμε μόνο του,» δήλωσε η Χάνκαθιρ. «Αν πάει ο Άλφεντουρ, θα πάμε μαζί του εγώ κι οι μισθοφόροι μου. Αυτή είναι η δουλειά μας.» Δέκα μέρες είχαν περάσει από τότε που τραυματίστηκε από τους Εκτελεστές του Ιερού Δέους. Ακόμα δεν ήταν τελείως καλά, αλλά ο Άλφεντουρ δεν αμφέβαλλε ότι μπορούσε να πολεμήσει αν χρειαζόταν.

«Αδύνατον,» είπε η Κέσριμιθ. «Δε θέλω να μας δουν με μισθοφόρους.»

«Κι αν δεχτείτε επίθεση, κυρία μου;»

«Δε θα δεχτούμε επίθεση. Γι'αυτό θα φοράω αυτό.» Φόρεσε το καπέλο σκοτεινών δασών. «Και γι'αυτό έχω μαζί μου τη Μαράλκα.»

«Αν όμως δεχτείτε επίθεση;» επέμεινε η Χάνκαθιρ, επαγγελματική όπως πάντα.

«Αν δεχτούμε επίθεση,» είπε ο Θόρεντιν, «μάλλον θα είναι μία, το πολύ δύο ριπές με τουφέκι, από απόσταση. Σε τι θα μας βοηθήσουν οι μισθοφόροι σου; Θα δείτε τον ακροβολισμένο δολοφόνο *προτού* ρίξει;»

«Πολύ πιθανόν.»

«Αν τον δείτε εσείς, θα τον δω κι εγώ,» τη διαβεβαίωσε ο Αρχικατάσκοπος με τρόπο που μαρτυρούσε ότι δεν αστειευόταν καθόλου, ούτε υπερέβαλλε για τις ικανότητές του.

Η Χάνκαθιρ είπε, επίμονα: «Δεν μπορώ ν'αφήσω τον κύριο Άλφεντουρ να πάει μόνος.»

Ο Άλφεντουρ ρώτησε την Κέσριμιθ: «Είναι η παρουσία μου απαραίτητη τώρα, *νιρλίσα*;»

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μάλλον, απλά με τον Γραμματικό του Βασιληά θα μιλήσω. Αλλά, για καλό και για κακό....» Ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Άλφεντουρ στράφηκε στη Χάνκαθιρ. «Θα πάω. Μόνος.»

«Όχι–»

«Δική μου είναι η απόφαση.»

«Τουλάχιστον άλλος ένας άνθρωπος πρέπει νάρθει μαζί σας, κύριε Άλφεντουρ.»
«Εγώ,» είπε η Αζουρίτα.
«Κι εγώ,» δήλωσε η Ζέρκιλιθ.
«Όχι,» είπε ο Άλφεντουρ, «μόνο εσύ,» κοιτάζοντας την Αζουρίτα.

Πλησίασαν την ξύλινη πύλη του κήπου ενώ η Μαράλκα'χοκ υποτονθόρυζε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Η Κέσριμιθ φορούσε το καπέλο της και τα ασημόχρωμα γυαλιά της· ο Θόρεντιν, ο Άλφεντουρ, και η Αζουρίτα είχαν σηκωμένες τις κουκούλες τους. Ο καιρός δεν ήταν και τόσο καλός, οπότε αυτό δεν έμοιαζε παράξενο· φαίνονταν, άλλωστε, για ταξιδιώτες.
Δίπλα από την πύλη υπήρχε ένα μεγάλο κουμπί. Πάνω απ'το κουμπί ήταν το ψυχρό μάτι ενός τηλεοπτικού πομπού· κάτω απ'το κουμπί ένα μικρόφωνο κι ένα μεγάφωνο, ενσωματωμένα στον τοίχο.
Η Κέσριμιθ πάτησε το κουμπί με το δάχτυλο του γαντοφορεμένου χεριού της.
«*Καλημέρα σας, κυρία. Ποια είστε και τι επιθυμείτε στα Ανάκτορα;*» ακούστηκε μια αντρική φωνή από το μεγάφωνο.
«Ονομάζομαι Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ, και επιθυμώ να μιλήσω στον Γραμματικό επειγόντως, για μια ακρόαση με τον Βασιληά. Επειγόντως,» επανέλαβε. «Πρόκειται για σημαντικό ζήτημα.»
«*Περάστε.*»
Η πύλη άνοιξε αυτόματα, και η Κέσριμιθ μπήκε ακολουθούμενη από τους συνοδούς της. Πέρα από το κατώφλι απλωνόταν ένας κήπος γεμάτος άνθη, φυτά, και λιθόστρωτα μονοπάτια. Δύο οπλισμένοι άντρες, ντυμένοι με τις στολές της Βασιλικής Φρουράς, περίμεναν με τις οπλολόγχες τους ανά χείρας, και ο ένας είπε: «Ελάτε μαζί μας, παρακαλώ.»
Οι δύο Βασιλικοί Φρουροί τούς οδήγησαν στα Ανάκτορα μέσα από τα μονοπάτια του κήπου. Για την Κέσριμιθ η διαδρομή δεν ήταν άγνωστη. Ούτε για τον Θόρεντιν. Αλλά ο Άλφεντουρ δεν είχε έρθει εδώ ποτέ ξανά.
Η κεντρική πύλη των Ανακτόρων έστεκε ορθάνοιχτη, και τέσσερις Βασιλικοί Φρουροί τη φυλούσαν. Οι ενδυμασίες τους αποτελούνταν από μαύρους θώρακες, πορφυρούς επενδύτες και πορφυρά παντελόνια, μαύρα γάντια, και μαύρες μπότες. Στα κεφάλια φορούσαν

μαύρα κράνη με κλειστές, κρυστάλλινες, φιμέ προσωπίδες. Στα χέρια τους βαστούσαν οπλολόγχες. Από τις ζώνες τους κρέμονταν ξίφη και πιστόλια.

Το εσωτερικό των Ανακτόρων ήταν, αναμενόμενα, πλούσια στολισμένο. Τα πατώματα στρωμένα με μακριά, μαλακά χαλιά, όλο όμορφα κεντήματα. Οι ξύλινες πόρτες ήταν λαξευτές και γυαλιστερές. Ένας υπηρέτης έσπευσε να ειδοποιήσει τον Γραμματικό μόλις ο ένας από τους δύο Βασιλικούς Φρουρούς τού είπε γιατί βρίσκονταν εδώ η κύρια Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ και οι συνοδοί της. Ο Θόρεντιν, ο Άλφεντουρ, και η Αζουρίτα είχαν τώρα κατεβάσει τις κουκούλες τους· θα ήταν αγενές να παραμείνουν κουκουλωμένοι μέσα στην ίδια την οικία του Βασιληά της Χάρνωθ.

Ο Γραμματικός δεν άργησε να τους δεχτεί.

«Παρακαλώ, περάστε. Από εδώ,» είπε ο υπηρέτης επιστρέφοντας στον διάδρομο όπου είχαν σταθεί για λίγο ώστε να περιμένουν. Τον ακολούθησαν και πέρασαν μια ανοιχτή ξύλινη πόρτα, μπαίνοντας σ'ένα δωμάτιο με μεγάλο παράθυρο, μεγάλο γυαλιστερό γραφείο, μια οθόνη στον τοίχο, κι ένα αργυρό κλουβί με δύο τρωκτικά κρεμασμένο από το ταβάνι. Τα ζωάκια ατένισαν τους επισκέπτες με γυαλιστερά μάτια, μασουλώντας ξηρούς καρπούς.

Πίσω από το γραφείο στεκόταν ένας άντρας με μαύρο δέρμα, τελείως ξυρισμένο κεφάλι, και πυκνά κόκκινα μούσια. Τα πράσινα μάτια του ήταν στενά και παρατηρητικά, κάτω από κόκκινα φρύδια που θύμιζαν φλόγες. Η μύτη του ήταν γαμψή, τ'αφτιά του πεταχτά. Φορούσε έναν βαρύ, καφεκόκκινο χιτώνα με χρυσαφένιο σιρίτι. Από τον λαιμό του κρεμόταν ένα περιδέραιο από χρυσάφι, στο σχήμα κουλουριασμένου φιδιού που δαγκώνει ένα μικρό σμαράγδι.

«Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ,» είπε ο Γραμματικός του Βασιληά. «Καλωσόρισες, με τη εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Η Κέσριμιθ έτεινε την παλάμη της προς το μέρος του. «Καλώς σας βρίσκω, Ζάρκαθιν. Με την εύνοια του Χάρλαεθ Βοκ.»

Ο Γραμματικός χάιδεψε την παλάμη της με τη δική του, στιγμιαία. «Έχουμε ακούσει ότι... τα γεγονότα είναι ανησυχητικά στο Προτεκτοράτο της Φάνρηβ.»

«Πολύ ανησυχητικά, σε διαβεβαιώνω.»

Ο Ζάρκαθιν κοίταξε τον Θόρεντιν. «Κι εσείς εδώ, κύριε;»

«Υπάρχει σημαντικός λόγος που δεν βρίσκομαι στο προτεκτοράτο,» αποκρίθηκε μόνο ο Αρχικατάσκοπος.

«Οι άλλοι που σε συνοδεύουν, *νιρλίσα*;»

«Από εδώ, ο Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ, και η Αζουρίτα, βοηθός του. Από εδώ, η Μαράλκα'χοκ ωλ Νερέστεμ, φίλη μου.»

«Μου είπαν ότι επιθυμείς ακρόαση από τον Βασιληά.»

«Το συντομότερο δυνατό, Ζάρκαθιν. Ακόμα και τώρα αν γίνεται.»

Το βλέμμα του ήταν πολύ συλλογισμένο ξαφνικά. «Τώρα... δεν το θεωρώ πιθανό να γίνεται.»

Κάτι στον τρόπο του φάνηκε παράξενο στην Κέσριμιθ. «Δεν ξέρω τι μπορεί να έχει ακούσει ο Μεγαλειότατος για το Προτεκτοράτο της Φάνρηβ αλλά βρίσκομαι εδώ για να μιλήσω μαζί του σχετικά με τον πόλεμο.»

«Σχετικά με τον πόλεμο;»

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα σ'εσένα, Ζάρκαθιν. Τα υπόλοιπα είναι για τα αφτιά του Βασιληά.»

«Για να έρχεται η ίδια η Βασιλική Αντιπρόσωπος του προτεκτοράτου εδώ... και για να φέρνει και τον Αρχικατάσκοπό της μαζί...» είπε σκεπτικά ο Γραμματικός, «το θέμα θα πρέπει όντως να είναι σημαντικό.»

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο.» Ο τρόπος του, όμως, εξακολουθούσε να της φαίνεται περίεργος. Ίσως, τελικά, ο Γραμματικός να *μπορούσε* να φανταστεί πόσο. Ίσως να *ήξερε,* μάλιστα, κάποια πράγματα. *Δεν πιστεύω να είναι άνθρωπος του Σέλιρ...* Η Κέσριμιθ δεν είχε ακούσει ποτέ να είχαν τίποτα ιδιαίτερες επαφές οι δυο τους. «Πρέπει να μιλήσω στον Βασιληά, Ζάρκαθιν. *Τώρα,* αν γίνεται,» επανέλαβε.

«Τώρα αποκλείεται,» αποκρίθηκε ο Γραμματικός. «Είναι απασχολημένος με άλλα θέματα... Θα μπορούσα, όμως, να μάθω γιατί βρίσκεται μαζί σου, *νιρλίσα,* ο κύριος Άλφεντουρ; Σχετίζεται κάπως η Νάζρηβ με τον πόλεμο στο προτεκτοράτο;»

«Ασφαλώς. Δεν έχεις ακούσει ότι έχει αποκλείσει εμπορικά ολόκληρη τη Φάνρηβ;»

Ο Ζάρκαθιν ένευσε. «Ναι, νομίζω πως το έχω ακούσει. Επιθυμεί ο κύριος Άλφεντουρ να συζητήσει με τον Βασιληά τους όρους της

Νάζρηβ προκειμένου να ξεκινήσει πάλι το εμπόριο;» Η ερώτηση απευθυνόταν στον ίδιο τον διπλωμάτη.
«Κατά μία έννοια, ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.
«Φοβάμαι πως δεν σας καταλαβαίνω, κύριε...»
«Αυτό που θα συζητήσουμε με τον Βασιληά περιλαμβάνει και την ομαλή συνέχιση του εμπορίου στη Φάνρηβ.»
«Μάλιστα,» είπε ο Ζάρκαθιν. Και προς την Κέσριμιθ: «Ο Βασιληάς, κατά πάσα πιθανότητα, θα σας δεχτεί αύριο. Ή ίσως και σήμερα το απόγευμα. Εν τω μεταξύ θα φιλοξενηθείτε, φυσικά, στα Ανάκτορα αν δεν έχετε κανονίσει κάποιο άλλο μέρος διαμονής.»
«Ευχαριστούμε πολύ,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Θα φέρουμε κι ένα όχημα και μερικούς ανθρώπους μας ακόμα, αν δεν υπάρχει πρόβλημα.»
«Κανένα πρόβλημα. Ειδοποιήστε τους να έρθουν.»

Αφού άφησαν το όχημά τους στο υπόγειο γκαράζ των Ανακτόρων, οι υπηρέτες τούς οδήγησαν σε μια πτέρυγα όλο ξενώνες. Κάτω από τα παράθυρά τους φαινόταν ο πλούσιος κήπος. Τα κρεβάτια ήταν στρωμένα και μαλακά. Τα συστήματα θέρμανσης λειτουργούσαν άψογα, και το νερό ήταν ζεστό στο λουτρό. Οι υπηρέτες σύντομα τούς έφεραν φαγητά και ποτά, και ρώτησαν αν θα ήθελαν κάτι άλλο. Για την ώρα, κανένας δεν ήθελε τίποτα. «Αν θελήσετε μπορείτε να μας ειδοποιήσετε,» είπε η υπηρέτρια που έμοιαζε επικεφαλής, κι όλοι τους αποχώρησαν.
Η Κέσριμιθ έπιασε ένα μήλο από τη φρουτιέρα και το δάγκωσε. Ζουμερό και τραγανό. «Κάτι δε μ'αρέσει,» είπε μασώντας, καθώς όλοι τους βρίσκονταν σ'ένα μικρό καθιστικό ανάμεσα στα δωμάτιά τους.
«Στο φαγητό, *νιρλίσα;*» ρώτησε η Ολέρια.
«Στον Ζάρκαθιν.»
«Μας κοίταζε... κάπως,» συμφώνησε ο Θόρεντιν.
«Μπορεί νάναι σύμμαχος του Στρατηγού;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.
Η Κέσριμιθ κούνησε το κεφάλι. «Δε θα το θεωρούσα απλώς απίθανο· θα το θεωρούσα *εξωφρενικό*. Δεν είχαν ποτέ καμία σχέση οι δυο τους. Απλά γνωρίζονταν εξ όψεως.»
«Ναι,» είπε ο Θόρεντιν. «Το ίδιο ισχύει σύμφωνα και με τις δικές μου γνώσεις.»

«Ο Γραμματικός ίσως νάχει ακούσει τι συνέβη στο προτεκτοράτο,» υπέθεσε η Ολέρια: «ότι σε φυλάκισαν, *νιρλίσα*. Και τώρα μάλλον απορεί πώς βρίσκεσαι εδώ.»

«Ο Σέλιρ δεν το είχε δημοσιοποιήσει, Ολέρια,» της θύμισε ο Θόρεντιν. «Περίμενε πρώτα η Κέσριμιθ να ‘παραδεχτεί’ ότι σκόπευε να προδώσει το Βασίλειο.»

«Ο Γραμματικός του Βασιληά λένε πως έχει κατασκόπους του σε πολλά μέρη, αγάπη μου. Γιατί να μην έχει και στη Φάνρηβ;»

«Θα το ήξερα,» είπε ενοχλημένα ο Θόρεντιν.

«Είσαι σίγουρος;»

Το ξανασκέφτηκε. Φυσώντας τον καπνό του τσιγάρου του προς τα κάτω, παραδέχτηκε: «Όχι, δεν μπορώ νάμαι σίγουρος. Δυστυχώς.

»Αλλά,» πρόσθεσε, «αν έχει κατασκόπους του στη Φάνρηβ, δεν θα του είπαν ότι η Κέσριμιθ δραπέτευσε; Γιατί νάναι παραξενεμένος που τη βλέπει εδώ; Δε θα ήταν λογικό η Κέσριμιθ να έρθει να επισκεφτεί τον Βασιληά μετά την προδοσία του Σέλιρ;»

Αυτό τούς έκανε όλους να μείνουν σιωπηλοί.

«Αν ο Βασιληάς κι ο Γραμματικός του γνωρίζουν κάτι, θα το μάθουμε σύντομα, έτσι δεν είναι;» είπε τελικά ο Άλφεντουρ.

«Ναι,» μουρμούρισε ο Θόρεντιν, κι έβγαλε μια συσκευή μέσα από τα ρούχα του, πατώντας ένα κουμπί επάνω της.

«Τι είν’ αυτό;» ρώτησε η Ολέρια, αλλά εκείνος τούς έκανε νόημα να μη μιλάνε. Γύρισε έναν στρογγυλό ρυθμιστή πάνω στη συσκευή, κοιτάζοντας μια μικρή οθόνη. Συνοφρυώθηκε.

Σηκώθηκε από την καρέκλα του και βάδισε ώς ένα φυτό στη γωνία. Παραμέρισε τα φύλλα του και τους έδειξε κάτι που γυάλιζε επάνω τους, κάνοντάς τους ξανά νόημα να είναι σιωπηλοί.

Η Κέσριμιθ πλησίασε τον Θόρεντιν και είδε πως ένας κοριός ήταν πιασμένος πάνω στο φυτό. Από μια άκρη του ξεκινούσε ένα λεπτό καλώδιο που τελείωνε στον τοίχο· συνδεόταν, προφανώς, με το κεντρικό ενεργειακό σύστημα των Ανακτόρων. Ο Άλφεντουρ κοίταξε επίσης τη συσκευή· το ίδιο κι η Ζέρκιλιθ.

Ο Θόρεντιν έγραψε πάνω σ’ένα χαρτί: *Μας ακούνε μέσα σ’αυτό το δωμάτιο,* και το έδειξε σε όλους. *Ιδέα του Γραμματικού μάλλον,* πρόσθεσε. *Και δε νομίζω να το σκέφτηκε και να το κανόνισε τώρα μόλις.*

Θα κοιτάξω και στα άλλα δωμάτιά μας.

Έφυγε από το καθιστικό ενώ οι άλλοι τον περίμεναν, κάνοντας ανούσια κουβέντα για να μην κινήσουν υποψίες. Όταν ο Θόρεντιν επέστρεψε, έγραψε πάνω στο χαρτί: *Κοριοί σε όλα τα δωμάτια. Να προσέχετε τι λέτε.*

Η Κέσριμιθ αναστέναξε. Δε μπορούσε να καταλάβει τι σήμαινε αυτό. Ήταν ο Γραμματικός απλά επιφυλακτικός μαζί τους; Ή κάτι πολύ πιο άσχημο συνέβαινε;

Ή, μήπως, δεν ήταν ο Ζάρκαθιν που είχε βάλει τους κοριούς; Αλλά, αν όχι αυτός, ποιος; Είχε, τελικά, ο Σέλιρ ανθρώπους του μέσα στα Ανάκτορα;

Να προσέχουμε ΓΕΝΙΚΑ, όχι μόνο τι λέμε, είπε η Χάνκαθιρ στον Άλφεντουρ μιλώντας με τα δάχτυλα – με τη Σιωπηλή Γλώσσα της Νάζρηβ. *Ο Στρατηγός προσπάθησε ήδη να σε σκοτώσει μία φορά. Πιθανώς να το ξανακάνει.*

Θα προσέχουμε, της υποσχέθηκε ο διπλωμάτης.

Οι μόνοι που κατάλαβαν τι ειπώθηκε μεταξύ τους ήταν οι μισθοφόροι από τη Νάζρηβ, η πιλότος, ο Γάρταλιν'μορ, και οι δίδυμες. Ο Θόρεντιν, η Ολέρια, η Μαράλκα'χοκ, και η Κέσριμιθ δεν ήξεραν τη Σιωπηλή Γλώσσα, και φάνηκαν παραξενεμένοι.

Η Κέσριμιθ είπε: «Τι κάνετε;»

«Μιλάμε,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ, «με τα χέρια. Τίποτα το ιδιαίτερο.»

8

Ένας Πονηρός Πολιτικός· Απρόσμενος Επισκέπτης· τα Συμφέροντα του Βασιλείου· ο Διπλωμάτης και ο Βασιλιάς

Στο καθιστικό ανάμεσα στα υπνοδωμάτιά τους υπήρχε ένα ηχοσύστημα με ηχεία μετρίου μεγέθους. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ κάθονταν κοντά του τώρα, μετά το μεσημεριανό, και κοίταζαν τις πλακέτες μουσικής που βρίσκονταν στα ράφια και στα συρτάρια δίπλα και από κάτω του.

«Δεν έχουν τίποτα διαφορετικό, κύριε Άλφεντουρ,» είπε η Αζουρίτα. «Τα έχουμε όλα στη Νάζρηβ.»

«Κι ακόμα περισσότερα,» πρόσθεσε η Ζέρκιλιθ, βάζοντας στη θέση της μια πλακέτα. «Πολύ περισσότερα.»

«Σας παραξενεύει;» Ο Άλφεντουρ κάπνιζε νωχελικά την πίπα του, καθισμένος στη μεγάλη πολυθρόνα.

«Η Πρωτεύουσά τους είναι *τεράστια,*» είπε η Αζουρίτα. «Λογικά, δεν πρέπει νάχουν πράγματα που δεν τα έχουμε εμείς;»

«Μπορεί η Χάρνωθ να είναι τεράστια σε έκταση αλλά η Νάζρηβ είναι τεράστια σε επίδραση, Αζουρίτα,» αποκρίθηκε ο Άλφεντουρ.

Εκτός από τους τρεις τους, μόνο η Χάνκαθιρ ήταν στο καθιστικό, μισοξαπλωμένη στον καναπέ, με το ένα της πόδι επάνω και τις μπότες της ριγμένες παραδίπλα. Αλλά έμοιαζε ανά πάσα στιγμή έτοιμη να τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη της.

Δεν πας να ξεκουραστείς; της πρότεινε ο Άλφεντουρ, μιλώντας με τα δάχτυλα του ενός χεριού.

Δεν είμαι κουρασμένη, αποκρίθηκε εκείνη, επίσης στη Σιωπηλή Γλώσσα. Αλλά έλεγε ψέματα· ο διπλωμάτης ήταν βέβαιος. Το τραύμα της ακόμα την ταλαιπωρούσε, και κουραζόταν πιο εύκολα. Τέλος πάντων· προφανώς, ήθελε νάναι εδώ για να τον προσέχει. Ο Άλφεντουρ, ωστόσο, δεν το θεωρούσε πολύ πιθανό να τους επιτεθούν δολοφόνοι μέσα στην ίδια την οικία του Βασιλιά της Χάρνωθ.

Στο υπνοδωμάτιο του Θόρεντιν και της Ολέρια, εν τω μεταξύ, κάθονταν η Κέσριμιθ, η Μαράλκα'χοκ, ο Αρχικατάσκοπος, και η σύζυ-

γός του και έπαιζαν *Χαμένες Κορόνες*: ένα παιχνίδι που παιζόταν με την Τράπουλα του Βασιλείου, και συνήθως με λεφτά. Οι τέσσερίς τους ήταν επάνω στα δύο ενωμένα κρεβάτια, κι ανάμεσά τους βρίσκονταν ήδη κάμποσα χαμηλά (σε κέρματα κυρίως) κι ακόμα και μερικά υποβασιλικά (σε χαρτονομίσματα).

Η Κέσριμιθ χαμογελούσε διαβολικά πίσω από τα φύλλα στο χέρι της. «Σας έχω όλους,» είπε. «Και μη σου μπαίνουν ιδέες να κάνεις τίποτα ύποπτο, μάγισσα.» Λοξοκοίταξε τη Μαράλκα.

«Η μαγεία μου δεν έχει σχέση με τα χαρτιά, *νιρλίσα*.» Κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο.

«Μην προσπαθείς να μας κοροϊδέψεις.»

«Η αλήθεια είναι, τ'ορκίζομαι στο όνομα του Χάρλαεθ Βοκ.» Η Μαράλκα άφησε ένα φύλλο κάτω: μια Διπλή Κορόνα Βορρά: ένα από τα ισχυρότερα φύλλα της Τράπουλας του Βασιλείου. Και περίμενε την απάντησή τους.

«Κλέβει,» είπε η Ολέρια.

«Τι ανοησίες είν' αυτές!» διαμαρτυρήθηκε η Μαράλκα. Και προς την Κέσριμιθ: «Τους έχεις κάνει καχύποπτους!»

«Εγώ απλά μια κουβέντα είπα,» ανασήκωσε τους ώμους της η Κέσριμιθ.

«Θα το καταλαβαίνατε αν χρησιμοποιούσα μαγεία,» τους είπε η Μαράλκα. «Κάτι θα βλέπατε να κάνω, κάτι περίεργο να λέω. Οι μάγοι που μπορούν να υφαίνουν ξόρκια χωρίς να μιλάνε, χωρίς να κινούνται, είναι μυθικές φιγούρες. Σας μοιάζω για μυθική φιγούρα;»

«Σίγουρα όχι, *νιρλίσα,*» είπε ο Θόρεντιν, κι άφησε δύο φύλλα κάτω: μια Βασίλισσα της Ανατολής κι έναν Μάγο του Βορρά.

Η Μαράλκα'χοκ συνοφρυώθηκε.

Σ'ένα άλλο δωμάτιο, ο Γάρταλιν'μορ έπαιζε *Διαφιλονικούμενα Δάση* με τους δύο μισθοφόρους της Χάνκαθιρ, ενώ στο διπλανό δωμάτιο η πιλότος κοιμόταν. Η μόνη που κοιμόταν απ'όλους τους.

Το απόγευμα, ο Γραμματικός Ζάρκαθιν αλ Φάσερναθ ήρθε και τους είπε ότι ο Βασιληάς θα τους μιλούσε. Τώρα. Η παρουσία των μισθοφόρων, φυσικά, δεν ήταν απαραίτητη· και κανένας δεν έπρεπε να είναι οπλισμένος ενώπιον του Μεγαλειότατου. «Αφήστε τα όπλα σας εδώ, παρακαλώ.»

Δεν έφεραν αντίρρηση. Αφήνοντας τα όπλα τους στους ξενώνες, ακολούθησαν τον Γραμματικό – η Κέσριμιθ, ο Θόρεντιν, η Ολέρια, ο Άλφεντουρ, και οι δίδυμες. Οι άλλοι έμειναν πίσω και συγκεντρώθηκαν στο δωμάτιο του Αρχικατασκόπου και της συζύγου του ύστερα από νεύμα της Μαράλκα'χοκ. Η μάγισσα υποτονθόρυσε μαγικά λόγια έχοντας το βλέμμα της εστιασμένο στον καθρέφτη πάνω από το κομοδίνο. Ύψωσε το χέρι της μπροστά του και διέγραψε γρήγορα ένα σύμβολο στον αέρα. Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε μέσα στο κάτοπτρο, η οποία μετακινιόταν.

«Η Κέσριμιθ,» πληροφόρησε τους άλλους η Μαράλκα'χοκ.

Ο Γραμματικός πέρασε τους επισκέπτες των Ανακτόρων μέσα από φαρδείς διαδρόμους φρουρούμενους από Βασιλικούς Φρουρούς και, τελικά, τους οδήγησε στην Αίθουσα του Θρόνου: ένα πελώριο δωμάτιο με λαξευτές κολόνες στα άκρα, τόσο χοντρές που δύσκολα κανείς μπορούσε να τις αγκαλιάσει. Σε μια άκρη του υπήρχαν μηχανικά συστήματα με κονσόλες και οθόνες, και μια γυναίκα ήταν καθισμένη εκεί, μπροστά τους. Η Κέσριμιθ την αναγνώριζε: η Ζέρκιλιθ'μορ, η Μάγισσα Ασφαλείας των Ανακτόρων. Σε μια άλλη άκρη ήταν ένα στρογγυλό τραπέζι, όπου καθόταν ένας μαυρόδερμος, ευτραφής άντρας με γαλανά μαλλιά και γαλανό γένι-λόγχη (αντρική μόδα της Χάρνωθ που ήθελε το γένι φτιαγμένο μυτερό σαν λόγχη). Κι αυτόν η Κέσριμιθ τον γνώριζε: ήταν ο Σάρθαλιν, ο Βασιλικός Αρχιδιπλωμάτης. Παλιότερα, η Κέσριμιθ είχε ερωτοτροπήσει μαζί του μερικές φορές – για διασκέδαση και, κυρίως, για πολιτικό όφελος.

Στο βάθος της αίθουσας, σ'ένα μαρμάρινο βάθρο σκεπασμένο με πορφυρό χαλί, ήταν ο Θρόνος της Χάρνωθ. Πίσω από τον θρόνο κρεμόταν στον τοίχο μια γιγάντια σημαία με το εθνικό σύμβολο του Βασιλείου. Επάνω στον θρόνο καθόταν ο Βασιληάς Ραμάλθιν, μαυρόδερμος και καστανός, με μακριά μαλλιά που έπεφταν λυτά στους ώμους του. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν μαύροι λίθοι. Στο μέτωπό του ήταν το Στέμμα της Εξουσίας.

Στην περιφέρεια της αίθουσας στέκονταν Βασιλικοί Φρουροί με οπλολόγχες στα χέρια.

«Κέσριμιθ...» είπε ο Βασιληάς εν είδει χαιρετισμού.

«Μεγαλειότατε.» Η Κέσριμιθ έκανε τη βασιλική υπόκλιση, λυγίζοντας το ένα γόνατο, με τα χέρια απλωμένα δεξιά κι αριστερά, και το κεφάλι κατεβασμένο.

Ο Θόρεντιν, η Ολέρια, ο Άλφεντουρ, και οι δίδυμες τη μιμήθηκαν.

«Θόρεντιν αλ Τορκάνουν,» είπε ο Ραμάλθιν. «Κι εσύ εδώ. Και η σύζυγός σου, Ολέρια αλ Τορκάνουν...»

«Οι καιροί είναι δύσκολοι, Μεγαλειότατε. Έπρεπε όλοι να έρθουμε από το προτεκτοράτο,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος.

«Και ο κύριος υποθέτω πως είναι ο Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ...»

«Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ, Μεγαλειότατε,» συστήθηκε ο ίδιος, έχοντας την αίσθηση πως ο Βασιληάς ήδη τον γνώριζε. Όλα αυτά ήταν τυπικά.

Ο Ραμάλθιν ύψωσε ένα φρύδι, παρατηρώντας τις δίδυμες. «Οι κυρίες;»

«Οι βοηθοί μου, Αζουρίτα και Ζέρκιλιθ.»

«Σαν δύο σταγόνες νερό. Και ντυμένες το ίδιο.»

«Είναι δίδυμες, Μεγαλειότατε.»

Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ επανέλαβαν τη Χαρνώθια βασιλική υπόκλιση.

«Τι σε φέρνει εδώ, Κέσριμιθ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Ίσως να έχετε ακούσει για την προδοσία του Στρατηγού μου, Σέλιρ αλ Σίριλναθ, Μεγαλειότατε· ή ίσως όχι ακόμα.»

Ο Βασιληάς σηκώθηκε από τον θρόνο του. «Ας μιλήσουμε,» είπε, κατεβαίνοντας από το βάθρο και βαδίζοντας προς το στρογγυλό τραπέζι, κάνοντάς τους νόημα να τον ακολουθήσουν.

Καθώς κάθιζαν γύρω από το τραπέζι – όπου ήταν ήδη καθισμένος ο Σάρθαλιν, ο Βασιλικός Αρχιδιπλωμάτης – υπηρέτες ήρθαν για να τους προσφέρουν ποτά και γλυκίσματα, κι ύστερα εξαφανίστηκαν σαν σκιές των Ανακτόρων.

«Ο Στρατηγός σου είπες ότι σε πρόδωσε...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Με φυλάκισε παράνομα στα μπουντρούμια του Μεγάρου των Φυλάκων. Κι αυτό δεν ήταν το πρώτο παράνομο πράγμα που είχε κάνει ώς τότε. Αλλά ήταν, ίσως, το χειρότερο.» Και συνέχισε, ενημερώνοντάς τον για τις δραστηριότητες του Σέλιρ αλ Σίριλναθ: από την επίθεση στο Μέγαρο των Αιρε-

τών ώς την αποστολή Εκτελεστών του Ιερού Δέους εναντίον του Άλφεντουρ.

«Όλα όσα λες,» παρατήρησε ο Ραμάλθιν, «ακούγονται αναμφίβολα προδοτικά, Κέσριμιθ.» Το βλέμμα του ήταν συλλογισμένο, όπως και τα βλέμματα του Γραμματικού και του Αρχιδιπλωμάτη. «Ακόμα και το γεγονός ότι οργάνωνε τους πρώην πράκτορες της Παντοκράτειρας χωρίς να έχεις λάβει γνώση θα ήταν αρκετό για να τον διώξεις από το προτεκτοράτο.»

«Πρόσφατα το πληροφορήθηκα, όπως σας είπα, Μεγαλειότατε. Από τον Άλφεντουρ.»

«Ναι, το θυμάμαι, *νιρλίσα*... Αλλά ακόμα δεν έχω καταλάβει γιατί ο κύριος Άλφεντουρ βρίσκεται εδώ.» Έστρεψε το βλέμμα του στον διπλωμάτη της Νάζρηβ.

«Θα καταλάβετε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Κέσριμιθ έβγαλε από την τσάντα της την Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ. «Μεγαλειότατε. Ο πόλεμος που γίνεται στο Προτεκτοράτο της Φάνρηβ φαίνεται πως θα είναι καταστροφικός για όλους μας. Έχουμε βρει όμως μια συμφέρουσα λύση...»

Και μαζί με τον Άλφεντουρ εξήγησαν στον Βασιληά *γιατί* η λύση που πρότειναν ήταν συμφέρουσα. Του τόνισαν ότι το Βασίλειο δεν κέρδιζε παρά ελάχιστα πράγματα από το προτεκτοράτο όσο ο πόλεμος συνεχιζόταν, ενώ έχανε πολύ περισσότερα. Και ο πόλεμος δεν προμηνυόταν να τελειώσει γρήγορα. Η Φάνρηβ θα ήταν μια ανοιχτή πληγή για το Βασίλειο. Θα αιμορραγούσε διαρκώς χωρίς να μπορεί να κλείσει· χρήματα και ζωές θα χάνονταν.

Ο Ραμάλθιν τούς άκουγε με προσοχή, ζητώντας μόνο κάποιες λίγες διευκρινίσεις κάπου-κάπου. Ήταν πονηρός πολιτικός και πολύ, *πολύ* επιδέξιος. Δεν έκανε βιαστικές κινήσεις, αλλά όταν δρούσε, δρούσε αποφασιστικά και συγκεκριμένα. Η Κέσριμιθ τον θαύμαζε από παλιά. Ήθελε να του μοιάσει, ακόμα και τώρα.

«Μπορώ να δω το έγγραφο;» είπε ο Ραμάλθιν.

«Ασφαλώς. Περιμένει την υπογραφή σας, Βασιληά μου. Ο Φύλακας έχει ήδη υπογράψει.» Η Κέσριμιθ τού έδωσε τη Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ.

«Σας το είχα πει, Βασιληά μου! Προδοσία! Σχεδιάζουν να πουλήσουν το προτεκτοράτο!»

Η Κέσριμιθ στράφηκε, ξαφνιασμένη, για να δει τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ (!) να πλησιάζει το τραπέζι. Τινάχτηκε όρθια, κι άκουσε και τους άλλους γύρω της να σηκώνονται.

«Κι εγώ σου είχα πει να *περιμένεις*, Στρατηγέ!» φώναξε ο Ραμάλθιν, οργισμένος.

«Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε, αλλά, όπως γνωρίζετε, ανησυχώ για το προτεκτοράτο–»

«Η ανησυχία σου να μη σε κάνει να παρακούς το θέλημα του Βασιλιά σου.»

«Τα λόγια τους είναι ψέματα, Μεγαλειότατε,» είπε ο Σέλιρ. «Μην τους ακούτε!»

«Θα τους ακούσω όπως αρμόζει. Όπως άκουσα κι εσένα. Αν θέλεις, μπορείς να καθίσεις στο τραπέζι, αφού ήρθες αγνοώντας την εντολή μου. Αλλά δεν θα μιλάς μέχρι να ζητήσω τη γνώμη σου.»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε.»

Ο Ραμάλθιν κάθισε πάλι στην καρέκλα του, και οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν, συμπεριλαμβανομένου του Στρατηγού.

«Τι κάνει ο Στρατηγός μου εδώ, Μεγαλειότατε;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Ήρθε λίγο πιο πριν από εσάς, *νιρλίσα*. Ήθελε να μου μιλήσει.»

«Ό,τι κι αν σας είπε είναι ψέματα. Δεν σχεδίαζα *ποτέ* να προδώσω το Βασίλειο!»

Ο Ραμάλθιν τής έκανε νόημα να σωπάσει, και διάβασε την Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ ενώ σιγή απλωνόταν γύρω απ'το τραπέζι.

«Μάλιστα,» είπε τελικά, αφήνοντας το έγγραφο από τα χέρια του. «Προτείνεις, δηλαδή, να παραδώσω το προτεκτοράτο στους εχθρούς μου με την υπόσχεση ότι θα δίνουν στο Βασίλειο φόρο δεκαεφτά τοις εκατό για τα επόμενα πενήντα χρόνια...» Κοίταζε την Κέσριμιθ.

«Και το εμπόριο θα έχει ανθίσει ξανά στη Φάνρηβ, Μεγαλειότατε,» είπε ο Άλφεντουρ προτού μιλήσει εκείνη. «Το κέρδος σας θα είναι πολύ μεγαλύτερο απ'ό,τι αν συνεχιστεί ο πόλεμος.»

«Και θα υπάρχει Αντιπροσωπεία της Χάρνωθ στη Φάνρηβ,» πρόσθεσε η Κέσριμιθ. «Οι Χαρνώθιοι δεν θα διωχτούν από εκεί. Μόνο τα στρατεύματά μας θα αποχωρήσουν.»

«Έχουν συνεννοηθεί με την Κοινοπολιτεία, Βασιληά μου!» παρενέβη ο Σέλιρ. «Έχουν κάνει συμφωνία με τους άρχοντές της που δεν σας–»

«Δε ζήτησα τη γνώμη σου ακόμα, Στρατηγέ! Θα τη ζητήσω σύντομα. Περίμενε.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου.»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε στον Αρχιδιπλωμάτη του. «Ποια είναι η *δική σου* γνώμη, Σάρθαλιν;»

«Η συμφωνία που προτείνει η Κέσριμιθ, Βασιληά μου, μπορεί να θεωρηθεί συμφέρουσα μόνο αν *όντως* η κατάσταση είναι τόσο άσχημη όσο ισχυρίζεται. Σε διαφορετική περίπτωση, το Βασίλειο χάνει σε αίγλη και μόνο με την υποχώρησή του. Τι θα κάνουν τα άλλα προτεκτοράτα μας μαθαίνοντας γι'αυτό το συμβάν; Θ'αρχίσουν όλα να νομίζουν ότι μπορούν να μας διώξουν κάνοντας μια... συμφωνία μαζί μας;

»Ο μόνος που, υπό κανονικές συνθήκες, θα μπορούσε να μας πει με βεβαιότητα αν ο πόλεμος συμφέρει να συνεχιστεί θα ήταν ο Στρατηγός του προτεκτοράτου. Αλλά επί του παρόντος, ύστερα απ'ό,τι μας ανέφερε η κυρία Κέσριμιθ για τον κύριο Σέλιρ αλ Σίριλναθ... δεν ξέρω αν θα έπρεπε να τον εμπιστευτούμε.»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε στον Σέλιρ. «Νομίζεις, Στρατηγέ, ότι μπορούμε να νικήσουμε τον πόλεμο με την Κοινοπολιτεία;»

«Ασφαλώς και μπορούμε, Μεγαλειότατε.»

«Σε πόσο καιρό;»

«Ώς το τέλος του χρόνου θα τους έχω τρέψει σε μόνιμη φυγή από το προτεκτοράτο· δεν υπάρχει αμφιβολία–»

«Αποκλείεται,» είπε ο Θόρεντιν.

Ο Σέλιρ τον ατένισε εχθρικά. «Να μιλάς για πράγματα που ξέρεις, Αρχικατάσκοπε.»

«Είναι φανερό σε όλους ότι ο πόλεμος θα συνεχιστεί πολύ περισσότερο, Σέλιρ.»

«Βασιληά μου,» είπε η Κέσριμιθ, «η Κοινοπολιτεία έχει τη δυνατότητα να στέλνει εναντίον μας τη μια μισθοφορική στρατιά κατόπιν της άλλης–»

«Θα ησυχάσουν όταν ο Φύλακάς τους είναι νεκρός,» παρενέβη ο Σέλιρ.

«Ο θάνατος του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ δεν θα παίξει κανέναν ρόλο,» είπε ο Άλφεντουρ. «Η Κοινοπολιτεία είναι αποφασισμένη *ούτως ή άλλως* να πάρει τη Φάνρηβ. Η Φάνρηβ ήταν μέρος της Κοινοπολιτείας των Τεσσάρων Δασών, Μεγαλειότατε, προτού οι Παντοκρατορικοί την παραδώσουν σ'εσάς. Και η Κοινοπολιτεία τη θέλει πίσω.»

«Το Βασίλειο δεν φοβάται καμια άλλη δύναμη επάνω στη Μοργκιάνη, κύριε Άλφεντουρ,» είπε ήρεμα ο Ραμάλθιν, σαν να δήλωνε κάτι που ήταν γενική αλήθεια.

«Η Κοινοπολιτεία αποτελείται, όπως θα γνωρίζετε, από τις πόλεις στο Θαλασσοδάσος, στο Δάσος του Ουρανού, στο Μαύρο Δάσος, και στο δυτικό τμήμα του Χαμηλού Δάσους. Δεν αμφιβάλλω ότι το Βασίλειο της Χάρνωθ δεν τη φοβάται. Όμως είναι, σίγουρα, μια δύναμη αντίστοιχη της δικής του. Η σύγκρουση θα είναι άσχημη. Και η Φάνρηβ θα πληρώσει τις συνέπειες. Ακόμα κι αν, στο τέλος, την κατακτήσετε, τι θα είναι, πέρα από ερείπια;»

«Ο διπλωμάτης ξέρει καλά τη δουλειά του, Βασιληά μου,» είπε ο Σέλιρ. «Προσπαθεί να σας ξεγελάσει.»

Ο Ραμάλθιν τον ατένισε ψυχρά. «Δεν είναι τόσο εύκολο να με ξεγελάσουν, Στρατηγέ.»

«Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε· δεν ήθελα να υπονοήσω...» Κόμπιασε.

Ο Ραμάλθιν έριξε ένα βλέμμα στον Σάρθαλιν· εκείνος έμεινε σιωπηλός, αλλά η Κέσριμιθ είχε την εντύπωση ότι, κάπως, επικοινώνησαν με τα μάτια τους και μόνο, με τις εκφράσεις των προσώπων τους.

«Στρατηγέ,» είπε ο Βασιληάς στρέφοντας πάλι την προσοχή του στον Σέλιρ, «ισχυρίζεσαι ότι η Κέσριμιθ σχεδίαζε από καιρό να παραδώσει το προτεκτοράτο στην Κοινοπολιτεία...»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε.»

«Από τότε που προσπάθησες να δολοφονήσεις εκείνη και τους υπόλοιπους μέσα στο Μέγαρο των Αιρετών;»

«Δεν το προσπάθησα εγώ, Μεγαλειότατε. Αυτονομιστές το έκαναν.»

«Δεν το έκαναν αυτονομιστές, Σέλιρ,» είπε ο Θόρεντιν. «Τι αποδείξεις έχεις;»

«Τι αποδείξεις έχεις *εσύ;*»

«Η Λαρβάκι μάς τα είπε όλα.»

«Η Λαρβάκι; Μια εξωδιαστασιακή πρώην πράκτορας της Παντοκράτειρας!» Ο Σέλιρ γέλασε. «Οι πηγές σου δεν είναι αξιόπιστες, Αρχικατάσκοπε – όπως συνήθως.»

«Η Λαρβάκι δεν είχε κανέναν λόγο να μας πει ψέματα!»

«Έχει συμμαχήσει με την Κοινοπολιτεία. Αυτός είναι ο λόγος της.» Στράφηκε στον Ραμάλθιν ξανά. «Πιστεύει ότι θα της δείξουν έλεος, Βασιληά μου, ότι δεν θα χρειάζεται πλέον να κρύβεται παρότι κάποτε υπηρετούσε τους Παντοκρατορικούς. Γι'αυτό μάς πρόδωσε.»

«Δεν απάντησες, όμως, στο ερώτημά μου, Στρατηγέ. Από πότε η Κέσριμιθ σχεδίαζε να πουλήσει το προτεκτοράτο στην Κοινοπολιτεία;»

«Εδώ και λίγο καιρό, Μεγαλειότατε. Από τότε που οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας εισέβαλαν στην πόλη. Αυτό μού λένε οι πληροφορίες μου, τουλάχιστον.»

«Οι οποίες προέρχονται από πού;»

«Διάφοροι κατάσκοποι, μέσα από τον στρατό. Η Κέσριμιθ, συναντώντας τον διπλωμάτη της Νάζρηβ, συνωμοτούσε μαζί του–»

«Και τι είχα να κερδίσω πουλώντας το προτεκτοράτο, Στρατηγέ;» τον διέκοψε η ίδια, διατηρώντας την ψυχραιμία της. «Σ'το είπαν αυτό οι κατάσκοποί σου;»

«Δεν γνωρίζω ακριβώς. Γιατί δεν το αποκαλύπτεις *εσύ* στον Μεγαλειότατο;»

«Γιατί *δεν είναι αλήθεια*.»

«Δεν είναι αλήθεια; Μα, τώρα μόλις του πρότεινες να εγκαταλείψει το προτεκτοράτο στα χέρια της Κοινοπολιτείας!»

«Επειδή η κατάσταση δεν είναι συμφέρουσα για το Βασίλειο–»

«Αλλά συμφέρουσα για εσένα προσωπικά;»

«Το μόνο μου συμφέρον είναι η ειρήνευση στην περιοχή. Δε θέλω να διοικώ ένα προτεκτοράτο ερειπωμένο, που αποτελεί ανοιχτή πληγή για το Βασίλειο.»

«Λες ψέματα, Κέσριμιθ! Από καιρό το σχεδίαζες αυτό!»

«Δεν λέω ψέματα, Στρατηγέ. Είσαι προδότης!» φώναξε. «Φυλάκισες αναίτια εμένα και την Αρωγό μου. Προσπάθησες παλιότερα να με δολοφονήσεις – και κατάφερες να σκοτώσεις την προηγούμενη Αρωγό μου. Κάλεσες Εκτελεστές του Ιερού Δέους μέσα στο προτε-

κτοράτο χωρίς να με ρωτήσεις, και τους έστειλες ακόμα κι εναντίον του κύριου Άλφεντουρ – ενός διπλωμάτη!»

«Ο Άλφεντουρ συνωμοτούσε προκειμένου να παραδοθεί η Φάνρηβ στην Κοινοπολιτεία! Προσπαθούσε να στρέψει τα πολιτικά της πρόσωπα εναντίον του Βασιλείου!»

«Σε καμία περίπτωση δεν θα έκανα κάτι τέτοιο,» είπε ο Άλφεντουρ. «Το μόνο που προσπαθούσα να κάνω, Μεγαλειότατε, ήταν να παρακινήσω κάποιους ανθρώπους να απαιτήσουν ειρήνευση από τον Φύλακα και τη Βασιλική Αντιπρόσωπο· διότι εξαρχής αληθινά πίστευα ότι, αν συνεχιστεί ο πόλεμος, η Φάνρηβ θα καταστραφεί. Και *κανένας* δεν έχει τίποτα να κερδίσει από αυτό.»

«Τι έχεις να πεις, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Σας εξήγησα ήδη, Μεγαλειότατε: Πρόκειται για απάτη ώστε να σας κάνουν να παραδώσετε το προτεκτοράτο στους εχθρούς σας. Η Κοινοπολιτεία δεν μπορεί να αντισταθεί στη δύναμη του Βασιλείου! Ώς το τέλος του χρόνου η Φάνρηβ θα είναι πλήρως δική μας. Κι αν η Νάζρηβ τολμήσει να συνεχίσει τον εμπορικό αποκλεισμό της, θα αποδειχτεί σύμμαχος των εχθρών μας.»

Ο Ραμάλθιν έκανε νόημα σ’έναν υπηρέτη, ο οποίος αμέσως πλησίασε. Ο Βασιληάς τού έδωσε την Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ. «Βγάλε ένα αντίγραφο.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

Ο Ραμάλθιν είπε στους επισκέπτες του: «Δεν μπορώ να αποφασίσω αμέσως. Πρέπει να το σκεφτώ. Εν τω μεταξύ εσύ, Στρατηγέ, θα επιστρέψεις στη Φάνρηβ. Γνωρίζεις την κατάσταση εκεί καλύτερα απ’όλους, από στρατιωτικής άποψης τουλάχιστον, και ίσως δεν θα έπρεπε να είχες φύγει ποτέ.»

«Μεγαλειότατε, όφειλα να σας προειδοποιήσω, γνωρίζοντας ότι οι προδότες θα έρχονταν σ’εσάς ύστερα από την απόδραση.»

«Και πολύ καλά έπραξες, Στρατηγέ. Τώρα, όμως, δεν έχεις άλλο λόγο να βρίσκεσαι εδώ. Επίστρεψε στη Φάνρηβ.»

«Δε θα θέλατε να σας εξηγήσω τίποτα πε–;»

«Ό,τι ήταν να εξηγηθεί νομίζω πως έχει εξηγηθεί. Το θέμα πλέον πρέπει να ερευνηθεί και να παρθούν οι σωστές αποφάσεις. Ξεκινάς για τη Φάνρηβ με την αυγή κιόλας.»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε.»

«Καλύτερα ν’αρχίσεις να ετοιμάζεσαι.»

Ο Σέλιρ σηκώθηκε από τη θέση του, έκανε τη βασιλική υπόκλιση, και αποχώρησε από την Αίθουσα του Θρόνου.

Η Κέσριμιθ πήρε το βλέμμα της απ'αυτόν, στρέφοντάς το στον Ραμάλθιν. «Κι εμείς, Βασιληά μου;»

«Εσείς είστε φιλοξενούμενοί μου προς το παρόν. Δε νομίζω να μπορείτε να επιστρέψετε στο προτεκτοράτο.»

Ο Άλφεντουρ, κοιτάζοντας την έκφραση του Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ, αδυνατούσε να φτάσει σε κανένα συμπέρασμα για τις σκέψεις του Βασιληά. Ίσως η συμπάθειά του να έγερνε προς τη μεριά της Κέσριμιθ, ίσως προς τη μεριά του Στρατηγού· ο Άλφεντουρ δεν μπορούσε να κρίνει. Είχε ακούσει ότι ο Ραμάλθιν ήταν επιδέξιος πολιτικός, και τρομερός μηχανορράφος. Θα προσπαθούσε, άραγε, να ανακαλύψει την αλήθεια σχετικά με την προδοσία του Στρατηγού προτού πάρει απόφαση; Κι αν την ανακάλυπτε, αυτό θα τον έκανε να συμφωνήσει με την Ανταποδοτική Συνθήκη; ή θα προτιμούσε να συνεχίσει τον πόλεμο;

Τη νύχτα μετά από τη συνάντησή τους με τον Βασιληά και την επόμενη ημέρα τις πέρασαν αρκετά νωχελικά, παρακολουθώντας τους τέσσερις τηλεοπτικούς σταθμούς της Πρωτεύουσας με τις οθόνες στους ξενώνες, διαβάζοντας τον τοπικό Τύπο του Βασιλείου, ακούγοντας μουσική. Η Κέσριμιθ μίλησε σε διάφορα πρόσωπα της Αυλής του Βασιληά, τα οποία γνώριζε από παλιά, και τα σύστησε και στον Άλφεντουρ. Ο Θόρεντιν και η Ολέρια τη συνόδευαν επίσης σε πολλές απ'αυτές τις συναντήσεις, καθώς και η Μαράλκα'χοκ. Οι περισσότεροι Χαρνώθιοι ευγενείς της Βασιλικής Αυλής είχαν μεγάλο ενδιαφέρον να γνωρίσουν τον διπλωμάτη της Νάζρηβ που σύχναζε στη Φάνρηβ, και από αυτά που του έλεγαν ο Άλφεντουρ έκρινε ότι ήταν μάλλον παραπληροφορημένοι – και για τη Φάνρηβ, και για τη Νάζρηβ, και για τον πόλεμο που επί του παρόντος συνέβαινε. Όλα τούτα ήταν κάπως εξωτικά γι'αυτούς: γεγονότα που διαδραματίζονταν πέρα από τη θάλασσα, σε άλλες ακτές. Θα νόμιζε κανείς ότι τα θεωρούσαν κάτι σαν τη γνωστή Χαρνώθια τηλεοπτική σειρά *Αρχέγονο Βασίλειο*.

Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ, που έκαναν κάποιες βόλτες στα Ανάκτορα χωρίς τη συνοδία του Άλφεντουρ, της Κέσριμιθ, ή κανενός άλλου, είπαν αργότερα στον διπλωμάτη ότι οι άντρες εδώ παραήταν

τολμηροί με τις άγνωστες φιλοξενούμενες – από τους υπηρέτες μέχρι τους φρουρούς και τους ευγενείς.

«Ήσασταν άτακτες λοιπόν με τους ντόπιους ξανά,» τις πείραξε ο Άλφεντουρ, υπομειδιώντας.

«Καθόλου!» διαμαρτυρήθηκε καλοπροαίρετα η Ζέρκιλιθ.

«Δε βλέπετε, κύριε Άλφεντουρ;» είπε η Αζουρίτα χαμογελώντας. «Τον γιακά μας μέχρι επάνω τον έχουμε κουμπωμένο.»

«Πρέπει να τους έχει εντυπωσιάσει η ομοιομορφία σας–»

Η πόρτα του δωματίου των διδύμων χτύπησε.

«Κάποιος θαυμαστής;» είπε ο Άλφεντουρ.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Ζέρκιλιθ πλησιάζοντας την πόρτα.

«Ο Γραμματικός του Βασιληά είμαι. Βρίσκεται εδώ ο κύριος Άλφεντουρ αλ Έρεσναβ;»

Η Ζέρκιλιθ κοίταξε τον διπλωμάτη ερωτηματικά.

Εκείνος είπε με τη Σιωπηλή Γλώσσα: *Εδώ είμαι.*

«Εδώ είναι,» απάντησε η Ζέρκιλιθ στον Γραμματικό πίσω από την πόρτα. «Τον θέλετε;»

«Ναι.»

Η Ζέρκιλιθ άνοιξε, και ο Ζάρκαθιν μπήκε στο δωμάτιο. «Ελπίζω να μην ενοχλώ, κύριε Άλφεντουρ…»

«Καθόλου. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, κύριε;» Ο διπλωμάτης κάπνιζε την πίπα του, στεκόμενος με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, δίπλα απ’το παράθυρο που κοίταζε τον κήπο. Ήταν απόγευμα, και τα χρώματα σκούραιναν παντού στη Μοργκιάνη, οι σκιές πλήθαιναν, ο ασθενικός ήλιος βούλιαζε στη δύση· οι φωτόλιθοι έμοιαζαν να φωτίζουν πιο δυνατά απ’αυτόν. Κι ένας φωτόλιθος, επάνω σε λιθοστάτη, ήταν στο κομοδίνο του δωματίου των διδύμων, ανάμεσα στα κρεβάτια τους.

«Ο Βασιληάς επιθυμεί να σας μιλήσει,» είπε ο Γραμματικός. «Μόνο σ’εσάς. Σ’έναν εξώστη του Ανακτόρου, όπου θα σας οδηγήσω.»

«Τώρα;»

«Μόλις είστε έτοιμος. Εκτός αν, λόγω άλλης δουλειάς, δεν ευκαιρείτε…» Τυπική ευγένεια.

«Δεν έχω άλλη δουλειά όσο βρίσκομαι εδώ. Περιμένετε μόνο να πάρω την κάπα μου, κύριε Ζάρκαθιν. Είπατε ότι θα συναντηθούμε σε εξώστη, σωστά; Ο καιρός είναι κρύος.»

Ο Ζάρκαθιν ένευσε. «Περιμένω. Με την ησυχία σας.»

Ο Άλφεντουρ πήγε στο δωμάτιό του και σύντομα επέστρεψε σ'αυτό των διδύμων φορώντας καινούργιο πανωφόρι και κάπα. «Είμαι στη διάθεσή σας τώρα.»

Η Ζέρκιλιθ τού είπε με τη Σιωπηλή Γλώσσα, κινώντας γρήγορα τα δάχτυλά της: *Αυτός ο λεχρίτης μάς ρωτούσε, όσο έλειπες, πόσο χρονών είμαστε!*

Και πρότεινε να μας δείξει τον προσωπικό του κήπο μετά, πρόσθεσε η Αζουρίτα.

Φρόνιμα, τους είπε ο Άλφεντουρ. *Δεν προσβάλλουμε τους οικοδεσπότες μας.*

Ο Ζάρκαθιν κοίταζε τις δίδυμες και τον διπλωμάτη συνοφρυωμένος. Παραξενεμένος, προφανώς, από τις κινήσεις των δαχτύλων τους. «Ελπίζω, κύριε Άλφεντουρ, να μην είστε μάγοι κι οι τρεις σας...»

Ο Άλφεντουρ χαμογέλασε φιλικά. «Δε μπορούμε να κάνουμε ούτε το πιο απλό ξόρκι, κύριε Ζάρκαθιν, σας διαβεβαιώνω. Οδηγήστε με στον Βασιλιά, παρακαλώ. Ας μην τον έχουμε να περιμένει.»

«Βεβαίως.»

Ο Γραμματικός βγήκε απ'το δωμάτιο και βάδισε μέσα στους διαδρόμους του Ανακτόρου με τον Άλφεντουρ στο κατόπι του. Μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα, ανέβηκαν έξι πατώματα, βάδισαν ξανά για λίγο, ανέβηκαν μια πέτρινη σκάλα, κι έφτασαν σ'έναν εξώστη με φυτά γύρω-γύρω κι ένα μεγάλο δέντρο στο κέντρο, γυμνό από φυλλώματα αλλά με διάφορα μπιχλιμπίδια να κρέμονται από τα κλαδιά του, στραφταλίζοντας. Μερικά νυχτοπούλια ήταν πιασμένα τώρα εκεί· τα μάτια τους γυάλιζαν στο μειούμενο φως του σούρουπου.

Ο Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ στεκόταν κοντά στην κουπαστή, με τον πρασινόχρυσο μανδύα του ν'ανεμίζει και τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του, ατενίζοντας πέρα, τα φώτα και τα οικοδομήματα της μεγάλης πόλης που απλωνόταν γύρω από τα Ανάκτορα σαν θαυμαστός λαβύρινθος από παραμύθι.

Πίσω από τον Βασιλιά, αρκετά κοντά στο μεγάλο δέντρο, ήταν ένα τραπεζάκι με τρεις καρέκλες. Στη μία από αυτές καθόταν μια γαλανόδερμη γυναίκα με μακριά, σπαστά καστανά μαλλιά, πιασμένα με χρυσά τσιμπιδάκια. Τα μάτια της έκρυβε ένα ζευγάρι ασημόχρωμα γυαλιά. Τους ώμους της σκέπαζε μια εσάρπα αράχνης, μέσα από την οποία ξεπρόβαλλε ο ψηλός γιακάς του φορέματός της· το

ντεκολτέ έφτανε ώς τον αφαλό, ώς τη μεγάλη αγκράφα της ζώνης της, αλλά από μέσα φαινόταν μόνο ένα γυαλιστερό μαύρο μεσοφόρι. Έκανε κρύο στον εξώστη.

«Βασιληά μου,» είπε, «ο επισκέπτης μας ήρθε.» Στο χέρι της βαστούσε ένα μακρύ τσιγάρο, το οποίο άφησε σ'ένα τασάκι καθώς σηκωνόταν όρθια. «Κύριε Άλφεντουρ, ήθελα πολύ να σας γνωρίσω.» Έτεινε το χέρι της προς το μέρος του με την παλάμη προς τα πάνω.

Ο διπλωμάτης, πλησιάζοντας, χάιδεψε φευγαλέα την παλάμη της με τη δική του – ο επίσημος Χαρνώθιος χαιρετισμός ανάμεσα σε άντρα και γυναίκα. «Χαίρω πολύ, Μεγαλειοτάτη.»

«Με γνωρίζετε,» χαμογέλασε η Βασίλισσα Σιράλια.

«Έχω δει φωτογραφίες σας σε έντυπα,» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ. «Αλλά, επίσης, ποια άλλη θα μπορούσε να ήταν;»

Η Βασίλισσα γέλασε. «Φυσικά.»

«Βασιληά μου, με χρειάζεστε άλλο εδώ;» ρώτησε ο Γραμματικός.

Ο Ραμάλθιν, που τώρα πλέον δεν κοίταζε τη μεγάλη πόλη, είπε: «Όχι, Ζάρκαθιν· μπορείς να πηγαίνεις. Σ'ευχαριστώ.»

Ο Γραμματικός αποχώρησε.

Ο Βασιληάς έτεινε τη γροθιά του, σφιγμένη, προς τη μεριά του Άλφεντουρ, κι εκείνος την ακούμπησε με τη δική του γροθιά για μερικά δευτερόλεπτα – ο επίσημος Χαρνώθιος χαιρετισμός ανάμεσα σε άντρες.

«Κύριε Άλφεντουρ, έπρεπε να μιλήσουμε ασφαλώς προτού φύγετε από το Βασίλειό μου.»

«Είμαι στη διάθεσή σας, Μεγαλειότατε.»

«Ελπίζω να βρίσκετε τη φιλοξενία μου ικανοποιητική.»

«Παραπάνω από ικανοποιητική.»

«Καθίστε.»

Ο Άλφεντουρ κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, συγχρόνως με τον Βασιληά και τη Βασίλισσα της Χάρνωθ. Η τελευταία έπιασε πάλι το τσιγάρο της από το τασάκι. Επάνω στο τραπέζι υπήρχαν ποτήρια, ένα μπουκάλι με κρασί Χαρνώθιων δασών, και μια πιατέλα με γλυκίσματα και ξηρούς καρπούς.

Η Σιράλια γέμισε τα ποτήρια όλων τους, και το γεγονός ότι δεν είχαν ούτε έναν υπηρέτη εδώ παραξένεψε λιγάκι τον Άλφεντουρ. Σκόπευαν να του πουν κάτι που δεν ήθελαν κανένας άλλος ν'ακούσει;

Ήπιε μια μικρή γουλιά από το κρασί του. Από ευγένεια. «Νόμιζα ότι είχαμε καλύψει πλήρως το θέμα, Μεγαλειότατε... Μιλήσατε και με την κύρια Κέσριμιθ πριν από εμένα;»

«Με την Κέσριμιθ είπα ό,τι είχα να πω,» αποκρίθηκε ο Ραμάλθιν. «Εσείς, όμως... με συναρπάζετε, κύριε Άλφεντουρ.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δείχνετε μεγάλο ενδιαφέρον για την ειρήνευση στην περιοχή της Φάνρηβ.»

«Γι'αυτό με έστειλε ο Εμπορικός Σύνδεσμος, Μεγαλειότατε. Αυτή είναι η αποστολή μου.»

«Μου κάνατε, όμως, πολύ ζωηρή εντύπωση στην προηγούμενή μας συνάντηση, καθώς μου εξηγούσατε μαζί με την Κέσριμιθ γιατί πρέπει οπωσδήποτε να επιτευχθεί ειρήνευση. Ο ζήλος σας είναι αξιοσημείωτος.»

«Όλα όσα είπα τα πιστεύω, Μεγαλειότατε· μην αμφιβάλλετε.»

«Δεν αμφιβάλλω. Ωστόσο» – έβαλε έναν ξηρό καρπό στο στόμα του – «θα έλεγα ότι η υπόθεση μοιάζει να σας ενδιαφέρει προσωπικά...»

Ο Άλφεντουρ αναρωτήθηκε αν ο Βασιλιάς της Χάρνωθ είχε κάποια πληροφόρηση. Θα μπορούσε; Ή ήταν απλά πολύ, πολύ παρατηρητικός; *Του έδωσα κανένα σημάδι χωρίς να το καταλάβω;* Ο Άλφεντουρ αισθανόταν ότι είχε ξαφνικά συναντήσει έναν άνθρωπο καλύτερο από εκείνον στη διπλωματία και στην πολιτική.

«Λαθεύω;» ρώτησε ο Ραμάλθιν.

«Επισκέπτομαι χρόνια τη Φάνρηβ, Μεγαλειότατε. Θέλω το καλό της. Επιπλέον» – *γιατί να του το κρύψω;* – «έχασα έναν φίλο μου πρόσφατα εκεί. Ο οποίος αγωνιζόταν για την ειρήνευση στην πόλη.»

«Ποιος ήταν, αν επιτρέπεται;»

«Ο Κασλάριν ωλ Μάρατεκ, ένας Αιρετός της Φάνρηβ. Σκοτώθηκε όταν ο Στρατηγός του προτεκτοράτου χτύπησε το Μέγαρο των Αιρετών με το ενεργειακό κανόνι.»

«Ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ πρέπει να βρίσκεται πολύ ψηλά στη λίστα των ανθρώπων που εχθρεύεστε, κύριε Άλφεντουρ...»

«Μου έχει δώσει αρκετούς λόγους για να τον αντιπαθώ έντονα, είναι η αλήθεια.» *Θα ήθελα να τον γδάρω ζωντανό.*

«Το ίδιο θα αισθανόμουν στη θέση σας,» είπε ο Ραμάλθιν.

«Μας πιστεύετε, δηλαδή, ότι ο Στρατηγός πρόδωσε τη Βασιλική Αντιπρόσωπο;»

«Δεν έχω λόγο να *μην* σας πιστεύω.»

Ο Άλφεντουρ, όμως, αναρωτιόταν αν ο Βασιληάς προσπαθούσε απλά να τον κάνει να νιώσει άνετα μαζί του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα για τις πραγματικές προθέσεις του Ραμάλθιν. Το πρόσωπό του ήταν σαν μάσκα, τα μάτια του σαν καθρέφτες που αντανακλούσαν την ψυχή του Άλφεντουρ. Ο Βασιληάς της Χάρνωθ ήταν, αληθινά, τρομαχτική πολιτική φιγούρα. Αναμφίβολα, πρέπει να είχε ένθερμους συμμάχους στο Βασίλειο – και ορκισμένους εχθρούς.

«Αν, λοιπόν, συμφωνήσω με την Ανταποδοτική Συνθήκη, το εμπόριο με τη Νάζρηβ θα συνεχιστεί κανονικά;»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε.»

«Και γιατί, ακριβώς, έχει τώρα διακοπεί;»

«Ο Εμπορικός Σύνδεσμος θεωρεί πολύ ριψοκίνδυνο να εμπορευόμαστε με μια πόλη που βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση.»

«Δε θα ήταν, όμως, η πρώτη φορά που η Νάζρηβ εμπορεύεται με πόλη σε εμπόλεμη κατάσταση...» Ο Ραμάλθιν τον ατένιζε παρατηρητικά, και ο Άλφεντουρ είχε την αίσθηση ότι ολόκληρο το Βασίλειο της Χάρνωθ τον ατένιζε παρατηρητικά. Το βλέμμα του Βασιληά ήταν *βαρύ*. «Για παράδειγμα,» συνέχισε ο Ραμάλθιν, «κάποιες πόλεις στις όχθες του ποταμού Γύπα...»

«Ο πόλεμος δεν ήταν τόσο άσχημος, απ'ό,τι γνωρίζω,» είπε ο Άλφεντουρ. «Στη Φάνρηβ δεν υπάρχει καμία ασφάλεια.»

«Θα μπορούσατε, βέβαια, να είχατε αποκλείσει μόνο τους εμπόρους που υποστηρίζουν την Κοινοπολιτεία, προκειμένου να μας βοηθήσετε να κρατήσουμε το προτεκτοράτο...»

«Σε τέτοιες περιπτώσεις, ποτέ δεν παίρνουμε το μέρος της μιας παράταξης ή της άλλης, Μεγαλειότατε, όπως θα γνωρίζετε–»

«Γνωρίζω τις τακτικές της Νάζρηβ.»

«Επίσης, δε νομίζω πως αυτό θα έκανε τον πόλεμο να τελειώσει, ή ότι θα σας διευκόλυνε και πολύ για να νικήσετε. Η Κοινοπολιτεία δεν μας έχει *ανάγκη* για να συνεχίσει να πολιορκεί τη Φάνρηβ.»

«Οι σχέσεις σας, πάντως, θα πρέπει να είναι καλές με την Κοινοπολιτεία αφού καταφέρατε τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ να συμφωνήσει με την Ανταποδοτική Συνθήκη...»

«Με όλους προσπαθώ να έχω καλές σχέσεις.»

«Αληθεύει ότι βοηθήσατε τον Άσραδλιν να διαφύγει από τα χέρια των μαχητών της Χάρνωθ και να βγει από την πόλη, όταν ήταν παγιδευμένος εκεί, προτού οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας εισβάλουν;»

«Αληθεύει.»

«Δε θα έπρεπε αυτό να το δω ως εχθρική κίνηση προς το Βασίλειό μου;»

«Η Κέσριμιθ δεν το είδε ως εχθρική κίνηση προς εκείνη, Μεγαλειότατε. Το ίδιο θα έκανα και για κάποιον Χαρνώθιο που τον κυνηγούσαν.»

«Το ίδιο θα κάνατε και για κάποιον κακοποιό;»

«Δεν το νομίζω.»

«Συνεργαζόσασταν, ωστόσο, με διάφορους... ταραχοποιούς όσο ήσασταν στη Φάνρηβ. Με τον Εθέλδιρ ωλ Σαρέλκεμ, τον παλιό Πρόμαχο της Επανάστασης στην περιοχή.»

«Σας εξήγησα, Μεγαλειότατε. Προσπαθώ να έχω καλές σχέσεις με όλους.»

«Οι σχέσεις που έχετε με τους προσκείμενους στην Κοινοπολιτεία δείχνουν να είναι καλύτερες απ'ό,τι οι σχέσεις που έχετε με τους προσκείμενους στο Βασίλειο.»

«Δεν είναι αλήθεια αυτό, Μεγαλειότατε. Ρωτήστε την Κέσριμιθ· θα σας πει ότι πάντοτε οι σχέσεις μας ήταν άριστες. Το σχέδιο να τη διασώσουμε από τα μπουντρούμια του Στρατηγού ήταν δικό μου.»

«Το παιχνίδι που παίζετε είναι διπλό, κύριε Άλφεντουρ, και επικίνδυνο. Αναρωτιέμαι τι θα κάνετε αν αποφασίσω να *μην* υπογράψω την Ανταποδοτική Συνθήκη. Θα έρθετε στα Ανάκτορά μου, μετά από κάποιο καιρό, με *άλλη* πρόταση;»

«Δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε ο Άλφεντουρ. «Δεν θα πάψω να προσπαθώ για την ειρήνευση στη Φάνρηβ.»

«Ο ανταποδοτικός φόρος είναι δεκαεφτά τοις εκατό. Γιατί δεν πείσατε τον Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ να είναι, τουλάχιστον, *είκοσι* τοις εκατό.»

«Ο Φύλακας ζητούσε δεκαπέντε τοις εκατό· η Κέσριμιθ κατάφερε να τον πείσει να το κάνει δεκαεφτά. Μετά βίας.»

«Οι όροι της συνθήκης δεν σας κρύβω ότι δεν είναι και τόσο καλοί για το Βασίλειο, κύριε Άλφεντουρ...»

Νομίζει ότι έχει περισσότερη σημασία να διαπραγματευτεί μαζί μου παρά με την Κέσριμιθ; «Έχετε κάτι άλλο να προτείνετε, Μεγαλειότατε; Ευχαρίστως θα το άκουγα.»

«Η Νάζρηβ, υποθέτω, έχει κάποια συμφέροντα από το εμπόριο με τη Φάνρηβ. Έτσι δεν είναι;»

«Η Φάνρηβ είναι μεγάλη πόλη. Από τις σημαντικότερες στη διάστασή μας.»

«Με το τέλος του πολέμου, η Νάζρηβ κερδίζει πολλά. Η Φάνρηβ, εκτός των άλλων, θα τη *χρειαστεί* για να επιδιορθώσει τόσες ζημιές.»

Ο Άλφεντουρ δεν μίλησε, γεμίζοντας την πίπα του με καπνό.

«Η Νάζρηβ *επωφελείται* μόνο από την όλη υπόθεση· δεν χάνει τίποτα. Η Κοινοπολιτεία *επίσης* επωφελείται. Το Βασίλειο, όμως, χάνει ένα ολόκληρο προτεκτοράτο του... το οποίο αντικαθίσταται με τι; Έναν ανταποδοτικό φόρο και μια Διπλωματική Αντιπροσωπεία.»

«Σκεφτείτε πόσα θα χάσετε αν συνεχιστεί ο πόλεμος, Μεγαλειότατε.» Ο Άλφεντουρ άναψε την πίπα του. Δεν του άρεσε έτσι όπως εξελισσόταν η κουβέντα.

«Αν ήμουν καχύποπτος άνθρωπος, αυτό θα μπορούσα να το είχα εκλάβει και ως απειλή.»

«Ελπίζω να μην είστε καχύποπτος άνθρωπος, Μεγαλειότατε, γιατί *δεν* είναι απειλή. Είναι... μελλοντολογία, βασισμένη όχι σε μυστηριώδεις μαντικές μεθόδους αλλά σε απλή παρατήρηση της κατάστασης.»

«Ακόμα κι έτσι,» είπε ο Ραμάλθιν, «συνήθως δεν υπογράφω συμφωνίες επειδή φοβάμαι πώς θα εξελιχτεί κάτι στο μέλλον. Όταν το μέλλον έρθει και με συναντήσει, τότε αποφασίζω.»

«Τότε μπορεί να είναι αργά, με το συμπάθιο, Μεγαλειότατε. Τότε η Φάνρηβ μπορεί να είναι ερειπωμένη, και το Βασίλειο μπορεί να έχει χάσει–»

«Μου είπατε ήδη τι ‘μπορεί’ να συμβεί, κύριε Άλφεντουρ. Και εσείς και η Κέσριμιθ. Και έχετε κι οι δύο τους λόγους σας που υποστηρίζετε την Ανταποδοτική Συνθήκη. Εσείς χάσατε έναν φίλο στη Φάνρηβ, και η πόλη σας επωφελείται από την ειρήνευση στην περιοχή. Η Κέσριμιθ θέλει να εκδικηθεί τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ· αυτός είναι ο *πραγματικός* λόγος που την ωθεί. Νομίζετε πως μου έχει διαφύγει;»

«Είμαι πεπεισμένος πλέον ότι σχεδόν τίποτα δεν σας διαφεύγει, Βασιληά μου,» είπε ειλικρινά ο Άλφεντουρ, καπνίζοντας νωχελικά.

Αν ο Ραμάλθιν κολακεύτηκε από το σχόλιό του, δεν φάνηκε καθόλου στην όψη ή στα μάτια του.

«Αν το δεκαεφτά τοις εκατό ήταν είκοσι τοις εκατό, πιθανώς να ξανασκεφτόμουν το συμφέρον του Βασιλείου μου. Μου χρωστάτε τρία τοις εκατό, κύριε Άλφεντουρ.»

«Δεν έχω καμία επιρροή επάνω στην οικονομική διαχείριση της Φάνρηβ, Μεγαλειότατε.»

«Κι όμως, έχετε.»

Ο Άλφεντουρ τον περίμενε να συνεχίσει.

«Η *Νάζρηβ* έχει επιρροή επάνω στην οικονομία της Φάνρηβ, δεν έχει;» είπε ο Ραμάλθιν. «Η Φάνρηβ πήρε δάνειο από την Τράπεζα της Νάζρηβ προκειμένου να επιδιορθώσει τις ζημιές που δέχτηκε κατά τον τελευταίο πόλεμο εναντίον των Παντοκρατορικών. Ένα δάνειο που δεν έχει ακόμα ξεπληρωθεί.»

«Αναμενόμενα, είστε άριστα πληροφορημένος…»

«Για να συμφωνήσω με την Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ, θέλω να γίνει ακόμα μια συμφωνία. Με τη Νάζρηβ. Θέλω και η Νάζρηβ να πληρώσει κάτι γι’αυτή την υπόθεση, αφού συμμετέχει και προσπαθεί να μου υποδείξει τι πολιτική να ακολουθήσω.»

«Τι προτείνετε;»

«Θέλω το τρία τοις εκατό που μου χρωστάτε, κύριε Άλφεντουρ. Το θέλω από τους τόκους του δανείου της Τράπεζας της Νάζρηβ.»

Το τρία τοις εκατό να πληρώνεται από το δάνειο. Δηλαδή, ένα μέρος του δανείου δεν θα πήγαινε στη Νάζρηβ αλλά στο Βασίλειο της Χάρνωθ. *Στο Συμβούλιο των Οκτώ δεν θ’αρέσει και τόσο αυτό…* «Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να μεταφέρω την πρότασή σας στο Συμβούλιο της Νάζρηβ, Μεγαλειότατε.»

«Να τη μεταφέρετε, τότε, το συντομότερο δυνατό. Κι αν υπάρξει συμφωνία με τη Νάζρηβ, πιθανώς να υπογράψω την Ανταποδοτική Συνθήκη σας.»

«Το δάνειο, καλώς εχόντων των πραγμάτων, θα έχει αποπληρωθεί μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια,» είπε ο Άλφεντουρ. «Μετά, από πού θα παίρνετε το τρία τοις εκατό;»

«Από πουθενά. Θα παίρνω μόνο το δεκαεφτά τοις εκατό. Είμαστε σύμφωνοι;»

«Το Συμβούλιο θα δώσει απάντηση σ’αυτό, Μεγαλειότατε.»

«Νομίζω, όμως, πως η πρότασή μου δεν σας βρίσκει αντίθετο, εσάς προσωπικά, κύριε Άλφεντουρ. Ή κάνω λάθος;»

«Δεν θεωρώ το τίμημα τόσο βαρύ, αν είναι ειρήνη να επιτευχθεί επιτέλους στη Φάνρηβ.

»Παρεμπιπτόντως, Βασιληά μου, να κάνω μια ερώτηση;»

«Ασφαλώς.»

«Πιστεύετε ότι η Κέσριμιθ κι εγώ σάς έχουμε πει την αλήθεια για τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ, ή όχι;»

Ο Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ χαμογέλασε σαν τον ίδιο τον Χάρλαεθ Βοκ. «Τι νομίζετε για εμένα, κύριε Άλφεντουρ; Μπορώ να καταλάβω έναν ψεύτη που έρχεται βιαστικά να με βρει για να μου μιλήσει, ή δεν μπορώ;»

9

Αναχώρηση: Άσχημος Καιρός· Γρήγορη Επίσκεψη σε Παλιούς Φίλους· Επιστροφή στην Ελεύθερη Πόλη: το Συμβούλιο Αποφασίζει Ακόμα Μια Φορά· Ικανοποιημένοι Νεκροί από τον Μεταθανάτιο Κήπο

Μπορείς να κάνεις τον κοριό σ'ένα δωμάτιο να πάψει να λειτουργεί για λίγο; ρώτησε, με τη Σιωπηλή Γλώσσα, ο Άλφεντουρ τον Γάρταλιν'μορ, όταν επέστρεψε στους ξενώνες.

Μπορώ, απάντησε ο μάγος. *Ποιον;*

Ο Άλφεντουρ τον οδήγησε στο δωμάτιο των διδύμων, και ο Γάρταλιν'μορ, αφού παραμέρισε το κομοδίνο, έκανε ένα ξόρκι. «Τώρα δεν μας ακούνε,» είπε. «Μπλόκαρα προσωρινά την ενεργειακή ροή της συσκευής.»

Ο Άλφεντουρ έφερε την Κέσριμιθ, την Ολέρια, και τον Θόρεντιν στο δωμάτιο και τους είπε τι είχε συζητήσει με τον Βασιλιά. «Αύριο το πρωί πρέπει να φύγω για τη Νάζρηβ, για να μιλήσω στο Συμβούλιο. Αλλιώς ο Βασιλιάς σας δεν πρόκειται να υπογράψει την Ανταποδοτική Συνθήκη. Εσύ, *νιρλίσα,* δεν υπάρχει λόγος να έρθεις μαζί μου, φυσικά. Είναι μακρύ ταξίδι. Καλύτερα να μείνεις εδώ. Δε νομίζω ν'αργήσω περισσότερο από μερικές μέρες.»

Αλλά η Κέσριμιθ, αφού το σκέφτηκε λίγο, διαφώνησε· είπε ότι θα ερχόταν. Ίσως ο Άλφεντουρ να χρειαζόταν τη βοήθειά της.

«Χωρίς να θέλω να σε προσβάλλω, δεν έχεις καμια επιρροή επάνω στο Συμβούλιο της Νάζρηβ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε νομίζω καν να δεχτεί να σου μιλήσει αν δεν υπάρχει σοβαρός λόγος.»

«Δε θα έρθω για να παρουσιαστώ μπροστά στο Συμβούλιο ως πολιτικός. Θα έρθω μήπως συναντήσεις κάποιο πρόβλημα και μπορέσω να σκεφτώ κάτι προκειμένου να το ξεπεράσεις. Η υπόθεση μ'ενδιαφέρει πολύ κι εμένα, Άλφεντουρ.»

Ο Άλφεντουρ συλλογίστηκε. Όφειλε να παραδεχτεί ότι η Κέσριμιθ ήταν, πράγματι, καλή πολιτικός. Αυτό που έλεγε δεν ήταν απίθανο. Ίσως, στη Νάζρηβ, να χρειαζόταν το μυαλό της· ίσως, αν ο Άλφεντουρ συναντούσε πρόβλημα με το Συμβούλιο, εκείνη να έβλεπε κάποια λύση που ο ίδιος δεν μπορούσε να διακρίνει.

«Εντάξει,» της είπε. «Θα πάμε μαζί, λοιπόν.» Και είδε ένα αχνό μειδίαμα στο πρόσωπό της, σαν όλη αυτή η περιπέτεια κατά βάθος να της άρεσε.

Ο Θόρεντιν και η Ολέρια, όμως, δεν θα έρχονταν, και η Κέσριμιθ τούς πρότεινε να μείνουν στην Πρωτεύουσα, στο σπίτι που η ίδια χρησιμοποιούσε όταν ήταν εδώ – ένα ρετιρέ σε μια από τις πολυκατοικίες της μεγάλης πόλης. Έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιά από την τσάντα της κι έψαξε γι'αυτό που ήθελε–

Ο Θόρεντιν κούνησε το κεφάλι. «Θα νοικιάσουμε δωμάτιο σε κάποιο ξενοδοχείο. Θα είναι πιο ασφαλές, σε περίπτωση που ο Σέλιρ έχει βάλει ανθρώπους του να μας βγάλουν από τη μέση. Το σπίτι σου πιθανώς να το ξέρουν.»

Η Κέσριμιθ δεν διαφώνησε. «Όπως θέλετε,» είπε κρύβοντας πάλι τα κλειδιά στην τσάντα της.

Η Ολέρια ήταν σιωπηλή, συνοφρυωμένη, σαν όλα τούτα να την προβλημάτιζαν, σαν να είχαν συμβεί πολύ ξαφνικά για να τα χωρέσει το μυαλό της.

Ο Γάρταλιν'μορ τούς προειδοποίησε: «Σε λίγο ο κοριός θ'αρχίσει πάλι να λειτουργεί. Πείτε γρήγορα ό,τι άλλο έχετε να πείτε.»

«Με τη Μαράλκα'χοκ τι θα γίνει;» ρώτησε ο Θόρεντιν. «Θα της πούμε να επιστρέψει στην Άσελνταθ, ή να μείνει μαζί μας;»

«Νομίζεις ότι τη χρειάζεσαι;» είπε η Κέσριμιθ.

Ο Θόρεντιν αποκρίθηκε ότι μάλλον δεν θα τη χρειαζόταν, αλλά η παρουσία μιας φιλικής μάγισσας ποτέ δεν έβλαπτε.

Η Κέσριμιθ, έτσι, αποφάσισε να τη φέρει μέσα για να της μιλήσουν.

Ο Γάρταλιν'μορ έκανε ξανά ένα ξόρκι πάνω στον κοριό πίσω από το κομοδίνο, ενισχύοντας το μπλοκάρισμα της ενεργειακής ροής. Είπε όμως στους άλλους ότι αυτό δεν μπορούσε να γίνεται συνέχεια· πιθανώς να πάθαιναν ζημιά τα καλώδια, την οποία ήθελαν να αποφύγουν.

Η Κέσριμιθ επέστρεψε στο δωμάτιο μαζί με τη Μαράλκα'χοκ και της εξήγησε τι θα γινόταν. Τη ρώτησε αν ήταν πρόθυμη να μείνει με τον Θόρεντιν και την Ολέρια· θα την πλήρωνε επιπλέον, φυσικά. Η μάγισσα δέχτηκε. «Μου χρωστάνε λεφτά, άλλωστε,» είπε μειδιώντας. Αναφερόμενη στις *Χαμένες Κορόνες* που είχαν παίξει. «Θ'αργήσετε να γυρίσετε;»

«Μερικές μέρες,» απάντησε ο Άλφεντουρ.

Μετά ενημέρωσαν την πιλότο ότι θα ξεκινούσαν το πρωί, καθώς και τη Χάνκαθιρ και τους δύο μισθοφόρους της, και έπεσαν για ύπνο πιο νωρίς από χτες. Ήθελαν να είναι ξεκούραστοι όταν ο ήλιος θα ξεπρόβαλλε από την ανατολή.

Με το ξημέρωμα, ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά τον Γραμματικό ότι θα έφευγαν. Εκείνος δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται· προφανώς, γνώριζε για τη συζήτηση του Άλφεντουρ με τον Βασιληά. *Ή άκουσε κάποιες κουβέντες μας από τους άλλους κοριούς που δεν είχαμε μπλοκάρει,* σκέφτηκε η Κέσριμιθ. Αλλά δεν είχε σημασία ούτως ή άλλως.

Ο Ζάρκαθιν τούς επισκέφτηκε προσωπικά και τους ευχήθηκε καλό ταξίδι. Ρώτησε αν κάποιοι απ'αυτούς θα έμεναν στα Ανάκτορα. Μπορούσαν να φιλοξενηθούν ώσπου ο Άλφεντουρ να επιστρέψει από τη Νάζρηβ.

«Θα φύγουμε όλοι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

«Ελπίζω αυτό να μη σημαίνει ότι είστε δυσαρεστημένοι με τη φιλοξενία του Βασιληά μας, *νιρλίσα.*»

«Το αντίθετο. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι.»

Πήγαν στο υπόγειο γκαράζ (χωρίς τη συνοδία του Γραμματικού) και επιβιβάστηκαν στο μεταβαλλόμενο όχημα. Η πιλότος είδε αμέσως ότι η ενέργεια τελείωνε και τους το είπε. «Καλό θα ήταν ν'αγοράσουμε φιάλες προτού επιχειρήσουμε να περάσουμε πάνω από τη θάλασσα.»

«Θα σε οδηγήσω εγώ σε μια καλή αποθήκη ενέργειας,» της αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

Ο Γάρταλιν'μορ, καθισμένος στο κέντρο ισχύος, είχε ήδη υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, έτσι ξεκίνησαν. Η οδηγός έβγαλε το τετράκυκλο όχημα από το γκαράζ και, εν συνεχεία, από τον κήπο των Ανακτόρων. Η Κέσριμιθ την καθοδήγησε μέσα στους δρόμους της Πρωτεύουσας, δείχνοντάς της από πού να πάει και πού να στρίψει.

Σ'ένα σημείο, ο Θόρεντιν είπε: «Εδώ μάς αφήνετε εμάς.»

«Γιατί εδώ;» ρώτησε η Κέσριμιθ.

«Μοιάζει αρκετά καλό μέρος.» Ο Θόρεντιν γνώριζε την Πρωτεύουσα· αυτή ήταν η πόλη όπου είχε γεννηθεί.

Η οδηγός σταμάτησε το όχημα στη γωνία πλάι σ'ένα περίπτερο και ο Θόρεντιν, η Ολέρια, και η Μαράλκα'χοκ βγήκαν. Η Κέσριμιθ συνέχισε να κατευθύνει την οδηγό μέσα στους δρόμους της μεγάλης πόλης, και δεν άργησαν να φτάσουν σε μια αποθήκη ενέργειας. Από εκεί αγόρασαν κάποιες ενεργειακές φιάλες, σε αρκετά καλή τιμή, και μετά η Κέσριμιθ είπε στην οδηγό πώς να πάει στην Πύλη της Ανατολής από τους πιο σύντομους δρόμους.

Η Πύλη της Ανατολής ήταν η πιο ανατολική πύλη της Πρωτεύουσας, και από εκεί ξεκινούσε μια μεγάλη δημοσιά που απλωνόταν προς τα ανατολικά και έστριβε προς τα νότια, ακολουθώντας την ακτογραμμή του Βασιλείου. Το τετράκυκλο όχημα, βγαίνοντας από την πόλη, κύλησε για λίγο επάνω στην πλακόστρωτη οδό και, ύστερα, σταμάτησε στο πλάι της. Οι δίδυμες άλλαξαν τις ενεργειακές φιάλες, βάζοντας καινούργιες. Ο Γάρταλιν'μορ έκανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος και το όχημα μεταμορφώθηκε σε ελικόπτερο, το οποίο υψώθηκε στον αέρα με τις μηχανές του και τον έλικά του να βουίζουν.

Η πιλότος οδήγησε το σκάφος προς τα ανατολικά, αφήνοντας τις ακτές του Βασιλείου πίσω της, ταξιδεύοντας πάνω από τη θάλασσα. Στην οθόνη της κονσόλας της φαινόταν ο χάρτης της Μοργκιάνης: και, κοιτάζοντάς τον, η πιλότος ρύθμισε την πορεία της προς τα νοτιοανατολικά. «Θα περάσουμε κι από τη Φάνρηβ, έτσι δεν είναι, κύριε Άλφεντουρ;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος· «πρέπει να ενημερώσω τον Άσραδλιν για την κατάσταση.»

Επί δυόμισι ώρες πετούσαν πάνω από τα αφρισμένα κύματα, σφυροκοπημένοι από δυνατούς ανέμους. Το ταξίδι δεν ήταν ευχάριστο, αν και η πιλότος προσπαθούσε να αποφεύγει τα σημεία όπου έβλεπε καταιγίδες να μαίνονται στην περιοχή της Μικρής Θάλασσας. Η Κέσριμιθ ζαλίστηκε και ζάρωσε σε μια γωνία, αφού ξέρασε το τσάι που είχε πιει προτού φύγουν. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ την περιποιήθηκαν όπως μπορούσαν. Οι ίδιες δεν ζαλίζονταν παρά μόνο στις πιο άγριες θύελλες.

Όταν αντίκρισαν τις ακτές του Θαλασσοδάσους ο καιρός ήταν καλύτερος· το αεροσκάφος τους δεν τρανταζόταν. «Σύμφωνα με τον χάρτη μας βρισκόμαστε κάπου κοντά στη Ράσνηβ,» είπε η πιλότος, που κι εκείνη έμοιαζε αρκετά ζαλισμένη, αν και ούτε στιγμή δεν είχε προτείνει να προσγειωθούν σε κάποιο νησί για να ξεκουραστεί.

Ο Άλφεντουρ, καθισμένος δίπλα της, δεν αισθανόταν και τόσο καλά, αλλά είχε καταφέρει να κρατήσει το πρωινό τσάι μέσα του. «Πάμε στη Φάνρηβ,» είπε εξαντλημένα.

Το ελικόπτερο πέταξε προς τα νότια και, περνώντας πάνω από δάση, έφτασε στη Φάνρηβ ύστερα από κανένα μισάωρο. Ο Άλφεντουρ έστειλε τηλεπικοινωνιακό σήμα στις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας, για να μην τους καταρρίψουν, και τελικά προσγειώθηκαν σε μια πλατεία του Υαλουργείου και ο Γάρταλιν'μορ μεταμόρφωσε το αεροσκάφος τους σε τετράκυκλο όχημα.

Πλησίαζε μεσημέρι, και συνάντησαν τον Φύλακα, την αδελφή του, την Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ, και τη Ζιρίνα στην οικία των Φέρενερ. Ο Άλφεντουρ τούς εξήγησε πώς είχε η κατάσταση και τους είπε ότι σε λίγο, μόλις ξεκουράζονταν η πιλότος και ο μάγος του, θα πετούσαν για Νάζρηβ.

Ο Άσραδλιν ρώτησε: «Κι αν το Συμβούλιο δεν δεχτεί αυτό που ζητά ο Βασιληάς της Χάρνωθ;»

«Θα το δεχτεί,» είπε ο Άλφεντουρ. «*Πρέπει* να το δεχτεί.» Και ήλπιζε ν'ακουγόταν πιο σίγουρος απ'ό,τι αισθανόταν. *Το Συμβούλιο με εμπιστεύεται,* θύμισε στον εαυτό του. *Έχει ακολουθήσει τις συμβουλές μου κι άλλες φορές στο παρελθόν.*

Ρώτησε πού ήταν η Λαρβάκι, και ο Άσραδλιν τού απάντησε ότι βοηθούσε τους κλέφτες της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού να εντοπίζουν αυτονομιστές. «Αλλά όχι για να τους εξολοθρεύσουμε, Άλφεντουρ. Θέλω να τους φέρω με το μέρος μου. Γνωρίζω πλέον πού είναι το καινούργιο τους άντρο, και θα τους επισκεπτόμουν εκεί από τώρα αν μπορούσα.» Οι κλέφτες, ανταποκρινόμενοι στο αίτημα του Εθέλδιρ, είχαν παρακολουθήσει τον Ζόρελνιρ όταν ο Φύλακας τον άφησε να φύγει, κι εκείνος τούς είχε οδηγήσει σε μια παλιά βιομηχανία γλυκών στα όρια Περιπατητή και Λαβυρίνθου. Εκεί ήταν το καινούργιο άντρο των αυτονομιστών.

Το μεσημέρι ο Άλφεντουρ, η Κέσριμιθ, και οι δίδυμες έφαγαν μαζί με τον Φύλακα, τη Ναλτάμα'χοκ, την Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ, τη

Ζιρίνα, τον Εθέλδιρ, και την οικογένεια της Ζιρίνα. Η Λαρβάκι μίλησε στον Άλφεντουρ τηλεπικοινωνιακά, λέγοντάς του πως δεν γινόταν να έρθει τώρα γιατί παρακολουθούσε ένα συγκεκριμένο μέρος. Δεν ανέφερε πού ακριβώς ήταν, μάλλον για λόγους ασφάλειας. Ο Άλφεντουρ δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ότι όλες αυτές οι κατασκοπευτικές κινήσεις πρέπει να της ήταν πολύ οικείες.

«*Θα σε δω το βράδυ,*» του είπε.

«Δε θα είμαι εδώ το βράδυ.»

«*Πού θα έχεις πάει;*»

«Αν θεωρείς ότι η τηλεπικοινωνία αυτή δεν είναι ασφαλής, καλύτερα να μη σου πω. Αλλά έχω μια δουλειά. Επείγουσα. Θα επιστρέψω μέσα στις επόμενες ημέρες.»

«*Να προσέχεις.*»

«Κι εσύ. Θα σου πει ο Εθέλδιρ περισσότερα για τη δουλειά μου, αν τον ρωτήσεις.»

Προτού τελειώσουν το μεσημεριανό τους, η Κέσριμιθ προειδοποίησε τον Φύλακα και τους άλλους ότι τώρα ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ θα έκανε το παν για να δώσει γρήγορο τέλος στον πόλεμο και να τους διώξει από τη Φάνρηβ. Αν αποδεικνυόταν ήρωας, αν έφερνε μια τέτοια μεγάλη νίκη στο Βασίλειο, τότε, ό,τι προδοσία κι αν είχε κάνει εναντίον της Κέσριμιθ, ο Βασιλιάς θα αναγκαζόταν να τον συγχωρέσει.

«Δε θα το βρει τόσο εύκολο να μας νικήσει,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ.

«Μην υποτιμάτε τον εχθρό, Πριγκίπισσά μου,» είπε η Κέσριμιθ. «Και ποτέ τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ. Το ξέρω επειδή εγώ η ίδια έκανα αυτό το λάθος.»

«Η κατάσταση στην πόλη, πάντως, είναι μέχρι στιγμής όπως όταν φύγατε,» τους ενημέρωσε ο Άσραδλιν. «Δεν έχουμε χάσει καμια από τις περιοχές μας, αλλά ούτε έχουμε κατακτήσει και καμία.»

«Δεν προσπαθήσαμε ιδιαίτερα, βέβαια,» πρόσθεσε η Φαέλθανιρ.

Ο Άσραδλιν ένευσε. «Επικεντρωθήκαμε στην άμυνα, περιμένοντας την απόφαση του Βασιλιά της Χάρνωθ. Και θα συνεχίσουμε να είμαστε επικεντρωμένοι στην άμυνα ώσπου να δούμε τι θα γίνει τελικά μ’αυτή την υπόθεση. Αν μπορώ να κατακτήσω την πόλη μου αναίμακτα, το προτιμώ.»

«Κι εγώ το ίδιο, Εξοχότατε,» είπε ο Άλφεντουρ.

Το απόγευμα, έφυγαν από τη Φάνρηβ πετώντας προς τα ανατολικά, πάνω από το Χαμηλό Δάσος και τον ποταμό Τίγρη.

«Έχεις ξαναπάει στη Νάζρηβ, *νιρλίσα;*» ρώτησε ο Άλφεντουρ, αν και ήξερε ότι κατά πάσα πιθανότητα *δεν* είχε ξαναπάει.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ, «κι έχω την περιέργεια να τη δω από κοντά. Ακούς πολλά για τη Νάζρηβ, κι αναρωτιέσαι αν είναι αλήθεια.»

«Τα περισσότερα είναι,» τη διαβεβαίωσε ο Άλφεντουρ.

Ο καιρός ήταν καλύτερος στην ενδοχώρα απ'ό,τι στη θάλασσα· το ελικόπτερο δεν τρανταζόταν, και ούτε η Κέσριμιθ ούτε κανένας δεν ζαλιζόταν. Αλλά δεν μπορούσαν να δουν και πολλά από κάτω τους καθώς σκοτάδι κάλυπτε την πλάση ολοένα και περισσότερο. Όταν τελικά ο ήλιος έδυσε, μόνο τα σημεία όπου υπήρχαν φώτα διακρίνονταν: πόλεις στις όχθες του ποταμού, χωριά, πλοία, οχήματα, μερικές φωτιές (κατασκηνώσεων μάλλον).

Όταν είδαν τη Νάζρηβ ο Άλφεντουρ δεν χρειαζόταν να πει στην Κέσριμιθ ότι ήταν αυτή· η Χαρνώθια πολιτικός το κατάλαβε αμέσως. Το ελικόπτερό τους πέταξε πάνω από τις συνοικίες της πόλης και προσγειώθηκε στον αερολιμένα στην ανατολική της μεριά. Ο Άλφεντουρ μίλησε μ'έναν υπεύθυνο εκεί, λέγοντάς του να φυλάξει το αεροσκάφος μέχρι που εκείνος να το ξαναχρειαζόταν – για δυο, τρεις μέρες δηλαδή.

Ύστερα ο διπλωμάτης είπε στη Χάνκαθιρ, στους δύο μισθοφόρους της, στον Γάρταλιν'μορ, και στην πιλότο ότι θα τους καλούσε σύντομα· να ήταν έτοιμοι ανά πάσα στιγμή. Εκείνοι υποσχέθηκαν πως θα ήταν, και η Χάνκαθιρ πρόσθεσε ότι μπορούσε να φέρει κι άλλους μισθοφόρους μαζί της αν ο κύριος Άλφεντουρ το επιθυμούσε. Ο διπλωμάτης το σκέφτηκε προς στιγμή και, τελικά, αποκρίθηκε: «Θα δούμε. Θα σου πω.»

Η Χάνκαθιρ, ο Γάρταλιν'μορ, και οι υπόλοιποι πήραν άμαξες από τον Αερολιμένα της Νάζρηβ και έφυγαν. Οι δίδυμες ρώτησαν αν ο κύριος Άλφεντουρ θα τις χρειαζόταν απόψε και, αφού πήραν αρνητική απάντηση, επιβιβάστηκαν σ'ένα επιβατηγό όχημα και κατευθύνθηκαν προς το σπίτι τους στη Συνοικία της Γνώσης.

«Υποθέτω, *νιρλίσα,* πως δεν θα είχες πρόβλημα να σε φιλοξενήσω...» είπε ο Άλφεντουρ στην Κέσριμιθ, όταν είχαν μείνει μόνοι α-

ντίκρυ στα επιβατηγά οχήματα και τις άμαξες που περίμεναν κοντά στην είσοδο του αερολιμένα.

«Μένει κανένας άλλος στο σπίτι σου;»

«Όχι.»

Αυτή η γυαλάδα στις άκριες των ματιών της έκρυβε κάτι το πονηρό; «Τότε θα έρθω.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Ωραία.» Αποκλείεται η σχέση του με την Κέσριμιθ να εξελισσόταν σε ερωτική. Ούτε για πλάκα. Ανέκαθεν τη συναναστρεφόταν για πολιτικούς λόγους *και μόνο*.

Ανέβηκαν σε μια άμαξα και πήγαν στη Συνοικία των Πύργων – απέναντι από τον Αερολιμένα της Νάζρηβ – η οποία ήταν γεμάτη ψηλές πολυκατοικίες με οδογέφυρες ανάμεσά τους που έφερναν στο μυαλό ιστούς γιγάντιων αραχνών. Η Κέσριμιθ κοίταζε τους εναέριους δρόμους φορώντας τα ασημόχρωμα γυαλιά της, και χαμογελούσε καθώς έβλεπε τα περιγράμματά τους πολύ έντονα με υπόβαθρο τον νυχτερινό, έναστρο ουρανό.

«Δεν είναι ψέματα, λοιπόν, αυτά που είχα ακούσει,» παρατήρησε.

«Σ'το είπα, δεν σ'το είπα;»

Ο αμαξάς τούς άφησε έξω από την πολυκατοικία του Άλφεντουρ, κι εκείνος οδήγησε την Κέσριμιθ στον γυάλινο ανελκυστήρα στο πλάι του ψηλού οικοδομήματος. Μπήκαν και ανέβηκαν στον δέκατο-όγδοο όροφο.

«Από δω πάνω πρέπει να έχετε πολύ καλές διπλωματικές σχέσεις με τον Σολκάρκας,» είπε η Κέσριμιθ καθώς ο Άλφεντουρ την οδηγούσε μέσα στον διάδρομο προς την εξώπορτα του διαμερίσματός του.

«Δυστυχώς, οι διπλωματικές μου ικανότητες πάντοτε με απογοήτευαν με τους θεούς.»

Η Κέσριμιθ γέλασε. «Έχουμε το ίδιο πρόβλημα.»

Ο Άλφεντουρ ξεκλείδωσε την πόρτα κι ακούμπησε το μέτωπό του στον αισθητήρα της, φέρνοντας συγχρόνως στο νου του την εικόνα ανοίγματος. Μια κρυφή κλειδαριά ακούστηκε να γυρίζει.

«Τα μέτρα ασφαλείας σου με εκπλήσσουν,» παρατήρησε η Κέσριμιθ.

«Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο, *νιρλίσα,*» είπε ο Άλφεντουρ καθώς έμπαιναν στο διαμέρισμά του. Άναψε τα φώτα και ξενάγησε την Κέσριμιθ στον χώρο. Της έδειξε τον ξενώνα και τη ρώτησε αν ήταν

ικανοποιητικός ή αν θα ήθελε να μείνει εκείνη στην κρεβατοκάμαρα κι εκείνος στον ξενώνα.

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. «Ο ξενώνας σου μοιάζει καλύτερος από την κρεβατοκάμαρά σου, Άλφεντουρ.» Εκείνος δεν ήταν βέβαιος αν αυτό ήταν Χαρνώθιο χιούμορ ή όχι.

Αφού πλύθηκαν στο λουτρό – πρώτα η Κέσριμιθ και ύστερα ο Άλφεντουρ – ο διπλωμάτης χρησιμοποίησε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο για να παραγγείλει φαγητό από έξω. Μετά γέμισε δύο ποτήρια με κρασί Χαρνώθιων δασών και έδωσε το ένα στην Κέσριμιθ. Έπιναν και μιλούσαν, καθώς περίμεναν το δείπνο τους να έρθει.

«Δεν έχεις κανένα πιο εξωτικό ποτό; Στη Νάζρηβ λένε ότι βρίσκεις το *οτιδήποτε*.»

«Σεργήλιος οίνος;» πρότεινε ο Άλφεντουρ.

«Κι εμείς εισάγουμε Σεργήλιο οίνο στο Βασίλειο. Τίποτ' άλλο;»

«*Τάο βις;*»

Ύψωσε το ένα της φρύδι. «*Τάο βις;*»

«Ένα ποτό από τη διάσταση που ονομάζεται Σάρντλι.»

«Είναι καλό;»

«Νομίζω. Γλυκό.»

«Ας το δοκιμάσουμε.»

Ο Άλφεντουρ σηκώθηκε από τον σοφά όπου κάθονταν και γέμισε δύο ποτήρια με *τάο βις*. Επιστρέφοντας, της έδωσε το ένα.

Το ποτό ήταν βαθυκόκκινο· η Κέσριμιθ θα μπορούσε να το μπερδέψει και με κρασί. Ήπιε μια μικρή γουλιά. Και μια μεγαλύτερη. «Καλό,» είπε. «Πολύ καλό.»

Ο Άλφεντουρ ύψωσε το ποτήρι του προς τη μεριά της, κι εκείνη χαμογέλασε και ύψωσε το δικό της ποτήρι.

Ήπιαν.

Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε. Ο Άλφεντουρ πήγε να παραλάβει το φαγητό που τους είχαν φέρει. Γιατί όλ' αυτά είχαν αρχίσει να του θυμίζουν κάτι από το πρόσφατο παρελθόν; *Δεν είναι δυνατόν να συμβεί με την Κέσριμιθ αυτό που συνέβη με τη Λαρβάκι. Είναι τελείως ανόητο,* σκέφτηκε, βγάζοντάς το απ'το μυαλό του.

Για κάποιο μυστηριώδη λόγο, όμως, ύστερα από καμια ώρα, χωρίς να έχει καταλάβει πώς εξελίχτηκαν έτσι απρόσμενα τα πράγματα, βρισκόταν ξαπλωμένος στο χαλί μαζί της, πλάι στο αναμμένο τζάκι, και φορούσαν ελάχιστα ρούχα. Πριν από μερικές στιγμές δεν φο-

ρούσαν τίποτα, και ο Άλφεντουρ κοίταζε το φως από τις φλόγες του τζακιού να παιχνιδίζει στο γαλανό δέρμα της Κέσριμιθ καθώς εκείνη λικνιζόταν από πάνω του.

Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να επαναληφθεί, σκεφτόταν τώρα. Ήταν... ένα ευτυχές ατύχημα.

Η Κέσριμιθ, ξαπλωμένη δίπλα του, γυρισμένη στο πλάι και κοιτάζοντας το προφίλ του, σκεφτόταν το ίδιο. Και ήταν το ίδιο σαστισμένη με ό,τι είχε συμβεί. Αν και από παλιά είχε αναρωτηθεί πώς θα ήταν να κοιμόταν με τον Άλφεντουρ, οι περιστάσεις στη Φάνρηβ δεν τους είχαν οδηγήσει ποτέ στο κρεβάτι. Όχι πως τώρα βρίσκονταν σε κρεβάτι ακριβώς...

Ο τριγμός των ξύλων του τζακιού ακουγόταν πολύ έντονος στ'αφτιά της, καθώς δίσταζε να του πει ότι αυτό που είχε μόλις τώρα συμβεί δεν έπρεπε να ξανασυμβεί. Τελικά, άνοιξε το στόμα της–

Ο Άλφεντουρ την πρόλαβε, γυρίζοντας να την αντικρίσει καταπρόσωπο. «*Νιρλίσα...*» Χάιδεψε το μάγουλό της.

«Τι;» Η καρδιά της χτυπούσε σαν αφηνιασμένο άλογο, και η Κέσριμιθ έκρινε την αντίδρασή της υπερβολική. Τι διαφορά είχε ο Άλφεντουρ από άλλους άντρες;

«Φοβάμαι ότι θα με παρεξηγήσεις, μάλλον, αλλά... αυτό που κάναμε δεν νομίζω ότι ήταν και τόσο καλή ιδέα.»

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. «Κι εσύ;»

Ο Άλφεντουρ συνοφρυώθηκε.

«Το ίδιο ήθελα να σου πω τώρα. Ότι δεν πρέπει να ξανασυμβεί. Χαλάει τις καλές διπλωματικές μας σχέσεις.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Άλφεντουρ· και είπε: «Φαίνεται πως εξακολουθούμε να σκεφτόμαστε με παρόμοιους τρόπους, *νιρλίσα*.» Χαμογέλασε.

Η Κέσριμιθ γέλασε. Έπιασε τον στηθόδεσμό της από δίπλα και τον φόρεσε. «Έχεις άλλο *τάο βις;*»

Το πρωί, μέσα στο εναέριο όχημά του, ο Άλφεντουρ πήγε να επισκεφτεί τον Οίκο του Συμβουλίου στη Συνοικία της Γνώσης. Η Κέσριμιθ επέμενε να έρθει μαζί του. Δεν την πείραζε ακόμα και να *μην* μπει στον Οίκο, είπε· θα περίμενε στο εσωτερικό του οχήματος ώσπου ο Άλφεντουρ να επιστρέψει.

Το εναέριο όχημα τής άρεσε πολύ. «Θέλω κι εγώ ένα. Τα πουλάτε, έτσι; Είναι ακριβά;»

«Τρώνε πολλή ενέργεια, *νιρλίσα*. Δε συμφέρουν ουσιαστικά.»

«Αλλά είναι ωραία. *Πετάνε*. Πόσο το πήρες εσύ αυτό;»

«Να σου πω σε χρήματα του Βασιλείου;»

«Ναι.»

Ο Άλφεντουρ έκανε υπολογισμούς με το μυαλό του καθώς οδηγούσε προς τον Οίκο του Συμβουλίου. «Γύρω στα πέντε χιλιάδες βασιλικά πρέπει νάναι.»

«Ληστεία,» παρατήρησε η Κέσριμιθ. «Μ'αρέσει. Θα με ζηλεύουν όλοι οι ευγενείς στο Βασίλειο!» γέλασε.

Ο Άλφεντουρ σταμάτησε το όχημα στον χώρο στάθμευσης του Οίκου του Συμβουλίου, αφού μίλησε στον φρουρό της πύλης. Η Κέσριμιθ είπε ότι θα τον περίμενε εδώ μέχρι να επιστρέψει. «Πιθανώς ν'αργήσω,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης, «και όχι επειδή θα μιλάω στο Συμβούλιο. Έλα μαζί μου· κάπου θα βρούμε να καθίσεις.»

Μπήκαν στο κεντρικό οίκημα και άφησε την Κέσριμιθ στον θάλαμο αναμονής (που ήταν για τους πολίτες οι οποίοι μπορεί να είχαν κάποια δουλειά με το Συμβούλιο των Οκτώ)· ο ίδιος πήγε στο Γραφείο της Γραμματέα και μίλησε με την Αρκάλθα ωλ Νιρθάνεκ, εξηγώντας της ότι έπρεπε να καλέσει το Συμβούλιο σήμερα, *τώρα*. «Το θέμα είναι επείγον. Αφορά το πολιτικό μέλλον της Φάνρηβ, και το εμπόριο στον ποταμό Τίγρη.»

Η Γραμματέας τού είπε πως αν δεν είχαν τόσο καλές σχέσεις οι δυο τους η απάντησή της μάλλον θα ήταν αρνητική. «Θα τους καλέσω, αλλά ίσως ν'αργήσουν να συγκεντρωθούν. Θα περιμένεις εδώ;»

«Ναι, στο σαλόνι των διπλωματών.»

Ο Άλφεντουρ επέστρεψε στον θάλαμο αναμονής και μαζί με την Κέσριμιθ πήγαν στο σαλόνι των διπλωματών, στον πρώτο όροφο του Οίκου. Πήραν κάτι πρόχειρο να φάνε και μια κούπα τσάι ο καθένας, και κάθισαν. Δεν ήταν κανένας άλλος διπλωμάτης εδώ αυτή την ώρα. Δεν έρχονταν κάθε μέρα στον Οίκο του Συμβουλίου· μόνο όταν είχαν δουλειές.

Η αναμονή κράτησε περισσότερο από μια ώρα, αλλά τελικά ένας υπάλληλος ειδοποίησε τον Άλφεντουρ ότι τα οκτώ μέλη του Συμβουλίου ήταν εδώ και του ζητούσαν να ανεβεί στην Αίθουσα Συσκέψεων. Αφήνοντας την Κέσριμιθ στο σαλόνι («Αν κανείς σου πει τίποτα, απλά πες του ότι είσαι μαζί μου,» της είπε), ο Άλφεντουρ έφυγε και πήγε στον δεύτερο όροφο της Οικίας του Συμβουλίου και στην Αί-

θουσα Συσκέψεων, όπου τον περίμεναν οι Σύμβουλοι. Οι όψεις τους φανέρωναν από ενόχληση για το απρόοπτο κάλεσμά του μέχρι προβληματισμό ή ανησυχία.

«Ελπίζω ο λόγος που ζήτησες την παρουσία μας τόσο βιαστικά να είναι καλός...» είπε ο Νίλερβιν, ο Σύμβουλος Ναυτιλίας. Ο Άλφεντουρ τον διαβεβαίωσε πως ο λόγος ήταν, δίχως αμφιβολία, καλός. Το θέμα ήταν επείγον, όπως είχε τονίσει και στη Γραμματέα. Και μετά τους εξήγησε ακριβώς τι συνέβαινε. Τους μίλησε για την Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ και για την κατάσταση εκεί· τους είπε ότι θεωρούσε μεγάλη νίκη το γεγονός ότι είχε καταφέρει τη Βασιλική Αντιπρόσωπο και τον Φύλακα να συμφωνήσουν ώστε να επιτευχθεί ειρήνη. «Έχει παρουσιαστεί, όμως, ένα κώλυμα, Αξιότιμοι,» πρόσθεσε, και εξήγησε ποια ήταν η αντίδραση του Βασιλιά της Χάρνωθ στην Ανταποδοτική Συνθήκη. «Καταλαβαίνετε; Θεωρεί πως η Νάζρηβ έχει να κερδίσει από την πραγματοποίηση της Συνθήκης – έχει να κερδίσει από την εξομάλυνση του εμπορίου στον ποταμό Τίγρη. Επομένως, ζητά και η Νάζρηβ να ‘πληρώσει’ κάτι. Το τρία τοις εκατό του δανείου.»

Οι Σύμβουλοι είπαν ότι αυτό ήταν απαράδεκτο από μέρους του Βασιλιά· κανονικά θα έπρεπε να ευχαριστεί τη Νάζρηβ που είχε παρέμβει προτού ο πόλεμος τον οδηγήσει σε ακόμα περισσότερες απώλειες. Ο Άλφεντουρ τούς αποκρίθηκε ότι πιθανώς να είχαν δίκιο, αλλά ήταν, εκτός των άλλων, και θέμα αίγλης. Όταν όλα τα εμπλεκόμενα μέρη «πλήρωναν» για την επίτευξη της ειρήνης, ο Βασιλιάς το έβλεπε προσβλητικό η Νάζρηβ να μην πληρώσει.

«Και τι νομίζεις εσύ, Άλφεντουρ; Οφείλουμε να συμφωνήσουμε με μια τέτοια απαίτηση;» ρώτησε ο Ζώθμαλιρ, ο Σύμβουλος Οικονομίας.

«Αν δεν συμφωνήσουμε, ο Βασιλιάς δεν θα υπογράψει την Ανταποδοτική Συνθήκη. Και δεν ξέρω αν θα καταφέρω να βρω άλλο τρόπο να σταματήσω τον πόλεμο, Αξιότιμοι. Μέχρι στιγμής, είναι ό,τι καλύτερο έχει παρουσιαστεί. Και ο πόλεμος *πρέπει* να τελειώσει. Για το καλό όλων μας. Η Φάνρηβ δεν είναι καμια αμελητέα πόλη. Κι επιπλέον, βρίσκεται στις εκβολές του Τίγρη. Ολόκληρο το εμπόριο στον ποταμό επηρεάζεται από τις συγκρούσεις εκεί.»

Οι Σύμβουλοι τού είπαν, τελικά, ότι θα το συζητούσαν και θα τον ειδοποιούσαν μέσα στις επόμενες ημέρες. Ίσως και αύριο.

«Αν μου δώσετε αρνητική απάντηση, δεν ξέρω αν θα είχε νόημα να επιστρέψω στο Βασίλειο της Χάρνωθ,» τους τόνισε ο Άλφεντουρ. «Δεν ξέρω αν θα είχε νόημα να επιστρέψω ακόμα και στη Φάνρηβ πριν από το τέλος του πόλεμου – ο οποίος, αναμφίβολα, θα κρατήσει καιρό.»

«Γνωρίζεις πόσος είναι ο τόκος του δανείου που είχαμε δώσει στη Φάνρηβ, Άλφεντουρ;» είπε ο Ζώθμαλιρ.

«Ασφαλώς, Αξιότιμε. Εφτά τοις εκατό.»

«Και ο Βασιληάς θέλει να μας πάρει το *τρία* τοις εκατό. Δηλαδή, θα μας μείνει μόνο το τέσσερα τοις εκατό.»

«Δεν το θεωρώ τόσο τραγικό τίμημα προκειμένου να λήξει ο πόλεμος στη Φάνρηβ.»

Ο Ζώθμαλιρ τού είπε ότι σύντομα θα τον καλούσαν για να του ανακοινώσουν την απόφασή τους, και ο Άλφεντουρ αποχώρησε από την Αίθουσα Συσκέψεων, κατεβαίνοντας στο σαλόνι των διπλωματών όπου ακόμα καθόταν η Κέσριμιθ. Βλέποντάς τον έσβησε το τσιγάρο της και σηκώθηκε όρθια.

«Δεν πήγε καλά η συνάντηση;» ρώτησε.

Ο Άλφεντουρ αναρωτήθηκε τι διέκρινε στο πρόσωπό του. Προβληματισμό; Μάλλον. «Αρκετά καλά πήγε, θέλω να πιστεύω. Θα μου ανακοινώσουν σύντομα την απόφασή τους. Έτσι μου είπαν.»

«Δεν ξέρεις, δηλαδή, αν συμφωνούν ή όχι;»

«Μου φάνηκε πως αντιλαμβάνονται πλήρως τη σημαντικότητα τού να λήξει ο πόλεμος. Αλλά... θα δούμε. Το θέμα αφορά την Τράπεζα της Νάζρηβ, και ό,τι αφορά την Τράπεζα της Νάζρηβ είναι πολύ σοβαρό.»

Την υπόλοιπη μέρα ξεναγούσε την Κέσριμιθ στη Νάζρηβ και, επίσης, δέχτηκε μερικές τηλεπικοινωνίες σχετικά με τον θάνατο του σωματοφύλακά του, Θάλβακιρ ωλ Μόσνερ. Οι δίδυμες είχαν μιλήσει, και αρκετοί καλούσαν τώρα τον Άλφεντουρ για να τον συλλυπηθούν, γνωρίζοντας ότι εκείνος κι ο Θάλβακιρ ήταν καλοί φίλοι. Κάποιοι τον ρωτούσαν πότε θα γινόταν η κηδεία, και ο διπλωμάτης τούς απαντούσε ότι η κηδεία είχε γίνει στη Φάνρηβ· δεν μπορούσε να φέρει τον Θάλβακιρ στη Νάζρηβ αμέσως μετά τον θάνατό του. Και είχαν πλέον περάσει κάμποσες μέρες από τότε που τον σκότωσαν.

Το βράδυ, ο Άλφεντουρ δείπνησε με την Κέσριμιθ και τις δίδυμες στην *Υψηλή Θέση,* ένα εστιατόριο της Βόρειας Αγοράς που ειδικευόταν στην κουζίνα του Μαύρου Δάσους. Η Αζουρίτα και η Ζέρκιλιθ ήταν περίλυπες, δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια τους κάπου-κάπου· η επιστροφή στη Νάζρηβ τούς είχε φέρει στο μυαλό τον Θάλβακιρ ξανά, που κι οι δύο αγαπούσαν. Δεν ρώτησαν καν τον Άλφεντουρ τι είχε αποφασίσει το Συμβούλιο· το ξέχασαν τελείως.

Το επόμενο απόγευμα, ενώ ο διπλωμάτης βρισκόταν στο διαμέρισμά του μαζί με την Κέσριμιθ, τον κάλεσε τηλεπικοινωνιακά η Γραμματέας του Συμβουλίου για να του πει ότι το Συμβούλιο είχε αποφασίσει. Αλλά δεν ζητούσε να τον δει αυτοπροσώπως. «Δε χρειάζεται, μου είπαν. Το μόνο που χρειάζεται είναι να σου μεταφέρω πως η απάντησή τους είναι *ναι*, αποδέχονται το αίτημα του Βασιλιά. Το κανόνισαν με την Τράπεζα. Μπορείς, επομένως, αύριο να αναχωρήσεις.»

Ο Άλφεντουρ αισθάνθηκε ένα βάρος να φεύγει από πάνω του. Επιτέλους, το τέλος του πολέμου ήταν κοντά! Ήταν δίπλα τους! «Σ'ευχαριστώ, Αρκάλθα,» είπε.

«Γιατί; Δεν έκανα εγώ τίποτα. Καλό σου βράδυ, Άλφεντουρ.»

Ο Άλφεντουρ επέστρεψε στο καθιστικό του διαμερίσματός του, όπου η Κέσριμιθ κοίταζε κάτι πλακέτες κινηματογραφικών ταινιών. «Αύριο φεύγουμε για το Βασίλειο,» της είπε.

«Τι; Το Συμβούλιο ήταν που σε κάλεσε;»

«Η Γραμματέας, ναι. Αποφάσισαν να συναινέσουν με το αίτημα του Βασιλιά σας. Και δε φαίνεται ότι έχουν τίποτ' άλλο να μου πουν. Οπότε αύριο φεύγουμε.»

Η Κέσριμιθ αναστέναξε, αφήνοντας την πλακέτα που κρατούσε επάνω στις υπόλοιπες.

«Νόμιζα ότι θα χαιρόσουν...» είπε ο Άλφεντουρ.

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απλώς...» Κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Αναρωτιέμαι...» *Αναρωτιέμαι,* πρόσθεσε νοερά, *αν θα μπορούσε να είχε υπάρξει άλλη λύση, που θα μου επέτρεπε να κρατήσω το προτεκτοράτο μου.*

Τέλος πάντων. Μάλλον όχι.

Τώρα έληξε. Τώρα σημασία έχει ότι θα τελειώσει ο πόλεμος. Και... ο Σέλιρ... «Τι έχεις στο μυαλό σου για τον Στρατηγό μου, Άλφεντουρ;»

Ο διπλωμάτης ήρθε και κάθισε δίπλα της στον σοφά, με τον λόφο από πλακέτες να βρίσκεται ανάμεσά τους. «Δεν το έχω σκεφτεί... Δε θα φροντίσει ο Βασιληάς σας γι'αυτόν;»

«Θα γίνει δίκη, λογικά... Αλλά αναρωτιέμαι ποια θα είναι η αντίδραση του Σέλιρ σ'όλα αυτά.»

«Πολύ αναρωτιέσαι απόψε, *νιρλίσα,* με το συμπάθιο.»

Η Κέσριμιθ χαμογέλασε. «Θα δούμε,» είπε τελικά.

Όταν ξημέρωσε, συνάντησαν στον Αερολιμένα της Νάζρηβ τις δίδυμες, τον Γάρταλιν'μορ, την πιλότο, και τη Χάνκαθιρ μαζί με πέντε μισθοφόρους της. Επιβιβάστηκαν στο μεταβαλλόμενο ελικόπτερο που είχαν αφήσει εκεί και πέταξαν δυτικά.

«Θα κάνουμε πάλι στάση στη Φάνρηβ, κύριε Άλφεντουρ;» ρώτησε η πιλότος.

«Δεν υπάρχει λόγος. Πηγαίνουμε κατευθείαν στην Πρωτεύουσα του Βασιλείου.»

«Τότε, δεν ακολουθούμε τον ποταμό,» είπε η πιλότος, και οδήγησε το αεροσκάφος τους πάνω από το Μαύρο Δάσος.

Ατελείωτοι, πυκνοί δασότοποι απλώνονταν από κάτω τους για δύο ώρες. Μετά, πετούσαν πάνω από το Θαλασσοδάσος για λίγο, προτού αφήσουν πίσω τους τις ακτές της ενδοχώρας. Και τώρα έβλεπαν μονάχα τη θάλασσα, τα νησιά της, πλοία, και θαλασσοπούλια. Δεν είχαν προσεγγίσει καθόλου τη Φάνρηβ.

Ύστερα από τέσσερις ώρες αφότου είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους, αντίκρισαν τις βόρειες ακτές του Βασιλείου και έλαβαν τηλεπικοινωνιακό σήμα από τις δυνάμεις ασφαλείας της Χάρνωθ. Η Κέσριμιθ απάντησε όπως όφειλε και κανένας δεν επιχείρησε να τους σταματήσει. Προσγειώθηκαν πλάι στη δημοσιά ανατολικά της Πρωτεύουσας, και ο Γάρταλιν'μορ μεταμόρφωσε το ελικόπτερό τους σε τετράκυκλο όχημα.

«Χρειάζομαι ξεκούραση,» είπε. Η συνεχής ρύθμιση της ενεργειακής ροής του σκάφους τον είχε κουράσει.

«Όταν είμαστε στην πόλη θα ξεκουραστείς,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

Πέρασαν από τη Σκιά της Πρωτεύουσας και μπήκαν στη Χάρνωθ από την Πύλη της Ανατολής. Η Κέσριμιθ, χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, κάλεσε την Ολέρια ελπίζοντας να μην είχε συμβεί τίποτα κακό σ'εκείνη ή στον Θόρεντιν.

Η Ολέρια απάντησε αμέσως. «*Μάλιστα;*»
«Τι κάνεις, *νιρλίσα;* Όλα καλά;»
«*Κέσριμιθ! Επιστρέψατε; Πότε;*»
«Μόλις τώρα. Είστε καλά εσύ κι ο Θόρεντιν;»
«*Ναι. Βαριόμαστε βασικά. Και η φίλη σου η μάγισσα σίγουρα κλέβει στα χαρτιά.*»
Η Κέσριμιθ γέλασε. «Πες μου πού είστε.»
Η Ολέρια τής είπε ότι είχαν κλείσει δωμάτια στο ξενοδοχείο *Δίδυμοι Πύργοι*. Ήταν πολύ γνωστό στην Πρωτεύουσα, και η Κέσριμιθ δεν χρειαζόταν κατευθύνσεις για να πάει εκεί. «Ερχόμαστε,» είπε στην Ολέρια, και μετά καθοδήγησε την οδηγό μέσα στους δρόμους της Χάρνωθ μέχρι που έφτασαν στον προορισμό τους: δύο ψηλές πολυκατοικίες με μια γέφυρα ανάμεσά τους, καθώς και μια γιγάντια ταμπέλα που έγραφε ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ ΠΥΡΓΟΙ.
Άφησαν το όχημά τους στο υπόγειο γκαράζ και έκλεισαν δωμάτια. Συνάντησαν την Ολέρια, τον Θόρεντιν, και τη Μαράλκα’χοκ και μίλησαν μαζί τους.
«Παρατηρήσατε καμια ύποπτη κίνηση;» τους ρώτησε η Κέσριμιθ.
«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Θόρεντιν. «Όλα ήταν ήσυχα.»
Το απόγευμα, αφού είχαν φάει και ξεκουραστεί, πήγαν στα Ανάκτορα μέσα στο όχημά τους. Το άφησαν στο γκαράζ έξω από αυτά (γιατί δεν μπορούσαν να μπουν με όχημα χωρίς άδεια) και πλησίασαν την πύλη του κήπου – η Κέσριμιθ, ο Άλφεντουρ, ο Θόρεντιν, η Ολέρια, και η Μαράλκα’χοκ. Είχαν πάρει τα ίδια προστατευτικά μέτρα με πριν: η Κέσριμιθ φορούσε ασημόχρωμα γυαλιά και καπέλο σκοτεινών δασών, οι άλλοι είχαν κουκούλες στα κεφάλια σαν ταξιδιώτες, και η μάγισσα είχε υφάνει το ξόρκι της γύρω τους.
Οι Βασιλικοί Φρουροί τούς άφησαν να περάσουν και σύντομα οδηγήθηκαν στο γραφείο του Γραμματικού. Αλλά δεν επιτράπηκε σ’όλους να εισέλθουν εκεί: μόνο στην Κέσριμιθ και στον Άλφεντουρ. Ο Ζάρκαθιν τούς χαιρέτησε με επισημότητα και ρώτησε τι νέα έφερναν από τη Νάζρηβ για τον Μεγαλειότατο.
«Τα νέα,» είπε ο διπλωμάτης, «θα τα μεταφέρω στον ίδιο τον Μεγαλειότατο.» Είχε κι εκείνος μια κάποια αίγλη να διατηρήσει για τον εαυτό του και για την Ελεύθερη Νάζρηβ.
«Τότε,» αποκρίθηκε ο Γραμματικός, «θα πρέπει να περιμένετε. Αν και δεν νομίζω ο Βασιλιάς μας ν’αργήσει καθόλου να σας δει.»

Υπηρέτες τούς οδήγησαν σ’ένα σαλόνι, όπου τους πρόσφεραν ποτά και γλυκίσματα. Το βλέμμα του Θόρεντιν ήταν καχύποπτο, παρατήρησε η Κέσριμιθ. *Φοβάται ότι ίσως ο Στρατηγός να παίξει κάποιο τελευταίο χαρτί. Αλλά τι χαρτί θα μπορούσε να ήταν αυτό;* Ο Σέλιρ δεν είχε επιρροή μέσα στα Ανάκτορα. Και δεν θα τολμούσε να βάλει δολοφόνους εδώ, σε οποιαδήποτε περίπτωση.

Ο Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ τούς κάλεσε, ύστερα από κανένα τέταρτο της ώρας, σ’ένα άλλο σαλόνι των Ανακτόρων, όπου τους οδήγησαν δύο Βασιλικοί Φρουροί. Εκεί ήταν ένα τραπέζι που γύρω του κάθονταν ο Βασιληάς, η Βασίλισσά του, και ο Αρχιδιπλωμάτης. Όλοι τους σηκώθηκαν από τις θέσεις τους. Η Κέσριμιθ κι αυτοί που τη συνόδευαν έκαναν τη βασιλική υπόκλιση.

«Καλησπέρα σας,» είπε ο Ραμάλθιν.

«Καλησπέρα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ.

«Καθίστε.» Και όταν κάθισαν γύρω από το τραπέζι: «Κύριε Άλφεντουρ, ποια είναι η απόφαση του Συμβουλίου της Νάζρηβ;»

«Συμφώνησαν να αποδεχτούν το αίτημά σας, Μεγαλειότατε. Τρία τοις εκατό από τους τόκους του δανείου.»

«Αυτό με χαροποιεί.»

«Θα υπογράψετε την Ανταποδοτική Συνθήκη;»

«Έχετε έτοιμο το συμφωνητικό σχετικά με το δάνειο;»

«Λόγω βιασύνης να επιστρέψω, όχι. Αλλά θα το ετοιμάσω εδώ.»

«Καλώς,» είπε ο Ραμάλθιν. «Θα ξαναμιλήσουμε, λοιπόν, αύριο το μεσημέρι. Εν τω μεταξύ, είστε όλοι φιλοξενούμενοί μου.»

Τους φιλοξένησε στα ίδια δωμάτια που τους είχε φιλοξενήσει και την προηγούμενη φορά. Και έφεραν και το μεταβαλλόμενο όχημά τους στο υπόγειο γκαράζ των Ανακτόρων.

Χρησιμοποιώντας μια ενεργειακή γραφομηχανή, ο Άλφεντουρ δακτυλογράφησε με προσοχή το συμφωνητικό. Το διάβασε. Το έσκισε, και το ξαναδακτυλογράφησε καλύτερο από πριν. Το διάβασε πάλι. Ναι, τώρα ήταν εντάξει. Καμια τρύπα δεν υπήρχε. Όλα ήταν όμορφα και πολύ, πολύ συγκεκριμένα. Διευκρινιζόταν, μάλιστα, ότι το συμφωνητικό γινόταν προκειμένου να υπογραφεί η Ανταποδοτική Συνθήκη της Φάνρηβ.

Η Κέσριμιθ θέλησε επίσης να το διαβάσει, και ο Άλφεντουρ τής το έδωσε.

«Το βρίσκεις εντάξει;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

Κοιμήθηκαν ήσυχα, αν και όχι απρόσεχτα. Η Μαράλκα'χοκ και ο Γάρταλιν'μορ ύφαναν Μαγγανείες Υλικής Διαισθήσεως στα δωμάτιά τους, ώστε αν κάποιος παρείσακτος μπει μες στη νύχτα να το καταλάβουν αμέσως. Και ο Θόρεντιν είχε διαρκώς το ένα του μάτι ανοιχτό, σαν λύκος σε εχθρική περιοχή.

Το πρωί τούς βρήκε όλους ζωντανούς, χωρίς να έχει γίνει κανένα δυσάρεστο επεισόδιο. Και ο μόνος, ουσιαστικά, που φοβόταν ότι ίσως όντως να γινόταν κάτι ήταν ο Θόρεντιν. Μετά από τόσα χρόνια που ήταν Αρχικατάσκοπος, είχε δει πολλά και το μυαλό του έκανε διάφορες υποθέσεις.

Ο Βασιληάς τούς κάλεσε το μεσημέρι στην Αίθουσα του Θρόνου, όπου, εκτός από τον ίδιο, μερικούς υπηρέτες, και Βασιλικούς Φρουρούς, ήταν μόνο ο Σάρθαλιν, ο Βασιλικός Αρχιδιπλωμάτης. Ο Άλφεντουρ τούς παρουσίασε το συμφωνητικό κι εκείνοι το διάβασαν.

«Τα πάντα φαίνεται να είναι όπως πρέπει,» είπε ο Σάρθαλιν. «Εξαιρετικά σαφή, το δίχως άλλο.»

«Καλό δεν είναι αυτό;» είπε ο Ραμάλθιν. «Αυτό δεν είναι που θέλουμε;»

«Ασφαλώς, Βασιληά μου.»

Ο Ραμάλθιν στράφηκε στον Άλφεντουρ και στην Κέσριμιθ (που ήταν μόνοι τους εδώ˙ οι υπόλοιποι είχαν μείνει στους ξενώνες). «Αν και δεν μου αρέσει να εγκαταλείπω ένα από τα προτεκτοράτα του Βασιλείου, αποφάσισα πως στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτό θα είναι συμφέρον για όλους μας. Μπορώ να έχω την Ανταποδοτική Συνθήκη;»

Η Κέσριμιθ τού έδωσε το έγγραφο, και ο Βασιληάς της Χάρνωθ έβαλε την υπογραφή του μ'έναν στιλογράφο, καθώς και τη σφραγίδα του χρησιμοποιώντας το δαχτυλίδι του και λιωμένο κερί. Ύστερα επανέλαβε την ίδια διαδικασία και για το συμφωνητικό με τη Νάζρηβ.

Και ρώτησε: «Για το Συμβούλιο της Νάζρηβ θα υπογράψετε εσείς, κύριε Άλφεντουρ;»

«Φυσικά. Είμαι Διπλωματικός Αντιπρόσωπος του Εμπορικού Συνδέσμου.» Ο διπλωμάτης υπέγραψε το συμφωνητικό και το σφράγισε με τη σφραγίδα του Εμπορικού Συνδέσμου της Νάζρηβ. «Τελείωσε,» είπε.

Και, μέσα στο μυαλό του, είδε τον Κασλάριν ωλ Μάρατεκ να τους κοιτάζει από τον Μεταθανάτιο Κήπο και να χαμογελά. Και να λέει: *Σ'ευχαριστώ γι'αυτό, Άλφεντουρ. Σ'ευχαριστώ, φίλε μου. Δε θα το ξεχάσω*. Δίπλα του στεκόταν η αδελφή του, η Χαρκάνιθ, κι έμοιαζε και η δική της όψη ικανοποιημένη.

(Αυτή η οργισμένη σκιά πίσω τους ήταν ο Κάλνεντουρ;)

10

Υποχώρηση· Ξανά στο Σπίτι τους, Επιτέλους· η Πόλη Γιορτάζει· Μήνυμα από τον Μεταθανάτιο Κήπο· η Τελευταία Λέξη του Στρατηγού

Ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ επέστρεψε στη Φάνρηβ όπως του ζήτησε ο Βασιληάς της Χάρνωθ. Δεν μπορούσε να παρακούσει τη διαταγή του, κι επιπλέον δεν νόμιζε ότι είχε τη δυνατότητα να κάνει κάτι μένοντας στην Πρωτεύουσα. Είχε εξηγήσει στον Βασιληά την προδοσία της Κέσριμιθ. Και, παρότι ήταν ψέματα αυτά που του είχε πει, κατά βάση αλήθευαν. Αλήθευε ότι η Κέσριμιθ ήταν ανίκανη πολιτικός και εξαιτίας της είχαν δημιουργηθεί όλα αυτά τα προβλήματα στο προτεκτοράτο! Αν ήταν καλύτερη πολιτικός, αν έκανε εκείνο που έπρεπε – αν έβγαζε από τη μέση τους ταραχοποιούς και τους επικίνδυνους – η Κοινοπολιτεία ποτέ δεν θα είχε καταφέρει να εισβάλει στην πόλη. Ή ίσως ο Φύλακας να μην είχε καν τολμήσει να πλησιάσει, ξέροντας ότι δεν θα είχε καμια υποστήριξη!

Και, σα να μην έφταναν όλ' αυτά, στο τέλος είχε γίνει εκείνο που ο Σέλιρ φοβόταν. Η Κέσριμιθ συνωμοτούσε με τον Άλφεντουρ για να πουλήσουν το προτεκτοράτο στην Κοινοπολιτεία. Όχι το *μισό* προτεκτοράτο αλλά *ολόκληρο!* Μα τον Χάρλαεθ Βοκ, ο Βασιληάς αποκλείεται να συμφωνούσε με κάτι τέτοιο! Ήταν τρελό! Αλλά είχαν πάει να τον συναντήσουν για να του το προτείνουν. Ο Σέλιρ υποπτευόταν ότι, σύντομα μετά την αποχώρησή του, ο Ραμάλθιν πιθανώς να τους φυλάκιζε όλους.

Στη Φάνρηβ, ο Στρατηγός βρήκε τα πράγματα όπως τα είχε αφήσει. Τίποτα άσχημο δεν είχε προκύψει κατά την απουσία του, και τώρα βάλθηκε να διώξει μια και καλή τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας από την πόλη. Μέσα του, ωστόσο, είχε μια κάποια ανησυχία για την απόφαση του Βασιληά. Η Κέσριμιθ και ο Άλφεντουρ ήταν πονηροί και έμπειροι δολοπλόκοι· ίσως – *ίσως* – κατόρθωναν να πείσουν

τον Ραμάλθιν να κάνει κάτι ανόητο. Και το πρόβλημα ήταν πως ο Σέλιρ δεν μπορούσε τώρα να τους βγάλει από τη μέση. Εκεί όπου βρίσκονταν, στην Πρωτεύουσα, στα Ανάκτορα, ήταν πολύ δύσκολο: και θα φαινόταν ύποπτο, επιπλέον. Αν, όμως, παρ'ελπίδα έρχονταν στη Φάνρηβ.... Ο Σέλιρ πρόσταξε τους πράκτορές του να τους περιμένουν, κι αν τους δουν, να τους σκοτώσουν. Το ίδιο και τον Θόρεντιν και την Ολέρια. Ήταν όλοι τους προδότες και επικίνδυνοι.

Οι ημέρες, ωστόσο, περνούσαν και κανείς δεν του είπε ότι είδε την Κέσριμιθ, τον Άλφεντουρ, τον Θόρεντιν, ή την Ολέρια. Ούτε κανένα μήνυμα ήρθε από το Βασίλειο της Χάρνωθ. Τα πάντα ήταν ήσυχα.

Ενώ, αντιθέτως, *τίποτα* δεν ήταν ήσυχο στους δρόμους της Φάνρηβ. Ο Στρατηγός χτυπούσε με μένος τις δυνάμεις της Κοινοπολιτείας επί έξι ημέρες, και κατάφερε να ανακαταλάβει τον μισό Μεσοπόταμο. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, θα καταλάμβανε και τον υπόλοιπο πολύ σύντομα. Στον Ταριχευτή και στο Υαλουργείο, δυστυχώς, η άμυνα των εισβολέων ήταν πολύ ισχυρή, και οι μαχητές του Βασιλείου δεν μπορούσαν να τους διώξουν. Ούτε όμως εκείνοι είχαν καταφέρει να προχωρήσουν στη Μεγάλη Αγορά, στη Λυκοφωλιά, ή στον Ξενοπρεπή.

Την έβδομη ημέρα, ενώ ο Σέλιρ άκουγε την τηλεπικοινωνιακή αναφορά μιας μεράρχη, στεκόμενος μέσα στο γραφείο του στο Μέγαρο των Φυλάκων και ατενίζοντας την πόλη από το παράθυρό του, η πόρτα χτύπησε. Ο Στρατηγός είπε στη μεράρχη να περιμένει και φώναξε: «Περάστε.»

Ένας μαχητής του Βασιλείου μπήκε, χαιρετίζοντας. «Επιστολή από τον Βασιλιά,» είπε, τείνοντας ένα τυλιγμένο χαρτί προς τον Σέλιρ.

Εκείνος παραξενεύτηκε, έχοντας αμέσως ένα άσχημο προαίσθημα. Γιατί μπορεί *τώρα,* ύστερα από εφτά μέρες, ο Βασιλιάς να του έστελνε μήνυμα; Τι μπορεί να είχε να του πει;

«Θα σε καλέσω αργότερα,» είπε ο Σέλιρ στη μεράρχη και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία του μαζί της. Πήρε την επιστολή από τον μαχητή. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο άντρας χαιρέτισε και έφυγε.

Ο Σέλιρ έσπασε τη σφραγίδα του Βασιλιά, ξετύλιξε το μήνυμα, και–

Κραυγές ολόγυρά του, ένα ατέρμονο πεδίο μάχης, σημαίες του Βασιλείου κυμάτιζαν παντού, λόφοι από νεκρούς. Ο Χάρλαεθ Βοκ επό-

πτευε, απρόσωπος, καθισμένος στον θρόνο του στους ουρανούς. Και ο Σέλιρ σκότωνε τους εχθρούς του Ιερού Δέους, τους εχθρούς του Βασιλείου, με τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα: τα χέρια του και τα πόδια του ήταν φονικά εργαλεία. Η νίκη ήταν κοντά!

Το επιβεβαιωτικό όραμα διαλύθηκε, και ο Στρατηγός δεν είχε καμια αμφιβολία ότι τούτη η επιστολή ερχόταν όντως από τον Βασιλήά.

Τη διάβασε, και σάστισε.

Όχι! Αποκλείεται!

Το έγγραφο πρέπει να ήταν πλαστό. Κάποιος πρέπει να είχε αντιγράψει τη μαγική σφραγίδα του Βασιλήά επάνω σ'αυτό το ευαίσθητο χαρτί. Κάποιος πολύ ικανός και πονηρός μάγος.

Το επιβεβαιωτικό όραμα, όμως, δεν ήταν το μόνο που αποδείκνυε ότι η επιστολή ερχόταν από τον Βασιλήά της Χάρνωθ. Υπήρχε, επίσης, η υπογραφή του και η σφραγίδα του δαχτυλιδιού του.

Ο Ραμάλθιν ωλ Έσανρεκ ζητούσε από τον Στρατηγό να πάρει όλους τους μαχητές του Βασιλείου από το Προτεκτοράτο της Φάνρηβ και να τους φέρει στη Χάρνωθ. Του έλεγε πως είχε στείλει παρόμοιο μήνυμα και στη Στρατηγό Υράλνα ωλ Βάντερεκ. Δεν έπρεπε να μείνει *κανένας* μαχητής του Βασιλείου στη Φάνρηβ. Μέχρι αύριο όλοι όφειλαν να έχουν αποχωρήσει, προκειμένου να έρθει Διπλωματική Αντιπροσωπεία εκεί.

Ο Βασιλήάς είχε συμφωνήσει με το σχέδιο του Άλφεντουρ και της Κέσριμιθ!

Ύστερα από εφτά μέρες!

Τι τον είχε ωθήσει ν'αλλάξει γνώμη;

Τον εξαπάτησαν! Κάπως τον εξαπάτησαν. Αλλά τι μπορούσε να κάνει τώρα ο Σέλιρ; Δυστυχώς, ήταν πολύ αργά. Έπρεπε να τους είχε σταματήσει από πιο πριν. Δεν έπρεπε να είχε αφήσει την Κέσριμιθ να δραπετεύσει. Έπρεπε να είχε φροντίσει να βρει και να σκοτώσει τον καταραμένο διπλωμάτη της Νάζρηβ!

Κατά πάσα πιθανότητα, οι δυο τους είχαν πείσει τον Βασιλήά ότι εκείνος, ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ, ήταν προδότης. Όταν επέστρεφε στην Πρωτεύουσα, θα γινόταν δίκη... και δεν αμφέβαλλε ότι η Κέσριμιθ θα τα είχε όλα κανονισμένα με τις μηχανορραφίες της.

«Το προτεκτοράτο, όμως, δεν μπορούσε να το κρατήσει!» φώναξε, χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στο γραφείο. «*Εξαιτίας της,* τελικά, το χάσαμε.»

Ο Σέλιρ δεν είχε άλλη επιλογή τώρα απ'το να προστάξει τον στρατό να υποχωρήσει, όπως είχε ζητήσει ο Βασιληάς.

«Τα στρατεύματα του Βασιλείου υποχωρούν, Φύλακά μου,» είπε ένας διοικητής στον Άσραδλιν, μπαίνοντας στο σαλόνι της οικίας των Φέρενερ. «Έχουν ήδη εγκαταλείψει τον Ξενοπρεπή, και φεύγουν από τη Λυκοφωλιά και τη Μεγάλη Αγορά.»

«Κινηθείτε με προσοχή,» πρόσταξε ο Άσραδλιν. «Μην τους καταδιώξετε. Καταλάβετε σταδιακά τους δρόμους που εγκαταλείπουν.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.» Ο διοικητής έφυγε βιαστικά από τη μονοκατοικία.

Η Ζιρίνα χαμογέλασε. «Ο Άλφεντουρ τα κατάφερε!»

«Έτσι δείχνει,» είπε η Φαέλθανιρ. «Αλλά ο Άσραδλιν έχει δίκιο: Ας είμαστε επιφυλακτικοί. Μπορεί να είναι παγίδα.»

«Πάμε στους δρόμους να δούμε τι συμβαίνει,» πρότεινε ο Φύλακας, κι άρχισαν να ετοιμάζονται για να βγουν.

Εν τω μεταξύ, τους κάλεσε τηλεπικοινωνιακά η Μάρναλιθ για να τους πει ότι και στον Μεσοπόταμο οι δυνάμεις του Βασιλείου υποχωρούσαν. Τον εγκατέλειπαν, πηγαίνοντας στην Αστροφώτιστη και στην Εκβολή.

Δε μπορεί να ήταν παγίδα επομένως, σκέφτηκε ο Άσραδλιν. Όντως οι Χαρνώθιοι υποχωρούσαν.

«Δεν είναι παρά θέμα ωρών, Ναλτάμα – θέμα ωρών! – μέχρι η πόλη να είναι ξανά δική μας!» είπε στην αδελφή του.

Εκείνη, ως συνήθως, δεν χαμογέλασε. «Δεν είμαστε ακόμα μέσα στο Μέγαρο των Φυλάκων.»

Ο Άσραδλιν γέλασε. «Ώσπου να νυχτώσει θα είμαστε! Θα το δεις!»

Και βγήκε από την οικία των Φέρενερ ντυμένος με την πανοπλία του και οπλισμένος, επάνω στο άλογό του, με τη Ναλτάμα'χοκ αριστερά του, καθισμένη σ'έναν γιγαντόλυκο, και τη Φαέλθανιρ δεξιά του, καθισμένη σ'έναν άλλο γιγαντόλυκο. Ο Βάρναλιρ και οι Μαυρόλυκοι Καβαλάρηδές του τους περιτριγύριζαν, καθώς και οι Πολεμοδέσποινες της Πριγκίπισσας. Η Ζιρίνα ήταν ανάμεσά τους, πάνω σε γιγαντόλυκο κι αυτή· το ίδιο κι ο αδελφός της, ο Ναλτάφιρ. Ο Εθέλ-

διρ δεν ήταν εδώ· ήταν στο Σκοτεινό Παζάρι. Εξακολουθούσε να αποφεύγει να μένει στο σπίτι των Φέρενερ (και η Ζιρίνα είχε απελπιστεί πια μαζί του).

Οι δρόμοι της Μεγάλης Αγοράς ήταν άδειοι από Χαρνώθιους μαχητές μέσα στο μεσημέρι. Κανείς δεν αντιστεκόταν στους μισθοφόρους της Κοινοπολιτείας που περνούσαν πάνω από τα συντρίμμια πολλών ημερών μάχης. Ο Άσραδλιν και η Ζιρίνα κοίταζαν ολόγυρά τους την άσχημη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν τα οικοδομήματα της ανατολικής μεριάς της Μεγάλης Αγοράς, αλλά δεν μπορούσαν παρά να νιώθουν χαρά που ο πόλεμος είχε τελειώσει. Οι υλικές ζημιές θα επιδιορθώνονταν. Θέμα χρόνου ήταν απλώς.

Ο Εθέλδιρ τούς συνάντησε πάνω στο δίκυκλό του όταν είχαν φτάσει στην Πλατεία Νότιου Πάνθεου, όπου οι καταστροφές ήταν πολύ λιγότερες.

«Νομίζω, Εξοχότατε, πως η πόλη είναι δική μας,» είπε χαμογελώντας.

«Το ίδιο νομίζω κι εγώ, Πρόμαχε,» γέλασε ο Άσραδλιν. «Η Φάνρηβ ανήκει και πάλι στους κατοίκους της!»

Η Ζιρίνα, πλησιάζοντας τον Εθέλδιρ, έγειρε πάνω στον γιγαντόλυκό της και τον φίλησε. Εκείνος είπε, με κάποια λύπη: «Μακάρι ο Κάλνεντουρ να ήταν εδώ για να δει τούτη τη μέρα.»

«Είσαι σίγουρος ότι θα χαιρόταν το ίδιο μ'εμάς;»

«Μπορεί να είχε... τις διαφωνίες του. Αλλά, ναι, νομίζω ότι θα χαιρόταν, Ζιρίνα, βλέποντας τους Χαρνώθιους να υποχωρούν.»

Η Λαρβάκι ξεπρόβαλε από τις σκιές ενός δρόμου και πλησίασε τον Εθέλδιρ και τους άλλους. «Έχουμε γενική υποχώρηση, παντού στην πόλη,» είπε. «Το σχέδιο του Άλφεντουρ πρέπει να έπιασε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Εθέλδιρ. «Σίγουρα το σχέδιο του Άλφεντουρ έπιασε.»

Μέχρι το βράδυ, τα στρατεύματα της Χάρνωθ είχαν φύγει από τον Αερολιμένα της Φάνρηβ, από τον Λαβύρινθο, τον Περιπατητή, και το Νότιο Λιμάνι. Όπως κι από το Βόρειο Λιμάνι και τις Εκβολές. Απ'όλες τις συνοικίες της πόλης. Είχαν εγκαταλείψει ακόμα και το Μέγαρο των Φυλάκων· η πύλη του έστεκε ορθάνοιχτη όταν ο Άσραδλιν και οι δικοί του πέρασαν από κάτω της, μπαίνοντας στην αυλή. Είχαν τα όπλα τους υψωμένα, φυσικά, περιμένοντας παγίδα – αν

και το θεωρούσαν απίθανο. Και παγίδα, τελικά, δεν υπήρχε μέσα στο Μέγαρο. Όλοι οι Χαρνώθιοι το είχαν εγκαταλείψει· μόνο κάποιοι υπηρέτες και υπάλληλοι βρίσκονταν εδώ, οι οποίοι καλωσόρισαν τον Φύλακα κάνοντας υποκλίσεις και υποσχόμενοι να τον υπηρετήσουν πιστά, λέγοντας πως ουδέποτε ήταν με το μέρος των τυράννων – είχαν αναγκαστεί να είναι εδώ.

Ο Άσραδλιν τούς διαβεβαίωσε ότι κανέναν δεν θα έβλαπτε. «Αυτά ανήκουν στο παρελθόν,» τους είπε. «Και μόνο το *μέλλον* της Φάνρηβ μ'ενδιαφέρει.

»Είμαι ξανά στην πατρίδα μου!» φώναξε γελώντας, υψώνοντας τη γροθιά του στον ουρανό. Και το άλογό του σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, χρεμετίζοντας και κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. «Απόψε θα γίνει γιορτή!» είπε ο Άσραδλιν. «Γιορτή μέσα στο παλιό μου σπίτι. Ετοιμάστε τα πάντα για γιορτή!» πρόσταξε τους υπηρέτες.

Πολλά αεροσκάφη ήρθαν στο Βασίλειο της Χάρνωθ από το πρωί, αλλά ο Στρατηγός Σέλιρ αλ Σίριλναθ δεν ήταν μέσα σε κανένα. Η Κέσριμιθ ρωτούσε ξανά και ξανά στα Ανάκτορα μήπως τον είχαν δει, όμως έπαιρνε αρνητικές απαντήσεις.

Οι ώρες περνούσαν και ο Σέλιρ δεν παρουσιαζόταν.

«Θα έρχεται με τα πλοία,» της είπε ο Ραμάλθιν. «Εσείς δεν υπάρχει λόγος να καθυστερείτε άλλο. Ξεκινήστε για τη Φάνρηβ. Θέλω η Διπλωματική Αντιπροσωπεία να είναι εκεί από τότε που ο Φύλακας θα ξανακαθίσει στον θρόνο του. Θέλω να υπάρχουν κάποιοι που θα υπερασπιστούν τα συμφέροντα των Χαρνώθιων της Φάνρηβ αν χρειαστεί.»

Ήταν απόγευμα όταν η Κέσριμιθ έφυγε από την Πρωτεύουσα μαζί με τον Άλφεντουρ και τους άλλους (εκτός από τη Μαράλκα'χοκ που θα επέστρεφε στην Άσελνταθ). Δύο ελικόπτερα συνόδευαν το μεταβαλλόμενο ελικόπτερό τους· μέσα τους ήταν οι άνθρωποι που θα αποτελούσαν τη Διπλωματική Αντιπροσωπεία της Χάρνωθ, καθώς και μερικοί μισθοφόροι για την ασφάλειά τους.

Πέρασαν πάνω από τη Μικρή Θάλασσα και τα νησιά της, και όταν νύχτωσε έφτασαν στη Φάνρηβ. Είχαν ήδη δει από κάτω τους τα πολεμικά πλοία του Βασιλείου να ταξιδεύουν προς τη Χάρνωθ, και η Κέσριμιθ αναρωτιόταν αν όντως ο Σέλιρ βρισκόταν μέσα σε κάποιο

από αυτά. Δεν δίστασε, φυσικά, να μιλήσει για τις υποψίες της στον Θόρεντιν και τους άλλους, και ο πρώην Αρχικατάσκοπός της είπε ότι κι εκείνος τις ίδιες υποψίες είχε.

«Νομίζετε ότι είναι αρκετά τρελός για να μας περιμένει στη Φάνρηβ ώστε να μας σκοτώσει;» απόρησε η Ολέρια.

«Δεν το αποκλείω κιόλας,» είπε ο Θόρεντιν.

«Ούτε εγώ,» ένευσε η Κέσριμιθ.

Ο Άλφεντουρ ευχόταν ο Θάλβακιρ ωλ Μόσνερ να ήταν τώρα μαζί τους. Όταν είχε τον Θάλβακιρ πλάι του ποτέ δεν φοβόταν για δολοφόνους.

Πλησιάζοντας τον Αερολιμένα της Φάνρηβ, ζήτησαν άδεια να προσγειωθούν, η οποία τους δόθηκε δίχως καθυστέρηση. Οι δυνάμεις της Κοινοπολιτείας είχαν τώρα τον έλεγχο εδώ. Τα ελικόπτερα κατέβηκαν, και ο Γάρταλιν'μορ μεταμόρφωσε αυτό της Κέσριμιθ και του Άλφεντουρ σε τετράκυκλο όχημα. Η οδηγός το οδήγησε προς την πύλη του Αερολιμένα, και ο διπλωμάτης ρώτησε τους φρουρούς εκεί αν ήξεραν πού βρισκόταν ο Φύλακας. Του απάντησαν ότι ήταν στο Μέγαρο των Φυλάκων.

«Ειδοποιήστε τον ότι θα έρθουμε, εγώ και η κύρια Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε Άλφεντουρ.»

Η οδηγός έβγαλε το τετράκυκλο όχημα από τον Αερολιμένα και το οδήγησε επί της Μακριάς Λόγχης. Ίχνος Χαρνώθιων μαχητών δεν φαινόταν πουθενά. Οι κάτοικοι της πόλης γλεντούσαν μέσα στους δρόμους. Μουσικές αντηχούσαν παντού, φώτα αναβόσβηναν πανηγυρικά. Κάποιοι πιστόλιζαν ή τουφέκιζαν προς τον ουρανό, κραυγάζοντας νικητήρια. Κάποιοι χόρευαν. Γέλια και φωνές ακούγονταν.

«Δε μου μοιάζουν διχασμένοι τώρα,» παρατήρησε η Αζουρίτα, χαμογελώντας.

«Οι κάτοικοι της Φάνρηβ;» ρώτησε ο διπλωμάτης.

«Ποιοι άλλοι, κύριε Άλφεντουρ;» είπε η Ζέρκιλιθ.

«Μη βγάζετε συμπέρασμα από ό,τι φαίνεται εξωτερικά μόνο. Νομίζετε ότι τώρα δεν υπάρχουν κάποιοι που φοβούνται πολύ, επειδή τα είχαν καλά με τους Χαρνώθιους; Νομίζετε ότι δεν υπάρχουν αυτονομιστές που είναι δυσαρεστημένοι;»

«Ο Φύλακας είπε ότι θα τους έφερνε με το μέρος του τους αυτονομιστές,» του θύμισε η Κέσριμιθ.

«Αλλά δεν πιστεύω να τους έχει φέρει ακόμα.»

Πέρασαν τη Γέφυρα του Ιχθύος, όπου γινόταν το αδιαχώρητο από τα γλέντια, και συνέχισαν επί της Μακριάς Λόγχης, στρίβοντας στην Οδό του Φύλακα και φτάνοντας τελικά στο Μέγαρο των Φυλάκων. Η μεγάλη πύλη του ήταν ανοιχτή, αν και φρουρούμενη. Δυνατή μουσική αντηχούσε από μέσα.

Ο Άλφεντουρ έδειξε την ταυτότητά του στους φρουρούς και εκείνοι άφησαν το όχημά του να περάσει, αλλά το συνόδεψαν ώς τον χώρο στάθμευσης και, αφού κοίταξαν παρατηρητικά όλους όσους κατέβηκαν από αυτό, το ερεύνησαν.

«Μπορούμε να συναντήσουμε τον Φύλακα τώρα;» ρώτησε ο Άλφεντουρ.

«Μπορείτε,» αποκρίθηκε η αρχηγός των φρουρών, «αφού πρώτα μάς παραδώσετε τα όπλα σας.»

«Να τ'αφήσουμε στο όχημα;» πρότεινε η Χάνκαθιρ. «Έτσι κι αλλιώς βλέπω ότι φρουρείτε τον χώρο στάθμευσης.»

«Αφήστε τα στο όχημα,» συναίνεσε η αρχηγός των φρουρών. Και ύστερα τους είπε ότι μπορούσαν να πάνε στο κεντρικό οίκημα του Μεγάρου, στην Αίθουσα του Φύλακα, όπου γινόταν γιορτή για την επιστροφή του Άσραδλιν ωλ Χέρκανεκ στην πατρίδα του.

Ο Άλφεντουρ και οι υπόλοιποι βάδισαν προς τα εκεί, ακούγοντας τη μουσική ολοένα και δυνατότερα. Στους διαδρόμους του Μεγάρου, τα πάντα έμοιαζαν να δονούνται από τα τοπικά τραγούδια της Φάνρηβ και από τις φωνές. Η Κέσριμιθ αισθανόταν περίεργα να βαδίζει εδώ σαν να ήταν ξένη. Για χρόνια, ετούτο το μέρος ήταν σπίτι της. *Τα πράγματα αλλάζουν, Κέσριμιθ,* θύμισε στον εαυτό της. *Ποτέ δεν μένουν ίδια.* Αλλά ευχήθηκε γι'ακόμα μια φορά ο γιος της, ο Θάλβακιρ, να ήταν τουλάχιστον ζωντανός. Γιατί έπρεπε να πεθάνει;...

Στην Αίθουσα του Φύλακα, μεγάλα τραπέζια ήταν στρωμένα με φαγητά και ποτά και πολύς κόσμος ήταν συγκεντρωμένος. Έτρωγαν, έπιναν, χόρευαν, κουβέντιαζαν, τσούγκριζαν τα ποτήρια τους, γελούσαν, φιλιόνταν. Τέσσερα πελώρια ηχεία παρήγαγαν τη μουσική που αντηχούσε σ'όλο το Μέγαρο και έξω απ'αυτό. Μαγευτικά σουρεαλιστικά ολογράμματα πάλλονταν και αναβόσβηναν κοντά στο ηχοσύστημα.

Ο Άλφεντουρ, η Κέσριμιθ, και οι άλλοι βάδισαν για λίγο σαν χαμένοι ανάμεσα στον κόσμο. Μετά όμως ο Εθέλδιρ τούς πλησίασε χα-

μογελώντας, για να τους καλωσορίσει και να τους σφίξει τα χέρια. «Σου χρωστάμε πολλά, Άλφεντουρ!» είπε, αγκαλιάζοντας τον διπλωμάτη. «Σου χρωστάμε πολλά.»

«Τη δουλειά μου έκανα, Πρόμαχε. Μακάρι να μπορούσα να είχα δώσει τέλος στον πόλεμο νωρίτερα.»

Ο Εθέλδιρ ατένισε την Κέσριμιθ με το μοναδικό του μάτι. «Και σ'εσένα, κυρία μου,» είπε, αν και διστακτικά. «Χρωστάμε πολλά. Σ'ευχαριστούμε.»

«Εγώ μάλλον πρέπει να σ'ευχαριστήσω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μου έσωσες τη ζωή. Μακάρι να είχες έρθει πιο νωρίς, ώστε να μην είχε σκοτωθεί ο γιος μου.»

«Μακάρι να είχα έρθει,» είπε ο Εθέλδιρ νηφάλια. «Και μακάρι να είχα προλάβει να σταματήσω τον Κάλνεντουρ χωρίς να χρειαστεί να πεθάνει. Δεν έχασες μόνο εσύ ένα αγαπητό σου πρόσωπο.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Κέσριμιθ. Αν και η ίδια δεν λυπόταν καθόλου για τον θάνατο του Κάλνεντουρ, καταλάβαινε ότι ο Εθέλδιρ δεν μπορούσε παρά να λυπάται. *Και το ότι δεν με μισεί που πυροβόλησα τον αδελφό του – ή, τουλάχιστον, δεν* δείχνει *πως με μισεί – είναι γεγονός αξιοθαύμαστο.* «Με συγχωρείς, Πρόμαχε, αλλά... έπρεπε να του ρίξω.»

Ο Εθέλδιρ έσμιξε τα χείλη του. Ύστερα είπε, αντικρίζοντάς την καταπρόσωπο: «Δε σε κατηγορώ.» Και το άφησε εκεί, χωρίς τίποτα περισσότερο. «Ελάτε τώρα!» είπε. «Είναι καιρός για να γιορτάσουμε. Ελάτε!»

Και τους οδήγησε εκεί όπου βρίσκονταν η Ζιρίνα και άλλοι Αιρετοί της πόλης, η Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ και ο πάνθηράς της ο Μεγάλος Μάντης, η Στρατηγός Μάρναλιθ, ο Άσραδλιν και η Ναλτάμα'χοκ, ο Βάρναλιρ αλ Θάρναθ και η Άνφιρ η Πρώτη Πολεμοδέσποινα της Πριγκίπισσας. Χαιρέτησαν τον Άλφεντουρ, την Κέσριμιθ, και τους άλλους και τους καλωσόρισαν στη Φάνρηβ· κι αυτοί σύντομα κάθισαν ανάμεσά τους σ'ένα από τα τραπέζια. Οι κούπες τους γέμισαν με ποτά, τα πιάτα τους με φαγητά και φρούτα. Ο διπλωμάτης άναψε την πίπα του.

Η Ολέρια, όμως, δεν άργησε να ψιθυρίσει στ'αφτί της Κέσριμιθ: «Πρέπει να φύγω, *νιρλίσα*.»

«Γιατί; Πού–;»

«Πρέπει να πάμε να δούμε αν τα παιδιά μας είναι καλά, στο σπίτι μας στην Αστροφώτιστη.»
«Δε νομίζω κανένας να έχει λεηλατήσει το μέρος. Ο Φύλακας υποσχέθηκε να μη συμβεί κακό στους Χαρνώθιους.»
«Θα επιστρέψουμε,» είπε ο Θόρεντιν, και μαζί με την Ολέρια έφυγαν από την Αίθουσα του Φύλακα.

Η Ναλτάμα'χοκ χαμογελούσε. Είχαν επιστρέψει στην πατρίδα τους, και μπορούσε πια να χαμογελά. Αλλά αισθανόταν, για κάποιο λόγο, το χαμόγελό της ψεύτικο. Ένιωθε σαν ηθοποιός. Είχε ξεσυνηθίσει να χαμογελά. Κι όλα τούτα τής έμοιαζαν λιγάκι με όνειρο. Δεν μπορούσε να χαλαρώσει. Ίσως να έφταιγε και η εκπαίδευσή της ως μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών· αλλά δεν το νόμιζε.
Γύρω της οι άλλοι έπιναν τη μια κούπα μετά την άλλη, γελώντας και φωνάζοντας, μεθώντας σταδιακά ολοένα και περισσότερο. Όμως εκείνη δεν ήταν παρά στην πρώτη της κούπα ακόμα. Και προσπαθούσε να είναι ευγενική με τον Έρανκουρ'μορ ο οποίος την κόρταρε συνεχώς από τότε που είχε έρθει στην Αίθουσα του Φύλακα και φαινόταν να πιστεύει ότι απόψε, ύστερα από τέτοιο γλέντι, πιθανώς να κατάφερνε να την παρασύρει στο κρεβάτι του. Η Ναλτάμα το αμφέβαλλε. Δεν βρισκόταν σε ερωτική διάθεση. Τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα, κι όλος αυτός ο θόρυβος της γιορτής την ενοχλούσε.
Έφερε στο μυαλό της μια επωδό του Σιλίσβας για να γαληνέψει, και δεν νόμιζε ότι απέτυχε. Νόμιζε ότι τώρα ήταν, ίσως, το πιο νηφάλιο πρόσωπο μέσα στην αίθουσα – συμπεριλαμβάνοντας τους φρουρούς.
Ο Μεγάλος Μάντης την πλησίασε, γρυλίζοντας σιγανά, τρίβοντας τη μουσούδα του στα πλευρά της. Η Ναλτάμα τού έδωσε ακόμα ένα κομμάτι από το ψητό κρέας της και ο πράσινος πάνθηρας το καταβρόχθισε.
Μια κίνηση τράβηξε το βλέμμα της. Ένας άντρας είχε μόλις τιναχτεί όρθιος, φορώντας μάσκα αερίων, φωνάζοντας: «ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ!» Στα χέρια του βαστούσε δύο μπουκάλια (κρασιού, απ'ό,τι φαινόταν) τα οποία εκτόξευσε στο πάτωμα, σπάζοντάς τα. Ένα αέριο πετάχτηκε – ένας καπνός.
Συγχρόνως, άλλοι δύο σηκώνονταν όρθιοι, υψώνοντας από ένα μπουκάλι ο καθένας, ενώ η ομίχλη απλωνόταν.

Η Ναλτάμα τράβηξε το πιστόλι της και πυροβόλησε τον έναν, σωριάζοντάς τον. Ο δεύτερος πέταξε κάτω το μπουκάλι του, κι αυτό θρυμματίστηκε στέλνοντας καπνό ολόγυρα.

Ο οποίος εξαπλωνόταν γρήγορα.

Πανικός ξέσπασε μέσα στην αίθουσα. Άνθρωποι ούρλιαζαν, σκυλιά γάβγιζαν, γάτες νιαούριζαν και σύριζαν, ο Μεγάλος Μάντης γρύλιζε. Τα μάτια της Ναλτάμα θόλωσαν κι αισθάνθηκε την καρέκλα να βουλιάζει από κάτω της, είδε το τραπέζι – φαγητά, ποτήρια, μπουκάλια – να λιώνει!

Παραισθησιογόνο.

«Άσραδλιν, πρόσεχε!» φώναξε, ενώ χρησιμοποιούσε κάθε νοητική τεχνική που ήξερε ως μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών για να αντισταθεί στα αποτελέσματα του αερίου.

Ο άντρας που είχε πετάξει τα δύο μπουκάλια είχε τώρα τραβήξει ένα πιστόλι και το έστρεφε προς τον Φύλακα.

«*Άσραδλιν!*» Η Ναλτάμα τινάχτηκε, πέφτοντας πάνω στον αδελφό της, κι έπεσαν κι οι δύο από την καρέκλα του, βρέθηκαν μπουρδουκλωμένοι στο πάτωμα που προσπαθούσε να τους ρουφήξει–

Όχι! Ήταν σταθερό. *Σταθερό.* Η Ναλτάμα έδιωξε την επίδραση του αερίου απ'το μυαλό της. Το πάτωμα ήταν σταθερό. Δεν ήταν λάσπη.

«Ναλτάμα!» έκανε, σαστισμένος, ο Άσραδλιν. «Τι γίνεται; Τι...; *Βουλιάζουμε!*»

«Δε βουλιάζουμε – είναι παρ–»

«Βουλιάζουμε!» Άπλωσε τα χέρια του, προσπαθώντας να κρατηθεί από κάπου· άρπαξε το τραπεζομάντηλο τραβώντας το κάτω, επάνω τους, μαζί με κούπες, ποτήρια, πιάτα... Μετά έχασε τις αισθήσεις του.

Αλλά η Ναλτάμα δεν είχε λιποθυμήσει ακόμα. Το μυαλό της, ολόκληρος ο οργανισμός της, καταπολεμούσε το παραισθησιογόνο.

Ένας άντρας πήδησε πάνω στο τραπέζι – ένας άντρας με μάσκα αερίων – ο ίδιος, μάλλον, που είχε ρίξει τα πρώτα μπουκάλια. Το πιστόλι του ήταν στο χέρι του.

Η Ναλτάμα ύψωσε το δικό της πιστόλι, πατώντας τη σκανδάλη. Πετυχαίνοντάς τον στη κοιλιά.

Ο φονιάς τινάχτηκε πίσω, πέφτοντας, αιμόφυρτος.

Η Ναλτάμα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του Άσραδλιν και ζήτησε βοήθεια από τους φρουρούς έξω από την αίθουσα. Ζήτησε βοήθεια όσο είχε ακόμα καιρό· γιατί ένιωθε το παραισθησιογόνο να πολιορκεί το μυαλό της, να προσπαθεί να αλλοιώσει την πραγματικότητα παντού γύρω της, να τη ρουφήξει μέσα σ'έναν ατέρμονο βούρκο...

Στη μονοκατοικία τους στην Αστροφώτιστη βρήκαν μόνο θάνατο. Οι δύο φύλακες ήταν νεκροί· οι υπηρέτες ήταν νεκροί· τα παιδιά τους – το ένα τεσσάρων χρονών, το άλλο έξι – ήταν νεκρά. Η Ολέρια έβαλε τα κλάματα, ουρλιάζοντας. «Μας είπαν ψέματα! Ψέματα! *Ψέματαααα! Τα καθάρματαααααα...*» Γονατισμένη, χτυπούσε τις γροθιές της επάνω στον καναπέ, πλάι στον οποίο ήταν σκοτωμένα τα παιδιά της.

Αλλά ο Θόρεντιν αισθανόταν παγωμένος. Όλα τούτα δεν έμοιαζαν με δουλειά του Φύλακα ή της Κοινοπολιτείας. Οι νεκροί δεν είχαν χτυπηθεί από σφαίρες, ούτε από λεπίδες. Ούτε κανένας έμοιαζε να τους έχει πνίξει – επομένως, δεν τους είχαν επιτεθεί οι Κλέφτες της Πνοής, οι δολοφόνοι του Μαύρου Δάσους. Οι νεκροί φαινόταν να έχουν χτυπηθεί από κλοτσιές και γροθιές.

Σαν... σαν να τους είχαν ορμήσει οι Εκτελεστές του Ιερού Δέους.

Ο Θόρεντιν, τραβώντας το πιστόλι του, βημάτισε προς τα εκεί όπου νόμιζε πως άκουσε έναν θόρυβο, πίσω από μια πόρτα. Την παραμέρισε αλλά μέσα στο δωμάτιο δεν είδε κανέναν. Οι κουρτίνες του παραθύρου ανέμιζαν μόνο.

Η Ολέρια ούρλιαξε – κι αυτό το ουρλιαχτό της ήταν διαφορετικό από τ'άλλα. Κάτι την είχε τρομάξει.

Ο Θόρεντιν επέστρεψε στο προηγούμενο δωμάτιο, αμέσως.

Αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορος. Ο Σέλιρ στεκόταν ήδη μπροστά στη γονατισμένη σύζυγό του, με τα μαβιά μάτια του να γυαλίζουν σαν μανιασμένες φωτιές να έκαιγαν εντός τους.

«Ένα δώρο, Θόρεντιν!» φώναξε, κλοτσώντας την Ολέρια. Το κεφάλι της γύρισε απότομα. Γύρισε όπως δεν θα έπρεπε κανονικά να μπορεί να γυρίσει. Και ο Θόρεντιν είδε τη σύζυγό του να πέφτει με τρόπο που δεν άφηνε καμια αμφιβολία ότι ήταν νεκρή.

Ο Στρατηγός ήξερε τα Επτά Θανατηφόρα Χτυπήματα των Εκτελεστών του Ιερού Δέους. Αυτός είχε σκοτώσει τους πάντες μέσα στο σπίτι! Αυτός είχε σκοτώσει τα παιδιά του Θόρεντιν!

Ο Θόρεντιν τον πυροβολούσε προτού καταλάβει συνειδητά ότι είχε υψώσει το πιστόλι του και πατούσε τη σκανδάλη.

Αλλά ο Σέλιρ αλ Σίριλναθ ήταν ευκίνητος παρότι πενηντάρης· πήδησε πίσω από τον καναπέ, αποφεύγοντας τις σφαίρες· και μετά πετάχτηκε έξω από το ανοιχτό παράθυρο καθώς ο γεμιστήρας του Θόρεντιν τελείωνε.

Ο Θόρεντιν άλλαξε γεμιστήρα. Ευτυχώς είχε και δεύτερο μαζί του. Κι ευτυχώς είχε πάρει τα όπλα του από το μεταβαλλόμενο όχημα προτού φύγει από το Μέγαρο των Φυλάκων. Ορισμένες φορές είναι καλό να είσαι παρανοϊκός Αρχικατάσκοπος προτεκτοράτου.

Ωστόσο, αυτό δεν είχε καταφέρει να σώσει ούτε τη γυναίκα του ούτε τα παιδιά του…

«*ΣΕΛΙΡ!*» κραύγασε, πλησιάζοντας γρήγορα αλλά επιφυλακτικά – ποτέ δεν ξεχνούσε να είναι επιφυλακτικός ο Βασιλικός Αρχικατάσκοπος της Φάνρηβ – το παράθυρο με τις κουρτίνες που ανέμιζαν. «Σέλιρ! Εδώ είμαι, Σέλιρ!» Στεκόταν *δίπλα* απ'το παράθυρο τώρα, φοβούμενος ότι ο Στρατηγός μπορεί να τον πυροβολούσε από έξω.

Αλλά τίποτα δεν έγινε. Ησυχία μονάχα.

«ΣΕΛΙΡ! Εδώ είμαι, δειλό αρχίδι του Χάρλαεθ Βοκ! Εδώ είμαι!»

Τίποτα ξανά. Καμια κίνηση, καμια απάντηση. Ο Στρατηγός δεν ήταν απ'αυτούς που μπορούσες εύκολα να τους προκαλέσεις.

Ο Θόρεντιν βγήκε στον κήπο της μονοκατοικίας από την πόρτα, όχι από το παράθυρο, με το πιστόλι του υψωμένο, προσέχοντας, νιώθοντας την αναπνοή του γρήγορη, νιώθοντας τον ιδρώτα να κυλά κάτω από τα ρούχα του, ενώ οργή και θλίψη τον έπνιγαν για τον θάνατο – την ψυχρή, απάνθρωπη δολοφονία – της οικογένειάς του.

Πουθενά, όμως, δεν βρήκε τον Στρατηγό.

Ο καταραμένος μπασταρδόλυκος είχε εξαφανιστεί σαν δαίμονας του Βορέσας του Θανατοδότη.

Ο Θόρεντιν επέστρεψε στο εσωτερικό του σπιτιού.

«Ολέρια…» μουρμούρισε, αγκαλιάζοντας, γονατισμένος, το πτώμα της γυναίκας του. «Ολέρια…» Τ'αφτιά του, ωστόσο, εξακολουθούσαν νάναι τεντωμένα μήπως ο Σέλιρ τον πλησίαζε από πίσω. Και *ήλ-*

πιζε να προσπαθούσε να τον πλησιάσει. Ήλπιζε να ερχόταν, αυτό το γαμημένο κάθαρμα.

Αλλά δεν ήρθε.

Οι αυτονομιστές!

Ο Εθέλδιρ προσπάθησε ν'αντισταθεί στο παραισθησιογόνο, μα ήταν ήδη αργά. Η όρασή του είχε θολώσει, τα πάντα έλιωναν γύρω του. «Όχι!» φώναξε. «ΟΧΙ! *Μην το κάνετε αυτό!* Όχι, ανόητοι – ο πόλεμος τελείωσε! – τελείωσε! – *τελείωσε!*» ενώ πάλευε να βγει από τον βούρκο...

...και μετά, το σκοτάδι τον τύλιξε–

Όταν άνοιξε τα μάτια του ήταν σ'έναν άγνωστο κήπο όλο σκιές και παράξενα ζώα που δεν είχε ξαναδεί ποτέ του.

Ο αδελφός του στεκόταν πλάι σ'έναν πράσινο, κερασφόρο πάνθηρα, χαϊδεύοντας νωχελικά το κεφάλι του θηρίου.

Η Φάνρηβ είναι ελεύθερη, Εθέλδιρ, είπε ο Κάλνεντουρ. *ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ!* κραύγασε.

Και ο πράσινος πάνθηρας χίμησε καταπάνω στον Εθέλδιρ. Εκείνος ανασηκώθηκε στο έδαφος του κήπου, απλώνοντας τα χέρια του για ν'αρπάξει το θηρίο από τον λαιμό και το ένα πόδι. Τα κατάφερε, αλλά ο πάνθηρας τον κόλλησε κάτω, στη γη, γρυλίζοντας από πάνω του. Τα σαγόνια του έσταζαν καυτό σάλιο στο πρόσωπο του Εθέλδιρ.

Συμμάχησες με τους εχθρούς μας, είπε ο Κάλνεντουρ, βαδίζοντας παραδίπλα· ο Εθέλδιρ μπορούσε να δει μόνο τα γυμνά μαυρόδερμα πόδια του. *Συμμάχησες με τους δολοφόνους μου!*

Το στόμα του πράσινου πάνθηρα άνοιξε διάπλατα, και κατάπιε τον Εθέλδιρ–

Τινάχτηκε κραυγάζοντας, με το μοναδικό του μάτι διασταλμένο.

«Εγώ είμαι,» του είπε η Ζιρίνα. «Εγώ.» Ήταν γονατισμένη δίπλα του. Γύρω τους απλωνόταν η Αίθουσα του Φύλακα. Άνω-κάτω. Γεμάτη πεσμένους ανθρώπους, αναποδογυρισμένες καρέκλες, σκορπισμένα πιάτα, φαγητά, ποτήρια, κούπες, ποτά...

Ο Εθέλδιρ ξεροκατάπιε, ανασηκωμένος. «Ο Κάλνεντουρ...»

«Οι αυτονομιστές του, ναι,» είπε η Ζιρίνα. «Προσπάθησαν να σκοτώσουν τον Φύλακα, για εκδίκηση. Μας έριξαν Θολερό Εραστή. Η Ναλτάμα ήταν που μας έσωσε.»

«Ο Φύλακας είναι ζωντανός;»

Η Ζιρίνα τού έδειξε προς τα εκεί όπου ο Άσραδλιν καθόταν επάνω στην άκρη ενός τραπεζιού, με τη Ναλτάμα'χοκ και μερικούς άλλους κοντά του. «Πριν από λίγο ξύπνησε.»

«Δεν το πιστεύω...» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ καθώς σηκωνόταν όρθιος με κάποια δυσκολία, νιώθοντας το κεφάλι του βαρύ. «Είναι όλοι τους τρελοί.»

«Δε νομίζω ότι ο Άσραδλιν θα θέλει πια να συμφιλιωθεί μαζί τους,» είπε η Ζιρίνα, έχοντας κι εκείνη σηκωθεί όρθια πλάι του.

«Κι άλλοι θάνατοι...» μουρμούρισε ο Εθέλδιρ. «Γιατί σ'αυτή την πόλη δεν μπορούμε ποτέ να ησυχάσουμε;»

— ΕΠΙΛΟΓΟΣ —

Ο Διπλωμάτης Φεύγει.
Κάποια Πράγματα Μένουν Ίδια.

Την επόμενη μέρα, ενώ ο Φύλακας προσπαθούσε να εδραιώσει την εξουσία του και η πόλη συνερχόταν από τα χτεσινά γλέντια και τον πόλεμο τόσων ημερών, είχε έρθει η ώρα για τον Άλφεντουρ να φύγει. Θα έπαιρνε ένα από τα ελικόπτερα της πόλης (με την άδεια του Φύλακα) και μαζί με τους συνοδούς του θα πετούσε για τη Νάζρηβ. Πρώτα, όμως, τους χαιρέτησε όλους: τον Άσραδλιν και τη Ναλτάμα’χοκ, την Πριγκίπισσα Φαέλθανιρ, τη Ζιρίνα, τους Αιρετούς της πόλης, τον Εθέλδιρ, την Κέσριμιθ, τον Θόρεντιν... Τους είπε ότι, προς το παρόν, έπρεπε να επιστρέψει στη Νάζρηβ αλλά σύντομα θα ερχόταν πάλι εδώ για να δει πώς πήγαιναν τα πράγματα. Και μπορούσαν να θεωρούν από τώρα, τους διαβεβαίωσε, πως ο εμπορικός αποκλεισμός της Φάνρηβ δεν ίσχυε πλέον. Είχε διαλυθεί με τη λήξη του πολέμου.

Ο Κασλάριν εύχομαι να ήταν ευχαριστημένος μαζί μου, αν ακόμα ζούσε...

«Θα σε περιμένουμε, Άλφεντουρ,» του είπε η Κέσριμιθ καθώς αντάλλασσαν τη Χαρνώθια χειραψία της συμμαχίας.

«Φροντίστε μόνο να αποφύγετε άλλες συγκρούσεις μέχρι τότε.»

«Δε θα γίνουν άλλες συγκρούσεις, Άλφεντουρ,» τον διαβεβαίωσε ο Άσραδλιν, «αλλά οι αυτονομιστές πρέπει άμεσα να βρεθούν και να δοθεί τέλος στις δραστηριότητές τους.»

Βρίσκονταν όλοι τους στην Αίθουσα του Φύλακα, όπου χτες βράδυ είχε εξαπλωθεί ο Θολερός Εραστής, κοιμίζοντάς τους μέσα σε παραισθήσεις.

Ο Άλφεντουρ ένευσε. Δεν είχε αμφιβολία ότι η αντίδραση του Άσραδλιν θα ήταν αυτή. Τι άλλο μπορούσε ο Φύλακας να κάνει, ύστερα από τέτοια γεγονότα; Επάνω που οι Χαρνώθιοι είχαν διωχτεί, οι αυτονομιστές είχαν επιχειρήσει να τον δολοφονήσουν. «Και να έχετε

υπόψη σας τον Στρατηγό,» είπε ο διπλωμάτης. «Αν βρίσκεται ακόμα μέσα στην πόλη–»

«Θα τον βρω,» δήλωσε ο Θόρεντιν. «Είτε βρίσκεται μέσα στην πόλη είτε όχι, Άλφεντουρ.»

«Δε νομίζω να είναι πια εδώ,» είπε η Κέσριμιθ. «Δε θα τολμούσε να μείνει–»

«Το ίδιο λέγαμε και την άλλη φορά, *νιρλίσα*...» τη διέκοψε ο Θόρεντιν.

«Ναι αλλά τώρα... τώρα το *ξέρει* ότι θα τον κυνηγήσουμε. Και ούτε στο Βασίλειο μπορεί να επιστρέψει μετά απ'ό,τι έκανε.»

«Προφανώς αυτή δεν ήταν ποτέ η πρόθεσή του. Σχεδιάζει εκδίκηση. Εναντίον σου. Εναντίον όλων μας. Ακόμα κι εσύ θα πρέπει να προσέχεις, Άλφεντουρ.»

«Με τη ζωή που κάνω,» αποκρίθηκε ο διπλωμάτης, «πάντα οφείλω να είμαι προσεχτικός. Αναρωτιέμαι, πάντως, πού μπορεί να σκέφτεται να πάει ο Στρατηγός.»

«Όταν τον βρω θα σου πω.» Ο Θόρεντιν έδειχνε πιο αποφασισμένος από ποτέ. Και ο Άλφεντουρ δεν τον αδικούσε, φυσικά. Πρώτα ο Σέλιρ είχε αποφασίσει να πάρει εκδίκηση απ'αυτόν, και η εκδίκησή του ήταν άσχημη... *Έχει, άραγε, τελειώσει μαζί του; Ή σκοπεύει να επιστρέψει;*

Βγαίνοντας στην αυλή του Μεγάρου μαζί με τις δίδυμες, ο Άλφεντουρ συνάντησε τη Λαρβάκι να τον περιμένει κάτω από ένα άφυλλο δέντρο. Ο διπλωμάτης έκανε νόημα στις βοηθούς του να συνεχίσουν προς το όχημά τους, κι ύστερα πλησίασε την πρώην πράκτορα της Παντοκράτειρας.

Φιλήθηκαν.

«Θα έρθεις στη Νάζρηβ;» Δεν είχε χρόνο να τη ρωτήσει χτες βράδυ, μέσα στον σαματά.

«Το σκεφτόμουν,» αποκρίθηκε η Λαρβάκι. «Αλλά...» κόμπιασε, «αλλά εδώ ξέρω καλύτερα την πόλη, και η πόλη ξέρει καλύτερα εμένα. Και τώρα δεν χρειάζεται πια να κρύβομαι επειδή κάποτε είχα υπηρετήσει την Παντοκράτειρα. Δουλεύω για τον Φύλακα ως κατάσκοπός του. Στη Νάζρηβ...» αναστέναξε, «θα ήθελα να έρθω. Για σένα, Άλφεντουρ. Όμως δεν έχω καμια δουλειά εκεί...»

«Καταλαβαίνω,» είπε εκείνος, παραμερίζοντας μια πράσινη τούφα από το κοκκινόδερμο πρόσωπό της. «Σ'το είχα πει από πριν, θυμάσαι; Ό,τι κι αν αποφασίσεις, καταλαβαίνω.»

Η Λαρβάκι χαμογέλασε και τον αγκάλιασε σφιχτά. Φιλήθηκαν πάλι. «Θα ερχόμουν στη Νάζρηβ,» του είπε καθώς εκείνος κρατούσε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του. «Μ'αρέσει εκεί. Αλλά εδώ τώρα έχω κάποια θέση, Άλφεντουρ.»

Ο Άλφεντουρ ένευσε. «Δε θα χαθούμε, ούτως ή άλλως. Θα επιστρέψω. Αυτή είναι η δουλειά μου.» Φιλήθηκαν ακόμα μια φορά, και μετά έφυγε, πηγαίνοντας προς τον χώρο στάθμευσης όπου τον περίμενε το όχημα που του είχε παραχωρήσει ο Φύλακας. Το μεταβαλλόμενο που χρησιμοποιούσε πριν ήταν Χαρνώθιο, κι επομένως δεν θα το έπαιρνε μαζί του· θα έμενε εδώ, με την Κέσριμιθ.

Οι δίδυμες, η Χάνκαθιρ, οι μισθοφόροι της, ο Γάρταλιν'μορ, και η οδηγός στέκονταν γύρω από το τετράκυκλο.

«Όλα εντάξει, κύριε Άλφεντουρ;» ρώτησε η Χάνκαθιρ.

«Ναι,» είπε εκείνος. «Πάμε στον Αερολιμένα.»

Δώδεκα ημέρες πέρασαν από την αποχώρηση των Χαρνώθιων στρατευμάτων. Ο Φύλακας και οι άνθρωποί του είχαν κυνηγήσει τους αυτονομιστές στις κρυψώνες τους που είχε ανακαλύψει η Λαρβάκι με τη βοήθεια της Συντεχνίας του Σκιερού Χεριού. Ορισμένους τούς είχαν πιάσει και τους είχαν φυλακίσει· ορισμένους, που αντιστάθηκαν, τους είχαν σκοτώσει. Αλλά ακόμα υπήρχαν αυτονομιστές στην πόλη. Ακόμα μπορούσες να δεις σε κάποιους τοίχους να παρουσιάζονται συνθήματα που έγραφαν ΕΞΩ ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ή ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ή Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΧΑΡΝΩΘΙΩΝ ή ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΝΕΝΤΟΥΡ ΟΛΟΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ. Αλλά, τουλάχιστον, δεν γίνονταν πια επιθέσεις.

Ο Θόρεντιν είχε φύγει· δεν βρισκόταν πλέον στη Φάνρηβ, παρότι η Κέσριμιθ τού είχε ζητήσει να μείνει εδώ, μαζί της. Ήθελε να πάει να βρει τον Σέλιρ αλ Σίριλναθ, και νόμιζε πως είχε καταφέρει να εντοπίσει κάποια από τα ίχνη του. Στο Βασίλειο, πάντως, ο Στρατηγός δεν ήταν. Δεν είχε παρουσιαστεί καθόλου εκεί. Αλλά χτες η Κέσριμιθ έμαθε ότι και η γυναίκα του, που ήταν ευγενής και μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, είχε μυστηριωδώς εξαφανιστεί. Ούτε τα παι-

διά της δεν γνώριζαν πού ήταν· ή, τουλάχιστον, έτσι έλεγαν. Η Κέσριμιθ αναρωτιόταν αν κι ο Θόρεντιν το είχε πληροφορηθεί αυτό... Σίγουρα θα το είχε πληροφορηθεί. Ίσως, μάλιστα, να ακολουθούσε τα ίχνη της μάγισσας για να βρει τον Στρατηγό. Η Κέσριμιθ ήλπιζε, όπου κι αν ήταν, να πρόσεχε. Να πρόσεχε πολύ. Ο Σέλιρ δεν θα δίσταζε να τον εξοντώσει.

Ένα οίκημα στον Φιλόξενο είχε παραχωρηθεί στη Διπλωματική Αντιπροσωπεία του Βασιλείου της Χάρνωθ. Ήταν τριώροφο και βρισκόταν απέναντι από το Μέγαρο των Αιρετών, επί της Οδού των Ξένων. Ήταν το μόνο μέρος μέσα στη Φάνρηβ όπου μπορούσε πλέον να δει κανείς σημαία με το σύμβολο του Βασιλείου.

Εδώ κατοικούσε τώρα η Κέσριμιθ ωλ Ζαλτάρεμ ως Διπλωματική Αντιπρόσωπος.

Το πρωινό φως γλίστρησε ανάμεσα από τα παντζούρια του παραθύρου της. Τα βλέφαρά της άνοιξαν. Χασμουρήθηκε και τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Δίπλα της, ο αρχηγός των μισθοφόρων της Αντιπροσωπείας αναδεύτηκε, μουγκρίζοντας.

Η Κέσριμιθ τον σκούντησε με τον αγκώνα της. «Σήκω. Δεν έπρεπε νάχες σηκωθεί *πριν* από εμένα; Γιατί σε πληρώνει το Βασίλειο;»

Εκείνος μούγκρισε και γύρισε από την άλλη.

«Όλο τεμπέληδες μού στέλνει ο Βασιληάς,» μονολόγησε η Κέσριμιθ. Ο αρχηγός των μισθοφόρων έμοιαζε να είναι καλύτερος στον έρωτα παρά στη φύλαξη της Αντιπροσωπείας.

Βγάζοντας τα πόδια της από την κουρτίνα, σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Και πάγωσε. Ο καιρός ήταν *πολύ* κρύος. Σε μερικές ημέρες έμπαινε ο χειμώνας. Και το σύστημα θέρμανσης του οικήματος δεν ήταν κι από τα πιο αποτελεσματικά που είχε δει η Κέσριμιθ.

Έπιασε τη ρόμπα της από την καρέκλα και τη φόρεσε. Πήγε να ετοιμαστεί.

Όταν κατέβηκε στο σαλόνι της Αντιπροσωπείας (ενώ ο αρχηγός των μισθοφόρων ακόμα κοιμόταν στο δωμάτιό της), ο μάγος τής είπε: «Έλα να δεις τι υπάρχει έξω από την πόρτα μας.» Ήταν ο Μάλμεντιρ'χοκ, ο ίδιος που βρισκόταν και στο Μέγαρο των Φυλάκων όταν η Κέσριμιθ ήταν εκεί ως Βασιλική Αντιπρόσωπος του προτεκτοράτου· ο Βασιληάς τον είχε θεωρήσει αρκετά ικανό και τον είχε ξαναστείλει στη Φάνρηβ.

«Τι είναι;»

Ο μάγος τής έκανε νόημα να τον ακολουθήσει, και η Κέσριμιθ βάδισε πίσω του.

Ο Μάλμεντιρ’χοκ μισάνοιξε την εξώπορτα της Αντιπροσωπείας και κοίταξε με κάποια επιφύλαξη έξω, σαν να φοβόταν ότι μπορεί να δεχόταν επίθεση. Μετά είπε στην Κέσριμιθ: «Δες επάνω στον τοίχο μας.»

Εκείνη βγήκε στο κατώφλι και κοίταξε. Ένα σύνθημα ήταν γραμμένο, από αυτονομιστές αναμφίβολα: ΕΞΩ ΟΙ ΧΑΡΝΩΘΙΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ.

Αναστέναξε και, μπαίνοντας, έκλεισε την πόρτα. «Θα τον βάψουμε,» είπε στον Μάλμεντιρ’χοκ, και βάδισε προς το σαλόνι ξανά.

«Δε φοβάσαι για επίθεση;» ρώτησε ο μάγος ακολουθώντας την.

«Αν σχεδίαζαν να μας επιτεθούν άμεσα, δεν θα μας προειδοποιούσαν.»

Παρότι η πολιτική κατάσταση στην πόλη είχε αλλάξει, κάποια πράγματα θα έμεναν για πάντα ίδια, σκέφτηκε η Κέσριμιθ.